DE NACHTGEZICHTEN VAN ZACHARIA

Geestelijk en practisch uitgelegd

Ds. G. H. KERSTEN

1882-1948

DRUKKERIJ EN UITGEVERIJ "DE BANIER" – UTRECHT 1953

Enkele taalcorrecties doorgevoerd

Stichting de Gihonbron
Middelburg
2022

Geachte lezer,

Ds. G.H. Kersten toonde in zijn leven de oprechte kenmerken van een beproefd kind van God en een geroepen dienaar van Christus. Het is niet nodig om die bewijzen op te sommen, ze schitteren op elke bladzij van zijn verklaring over de profeet Zacharia. Het behaagd de Heere om de kostbare genadegiften en de waardvolle talenten die een dienaar van Christus heeft, als een schat te leggen en te beoefenen *in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God en niet uit ons.* 2 Cor. 4. Waarom? Het zou toch veel sierlijker zijn als de Heere de dragers van een 'gouden kroon van Christus' zou versieren met meer heiligheid en schoonheid? Nee, Christus droeg Zijn houten kruis op Zijn gegeselde rug. Waarheen? Om op Golgótha gelijk gesteld te worden met 2 moordenaars. Ja, Jezus met twee naakte mannen publiek beschouwd en bespot als de ergste criminelen. Ongekende, onuitsprekelijke diepste vernedering!! We moeten leren Hem te volgen. Naakt wil figuurlijk zeggen, door onze zonden, gebreken, enz. komt de *naaktheid van de oude mens* aan het licht. Nu, Christus te mogen volgen is het grootste voorrecht op aarde en voor een dienstknecht het schoonste bewijs van zijn roeping.
Ds. Kersten was een man met veel genade, maar onder de helden van Koning Jezus waren er die in meerdere genade uitblonken. Enkele geoefende kinderen van God misten in zijn persoonlijke bevinding soms de diepere kennis in gemeenschapsoefening met God de Vader, samen met de meerdere kennis en omgang met Hem door de nieuwe openbaringen van de Heilige Geest. De Geest die doet roepen *Abba Vader* kwam niet zo dikwijls in de geloofsoefening aan het licht in zijn preken.
De Geest is de borstlap, Urim en Tummim (Lichten en Volmaaktheden) die de grote Hogepriester op en in Zijn heilig hart draagt. Deze leidt steeds dieper in in de verborgenheden van de Schrift. Bovendien draagt Christus al de namen van Zijn lievelingen op Zijn schouders. De verlichting die de Geest in een dienaar van Christus werkt heeft ook betrekking op de onderscheiden ligging van de 12 stammen, d.i. de vele onderscheiden standen van Gods kinderen. Deze kennis komt in de meditaties over Zacharia duidelijk naar voren. De Geest opent ook de diepten van de onvervulde profetie die als een onderpand dienen voor de zekerheid van Sions toekomende worstelingen en barensweeën. En de voltooiing van het Middelaarswerk in de eeuwige heerlijkheid.
Maar *persoonlijk* leven is anders dan *ambtelijke* bediening. Als de Geest in de raderen kwam dan werd zijn preken als een levendig voedsel voor alle hongerige zielen. Sommigen menen dat ds. Kersten enigszins ongenaakbaar was. Hij bleef en staatsman. Grietje Knape kon het ook anders getuigen. Op een gezelschap brak de etenstijd aan. De dominee zei tegen de dienstmeid: 'Geef Grietje maar een plaats naast mij. En één bordje neerzetten. Wij eten uit één bord.' … Ja, en dan moet je een jong meisje zijn, die pas op gezelschap komt! "Maar ik kon geen hap door m'n keel krijgen."
Zulke voorbeelden waren in zijn leven zeldzaam, maar het dient hier alleen tot illustratie.
De beschuldiging dat ds. Kersten niet veel voor kleinen in de genade had, is onwaar en wordt weerleg in zijn meditaties over Zacharia. Hij sprak deze uit vóór de tweede Wereldoorlog. De aandachtige lezer zal hier ook zien dat hij ‘profetisch’ inzicht had. Je zou voorlezers aanraden om in een kerkdienst 2 of 3 meditaties te lezen. De ervaring leerde dat er jaren later nog bij enkelen de stichting hiervan in herinnering bleef.
De Heere zegene deze erfenis van een man die zeer veel betekend heeft in de kerk van Christus en in het politieke- en schoolleven in ons land en daarbuiten.
Middelburg, 27 april 2022. Op koningsdag. De KONING leve!!
Willem Westerbeke

INHOUD

Inleiding
De Profeet Zacharia Zacharia's profetie
Niet als uw vaderen
Nachtgezichten Mirten in de diepte
Een man op een rood paard
De voorbede van Christus
Tot Jeruzalem wedergekeerd
Vier hoornen en vier smeden
Jeruzalem gemeten
Dorpsgewijze bewoond
Jeruzalem gemeten
Dorpsgewijze bewoond
Uit droeve rust gedreven
Gods Woord getrouw!
Jozua, de Hogepriester
Een reine hoed
Een wonderteken
Tot onder de wijnstok
De gouden kandelaar
Niet door kracht
De dag der kleine dingen
De vloek over het ganse land
Gods raad en de oorlog
De vier winden des hemels
De Priester-Koning
Te lang geweend?
Mij enigszins gevast?
Hun hart als een diamant
Hoop voor Gods Kerk
Wonderlijk in de ogen dezes volks
'S mensen loon te niet
Het overblijfsel, gedacht!
Van recht en barmhartigheid
Genade verheerlijkt
Een grimmig Wreker is de Heere
De sterkte des mensen ijdelheid
De drijver houdt op
Het vrederijk van Christus
Door het bloed des verbonds
Gij gebondenen
De slingersteen ten ondergebracht
Gekroonde stenen
Hoe groot het goed!
Begeert van de Heere.
Gelijk het paard Zijner majesteit
Hoeksteen en nagel

Als de helden
Volkomen verlossing
Een held Efraïms

De Heere zal hen toesissen
De gezaaide
Geestelijke zegeningen
De ure der verzoeking
Sterkte in de Heere
Gods oordeel over de vijanden van Christus
Slachtschapen
Gods oordeel
De volvoering van de last des Vaders
Herders en schapen verworpen
Gods verbond vernietigd (I)
Gods verbond vernietigd (II)
De slavenprijs
Een heerlijke prijs
Voor de pottenbakker
Samenbinders verbroken
Dwaze herders een oordeel Gods
De bewaring van Gods kerk
Jeruzalem een drinkschaal
Machteloze vijanden
De leidslieden
Hetgeen dat niets is
De zekere bewaring van Gods kerk
De Geest der genade en der gebeden
Een rouwklage over Christus
Geestelijke rouwklacht
De fontein van verzoening en reiniging
Heiligende genade
In het huis mijner liefhebbers
Het ontwaakte zwaard van Gods gerechtigheid (I)
Het ontwaakte zwaard van Gods gerechtigheid (II)
Bewaring
Beproeving
De dag des Heeren
De Heere een strijdbaar Held
De genade Gods in Christus geopend
De komst des Heeren
Een enige dag
Levende wateren
Een enig Koninkrijk
De vreedzame en geruste woning van Gods kerk
Van de vijand verwoesting
Bange tijden
Het overblijfsel behouden
Het oordeel der verharding
De heiligheid van Gods volk
Geen Kanaänieter meer

DE PROFEET ZACHARIA

Het ligt in mijn voornemen, mocht het onder de zegen des Heeren dienen tot nader verstaan van dit zo troostvol Bijbelboek, een eenvoudige, practische verklaring te geven van de profetie van Zacharia, althans van het eerste gedeelte van dit boek, namelijk de nachtgezichten.
Enige algemene opmerkingen mogen deze verklaring vooraf gaan.
Tot recht verstaan van een Bijbelboek vraagt zowel de bijzondere Canoniek als de exegese onze aandacht.
In de canoniek blijkt de echtheid des Bijbels. Niet zo, dat ons onderzoek de echtheid van Gods Woord gaat vaststellen. Integendeel, het denken des mensen is ondergeschikt aan de openbaring, die God in Zijn Woord ons schonk. Helaas, velen hebben dit allereerste beginsel voor de onderzoeking van Gods Woord verlaten. Zij hebben Gods getuigenis aan hun begrip onderworpen en zich niet geschaamd een profane kritiek te oefenen. Wat bleef talloos velen van Gods Woord over?
Het kan zijn nut hebben er nadrukkelijk op te wijzen, dat wij bij het lezen en onderzoeken der Heilige Schrift, allereerst ons verstand onvoorwaardelijk hebben gevangen te geven aan Gods getuigenis. Ons opgroeiend geslacht vooral houde dit goed in het oog. Geen H.B.S. of gymnasium of hogeschool trekke van dit beginsel af, ook niet al dragen deze scholen zelfs de naam "Christelijk." Onderzoek van de Schrift is geoorloofd, ja geboden, doch alleen zo, dat wij die. Schrift benaderen als heilig land. God heeft ze gegeven. Zij is Gods getuigenis, dat eeuwig zeker is. Wij hebben ze te aanvaarden niet als een woord des mensen, maar, gelijk zij waarlijk is, als Gods Woord. De canoniek bevestigt ons dit.
Het woord *canoniek* komt van canon, dat regel betekent. De Bijbelboeken heten canoniek, omdat zij, in tegenstelling met de apocriefe boeken, bevatten de regel van hetgeen wij geloven moeten ter zaligheid. "En zo velen als er naar deze regel zullen wandelen, over denzelven zal zijn vrede en barmhartigheid", schrijft Paulus in Gelaten 6 16. "Doch daar wij toe gekomen zijn, laat ons daarin naar dezelfde regel wandelen; laat ons hetzelfde gevoelen" (Phil. 3: 18). Ook is de benaming canoniek in verband gebracht met de canon, dat is het register der Goddelijke boeken, dat de Joodse en de eerste Christelijke kerk altijd heeft gehad. En aan Israël was het Woord Gods toebetrouwd.
De canoniek des Bijbels dus zegt ons, dat de Bijbel is het van God ingegeven Woord, beschreven door profeten en apostelen. Niet onmiddellijk, maar middellijk is des Heeren Woord gegeven. De Heere heeft Zich van mensen bediend, die Hij onfeilbaar stelde in het beschrijven der Heilige Schrift. Zo is er dan een menselijke, zo wel als een Goddelijke factor in de canoniek des Bijbels te bezien. En ook waar we ons zetten tot de bijzondere beschouwing van één Bijbelboek, en dus met de bijzondere canoniek voor de profetie van Zacharia ons bezig houden, hebben we op die menselijke en Goddelijke factor acht te geven.

Door de *exegese* verstaan we de verklaring der Bijbelboeken. Tot de rechte verklaring van de boeken des Bijbels is nodig, dat men acht neme op het verband der hoofdstukken en verzen onderling, nevens de betekenis van ieder woord en elk Vers op zichzelf. Die betekenis moet vooral in de prediking tot haar recht komen, doch kan dat alleen, zo men het aparte woord, Vers of hoofdstuk beschouwt in het verband, waarin het van 's Heeren wege geplaatst is. Het Boek der boeken vormt in al zijn leden een organisch geheel. Het

losrukken van één van die leden schendt zowel dat lid (woord of vers) als het lichaam (Gods Woord in zijn geheel). Maar al te dikwijls valt dat te bespeuren in de gewrongen verklaringen, gegeven in gesprek en prediking. Dit recht verstaan van de ware betekenis van elke tekst heeft allereerst voor de prediking, maar ook voor het leven van Gods volk grote betekenis. Hoe menigeen onderscheidt niet recht. Hoe velen verlaten zich op een waarheid, die hun "voorkwam", zonder dat zij zich in het minst daarover bekommeren, of het woord, waarop-zij zich verlaten, de zin en strekking heeft, die God er aan gaf. Zij redden zichzelf met de waarheid, doch geenszins is op hen van toepassing, dat de waarheid vrij maakt (Joh. 6: 32).

Ik heb eens een ouderling tot iemand horen zeggen, die zich er op beriep, dat hem deze en die waarheid voorgekomen was: "U moet onderscheiden tussen uw voorkomingen en de inwerkingen des Heiligen Geestes." Zo is het. God de Heilige Geest past het Woord Gods aan Zijn uitverkorenen toen, bezegelend Zijn eigen werk, doch alleen zo het Woord van God is gegeven. Hij doet de rechte zin van het Woord verstaan. Het is de belofte Gods, aan Zijn volk gedaan: "En al uw kinderen zullen van de Heere geleerd zijn." Willen wij onze ziel niet bedriegen met vele inbeeldingen, wij hebben ons leven aan Gods Woord te onderwerpen en onze bevindingen aan dat Woord te toetsen. Ach, dat onder Gods volk een klaarder kennis van de waarheid was, dat het ernstiger en nauwgezetter Gods Woord onderzocht. Vele verkeerde gestalten zouden worden weggenomen. De schijn zou van het zijn duidelijker worden onderscheiden. Bij de uitlegging van de profetie van Zacharia worde het ons gegeven dit organisch verband in het oog te houden.

Bezien wij dan eerst de profetie in haar geheel; daarna ieder hoofdstuk in verband tot dat geheel, om eindelijk Vers en woord na te gaan in hun betekenis op de hun gegeven plaats.

DE PROFEET ZACHARIA

(BIJZONDER CANONIEK)

Onderzoek naar de menselijke factor.

Bij dit deel van het onderzoek handelen we over:
1. de naam en persoon van de profeet;
2. de tijd van de profeet;
3. de Inhoud van het boek.

I. Naam en persoon van de profeet.

A. De naam van de profeet betekent: "de gedachtenis des Heeren." Als profeet deed Zacharia gedenken. Liet het uit Babel wederkerende volk de handen slap hangen, ontmoedigd door al de tegenstand, stond de bouw des tempels stil, Zacharia deed de Heere gedenken in Diens beschutting, als hij sprak van het mirtenbos; in Diens trouw, waardoor Jeruzalem dorpsgewijze zou bewoond worden; in Diens genade, waardoor Israëls schuld zou weggenomen worden, gelijk in Jozua de hogepriester getoond wordt voor al het volk.
In één woord: Zacharia bracht de Heere in gedachtenis bij Israël; zijn naam komt in zijn bediening tot ontplooiing. De gedachtenis des Heeren is de kracht en waarde van zijn ambt. Die gedachtenis is in de kerke Gods van geslacht tot geslacht (Psalm 135: 13), terwijl die kerk getuigt (Jes. 26: 8): "Tot Uw Naam en tot Uw gedachtenis is de begeerte onzer ziel."

Tot kennis van de persoon des profeten dient ons hoofdstuk 1: I. Hij was "de zoon van Berechja, de zoon van Iddo, de profeet."
Echter ook met deze gegevens blijft het moeilijk het geslacht van Zacharia vast te stellen. Velen zijn met de naam Zacharia bekend, namelijk koning Zacharia (2 Kon. 14: 9; 15: 8), Hiskia's grootvader (2 Kon. 18: 2; 2 Kron. 29: 1), een profeet ten tijde van Uria (2 Kron. 26: 5), een profeet ten tijde van de wederkeer uit Babel (Ezra 5: 1; 6: 14), terwijl in 1 Kron. 9: 21, 37: 2, 2 Kron. 24: 2O, 29: 13 enz. Zeventien verschillende-personen van de naam Zacharia genoemd worden. Uit die allen moet onze profeet bekend werden, als de zoon van Berechja, de zoon van Iddo, de profeet. Nu echter vindt u in Neh. 12: 16 en in 2 Kron. 24: 22 een Zacharia vermeld, die met de hier gegeven bijvoeging kunnen bedoeld zijn, en die toch leefden in zeer verschillende tijden. In 2 Kron. 24: 22 lezen we, dat koning Joas Zaeharia doodde in het voorhof des Heeren, vergetend de weldadigheden, die diens vader Jojada aan hem gedaan had, en Zacharia stierf, roepende: "de Heere zal het zien en zoeken."
Van deze Zacharia spreekt denkelijk Christus in Math. 23: 35, die de Heere de zoon van Berechja noemt. De vader van deze priesterlijke profeet zal dus twee namen gedragen hebben: Jojada en Berechja. Echter, deze Zacharia leefde ruim 300 jaar voor de verlossing uit Babel, waarom we geloven, dat de schrijver van deze profetie vermeld wordt in Neh. 12: 16. In Neh. 12 worden de priesters en Levieten genoemd, die met Zerubbabel optrokken ten tijde van de bouw des tempels naar Jeruzalem, waarvan ook in Zacharia's profetie wordt melding gemaakt, zodat de tijd uit Neh. 12 en- de profetie dezelfde is, wat ons denken doet, dat onze Zacharia ook in Neh. 12 is genoemd.

Zijn vader en grootvader behoorden dan tot de priesterlijke geslachtshoofden, en Zacharia was dus uit de voornaamsten van het volk, één van de weinige "edelen", die tot Christus' kudde behoren. God bewijst in hem, dat hoogheid noch rijkdom aan aardse goederen ons beletten moeten om tot Christus te komen. Als priesterzoon had Zacharia recht op priesterkleed en priesterspijs en waardigheid, doch hij gaf het alle; prijs op des Heeren roepstem, om Jehova's mond te zijn tot Israël, gelijk Johannes de Doper na hem deed.

2. Tijd van de profeet.

Doordat Zacharia in Nehemia 12 genoemd wordt, hebben we behalve uit zijn profetie zelf, ook daar een aanwijzing van de tijd, waarin hij leefde; het was tijdens de herbouw des tempels. Hij werd door de Heere tot profeet geroepen: "In de achtste maand, in het tweede jaar van Darius" (Zacharia 1: 1).

God heeft de wereldheerschappij van Belsazar gegeven aan Cyrus, 536529 voor Christus. Babels vorst was gewogen en te licht bevonden. Cyrus was des Heeren knecht, die Jehova's volk in vrijheid laten zou. Na Babels overmeestering, heeft Cyrus zijn tocht voortgezet, het bestuur van het koninkrijk gevend aan Darius. In de achtste maand nu van het tweede jaar uit Darius' regering sprak des Heeren woord tot Zacharia, twee maanden later dus dan tot Haggaï, met wie Zacharia verder samenwerkte.

Het was blijk van bijzondere gunst Gods, dat de Heere getrouwe getuigen verwekte, die Zijn Woord spraken. Treurvol is het, zo God een volk berooft van Zijn biechten; te vrezen is voor zo'n volk, dat het der verwoesting nabij is. Doch geeft de Heere nog mannen, die Zijn Woord spreken, gewis de Heere heeft iets goeds er mede voor, gelijk met Israël ten tijde van Darius. Dat wij er toch acht op mogen geven, ook voor ons diep gezonken Vaderland en kerk.

Nog vóór Nehemia, ook vóór Ezra, begint Zacharia's profetie, toen onder de vorst Zerubbabel en de hogepriester Jozua een 50.000 Joden, uit Babel getrokken, de bouw des tempels hadden aangevangen. De Samaritanen wilden aan de bouw medewerken, doch Israël weerde hen af. Zij, zinnend op wraak, beklaagden zich toen ten holtes met het gevolg, dat de bouw 15 jaar gestaakt werd; doch onder Darius, zelf aan de regering gekomen (521-485), verkregen de Joden weer vrijheid en zelfs ondersteuning uit de staatskas.

Nu werd met nieuwe ijver de bouw voortgezet onder de bemoedigende Godsspraken van Haggaï en Zacharia (519 voor Christus).

3. Inhoud van het boek.

De profetie van Zacharia, dat bleek ons uit de tijd van de profeet, bevat alzo de krachtigste aansporingen tot het voltooien van de tempelbouw en tot de herstelling van Israëls nationale instellingen. verder bevat zij de heerlijkste voorzeggingen aangaande de Messias, van welke we hier noemen:

1. De voorzegging van Christus' koninklijke intocht in Jeruzalem, op het veulen van een ezelin (hoofdstuk 9: 9 en 10: 9, Matth. 21: 5).
2. De voorzegging van de som gelds, welke Judas voor het verraden van de Christus zou ontvangen, en van het gebruik dat men van dat geld zou maken, nadat het door de verrader zou zijn teruggebracht (hoofdstuk 11: 13, verg. Matth. 24: 14 en 15, en 27: 3-10).

Het boek is in drie gedeelten te splitsen.

I. Inleiding, (1: 1-5), bevattend een aansporing tot rouw en wederkeren.

II. Zacharia's nachtgezichten (1 t 7 tot 6: 8), behelzend een krachtige aansporing tot het voltooien van de tempelbouw. Deze nachtgezichten zijn acht in getal, te weten:

1. Het gezicht van de mirten in de diepte (1: 8-17).
2. Het gezicht van de vier hoornen en de vier smeden (1: 18-21).
3. Het gezicht van het meetsnoer (kap. 2).
4. Het gezicht van Jozua de hogepriester (kap. 3).
5. liet gezicht van de gouden kandelaar (kap. 4).
6. Het gezicht van de vliegende rol (5: 1-4).
7. Het gezicht van de efa (5: 5-11).
8. Het gezicht van de vier wagens, uitgaande van tussen twee koperen bergen (6: 1-8).

III. De profetische redevoeringen, rakende de verdelging van Israëls vijanden en de zegenrijke komst van de Messias, benevens de uitbreiding der kerk. (Zach. 6 9 tot het einde).

Hoofdstuk II.

Komen wij thans tot een onderzoek naar de Goddelijke factor. Bij dit onderzoek staat ons te letten:

1. Op de inspiratie van het boek.
2. Op zijn plaats in de Heilige Schrift.
3. Op zijn heilig gebruik.

1. De inspiratie van het boek.

Nadat wij de menselijke factor hebben beschouwd, moeten wij bij de Goddelijke stilstaan. Zonder die Goddelijke factor zou het boek van Zacharia slechts een menselijk geschrift zijn en geen plaats in de Bijbel beslaan. Want geheel de Bijbel is Gods Woord. Al de Schrift is van God ingegeven. Ook van Zacharia's profetie geldt het: "De heilige mannen Gods, door de Heilige Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken." Zacharia zelf is het zich bewust, dat hij des Heeren Woord spreekt tot Israël. De bewustheid behoort mede tot de inspiratie van de Heilige Geest. Die inspiratie omvat:

a. De roeping des profeten. In een bepaald ogenblik van hun leven weten zij zich, menigmaal tegen hun eigen wens en begeerte, van de Heere geroepen. (1 Sam. 3, Jes. 6, Jer. 1, Ezechiël 1-3, Amos 3: 7 en 8, 7: 15).

b. Het bewustzijn, dat de Heere tot hen gesproken heeft.

Hij leert hun wat zij spreken zullen, Deut. 18: 18. Hij legt de woorden in hun mond, Num. 22: 38. Vandaar, dat zij zelf het betuigen: "Alzo zegt de Heere", of "Het ‚woord des Heeren geschiedde tot mij." Keer op keer beginnen de profeten daarmee hun rede. Zo vast is deze bewustheid bij de profeten, dat zij zelfs de plaats en de tijd aangeven, waar Jehovah tot hen sprak, b.v. Jes. 16: 13 en 14, Haggaï 1: 4. Ook Zacharia 1: 1 geeft tijd en plaats aan, dat des Heeren Woord tot Zijn knecht geschiedde.

De inspiratie van de Heilige Geest onderscheidt zich naar de aard van het Bijbelboek. De Heilige Geest zelf onderscheidde een dichterlijk en een profetisch boek. De profetische inspiratie, die Zacharia ontving, gaf hem een gezicht in de eeuwige raad Gods en deed hem van daaruit verkondigen, wat de toekomst brengen zal voor de rechtvaardigen en de goddelozen.

Zo ontstond dit boek door de ingeving en bewerking van de Heilige Geest en door middel van de door Hem geroepen mens.
De roeping van de profeten is een geheel bijzondere geweest. Hun ambt was bijzonder, gelijk ook, in latere lijden, dat der apostelen. Hun was het gegeven het onfeilbaar Woord Gods te schrijven. Geen dienaar van het Evangelie is in dit opzicht bij hen te vergelijken. Toch zijn ook herders en leraars van God geroepen arbeiders in Zijn wijngaard en maakt de Heere hen ook hunner roeping zich bewust. In die roeping ligt hun een pleitgrond in de vervulling van hun bediening. De strijd van een rechtgeaard Evangeliedienaar is dikwijls zwaar, doch de roeping, waarmede God hen riep in Zijn wijngaard, kan hen sterken. "Ik ben Uw knecht", zo mogen zij zeggen. Voorwaar, zij zijn diep te beklagen, die in hun hart niet het minst kennen van de bediening van de Heilige Geest, Die Zijn knechten afzondert tot het gewichtvol en heilig werk der prediking van Gods Woord. In eigen kracht beklimmen zij de predikstoel. Hun oogmerk is de mensen te behagen in plaats van Gods eer te bedoelen. Wijl God hun geen toevlucht is ten tijde van benauwdheid, zoeken zij hun sterkte bij de mensen.
God rookt tegen hun werk. "Ik heb ze niet gezonden", zegt de Heere. Met zeker schrijver moet u wel zeggen: "Arme mensen, had schoenmaker geworden!" God zal de zielen van uw hand eisen. In de wijngaard zijn alleen gerechtigd te arbeiden, die van de Heere des wijngaards zijn geroepen. Het heeft God behaagd door middel van mensen Zijn Woord te verbreiden, ja te geven. Zacharia was één dergenen, die zich zijn roeping bewust was. God sprak door hem in de profetie, die een eigen plaats in de Heilige Schrift verkreeg. Die plaats vraagt thans onze aandacht.

2. Zijn plaats in de Heilige Schrift.
In de Heilige Schrift is een organisch verband, de verschillende boeken des Bijbels staan niet los naast elkaar, maar nemen elk hun eigen plaats in, in verband met de andere. Dit brengt ons er toe ook te letten op de eigen plaats, die de profetie van Zacharia in de Heilige Schrift inneemt. Die plaats wordt bepaald zowel door de tijd als door de inhoud van het boek.
Zacharia's profetie volgt op die van Haggaï. Het kan niet anders, al geschiedt het Woord des Heeren slechts 2 maanden later tot Zacharia dan tot Haggaï, onze profeet begint zijn arbeid na Haggaï. En weder, hij spreekt tot Israël vóór Maleachi, die de profetie sluit. De tijd, waarin Zacharia optrad, wees dus zijn profetisch bock de plaats tussen Haggaï en Maleachi.
Ook naar de inhoud neemt Zacharia's profetie de juiste plaats in. Met Haggaï is Zacharia gezonden om het neerslachtig Israël ten tijde van de tweede tempelbouw te bemoedigen. Haggaï wekt tot de bouw op en troost de ouden van dagen, die Salomo's tempel gezien hadden en nu over de geringheid van de nieuwe klaagden en weenden. Zacharia sluit zich geheel bij Haggaï aan; hij werkt zijn profetieën breder uit en is daardoor rijker nog van inhoud. Als Ezechiël is Zacharia rijk aan apocalyptische gezichten, als Jesaja aan voorzeggingen van Christus. Men sla slechts op hoofdstuk 6: 12, 13, waarin Christus als de Spruit wordt aangekondigd, Die des Heeren tempel bouwen zal. Hoe ontzettend diep is de invoering in het lijden des Heeren in Zach. 13: 7: "Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, Die Mijn Metgezel is." Zelfs de slavenprijs, die Judas voor zijn verraad ontvangen zou, heeft Zacharia voorzegd. "En zij hebben mijn loon gewogen, dertig zilverlingen" (11: 12, 13, verg. Matth. 27: 3-10). Ook profeteerde Zacharia van de intocht van Christus in Jeruzalem (hoofdstuk 9: 9): "Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland, arm en rijdende op een ezel en op een veulen, een

jong der ezelinnen." (Verg. Matth. 21: 4 en 5, Joh. 12: 14 en 15). Zacharia's profetie is het bewijs er van, dat ook onder het Oude Verbond Christus in Zijn volheid is verkondigd. Op Hem hebben de vaderen gezien en naar Zijn dag hebben zij verlangd, op Zijn Woord hebben zij gehoopt, en op Zijn beloften gepleit door het geloof, dat alleen in Hem de zaligheid vond. Christus is de grote inhoud der profetieën.
Het is mede door de rijke voorzeggingen van de Messias, dat Zacharia's profetie de overgang vormt tot Maleachi's boek. De laatste profeet toch voorzegt des Heeren komst nader door aankondiging van de voorloper. (Hoofdstuk 4: 5 en 8). Zo vormen Haggaï, Zacharia en Maleachi zowel ten opzichte van de tijd, als naar de inhoud één geheel en heeft ook het profetisch boek, dat wij thans nader bezien zijn eigen plaats ontvangen in de Heilige Schrift, welke ook in haar organische eenheid ons bewijst het Woord te zijd van Hem, Die van eeuwigheid bepaalde wat Hij openbaren zou in de tijd, tot de zaligheid van Zijn uitverkorenen.
Het door God gelegde verband in de Heilige Schrift is van grote betekenis, zowel voor Gods knechten in de prediking van het Woord, als voor al Gods kinderen in de onderwijzing hunner harten.
Met droefheid moet het ons vervullen menigmaal, zelfs in de prediking, het Woord des Heeren uit zijn verband te zien gerukt. Men grijpt een tekst uit de Bijbel als een stok uit een bos en filosofeert over dat verkozen woord tot er een soort preek van is samengesteld. Sommigen beroemen zich nog op hun "vinding" en rijk vernuft. Deze prediking is echter geen bediening van Gods Woord. Men brengt eigen gedachten, op zichzelf misschien goede, leerzame gedachten, doch men rukt het Woord des Heeren uit het door God Zelf gelegde verband. De gemeente wordt niet gevoed met de Godsgedachten, maar met de bespiegelingen van nietige mensenkinderen. Is het wonder, dat bij het gemis van welgegronde Schriftuurlijke prediking, vele mensen zich betrouwen op voorkomingen van teksten, waarvan zij de betekenis niet verstaan, noch uit Gods Woord zoeken te kennen? Zij misleiden hun zielen met voorkomende waarheden, die zij draaien naar hun gemoed. Of meent gij, dat de Heilige Geest met het Woord Gods speelt?
O, ik bid u, zeg niet, dat dit alles dode letter is. Gods Woord is levend en eeuwig blijvend. Rukt men het woord van de mens uit het verband, waarin het is gesproken, men kan er een glimp aan geven, een draai en wending, waardoor het verdraaid wordt. Zo deden de Joden voor Pilatus, bewerende, dat Christus gezegd had: "Ik kan de tempel Gods afbreken en die in drie dagen opbouwen." Zij, die met het verband van het getuigenis des Heeren geen rekening houden, verdraaien het dikwijls, misleiden zichzelf en anderen. De Heere Jezus vermaande niet tevergeefs: "Onderzoekt de Schriften." Het worde ons gegeven de rechte zin van het Woord te verstaan. Doch daartoe is onder de voorlichting van de Heilige Geest nodig nauwkeurig acht te geven op het verband, waarin de woorden gesproken zijn.

3. Zijn heilig gebruik.
De inwerking van de Goddelijke factor komt ten laatste uit in het gebruik, dat onder de leiding van de Heilige Geest van Zacharia's profetie in de loop der eeuwen door 's Heeren kerk gemaakt is tot op onze dagen toe, en tot het einde van de wereld zal gegeven worden. Des Heeren Woord toch is levend en eeuwig blijvend. Het geldt niet alleen voor de tijden, waarin het gesproken werd door des Heeren knechten (de profeten en apostelen), maar het behoudt zijn kracht en spreekt altijd weder tot de gebeente tot aan de voleinding van de wereld. In het Nieuwe Testament vindt u dan ook, we merkten het reeds op, verscheidene aanhalingen uit Zacharia's profetie. Matth. 21: 4-5 zowel als

Johannes 12: 14-15, halen bij de koninklijke intocht in Jeruzalem aan, wat in Zacharia 9: 9 voorzegd is. De Heere Zelf spreekt in Matth. 26: 31: "Van Wien er is geschreven (Zach. 13: 7): Ik zal de Herder slaan, en de schapen der kudde zullen verstrooid worden." En beschrijven Matth. 27: 3 en 10 en Marcus 14: 27 het verkopen van de Messias niet juist zó als Zacharia 11: 13 het voorspeld heeft? Wat Zacharia 8: 16 Israël voorschrijft: "Spreek de waarheid, een iegelijk met zijn naaste", vindt u in Eféze 4: 25 terug. En eindelijk de verschrikkelijke bedreiging uit hoofdstuk 12: 10 ziet Johannes op Patmos vervuld: "En zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen."

Het heeft de Heere behaagd tot sterkte Zijner kerk met vele getuigenissen de vervulling der profetie te bevestigen. Hij is de trouwe Verbondsgod. Zijn Woord faalt niet. Hij is geen mensenkind, dat Hij liegen zou. Hetgeen uit Zijn lippen gegaan is, zal Hij niet veranderen. Zo dient Zacharia's profetie de kerke Gods van alle eeuw, in haar bangste aanvechtingen tot versterking van het geloof in de toezeggingen Gods. Een rijkdom van troost ligt, om slechts iets te noemen, *in de liefde Gods*, Zijn kerk geopenbaard in hoofdstuk 2 en 3: 3, in de schulduitdelgende genade, waarvan het gezicht van Jozua de hogepriester spreekt (hoofdstuk 3), en de onwrikbare trouw, die nooit verlaten doet wat God begon (hoofdstuk 4).

De bestraffing der zonden, die de kerk nooit kan ontbreken, onthoudt Zacharia het volk Israël niet, opdat het voor de zonde vreze en door oordeel over de goddelozen, geroepen worde zich voor de Heere te vernederen (hoofdstuk 9: 1-7 enz.). Ja, de profetie van Zacharia is dieper van betekenis dan dat de tijden reeds konden ontplooien. Zij wijst op de komst van Hem, Die staat te komen, en Zijn vele duizenden van engelen, om Zijn uitverkorenen ter eeuwige overwinning te leiden.

Zou deze profetie dan niet een blijvende betekenis hebben? Haar inhoud raakt het einde van de wereld. Zij spreekt, gelijk het gehele Woord Gods, tot alle geslachten, de wentelende eeuwen door. Zij draagt in zich het bewijs van onveranderlijke vastheid, gelijk Petrus getuigt in 2 Petri 1: 19: "Wij hebben het profetisch Woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlichte en de Morgenster opga in uw harten." Och, dat bij het nader bezien van deze Schrift ons hart vervuld werd met dat waar en levend verlangen, dat de bruid bezielde, toen zij uitriep: *"Kom, Heere Jezus, ja kom haastelijk."*

Zacharia's profetie
HOOFDSTUK I

Inleiding - Hoofdstuk 1: 1-6

Voor alle dingen meldt de Profeet zijn roeping, in het eerste Vers zeggende***: "In de achtste maand, in het tweede jaar van Darius, geschiedde het woord des Heeren tot Zacharia, de zoon van Berechja, de zoon van Iddo, de Profeet."***

Dat woord had voor Zacharia al de kracht der Goddelijke roeping, zodat hij aan het einde van hfd. 6 met volle vrijmoedigheid tot Israël spreekt: "Gijlieden zult weten dat de Heere der heirscharen mij tot u gezonden heeft."

Voor de profeet was de roeping noodzakelijk. Zonder de roeping Gods was zijn optreden vals. De geroepene was des Heeren Profeet in tegenstelling met de valse profeten. Alleen aan Zijn geroepen knechten maakt de Heere Zijn Woord bekend. In Jeremia 14: 14 spreekt de Heere van de valse profeten: "Ik heb ze niet gezonden noch hun bevel gegeven", en in Jeremia 23: 21: "Ik heb die profeten niet gezonden, nochtans hebben ze gelopen. Ik heb tot hen niet gesproken nochtans hebben ze geprofeteerd." Ontzettend voor zulke profeten. 't Ware hun beter geweest zo ze geworden waren "een man die 't land bouwt."

Wij merkten reeds op, dat het profetisch ambt en dus ook de roeping tot profeet extra-ordinair was; de kerk kent het profetisch ambt in de zin als Israël niet meer. Toch leert Christus, de grote Profeet, Zijn volk ook nu nog door de dienst van Zijn knechten. En deze knechten worden door Hem geroepen in Zijn wijngaard. Droeve mensen, die om vuil gewin het leraarsambt zoeken; arme mensen, die het heilige Gods ontheiligen en lopen waar zij niet gezonden worden. Voorwaar de kerk is te beklagen, die met zulke zelfzoekende leraren wordt bezet. Maar al te zeer komt dit in Nederlands kerk openbaar. Het verval neemt snel toe, gelijk eens bij Israël. En dat verval spiegelt zich ook af in het gebrek aan getrouwe leraars en het indringen van hen, die de Heere niet geroepen heeft. Gods oprechte volk lijdt daaronder. Bemerk het maar, die leraars kiezen steeds de zijde van hen, die de ware vreze Gods gram zijn. Gods kinderen worden bespot en het juichend naamchristendom steekt de vaandels op. Ach, dat de Heere arbeiders wilde uitstoten en Nederlands kerk met getrouwe dienaren bezetten, door Hem Zelf geroepen. Vermenigvuldige Hij daartoe het gebed van Zijn volk.

Overeenkomstig die roeping spreekt Zacharia, wat des Heeren mond tot hem getuigt:

Vers 2. "***De Heere is zeer vertoornd geweest tegen uw vaderen."***

Met de oren hadden de Joden het gehoord, met de ogen het gezien in al de over hen gebrachte ellende, dat Gods grimmigheid door de zonde wordt opgewekt. Ook Zijn volk doet de Heere Zijn toorn gevoelen, als het afwijkt van Zijn wetten (Psalm 89). Ja dat volk in het bijzonder. Gods trouw en liefde laten niet toe, dat Zijn volk in de zonde volhardt. Moab wordt van vat in vat niet ontledigd. God maakt met de Heidenen zoveel be-moeienissen niet. Zij verharden in het kwaad tot de dag des oordeels. Maar Israël is het voorwerp van Gods liefde. Efraïm is Hem een troetelkind. Zijn liefde kan niet gedogen, dat dit volk in de zonde verhardt naar het verderf. God zal het schuim der zonde uitzuiveren. Hij brengt Zijn volk in de smeltkroes. Hij geeft het in de hand der vijanden. Hij voert het in ballingschap 70 jaar.

Zo handelt de Heere gedurig met de Zijnen. Hoewel Hij een graag vergevend God is van al hun zonden, keurt Hij het kwaad nimmer goed. Zijn recht is voor al de uitverkorenen

eenmaal, volkomen in Christus, voldaan. Hij heeft voor al hun erf- en dadelijke zonden uitgeroepen: "Het is volbracht." En Hij is opgewekt tot hun rechtvaardigmaking. Zó volkomen is die voldoening aan Gods recht, dat niemand beschuldiging zal inbrengen tegen de uitverkorenen Gods (Rom. 8: 34). Maar de Vaderlijke tuchtiging wordt Gods kinderen niet onthouden, ook niet al is de vergeving der zonden om Christus wil hun toegepast. Hoe duidelijk is dit in David. De profeet Nathan heeft hem na zijn ootmoedige belijdenis in de naam des Heeren betuigd: "De Heere heeft ook uw zonden weggenomen; gij zult niet sterven." Maar diezelfde profeet voegde er aan toe: "Nochtans, dewijl gij door deze zaak de vijanden des Heeren grotelijks hebt doen lasteren, zal ook de zoon, die u geboren is, de dood sterven." En het zwaard is van Davids huis niet geweken. "Ik zal kwaad over u verwekken uit uw huis, en zal uw vrouwen nemen voor uw ogen en zal haar aan uw naaste geven; die zal bij uw vrouwen liggen voor de ogen van deze zon" (2 Sam. 12). Kon op smartelijker wijze Davids zonde worden bezocht? Genade deed David bukken. Zelfs de vloek van de goddeloze Simeï heeft hij verdragen. Maar toch is uit deze weg van de man naar Gods hart wel duidelijk, dat de Heere Zijn volk onder de tuchtigende roede doet doorgaan. Daarvan zal al Gods volk iets ervaren. Dit doet hen in hun diepe smarten zeggen, als zij door genade mogen bukken: "Ik zal des Heeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd."
O, de bezoekingen Gods voeren door zulke diepe wegen.

Maar zo zijn kind'ren ooit Mijn zuiv're wet verlaten
Zo 't richtsnoer van Mijn recht ter reegling niet kan baten,
Zo zij ontheiligen, want Ik heb voorgeschreven,
Dan mogen zij gewis voor Mijne straffen beven.

Zelfs roept David uit: "Gedenk niet der zonden mijner jonkheid, noch mijner overtredingen."
De tuchtiging Gods over Zijn volk is zwaar. Dat moet het uit Babel gekomen Israël met ootmoed erkennen.

Daartoe wekt de Heere op: Vers 3. ***Daarom zeg ik tot hen: Alzo zegt de Heere der heirscharen: "Keert weer tot Mij, spreekt de Heere der heirscharen, zo zal Ik weer tot u keren, zegt de Heere der heirscharen."***
Van God was Israël afgekeerd. De nek had het volk Jehovah toegekeerd en niet het aangezicht. Toen was de Heere van hen geweken. Hij had land, stad, tempel en volk overgegeven. Hij had zich verborgen van Zijn Israël. Zijn oor had, het geroep der kermenden niet gehoord. Zijn machtige arm had geen verlossing gebracht.
Was er banger toestand voor Gods kinderen denkbaar? Terwijl de vijand aankwam als een waterstroom, verborg de Heere Zich van Zijn smekend volk. Gewis, er is niets dat ons meer benauwen kan. Zo maar de Heere met ons is en ons verwaardigt ons hart voor Hem uit te storten, is er geen ellende zo groot, of zij wordt een lichte last. Maar onder de verberging van God is een stro zwaarder dan een ijzeren balk. De verwoesting grijnst van alle zijden aan. "Mijn weg is voor de Heere verborgen", zo luidt de bange klacht van Gods kerk.
Echter wil de Heere wederkeren en geeft Israël een tijd der bekering. Daarvan getuigt Zacharia's woord. Tot drie malen toe noemt Zich Israëls God in dit vers: "de Heere der heirscharen." De Drieënige God roept Zijn volk tot bekering. De waarachtige bekering is 't werk van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Zij is vrucht van de trekking des Vaders, en de verzoening des Zoons en de bearbeiding van de Heilige Geest. Zij is het werk van de Heere der heirscharen. De tijd nadert dat de genade Gods niet meer

tot Israël zal beperkt blijven, maar geopenbaard zal worden over de gehele aarde. En met het oog daarop gebruiken de Profeten na de ballingschap de Naam Heere der heirscharen meer dan de voorgaande Profeten. Want in Israëls wederkeer ligt het keren van de verloren Heidenen en in het gemeen de bekering van de verloren zondaar tot God.
De waarachtige bekering is dus Gods werk. Zo menigeen bekeerde zichzelf; doch zijn verandering was slechts uitwendig; zij misten de diepe wortel van de vernieuwing des harten. Gods Woord geeft hiervan vele voorbeelden. Om slechts enkele te noemen: Kaïn deed belijdenis van de grootheid zijner zonden, doch hij miskende de genade Gods tot verzoening. Loths vrouw trok mede uit Sodom. Zij kwam echter nooit in Zoar aan. Haar hart trok naar de steden des oordeels en zij kwam er mede om. Ezau zocht de plaats des berouws met tranen, maar hij vond die niet. Orpa ging mede tot aan de grenzen, maar nam, hoewel onder tranen, van Naomi afscheid, omdat haar hart aan Moabs goden hing. Saul, de koning, kreeg een ander, doch geen nieuw hart. AI voegde hij zich onder de profeten, welhaast keerde hij zich af van God tot zijn eeuwige ondergang. Achabs vernedering en Judas' verraad en degenen van wie Paulus spreekt in het ontzettende zesde hoofdstuk van de Hebreeënbrief zijn alle voorbeelden van bekeringen, die de wortel van Gods werk missen. Deze bekeringen zijn slechts mensenwerk geweest; uiterlijke veranderingen, gelijk van velen in onze dagen te vrezen is, dat zij een bekering hebben, waarvan God niet weet.
De ware smart over de zonde ontbreekt; het rechte zoeken van genade wordt gemist; het oprecht geloof in Christus hebben die zelf-bekeerden niet, hoewel zij over het geloven dikwijls de mond vol hebben; God schiep in hun binnenste nooit een nieuw hart. Zij zijn Abrahams kinderen, gedoopt, in de zuivere leer opgevoed, gaan ten Avondmaal; wat ontbreekt hun nog? Anderen hebben overtuigingen van zonden gekend; maakten bange tijden door; verlieten kroeg en kermis en zij kregen een vermaak in Gods Woord en begonnen Gods volk na te lopen. Dit alles kan zijn, terwijl Gods werk wordt gemist. O, dat wij ons toch niet neervlijen op een bed, dat te kort is en ons dekken met een kleed, dat te smal is. Hoe vreselijk zal het zijn, te vallen in de handen van de levende God. Wij gaan de eeuwigheid tegemoet. "Doorzoek uzelven nauw, ja doorzoek nauw, gij volk, dat met geen lust bevangen wordt! Eer het besluit bare (gelijk kaf gaat de dag voorbij) terwijl de hittigheid van des Heeren toorn over ulieden nog niet komt; terwijl de dag van de toorn des Heeren over ulieden nog niet komt."
In de waarachtige bekering wordt een werk Gods in ons gewrocht. De Heere opende Lydia's hart. De van God bekeerden zijn de wedergeborenen "welke niet uit de wil des mans, maar uit God geboren zijn." Die bekering is een wederkeren tot de Heere. Met hartelijk leedwezen over de zonde, wordt de afgelegde levensweg verlaten. De ontwaakte zondaar zoekt verzoening voor zijn schuld in het bloed des Lams. Zijn ziel wordt bezet met een droefheid naar God, die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Het wordt om God te doen. Dit kenmerkt degenen, die in waarheid zich tot God bekeren, zij kunnen het buiten God niet houden. God te missen is hun erger dan de dood. Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, zo dorst hun ziel naar de levende God. Hun nieren verlangen zeer in hun schoot om God te aanschouwen. In die waarachtige bekering worden alle afgoden verzaakt; alle betrouwen op wat geen God is, wordt opgezegd, Die in waarheid, door de onweerstandelijke werking van de Heilige Geest zich bekeren, die keren tot God weder. Voor hun schuld zoeken zij verzoening, voor hun zonden reiniging. Zij geven de Heere de hand en komen tot Zijn heiligdom.
Zulk een bekering was Israël nodig; zo'n bekering moge de Heere werken in Nederlands volk. Wij zijn van het heilspoor afgegaan. De God onzer Vaderen hebben wij verlaten en

ons gebogen voor goden, die geen God zijn. Luide roept de Heere ook ons volk toe: "Keert weer tot Mij, zo zal Ik tot u wederkeren." Och mochten wij de tijd onzer genade uitkopen eer de Heere ons verwerpen zal.
Dat is het grote voorrecht voor Gods oprechte volk. Dóor genade keren zij tot God weder, Die wij allen verlaten hebben in ons verbondshoofd Adam.
En de Heere keert tot hen weder. In Zijn gunst, genade, liefde en barmhartigheid wil Hij hen herstellen. Ja gedurig, na alle afwijkingen en verlatingen Gods roepstem en belofte wekke Zijn volk op, om weer te keren tot hun vorige man, want toen was hun beter dan nu.

NIET ALS UW VADEREN

Weest niet als uw vaderen, tot dewelke de vorige profeten riepen, zeggende: "Alzo zegt de Heere der heirscharen: bekeert u toch van uw boze wegen en uw boze handelingen. Maar zij hoorden niet en zij luisterden niet naar Mij, spreekt de Heere. Zacharia 1: 4

God laat ons niet ongewaarschuwd het pad der zonde en van het verderf betreden. Aan waarschuwingen ontbreekt het ons niet. Zowel in ons persoonlijk leven, als in betrekking tot kerk en staat, vermaant de Heere met vele, ernstige roepstemmen ons af te keren van onze boze handelingen. Tot Israël zond de Heere oudtijds de Profeten. Zonder ophouden hebben deze de last des Heeren volbracht. Dag en nacht hebben zij het volk afgeroepen van de paden der ongerechtigheid. Zij riepen uit de keel en hielden niet in. Hun stem hebben zij als een bazuin verheven. Zij hebben Jacob zijn zonden bekend gemaakt en Israël zijn overtredingen. Zij riepen, zeggende: "Alzo zegt de Heere der heirscharen, bekeert u toch van uw boze wegen en uw boze handelingen."
Der vaderen wegen en handelingen waren boos. Eens kleefde het volk de Heere aan. In de liefde der ondertrouw wandelde Israël de Heere na in de woestijn, in een onbezaaid land. Maar de rechte weg des Heeren is spoedig verlaten. Vreemde goden hebben de verdwaasde vaderen gediend. Hun vorsten, hun oversten, hun priesters en profeten wandelden op paden, die niet recht waren. Zij vastten tot twist en gekijf; weduwe en wees verdrukten zij; bloedschulden raakten aan bloedschulden; ja, het ganse volk was verdorven, "er was niets geheels aan hetzelve, maar wonden en striemen en etterbullen, die niet uitgedrukt, noch verbonden zijn."
Jesaja, Jeremia en alle de Profeten, die God onder zo'n volk nog zond, hebben getrouw gewaarschuwd en teruggeroepen van die boze wegen en handelingen. Het waren de vaderen van dit volk, die alzo handelden. Nee, zij waren geen kinderen Abrahams, want zij weigerden Abrahams werken te doen. Hun weg en hun handelingen waren als die van het God-vergeten Israël, waartegen de getrouwe gezanten des Heeren in de naam van Jehovah optraden.
Ach, nam Nederland des Heeren Woord ter hart. Onze verdwaasde vaderen wierpen Gods Woord van zich af. Zij hebben de banden verscheurd van Gods heilige rechten en ordinantiën. In hun dwaasheid sprongen en dansten zij om een boom en zongen zij van vrijheid en gelijkheid en broederschap. Gods kerk werd vertrapt, het land beroofd. Onze jongelingschap werd welhaast naar de slagvelden gevoerd. Dat was de vrucht van hun boze handelingen en hun boze wegen. En wij zijn hun kinderen; wij vertonen hun beeld. Wie bekommert zich in ons land om de rechten des Heeren? De beginselen der revolutie doortrokken onze staat. Onze aartsvijanden heersen over ons. Het recht wordt verkracht, de zeden bedorven; het leven van de naaste niet geteld. Springende en dansende gaan wij naar het verderf.

En de kerk? *Zij ligt daar van haar sterkte beroofd, van haar fundamenten afgestoten*. Leugenleraars hebben de kansels beklommen. Gods Woord is aan stukken gesneden, vertrapt onder de voet der verdorven menselijke rede. De schrikkelijkste ketterijen drongen in. Godloochenaars werd een plaats gegeven, maar de oprechten onder de herders zijn uitgeworpen. Duizenden keerden de kerk de rug toe. En zij ligt verlaten als een nachthutje in de wijngaard. Kinderen van die vaderen, die de boze wegen bewandelden en wier handelingen boos waren voor God.
Ja, voor elk mens geldt het van nature, dat zijn vader was een Amoriet en zijn moeder een Hethietische. Wij zijn een zaad der boosdoeners, verdervende kinderen. In ons is geen goed voor God. Al onze handelingen zijn boos en onze treden houden de hel vast. Maar het zal toch elk mens zo ontzettend zwaar vallen tegen Gods Woord te hebben gehandeld, terwijl hij beter wist. Het betreden van boze wegen zal dubbel zwaar vallen degenen, aan wie God Zich heeft bekend gemaakt in Zijn Woord. O, dat wij toch de wegen van de wereld mochten haten en vlieden.
Dat onze jongens en meisjes het op het hart mochten binden, die paden der zonde zijn boze wegen. Het zijn wegen, die naar het verderf gaan. Onze vaderen hebben ze verkoren boven de band aan Gods Woord. Hoe bitter was hun einde. Zouden wij hen dan in hun boosheid volgen? Zouden wij ons dan de toorn Gods vergaderen als een schat? Dat onze ogen open gedaan werden en wij mochten zien, dat Nederland zichzelf het verderf bereidt, door zijn handelingen. Hoe zeer is het te vrezen, dat des Heeren hand zwaar op ons drukken zal. Moeten wij alrede nu niet onder Gods oordelen bukken? Hij nam onze rijkdommen weg. Het is of onze voorspoed is weggeroofd. In zak en as zit menigeen neder. Onze landbouw is aangegrepen. Onze handel kwijnt; onze industrie kan zich bijna niet langer staande houden. God breekt de staf des broeds. Wij staan aan het begin. Wie weet, hoe spoedig groter oordeel ons volk wacht, een volk, dat weigert zich voor God te vernederen. Wij hebben het oog geslagen op onze afgoden, de goden van de tijd; zij moeten ons helpen. Zijn we niet gedekt tegen alle gevolgen van de zonde? Wij zijn immers verzekerd tegen bliksem en hagel; tegen ziekte en ongeval? Wat nood? Voort op de ingeslagen weg! Voort! Altijd verder af van God.
Arm Nederland! U bent God kwijt. U wilt de weg uwer verdwaasde vaderen betreden, wier handelingen boos waren. Ongewaarschuwd gaan wij het hellend vlak der zonde niet. De Heere stond vroeg op, zendende Zijn knechten, gelijk Hij gedaan had eens aan Israël. Die Profeten riepen tot de vaderen van het volk in Zacharia's dagen: "Alzo zegt de Heere der heirscharen: "Bekeert u toch van uw boze wegen en uw boze handelingen."
God gaf een tijd van bekering, de tijd der verzoening van de zonde. Met ernst bestraften de mannen Gods de zonden, maar zij riepen tevens de tijd der genade uit. Langdurig heeft de Heere door Zijn knechten op het verlaten van de zonde aangedrongen. Hoewel Hij ons met één slag van voor Zijn heilig aangezicht had kunnen wegdoen, was Hij traag tot toorn en groot van goedertierenheid. Hij plaatste Zich naast dat volk; zo laag daalde de Heere af, dat Hij hun toeriep: "Betuig tegen Mij. Wat heb Ik u gedaan, en waarmede heb Ik u vermoeid?"

Geliefde lezer, sla op onze historiebladeren; lees in de geschiedenis van ons volk, en u zult het moeten erkennen, dat de Heere het ook ons land aan getrouwe knechten niet heeft doen ontbreken. Met welk een heilige ernst zijn Nederlands zonden bestraft! Met welk een getrouwheid zijn de overtredingen ontdekt! Met welk een liefde is aangedrongen op het verlaten van de boze wegen! Met welk een taai geduld heeft de Heere ons de tijd der genade doen uitroepen. O, lees toch de Biddagspredikatiën in het bijzonder; de

leerredenen, gehouden met het bijzondere doel Vorstenhuis en volk de zonden te ontdekken en voor Gods aangezicht te vernederen. De profeten hebben ons van oude dagen af vermaand, gebeden tot onze behoudenis. Ja, tot op de huidige dag toe ontbreekt de roepende stem des Heeren niet. Nog is het de welaangename tijd, nog is het de dag der zaligheid.
En dat geldt ook voor ieder onzer, hoofd voor hoofd. Wij moeten met God verzoend worden aan deze zijde van het graf. Straks valt de slag. Wie weet hoe spoedig? Telkens weer worden wij opgeschrikt door de mededelingen, dat zo geheel onverwachts Gods hand de levensdraad van ons bekenden afsneed. Het kan weldra onze tijd zijn. Dan valt de beslissing, die onherroepelijk is.
O, hoe vreselijk zal het zijn te vallen in de handen van de levende God. Alle gronden buiten Christus zullen ons ontvallen; ja gewis, die zijn te licht om in Gods vierschaar te bestaan. Slechts één Naam is den mensen onder de hemel gegeven, door Welke wij moeten zalig werden. Och, of wij mochten bedenken in deze onze dag, wat tot onze vrede dient. Verlaat de slechtigheden en leef en treed op de weg des verstands.
Wij gaan bange tijden tegemoet. Gods gezichten zijn op aarde .Wie zegt van welke oordelen de toekomst zwanger is. Maar hoe gelukkig is dan het volk, dat zijn ziel tot een buit hebben mag.
O, hoort toch, jongeling en jongedochter, de nodigende stem des Heeren. Geeft uw hart aan de vrolijkheid van de wereld niet. Bekeert u van uw boze wegen. Ook van uw eigengerechtige wegen, want ook die zijn boos. Wij moeten wedergeboren worden, zal het wel met ons zijn. Onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed. Hoor dan toch, o, dochter, en zie en neig uw oor, en vergeet uw volk en uws vaders huis; zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid. Wij moeten van weg veranderen en van handelingen. Geen uiterlijke verandering in handelingen is genoeg. Van de brede weg zette God ons op de smalle weg, die ten leven leidt. Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhard uw hart niet. Zolang God ons roept door Zijn Woord, zijn wij in de tijd der genade.
Doch die tijd is door Israël zo schromelijk veracht. "Maar zij hoorden niet, en zij luisterden niet naar Mij, spreekt de Heere." Dit is de droeve klacht, die God heeft over het oude bondsvolk. De vaderen hoorden en luisterden niet. Zij neigden het oor niet tot Gods stem. Integendeel, zij sloegen de profeten op de mond; zij wierpen hen in de gevangenis en in de kuil, waarin geen water was. Ja, zij doodden hen tussen het voorhof en altaar. Met de geest van diepe slaap waren zij bevangen. Zij hadden ogen, maar zagen niet; oren hadden zij, maar hoorden niet. Zo stierven zij in hun zonden. De Chaldeeën verwoestten stad en tempel en voerden het volk met have en goed verre weg.
Wat staat ons anders te wachten, zo Gods woorden ons geen nut doen? Beschrijft de Heere in deze woorden niet ons leven? Onze vaderen weigerden te horen. En de Heere sloeg hen en vernederde hen; en deed de vijand over hen heersen. Staat het niet beschreven tot onze lering? Och, of Nederland naar de Heere hoorde. Breek toch o Huis van Oranje, uw zonden af; verzaak toch, o volk van Nederland, de ongerechtigheid. Er is geen zwaarder oordeel dan dat der verharding.
Onze vaderen zijn ons tot getuigen. Zij luisterden niet. Over hen heeft God gezworen, dat zij in Zijn rust niet zouden ingaan. Ons onbekeerlijk hart moge opschrikken uit de slaap. Ja, voor ieder onzer moge het Woord des Heeren tot winst worden. Wie heeft zich ooit tegen de Heere verhard en vrede gehad?

Uw vaders, waar zijn die? en de profeten, zullen zij in eeuwigheid leven? Zacharia 1: 5

Die vaders waren zij, die gelijk in het 4e Vers de profeet gesproken heeft, naar des Heeren profeten niet hoorden. Zij verhardden zich tegen alle vermaningen des Heeren in. Hoe meer de Heere vermaande, hoe stouter zij zich van Hem afkeerden. Het gevolg van zo'n gedrag was dan ook aller-droevigst. God heeft hen in hun zonden weggenomen. Door kruis en slagen bezocht hij hen. Zij maakten echter de af val te meerder. Waartoe zouden zij dan meer geslagen worden? In Babel zijn zij omgekomen. Hun deel was met degenen, die eertijds in de woestijn zijn neergeslagen. Wel verloste de Heere een grote schare door Zijn machtige hand uit Egypte, maar in het merendeel van hen had God geen welgevallen. Zij zijn omgekomen in de wildernis. Beide de neergeslagenen in de woestijn en de omgekomenen in Babel moesten het volk in Zacharia's dagen ten afschrikwekkend voorbeeld dienen. Zij predikten met luider stem wat de Psalmist zegt: "Nog een weinig en de goddeloze zal er niet zijn; en gij zult acht geven op zijn plaats, maar hij zal er niet wezen."

De Heere vermaant ons in Zijn Woord te letten op de vromen en oprechten; maar niet minder dienen wij acht te slaan op de goddelozen en het oordeel, dat hen treft. Het deel der rechtvaardigen moet ons tot jaloersheid verwekken. Het lot der goddelozen van de zonde afschrikken. Gods vinger schrijft de historie der volkeren, tot op de huidige dag. Wat Zacharia sprak, is ook tot onze lering geschreven.

Onze vaders, waar zijn die? Wat is het deel dergenen, die God en Zijn gebod verlaten? Des Heeren gramschap treft hen. Het geldt voor elk mens, wie hij ook zij, zowel als voor de volkeren in hun geheel, dat de Heere een grimmig wreker is van de zonde; ja een zeer grimmig wreker is de Heere. O, onbekeerden van harte, welk ontzettend oordeel staat u te wachten! Ons volk ijlt met toenemende snelheid het verderf tegemoet De zonde vermenigvuldigt van dag tot dag. En wie neemt het ter harte?

Bovendien overdenke elk voor zich, welk oordeel hem wacht. God eist Zijn beeld van elk mensenkind terug. Naar dat beeld schiep Hij ons. Door de zonde zijn wij het verloren. Allen zijn wij het vreselijk oordeel van de drievoudige dood onderworpen. Och, dat God onze ogen opende. Onze vaders, waar zijn die? Die allen, die in de wereld hun vermaak zochten; die leefden, of geen dood en eeuwigheid aanstaande was; die zwoegden voor dit leven alleen; die onbezorgd hun pad gingen; die de landen noemden naar hun namen. Hun binnenste gedachte was, dat hun huizen zullen zijn in eeuwigheid; hun woningen van geslacht tot geslacht. De mens nochtans, die in waarde is, blijft niet. Hij wordt gelijk de beesten die vergaan! Zullen wij in hun wegen gaan? Zullen hun nakomelingen een welbehagen hebben in hun woorden? Moeten wij niet aan deze zijde van het graf met God worden verzoend? Wat zal het de mens baten, al gewon hij de gehele wereld en hij zal schade lijden aan zijn ziel?

De wereld zal ons bij de dood ontvallen. Aan haar bezit en vermaak komt ras een einde. Dan zal ons deel zijn in de poel die brandt van vuur en sulfer; daar zal wening zijn en knersing der tanden. Gedenk eens aan die allen, die God in hun zonden wegnam. Zou de schrik des Heeren ons niet bewegen tot het geloof? Gods volk krijgt een weinig van het oordeel Gods, dat het zich met alle mensen onderwierp, te verstaan. En dat weinigje verteert hun vlees. Banden des doods omvangen hen. Zij zouden elk mens wel willen toeroepen: "Haast u om uws levens wil." Hun bange zielservaring diene ons tot een voorbeeld. Vraagt het uzelf eens af, wat de dag van Gods toorn voor u zijn zal, die buiten

God en Christus leeft. Liefhebbers van de wereld en van de zonde, die nu met God en Zijn
Woord spot, er komt een dag dat God spotten zal in uw verderf en lachen als uw vreze komt. Eigengerechtigen, uw dek zal te smal, uw bed te kort zijn om u voor God te dekken. Uw vaders, waar zijn die? Het rechtvaardig oordeel, dat hun trof, doe ons toch de zonde haten en vlieden. Dat wij de tijd der genade mochten uitkopen. Nu is het de welaangename tijd; nu is het de dag der zaligheid. Het zal niet altijd duren.

De Profeten, zullen zij in eeuwigheid leven? Ook zij zijn heengegaan. Zij waren het zich bewust, dat hun huizen niet in eeuwigheid zouden staan. Hun hart trok naar de stad, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is.
Al Gods kinderen kennen daarvan iets. De Heere Jezus zegt het: Zij zijn niet van de wereld. God heeft hen uit de wereld uitgetrokken. Ook zij waren uit de aarde aards. Maar zij zijn een ander leven deelachtig geworden. Toen zonk de wereld in het niet. Toen hebben zij met Mozes verkoren liever met het volk Gods kwalijk gehandeld te worden dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben. De blijdschap van weleer is hun droefheid geworden. Bij het licht van het heil, dat voor Gods volk bereid is, verbleekt geheel de wereld met al haar volheid. Het hart van dit volk trekt naar boven heen. En al moet Gods volk dikwijls klagen, dat hun ziel aan het stof kleeft, toch heeft de Heere in hun ziel onuitroeibaar ingegrift, dat zij hier niet leven in eeuwigheid. In de verlevendiging van hun geloof gaat hun ziel dan ook uit naar de stad, welker straten zijn van goud en die verlicht wordt door het Lam, Dat zij eeuwig zullen prijzen.
De Profeten waren van dit hemels leVen geen vreemdelingen. Ook zij gingen heen. Maar anders dan die goddeloze vaderen. Het einde van die man zal vrede zijn.
Zacharia wijst op het heengaan der Profeten, echter niet alleen om de tegenstelling in het licht te stellen met het einde der goddelozen; hij wil Israël voor ogen houden, dat de tijd van Gods lankmoedigheid ten einde loopt. Toen de Heere door de gruwelijke zonden der zich verhardende wereld als het ware vermoeid was, sprak Hij: "Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met de mens." Die twisting moest er toe voeren, dat men de zonde verliet; dat de mens het tegen God opgaf. Helaas! daarvan was geen sprake. Geen bestraffingen mochten baten. God zou niet langer twisten. Hij kondigde het oordeel aan dat over honderd en twintig jaar komen zou. Is vreselijker denkbaar, dan dat de Heere ons overgeeft aan het goeddunken van ons eigen hart? Dat nochtans zal het gevolg zijn als al de bemoeienissen Gods worden in de wind geslagen. Dat zou ook voor Israël komen, zo het zich onder de roepstem Gods niet boog. De Profeten, zullen zij in eeuwigheid leven? Zal de Heere ze niet wegrapen? De kerk zal klagen: "De Profeten ontbreken ons." Er zal een honger komen naar het Woord. Dan zal de Heere het duister maken en zullen zij hun voeten stoten aan de schemerende bergen. Een volk wordt overgegeven als de Heere Zijn knechten wegraapt. De tijd der bekering spoedt dan ten einde.
Dat woord zou ons wel moeten doen vrezen. Hoe diep zonk bij ons volk de kerk. De getrouwen zijn weinig geworden onder ons. Zou God ophouden met ons te twisten? Och, of wij bekenden wat tot onze vrede dient. Stote de Heere ons herders uit in Zijn wijngaard, want de oogst is groot en de arbeiders zijn weinigen. Hij neme toch Zijn Woord van ons niet weg; dat Woord van genade en zaligheid. Want gewis dan zal het woord van Zijn oordelen ons treffen, gelijk het Israël gedaan heeft. Daarvan spreekt Vers 6:

Nochtans Mijn woorden en Mijn inzettingen, die Ik Mijn knechten de Profeten geboden had, hebben zij uw vaders niet getroffen?

Mensen gaan en bezwijken, maar Gods Woord blijft in der eeuwigheid. Zijn beloften zijn ja en amen; maar ook Zijn gedreigde oordelen komen gewis. Dwaalt niet, God laat Zich niet bespotten. Hoewel Zijn lankmoedigheid zeer groot is, Hij zal de zonde niet ongestraft laten. Dat hebben de "vaders", van wie de profeet spreekt, ondervonden. De woorden en inzettingen des Heeren hadden hen getroffen. Mozes had het ten duurste betuigd, dat die oordelen zouden komen bij verlating van Gods wet. Men leze slechts Deut, 28 tot 32. De profeten hadden gedurig het volk en zijn vorsten op die inzettingen gewezen en de oordelen bedreigd. Zij werden echter op de mond geslagen. Maar Gods Woord ging door. Het bedreigde oordeel kwam. Als een pijl van de boog treft Gods Woord. Zijn vang zal God niet ontkomen. De valse profeten riepen: "Vrede, vrede en geen gevaar!" Hun woord echter ging verloren. Het was leugen en bedrog, al werd het graag geloofd. Maar des Heeren Woord werd vervuld.
Dwazen, die wij zijn. Wij geloven God niet; wel het vredewoord der leugens. Hoe zal het eens opbreken. De "vaderen" zijn getuigen. Wederkerende zeiden zij: "Gelijk als de Heere der heirscharen gedacht heeft ons te doen naar onze wegen en naar onze handelingen, alzo heeft Hij met ons gedaan."
Daar moet het komen, dat wij God recht en gerechtigheid toeschrijven. Dat wij amen zeggen op Gods oordelen, gelijk het volk zei toen Mozes het sprak van des Heeren wrekende gerechtigheid: "En al het volk zal zeggen: Amen." De Heere zal van Zijn volk gerechtvaardigd worden in Zijn doen. De oprechte erkentenis van Gods recht zal de weg ter verlossing openen. Hier ligt de wortel der bekering en der ware boetvaardigheid, gelijk Daniël sprak: "Bij U is de gerechtigheid, maar bij ons de beschaamdheid der aangezichten, omdat wij tegen U gezondigd hebben." Het is een voorname zaak, waarop Zacharia ons in deze woorden wijst, waarover velen zeer licht heenlopen. God overtuigt Zijn volk van zonde, opdat dat volk Zijn recht erkenne en zich het oordeel des doods waardig keure.
Geen algemene overtuiging doet ons in verootmoediging onder Gods recht buigen. Integendeel. Die overtuigden zijn hard. In hun benauwdheid twisten zij met het recht Gods. Is hun consciëntie gestild, het is hun genoeg. Zij vragen er niet naar, of God aan Zijn eer komt. Aan Christus hebben zij geen behoefte. Of zij nemen Jezus aan zonder ooit zich als verloren zondaar te hebben leren kennen, zichzelf misleidend. Beproeven wij er ons toch aan. God buigt Zijn volk onder Zijn recht. Daartoe heeft Zacharia, in de inleiding zijner profetie, Israël bij de schuld en zonde bepaald. De profeet sloeg een breuk eer hij de vertroosting van het Evangelie opende. Welnu, zo handelt de Heere met al Zijn volk. Hij overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel. Dat volk wordt voor Gods rechterstoel gedaagd; en met Gods recht verenigd. Reeds in de eerste overtuigingen zal het erkennen dat de Heere recht is al zou Hij hen verdoemen. En zo het Gode behaagt hen dieper in te leiden zal het recht Gods hun leven afsnijden, maar om de verlossing te gronden op het verheerlijkte recht in Christus. Want Sion zal door recht verlost worden.

NACHTGEZICHTEN

Op de vierentwintigste dag in de elfde maand (die is de maand Sebat) in het tweede jaar van Darius, geschiedde het woord des Haren tot Zacharia, de zoon van Iddo, de profeet, zeggende: Ik zag des nachts, en zie, een man, rijdende op een rood paard, en hij stond tussen de mirten, die in de diepte waren; en achter hem waren rode, bruine en witte paarden.

Zacharia I: 7, 8
De verzen 1-8 bevatten de inleiding op de Godsspraken van Zacharia. In die verzen heeft de profeet het volk bepaald bij de zonden en ongerechtigheden jegens God bedreven, en bij de ellenden, die daarvan het noodwendig gevolg waren. Nu volgt de vertroostende profetie. Alzo ging de bepaling bij de schuld vooraf en volgde de vertroosting. De wet gaat het Evangelie voor. De wet is een tuchtmeester tot Christus. Velen in onze dagen willen buiten de verdoemende kracht van de wet om zich Christus toeëigenen en op Zijn zaligheid hopen. Hoe kan dat? Wie zal in waarheid ooit tot Christus komen dan een geheel verbrijzeld zondaar? En wij worden alleen verbrijzeld door de hamer van Gods wet. De ontdekking van zonde en schuld gaat steeds de vertroosting van het Evangelie vooraf. Dat wij ons toch niet vleien met een bedrieglijke hoop. Het gaat op de eeuwigheid aan. Hongerigen heeft de Heere met goederen vervuld, maar rijken heeft Hij ledig weggezonden. Voor de vertroosting van de profetie heeft Zacharia plaats bereid door de ontdekking van de zonden.

Na deze inleiding volgt het tweede deel, n.l. Zacharia's nachtgezichten.

Hoofdstuk 1: 7-6: 8.
Die nachtgezichten waren openbaringen Gods; bekendmakingen van Zijn onveranderlijke raad, waarin Hij naar Zijn soeverein welbehagen de eeuwige verlossing van Zijn volk bepaald had. Die nachtgezichten waren dus toeroepingen van het heil des Heeren. Zij werden gegeven door de Geest des Heeren; en zo groot waren zij van betekenis, dat de profeet nauwkeurig jaar en maand en dag er van bepaalt. Tijd en omstandigheden van deze nachtgezichten waren na te speuren. Gods kerk van later eeuw moet uit deze profetieën in de bangste noden troost ontvangen. Hoe hoog de nood ook ga, bij de Heere zijn uitkomsten, zelfs tegen de dood. Al is het nacht, God geeft te zien. Want volslagen nacht wordt het voor Gods volk nooit. Dat is het deel der goddelozen. Hun wordt toegeroepen door Sions wachter: "De morgenstond is gekomen (n.l. voor het Israël Gods, maar voor degenen die tot dat volk niet behoren:) "Het is nog nacht." Hun lamp zal in eeuwige donkerheid worden uitgeblust. Voor Gods arme volk echter blijft het licht der verlossing in de nacht van Godsverlating en zonde en satans-aanvechting en druk en kruis en verdriet
O, wat bange, lange nachten komen over Gods kinderen soms. Hoe schijnt het in die nachten, dat de vijand overwinnen zal; welk een moedeloosheid kan dan de ziel vervullen; hoe groot is de kracht van het ongeloof. In deze nachten riep David: "Ik zal nog een der dagen in de hand van Saul omkomen"; klaagde Jacob: "Al deze dingen zijn tegen mij"; zat Elia onder de jeneverboom, begerende te sterven. Gods volk wordt gekweld door duizend doden. Welke verwachting kon het Israël Gods, menselijkerwijze gesproken, toch koesteren, dat het uit het machtige, wereldbeheersend Babel zou worden verlost? Welke hoop kon vanwege zonden en ellenden het volk nog behouden op Gods

beloften, zo men op de omstandigheden zag? Scheen dan de zake Gods niet verloren? Het was nacht van alle zijden. En nacht is het zo dikwijls in de ziel van Gods kinderen. De felle bestrijdingen over hun staat zijn zo zwaar, dat zij dikwijls moeten vluchten in het verborgene en uitroepen: "Zie, Heere, of er een schadelijke weg bij mij is, en leid mij op de eeuwige weg." De zonden en schulden getuigen met zo'n kracht menigmaal, dat Davids woord het hunne wordt: "Zo Gij, Heere, de ongerechtigheid gadeslaat, Heere, wie zal bestaan?" Hoe donker is liet onder de verbergingen Gods niet alleen voor het bekommerde, maar zelfs het doorgeleide volk. Die verbergingen doen hen soms uitroepen: "De Heere heeft mij vergeten en de Heere heeft mij verlaten."
Het is of alle troost de ziel benomen is. Vorige ervaringen doen geen kracht. God te moeten missen is het oprechte volk erger dan de dood. Daarbij komen vele drukwegen. Gods volk komt eens uit de grote verdrukking. Hier doorwandelt het een tranendal. In de wereld zullen zij verdrukking hebben. De vijandschap van de wereld; smaad en hoon en verachting der vijanden; armoede, zorg en ziekte; smart van man of vrouw of kinderen aangedaan; rouw en velerlei geklag zijn in dit leven dikwijls zozeer het deel van degenen die naar Sion reizen, dat donkere nachten de ziel verhinderen te zien op de verlossing, die de Heere de Zijnen bereid heeft. En toch nooit laat God Zijn volk in het verdriet. Hij verlaat hen niet geheel. Hij geeft hen aan zichzelf niet over. Dan was het voor Gods uitverkorenen verloren. Dat zij toch moed grijpen. Zacharia zag in de nacht. God deed het licht hem opgaan. In vele nachtgezichten geschiedde het woord des Heeren tot hem.

Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen,
Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.

Zou de Heere Zijn kwijnend volk in het verdriet laten? De ziel van Zijn tortelduif overgeven aan het wild gedierte van het veld? Zal Hij dan Zijn verbond ooit schenden? Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferrne over de zoon baars buiks? Ofschoon deze vergate, zo zal Ik u niet vergeten. Zie, zegt de Heere, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij. Och, dat het bedrukte volk het hoofd omhoog heffe. "Alzo zegt de Heere: In de tijd des welbehagens heb Ik u verhoord en ten dage des heils heb Ik u uitgeholpen; en Ik zal u bewaren en Ik zal u geven tot een verbond des volks, om het aardrijk op te richten, om de verwoeste erfenissen te doen beërven; om te zeggen tot de gebondenen: Gaat uit, tot hen die in duisternis zijn: Komt te voorschijn. Zij zullen op de wegen weiden en op alle hoge plaatsen zal hun weide wezen." De nacht zal niet aanhouden.

Want Gods goedheid zal uw druk
Eens verwisslen in geluk;
Hoop op God, sla 't oog naar boven;
Want ik zal Zijn Naam nog loven.

Dit is de grote vertroosting, die in Zacharia's nachtgezichten ligt.
In de achtste maand, in het tweede jaar van Darius, was Zacharia ten profeet geroepen. Drie maanden daarna, in de elfde maand, ontving de zoon van Berechja het eerste nachtgezicht. Het was de vierentwintigste van de maand Schat Toen was het winter, het laatst van Februari zouden wij zeggen. Zeer nauwkeurig heeft Zacharia de tijd van deze eerste openbaring beschreven. Die openbaring is voor hemzelf onvergetelijk geweest. Er liggen in het leven van Gods volk onvergetelijke dagen. Zo sprak Johannes zelfs van de ure, waarin zijn oog geopend werd voor de heerlijkheid van Messias: "Het was omtrent de tiende ure." Onderscheiden malen hebben de profeten maand en dag der openbaringen

Gods opgetekend. En ieder van Gods volk kent wel iets van die dagen en uren, welke nooit te vergeten zijn; uren waarin Gods heil en gunst hun werd ontsloten, waarvan zij zeggen: In al onze wegen. Zijn genade vertrooste ons, dat Hij ons nooit aan de donkerheid van de nacht zal overgeven. Hij doe het licht in de duisternis opgaan. Geen leed zal 't ooit uit mijn geheugen wissen.
De bediening van Gods Geest werd des Heeren profeten bij afwisseling gegeven. Nooit trekt des Heeren Geest Zich geheel van Zijn volk terug.
"Hij zal bij u blijven tot in der eeuwigheid", sprak Christus. Maar toch wisselen de tijden van licht en donker. Het gaat met Gods volk op en neer. Ook de opening van Gods raad voor de profeten was niet altijd.
Alleen Christus kan zeggen: "De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft." Op Hem rust de Geest des Heeren. de Geest der wijsheid en des verstande, de Geest des raads en der sterkte, de Geest der kennis en der vreze des Heeren (Jes. 11: 6). Voor Hem was de raad van Zijn Vader nooit gesloten. Bij dage noch bij nacht week de Heilige Geest van Hem. Hij was op aarde en in de hemel, want Hij was en is en blijft de waarachtige God, bovenal te prijzen in der eeuwigheid. Door Zijn Geest werden de profeten bediend. Zijn werk maakte Hij Zijn knechten bekend, zo menigmaal Hij het nodig keurde tot troost van Zijn bedrukte volk. En die bekendmakingen brachten Zijn knechten in grote verrukking. Was het wonder? Zelfs Bileam roemde: "Bileam, de zoon van Beor, spreekt en de man, wie de ogen geopend zijn spreekt; de hoorder van de redenen Gods spreekt; die het gezicht des Almachtigen ziet; die verrukt wordt en wie de ogen ontdekt worden."
En toch Bileam miste de innerlijke, geestelijke verheuging aan Gods knechten geschonken. Deze waren de openbaringen Gods oneindig meer dan Bileam er van kende. Paulus betuigt ons, dat hem een engel des satans gegeven was, die hem met vuisten sloeg, opdat hij zich niet zou verheffen. Zo groot waren Gods openbaringen, hem gegeven. En dit gold ook voor de profeten van het Oude Testament. De Heere deed hen smaken het heil, dat zij het volk hadden te verkondigen. Hun ziel deelde er in. Met verheuging werden zij aangedaan. Hun profetie was geen dorre verstandsbeschouwing; hoe zeer zouden zij te beklagen zijn geweest. Het zijn arme predikers, wier ziel niet delen mag in het heil, dat zij hebben te boodschappen. Hun woord is niet oprecht. De heilige ernst ontbreekt hun. God doet echter Zijn geroepen knechten leven in Zijn Woord. Op bijzondere wijze gold dit voor de profeten. Dat gaf hun woord grote kracht en deed hen moedig staan tegen de geest des tijds.
Moge de Heere ons gedurig Zijn Woord openen en door Zijn Geest leiden. Heilige Hij dat Woord aan veler harten, opdat in de donkere nacht, waarin wij allen van nature verkeren, het licht der verlossing moge opgaan eer het eeuwig nacht zijn zal. Aan deze zijde van het graf zal toch het licht moeten verrijzen zal het wel zijn. Dat licht van de Zonne der gerechtigheid ga over ons op. Het bestrale ons ook bij de voortgang, opdat wij in het duister niet wankelen. De Heere vervulle Zijn belofte: Hij zal uw voet niet laten wankelen. Uw Bewaarder zal niet sluimeren. Bij dag en nacht hoede Hij uit vrije genade en onveranderlijke trouw over ons,

MIRTEN IN DE DIEPTE

Ik zag des nachts, en zie, een man, rijdende op een rood paard, en hij stond tussen de mirten, die in de diepte waren.
Zacharia 1: 2a

Het eerste van de nachtgezichten van Zacharia is dat van de mirten in de diepte, waartussen stond een man, rijdende op een rood paard. Dit gezicht is zeer troostrijk voor Gods kerk, wier plaats in de wereld is en die gekarakteriseerd wordt door de in de diepte groenende mirt. Hetgeen de Heere aan Zacharia vertoont is dan ook wel waardig, van Gods kerke overdacht te worden. Dat zij het hart er op zette. "Zie", zegt de profeet, "een man rijdende op een rood paard en hij stond tussen de mirten die in de diepte waren." Vele malen vindt gij bij de profeten de opwekking: "Zie." De zieners, zo de profeten oudtijds genoemd werden volgens 1 Samuël 9: 19, kwamen zelf onder de diepe indruk van het gezicht dat de Heere hun gaf. Met verwondering werden zij vervuld. Dat gaven zij te kennen in dat woord: zie. Ook lag in die uitroep de drang voor het volk wel ter hart te nemen, wat God te boodschappen had.
Och, werden ook onze ogen geopend om te zien het heil des Heeren voor Zijn volk bereid. Want daartoe hebben wij de verlichting van de Heilige Geest nodig. De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes zijn. En hoe menigmaal ligt een deksel op het aangezicht van Gods volk. De Heere neme het weg en doe ons zien het goede voor Jeruzalem. Want wat in dit eerste gezicht aan Zacharia vertoond wordt is Gods bedrukte volk tot troost en sterkte.
Mirten worden de profeet getoond. De mirt is een struik die in het Oosten zeer gewaardeerd wordt. Dit blijkt wel duidelijk uit de belofte in Jes. 55: 13: "Voor een doorn zal een dennenboom opgaan; voor een distel zal een mirteboom opgaan; en het zal de Heere wezen tot een naam, tot een eeuwig teken, dat niet uitgeroeid zal worden." De mirt siert de tuinen en lusthoven der Oosterlingen. Zij tiert in waterachtige plaatsen; daar stoelt ze uit en vormt een bossage. Om haar blijvende groenheid en lieflijke geur was zij type van jeugd en schoonheid. Bij feestelijke aangelegenheden versierde men zijn woningen en kroonde men zichzelf met de mirt. Ook diende deze sierlijke plant de Israëliet bij het maken van hutten ten tijde van het Loofhuttenfeest.
De mirt is zinnebeeld van Gods kerk. Van die kerk staat geschreven, dat ze groen en fris is. Haar jeugd wordt vernieuwd als van een arend. Zij is de lieflijke in de ogen Gods. Zij is, hoewel van zichzelf zwart van zonden, lieflijk in de bediening van Christus. Zij is des Konings dochter, geheel verheerlijkt inwendig; haar kleding is van gouden borduursel; de Koning heeft lust aan haar schoonheid. Nooit zal Gods volk zijn schoonheid geheel verliezen. Daarvan is de mirt type. Of het zomer is of winter, het deert het groen der mirte niet. Haar naalden vallen niet af, al worden zij met sneeuw bedekt; de hitte der zon verkleurt ze niet. Welnu, zo groeit Gods kerk op in ramp en tegenspoed. Niets kan haar scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus.
Ook om haar reinheid, die in haar witte bloesem spreekt, en om de aangename geur was de mirt zinnebeeld van de kerke Gods. Dat volk is gewassen in het bloed des Lams en door de Heilige Geest gemaakt tot nieuwe schepselen, wier lust het is in Gods geboden te wandelen. In Christus Jezus is de kerk aangenaam voor God. Hij Zelf verklaart het, wat Zijn volk wel tot gedurige verwondering strekken moet: "Mijn lust is aan haar."O wonder van genade. De walgelijken, die geworpen zijn op het vlakke van het veld en wier vader as een Amoriet en hun moeder een Hethietische, dezen zijn lieflijk en aangenaam voor

God, om Christus' wil. Het is ook een volk, dat door genade Gode vruchten draagt. Vruchtbaar worden degenen, die uit God geboren zijn, als de mirt, die rode bessen draagt, welke dienen tot bereiding van wijn en olie. "Blijft in Mij (zo sprak de Heere Jezus) en Ik in u. Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft, alzo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft." Het leven van Christus wordt het leven van Zijn volk, "opdat wij Gode vruchten dragen zouden."
Wat echter bijzonder onze aandacht hebben moet, is wel dit, dat de mirt in de diepte groeit. In die diepte is haar plaats, niet op de hoogten der bergen. In de vallei groeit de mirt welig; daar reikt bos aan bos en hebben de mirten sterkte in elkaar. Zo is de plaats van Godskerk in de diepte. Uit de diepte is haar psalm; uit de diepte komt haar schuldbelijdenis; uit de diepte is haar dankzegging. God maakt Zijn kinderen klein. De genade verootmoedigt. Hoe meer Gods genade in ons verheerlijkt wordt, hoe kleiner wij worden voor God. Van onszelf zijn wij verheven schepselen, die weigeren voor God te bukken. Maar wanneer God ons te sterk wordt, buigen wij in het stof voor Hem. En klimt Gods volk op de hoogte van eigen zin en wil, verheft zich dat volk op de weldaden, die God eens schonk, gelijk in Ezechiël 16 de Heere er over klaagt, dan verliest het alle geur en heerlijkheid. Op de hoogten tiert het ware leven niet. Daar bevindt zich het oppervlakkig Christendom in zijn element, maar Gods volk niet. Dat volk getuigt met David:

Geen meerder goed, Heer', Gij mij geven meugt
Dan dat Gij mij vernedert en maakt kleine.

Ook is de plaats, die de ware kerk in de wereld inneemt, in de diepte. In het bijzonder was dit het geval in de dagen van Zacharia. Om eigen schuld en zonde was het Israël Gods diep vernederd. De Heere had het overgegeven in de handen der heidenen. En nu de deuren van het gevangenhuis waren geopend door Kores, des Heeren knecht, nu was slechts een handvol Joden wedergekeerd. Velen hadden de rust in Babel verkoren boven de terugkeer naar het land der belofte. De tempelbouw, die men had aangevangen, was door het woeden der Samaritanen gestaakt; Jeruzalems muren lagen nog verbroken en er was geen zicht op het herstel. De vijanden juichten. Israël was een aanfluiting. De zonde vernederde het volk.
De lage plaats, die de kerk in onze dagen op de wereld, en bijzonder in ons Vaderland inneemt, is de bittere vrucht harer ongerechtigheden. Zij zonk van de hoge plaats, die de Heere haar eens schonk, in de diepte der verachting neder. Duizenden hebben haar met verachting de rug toegekeerd. Zij scheurde en brak en ligt gedeeld en gescheiden, alsof iemand op de aarde iets gekloofd en verdeeld had. Sion ligt daar verlaten en veracht. Het is Sion, niemand vraagt naar haar. Och, dat ons hoofd water ware en ons oog een springbron van tranen, om de breuk van de dochter Sions te bewenen. De Heere heffe Zijn kerk op uit het stof, opdat zij haar sierlijke klederen aantrekke. Toch is er nog een overblijfsel naar de verkiezing der genade. De wortel van de mirten is niet uitgeroeid. Zoals in de dagen van Zacharia God Zich om die ellendige hoop amechtige Joden bekommerde, zo nog. Gelijk toen de machtigste wereldgebeurtenissen om Sions wil plaats grepen, zo nog. De Heere zal de wereld beroeren om Zijner uitverkorenen wil. Want hoe het zij, de Heere zal Zijn volk en erfdeel niet begeven.
Hoe u de kerk ook beziet, haar plaats is in de diepte. Naar het vlees zijn het niet veel wijzen, niet veel machtigen, niet veel edelen; het onedele van de wereld heeft God uitverkoren en hetgeen niets is. Daarbij komen de vele verdrukkingen, die Gods volk onderworpen is, en die het in de diepte neerdrukken; en alle ellenden en donkerheden en

zonden, die het zijn armoede doen kennen en waarin en waarover het zich te vernederen hebbe voor God. En toch is dat verkeren in die diepte Gods volk profijtelijk. Daar wordt de gemeenschap onder Gods kinderen levendig geoefend.
Helaas, die oefening wordt maar al te zeer gemist in onze tijd. Dat is geen vrucht van het leven. Wij zouden elkaar meer nodig hebben en zoeken, indien ons leven ootmoediger was voor God. Hoe vreemd kunnen Gods kinderen van elkaar geraken; hoe lauw langs elkaar heengaan. Ieder gaat zijn eigen weg, als ware het niet één volk, van één Vader geliefd, door één bloed gekocht en door één Geest geleid, sprekende één tale Kanaäns.
Uitwendige omstandigheden brengen soms grote verwijderingen; kerkmuren worden soms zó hoog opgetrokken, dat de nauwste vrienden gescheiden worden Hoe lang nog? Zal dan Gods volk door druk en ellende moeten worden samengebracht? Zal ieder eerst dan van zijn hoogten afkomen, als de nood ten hoogste gestegen zijn zal? Och, dat de Heere Zich onzer ontferme! Dat Zijn volk in de diepte gebracht werd van vernedering en ware boetvaardigheid. Dat is ons nodig, opdat wij met David mogen zeggen: Uw verootmoediging heeft mij groot gemaakt.
In de diepten stonden de mirten, die Zacharia zag. En daar stonden ze veilig De loeiende orkanen gingen over de mirten heen. Daardoor werden de cederen van Libanon geschud, maar niet de mirten in de diepte. De Heere heeft Zijn volk een veilige plaats beschikt. Zijn hoede zal er over zijn. Aan alle gevaren stond Gods volk bloot in Zacharia's dagen. En zo is het nog. Een driehoofdige vijand laat niet af de kerke Gods te bespringen van alle zijden. Indien de Heere niet een beschutting ware over al wat heerlijk is, gewis het was voor de Zijnen verloren. Maar Hij zal niet verlaten het werk Zijner handen. Dat zal Hij in het leven houden in het midden der dagen. Voor elk van Gods kinderen geldt dat en voor hen allen samen. De strijd is een geestelijke, inwendige. Maar zij is in vele bange tijden ook uitwendig geweest. En wie weet hoe spoedig .zich die bange tijden herhalen. Welke verwachting kunnen wij voor de toekomst koesteren, dan dat de Heere de zonden bezoeken zal? Noch Zijn zegeningen, noch Zijn oordelen vernederen ons. Zijn Woord en gebod liggen vertreden en wie neemt het ter harte? Zal de macht van revolutie en ongeloof de overhand krijgen? Zal God ons volk, dat Hem verlaat, aan zichzelf overgeven? De toekomst wordt al banger. Het zal er voor Gods volk op aankomen. Tegen dat volk zal de strijd gevoerd worden, te scherper naar mate het getrouwer is. Maar ook in de bangste tijden is de Heere een vurige muur rondom de Zijnen. Doe Hij ons dan in die diepten leven. Dat het ons goed zij nabij God te wezen. Geeft wereld en vrienden, geld en goed, eer en aanzien er aan, volk! Alles wat onze ziel van God en Zijn gemeenschap aftrekt. Alleen in de diepte groeien en tieren de mirten; maar op de hoogten droogt onze ziel uit.

EEN MAN OP EEN ROOD PAARD

Deze zijn het, die de Heere uitgezonden heeft om het land te doorwandelen.
Zacharia 1: 10

Tussen de mirten, die in de diepten waren, zag de profeet een man, rijdende op een rood paard. De kleur van het paard heeft zowel betekenis als het paard zelf. Dit komt wel duidelijk uit in de verschillende paarden, waarvan gesproken wordt door Zacharia. Achter de man op het rode paard waren rode en bruine en witte paarden. Wat die alle beduiden?
In de eerste plaats treft het machtige, het overweldigende in deze verschijning. De profeet geeft ons te verstaan, dat deze paarden, en bijzonder de man op het rode paard, al zijn aandacht trokken. ‚En zie", zo schrijft Zacharia, "een man, rijdende op een rood paard." Hij wekt ons op om te zien. Dit gezicht is alle aandacht en opmerking waardig. Ook de apostel Johannes wordt op Patmos een gezicht gegeven van paarden en ruiters en tot hem klinkt het woord: "Kom en zie."
Onze ogen moeten geopend worden, opdat wij mogen zien en bemerken wat de Heere te aanschouwen geeft. De natuurlijke mens verstaat niet de dingen, die des Geestes Gods zijn. Zonder dat wij de vernieuwing van de Heilige Geest deelachtig zijn, is het onmogelijk, dat wij zien zullen de dingen van het Koninkrijk der hemelen. God werkt Zijn raad uit tot zaligheid Zijner uitverkorenen. Geheel de wereldhistorie moet daartoe dienen. Maar dit bemerkt niemand recht, tenzij zijn oog wordt verlicht. Ja, aan Gods volk moet het licht opgaan, zal het klaar onderscheiden. Helaas! een grote donkerheid heeft zich in deze bange tijden over Gods kinderen verspreid, waardoor zij te weinig zien van hetgeen God werkt door het wereldgebeuren. Hoe nodig is toch telkens weer die aansporing en opwekking:. Zie! Dat de wijze maagden uit de slaap opwaken! Het is soevereine genade alleen, waardoor ons de verborgenheden van Gods raad en kerk worden ontdekt. Maar toch die vrije genade maakt geen zorgeloze en goddeloze mensen. Zij verwekt tot een levendig werkzaam zijn om te mogen kennen en verstaan. Zou dan Gods volk het hart niet zetten op de openbaring Gods aangaande de mirten in de diepte?
Een rood paard staat tussen die mirten en daarachter andere paarden. Wat die paarden betekenen? En wat hun kleuren beduiden? liet is eenvoudig voor wie geen vreemdeling der Schriften is.
Het paard is in Gods Woord oorlogswerktuig bij uitnemendheid. Als trekkracht gebruikte men os en rund; als rijdier de ezel. Maar in de oorlog diende het paard. Hoe kostelijk is de beschrijving, die de Heere Zelf van het paard geeft in Job 39: "Zult gij het paard sterkte geven? Kunt gij zijn hals met donder bekleden? Zult gij het beroeren als een sprinkhaan? De kracht van zijn gesnuif is een verschrikking. Het graaft in de grond en het is dodelijk in zijn kracht en trekt uit de geharnaste tegemoet. Het belacht de vrees en wordt niet ontsteld, en keert niet wederom vanwege het zwaard. Tegen hem klettert de pijlkoker, het vlammend ijzer der spies en der lans. Met schudding en beroering slokt het de aarde op en gelooft niet, dat het is het geluid der bazuin. In het volle geklank der bazuin zegt het: Heah! en ruikt de krijg van verre; de donder der vorsten en het gejuich."
Zo beschrijft niet een mens, maar de Schepper het paard, dat Hij voortbracht en met kracht en waardigheid en onversaagdheid bekleedde. Hoe machtig moet dan de verschijning van het paard zijn voor wie ogen heeft om te zien. En overweldigend was die verschijning voor de profeet Zacharia. Het paard was de sterkte der heidenen in de strijd. Israël had een andere toevlucht. De Heere was hun overwinning. Daarom mochten Israëls koningen de paarden niet vermenigvuldigen, opdat het hart van de Heere niet werd afgetrokken. Dat volk zou zeggen: "Dezen vermelden van wagens en die van paarden,

maar wij zullen vermelden van de Naam onzes Gods." Doch der heidenen hoop ter overwinning in de strijd was op hun paarden gesteld. Sisera's gevreesde macht lag in negenhonderd strijdwagens, door paarden getrokken. Krijgswagen en paard waren in oude tijden wat nu het verderfbrakend kanon is. In één woord gezegd, de paarden tussen de mirten in de diepte hebben betrekking op de oorlog. Ook de kleur der paarden wijst op de krijg. Het paard dat voorop gaat, is rood; het heeft de kleur van bloed. Door het oorlogszwaard zal bloed vloeien. Het vreselijk oorlogswee komt. Een slachting zal er zijn onder de mensenkinderen. Men mocht roepen: "Vrede! vrede! en geen gevaar!", doch de Heere zond een man, namelijk Zijn engel, op een rood paard. En achter deze engel waren rode, bruine en witte paarden. De oorlog brengt allerlei ellende met zich: armoede en hongersnood en pestilentie; smart en wee. Daarop ziet het bruin der paarden. Eindelijk! Witte paarden volgen. Wit ziet op hemelse overwinningen. In Openbaring 6 wordt ons de overwinning van Christus beschreven. Hij rijdt op een wit paard en gaat uit overwinnende en opdat Hij overwon. God zal triomferen; door Hem zal Zijn kerk overwinnen. Want de oorlog komt om dat diep vernederde en onderdrukte volk. Dat is de betekenis van dit gezicht.

God doet de oorlog ontbranden. Hij zendt Zijn engelen uit, die de oorlog verwekken. "Ik maak de vrede en schep het kwaad; Ik de Heere doe alle deze dingen." Dat heft de verantwoordelijkheid van niet één mens op. Om hun onrechtvaardig bloedvergieten zal God de vorsten trekken voor Zijn rechterstoel. Maar om welke redenen de regeringen ook de oorlog verklaren, deze ontbrandt niet dan naar de raad des Heeren. Hij zendt Zijn engelen uit en de oorlog is er, met al het bloedvergieten en al het wee dat deze met zich sleept Ook het einde is van God bepaald. De overwinning is des Heeren.

Och mochten wij op deze waarheid ons hart zetten in deze ernstige tijden. In Genève beproefde men een Babylonische toren te bouwen. De oorlog moest worden uitgebannen. De regeringen hadden zich daartoe contractueel verbonden. Dwazen die zij zijn. Gods Woord leert ons anders. En de beraadslagingen van de machtigen der aarde, hoe ook met Gods Woord in strijd, bevestigen slechts de Schrift. Hoe harder men roept om ontwapening, hoe meer de volkeren zich van alle krijgsmiddelen voorzien. Hoe sterker men roept: *Vrede, vrede!* hoe rumoeriger het onder de natiën wordt. God belacht de raad van die vredemakers. Hun anti-militairisme, hun ontwapeningsleuzen zijn op leugen gebouwd. Wij zullen wel doen, zo wij ons aan het Woord des Heeren houden. Zoeken wij de vrede? Dat Vorstenhuis en volk wederkeren tot Gods geboden. De ontzettende ophoping der zonden dringt ons naar de afgrond van Gods rechtvaardige oordelen. De Heere is geen ledig aanschouwer van onze daden. Dwaalt niet, Hij laat Zich niet bespotten. O, land, land, land, hoor des Heeren Woord! Die roepstem dringe door tot regering en onderdaan eer het te laat is. Want voorwaar een ziedende pot kookt tegen ons. Er dreigt zich een kwaad tegen ons op te doen. De gevolgde weg behield Nederland niet bij Gods rechten. Onder luid klinkende Christelijke leuzen is ons volk steeds verder van God en Zijn geboden afgevoerd. Met Rome in bond hebben vele leidslieden het volk verleid naar de rand des verderfs. En er is bijna geen wederkeren. O, vreze, bange vreze moet ons vervullen als wij op ons Godvergetend volk zien. Hoe lang zal Gods lankmoedigheid ons nog van in- en uitlandse oorlog verschonen? Hoe lang nog? Geef, o Huis van Oranje, geef, o volk van Nederland, de Heere de hand en vernieuw het zo trouweloos geschonden verbond.

Maar nu ligt er in het vreselijk oordeel van de oorlog en van hongersnood en pestilentie, het trio van Gods oordelen, één troost. De paarden stonden tussen de mirten, die in de diepte waren. Die ruiterschaar was er om het volk van God. Om van Zijn volk wil,

waaraan de Heere Zijn grote Naam verbond, zal Jehovah de volkeren beroeren. O wonder van genade! De Heere zal in Zijn volk verheerlijkt worden. In dat ellendige, bij de wereld verachte volk; in dat nietige mirtenbosje. Want het is Zijn volk. Van eeuwigheid heeft God de Vader het liefgehad. Het is gekocht met het bloed des Lams. De Heilige Geest nam het als Zijn volk op van het vlakke van het veld. Dat in zichzelf doemwaardige volk heeft bij God om Zijn soeverein welbehagen een waardij, die geheel de schepping ver te boven gaat. God heeft dit volk gewaardeerd tot de prijs van Zijn eniggeboren Zoon. Als het om dat volk gaat, telt God geen volkeren meer. Toen de tijd daar was, dat Israël zou trekken uit het gevangenhuis van Babel, verwekte de Heere
de oorlog. Kores was Zijn knecht. God wierp de oorlogsfakkel tussen beide machtige rijken en Babel viel. En triomferend keerde Gods volk weer tot zijn erve.
Zo is Gods handeling de wentelende eeuwen door. Hij zal aan Zijn vijanden verheerlijkt worden. Hij zal Zich verblijden in hen te verdoen, omdat Zijn Naam daarin verheerlijkt en Zijn volk er door vrijgemaakt wordt. Helaas! wij zien er te weinig van. De grote werken Gods zijn veelal voor ons oog zo verborgen. Het bloed van miljoenen is weggestroomd in de jongste wereldoorlog. Des Heeren hand werd opgeheven. Men had berekend dat een oorlog in deze rijden niet langer dan enkele maanden duren kon. Maar God belachte de berekeningen van de wereldgroten. Jarenlang duurde de mensenslachting voort, tot men uitgeput ter aarde stortte. Maar waar is nu de opmerking, dat dit geschiedde om het mirtenbosje? Afval, brute godsverloochening, baden in de zonde, dat zien wij.
Maar wie bemerkt, dat de Heere in de weg Zijner gerichten heerlijk wordt in de Zijnen? Gods volk, dat er iets van verstaan mag, zal zich verheugen vanwege des Heeren oordelen; daarover, dat de Heere toont, dat Hij God is. En waar Zijn eer op aarde uitblinkt, daar wordt Zijn kerk gebouwd en het werk Zijner handen bevestigd. Gods lieve volk mocht er moed uit grijpen. De Heere zal Zijn volk en erfdeel nooit begeven, zelfs niet in de grootste noden. Israël wordt verlost door de Heere met een eeuwige verlossing, gijlieden zult niet beschaamd noch te schande worden tot in alle eeuwigheden. God zal de volkeren licht achten om uw ntwil. Ja, eens zal de aarde vergaan en zullen de hemelen werden opgerold, als de dag der eeuwige verlossing komt en Gods uitverkorenen eeuwig zullen overwinnen.

DE VOORBEDE VAN CHRISTUS

Toen antwoordde de Engel des Heeren en zeide: Heere der heirscharen, hoe lang zult Gij U niet ontfermen over Jeruzalem en over de steden van Juda, op welke Gif gram geweest zijt deze zeventig jaren?
Zacharia 1: 12

De profeet zag alzo een gans heir ruiters op bruine, rode en witte paarden, volgende die Ene, op het rode paard gezeten. Zij allen reden in op de mirten in de diepte en hielden daar stand. In het kort gezegd: de Heere staat te midden van Zijn kerk. Hij zorgt voor haar. Hij brengt vele oordelen onder de volkeren, doch verschoont Zijn uitverkorenen. Gods toorn is gestild in Christus voor Zijn volk. De verzoening in het bloed des Lams past Hij Zelf de Zijnen toe, en zo vindt Gods volk vrede door het geloof.
In de verzoening door Christus ligt de grond voor de verschoning van alle oordeel. God handelt niet als Rechter met het in Christus verzoende en toegebrachte volk. Hij heeft hun

gezworen: "Ik zal niet op u toornen, noch u schelden. Dat zal Mij zijn als de wateren van Noach."
Evenwel doet God bezoeking over de zonden, ook van Zijn gunstgenoten. Hoe duidelijk komt dit uit in Davids leven. Nadat zijn zonde is weggenomen, gelijk Nathan de profeet hem betuigde, komt de kastijding, die David door zulke diepe, smartelijke wegen leidde. Gods toorn is in Christus gestild, doch de Vaderlijke tuchtiging over de zonde bespaart de Heere de Zijnen niet! Die kastijding valt ons zo zwaar. Voorwaar! Gods weg is in de diepte, en toch, de bezoeking der zonde in Zijn volk is liefdeshandeling Gods. De Heere behoudt de toorn niet in eeuwigheid, maar Hij gedenkt in de toorn des ontfermens. Er is een ogenblik (voor Zijn volk) in Zijn toorn, maar een leven in Zijn goedgunstigheid. Als de kerk daarvan iets in het oog krijgt, kust zij de roede en roept zij met Gods knecht uit: "Ik dank U, Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt; maar Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij." Het is het grote voorrecht voor Gods volk te midden van alle oordelen in de wereld, dat de Heere staat te midden van de mirten in de diepte. Hij verwekt en bestuurt èn oorlog èn allerlei kwaad Zijn volk ten goede. Al Gods handelingen zijn gericht op de eeuwige zaligheid der Zijnen. O, dat het volk meer in die vertroosting delen mocht. Maar, zo wij reeds opmerkten, daartoe is ons nodig, dat de ogen geopend worden, en dat niet alleen bij de aanvang, maar ook bij de voortgang en telkens weer bij vernieuwing.
Want och, al is het niet mogelijk de genade weer geheel te verliezen, die God in Zijn volk verheerlijkte, tot de oefening van de geschonken genade zijn Gods kinderen geheel afhankelijk van de bediening van de Heilige Geest. Dat volk kan in eigen kracht, met bidden niet aannemen, niet geloven! De Heere laat Zich een ellendig en arm volk over. "Zonder Mij, zegt Christus, kunt gij niets doen." Hoe duidelijk komt dat uit, ook in Zacharia!

"Mijn Heere! (zo vraagt de profeet) wat zijn deze?" Zacharia begeert onderrichting van een engel, die aan zijn zijde is gesteld om hem de verborgenheden op te klaren. Met al het licht, dat de profeet heeft, kan hij zich niet helpen. Bij vernieuwing moet het licht hem opgaan. Zo is het met al Gods volk. Het heeft telkens weer de opening des Heeren nodig. O, dat wij ons meer als arm en ellendig en onwetend mochten gedragen. We beroven onze ziel van zeer vele leringen en vertroostingen, doordat wij te veel bij eigen licht en weten wandelen. Maar indien de Heere ons verwaardigt Hem recht te benodigen, Hij zal ons niet verlegen laten.

De engel antwoordt Zacharia: "Ik zal u tonen wat deze zijn." Toen antwoordde de man, die tussen de mirten stond (dat is de aanvoerder van het paardenheir) en zeide: "Deze zijn het, die de Heere uitgezonden heeft om het land te doorwandelen." Het land, dat deze hemelboden doorwandeld hebben, is niet alleen Kanaän, maar ook de landen der heidenen. Op hun snelle paarden zijn zij door het gehele Oosterland doorgetrokken.
En daarvan hebben zij verslag uitgebracht aan de Engel des Heeren, Die tussen de mirten stond. Deze Engel is wel te onderscheiden van de geschapen engel, die Zacharia antwoordde en van de man, op het rode paard gezeten. Hij is de ongeschapen Engel, de Middelaar, Gods eigen en natuurlijke Zoon. Menigmaal wordt Hij in de Schrift de Engel des Heeren genoemd, omdat Hij is Gods Gezant en Bode, gezonden tot heil van de uitverkorenen. Deze Engel des Heeren is de Engel des Verbonds, Die het volk voorging in de woestijn, uit Wiens hand Israël de Wet ontving op Sinaï; Die verscheen is aan Jozua als de Vorst van het heir des hemels. Hij staat tussen de mirten in de diepte. O wonder

Zijner onveranderlijke trouw! In de diepste ellende heeft Hij Zijn volk niet vergeten, noch verlaten. Hij trekt Zich het droevig lot van Zijn volk aan.
Hij is in het midden van hen. Het moge zijn, dat de vijand een weinig tijds de overhand gehad heeft, de Heere laat Zijn volk niet los. O volk, dat uw hart leve. De Heere blijft onveranderlijk in Zijn liefde tot Zijn volk. En dat wil Hij tonen. Hij is in het midden van de mirten. Zijn boden rijden de wereld door en geven Hem rekenschap. Hij stelt Zich in de bres voor de Zijnen. O luister toch!
De ruiters op rode en bruine en witte paarden antwoordden: "Wij hebben het land doorwandeld, en ziet, het ganse land zit en het is stil." De heidenen hebben rust. Israël wordt onderdrukt en zucht in boeien en ketenen. Maar niemand bekommert zich om het erfdeel des Heeren. Gelijk van Moab geschreven is: "Moab is van zijn jeugd aan gerust geweest; en heeft op zijn heffe stil gelegen; en is van vat in vat niet geledigd; en heeft niet gewandeld in gevangenis; daarom is zijn smaak in hem gebleven en zijn reuk niet veranderd, zo (gelijk Jeremia van Moab schrijft) was het met de heidenen in Zacharia's dagen. Zij zaten stil en gerust ter neder. Onbewegelijk gelijk de wijn ongestoord op zijn droesem (of heffe) rust en daardoor al zurend en gistend smaak en kracht en reuk behoudt.
De rust der heidenen echter, die stilte van het ganse land, de kracht der onderdrukking, sneed alle mogelijkheid van Israëls verlossing af. Zou het wel zijn, er moest beroering komen. Die paarden moesten hun rode en bruine en witte werkingen doen. Maar dat had Gods volk verbeurd. Recht noch aanspraak kon het er op zichzelf op laten gelden. Dat echter kan nooit. Indien ook maar één zucht van Gods volk geëist werd, het was onherroepelijk verloren.
Maar de waardigheid van de kerk ligt in een Ander, namelijk Christus. Om Zijn zoen- en kruisverdiensten zal de Heere verlossing werken. En de waardij Zijner verdiensten legt Christus voor het aangezicht van Zijn Vader. Hoor, hoe Hij het opneemt voor Zijn volk!

Vers 12: ***"Toen antwoordde de Engel des Heeren en zeide: Heere der heirscharen! hoe lang zult Gij U niet ontfermen over Jeruzalem en over de steden van Juda, op welke Gij gram geweest zijt, deze zeventig jaren?***
Die voorbede van de Pleitbeslechter Zijn1 volks zal verandering brengen. Want Christus vermag de verlossing van Zijn volk te eisen op grond van het door Hem gebrachte offer. Hij haalt Zijn volk op uit de diepte van Gods toorn, en vraagt de ontferming van Zijn Vader over het van Hem verkoren volk. Christus' bede geldt de volvoering van het welbehagen des Vaders, dat door Zijn hand gelukkig zal voortgaan. In Jeruzalem en de steden van Juda lag dit soevereine welbehagen Gods uitgedrukt. Dat is het land van God verkoren; daar is de berg Zijner heiligheid, daar zal Zijn volk wonen, waarvoor Christus bidt. Want Hij bidt niet voor de wereld, maar voor de gegevenen van Zijn Vader. En Hij bidt niet vergeefs. Want de Vader hoort Hem altijd (Joh. 11: 42).
O, gelukkig volk, dat in die voorbede mag begrepen zijn; dat de kracht er van ervaren mag. Want hoe verloren hun zaak dan ook schijnen moge, in die voorbede worden zij behouden. Welk een sterkte kan het ons zijn, in grote nood en bange toestanden, te horen dat Gods volk onze noden dragen mag in de gebeden. Maar hoe groot dit ook zij, dat volk kan alleen toegang vinden in Hem, Die leeft om altijd voor Zijn volk te bidden. Hij eist. Op Zijn voorbede komt verlossing. Dat het u toch in uw diepe ellenden, zware strijd en vele tegenheden sterke, volk van God! Christus brengt, Zijn voorbede voor Zijn Vader u ten goede. Aan de verdrukking komt welhaast een einde.

Zeventig jaren waren bestemd voor Israëls ballingschap. Het was genoeg. Gods gramschap is gestild; Hij wilde Zijn volk niet verwerpen. Gelijk de landman bepaalt hoe hij het graan dorsen zal, zo bepaalt God de mate der verdrukking om Zijn volk van het kaf der zonde te ontdoen. "Men dorst de wikken niet met de dorswagen en men laat het wagenrad niet rondom het komijn gaan; maar de wikken stoot men uit met een staf en het komijn met een stok. Het broodkoren moet verbrijzeld worden; mam
hij dorst het niet gedurig dorsende, noch breekt hij het met het wiel zijns wagens; noch verbrijzelt hij het met zijn paarden." Weet alzo de landman wat het graan behoeft, opdat het gereinigd en behouden worde, hoeveel te meer weet de Heere wat Zijn volk nodig heeft. Hij beproeft niet boven vermogen, noch dorst gedurig dorsende. Aan die dorsing komt eens een einde. Het is, o volk, een zeer lichte verdrukking, die haast voorbijgaat. Och, dat wij niet ontmoedigd werden. De dagen zijn bij God bepaald. De zeventig jaren spoeden ten einde. Welhaast breekt de dag uwer eeuwige verlossing aan. En reeds aan deze zijde van het graf zijn de verlossingen des Heeren groot en menigvuldig. De voorbede van Christus zal de deuren der gevangenis openen.

Vers 13: "***En de Heere antwoordde de Engel, Die met mij sprak, goede woorden, troostelijke woorden."***
"Ik weet de gedachten, die Ik over u heb, spreekt de Heere, gedachten des vredes en niet des kwaads." Er is verwachting voor het volk. Wat God spreekt, maakt Hij door de profeet Zijn bedrukte en bedroefde volk bekend. Voor dat volk is dat woord geschreven. Want de Vader werkt niet zonder de Zoon, noch de Zoon buiten de Vader. Wat de Zoon eist, geeft de Vader. Dat is naar het eeuwig verbond, dat niet wankelen kan en waarin al de uitverkorenen, en die alleen, begrepen zijn. Maar dat openbaart de Heere Zijn gunstgenoten, opdat zij in hun verdrukking een rijke vertroosting zouden hebben. God de Vader spreekt de goede en troostelijke woorden. Het zijn de woorden, die het leven uit de dood, het licht uit de duisternis doen opgaan. Jeremia heeft eens gesproken: "Als zeventig jaren te Babel vervuld zullen zijn, zo zal Ik Mijn goed Woord over u verwekken, u wederbrengende tot deze plaats."
Dat goede woord treedt in vervulling voor Israël. Het zal volkomen vervuld worden aan Gods kinderen. Voor hen zijn de goede woorden, die de Heere spreekt. Zijn eeuwige raad zal tot hun zaligheid aan hen worden volvoerd.
Aan uw druk, volk! komt eens een einde. Dit ligt in Gods liefdehart. Menigmaal kunt u het niet geloven. De zonde, het ongeloof en het geweld van de duivel en wereld maken het zo menigmaal duister in onze ziel. Welk een voorrecht, dat ons ongeloof en onze twijfel de zaligheid niet kunnen doen wankelen. Die ligt vast in God. Hij, de eeuwige en Drieënige God zal Zijn eigen werk behouden, ten spijt van alle hellemachten; ten spijt van ons eigen vlees; ten spijt van geheel de wereld. O volk, grijp moed! God zal Zijn erfdeel niet begeven. Hij spreekt goede en troostrijke woorden, Zijn Woord zal ons sterken. Hij opene het en bevestige het aan onze ziel, opdat wij het hoofd omhoog mogen heffen in al onze tegenheden. Die woorden Gods sterken meer dan de uitgezochte spijze; zij zijn een lamp voor onze voet en een licht op ons pad. Hoe menigmaal hebben die woorden ons gesterkt in de grootste smarten. Zij hebben ons doen zingen in de nachten van druk en armoede en smaad en vijandschap en rouw; zij kunnen ons doen zingen in de poorten des doods, door welke Gods volk de heerlijkheid zal ingaan, die in deze woorden hun is toegezegd.

TOT JERUZALEM WEDERGEKEERD
Ik ben tot Jeruzalem wedergekeerd met ontfermingen.
Zacharia 1: 16

Witte paarden volgen de stoet van rode en bruine paarden. De overwinning (want daarop ziet toch, zo wij reeds opmerkten, die witte kleur) is Gods volk bereid. Christus heeft de strijd voor de Zijnen volstreden. Hij heeft de pers alleen getreden en niemand van de volken was met Hem. Gelijk iemand die druiven treedt in een wijnpersbak met het opspattend druivensap zijn kleed bezoedelt, zo heeft de Heere Jezus de volken getrapt in de persbak van Zijn toorn. Hun Moed spatte omhoog en al Zijn gewaad heeft Hij bezoedeld. Onder de branding van het recht van Zijn Vader heeft Hij eens de strijd gekampt met satan en al diens helle- en wereldmachten. Triomferend kwam Hij uit de verzoeking des satans in de woestijn. In de dood, de laatste fortificatie des duivels, heeft Hij diens kop vertreden. De Leeuw uit de stam van Juda is verrezen uit het graf. Hij voer zegevierend ten hemel op. Met gejuich is Hij in Zijn heerlijkheid ingegaan. Alle machten der duisternis; alle boosheden in de lucht zijn voor Hem heengevloden. Een juichende engelenschaar trad Hem tegemoet en de jubelzang der verlosten klonk door al de hemelzalen. Voor eeuwig is de strijd beslecht. En Zijn volk zal Hem in heerlijkheid volgen. Hier op aarde echter, is de strijdende kerk. Satan is een kleine tijd gegeven en hij woedt op de onschuld van Gods kinderen. Met list en geweld keert hij zich en met hem de wereld, die hij in zijn dienst stelt, tegen degenen, die de Heere vrezen.
O, hoe bange kan onder dit geweld der hel het Gods kerke zijn, wijl haar geloofsoms zo verduistert en de zonde een nachtelijk donker over haar brengt, waardoor Christus' heerlijkheid en kracht bedekt wordt. Dit moge de troost der ziel roven en vele wezen doen ontstaan, echter de uitkomst zal niet veranderen. De overwinning is des Heeren. Witte paarden volgen. Al kwam het zóver, dat Israël in Babel zuchtte zeventig jaren, God zou Zijn volk niet verwerpen.
Dat het ons toch bemoedige in alle strijd en schrikkelijke aanvechting. O, hoe bange kan het ons soms zijn! Onder Gods toelating valt de duivel op het volk Gods aan. Hij bestrijdt hun staat, hun deel aan Christus; hun hoop op de eeuwigheid. Hij rooft hun vrede en blijdschap en verschrikt hen, bijzonder onder de bange ver-bergingen Gods, en laat hun geen rust hun ziel voor God uit te storten. De wereld staat hem ten dienste en hoont en smaadt en verdrukt. Door bange wereldweeën gaat de kerk heen. Maar zij gaat de heerlijkheid met Christus tegemoet. Witte paarden volgen. Uit de strijd zal Gods volk zegevierend uitkomen. Zij zullen d'eerkroon dragen. Eenmaal eeuwig en volmaakt. Maar ook hier reeds door de verlossingen des Heeren, die Hij werkt in dit leven.
Lees slechts. Op de voorbede van Christus gebiedt de Heere naar Zijn troostrijk woord Israëls verlossing.

Vers 14: ***"En de Engel, Die met mij sprak, zeide tot mij: Roep uit, zeggende: Alzo zegt de Heere der heirscharen: Ik ijver over Jeruzalem en over Sion met een grote ijver."***
Het moge schijnen soms, alsof de Heere Zich het lot van Zijn volk niet aantrekt, in waarheid is het er verre van. Hij nam dat volk aan tot Zijn eigendom. Hij sloot een huwelijksverbond met Zijn kerk. En gelijk nu een man ijvert over zijn vrouw en niet gedoogt, dat iemand de hand aan haar slaat, zo ijvert de Heere over Zijn volk. Wel is het een ontrouw en af-hoererend volk, maar des Heeren trouw wordt door hun ontrouw niet te niet gedaan. Zijn heilige ijver is over Zijn volk. De heidenen mochten denken

straffeloos de handen aan dat volk te kunnen slaan, maar Gods eer hebben zij aangerand en. Zijn ijver opgewekt. Hij bemint Zijn volk om Zijns Zelfs wil. O, die vrijmachtige, onveranderlijke liefde! Hoe diep beschamend voor het volk zelf. Het buige in het stof en worde schaamrood vanwege zijn zonde. Dat het hate wat God haat en Hem beminne met een volkomen hart. Zijn liefde is eeuwig dezelfde. Dat zullen de heidenen tot hun straf ervaren.
Want zo spreekt de Heere:

Vers 15. ***"En Ik ben met een zeer grote toorn vertoornd tegen de geruste heidenen; want Ik was een weinig toornig, maar zij hebben ten kwade geholpen."***
Maar een weinig toornig was de Heere op Zijn volk. "Een ogenblik is er in Zijn toorn, maar een leven in Zijn goedgunstigheid." De zonde wekt Gods gramschap op, ook over Zijn kinderen. De Heere haat en straft de zonde, ook in de Zijnen. "Indien Mijn kinderen Mijn wet verlaten en in Mijn rechten niet wandelen; indien zij Mijn inzettingen ontheiligen en Mijn geboden niet houden; zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken en hun ongerechtigheid met plagen." Gods kastijdingen zijn over het Hem verlatend volk. Die kastijdingen deden Jacob, Naomi, David klagen. En wie is er onder het volk Gods, die de bittere smart zijner zonden niet dragen, gedurig gevoelen moet? Om onze werden hebben wij de hand op de mond te leggen en te bukken, zeggend met de profeet: "Ik zal des Heeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd." Maar hoe schrikkelijk die gramschap ook zij, Gods toorn is voor Zijn volk gestild. Slechts een weinig was de Heere toornig. Hij wilde de toorn niet behouden. "Mijn goedertierenheid", zo sprak Hij eens, zal Ik van hem niet wegnemen en in Mijn getrouwheid niet feilen. Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen en hetgeen uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen."
Ook door de diepste wegen heen, zal de Heere Zijn volk behouden.
Gods gedachten stonden lijnrecht tegen die der heidenen. Zij hebben ten kwade geholpen. Hun toeleg was om het volk uit te roeien. "Ontbloot ze, ontbloot ze, zo riepen zij, tot de fundamenten toe." Ware het hun mogelijk geweest, zij hadden Gods volk van de aardbodem verdaan. De Heere wilde hen gebruiken als instrumenten tot loutering en reiniging van Zijn erfdeel. Daartoe dienen de machtigen der aarde in de onderdrukking van Gods kerk. God brengt Zijn volk door hen liefdesslagen toe. Maar de wereld zou in haar bittere haat dat volk verdoen. Doch dan trekt de getrouwe Jehovah de partij van de Zijnen. Met een grote toorn is Hij tegen de heidenen vertoornd; tegen de gerusten. Die toorn wordt niet gedempt door het bloed des Lams.
Zie toch die onderdrukkers met medelijden aan. De dag der wraak komt. God zal hen omkeren. En de oprechten zullen over hen heersen in die morgenstond. %De Heere zal ze zetten tot een voetbank Zijner en van Zijn volk voeten. Hun heerschappij en onderdrukking is slechts kort. Welhaast rukt God de Zijnen uit hun klauwen.

Vers 16. ***Daarom zegt de Heere alzo: Ik ben tot Jeruzalem wedergekeerd met ontfermingen; Mijn huis zal daarin gebouwd worden, spreekt de Heere der heirscharen, en het richtsnoer zal over Jeruzalem uitgestrekt worden."***
De morgenstond der verlossing daagt. Gods toorn is gestild. Hij zal te Jeruzalem weer wonen. Hij zal Zijn woning uit de puinhopen doen verrijzen. Zo geschiedde door de dienst van Zerubbabel; zo deed God gedurig in de herbouw Zijner kerk. Denk in het bijzonder aan de reformatie; zo mocht de Heere nog eens met Nederlands kerk doen. Ook die kerk ligt in puin neergesmeten. Ach, dat de getrouwe Jehovah Zich ontferme. Hij

trekke het richtsnoer, gelijk een bouwer bij zijn werk. Nehemia was het instrument daartoe in de hand des Heeren. In het bijzonder bouwe God Zijn kerk door zondaren toe te doen tot de gemeente, die zalig wordt. Hoe weinig verneemt u in onze donkere dagen van de waarachtige bekering. Het schijnt soms of God Zijn volk inzamelt en gereedschap maakt om te vertrekken.
Dat herstel van des Heeren heilige woning zou ook daarin worden gezien, dat Zijn werk in de harten van Zijn volk doorbrak. Wij moeten wel klagen, dat de kinderen tot aan de geboorte gekomen zijn en er geen kracht is om te baren. In de arme eerste beginselen blijven velen hangen. Dringt u aan om Christus te kennen, het is wat vreemds in hun oren. u zijt te hoog en te hard. Vele leraars bouwen in de gestalten op. In plaats van naar Christus heen te leiden, voeren zij van Hem af. Velen zijn rijk geworden, waar zij arm behoorden te zijn. Kere de Heere tot Zijn erfdeel weder! Voorwaar, Christus zou een gestalte in ons verkrijgen. Hoe zouden wij naar Hem hongeren en dorsten en uit Hem leven. Het moge Gods bedroefde volk wel sterken, dat de Heere belooft weer te komen tot Jeruzalem. Het bloed der verzoening en reiniging zal weer vloeien en tot Zijn gemeenschap zal Hij Zijn volk weer doen ingaan in Zijn heiligdom.
Dan zal de kerk groeien en vermeerderen.

Vers 17. "**Roep nog, zeggende: Alzo zegt de Heere der heirscharen. Mijn steden zullen nog uitgebreid worden wegens het goede, want de Heere zal Sion nog troosten en Hij zal Jeruzalem nog verkiezen."**
Zie, dat is de fontein, waaruit al de weldaden ontspringen; de verkiezende liefde Gods. Hoe verloren het ook voor des Heeren kerk wezen moge, uit soevereine liefde zal God Zijn volk behouden. Dat zal nog geschieden. Hij zal Zijn volk en erfdeel niet begeven. Is alle uitkomst voor ons oog afgesneden, de liefde Gods is de bron van leven en behoudenis. Dat ons hart daarvan een levende indruk mocht ontvangen. Daar moet Gods volk telkens weer heen: *Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen.*
Uit dat welbehagen verkoos de Heere hen, toen zij lagen op het vlakke van het veld; Hij rukte ze als een brandhout uit het vuur. En uit dat welbehagen verkiest Hij ze gedurig en telkens weer na al hun afwijkingen en verlatingen van Hem. Ja, Hij zal ze nog verkiezen, eens tot hun eeuwige verlossing, opdat zij Hem, Die op de troon zit en het Lam eeuwig en volmaakt prijzen.
God heilige Zijn beloften aan ons hart en geve ons te ervaren de troost, die Hij Zijn kerk heeft toegezegd beide in het leven en sterven.

VIER HOORNEN EN VIER SMEDEN

Maar deze zijn gekomen om te verschrikken, om de hoornen der heidenen neder te werpen.

Zacharia 1: 21

Het gezicht van de mirten in de diepte was dus zeer troostvol voor het bedrukte volk van God. Aan de overheersing en onderdrukking van de gruwelijke vijand zou welhaast een einde komen. De rode paarden zouden hun werk doen en de oorlog verwekken, waardoor Israël zou bevrijd. De overwinning is des Heeren.

Bij het lezen van die bemoedigingen zou u wel vragen: Heere, hoe lange nog? Zullen de onderdrukkers, die Nederlands Sion in banden klonken; zullen de vijanden van de soevereine-genadeleer nog eens worden neergestoten? O, dat de rode en bruine paarden hun werk nog eens mochten doen, ook in ons diep gezonken vaderland. Gods kerk zal overwinnend uit de strijd komen.

Dat leert ons ook het gezicht van de vier hoornen en de vier smeden. Want wat betekent dat gezicht? Dat de Heere door middel van andere wereldmachten de Babylonische onderdrukkers zoude verdoen. De profeet werd dit te kennen gegeven. Hij hief zijn ogen op en zag. God deed het licht hem opgaan. Vergeefs verwachten wij het van de bergen en van de heuvelen. De verlossing van Gods volk komt van boven. Zij is van de Heere.

"En ziet, daar waren vier hoornen."

De hoorn is in de Schrift beeld van kracht en sterkte. Hij is de kracht van os en eenhoorn. Van Jozefs kracht zei Mozes: "Hij heeft de heerlijkheid des eerstgeborenen zijns osses en zijn hoornen zijn hoornen des eenhoorns."

Gods volk roemt in Psalm 46: "Door U zullen wij onze wederpartijders met hoornen stoten." Ja, van de alvermogende kracht des Heeren zegt Habakuk: "Hij had hoornen aan Zijn hand en aldaar was Zijn sterkte verborgen." De valse profeet Zedekia maakte zich ijzeren hoornen; en zei tot de koningen Achab en Josafat: "Met deze zult gij de Syriërs stoten, totdat gij hen gans verdaan zult hebben." Ook heeft de rode draak grote kracht, hebbende tien hoornen. (Openb. 12: 3). Uit al deze voorbeelden is wel duidelijk, dat de hoorn het zinnebeeld is van kracht.

En het viertal, waarvan in dit gezicht van Zacharia sprake is, ziet daarop, dat de hier bedoelde krachten zijn zullen wereldmachten. Sommige Schriftuitleggers hebben in dit viertal werkelijk vier monarchieën gezien, die Israël veel kwaads gedaan hebben, n.l. die van Antiochus Epiphanes; Antiochus Eupator; Demetrius Seleuci en Ptolemaeus Philopator. We mogen echter hierbij geenszins blijven staan.

Het viertal ziet daarop, dat de macht van de wereld zich tegen Gods kerk stelt. Er zijn vier windstreken; die omvatten als het ware geheel de wereld. Er waren vier hoornen aan het altaar. Van alle zijden zouden de ellendigen en doodschuldigen tot de hoornen komen gevloden. De vier hoornen in Zacharia's profetie duiden daarop, dat de machtige vijanden van Sion van alle kanten komen opdagen. Van niet één zijde heeft Gods volk hulp te wachten. God trok de scheiding tussen Zijn volk en de wereld. Hij zette vijandschap tussen het zaad der slang en het zaad der vrouw. Hoe nauwer Gods volk bij de Heere leeft en in Zijn wegen wandelt, hoe groter de vijandschap van de wereld zijn zal. Als Gods kinderen zo rustig met de wereld samenleven kunnen, ziet het er donker uit. Dat vredig zijn met de wereld krenkt het zielsleven van Gods volk. En, gelijk in Juda's ballingschap wordt vertoond, zo gebruikt de Heere dan de onderdrukking van de wereldmachten om Zijn kinderen tot Hem weer te brengen. Van de vier hoornen zei de Engel tot Zacharia:

Vers 19: "***Dat zijn de hoornen, welke Juda, Israël en Jeruzalem verstrooid hebben."***
De Heere verklaart het dus Zelf, wat de vier hoornen betekenen. Gods volk heeft onder die wereldmachten gezucht. Het is verstrooid als het zaad uit de hand van de landman. Dat overkwam het geruste Juda en Jeruzalem. Vanwege de zonden was Gods oordeel tegen dat volk ontstoken.
O, kreeg de kerk onzer dagen toch eens de schuldbrief thuis. Zij zoude uitroepen: eigen schuld; eigen schuld, dat onze vijanden over ons heersen. Zij zou God te voet vallen en Zijn genade en ontferming zoeken.
Maar ook voor ieder mens ligt in het oordeel, dat God over Zijn volk bracht, een ernstige en dringende vermaning. Wij leven van nature zo gerust Wij en onze kinderen gaan in sleur zo op. Welk een doorbreken in de zonde is er allerwege. Gelijk een hond, die opklimt uit het water en zich afschudt, zo schudden wij de vermaningen des Heeren van ons af. Zal dan Gods Woord niet tegen ons getuigen? Zal dan Zijn rechtvaardig oordeel ons niet ééns treffen? Welhaast zal de Heere op ons aanvallen en Hij zal niet verschonen. Greep het toch onze ziel eens aan. Wij gaan met rasse schreden de eeuwigheid tegemoet. De wereld met al haar vermaken en genot zal ons ontvallen. Wij zullen vallen in de handen van de levende God. O, mijn medereiziger naar de eeuwigheid, drijve die Heere ons uit onze valse rustplaatsen uit. Doe Hij ons genade zoeken terwijl het "heden" genaamd wordt. Eer het besluit bare, want als kaf gaat de dag voorbij. Ja, de dag gaat als kaf voorbij. Er mocht een haasten en spoeden in ons geboren worden om onzes levens wil, want wie zal de dag van des Heeren toekomst verdragen?
Er komen vier hoornen op. Die gaan over de wereld. Het zijn de machten, die God als roeden gebruikt om de zonden te bezoeken. Bange dagen staan voor de deur. Maar gelukzalig wie daartoe verwaardigd werd, dat hij voor zijn schuld een Borg gevonden heeft. Want dat volk zal in het oordeel niet omkomen.
Het gezicht van Zacharia heeft nog een andere zijde.

Vers 20: "***En de Heere toonde mij vier smeden."***
Het zijn mannen van kracht; smeden, die hamers hanteren. Zij vertonen in hun viertal andere wereldmachten. En zij stelden zich tegen de eerstgenoemde. Lees maar:
Vers 21: "***Toen zeide ik: Wat komen die maken? en Hij sprak, zeggende: Dat zijn de hoornen, die Juda verstrooid hebben, zodat niemand zijn hoofd ophief; maar dezen zijn gekomen om te verschrikken, om de hoornen der heidenen neder te werpen, welke de hoorn verheven hebben tegen het land van Juda, om dat te verstrooien."***
Die vier smeden zijn dus andere machten, die God gebruikt als middel in Zijn hand om de onderdrukkers van Zijn volk te verbreken. De oorlogen onder de volkeren worden verwekt om Gods raad tot verlossing van de Zijnen te volvoeren. Gelijk Israël uit Babel werd verlost, toen de Meden en Perzen aan de Chaldeeën de oorlog verklaarden, zo wil de Heere Zijn volk nog behouden uit de onderdrukking van de vijand. Is dat volk machteloos; ligt de kerk gebonden ter neder; vermag zij geen hand uit te strekken tot haar behoud; buiten haar toedoen werkt God de vrijmaking uit haar banden. De vijanden zelf zullen tegen elkaar stoten. De hoornen zullen worden verbroken. Op Gods tijd, de tijd Zijns welbehagens, zal de Heere opstaan en Zich ontfermen over Sion en het genadig zijn. Er blijft voor Gods kerk verwachting, die niet zal worden afgesneden. Mochten wij op die beloften Gods eens pleiten. Hoewel vanwege onze zonden de Heere ons geheel zou kunnen verlaten, Hij zal aan Zijn verbond gedenken. O, traden de vier smeden eens op. Het land zit en het is stil. Maar kwam er eens beroering onder de heidenen, die stout Gods erfenis hebben ingenomen. En ook voor het persoonlijk leven van Gods kinderen

ligt in dit gezicht een zeer sterke bemoediging. De Heere Jezus heeft het Zelf gezegd, dat Zijn volk door vele verdrukkingen zal ingaan in heerlijkheid. "In de wereld zult u verdrukking hebben", zo sprak Hij. "Maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen."
De vijandschap en onderdrukking van de wereld, haar spat en smaad en laster ontmoedige ons niet. Dat alles is slechts omdat gij van de wereld niet zijt. Indien gij van de wereld waart, zij zou het hare liefgehad hebben. Maar gij zijt niet van de wereld. God heeft er u uitgetrokken. Dat is de diepe oorzaak van de haat, waarmede u de wereld haat. Veel meer dan deze vijandschap is de vriendschap en vrede van de wereld te vrezen. Die doet onze zielen schade lijden. Maar de vier hoornen zullen slechts een wijle stoten. Straks verwekt God vier smeden om hun kracht te breken.
Werd dat in uw leven niet meermalen bevestigd? Toonde de Heere u niet de grootheid van Zijn macht. Die volkeren minder telt dan niet en ijdelheid? In dit leven reeds zijn het de verlossingen des Heeren, die Zijn volk doen ademhalen. Verheugt u, Juda's dochteren, vanwege Gods oordelen. Doen de rode en bruine paarden hun werk, dat dan uw ziel rust vinde in God. Stroomt het bloed van duizenden; komen aardbeving en pestilentie, hongersnood en allerlei oordeel, gelijk onze dagen daarvan vol zijn, dan hora in de donder van Gods oordelen Zijn volk het geklank der overwinning. De paarden doen hun werk. Door de oordelen heen gaat Gods volk de overwinning tegemoet met Hem, Die alle hoornen eens verbrak, toen Hij opstond uit de dood en met gejuich opvoer ten hemel. Zijn volk zal Hem volgen. Uit alle geweld des satans en uit alle woeden van de wereld zal dat volk eens uitkomen. Hoe groot zal de verlossing zijn, die hen doet ingaan in de heerlijkheid, die hun bereid is van voor de grondlegging van de wereld. O, volk van God, heft op uw hoofden en aanschouwt de dageraad uwer verlossing. Ons hart verwachte Hem, Die staat te komen, opdat Hij Zijne en van Zijn volk vijanden onder de voeten verpletteren zal. "En de oprechten zullen over hen heersen in die morgenstond."

JERUZALEM GEMETEN

En ziet, er was een man, en in zijn hand was een meetsnoer. En ik zeide: Waar gaat gij heen? En hij zeide tot mij: Om Jeruzalem te meten; om te zien, hoe groot haar breedte en hoe groot haar lengte wezen zal. Zacharia 2: 1, 2

De uitverkorenen worden zalig omdat God het wil. Niet omdat zij zelf willen. Want er is niemand, die God zoekt, op de gehele aardbodem; ook niet tot één toe. Die God wekt, die is van God gevonden. "Niemand komt tot Mij", zegt de Heere Jezus, "tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke." Met een altoos durende (inwring wenden wij ons van God af. Maar de Heere Zelf vraagt naar Zijn volk. Hij is de Eerste en Hij is de Laatste. Het zaligmaken van de Zijnen is geheel en alleen Gods werk. De Heere voert Zijn eeuwige raad in Zijn volk uit, hetzelve ter volkomen zaligheid. Daarom is de behoud van de kerke Gods vast en onomstotelijk. Zij is het werk Gods naar Zijn eeuwig welbehagen.
Van de volvoering van dit soeverein welbehagen wordt gesproken in het gezicht van de man met het meetsnoer, die Jeruzalem gaat meten. Hij zal de lengte en de breedte van de heilige stad bepalen. En zo hij het bestelt, zo zal het worden. Want toch, de meting betreft hetgeen worden zal. Aan Jeruzalem, zo het daar ligt, is niet veel te meten. De stad en de tempel zijn verwoest door de Chaldeeën. En nu is wel een handvol Joden wedergekeerd uit Babel, doch van een herbouw van Jeruzalem, de stad des groten konings, is nog geen sprake. De vijand verhindert de herbouw en beschimpt Jeruzalem als een stad van rebellie. Ook heeft de vijand van binnen grote kracht. De handen van het volk hingen slap. De moed is er bij het volk uit. Het geloof op Gods beloften ligt als lam geslagen neder. Wat zal van de grote en getrouwe en heerlijke stad van weleer nog eens geworden? Zo staan de zaken als aan Zacharia het gezicht gegeven wordt van de man, die Jeruzalem gaat meten. Wij magen het wel opmerken, dat God Zijn genade niet verspilt. Zij ontdekt het werk Zijner handen als Zijn volk in het onmogelijke verkeert. Dat is zichtbaar geheel de Bijbel door. En het is de ervaring van Gods kinderen.
Het Christendom naar de mode van de tijd weet daar niet van. Dat denkt een gezond geloof te bezitten, vrij van alle ziektekiemen, omdat het niet twijfelt, van geen ellende weet en dat naar geklag over jammer en ellende nooit slaakte. Arme, blinde schepselen. Zij openbaren slechts hun dwaasheid. Hoe zal een mens ooit genade begeren, zo hij zich niet als een geheel ellendig en verloren zondaar leert kennen? Dan heeft hij immers geen genade nodig? Hij weigert ze. Maar de ontdekking van de Heilige Geest doet de zondaar zijn diepe ellende verstaan. Hij moet zich de eeuwige dood waardig keuren. O, zijn zielenood wordt zo groot. Geen ongelukkiger schepsel op geheel de wereld dan hij. Die droeve staat doet hem kennen en klagen, bij dage en bij nacht. En, bemerk nu eens, openbaart Christus Zich dan direct in het Evangelie? Och, het kan zo lang duren soms. Waarom? Omdat er plaats in de ziel gemaakt moet worden voor Christus. Er is zo veel, waarop die ontdekte zondaar zich verlaten wil. Van zijn tranen en zuchten zou hij zijn grond maken; bij Gods volk steunsel zoeken. Kortom hij is vol van vele zaken buiten Christus.
En van dat alles moet hij af. Dat is Gods werk in hem, waardoor voor de openbaring van de Middelaar plaats bereid wordt O, als hij straks alle geld heeft uitgegeven en zijn kwaal behouden, dan zal hij de zoom van Jezus' kleed aanraken. De Heere maakt plaats voor Zijn komst. En dat doet Hij ook bij de voortgang, in de verdere oefeningen ter vereniging met Christus en in alle openbaring Gods aan Zijn gunstgenoten. Telkens weer brengt God

Zijn volk in het onmogelijke; in het verlorene van hun zijde. En dan.... ja dan opent Hij Zijn genade naar Zijn vrij en soeverein welbehagen. Hem alleen zal de eer zijn van de verlossing Zijns volks.
Welnu, dat wilde de Heere Zijn volk tonen in het gezicht, dat in het tweede hoofdstuk van Zacharia's profetie beschreven is, en waarvan Hij aan Zijn knecht de betekenis deed verstaan. Want Zacharia verstond dit gezicht niet. Buiten de onderwijzingen des Heeren kon hij niet. In zijn hart was een ernstig, heilbegerig wagen. Hij hief zijn ogen op en zag die man met het meetsnoer; en hij vroeg; "Waar gaat gij heen?"
Zo mocht bij Gods volk meer zijn een wagen naar de verborgenheden, die God in Zijn Woord tot zaligheid van de Zijnen geopenbaard heeft. Want wel is die openbaring in Gods getuigenis een volkomene; zij behoeft geen aanvulling van mensen. Maar bij elke zielenood is toch de nieuwe opening door 's Heeren Geest Gods volk onmisbaar. Alleen door de onderwijzingen van de Heilige Geest heeft het Woord kracht in onze harten. Dan vallen de schellen van de ogen af. Wel tien malen kunnen wij in het Woord gelezen hebben zonder de vrijmakende en vertroostende kracht ervan te hebben ervaren. Doch de opening des Heeren geeft licht. Hoe moest het volk toch meer behoeftig wezen aan de onderwijzingen van de Leraar der gerechtigheid. Eigen wijsheid mochten wij er om verloochenen en als leerjongens Christi ons gedragen. Wij weten dikwijls te veel en gedragen ons meer als leermeesters dan als leerjongens. En toch, de nederigen ziet God aan. Zij slaan hun ogen niet vergeefs op.
Die man antwoordde Zacharia op diens vraag: "Waar gaat gij heen?" "Om Jeruzalem te meten; om te zien hoe groot haar breedte en hoe groot haar lengte wezen zal."
God Zelf trekt de grenzen van Zijn kerk. Hij zal Sion bouwen. Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid. De Heere bemint de poorten Sion boven alle woningen Jacobs. Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods! Sela.
Welke machten zich ook tegen Sion opmaken, het zal hun niet gelukken haar fundamenten te doen schudden. Want om het geestelijke Jeruzalem gaat het. Dat zal ieder duidelijk zijn, die verstaat, dat de verlossing uit Babel slechts type was van de geestelijke vrijmaking van Gods volk. De herbouw van de stad ziet op het bouwen van Gods kerk. De Heere is de Bouwmeester. Hij is de Kunstenaar van het Jeruzalem Zijner uitverkorenen.
Het bestek is door de Drieënige God ontworpen van alle eeuwigheid, want het is naar het eeuwig voornemen in Christus Jezus (Eféze 3: 11). En zo nauw gaat het oog van de Heere over de nauwgezette volvoering van dit bestek, dat Hij betuigt: "Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij." Naar Zijn gemaakt bestek zal dit Jeruzalem verrijzen. Want God Zelf is de Bouwmeester. De Vader verkoor de voorwerpen, die deze stad zullen vormen; de Zoon verwierf ze door Zijn bloed en de Heilige Geest brengt ze samen. Dit Jeruzalem heeft een vast fundament, dat buiten het bereik van satan ligt in de eeuwige vrederaad, en dienovereenkomstig steunt op de borggerechtigheid van Christus. Welke machten zich ook tegen Sion opmaken, het zal hun niet gelukken haar fundamenten te doen schudden. De poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen. Reeds voor bijna zesduizend jaren werden de eerste stenen voor dit gebouw bereid, als God in Zijn soevereine genade Adam zocht en Eva de belofte toeëigende, die haar bij de geboorte van Kaïn in de Heere roemen deed. En sindsdien heeft de Heere de stenen gehouwen uit een rotssteen en gegraven uit een bornput. Wie ze zijn, heeft de Heere bepaald. De grenzen van Jeruzalem worden getrokken door de man met het meetsnoer. Hij sluit in en hij sluit buiten. Jacob heb Ik liefgehad, zegt de Heere,

en Ezau heb Ik gehaat. Dit baart de allergrootste verwondering voor de deelgenoten der genade. Het is door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen.
Gebouwd op het vaste fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste hoeksteen is, wordt Jeruzalem wel samengevoegd met het cement van Christus' bloed. Alleen door dat bloed worden de voorwerpen van Gods vrije genade vastgemaakt.
Zo zal Jeruzalem verrijzen, van eeuw tot eeuw, niettegenstaande de bitterste tegenstand. Want de vijandschap tegen het Jeruzalem Gods is geweldig groot. Zij was dat in alle tijden en zij wordt bitterder naar mate de stad haar voltooiing nadert. Maar hoe groot de vijandschap ook is, het welbehagen des Heeren zal door de hand van Christus gelukkig voortgaan. Eindelijk zal de sluitsteen worden toegebracht.
Het zal zijn als de laatste uitverkorene zal zijn toegebracht. Want er zal er niet één ontbreken. Dan zal Christus al de Zijnen toeroepen: "Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging van de wereld." Dan zal de heerlijkheid van Jeruzalem ten volle, in haar ganse lengte en breedte, eeuwig uitblinken. Johannes zag de grote stad, het heilige Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God. En zij had de heerlijkheid Gods en haar licht was de aller-kostelijkste steen gelijk, namelijk als de steen Jaspis, blinkende gelijk kristal. En zij had een grote, hoge muur, en had twaalf poorten.... En hij, die met mij sprak, had een gouden rietstok, opdat hij de stad zou meten, en haar poorten, en haar muur. ....en de stad was zuiver goud, zijnde zuiver glas gelijk; en de stad behoeft de zon en de maan niet, dat zij in haar zouden schijnen, want de heerlijkheid Gods heeft haar verlicht en het Lam is haar kaars. En de volken, die zalig worden, zullen in haar licht wandelen. (Openb. 21).
Welgelukzalig is het volk, dat tot dit Jeruzalem mag gerekend worden. Het meetsnoer van Gods eeuwig welbehagen sluit hen binnen de grenzen van deze hemelstad. Voor hen breekt het uur der minne aan, waarin God hen besluit in deze stad. Dat vrije, onveranderlijke welbehagen zal volvoerd worden tot den einde toe. Al schijnt het ons dikwijls toe, dat van de stad Gods niets geworden zal, en al vertoont zij zich aan ons ook als een puinhoop. O, grijpt toch moed, volk van God, een man is uitgegaan met een meetsnoer in zijn hand. Hij bepaalt de lengte en de breedte van de stad. Het is Gods werk. En dat werk alleen zal stand houden. Jeruzalem is door God gemeten.

DORPSGEWIJZE BEWOOND

En hij zeide tot hem: Loop, .spreek deze jongeling aan, zeggende: Jeruzalem zal dorpsgewijze bewoond worden, vanwege de veelheid der mensen en der beesten, die in het midden derzelve wezen zal. Zacharia 2: 4

Het mag onze aandacht niet ontgaan, dat bij de herbouw van Jeruzalem de engelen betrokken worden Een engel sprak met de profeet. En als deze engel uitging, zie, een andere engel ging uit hem tegemoet (Vers 3). De eerste met Zacharia sprekende engel volgde mogelijk de man met het meetsnoer, om zijn arbeid gade te slaan. Waren niet de engelen begerig in te zien in het heilgeheim, dat de vloekende en donderende wet tot zwijgen gebracht werd onder het verzoendeksel? Staarden niet twee engelen dag en nacht op de Ark des Verbonds, als zochten zij te verstaan hoe verloren zondaars ingang verleend werd in Gods volzalige gemeenschap? Zou hun heilige belangstelling niet worden opgemerkt door de man, die uitgaat om Jeruzalem te meten? Eens zou ook hun de verborgenheid worden ontdekt, als namelijk Gods Zoon uitgezonden werd in de wereld, geworden uit een vrouw. Eens zouden zij zingen in de velden van Bethlehem. Met

gejuich zouden zij de Koning der ere ontvangen, als Hij inging in heerlijkheid. Uit de zaligheid van de uitverkorenen ontleent zij stof om de Drieënige God en het Lam eeuwig en volmaakt te prijzen. De dienst der engelen bij de openbaring Gods aan Zacharia tot herstel van Gods kerk is niet toevallig. Zijn zij niet gedienstige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen? Der engelen dienst is bij voortduring, dag en nacht, tot welzijn en bewaring van het volk Gods. Zo verstaan wij dan ook de belangstelling van de engel, die uitging. "Zie", staat er in Vers 3, "de engel, die met mij sprak, ging uit." Zie, merk er toch op. Want ook in deze engelendienst ligt zo'n troost voor Gods volk. "Want Hij zal Zijn engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uw wegen. Zij zullen u op de handen dragen, opdat gij uw voet aan geen steen stoot." (Psalm 91).
Reeds is een andere engel uitgegaan, hem tegemoet. Hij zal een goede tijding brengen voor Gods bedrukte volk. Wat in het liefdehart Gods is ter behoud der Zijnen, zal deze engel boodschappen. Ziet, merkt er toch op, gij treurigen Slons, de Heere houdt Zijn vertroosting niet in. Met bekwame spoed zal de tijding worden overgebracht, dat God de Heere gedachten des vredes denkt en niet des kwaads. Zo maar het hart van Gods kinderen mag toebereid zijn om de stem des Heeren te horen, voorwaar, God houdt de vertroostingen niet in. Maar onze ziel is zo menigmaal gesloten. Of is het om niet, dat de Heere opwekt: "Hoort aandachtig naar mij! Ons oor is voor Hem zo dikwijls gesloten. Voor 's Heeren komst moeten wij worden voorbereid, keer na keer. En die toebereiding komt niet van Gods volk zelf. Maar gewis, er is een tijd des welbehagens bij God, waarin Hij de Zijnen hoort. Dan werkt Hij met haast.
Lees slechts in Vers 4.

"En hij zeide tot hem: Loop, spreek deze jongeling aan, zeggende: Jeruzalem zal dorpsgewijze bewoond worden."
Lopen moet die engel. Niet traag, doch met bekwame spoed zich begeven tot die jongeling, om hem het goede te boodschappen. Die jongeling is de profeet Zacharia, toen nog jong van jaren; gelijk Jeremia reeds vroeg geroepen werd om des Heeren knecht te zijn. Hij zal des Heeren Woord spreken tot Gods kerk en een milde regen doen druppelen op des Heeren erve, als zij mat geworden is. Want wat betekent die boodschap, dat Jeruzalem dorpsgewijze bewoond worden zal? Bevat zij niet de grote troost, dat de Heere Zich met eeuwige goedertierenheid ontfermen zal? In die belofte ligt de uitbreiding, de veiligheid, de vrede en de rust en de heerlijkheid van Jeruzalem.
De stad zal dorpsgewijze bewoond worden vanwege de veelheid der mensen en der beesten, die in het midden derzelve wezen zal. Zo groot zal de bevolking van die verwoeste stad zijn, dat men haar binnen muren niet zal kunnen bevatten. Als één der dorpen, open en bloot in het veld, zal men Jeruzalem bewonen. In één woord: God zal Zijn vervallen kerk herbouwen en haar uitbreiden door de onweerstandelijke bediening van Zijn Heilige Geest. Ligt hierin niet de belofte voor de kerk des Nieuwen Verbonds? Dan zal in vervulling gaan:

De Filistijn, de Tyriër, de Moren
Zijn binnen u, o Godsstad, voortgebracht.
Van Sion zal het blij nageslacht
Haast zeggen: deez' en die is daar geboren.

En het zal één volk zijn; één in grondslag, één in Christus. Eén volk, dat door genade de hand mocht leggen op het heilig Offerlam en de zaligheid zoeken alleen in Zijn bloed. Al

komt Zijn volk van de einden der aarde, zij zijn één. Groenewegen kon ten rechte zingen: *Hun harten smelten toch ineen.*
O, dat er nog eens zo'n vruchtbare tijd voor Gods kerk kwame! Helaas, Jacob is dun geworden. De Heere neemt zo velen van Zijn volk uit dit Mesech op in Zijn heerlijkheid, wier plaatsen op aarde blijven ledig staan. Kerken, weleer de roem van het land, zijn als uitgestorven. Het moge op Nederlands kerk nog eens van toepassing worden: Jeruzalem zal dorpsgewijze bewoond worden. Of zou de Heere Zich gereedschap van vertrek maken onder ons? Voor het verwoeste en platgetreden Jeruzalem was nog hoop. En ook voor ons was verwachting, zo de Heere water gieten wilde op de dorstigen en stromen op het droge. Dan zullen zij uitSpruitn tussen in het gras, als de wilgen aan de waterbeken. Deze zal zeggen: Ik ben des Heeren; en die zal zich noemen met de naam van Jacob; en gene zal met zijn hand schrijven: Ik ben des Heeren, en zich toenoemen met de naam van Israël. Dan zal Jeruzalem dorpsgewijze bewoond worden.
"Voorzeker zal Ik u, o Jacob, gans verzamelen; voorzeker zal Ik Israëls overblijfsel vergaderen; Ik zal het tezamen zetten als schapen van Bozra; als een kudde in het midden harer kooi zullen zij van mensen deunen." (Micha 2: 12).
In deze belofte ligt tevens de veiligheid van Gods kerk. Waartoe bouwde men muren om een stad? Muren met poorten, die met grendelen gesloten werden? Was het niet om de vijand te keren? Daartoe sloot men de poorten en waakte de wachter. Maar Jeruzalem zou de muren niet meer nodig hebben. Geen vijand zou de stad naderen. Een betere beveiliging is de kerk toegezegd

Vers 5: "***En Ik zal haar wezen, spreekt de Heere, een vurige muur rondom en Ik zal haar tot heerlijkheid wezen in het midden van haar!"***
Laat alle muren ontbreken, in de behoeding des Heeren is de kerke Gods volkomen veilig. Een muur van kalk en steen is door de vijand te bestoken en te rameien. Maar wie onderwindt zich een vurige muur te benaderen? Wie zal bij een verterend vuur en bij een eeuwige gloed wonen? "Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, die in het gericht tegen u opstaat, zult gij verdoemen." Gods volk ligt veilig in de bescherming des Heeren.

Houdt Jezus Zijne kerk in stand;
Laat dan de hel vrij woeden.

Wat satan ook besta; wat de wereld met wreed geweld ook bedenke, de Heere staat voor Zijn volk in. Een driehoofdige vijand zal de strijd niet opgeven, maar geen nood, Jeruzalem zal dorpsgewijze bewoond worden, zij zal daar liggen open en bloot, maar in de veilige beschutting des Heeren, voor Wie geen vijand zal bestaan. Dat deed David zeggen: "Ik zal niet vrezen voor tienduizenden des volks, die zich rondom tegen mij zetten." *Opdat gij uw voet, ja de tong uwer honden moogt steken in het bloed van de vijanden, van een iegelijk van hen. Uw God heeft uw sterkte geboden; sterk o God, wat Gij aan ons gewrocht hebt.*
Ja, in de belofte, dat Jeruzalem dorpsgewijze zal bewoond worden, ligt de toezegging van vrede en rust. Geen onheil zal de stad verstoren. Dorpsgewijs, in tent bij tent, zal men neerliggen. Is dat niet de uitdrukking van de vrede, die Christus de Zijnen geeft, en van de rust, die er over blijft voor het volk van God? Wij allen staan van nature met God in oorlog. Wat vrede zullen wij dan hebben? Maar Christus heeft de verzoening voor Zijn volk aangebracht en de toorn Gods gestild. *Hij is onze Vrede,* zegt Paulus. Zijn bloed roept om vrede en verzoening voor Zijn uitverkorenen. Hier is de belofte er van. Vrede

en rust wil God Zijn volk geven, dat buiten Hem niet rusten kan. Dat volk, dat buiten Christus alles te licht leert achten en als een voortgedreven zee is, tot het in Hem ingaan mag door het geloof en door Hem met God wordt verzoend. Wie beschrijft de vrede, die alle verstand te boven gaat en harten en zinnen in Christus bewaart? Hier rusten de vermoeiden. De Heere Zelf roept het hun toe: "Ik zal u rust geven voor uw zielen." Gods recht is voldaan; de verklager der broederen houdt hier op; de wet is van haar vloek ontwapend. Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? In Christus, en in Hem alleen, is vrede, rust en zaligheid. Die klem mist, mist alles. Het kan Gods volk zo'n zware strijd zijn, of het wel waarlijk deel aan Christus heeft. En het moge ons gegeven worden geen rust te vinden dan alleen in Hem. Want zo wij met Hem één plant worden mogen, wij zullen iets smaken van die vrede, en genieten van de rust, die besloten zijn in deze belofte: Jeruzalem zal dorpsgewijze bewoond worden.
En nu eindelijk: in die belofte ligt Sions heerlijkheid.

"En Ik zal tot heerlijkheid wezen in het midden van haar."
Wat was eens de heerlijkheid van Jeruzalem? Dat God er Zijn woning had. Het was haar roem: "Deze berg heeft God begeerd." Met zijn gunst, genade, barmhartigheid en majesteit woonde de Heere in het midden van Jeruzalem. Die inwoning was type van het wonen Gods in Zijn volk. Hij zal tot heerlijkheid wezen in het midden van haar. Want Gods kinderen hebben geen heerlijkheid van zichzelf. Verre ervan. Zij zijn een walgelijk geslacht, gevonden op het vlakke van het veld. En na ontvangen genade moet Paulus uitroepen: Ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont. Want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde, dat wij stof zijn. Zo het licht van God de Heilige Geest ontdekkend in onze harten schijnen moge, zullen wij hoe langer hoe meer ons verfoeien moeten in stof en as. Doch de heerlijkheid van het volk ligt door het geloof in Christus. Des Konings dochter is geheel verheerlijkt inwendig. God is haar tot heerlijkheid. Hoe zwart ook van zonden, zij hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams.
O, welk een heerlijkheid legt God op Zijn volk. Dat volk moet het de bruid wel nazeggen: "Ik ben zwart, doch lieflijk"; zwart van zichzelf, maar lieflijk in Christus; vrij van schuld en vrij van zonden. In Hem zijn zij volmaakt. Aan deze zijde van het graf wordt van die heerlijkheid iets gekend door het geloof, dat de zondaar met Christus verenigt. Iets ervaren in het sterven aan de zonde en wereld. Maar eens zal het ten volle geopenbaard worden, dat de Heere Zijn volk tot heerlijkheid is. Een eeuwige heerlijkheid is de kerk bereid. Daar zal geen zonde haar meer aankleven; het vlees zal er niet meer woeden; alle klacht en smart en droefheid zal zijn weggenomen. Mot al de scharen der verlosten zal de kroon der heerlijkheid gedragen worden voor Gods troon. Ja volk, wij zullen Hem gelijk wezen en wij zullen Hem zien, gelijk Hij is. Dat is het strijdend Sion bereid. En zij zullen eeuwig bij de Heere zijn.

UIT DROEVE RUST GEDREVEN
Hui! Hui! Vliedt toch uit het Noordenland, spreekt de Heere; want Ik heb vlieden uitgebreid naar de vier winden des hemels, spreekt de Heere. Zacharia 2: 6
De dierbare beloften Gods hebben voor onze natuur niet de minste bekoring. Integendeel, al wat in ons is, keert zich af van de vrijmachtige genade Gods, verheerlijkt in Christus Jezus. Hoe duidelijk blijkt dat uit het gedrag van Israël ten tijde van de verlossing uit Babel. Babel was en bleef toch het land der ballingschap en der vervreemding van God en Zijn dienst. De hoop Israëls kon in Babel niet worden vervuld. Christus moest uit de

lendenen Davids te Bethlehem geboren worden. Doch daartoe moest dan toch Israël naar Kanaän teruggebracht. God nu, Die de Getrouwe en Onveranderlijke is, de eeuwige Jehovah, heeft de deuren der gevangenis van Zijn volk geopend. Hij zou, niettegenstaande Israëls zonden, Zich verheerlijken. Het uitgestorven Jeruzalem zal dorpsgewijze bewoond worden vanwege de veelheid der mensen en der beesten. Ook zal de vrede van Jeruzalem groot zijn. De Heere Zelf zal Zijn volk beveiligen. Hij zal een vurige muur rondom de Zijnen zijn.
Nu moest het hart van het volk toch wel naar de stad des groten Konings trekken! Maar het was er verre van. In Babel woonde het vleselijk Israël met vrede. Men had huizen gebouwd en wijngaarden geplant, en naar het woord van Jeremia, vrede gevonden in Sabels vrede. Jeruzalem daarentegen moest uit het stof herbouwd worden. Tal van vijanden omringden de wederkerende Joden van alle zijden, en dreigden onophoudelijk met vernietiging van het begonnen werk. Waartoe zou men nu zijn rust en vrede verlaten? Waartoe naar het verwoeste land optrekken? In vleselijke rust verzonken, hebben de dierbaarste beloften Gods geen waardij bij Jacobs zaad. Gelijk eens Ezau zijn eerstgeboorterecht verachtte, zo handelt thans Israël. Het verkiest de rust in Babel boven de heerlijkheid van Jeruzalem.
Daarin is dat volk beeld van ons aller leven van nature. Er is niemand, die naar God waagt; ook niet tot één toe. Vijanden zijn wij er van om uit genade zalig te worden. De beloften Gods in Zijn eeuwig Evangelie tot zaligheid van verloren zondaren, kunnen ons niet bewegen om de wereld en de dienst der zonde te verlaten en de Heere en Zijn dienst te zoeken. Wij zinken op onze droesem en verkiezen de valse rust boven de strijd, die tot de eeuwige overwinning voeren zal. Ja, Gods volk zinkt maar al te zeer in die droeve rust neder. De bruid lag op het bed van zorgeloosheid en sprak: "Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weer aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen; hoe zal ik ze weer bezoedelen" Zo weinig waarde heeft Christus in deze droeve inzinking voor Zijn eigen volk, dat het Hem laat heengaan. Zijn eeuwige liefde, betoond in Zijn dierbaar lijden en sterven, kan het hart niet doen ontvlammen. Hij had geen gedaante, noch heerlijkheid, dat wij Hem zouden begeerd hebben. De wereld met haar vleselijke bekoorlijkheden neemt dikwijls zo'n grote plaats in de ziel van Gods volk in, dat God en al Zijn beloften op de achtergrond geraken. Rustig zou dat volk dan neerzitten en God aan Zijn plaats laten. Welk een droeve openbaring toch van Gods kinderen. Zou de Heere niet jaloers worden op Zijn volk? Zou Zijn liefde kunnen verdragen dat Zijn volk Hem niet gedenkt? Nimmer! Hij zal de Zijnen uitdrijven uit de rust. Hui! Huil zo roept de getrouwe Jehovah, vliedt toch uit het Noorderland. Dat Noorderland is Babel. God roept er uit.
Hij wil Zijn volk opwekken en het Zijn zegeningen indachtig maken. Dat ligt in die uitroep: Hui! Hui! Dat het volk toch ontwake uit de slaap. Er is geen tijd te verliezen. Het moet een vlieden worden En dat wordt het ook bij een ieder, die verwaardigd wordt de stem des Heeren te kennen en te verstaan. Als God een zondaar uit diens doodsslaap wakker roept, dan wordt het een haasten en spoeden om zijns levens wil. Hij ontvliedt de wereld en haar gezelschap en vermaak. Gelijk Christen de vingers in de oren stak en heenvlood uit de stad Verderf, zo leert elke levendgemaakte ziel een vluchten en vlieden van de zonde naar de levende God. En bij vernieuwing zullen Gods kinderen met spoed zich haasten, zo menigmaal de liefde Gods hen aangrijpt en hun verlatingen en omzwervingen hun ziel smartelijk zullen worden. De bruid stond op van haar leger. Zij draalde niet langer, om haar Liefste open te doen. Haar ziel ging uit vanwege Zijn spreken; zij zocht Hem, zij riep Hem; zij kwam tot de wachters, in de stad en op de muren; niets liet zij onbeproefd.

O, volk van God, neemt het toch ter harte, dat de Heere roept. Een donkerheid heeft Gods lieve kinderen bedekt. "Hui! Hui! vliedt toch uit het Noorderland." Het zal u zo zwaar vallen verre van God te zijn, als Zijn gerichten op de aarde komen zullen. Verzaakt toch door genade alle vreugd en lust van zonde en vlees en wereld. U is toch, o volk van God, een beter lot bereid. Tot een ander leven heeft de Heere u gekocht en door Zijn Geest vernieuwd. Zijn beloften, die in Christus ja en amen zijn, Gode tot heerlijkheid, wil Hij aan u vervullen. Jeruzalem, hoe veracht ook en neergeworpen, zal de stad zijn, waarin des Heeren heerlijkheid wonen zal. Gods volk leeft te laag. Het is een algemeen waar te nemen feit, dat in de wereld alles omhoog jaagt. Duizenden en duizenden leven boven hun stand. Maar Gods volk leeft beneden zijn stand. Dat volk is van God verkoren en wordt voor de eeuwige heerlijkheid toebereid. Hoe moest dat volk zoeken de dingen, die boven zijn, en niet die op de aarde zijn.
Helaas! Het is zo dikwijls anders. Dan woont het volk in Babel. Huil Hui! vliedt toch! Vlied, o onbekeerde van hart. Wij gaan met rasse schreden de eeuwigheid tegemoet. Elk mens rent zijn eeuwig verderf tegen. O, worde het een vlieden eer het te laat zijn zal en de deur der genade op het nachtslot zal geslagen zijn. Gods Woord grijpe u aan. Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhard u niet. Ik weet het, Gods knechten kunnen de roepstem niet verder brengen dan het oor. Maar die roepstem ligt daar dan toch en zij zal of ten oordeel, of ten voordeel wezen. Een reuk des doods ten dode, of een reuk des levens ten leven. Het mocht de Heere behagen op uw ziel te binden dat aangrijpend woord: Huil Hui! vliedt toch uit het Noorderland. O onbekeerde van hart, vlied.
Gods volk heeft zijn thuis in Babel niet; al woont het soms bij de dochter van Babel! In die kooi zal dat volk niet gevangen blijven. "Want Ik heb ulieden uitgebreid naar de vier winden des hemels, zegt de Heere."
In de gevangenis van Babel zou het volk niet besloten blijven. Over geheel de aarde zal God Zijn volk uitbreiden. Van Noord en Zuid en Oost en West zal Hij Zijn uitverkorenen bijeen verzamelen. Uit Sion zal des Heeren wet uitgaan en Zijn Woord uit Jeruzalem. Waartoe blijft dan dat volk achter? Waarom houdt het zich nog langer op in der Chaldeeën land? "Zij zullen de Heere achterna wandelen; Hij zal brullen als een leeuw; wanneer Hij brullen zal, dan zullen de kinderen van de zee af bevende aankomen als een vogeltje uit Egypte en als een duif uit het land van Assur; en Ik zal hen doen wonen in hun huizen, spreekt de Heere." Hoe kostelijk zou het onze ziel zijn, zo het de Heere behaagde Zijn volk in die levende gestalte te doen verrijzen uit hun graven. Dat ligt in Vers 7: "Hui, Sion! ontkom, gij, die woont bij de dochter van Babel."
Dan zal des Heeren heerlijkheid aan Zijn volk gezien worden.

Vers 8: ***"Want zó zegt de Heere der heirscharen: Naar de heerlijkheid over u, heeft Hij mij gezonden tot de heidenen, die ulieden beroofd hebben; want die ulieden aanraakt, die raakt Zijn oogappel aan."***
Is er enig lichaamsdeel, zo teer als het oog? De minste aanraking beledigt en veroorzaakt smart. En zó teer bemint de Heere Zijn volk uit Jouw>
reine liefde, dat de minste schending van Zijn volk Hem smarte is. Hij zal opstaan en zich wreken aan Israëls vijanden. Dikwijls schijnt het anders. Het is soms of de Heere de verdrukking van Zijn volk niet ziet en de klacht der Zijpen niet hoort. Maar eens zal Hij de zaken omkeren en de onderdrukkers van Zijn volk verdoen. De tijd der verlossing voor de kerke Gods komt. Hier in dit leven reeds wil de Heere de vijanden soms ver-nederen. Hier moeten soms reeds bukken zij, die de voet op de nek van Gods kinderen

zetten en handelen alsof de wereld van hen was. Hoe smadelijk en uit de hoogte kan de opgeblazen goddeloze met het volk van God handelen.
Maar als des Heeren heerlijkheid over Sion opgaat, dan zullen de vijanden beschaamd worden. En eenmaal zullen de oprechten over hen heersen in die morgenstond. O, als Gods volk een recht gezicht mocht verkrijgen in de eeuwige liefde Gods en de overwinning, die het verworven is in Christus, de Leeuw uit de stam van Juda, het zou zijn vijanden meer met medelijden aanzien. Want deze zullen gezet worden tot een voetbank hunner voeten. In kleinheid en diepe verootmoediging moge Gods volk wandelen. De mirten groeien in de diepte. God laat een arm en ellendig volk over, een volk, dat zijn waardij niet in zichzelf vindt, maar in Christus heeft. Een volk dat zich verfoeien moet in stof en as, doch in Zijn Hoofd en Borg heerlijk is. Hoe moet het hun ziel wel verwonderen, dat God het zo teer bemint. Voorwaar het is door Zijn eeuwig welbehagen, om Zijn zelfs wil alleen.
Mochten Gods kinderen meer in de kleinheid leven, de vijandschap van de wereld zou hen zo zeer niet deren. Want zij zouden in God zich verblijden en hun hoop stellen op de eeuwige heerlijkheid die hun bereid is. God zal afrekenen met de heidenen, die hen beroofd hebben. Beter is het met Gods volk verdrukking en smaad te lijden, dan met de onderdrukkers in hoogmoed te wandelen. De Heere zal het voor Zijn kerk opnemen.

Dan moogt g' in zegepraal uw voet,
Ja uwer honden tong, in 't bloed
Van elke vijand steken.
O, buig, volk van God in het stof en roep het uit:
O grote God, geduchte Heer',
Uw gangen, zo vol roem en eer,
Zijn aan Uw volk gebleken;
De gangen van mijn God en Vorst,
Wie, schoon Hij 's werelds rijkskroon torst,
Deez' woningen behaagden.
De zangrei trad de speelrei vóór,
In 't midden ging het vrolijk koor
Der trommelende maagden.

GODS WOORD GETROUW!

Juich en verblijd u, gij dochter Sions, want zie, Ik kom en Ik zal in het midden van u wonen, spreekt de Heere. Zacharia 2: 10
De Heere vervolgt de aankondiging van het oordeel, dat over de heidenen, die Israël onderdrukt hebben, komen zal. Hij zal Zijn hand over hen bewegen.

Vers 9: ***Want ziet! Ik zal Mijn hand over henlieden bewegen en zij zullen hun hechten een roof wezen. Alzo zult gijlieden weten, dat de Heere der heirscharen mij gezonden heeft.***
Gods hand betekent Zijn almacht. God is een Geest en heeft geen lichaam, dus ook geen vleselijke arm. Maar het heeft de Heere behaagd Zich in Zijn Woord te openbaren op zo'n wijze, als Hem voor de mens kenbaar maakt. Zijn almacht drukt Hij meermalen uit, door van Zijn hand te spreken. Daardoor doodt Hij en maakt Hij levend; doorwondt en heelt

Hij. Zijn hand wilde God bewegen tegen de heidenen. Hun neerwerping zou volbracht worden als de Heere slechts Zijn hand bewoog. Hoeveel geweld de vijand van Gods volk ook maakt en hoe groot zijn macht ook is in het oog van het onderdrukte en machteloze volk, voor de Heere is de verdelging van de onderdrukker slechts een handbeweging. Niemand zal voor Hem bestaan. Ja, met zo'n verlamming zullen de vijanden verslagen worden, dat zij Israël ten roof zullen zijn; zelfs Israëls hechten zullen hen beroven; zo diep zal de vernedering zijn van degenen, die Gods volk aanranden. Eens heeft God dat klaar in Israëls geschiedenis willen werken. Toen Zijn arm het volk verloste uit het diensthuis van Egypte zijn de machtige onderdrukkers van Jacobs zaad hun ten roof gesteld. Gouden en zilveren vaten en kostelijke klederen werden geëist en gegeven. "En zij beroofden de Egyptenaren."
Bij de uitvoering uit Babel werden de handen der kinderen Israëls eveneens gesterkt met zilveren vaten, met goud, met have, met beesten, met kostelijkheden, behalve alles, wat vrijwillig gegeven werd; ook bracht de koning Kores de vaten van het Huis des Heeren uit. In deze beroving der heidenen door Israël ligt de belofte van de volkomen overwinning van Gods volk over alle vijanden. Dat volk, van de Vader geliefd met een eeuwige, soevereine, onveranderlijke liefde; gekocht door het bloed des Lams en getrokken uit satans macht en zonde door de Heilige Geest, dat volk zal eens al zijn vijanden beroven. Het zal in volle triomf uit de zware strijd tegen de driehoofdige vijand uitkomen.
"Vreest niet want gij zult niet beschaamd worden en wordt niet schaamrood, want gij zult niet te schande worden. Zo zegt de Heere: "Gij zijt om niet verkocht, gij zult ook zonder geld gelost worden." Maar in de belofte, dat Israël de heidenen zal beroven, ligt ook de onderwerping der heidenen, hun toevoeging tot Israël. Zij zullen tot Gods kerk gebracht worden en de Heere zal ze rekenen in het opschrijven der volken. Zij zullen zich met al hun goed de Heere overgeven. Is dat niet het kenmerk der waarachtige bekering? Als God een zondaar te sterk wordt, dan neemt de Heere hem geheel in en geeft hij zich onvoorwaardelijk over, zo hij is en met alles wat hij heeft.
Tot zo'n onderwerping moge de Heem ons verwaardigen. Wee, wie zijn hart de Heere onttrekt en Gods volk benauwt. Want het oordeel volgt en de Heere zal hem beroven. *Een onweer des Heeren, een grimmigheid, een aanhoudend onweer zal uitgaan en blijven op de kop der Goddelozen. N*iets zal ons kunnen dekken voor Hem, Die het voor Zijn bedrukte volk opnemen zal. Want de Heere is een zeer grimmig wreker. Maar gelukzalig zijn degenen, die bij Hem schuilen en zich aan Hem mogen onderwerpen. Zij zullen de kracht van Zijn Woord ervaren en erkennen.

"Alzo zult gijlieden weten, dat de Heere der heirscharen mij gezonden heeft."
Met welk een bittere haat is ons hart van nature tegen Gods Woord bezet. Israël heeft die vijandschap betoond als het de profeten des Heeren uitwierp en hen voor Gods knechten niet erkende. Hoe rechtvaardig had de Heere dit volk kunnen verdoen van voor Zijn aangezicht. Maar Hij wilde Zijn Woord en belofte bevestigen tot behoud der Zijnen. Straks in de verlossing Zijner gunstgenoten zou de kracht Zijner Waarheid uitblinken. Dan zou het volk weten, dat de Heere der heirscharen Zijn hecht gezonden heeft. De profeet was des Heeren hecht. En in diepere zin is Christus de Knecht des Vaders; de *Gezant,* zo Elihu Hem noemt. Hij zal verheerlijkt worden in het verdelgen der goddelozen en in het behoud der Zijnen. Daarin ligt de reden van de ware verheuging van Gods volk.

Vers 10. ***Juich en verblijd u, gij dochter Sions. Want zie, Ik kom, en Ik zal in het midden van u wonen, spreekt de Heere.***

Jehovah, de God des eeds en des verbonds, spreekt thans Zelf Zijn volk aan. Zijn Woord, zo vol van majesteit en heerlijkheid diene om Zijn bedrukte kerk te troosten. Hij bereidde haar een beter lot. Dat toch door het geloof Zijn kinderen daarop zien mogen. Al zijn zij zwart van dienstbaarheid, zij zijn Zijn uitverkorenen. Sions dochter worden zij door Hem genoemd; de geborenen in Sion. God heeft ze uitverkoren uit een wereld, die in het boze ligt. Niet om iets, dat in het volk zelf was, maar naar Zijn eeuwig welbehagen. Hij heeft ze vrijwillig lief. Zijn liefde verandert niet, noch vermindert ooit. De teere benaming, die de Heere hier Zijn volk geeft, dochter Sions, moge in het bijzonder het bedroefde en neergebogen volk sterken. Hij wil de slappe handen en struikelende knieën sterken en oprichten, O, grijpt toch moed, Gods gunstgenoten. De Heere doet het niet om uw ntwil, maar om Zijns groten Naams wil. Zijn belofte is onfeilbaar. Daarover zal zich het volk verheugen. Ja, zij zullen juichen. Het geloof doet de ziel zich op God verlaten, Die de Onveranderlijke en Getrouwe is. Zijn Woord kan niet falen. Hij liegt aan David niet. Abraham verheugde zich in het grote goed, dat God hem had toegezegd, hoewel hij in Kanaän niet meer bezat dan een grafspelonk. Het grote goed van Gods volk wordt hun in de belofte geschonken. Jeruzalem lag in puin. Maar de Heere wekt Sions dochter op om te juichen, want Hij zal in het midden van haar wonen. Zo behaagt het de Heere Zijn volk door de belofte te leiden. Wel kan wat voor ogen is tot puinhopen worden; wel kan Gods werk fel bestreden worden en het voor het oog van het volk zo zijn, dat alles verloren schijnt; maar Gods Woord is eeuwig vast. Verblijd u en juich, gij dochter Sions. Hef, o volk, uw hoofd uit de gebreken op. Zie niet zozeer op hetgeen u tegen is. Al verheft zich alles in en om u, de Heere zal Zijn belofte op Zijn tijd vervullen. Het geloof merkt de omstandigheden niet aan, maar acht Hem getrouw, Die het beloofd heeft. Dat deed David zeggen: "Uwe toezegging heeft mij levend gemaakt."

Vers. 11. "***En vele heidenen zullen te dien dage de Heere toegevoegd worden, en zij zullen Mij tot een volk wezen, en Ik zal in het midden van u wonen; en gij zult weten, dat de Heere der heirscharen mij tot u gezonden heeft."***

De herhaling van Gods beloften dient tot versterking van het geloof van Zijn bestreden volk. Hoe dun Jacob ook geworden is, het zal uitbreiden tot de einden der aarde. De Heere zal in het midden van Zijn volk wonen. Is er dierbaarder belofte? Zij omvat alles wat tot zaligheid van Zijn volk dient. Dat wonen des Heeren onder de Zijnen, gelijk weleer in het heiligdom te Jeruzalem, doet delen in de verzoening der zonden en smaken des Heeren gunst en zalige gemeenschap. De verbergingen Gods zijn soms groot en langdurig. Dan doolt Gods volk om. Het ziet de Heere niet, noch smaakt Zijn lieve gunst. De vijand verheft zich en het is soms, of de ziel aan alle kwaad is overgegeven. Maar o, als Jehovah wederkeert! Dan leeft Gods volk op. Dan krijgt het toegang tot het verzoenend bloed des Lams en ingang tot Gods liefdehart. Niet minder dan deze onontbeerlijke weldaden wil Jehovah Zijn volk beloven. Die belofte moge Zijn volk opwekken om Zijn aangezicht te zoeken. Dat de bruidskerk wederkere tot haar vorige man. Toen was haar beter dan nu. Niets weerhoude onze ziel toch. Gods liefde zal Zijn volk niet verstoten. Luister slechts:

Vers 12. "***Dan zal de Heere Juda erven voor Zijn deel, in het heilige land, en Hij zal Jeruzalem nog verkiezen."***

Juda is de naam, die bijzonder voor het rijk der twee stammen gold. Maar deze benaming geldt hier geheel het overblijfsel van Israël. Juda is de verkoren stam; de stam van David, waaruit Christus is. In Juda's Zoon zal de Heere genadig zijn. Juda is des Heeren erve. Die plaats mat God met ruime snoeren. Zo zal de onveranderlijke verkiezing Gods blijken. De Heere zal Jeruzalem nog verkiezen, d.w.z. Hij zal betonen, dat Zijn verkiezing onveranderlijk is.
Zou in de droeve tijden, die wij beleven, iets Gods volk meer kunnen versterken, dan de betuiging Zijner vrijmachtige en onveranderlijke ontferming? De kerke Gods is er om des Heeren wil. Door Hem alleen. Ze is Zijn erve. Hij alleen heeft er aanspraak op. Helaas! dat miskent Gods volk zelf al te zeer. En daarin ligt de oorzaak van haar verval en van haar ellende. Zo hare liefde ten grondslag liggen moest van haar behoud, het was verloren. Niet hare, doch Gods liefde is echter het fundament harer behoudenis. Christus zal Zijn erfenis niet prijsgeven. Hij zal Zijn verlaten Jeruzalem erven en verkiezen.
Die tijd kome nog eens voor Nederlands kerk, waarin de Heere weleer Zich grotelijks verheerlijkte. De gescheurde kerk brenge Hij bijeen; op de puinhopen bouwe Hij Zijn Sion op; Hij verkieze dit Jeruzalem als weleer en doe Zijn volk weer groeien in Zijn voorhoven. Want toch, dat alleen zal Gods volk voeden en sterken, dat de Heere in het midden wone. Geen dode vorm, maar de levende bediening van Zijn Heilige Geest is het leven in de volvoering van Gods verkiezing. Voor dat welbehagen Gods zal alles zwichten. Het zal door de hand van Christus gelukkig voortgaan.

Vers 13. ***"Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des Heeren! Want Hij is ontwaakt uit Zijn heilige woning."***
De mens is vlees. (Gen. 8: 3). Hij verzint niet de dingen, die des Geestes Gods zijn, maar volgt de wil des vleses en der gedachten. Zijn bedenken is vijandschap tegen God. Alle vlees sluit geheel het mensdom in, de werkers der ongerechtigheid. Zij briesen tegen God in en tegen Zijn Gezalfde. Zijn Woord verwerpen zij. Zijn volk zouden zij van de aarde verdoen, zo het in hun vermogen was. Voor Sion bleef geen toekomst. Babels geweld toonde het duidelijk. En Edoms bittere vijandschap riep: "Ontbloot ze, ontbloot ze tot de fundamenten toe." Het vlees bevat al datgene, wat Gods kinderen de strijd aanbindt, niet alleen van buiten, maar ook van binnen. O, hoe bange kan het Gods volk worden onder het geweld van het vlees. Met David roepen zij soms uit: "Ik zal nog één der dagen in de hand van Saul omkomen."
Maar welk een bemoediging geeft de Heere nu voor Zijn benarde volk. God Zelf treedt ten strijde. Alle vlees wordt de mond gesnoerd. "Zwijg, alle vlees voor het aangezicht des Heeren, want Hij is ontwaakt uit Zijn heilige woning." Het was of de Heere sliep. Het scheen of alle vlees vrij spel had en met Gods kerk handelen kon naar welgevallen. Maar de rechterhand des Heeren verandert. Hij is ontwaakt. Hij verschijnt blinkende om de vijand te verdoen en Zijn volk met heerlijkheid te kronen. Dan zal des Heeren gunstgenoot ervaren met welk een God hij te doen heeft. De mond der leugensprekers zal gestopt worden en alle tongen, die tegen Sion in het gericht opstaan, zult gij verdoemen,
Deed de Heere het u, volk van God, niet meermalen ervaren? O, dat gij toch ook in deze donkere en bange dagen eens mocht uitkomen in dat kinderlijk betrouwen op de Heere, dat Hij uw twistzaak twisten zal en u redden van alle vlees. Zijn naam is Heer der heren. Hij zal Zijn raad volvoeren en de van Hem gekenden toebrengen, die gemeten zijn met

het meetsnoer van Zijn eeuwig welbehagen. Er zal geen klauw van achterblijven, ten spijt van alle vijanden.

JOZUA, DE HOGEPRIESTER

Doch de Heere zeide tot de satan: De Heere schelde tt, gij satan, ja de Heere schelde u, Die Jeruzalem verkiest. Is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt? Zacharia 3: 2

Het gezicht van Jozua de Hogepriester predikt ons de rechtvaardigmaking des zondaars voor God. In Jozua wordt ons Christus voor ogen gesteld, beladen met de zonden Zijner uitverkorenen, en anderzijds verbeeldt Jozua het volk van God in zijn zonden en doemwaardigheid.
Jozua stond naast Zerubbabel in de uitvoering van Israël uit Babel. Hij was Hogepriester. In zijn bediening dus lag de band tussen God en Israël. De Hogepriester ging eenmaal per jaar in het Heilige der Heiligen om met bloed, dat hij sprenkelde op het verzoendeksel, verzoening te doen voor de zonden. Dan was hij gekleed met reine klederen. Hij schaduwde Christus af, de ware Hogepriester, Die zou ingaan in het heiligdom, dat niet met handen gemaakt is, maar eeuwig in de hemelen. Dáár, aan de rechterhand des Heeren, zit de Heere Jezus om Zijn offerande de Vader over te dragen tot een gedurige verzoening van al de zonden der Zijnen. Van die volmaakte ingang in het heiligdom der hemelen, van Hem Die geen zonde gekend of gedaan heeft, en Die zonder zonden eens zal gezien worden, moest de Hogepriester onder het oud Verbond een schaduw zijn. Maar dan moest de Hogepriester ook rein staan voor God.
En zie, dat nu was het ontzettende van hetgeen aan Zacharia thans vertoond wordt. Jozua staat in vuile klederen voor het aangezicht van de Engel des Heeren. Deze Engel is de Zone Gods, de Middelaar Jezus Christus. Zo is Jozua verwerpelijk voor God. Het priesterschap zelf staat schuldig. Zo diep is Israël vervallen. Volk en priesterschap zijn schuldig aan Gods geboden. Hoe kan de Heere met zo'n volk nog gemeenschap hebben? Eist Zijn recht niet de verwerping en verdoemenis van dat volk? Moet Zijn vlekkeloze heiligheid niet zijn een verterend vuur voor dit Israël?
Zie satan maakt zich reeds op om het volk in zijn klauwen te besluiten. Hij staat aan Jozua's rechterhand, om hem te weerstaan. Nu is het zijn tijd. Voor Gods rechterstoel beschuldigt hij Jozua en in de Hogepriester geheel Israël. Hij vordert de veroordeling van het volk. Dan is het met Gods kerk afgedaan en de duivel triomfeert. De prooi zal hem nu niet ontkomen. In Gods vierschaar treedt de verklager der broederen op. En Jozua heeft niet één woord om tegen de heftige beschuldigingen van satan
zich te verdedigen; niet één woord. Zo de Heere handelen wil naar de zonden, zo Zijn onkreukbaar recht over de zonden oordelen zal, over volk en priesterschaar, gewis het is verloren!
Zo leert Gods volk zich schuldig kennen voor God. Ieder mens, wie hij ook is, is voor God verdoemelijk. Door erf- en dadelijke schuld hebben wij allen ons het eeuwig oordeel des doods waardig gemaakt; ook de uitverkorenen. Gods volk wordt niet zalig om iets, dat in hen is. Integendeel, ook zij zijn kinderen des toorns van nature, gelijk al de anderen.
In hun natuurstaat zijn zij niet onderscheiden van de verworpelingen. Maar wat bij deze laatsten bedekt blijft, dat wordt hun door de Heilige Geest bekend gemaakt. Zij leren zich als schuldenaren voor God kennen. De Heere overtuigt Zijn volk van zonde, gerechtigheid en oordeel. Zo menigeen verlaat zich op enkele aandoeningen en gevoeligheden der consciëntie en beeldt zich in, dat hij wel wat ervaren heeft en dus wel bekeerd is. Maar met Gods recht kreeg hij nimmer van doen en hij heeft Christus als

Borg nimmer leren benodigen. Zo misleiden zich vele zielen. Gelijk Jozua in vuile klederen stond voor God, zo leert al Gods volk er iets van wat het is voor Gods rechterstoel gedagvaard te worden. Reeds in de eerste overtuiging opent de Heere de ogen van de Zijnen voor de weg der zonde, die zij betreden en voor Zijn recht, dat hen veroordelen moet. Dat doet hen uitroepen: "Wee mij, want ik verga." Banden des doods omvangen hen. Zij moeten God ontmoeten, voor Wie zij niet kunnen bestaan. Met de profeet moet zij wel zeggen: "O, mijn ingewand, mijn ingewand. Ik heb barenswee. O, wonden mijns harten! mijn hart maakt getier in mij."
Want o Geliefden het wil wat zeggen voor een eeuwigheid geschapen te zijn! En bemerk nu eens hoe Gods recht deze zielen van alle rustplaatsen afstoot. Nee, de Heere laat Zijn volk niet troosteloos de weg bewandelen. Hij bewaart voor wanhoop niet alleen, doch Hij bemoedigt Zijn ontdekte volk bovendien door Zijn Woord. Maar telkens weer stelt het onkreukbaar recht des Heeren de eis van een volkomen voldoening, die met alle verandering, die gewrocht, met alle troost, die genoten werd, niet is te geven. Het is alles tekort. Zo geraakt de ziel ten einde raad. Er is geen uitkomst meer. Gods volk, dat zij lief kreeg; Gods knechten die zij achtte; alle werkzaamheden, tranen, bidden, lezen, kortom alles in hemel en op aarde schiet te kort voor de enorme schuld, die op haar rust. Zij krijgt een Borg nodig, die voor haar intreedt. Die volkomen betaalt. Hier wil Zich de Heere Jezus aan Zijn volk openbaren. Hij, de Hemeladvocaat, de Pleitbeslechter voor de Zijnen. O, in Hem is raad. Bij Hem is een eeuwige gerechtigheid. Hoe groot de schuld ook is, zo de ziel met Hem verenigd worden mag, er is geen nood. Maar dat is dan ook de grote zaak, waarom het dat volk gaat, dat zij n.l. het eigendom van Christus mogen zijn en Hij hun eigendom, opdat zij in Hem voor God verschijnen.
Want o Geliefden, God de Vader spreekt in Christus Zijn volk eeuwig vrij van schuld en zonden. Want de Vader is Rechter. Hij handhaaft de geschonden gerechtigheid Gods. Christus is de Borg en Advocaat Hij kwam eens in de plaats der Zijnen. Hij nam hun schuld op Zich. Toen stond Hij in vuile klederen voor God, n.l. in de klederen van Zijn volk. Hij is toen rechterlijk, door de wereldlijke rechter Pontius Pilatus veroordeeld tot de dood om Zijn volk in het recht van Zijn Vader vrij te pleiten.
Zijn zoen- en kruisverdiensten zijn dan ook de enige grond, waardoor Gods recht voldaan is en waarop God de Vader de zondaar vrijspreekt. Geen andere grond telt mede. Niets kan in de plaats gesteld worden of gelegd nevens de gerechtigheid van Christus. In Hem wordt Zijn volk gerechtvaardigd. Gelijk in de besluiten Gods van eeuwigheid en in de opstanding van Christus de kerk gerechtvaardigd is, zo wordt de doemwaardige uitverkoren zondaar gerechtvaardigd door het geloof. Niet om, maar door of uit het geloof. Ook het geloof valt als grond weg. Het is in de rechtvaardigmaking slechts de hand, waardoor de ziel Christus en Diens gerechtigheid aanneemt. Maar hoe duidelijk moet het dan toch ieder zijn, dat niet Christus, maar de Vader Zijn uitverkorenen vrijspreekt. Hoe zoet en troostvol de onderhandelingen met Christus ook zijn, zij rechtvaardigen de zondaar niet. U kunt u voorstellen, dat een mens die een rechtszaak heeft, zeer verlicht zich gevoelen kan, als zijn advocaat hem bemoedigt en geruststelt dat zijn zaak zal gewonnen worden. Maar de beslechting van zijn rechtsgeding valt toch eerst als de rechter het vonnis velt.
Welnu, zo ook hoewel aan de zijde Gods de rechtvaardigmaking van het volk is afgedaan, gaat de zondaar eerst dan vrij uit, zo God de Vader hem vrijspreekt. En niettegenstaande het woord en werk van Christus nimmer falen kan, voor Gods kinderen blijft in de ziel een gemis, dat hen dikwijls met vreze nog vervult voor het recht Gods. Ja, naarmate dat recht aandringt op voldoening gevoelt het volk zijn gronden wankelen. In

Gods vierschaar staat alleen een doemwaardig zondaar. Hier tellen geen bevindingen; geen ontvangen beloften; hier telt de schuld; erf- en dadelijke zonde. Niet anders dan een eeuwig verderf wacht. Satan beschuldigt; de wet vervloekt; de consciëntie veroordeelt. Niet één woord is er ter verdediging. Alleen het eeuwige verderf kan de ziel inwachten. Het leven wordt afgesneden. O, bange persing! God komt om Zijn eer.
Maar hier wordt de eeuwige, soevereine liefde Gods in Zijn volk verheerlijkt. Christus treedt met Zijn borgtocht in. God de Vader spreekt Zijn volk vrij van schuld en straf. En de Heilige Geest verzegelt die vrijspraak in het hart van de Zijnen met Zijn Woord. Hij past de vrijspraak toe en bevestigt het, ‚dat de Heere niet meer toornen noch schelden zal. Hier gaat de in zichzelf geheel verloren en helwaardige zondaar zo vrij uit, als had hij nooit zonde gekend of gedaan, ja als had hij zelf aan al de eisen van Gods recht volkomen voldoening gegeven. De vrede Gods vervult hem, gelijk Paulus zegt: "Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus." Ja, door Hem alleen, Die is dood geweest en Die leeft. Hij is overgeleverd om hun zonden en opgewekt tot hun rechtvaardigmaking. Het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkig voortgaan. Hij kan zeggen: *De Heere schelde u, gij satan, ja de Heere schelde u, Die Jeruzalem verkiest.*
Christus zelf geeft het oordeel over satan aan Zijn Vader. Zo wij reeds zeiden, God de Vader is Rechter. Hij vonnist. Satans protocollen zijn waardeloos. Geen beschuldiging tegen de uitverkorene zal bestaan. In Christus zijn zij uitverkoren. In Hem in Wie al hun schuld voldaan Is. Wat? Zou satan de verkiezende liefde Gods te niet doen? Nooit! Hij zelf wordt gescholden. Het oordeel van Gods eeuwige toorn rust op Hem en al degenen, die Hij in zijn klauwen besloten houdt. Maar Gods eeuwig welbehagen zal volvoerd worden. Hij is het "Die Jeruzalem verkiest." Van eeuwigheid; vrij en soeverein. Hij heeft Jozua als een vuurbrand uit het vuur gerukt. Ja als een vuurbrand. Reeds lekten de vlammen van het verderf aan die Hogepriester en aan dat volk. Was de ballingschap, de overheersing der vijanden er niet een bewijs van? En al Gods volk, was het niet een vuurbrand voor het eeuwig hellevuur? Uit het onderste der hel worden zij uitgehaald. God rukt ze uit in het stondetje der minne en Hij stelt ze vrij, eeuwig vrij in de bevestiging zijner genade.
O, volk van God, dat uw ziel in het vrije welbehagen Gods wegzinke! Het is alles Zijn werk. Het Zijne alleen. Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het Die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt? Christus is het Die gestorven is; ja wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is; Die ook voor ons bidt." Dat de Naam des Heeren in ons verheerlijkt worde.
Komt, schuldige zielen! Doolt buiten Christus niet langer om. Gods recht moge een doortrek nemen, opdat wij door recht verlost worden. Och dat wij toch zovele rustplaatsen buiten de enige rust niet vonden. Lere de Heere ons het leven verliezen, naar Zijn eigen woord zouden wij het vinden. En is de weg soms zo bange, als Christus Zich verbergt en onze grond uit de beloften en vele bevindingen meer en meer ontvalt? De Heere moge ons ondersteunen en bouwen op een beter fundament, n.l. Christus en Die gekruist Hij zal het werk Zijner handen niet verlaten. In dit aardse leven falen zo menigmaal de woorden van een advocaat. Het vonnis valt dikwijls zo geheel anders uit, dan hij sprak. Maar Christus de Hemeladvocaat misleidt Zijn volk niet. Zijn woord zal bestaan, wijl Hij Zelf de gerechtigheid verwierf. Hij bevestige en fundere u en doe u opwassen in Zijn kennis. Ook u worde het gegeven door het geloof vrij uit te gaan van het aangezicht des Heeren.

EEN REINE HOED

Dies zeg ik: Laat ze een reine hoed op zijn hoofd zetten. En zij zetten die reine hoed op zijn hoofd en zij togen hem klederen aan; en de Engel des Heeren stond daarbij.
Zacharia 3: 5

Om niet wordt Gods volk gerechtvaardigd; uit vrije genade door de verlossing die in Christus Jezus is. Als een brand is Jozua en in Hem gans Israël uit het vuur gerukt. Want dat moge toch onze aandacht niet ontgaan, dat Jozua het volk vertegenwoordigt. Zo representeerde Christus Zijn uitverkorenen. Dat deed Hij in de eeuwigheid; en in de besluiten Gods ligt dan ook reeds de rechtvaardigmaking van Gods volk. En toen Christus in ons vlees en bloed Zich onder de schuld van de Zijnen boog, en Hij veroordeeld werd, toen is het vonnis gegaan over al Zijn volk; en toen Hij gerechtvaardigd is in Zijn opstanding uit de doden, toen is de uitverkoren kerk Gods gerechtvaardigd in Christus. Gods vonnis is in Hem over hen geveld. Dat is de grond, waarop de rechtvaardigmaking door het geloof plaats grijpt. Want hoewel in de onveranderlijke besluiten Gods van eeuwigheid en in de opstanding van Christus de rechtvaardiging van de uitverkorenen ligt; hoewel zij alleen in hun Hoofd en Middelaar gerekend zijn, gelijk Israël gerekend werd in Jozua de Hogepriester, toch zijn zij allen kinderen des toorns van nature. De rechtvaardigmaking door het geloof betekent dan ook geenszins een louter bewust worden, daarvan dat wij gerechtvaardigd zijn, doch is een overgezet worden uit de staat der verdoemenis in die van verzoening.

Met nadruk komen wij op tegen hen, die uit de rechtvaardiging in Gods besluit en in de opstanding van Christus besluiten, dat de uitverkorenen dies niet onder schuld en vloek als voorwerpen van Gods gramschap geboren worden. Ja dat, zo men leerde, het zou zijn een inconsequentie in. God te stellen, om te zeggen dat God toornt op hen, die in Christus, hun Hoofd, gerechtvaardigd zijn. Deze verderfelijke stellingen worden door velen gretig aangenomen. Een overtuiging van zonde en oordeel is niet meer nodig, noch ook het staan daarnaar, om met God verzoend te worden. Want men is reeds verzoend; dit moet men slechts geloven en daarop gerust zijn. Het is te vrezen, dat duizenden in onze dagen met een ingebeelde hemel naar de hel wandelen. Met hun ongegronde consequenties schimpen zij op het levendgemaakte volk als op ziekelijke bevindelijken, en zichzelf prijzen zij als de gezonde gelovigen.

Geliefde lezers, schuwt de leer van zulken. Wij moeten met God verzoend worden en gerechtvaardigd door het geloof zal het wel met ons zijn. Met onze gevolgtrekkingen zullen wij bij de dood te kort schieten. Een staatsverwisseling is voor allen nodig, die van eeuwigheid voorwerpen van Gods liefde zijn en gerechtvaardigd in Christus hun Hoofd en Middelaar, in Wie zij zijn gerekend, uit kracht waarvan zij niet kunnen verloren gaan. Zij werden echter geboren in de staat van een verbroken werkverbond; zij zijn kinderen der duisternis; des toorns; des duivels; der vervloeking; vervreemd van het burgerschap Israëls; vreemdeling van de verbonden der belofte; zonder God in de wereld; buiten Christus; geen hoop hebbende. En als zij zich in die natuurstaat wat anders willen wijs maken (zo merkt ds. J.J. Brahé, Vlissingen terecht op) liegen zij tegen hun gemoed en tegen God, die tot de goddeloze zegt: *wat hebt gij Mijn inzettingen te vermelden en neemt Mijn verbond in uw mond?*

Uit de staat van veroordeling en verdoemenis moeten Gods uitverkorenen door de almachtige kracht van de Heilige Geest tot de staat der verzoening worden overgebracht door een ware en eigenlijke staatsverandering. En de verzoening der zonden, die in

Christus geschiedde, moet worden toegepast en geëigend door het geloof. Wie van de rechtvaardigmaking uit het geloof vreemdeling blijft, die is een voorwerp van Gods toorn, en gaat met welke inbeeldingen hij zich ook vleien moge, het eeuwig verderf met rasse schreden tegemoet. Hier in de tijd, voor elk van de uitverkorenen door God bepaald, ontdekt God de Heilige Geest hen aan hun zondige, doemwaardige, geheel verloren staat en voert Hij hen door het geloof tot Christus, om in Hem gerechtvaardigd te worden van de zonden. Het is niet overbodig op deze zaken de aandacht te vestigen, wijl door velen in deze dagen de oude Gereformeerde leer in diskrediet gebracht wordt, door hun sofistische beschouwingen en conclusies.
Jozua worden de vuile klederen uitgetogen en wisselklederen worden hem aangedaan, dat zijn reine klederen; een feestgewaad. Hij zelf trekt noch de vuile klederen uit; noch de wisselklederen aan. De engelen, die bij dit 'rechtsgeding staan, doen het werk. Jozua is lijdelijk. En tegen al degenen, die maar roepen: "Gij moet het aannemen; gij moet geloven" staat het hier tot een getuigenis dat Jozua door God bekleed wordt. Wat dit betekent? De Heere zegt het Zelf: "Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen." Zo wordt het welbehagen des Heeren volvoerd, dat door de hand van Christus gelukkig voortgaat. O, gelukkig volk, dat er toe verwaardigd wordt, gelijk Jozua met bewustzijn der ziel voor al zijn zonden verzoening te vinden en de vrijspraak Gods te ontvangen. Met het kleed der gerechtigheid van Christus worden zij omhangen en in vrede en blijdschap zullen zij uitgaan.
Maar nu staat die rechtvaardigmaking niet op zichzelf. Want een zondaar heeft tot zijn behoud niet alleen nodig dat zijn schuld verzoend wordt, doch ook dat zijn zwarte zonden worden afgewassen. Gods onkreukbare rechtvaardigheid eist een volkomen voldoening voor de schuld; maar ook Gods vlekkeloze heiligheid gedoogt de zonde niet. Zal een zondaar weer in Gods gemeenschap en gunst worden hersteld, dan moet de schuld betaald maar ook alle zonde worden afgewassen. Welnu ook de heiligmaking is Gods werk in de Zijnen.
God trekt de lompen van zonden, de vuile klederen van ongerechtigheden uit, en bekleedt met de reine klederen die Hem behagen. Nooit zouden wij door eigen kracht de wereld en de zondedienst verlaten. Die hebben ons hart, hetzij wij uiterlijk vroom dan wel goddeloos zijn, wij zijn slaven der zonde. En al wat de mens werken wil om zich te verbeteren, raakt slechts de buitenkant, niet zijn hart zelf. Onze gerechtigheden zijn een wegwerpelijk kleed voor God. Wij mochten het eens recht krijgen te zien. Hoe zouden wij van onze beste werken een walg krijgen. De Heere heiligt Zijn volk. Hij doet de zonden van hen weg, zo ver het Westen verwijderd is van het Oosten. Christus wast de Zijnen van al hun zonden in Zijn bloed. Hij maakt hen tot koningen en priesters (Openb. 1: 5 , 8). Het is alles Zijn werk. De allerheiligste blijft in dit leven vol van gebrek en zonden. Maar Christus, als een onheilige buiten de heilige stad gesloten, heeft Zijn volk volmaakt geheiligd. Met nadruk zegt ons de Apostel, dat Hij buiten de poort geleden heeft.
Hij is zonde gemaakt voor ons, zegt de Apostel, *opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.* Volmaakt zijn Gods uitverkorenen in Hem. Hij verwierf wisselklederen om Zijn volk aan te trekken. In Hem is het volk gerechtvaardigd en geheiligd. Hij is van de Vader gegeven tot wijsheid en rechtvaardiging en heiligmaking en verlossing. En dat is nu het grote voorrecht in Jozua's bekleding, dat door het geloof Gods volk in Hem zijn volmaakte heiligheid verkrijgt. In zichzelf is en blijft, ook na ontvangen genade, Gods volk geheel verwerpelijk. Ontdekkende genade leert meer en meer verstaan, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont. Maar toen de Bruid recht

haar zwartheid zag, verkreeg zij zo'n geloofsgemeenschap aan Christus, dat zij uitriep: "Ik ben zwart, doch liefelijk." En Paulus .bekennende dat hij een ellendig mens was bij al de genade die in hem was verheerlijkt, dankte God door Jezus Christus, Die hem de verlossing gegeven had. Och, dat Gods volk een weinig oefeningen des geloofs verkreeg om de heiligmaking in Christus te beleven. Wij zouden van onze eigen krachten meer afzien. Onze ijver om ons te verbeteren zou verbroken worden. Ik ben door de wet der wet gestorven. En anderzijds niets zal ons de zonde meer doen haten en vlieden dan een recht gezicht op Christus. Is er schadelijker voor Gods volk, dan het voeden van het vlees en het toevallen aan de wereld? Een donkerheid bedekt de ziel en de heerlijkheid van Gods volk verflauwt. Is het niet of een rouwfloers Gods kerk bedekt?
De Heere geve ons genade om los te laten en wij zullen losgelaten worden. Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende ter rechterhand Gods; bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Met wisselklederen beklede de Heere ons, tot verzoening van onze schuld en tot reiniging van de smet der zonde. De geloofsgemeenschap met Christus zal ons zo'n vrijmoedige toegang geven tot de Vader. Want indien wij gezondigd hebben, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige. O, volk van God, zoekt Christus te gewinnen en in Hem te leven. In Hem is beide gerechtigheid en heiligheid.
Deze leer maakt geen zorgeloze en goddeloze mensen. O, nee! Dat is er verre van. Het geloof dringt tot een heilige wandel. Wij die der zonde gestorven zijn, zegt Paulus, hoe zullen wij nog in dezelve leven?
Die lust om de zonde te vlieden, die uit de gemeenschap aan Christus spruit, blijkt ook wel duidelijk uit de begeerte van de profeet,

Vers 5: ***Dies zeg ik: Laat ze een reine hoed op zijn hoofd zetten. En zij zetten die reine hoed op zijn hoofd en togen hem klederen aan, en de engel des Heeren stond daarbij***.

Het is wel een opmerkelijke zaak, dat God in Zijn volk de lust en begeerte verwekt naar het werk, dat Hij begint te doen. Het zijn toch de woorden van de profeet Zacharia: "Laat ze een reine hoed op zijn hoofd zetten." Zijn ziel gaat er naar uit, dat Jozua, nu hij is vrijgesproken van schuld en straf, geheel in de Hogepriesterlijke bediening zal worden hersteld. Tot zijn zaligheid kan Gods volk niet het allerminste toebrengen, maar God werkt ook niet in hen als in een stok of blok. Hij verwekt in hen de levende begeerte, de honger en dorst naar de volbrenging van de genade. Die honger en dorst deed Zacharia, voor wiens oog Jozua bekleed werd met wisselklederen, uitroepen: "Laat ze een reine hoed op zijn hoofd zetten."
Het is of Zacharia zeggen wil: Ja, Heere, volbreng geheel uw werk. De reine hoed behoort bij de kleding van de Hogepriester. De zwarte Jozua moet geheel hersteld en naar die begeerte, die de Hen Zelf verwekte, geschiedde het. En zij zetten een reine hoed op zijn hoofd. Gods werk wordt alzo geheel volbracht. En dat onder het bewakend oog van de Engel zelf. De Engel des Heeren stond daarbij. Van het begin tot het einde is het Zijn werk, zondaren te zaligen. Niets zal Zijn oog ontgaan. Hij is de Alfa en de Omega; de Eerste en de Laatste. O, wat een troost toch voor Gods arme volk. Des Heeren oog gaat over hen. Hij zal het goede werk, dat Hij begonnen heeft, voleindigen tot op de dag van Jezus Christus. Er zal niets ontbreken. Zo verdoemelijk de uitverkorenen in Adam zijn, zo vrij en rein zal Christus hen de Vader voorstellen, als een reine maagd zonder vlek of rimpel. "Hij stond daarbij." Hoe naar waarheid is de berijming dan van Petrus Datheen, Psalm 85: 1:

Gij zijt Heer', met Uw volk nu tevreden;
Jacobs gevangenen maakt Gij ook vrij;
En vergeeft van het volk boosheid voorleden;
Zijn zonden uit genade bedekt Gij.
Uwe gramschap doet Gij van hen zeer wijd
En matigt uw toorn tot deze tijd.

EEN WONDERTEKEN

Hoor nu toe, Jozua, gij Hogepriester! Gij en uw vrienden, die voor uw aangezicht zitten, want zij zijn een wonderteken. Want zie, Ik zal mijn Knecht, de Spruit, doen komen. Zacharia 3: 8.

Hoe klaar komt het uit in de woorden, die de Heere tot de herstelde hogepriester spreekt, dat de heiligende genade in Christus, noopt tot een heilige wandel.
Vers 6 en 7: ***Toen betuigde de Engel des Heeren Jozua, zeggende: Zo zegt de Heere der heirscharen: "Indien gij in Mijne wegen zult wandelen en indien gij Mijne wacht zult waarnemen, zo zult gij ook Mijn huis richten, en ook Mijn voorhoven bewaren, en Ik zal u wandelingen geven onder deze, die hier staan".***
Met grote ernst betuigt de Engel des Heeren Jozua, dat het des Heeren wil en lust is, dat hij in Zijn wegen zal wandelen en getrouw zijn ambt bedienen, de wacht des Heeren waarnemend. Weleer heeft de priesterschaar schandelijk die wacht verzaakt. Geheel het priesterdom was in Jozua begrepen, toen deze in vuile klederen stond voor God. Het heilig priestergewaad hadden zij bezoedeld. Hoe zou dan de Heere door hen Zijn kerk bedienen en besturen? Maar zo nu de verzoening van de zonde en het bekleden met wisselklederen en het zetten van een reine hoed op het hoofd deze vrucht dragen moge, dat Israëls priesters getrouw bevonden worden in des Heeren huis, zo zal de Heere door hun ambtelijke dienst Zijn kerk richten. Hij zal hen bevestigen, van geslacht tot geslacht. Onder de heilige engelen, die voor het aangezicht des Heeren staan en gehoorzaam zijn op Zijn wenken, zullen zij wandelingen hebben. De engelen Gods zullen Jozua bestendig omringen en op de handen dragen.
In het kort gezegd, de rechtvaardigmaking gaat gepaard met heiligmaking. De vernieuwing van Gods volk verkrijgt hare oefening in een heilige wandel. Toen de Heere Zacheüs riep uit de vijgenboom en in zijn huis inging, betoonde deze dadelijk de lust tot gerechtigheid, zeggende: *Zie, de helft van mijn goederen, Heere, geef ik de armen, en indien ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, dat geef ik vierdubbel weder*. Want de zonde wordt Gods volk een innerlijke smart. De tollenaar sloeg op zijn borst, de zonde deed hem innerlijk pijn. Zouden degenen, die uit God geboren zijn, nog in de zonden hun leven vinden? Met hete tranen leert dat volk zijn zonden bewenen. Was het mogelijk ze ongedaan te maken, het kroop op zijn knieën de afgelegde weg terug. Met wortel en tak wilde het uit zijn hart wel alle ongerechtigheid uitroeien.
O, dat Gods volk van die ijver tegen de zonde meer behield! Want wel komt bij de verdere oefening des geloofs een klaarder gezicht dat in ons, dat is in ons vlees, geen goed woont, en een dieper besef van de algehele verdorvenheid onzer natuur, waar tegenover Christus meer als de Fontein der reiniging en afwassing gezocht worden mag, maar in de heilige ernst de zonde te doden komt dikwijls zo'n verslapping en verkoeling,

dat de zonde een scheiding maakt. Dat heeft de Heere tegen Zijn volk. Hoe geheel anders is toch de weg ten hemel, dan dat wij ooit hadden kunnen denken. O, Gods kinderen komen er zo arm uit en naakt en slecht. Beschaamd moeten zij over zichzelf wezen. Wie behoorden zij te zijn! De Heere betuigt het op het aller-ernstigst, dat degenen, in wie Hij Zijn genade verheerlijkte, geroepen zijn in Zijn wegen te wandelen. Och, werd ons de zonde meer een smart Mocht de kracht van Christus' bloed en van Zijn Geest ons verlossen uit de banden der ongerechtigheid en in Zijn wegen leiden. Want, hoewel eigen schuld onze ziel in de banden der ongerechtigheid bracht, het is toch alleen de opzoekende, verlossende en trekkende genade die ons verlossen zal.
In de verlossing ontmoet Gods volk de Heere weer en bekleedt Hij de Zijnen met de glans Zijner heerlijkheid. Dat Hij dan ons hart aan Hem verbinde en getrouw make om in al Zijn wegen te wandelen. Zo roemt de Heere Zijn eigen werk in Zijn volk. Merk daarop nu eens.

Vers 8: ***Hoor nu toe, Josua, gij hogepriester!***
Gij en uw vrienden die voor uw aangezicht zitten, want zij zijn een wonderteken!

In die opwekking wil de Heere het gehele hart van Zijn kerk trekken. Er komt iets zeer bijzonders! Waardig om te horen. Och, dat onze ziele-oren opengingen.
Die vrienden zijn de priesters en het volk. Zij zitten voor Jozua's aangezicht om van Hem onderwezen te worden. Het is het van God verloste en herstelde volk. Degenen in wie Christus Zich verheerlijkte naar de rijkdom Zijner genade. Zij zijn uit de dood geroepen tot het leven. Ja deze zijn een wonderteken. Geen sterveling kan van nature iets verstaan van het genadewerk Gods in Zijn volk. Met welke smaad- en schimpwoorden wordt dat volk in de wereld begroet. Maar zij zijn Gods wonderteken. Het zaad der vrouw, dat niet is uit te roeien, de brandende braambos, die niet verteert, de hellewichten, die ten hemel geleid worden, de doodschuldigen die vrijgesproken zijn, de zwarten die lieflijk zijn. Ja voorwaar deze zijn een wonderteken. Zo de Heere het oog voor de verheerlijking Zijner genade in Zijn volk opent, moeten zij in aanbidding het voor God uitroepen: Het is al wonder, wat de Heere wrocht in Christus Jezus. De wonderen der genade hebben in Hem hun grondslag. Want zie, Ik zal Mijn knecht, de Spruit, doen komen.
Die knecht is de Messias. Hij, Gods eengeboren Zoon, Eenswezens met de Vader en de Heilige Geest, Die het geen roof geacht heeft Gode de Vader even gelijk te zijn. Hij is de Knecht van de Vader. Uit eeuwige liefde gaf Hij zich, om het werk van Zijn Vader te volbrengen. Hij heeft Zichzelf vernietigd, de gesteltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende. Hij is de Spruit, gesproten uit de afgehouwen tronk van Isaï, als een wortel uit een dorre aarde. Hij wordt door de Heere beloofd. Hij zal de eeuwig raad Gods volbrengen. Het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkig voortgaan. Hij verwierf de zaligheid. Hij past de verworven zaligheid toe.
Met welk een dure prijs heeft Hij Zijn kerk gekocht. In welk een diepe vernedering heeft Hij Zich gestort uit eeuwige liefde tot de Zijnen. Ziet! roept de Heere Zijn volk toe. O, ziet op Hem. Met alle zonden en ellenden! In Hem is een eeuwige verlossing. Wonderen doet Hij in de bekering van zondaren, wonderen als Hij ze leidt door de woestijn van dit leven en naar hun hart spreekt, wonderen zal Hij verheerlijken als zij de raad Gods hebben uitgediend en zij ingaan zullen in heerlijkheid. Hij begint, maar Hij voleindigt ook het werk Zijner genade.

Vers 9: ***Want zie, aangaande die steen, welke Ik gelegd heb voor het aangezicht van Jozua, op die ene steen zullen zeven ogen wezen; zie Ik zal zijn graveersel graveren, spreekt de Heere der heirscharen, en Ik zal de ongerechtigheid dezes lands op één dag wegnemen.***

Die steen is Christus. Hij is de fundamentsteen. Op Hem rust het gehele gebouw van Gods kerk. Hij ook is de sluitsteen. De Alfa en de Omega, de eerste en de laatste. Hij is de steen, die van de Vader gelegd is. In de nooit begonnen eeuwigheid heeft de Vader Hem verordineerd en was Hij spelende met de mensenkinderen. Gelegd is die steen in de volheid des tijds in Bethlehems kribbe, in aller-diepste vernedering. Daarvan was de steenlegging voor Jozua's aangezicht onderpand en type. Het pit en merg van de tempelbouw was Christus en Zijn werk tot zaligheid van zondaren; de bouw van de geestelijke tempel. Zeven ogen zullen op de steen zijn. Zeven is het getal der volmaaktheid. Zeven ogen duiden dus daarop, dat het oog des Heeren volkomen over deze steen gaan zal. Want wel droeg Christus als Borg, staande in de plaats van Zijn volk, de eeuwige last van Gods toorn, maar met de onwrikbare vastheid der volmaakte overwinning. In Hem was des Vaders lust. En op Hem was Gods oog. Het oog van de Drieënige God was op Hem, en op Zijn werk. Dat is de betekenis van die uitdrukking, dat zeven ogen op die steen zullen zijn, namelijk dat Gods oog steeds op Zijn volk wezen zal en op het werk Zijner handen.
De bestrijders van Gods volk zijn vele, gelijk ook ten dage van de tempelbouw velen zich opmaakten om die bouw te verhinderen. De wereld haat Gods volk, eigen vlees en bloed staan tegen de weg van vrije genade op, en satan laat niet af Gods volk te benauwen. Hoe bang zijn die aanvechtingen van een overtuigde ziel, dat voor haar geen genade is. Als satan op de zonden wijst doet hij het om tot wanhoop te drijven. Hij bestrijdt de oprechtheid van het werk Gods. Het is slechts inbeelding, vrucht van opvoeding, nabijkomend werk, dat kan zover gaan. Die helse listen zijn Gods volk niet onbekend. En de verstgevorderde in de genade komt aan deze zijde van het graf de strijd niet te boven. Job en Paulus zijn daarvan de sprekende bewijzen.
Maar welk een bemoediging nu voor het bestreden volk van God, dat het oog des Heeren op die steen is. Volmaakt, dag en nacht. O, wel mochten wij tot Gods volk zeggen met Paulus: "Vertrouwende ditzelve, dat Hij, Die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus."

Te dien dage, spreekt de Heere der heirscharen, zult gijlieden een iegelijk zijn naaste nodigen tot onder de wijnstok en tot onder de vijgenboom. Zacharia 3: 10.

Het nauwlettend, alziend oog des Heeren zou op Zijn volk zijn ten dage van de opbouw des tempels. Te dien dage, als type voor zover de openbaring uitwendig was. Immers het gold ook bij het herstel van stad en tempel en het bevestigen van Israël in Karmijn, in de diepste zin het behoud van de uitverkorenen en hun verlossing in Christus. De historie van Israël is meer dan de geschiedenis van het volk van God. Dat volk heeft één leven. Van den beginne aan tot het einde toe is het een ènig volk sprekend dezelfde taal en belevend dezelfde ervaring. Wat Gods volk in Zacharia's dagen wedervoer is nog de bevinding van Gods kinderen. Daarom spreekt Zacharia's woord tot de Kerke Gods de wentelende eeuwen door. En de rijke vertroosting, dat op die *Steen, n.l. Christus*, Zeven ogen zullen zijn, is Gods belofte aan al Zijn volk van alle eeuwen, dat Hij het niet begeven noch verlaten zal. Zo dikwijls schijnt het anders. Door vele donkerheden en

verbergingen loopt de weg van Gods kinderen. Het kan hun soms zijn, alsof de Heere hen ziet noch hoort. O, hoe bitter kan Gods volk dan klagen! "De Heere heeft mij vergeten", zo riep de Kerk van de oude dag, "en de Heere heeft mij verlaten." O, hoe bange zijn die Godsverbergingen. De helse vijand voert dan in het bijzonder zijn aanslagen op Gods kinderen, het is of de wereld in al haar haat, waarmede zij vervuld is tegen degenen, die de. Heere vrezen, het hart ophalen kan. En dat terwijl de Heere niet antwoordt. Is er ooit een tijd, waarin de kerk meer haar krachteloosheid gevoelt en levendig beseffen moet, dan in deze verbergingen des Heeren? Geen uitreddingen van vorige tijden, geen bekering, hoe krachtdadig ook, niets biedt houvast en toevlucht. De Heere alleen is de sterkte der Zijnen. En waar tot die erkenning Gods volk komen mag, daar troost de getrouwe Jehovah Zijn volk, dat Hij ze nooit begeven noch verlaten zal. De trouw van een moeder over haar zuigeling zinkt in het niet bij de tere bewaring Gods over de Zijnen.

"Op die steen zullen zeven ogen wezen", sprak des Heeren mond door Zacharia. O, dat Gods volk toch moed greep. De goudsmid waakt zorgvuldig over het edel metaal, en is bijzonder nabij als het in de smeltkroes aan de hitte van het vuur wordt overgegeven. Smelten mag het, maar niet branden. En is Gods oog dan niet over Zijn volk, als de hitte der beproeving komt? Hij wil slechts het schuim der zonde afzuiveren. Nooit, nooit zal Hij Zijn van eeuwigheid beminde en duurgekochte kerk overgeven ter verbranding. Zijn oog is volkomen op de Zijnen.

Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen,
Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.

De dierbare belofte Gods moge het volk bemoedigen ten dage van zware druk en bittere tegenheden. Dat de ervaring van de nietigheid en bedrieglijkheid van alle steunsel buiten Christus ons meer en meer van alles doe afzien en een behagen doe hebben in zwakheden en krankheden en noden, opdat de kracht van Christus in ons vervuld worde.
Ook zijn de verbergingen Gods om der zonde wil. God toornt niet meer als Rechter op Zijn volk, maar Hij tuchtigt hen als een Vader. En onder die tuchtigingen zijn de verbergingen Gods, de intrekkingen Zijner liefde. Hij doet ervaren, dat de zonde scheiding maakt en het aangezicht van God doet verbergen. In geen woorden is uit te drukken, hoe smartelijk dat Goddelijk misnoegen voor de Zijnen is. Hun ingewand is ontroerd. Hun zonden branden. Barensweeën overkomen hun. Maar nu roept de Heere het vernederde, benauwde volk toe, dat Zijn gramschap dragen moet, dat Hij niet toornt gelijk over de goddelozen.
Er is voor Gods kinderen één enige eeuwiggeldende voldoening. De voldoening van Christus. Hij nam de zonden van de gegevenen van de Vader op één dag weg. Ja op één dag. Op de dag n.l. toen Hij aan het kruis een vloek geworden is voor de Zijnen en heeft uitgeroepen: "Het is volbracht." Op die dag heeft Hij Gods recht volkomen voldaan, de wet van hare vloek ontwapend en de zondaar met God verzoend. Met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt. Al de zonden, de erf- en dadelijke zonden van Zijn volk heeft Hij op Golgótha geboet. Geen kwadrantpenning zal ooit meer van de Zijnen geëeist worden. En waar die offerande aan het volk wordt toegepast, daar wordt het in een staat der verzoening met God gebracht, waaruit het nimmer uitvallen kan. Zij zijn Gode verzoend door het bloed des Lams. God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende en heeft het Woord der verzoening in ons gelegd. En die verzoening wordt door de Heilige Geest in de wedergeboorte toegepast en geëigend door het geloof. Buiten

die toepassing en toeëigening zijn ook de uitverkorenen kinderen des toorn. Maar die toorn, gelijk die in Christus is weggenomen, wordt dadelijk gestild, doordat God Zijn volk overbrengt uit de dood in het leven. Hier is de toepassing van het wegnemen der ongerechtigheid op de ene dag van Christus' voldoening. Hier is de inplanting in Christus door het geloof. En de vrucht van deze levendmakende en van het verderf behoudende Godsdaad is de oefening van het geloof, waardoor meer en meer de kracht der verzoening wordt toegeëigend en omhelsd. Gerechtvaardigd kent Gods volk zich alleen om de zoen- en kruisverdiensten van Christus, "voor zover het zo'n weldaad met een gelovig hart mag aannemen." Niet dat de verzoening door Christus verworven ooit wankelen of verduisteren zoude. Dan ware het voor Gods volk verloren. Maar in de oefeningen des geloofs is mindere en meerdere kracht.
Hierin ligt een grote vertroosting voor het twijfelmoedig en bestreden volk. Hoe donker het ook in de ziel wezen moge en hoe bedekt ook het deel hebben aan Christus, Hij is de verzoening hunner zonden. Als Gods werk in hen is, zal de Heere op hen niet toornen, noch schelden. Maar Hij zal hun zonden werpen in de diepten der zee, en ze niet meer gedenken. Gewis, het zal Gods bekommerde volk meevallen. De Heere zal hen behouden en uitkomst geven zelfs tegen de dood. Ik gedenk meermalen hen, die na een leven van vele bekommeringen en vrezen, met ruimte de eeuwige heerlijkheid zijn ingegaan. Ik zou de namen kunnen noemen dergenen, die kort voor hun dood hebben uitgeroepen: "Hij is gekomen! Hij is gekomen! Die mijn ziel verbeidde."
Hij nam al hun schuld en zonden weg en deed hen rusten in Zijn Borgwerk. Leunend op hun Liefste zijn zij zonder vreze de dood doorgegaan en in eeuwige heerlijkheid opgenomen. O, dat toch uw bestreden ziel moed grijp& Zo Gods werk in u zijn moge, zullen eens de verklagingen van de wet en de aantijgingen van satan ophouden, en uw vrede zal groot zijn. Maar anderzijds ligt daarin, dat Christus op één dag de ongerechtigheid van het volk heeft weggenomen, de ernstige vermaning van Gods volk, om toch geen ruste te vinden dan alleen in Hem. Hier hapert het bij velen, die geen vreemdeling van het leven zijn. Hoeveel rustplaatsen zoeken wij buiten Christus. De zoete vrucht des Geestes, de opening van het dierbaar Evangelie, de vertroostende omgang met Gods kinderen en vele gestalten der ziel hebben gedurende lange tijd zoveel kracht, dat wij er bij leven. Maar hoe ontzinkt toch uit al die ervaring de grond, zo de Heere Zich verbergt, en het licht maar een weinig verdonkert. Hoe zullen wij het toch maken in de verheffing van de Jordaan? O, dat toch Gods volk in de vrijstad inga, en niet nederzitte op de weg, die tot Christus leidt. Zelfs Jacob moest aan Pniël ervaren, dat de schuld in de twintig jaren, die hij op de belofte leefde, niet was weggenomen. Zouden wij dan buiten de dadelijke, welbewuste vereniging met Christus kunnen leven?
Och, dat Gods volk het hart op het enige zoenoffer van de grote Hogepriester zette en niets wenste te weten dan jezus Christus en Die gekruist. Het zij om Hem te doen. Zovelen zijn bedrogen uitgekomen met hun tranen en veranderingen en vernederingen, gelijk Ezau, die de plaats van berouw met tranen zocht, maar verworpen werd, en Saul, van wie men riep: "Is Saul ook onder de profeten?', en Achab, die zich vernederde, maar nooit tot waarachtige bekering kwam. Velen zijn hun gelijk, en gewis, zij zullen bedrogen uitkomen. Maar met Christus wordt niemand bedrogen. Dat toch in Hem alleen onze ruste zij. Hij nam de ongerechtigheid dezes lands op één dag weg.
En eindelijk moge ik hierbij nog opmerken, dat hoewel Christus voldeed voor al de zonden der Zijnen, voor al hun erf- en dadelijke zonden tot hun sterven toe, en niet een halve, maar deze volle gerechtigheid aan Gods volk wordt toegepast, des Heeren misnoegen over de zonden van Zijn kinderen zwaar is en groot. Gods recht is verzoend.

En rechterlijk toornt de getrouwe Jehovah niet meer op de Zijnen. Maar zo Zijn kinderen Zijn zuivere wet verlaten, zal Hij hen bezoeken met de roe en bittere tegenheden. Vaderlijk handelt de Heere met de Zijnen. En Hij tuchtigt hen ook vaderlijk. O, die tuchtigingen zijn zo zwaar. "Noemt mij niet Naomi, zo sprak de beroofde weduwe, noemt mij Mara, want de Almachtige heeft mij grote bitterheid aangedaan." David klaagde in de 51e Psalm, Petrus weende bitterlijk. Hoe ontzettend zijn de scheidingen, die de zonde maakt tussen God en de Zijnen. Welk een droeve donkerheid komt om der zonde wil over de zielen van Gods volk. De blijdschap des harten wordt geroofd, de vrijmoedigheid om tot God te gaan verhinderd. De voldoening van Christus wordt bedekt. Onder Gods toelating benauwt de vorst der duisternis met hels geweld. Dan heeft dat volk nodig een vernieuwde geloofsomhelzing van Christus' Borgwerk, opdat het op het offer, op die ene dag gebracht, weer inga in Gods heiligdom.
O, dat toch Gods omdolende kerk wederkere tot haar vorige Man, want toen was het beter dan nu. Dat zij met David zegge:

"Ai geef mij weer gewenste zielevreugd;
Laat uit Uw mond mij stof tot blijdschap horen;
Zo wordt opnieuw 't verbrijzeld hart verheugd
En in mijn ziel de ware rust herboren."

De vrucht nu van de verzoening in Christus is vrede.
"Te dien dage zult gijlieden een iegelijk zijn naaste nodigen tot onder de wijnstok en tot onder de vijgenboom."
Dat is beeld van de vrede en van de veilige rust, door de offerande van Christus teweeggebracht. Zolang de vijand woedde, waagde niemand het onder de wijnstok en vijgenboom rustig neder te zitten en zijn naaste er te nodigen. Maar het land, gezuivérd van de vijanden, bood dit beeld van rust en vrede. "Wij dan gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben vrede met God, door onze Heere Jezus Christus, zegt de Apostel. Hij is onze vrede. Die vrede gaat alle verstand te boven. Het is een vrede met God. God is nu met Zijn volk tevreden. Het is een vrede der consciëntie met al het geschapene. Het is of hemel en aarde vrede toeroepen. Hier is de rust, die er over blijft voor het volk van God. Daarvan mag de kerk zingen:

Hier wordt de rust geschonken;
Hier 't vette van Uw huis gesmaakt,
Een volle beek van wellust maakt
Hier elk in liefde dronken.

Vrede en rust door het geloof genoten in de voorsmaken der eeuwige heerlijkheid. Want in dit leven is het en blijft het ten dele. Doch zo de weldaden uit Christus hier reeds zo groot zijn, wat zal het dan wezen eens in de volle rust in te gaan en Hem te zien, Die hen gekocht heeft met Zijn bloed, gelijk Hij is. Van die koping, waarvan de Moderne smalend spreekt als van een bloedtheorie. Ja, van die bloedtheorie zal dat volk eeuwig zingen: "Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed."
"De God nu aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, die volmake, bevestige, versterke en fundere ulieden. Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid! Amen." (1 Petr. 5 10, 11).

DE GOUDEN KANDELAAR

Ik zie, en ziet, een geheel gouden kandelaar, en een oliekruikje boven deszelfs hoofd, en Zijn zeven lampen daarop. Zacharia 4: 2.

Ons aards lichaam is niet in staat de volle uitlatingen van Gods volmaaktheden te dragen. De goddeloze beseft dat niet. Hij gaat verblind door de zonde zijn eeuwig oordeel tegemoet. Ook hem wacht de dag der opstanding. In die dag zal het sterfelijke onsterfelijkheid aandoen en het verderfelijke onverderfelijkheid, om in staat te stellen de eeuwig toorn Gods te dragen in het vuur dat niet wordt uitgeblust. Daar zal de dood niet meer zijn, want het sterfelijke van het leven is verslonden. Ziel en lichaam zullen in alle eeuwigheid Gods rechtvaardige toorn dragen. Maar tot dat dragen is het aardse lichaam niet bekwaam.
Zelfs de uitlatingen van Gods gramschap over de zonde in het hart van Gods ontdekte volk, verteren de kracht. Het vlees verteert in de overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel dikwijls van het lichaam, en zo de Heere niet ondersteunde, wie zou bestaan? Maar anderzijds is de zalige ervaring van Gods liefde en barmhartigheid ook zo groot, dat de ondersteuningen des Heeren ons alleen staande kunnen houden. Beide bevindingen zijn aan Gods volk niet vreemd. Er is een vergaan onder de toorn, maar ook een wegzinken in de liefde Gods. De Psalmist spreekt van een dronken worden van de vettigheid Uws huizes. Hoe dierbaar is uw goedertierenheid, o God!
Ik heb sommigen van Gods volk wel horen zeggen, dat zij hebben uitgeroepen: "Heere, houd toch in", want hun lichaam kon de sterke uitlatingen van Gods liefde niet dragen. Zulke uitroepen komen mij echter zeer onvoorzichtig voor en het is mij onwaarschijnlijk dat iemand, die in de liefde Gods verslonden ligt, bekommernissen en vrezen over zijn lichaam maken zou. Want die vreest is niet volmaakt in de liefde. Bovendien ware het in de overweldiging van Gods liefde een zalig heengaan. De Heere echter tempert de uitlatingen Zijner volmaaktheden aan Zijn van eeuwigheid geliefde volk en doet ze de kracht des lichaams niet overtreffen. Mozes zag des Heeren achterste delen. De volle genieting van de zalige gemeenschap Gods is de uitverkorene weggelegd, voor die dag, dat Christus hun vernederd (want dat is toch ons tegenwoordig) lichaam veranderen zal, opdat het gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen (Phil. 3). Die dag der volmaakte heerlijkheid gaat Gods volk tegemoet. O, wat zal die dag eens zijn! Maar aan deze zijde van het graf dragen Gods kinderen een broos, vergankelijk, sterfelijk lichaam om, dat in Gods gemeenschap niet staan kan.

Zou de profeet hierop zien, als Zacharia Vers 1 ons meldt: ***En de engel die met mij sprak kwam weder, en hij wekte mij op gelijk een man die van zijn slaap opgewekt wordt.***
De openbaringen des Heeren hadden op de Godsman zo'n overweldigende indruk gemaakt dat hij, toen de engel zich teruggetrokken had, was als een die sliep. Van woord tot woord heeft de Heilige Geest ook Zacharia gedreven in het schrijven van het Bijbelboek. Maar die woordelijke inspiratie maakte Gods knechten niet tot machines. O, nee. Deze hebben zelf gedeeld in hetgeen God hun openbaarde. Ook Zacharia. De troostvolle, schulduitdelgende, rechtvaardigende genade die de Heere Zijn volk bewees in Jozua de Hogepriester, vervulde zodanig de ziel van de profeet, dat hij geheel afgemat als in een slaap wegzonk.

Maar de engel kwam weder. Na een korte tussenpoos, wilde de Heere Zacharia bij vernieuwing tonen, hoe groot Zijn liefde en genade over Zijn volk wezen zou. Zo wekt dan de engel Zacharia op. De Heere is steeds de eerste. Elke vernieuwde openbaring gaat van Hem uit. Och, dat het Hem behage Zijn volk in onze dagen op te wekken uit de slaap. Moeten zij niet met schaamte bekennen, dat zij in de slaap al te zeer wegzonken en zo lang en vast verkeren, dat de Godsontmoetingen en openbaringen in verre tijden liggen?
Vraag het uw ziel eens hoe lang het is geleden, dat de Heere zich aan u openbaarde? De kerk klaagde eens: "De Heere is mij verscheen van verre tijden." Moet dit ook uw klacht zijn, volk van God? O, dat de eeuwige liefde waarmede de Heere Zijn uitverkorenen bemint, ons opwekke, als een man die van zijn slaap opgewekt wordt.
Wat de Heere thans aan Zacharia tot moed en troost van Zijn kerk door alle eeuwen heen tonen wil, is de onvergankelijkheid Zijner genade. De kandelaar zal niet worden uitgedoofd.

Vers 2 en 3: ***"En Hij zei tot mij: "Wat ziet gij?" En ik zeide: "Ik zie, en ziet, een geheel gouden kandelaar, en een oliekruikje boven deszelfs hoofd en zijn zeven lampen daarop; die lampen hadden zeven en zeven pijpen, dewelke boven zijn hoofd waren; En twee olijfbomen daarnevens, één ter rechterzijde van het oliekruikje en één tot deszelfs linkerzijde***
In het Heilige des tempels brandde de gouden kandelaar met zijn zeven lampen. Die kandelaar moest dag en nacht brandende gehouden worden. De dienende priester was 't opgedragen steeds olie bij te vullen en met de snuiter de verbrande pit af te knijpen. Dit alles zag op de bediening van Christus, de ware Hogepriester, Die tussen de zeven gouden kandelaren wandelt en Zijn kerk onderhoudt. Haar lamp zal niet werden geblust. Het licht is voor de rechtvaardigen gezaaid. Zij zullen in het licht Uw aanschijns wandelen. Wij komen daarop straks nog terug. Hier zij gewezen op de betekenis die dit gezicht had voor de kerk in haar droeve toestand. Het licht scheen uitgeblust. Over de kerk scheen gekomen het lot der goddelozen. Van hen toch staat geschreven, dat hun lamp zal uitgeblust worden. Wat was er van Gods volk overgebleven? Jeruzalem en ook Gods heiligdom waren verwoest. Zover kan het wel met Gods kerk in het gemeen en met Gods kinderen in het persoonlijk leven komen.
Welke donkere bedelingen gaan soms over Gods kerk. Haar geschiedenis spreekt er gedurig van. En welk een grote duisternis heeft zich over de kerk in onze dagen verspreid, over geheel de wereld, en ook in ons zo rijk gezegend vaderland, waar de kandelaar eens zo helder brandde. Moet de vreze ons niet vervullen, dat het licht zal worden uitgeblust? en dat om Sions eigen schuld en zonden, gelijk Israël en Juda om eigen zonden vernederd en verdonkerd werden. Och, dat de Heere Zich over Nederlands kerk erbarme.
En Gods volk, de kerk in engere zin, de eigenlijke ware kerk, het kostelijke goud, ja dat duurgekochte volk, is verdonkerd. De aarden flessen gelijk geworden. In treuringen en zuchtingen en geween moest hun weg zijn. Och, dat mijn hoofd water ware en mijn oog een springbron van tranen om de breuk Sions te bewenen. Wat die ziele-donkerheid dan wel inhoudt?
Laat mij er iets van noemen slechts en beproeve een ieder, die een ander leven heeft leren kennen, zichzelf er aan. Het mocht als middel dienen om hun hart op te wekken, om de Heere met ernstig verlangen te zoeken. De lamp van Gods volk verduistert, als de handen slap hangen. Het ernstig aankleven aan de troon der genade vermindert, de gebeden worden flauw en harteloos, alras zinken de zielsoefeningen in vorm weg. Het ziels-

verkwikkend onderzoek van Gods Woord neemt af en van de schrijVers die naar het hart van Jeruzalem spreken. De gesprekken, die zo levendig konden zijn, verdorren, men behelpt zich meer met de wetenschap van wat in het verleden is geschied, dan dat er een leven is uit de Fontein, n.l. Christus. Dit vermagert de ziel van Gods kinderen. Zij klimmen op de hoogte van bekeerde mensen te zijn in plaats dat zij leven in de diepte, waar de mirten groeien. De wereld die onder de voet was, neemt met al haar zorgen en lusten een steeds groter plaats in het hart in, de zonde, die wel scheen uitgedreven, wordt sterk en de vleselijke lusten vele. God verbergt Zijn aangezicht en doet de ziel in het donker dolen.
En in die donkerheid bespringt de vorst der duisternis het arme volk van God. Hij valt bij velen, die van hun deel aan Christus niet verzekerd zijn, op hun staat aan en pijnigt hen, dat alles bedrog is en zij Christus nog eeuwig zullen missen. Anderen roept hij om hun druk en tegenheden toe: "Gij hebt geen heil bij God." Ja, soms bespringt hij met hels geweld Gods kinderen en verschrikt hen, vooral als zij in de eenzaamheid zijn en hun hart voor God zoeken uit te storten. Die van deze bange bestrijdingen niet vreemd zijn, zullen wel instemmen met de raad der ouden: "bidt niet om zwaarheid, doch om klaarheid." Want o, die bestrijdingen des satans zijn zo bange. En wat de duisternis der ziel nog zeer verergert is de verberging Gods. Het is of de Heere niet meer hoort. De kandelaar brandt niet meer. En dat om eigen schuld. De Chaldeeër verwoestte Gods heiligdom en dreef des Heeren volk van land en erve weg.

Maar zo schijnt wereld en duivel en alle vijand vrij spel te hebben over Gods volk.
Maar hoezeer de zonde het rechtvaardigen zou, als de Heere Zijn volk geheel verliet en de kandelaar nimmermeer zijn licht geven zou, dit moge tot bemoediging van al Gods bedrukte, omzwervende en verlaten volk dienen, de Heere zal ze niet verlaten dan voor een klein ogenblik. Met eeuwige goedertierenheid zal Hij Zich hunner ontfermen. Zie die geheel gouden kandelaar. Hij brandt en de olie zal niet ontbreken. O, let er toch op? Deze kandelaar trok het hart van de profeet. Dat ligt in die woorden: "Ik zie, en ziet." In Gods Getuigenis staat geen woord te veel. Zacharia wil zijn verwondering uitdrukken in dat: en ziet. Het is of hij al Gods volk toeroept: Zie toch op deze kandelaar. De kerk zal uit hare plaats niet gerukt worden. Al spannen alle vijanden buiten haar samen met de zonde die in haar woont, de Heere zal ze uit der vijanden land doen wederkomen. En al is Gods weg nog zo door druk en ellende heen, Hij handelt niet met de Zijnen als een vertoornd Rechter, maar als een verzoend God en alS een Vader, Wiens liefde nooit kan worden uitgeblust. Ook die donkere bedelingen en verduisteringen van de kandelaar zijn begrepen onder de beloften van het Verbond der Genade, waarvan Christus het Hoofd en de Middelaar is. Komt dan, bedroefden geslagenen, verdrukten, dodigen en ellendigen, in wie Gods genade eens verheerlijkt werd en ontwaakt uit uw slaap en ziet, o ziet deze kandelaar. Hij is een onderpand van God gegeven. Die kandelaar wijst op het onvergankelijke van Gods werk. Dit werk zal de Heere voleindigen, wijl Hij het begonnen is. De slappe handen mochten worden gesterkt om des Heeren sterkte aan te grijpen en bij vernieuwing Zijn aangezicht te zoeken en Hem te ontmoeten, in Wiens gunst het leven onzer ziel is.

NIET DOOR KRACHT

Dit is het Woord des Heeren tot Zerubbabel, zeggende: Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de Heere der heirscharen.
Zacharia 4: 6.

In het gezicht van de gouden kandelaar ligt dus, gelijk wij reeds overdachten, een zeer grote vertroosting voor Gods bedrukte kerk. In dat gezicht ligt de betuiging dat de Heere voor Zijn erfdeel zal waken, zelfs in de donkerste tijden. Want niet alleen wordt aan Zacharia een gouden kandelaar getoond, gelijk eens stond in de tempel van Salomo, maar bovendien wordt hem in dit gezicht betuigd, dat de getrouwe Jehovah Zelf de lampen brandende houden zal. Immers, de profeet ziet een geheel gouden kandelaar en een oliekruikje boven deszelfs hoofd en zijn zeven lampen daarop; die lampen hadden zeven pijpen, dewelke boven zijn hoofd waren, en twee olijfbomen daarnevens, één ter rechterzijde van het oliekruikje en één tot deszelfs linkerzijde.
Door de vijand waren de olijfbomen verwoest, die de olie voor de kandelaar gaven, terwijl de priesterschaar ontbrak, om de lampen te vullen. De kandelaar moest dus wel worden uitgeblust. Maar de Heere zorgde Aan weerszijden van de kandelaar staat een olijfboom. Deze twee bomen doen de olie druppen in het kruikje, dat zich boven de kandelaar bevindt en waaruit door zeven pijpen de olie gevoerd wordt naar de zeven lampen. Onafhankelijk, ja in weerwil van Sanballat en Tobia, die bittere vijanden van Gods volk, wordt de kandelaar dus brandende gehouden. De profeet verstaat dit verheven gezicht in het eerste niet. Hij waagt de engel, die hem bijstond: "Mijn heer, wat zijn deze dingen?" Het zijn dingen, die de volle aandacht waardig zijn, dingen, die het heil van Gods volk raken. Om de grote betekenis er van te helderder te doen uit, komen, antwoordt de engel de profeet: "Weet gij niet wat deze dingen zijn?" Met gespannen verwachting zegt nu de profeet: "Neen, mijn heer."
Zacharia heeft behoefte daaraan, dat de Heere hem uitlegt, wat Hij hem in liefdevolle erbarming toont. Vele mensen wanen met hun kennis van Schrift en belijdenis de verborgenheden Gods tot zaligheid van zondaren te verstaan. Het schijnt wel, of zij de weg ten hemel begrepen hebben. Het Evangelie is hun geen heil maar een wetenschap. Hoe zullen zij zich bedriegen. De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vrezen en Zijn verbond om hun die bekend te maken. Bij elke vernieuwde openbaring Gods behoeven zij uitlegging van de Heilige Geest. Dat doet hen gedurig vragen: "Geef mij de weg uwer bevelen te verstaan, opdat ik Uw wonderen betrachte." En de Heere laat Zijn volk niet verlegen staan.

Vers 6: ***Toen antwoordde hij (n.l. de engel): Dit is het woord des Heeren tot Zerubbabel, zeggende: Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de Heere der Heirscharen.***

Aan Zerubbabel dus heeft de Heere een boodschap, die Zacharia moet overbrengen. Zerubbabel was de vorst uit Davids huis, onder wiens leiding men begonnen was Babel te verlaten en de tempel te herbouwen. Maar het werk was gestaakt. Het scheen wel een verloren zaak te zijn. Zerubbabel en de zijnen dreigden een spot hunner vijanden te worden. De moed ontzonk hun. Maar nu geeft de Heere aan Zijn bedrukte knecht een bijzondere vertroosting, n.l. Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest

zal het geschieden. Hing de herbouw van stad en tempel van kracht en geweld af, dan was het verloren. Kracht en geweld waren aan de zijde der onderdrukkers. De teruggekeerden uit Babel vormden daarentegen slechts een hoop amechtige Joden, die tegen hun machtige vijanden niets vermochten. Maar de Heere staat over hen op. Hij zal werken, wat naar menselijke berekening niet kan. Door Zijn Geest zal het geschieden. Hij zal olijven-olie geven en de lampen van Zijn kerk brandende houden. Och, dat Zijn bedrukte volk moed greep. Zo menigmaal staat het er, naar de mens gesproken, voor Gods kerk zeer bedrukt bij en schijnt wel alles een verloren zaak te zijn. De macht van het geld, de grootsheid der wetenschap, het geweld van het zwaard is bij de wereld. Gods kinderen zijn niet veel rijken en niet veel edelen. Het dwaze van de wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou, en het zwakke van de wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zoude beschamen, en het onedele van de wereld, en het verachte heeft God uitverkoren en hetgeen niet is, opdat Hij hetgeen iets is, te niet zou maken, opdat geen vlees zou roemen voor Hem. Een ellendig en arm volk heeft de Heere Zich overgelaten, dat op Zijn Naam zal vertrouwen. Een volk dat door de bangste strijd met een driehoofdige vijand gevoerd wordt, dat door diepe wegen van armoede heen gaat en door een wereld die het haat. Maar wat nood? De Heere zal voor Zijn eigen werk instaan. Die tempelbouw is Gods werk.

Zerubbabel wijst naar Christus heen. Hij is de Bouwmaster van de tempel, waarvan de levende stenen Gods uitverkorenen zijn. En Hij zal het werk voleindigen. Wat een troostvol gezicht is dan die kandelaar voor al Gods volk, de wentelende eeuwen door Zalig worden is zo geheel onmogelijk van 's mensen zijde. Gods volk leert dat onmogelijke kennen. En de weg ten hemel wordt steeds nauwer. Gods recht eist voldoening voor erf- en dadelijke zonde. Satan gaat om als een briesende leeuw, de wereld spot en grijnst en onderdrukt, de inwonende zonde trekt zo menigmaal ter zijde af, en niets is er in de mens om uit de ellende zich op te heffen. Het wordt een nauwelijks zalig worden. Maar zo onmogelijk zalig worden is aan 's mensen zijde, zo ruim is de weg aan Gods zijde voor al Zijn volk. In Hem is de behoud vast en zeker. Hij zal het gebouw voltrekken. Door Zijn Geest zal het geschieden. Wij moeten er zo buiten vallen met al het onze. En dat juist willen wij niet. Goddelijke kracht moet ons neervellen, anders geven wij het voor God niet op. De Heere moet ons inwinnen, opdat wij ons zullen laten zaligen. *De moeilijkheid van het zalig worden ligt in de gemakkelijkheid,* zegt A. Comrie in een van zijn predicaties.

En zo is het. Al de wegen, die de Heere Zijn volk leidt, dienen slechts om hen telkens weer van alles te doen afzien, opdat zij zich de Heere overgeven. Na al de genade hem bewezen, moest Jacob aan Pniël eigen recht en kracht verliezen om overwinnaar te worden in Gods kracht. De bange worstelperken in dit leven, voeren Gods kinderen daarheen, dat de Heere hun zaak opneemt. Kracht en geweld bezwijken dan. Maar door des Heeren Geest zal het geschieden. Die Geest zal de olie niet doen ontbreken. Hij zal de lamp brandende houden. Hij zal de tempel bouwen uit de levende stenen door Hem Zelf voor de bouw bereid. Zie, dat wil de Heere Zijn volk toeroepen. Het verlies van alle sterkte aan hun zijde is winst. Och, konden wij het eens recht zien en geloven. Wij zouden uit onze vreze worden gered en ons de Heere toebetrouwen voor tijd en eeuwigheid. Geen vijand vermag het heil van Gods volk te verhinderen. Als bergen verrijzen dikwijls al de tegenstanders; en tegen die bergen zien dan Gods kinderen aan. Hoe zullen zij er door komen? Maar leest nu eens tot uw bemoediging, volk van God, wat de Heere zegt:

Vers 7: "***Wie zijt gij, o grote berg? Voor het aangezicht van Zerubbabel zult gij worden tot een vlak veld."***

De Heere maakt de bergen voor Zijn volk tot een vlak veld. Hij baant de weg voor de Zijnen. Zijn er bergen van zonden, Christus heeft een eeuwiggeldende gerechtigheid, om al de schuld volkomen te voldoen.
Verheffen zich vloekende bergen der wet, als de donderende Sinaï, Christus heeft de wet van haar vloek ontwapend en de zondaar met
God verzoend. Staat satan met zijn helse machten op en verspert hij als
hemelhoge bergen de weg, het Gods volk bang makend, zijn kop is vermorzeld door de Leeuw uit Juda's stam. Is de wereld met haar geweld
en onderdrukking als een berg, geen nood, de Heere Jezus trekt de Zijnen uit de tegenwoordige boze wereld. Verrijzen druk en tegenheden en bange woelingen van het vlees als bergen omhoog. Christus komt springende op de bergen en huppelende op de heuvelen. En welke bergen van onmogelijkheid ook verder op uw weg mogen liggen, volk van God! die bergen zullen worden tot een vlak veld. Ja zelfs de berg des doods zal met zijn verschrikkingen wijken, als de Heere ti bereidt de ingang in Zijn koninkrijk. O, zie er toch eens overheen. De overwinningen zijn des Heeren. De rechtvaardigen zullen zich verblijden, zij zullen van vreugde opspringen voor Gods aangezicht en van blijdschap vrolijk zijn. Zingt Gode, Psalmzingt Zijn Naam, verhoogt de wegen voor Die, Die in de vlakke velden rijdt, omdat Zijn naam is Heere, en springt op van vreugde voor Zijn aangezicht. Hij zal door deze weg verheerlijkt worden. Zijn werk zal worden voleindigd. "Want hij zal de hoofdsteen voortbrengen met toeroepingen: Genade, genade zij dezelve!"
Zerubbabel zal dus niet alleen de fundamenten leggen, maar de tempel voltooien. De hoofdsteen, de sluitsteen in de top aangebracht, die steen zal hij leggen. Dan is het gebouw af. En als dat geschiedt, dan zal het volk roepen: "Genade, genade zij dezelve." Dan zal God de ere krijgen en het volk zal Gods werk zegenen. Want de vrucht van het genade-werk Gods strekt steeds Hem ter ere. Reeds in dit leven zal dat zijn. De uitreddingen des Heeren zijn de voltooiingen van Zijn werk. En daarin wordt de genade Gods verheerlijkt in de Zijnen. Hoe dieper het volk in zichzelf wegzinkt, hoe rijker de genade Gods uitblinkt. Uit genade zijt gij zalig geworden, schrijft de Apostel. En het volk zal op dat woord van ganser hart "Amen" zeggen. Het vindt in hun ziel weerklank, en dat te meer naar mate de Heere hen door ontdekkende genade aan zichzelf bekend maakte en door diepe wegen hen leidde, tot bevestiging van het werk Zijner handen. Van die genade zal het volk bij beurte zingen met klimmende verwondering, als het aanschouwt het werk van Christus, Hem van de Vader opgedragen tot zaligheid van degenen, die Hem gegeven zijn. O, hoe zal eens als het gebouw der zaligheid voltooid zijn zal, het eeuwig klinken: "Genade, genade zij dezelve." Want genade is het bij de aanvang en genade tot het einde toe. Voorkomende en bijblijvende en achtervolgende genade, die voert tot de verheerlijking van Hem, Die Zijn tempel bouwt in eeuwigheid. Hij zal Zijn werk voleinden.

DE DAG DER KLEINE DINGEN

Want wie veracht de dag der kleine dingen? daar zich toch die zeven verblijden zullen, als zij het tinnen gewicht zullen zien in de hand Zerubbabels. Zacharia 4: 10

Zacharia mocht wel zingen met de dichter uit Psalm 82:

Eenmaal sprak God tot mij een woord,
Tot tweemaal toe heb ik 't gehoord.

Immers hij schrijft:

Vers 8: ***Het woord des Heeren geschiedde verder tot mij, zeggende:***
Vers 9: De handen van Zerubbabel hebben dit huis gegrondvest, zijn handen zullen het ook voleinden; opdat gij weet, dat de Heere der heirscharen mij tot ulieden gezonden heeft.

In de herhaling van de belofte Gods voor Zijn kerk ligt een versterking er van, opdat het bedrukte volk zich trots al die strijd, die er tegen aangebonden wordt, onvoorwaardelijk op de Heere verlaten zal. De profeet heeft zo'n sterkte uit het Woord des Heeren, dat hij uitroept: opdat gij weet, dat de Heere der heirscharen mij tot ulieden gezonden heeft. Zijn ziel is er van overreed, dat hij niet zijn eigen woord spreekt, maar het Woord des Heeren, dat vaster is dan de bergen. En is dat niet de ervaring van al Gods kinderen? De vervulling van de beloften Gods wordt in ons oog zo geheel onmogelijk. Al wat van de mens is schiet te kort om iets tot de vervulling bij te dragen. Abraham is oud geworden en de moeder in Sarah is verstorven, eer de belofte van een zaad in vervulling gaat. Was het naar de mens niet geheel onmogelijk? En zo moest alle hoop het volk wel ontvallen ten tijde van Zacharia, als het op de omstandigheden zag. De tegenstand van buiten, de macht der vijanden en eigen zwakheid en lauwheid waren zo groot, dat het geheel onmogelijk scheen, dat Zerubbabel de bouw van het huis zou voleinden.
Ga geheel de Bijbel door en zie overal en telkens weer ditzelfde beeld. Gods beloften zijn gegeven aan verloren zondaren, wier leven verbeurd is en wie de dood wacht. En de beloften werken in Gods volk een levende hoop. Maar de weg tot de vervulling van wat God beloofde wordt zó donker, zó onmogelijk, zó afgesneden, dat het volk dikwijls met vreze en beven wordt bevangen. Wat zal er nog van worden? Zou het wel Gods werk zijn geweest, en Zijn Woord? Weleer kon er zo'n levende, werkzame hoop zijn, zo'n manen en pleiten op de belofte, en zo'n heilbegerig uitzien, dat hen roepen deed: "Heere, hoe lang nog?" Maar het schijnt soms of alle werkzaamheden der ziel ophouden, de tranen drogen op, de ernstige gebeden houden op, en de zielsvijanden maken soms zo groot getier, de inwonende zonden, de vorst der duisternis met zijn benauwende aanvallen. David zei zelfs wel in zijn haast: *Alle mensen zijn leugenaars*.
Maar als het dan in het onmogelijke komt, dan vernieuwt de Heere Zijn belofte en Hij bevestigt het: "De handen van Zerubbabel hebben dit huis gegrondvest, zijn handen zullen het ook voleinden." Verstaat gij nu waarom die herhaling gegeven wordt? Dient zij niet tot grote bemoediging van Gods volk? De Heere is getrouw, Die het ook doen zal. Hij is geen mensenkind, dat Hij liegen zou, of dat Zijn werk Hem berouwen zou. Zal Hij het zeggen en niet doen? Spreken en niet bestendig maken? Hij zal gewis voleindigen het werk, dat Hij begonnen is. Eens zullen al Gods beloften aan Zijn volk worden vervuld, ten spijt van satan en zonde en alle vijanden. O, konden wij het toch eens recht geloven.

Want het ongeloof houdt onze ziel zo gebonden, het veracht de dag der kleine dingen, waarover de man Gods het volk bestraft.

Vers 10: "***Want wie veracht de dag der kleine dingen? daar zich toch die zeven verblijden zullen, als zij het tinnen gewicht zullen zien in de hand van Zerubbabel; dat zijn de ogen des Heeren, die het ganse land doortrekken."***

Door ongeloof en wantrouwen verachtten velen wat alrede geschied was. Wat had dat alles nu te beduiden? Zulke kleine, onbetekenende dingen? Er kwam toch niets van. Zo oordeelde men over Gods werk en het volk liet de handen slap hangen. Er ligt een bestraffing Gods in deze woorden van het ongeloof. Dat Gods volk het toch moge verstaan! Het is een nauwe weg, om niet te rusten bij hetgeen is geschied, en anderzijds niet te verachten wat de Heere deed. Onze ziel verliest de levende werkzaamheden, en de ernst om in Christus geborgen te worden, zo wij rusten op onze bevindingen en voldaan zijn met enkele vruchten. O, wat is dat veel onder degenen, van wie gij zoudt mogen geloven, dat God een hand van genade aan hen sloeg. Het schijnt wel of Gods volk buiten Christus kan. Dat is wel één der oorzaken van de donkerheid, die op de kerk ligt. En het nabijkomend Christendom krijgt dan een groot woord en overvleugelt welhaast de oprechten. Hoe noodzakelijk toch is de voortdurende twisting van Gods Geest, opdat wij van alle gronden afgedreven worden en door Christus onze rust vinden zullen in God. Maar anderzijds is er dikwijls zo'n miskenning van het werk des Heeren. Het is toch niets, wat er geschied is. De vertroostingen Gods worden klein geacht. De Heilige Geest wordt bedroefd en over de ziel komt grote donkerheid. "Wie veracht de dag der kleine dingen?"
Ook ligt in die verachting geestelijke hoogmoed. In plaats van die kleine en bekommerde zielen tot Christus te voeren, worden ze afgestoten en uit de hoogte behandeld. Maar is dan niet Gods grote genade bewezen aan een ieder, die uit de dood tot het leven geroepen wordt? Zullen wij de Heere van het werk Zijner handen bevel geven? Is de bekering van een zondaar niet groter werk dan de wereld uit niet te scheppen? Zo de Heere ons verwaardigde de groei en wasdom in het geloof te bekomen, die anderen misten, mochten wij vaders zijn, niet meesters. Want des Heeren oog gaat over dat kleine werk - over de dag der kleine dingen - ja, Zijn oog gaat er zeer nauwgezet over.

"***Daar zich toch die zeven verblijden zullen",*** zegt de profeet.
"Die zeven", dat zijn de zeven ogen des Heeren, die het ganse land doortrekken. Zeven is het getal der volkomenheid. Met een volkomen oog, dat niets ontgaat, slaat de Heere Zijn werk gade. In geheel het land kan niets geschieden, dat de Heere verborgen blijft. Geen vijand roert zich zo, dat hij voor de Heere bedekt blijft. Alle plannen, die beraamd worden, zal de getrouwe Jehovah verijdelen. En Zijn werk zal bevestigd worden. Gods liefdeszorg zal het werk doen voltooien. Als Zerubbabel het tinnen gewicht in de hand neemt, waarmede hij het bouwwerk des tempels uit-past en naziet, dan zal de Heere Zich verblijden. God verheugt Zich in het werk Zijner genade. Hij komt daarin aan Zijn eer. Zijn deugden worden verheerlijkt in Zijn volk. En gelijk het eens om der zonden wil God berouwde, dat Hij de mens gemaakt heeft, zo verheugt Hij Zich in de verheffing Zijner genade. Gods eer staat dus in het nauwste verband met de dag der kleine dingen. Als maar het beginsel uit Hem is, zal het uitbotten en tot voltooiing gebracht worden. O, bestreden zielen, laat de moed u toch niet ontzinken. Al is het een dag der kleine dingen, veracht die niet; al zijt gij niet zo ver gekomen als anderen, miskent toch niet wat de

Heere u schonk. Zijn oog zal over u zijn. Staat ootmoedig en gelovig naar die opwas in de genade, waarin de Heere Zich verblijden zal. Hij zal het voleinden. De olijfbomen zullen goud van zich gieten en de kandelaar zal niet worden uitgeblust. Want in de bediening van Christus is een eeuwige onuitleegbare volheid. Dat leert ons de profeet in de laatste verzen, die over het gezicht van de gouden kandelaar handelen.
Nog nader waagt Zacharia naar hetgeen God hem toonde.

Vers 11: " ***Verder antwoordde ik, en zei tot hem: Wat zijn die twee olijfbomen, ter rechterzijde des kandelaars en aan zijn linkerzijde?"***
Hoe meer wij van de verborgenheden des Heeren mogen zien en kennen, hoe meer wij er naar zoeken en vragen zullen. Onbekend maakt onbemind, zeggen wij in het natuurlijke; maar dat geldt niet minder in de geestelijke zaken. Daarentegen zullen wij steeds begeriger worden, naarmate wij meer mogen kennen en smaken van de geheimen van Gods verbond. Dat deed de profeet verder wagen.

Vers 12: ***"En andermaal antwoordende, zo zeide ik tot hem: Wat zijn die twee takjes der olijfbomen, welke in de twee gouden kruiken zijn, die goud van zich gieten?'***
Vers 13: "En hij sprak tot mij, zeggende: Weet gij niet wat deze zijn? En ik zeide: nee, mijn heer"
Vers 14: "Toen zeide hij: Deze zijn de twee olietakken, welke voor de Heere der ganse aarde staan."

Die twee olietakken stellen voor het priesterschap en het koningschap. Jozua de hogepriester en Zerubbabel de vorst waren elk een tak bij de uitvoering van Juda uit Babel. Zij stonden voor de Heere der ganse aarde en dienden Hem om het volk te behouden en te redden van de ondergang. En zij beiden wezen heen naar Christus. Hij is de Priester en de Koning tevens, Die door Zijn Geest Zijn kerk behoudt in eeuwigheid. Hij is de Hogepriester in het heiligdom, dat niet met handen gemaakt is en Koning op Zijn troon. Hij leeft om altijd voor Zijn volk te bidden; Wie ook is gegeven alle macht in hemel en op de aarde om de Zijnen te beschutten en te beschermen.
Och, dat wij Hem door het geloof gedurig mochten benodigen. Hoe zeer zou Gods volk vertroost worden in alle tegenheden en droefenissen, en vooral ook in de bange dagen, die wij beleven.
Och, of wij van al onze zonden in de bediening van de Hogepriester gedurig gereinigd werden, en in Hem mochten wandelen, gelijk toch al Gods volk Hem heeft aangedaan, n.l. als geheel ellendigen en verloren en krachteloze zondaren in zichzelf. Het goud van Christus' middelaarsbediening, de olie van de Heilige Geest, zou onze lamp doen branden. Nooit toch kan Gods volk in zichzelf bestaan, ook niet één ogenblik. Maar het leeft in Hem, Die alleen een volkomen Zaligmaker is, en Die niet één der gegevenen van de Vader zal doen verloren gaan. Hij zal de olie toevoegen aan de lamp Zijner kerk en eenmaal haar in volle heerlijkheid doen lichten. Dan zal de zonde niet meer verduisteren, noch satan, noch moeite of verdriet. Maar eeuwige blijdschap zal op het hoofd van het volk zijn. *Door Mijn Geest zal het geschieden*, zegt de Heere.

DE VLOEK OVER HET GANSE LAND

Toen zei Hij tot mij: dit is de vloek, die uitgaan zal over het ganse land; want een iegelijk, die steelt, zal van hier volgens dezelve vloek uitgeroeid worden; desgelijks een iegelijk, die valselijk zweert, zal van hier volgens dezelve vloek uitgeroeid worden.
Zacharia 5: 3

Een nieuw gezicht is aan de profeet Zacharia te kennen gegeven. "En ik hief mijn ogen weer op, en ik zag", zo meldt dus het eerste Vers van dit vijfde hoofdstuk. De onderwijzingen, die Zacharia ontvangt en die de kerke Gods gelden, kwamen van boven af. Drupt, zo sprak Jesaja eens, drupt gij hemelen van boven af, dat de wolken vloeien van gerechtigheid. Toen had Jesaja het oog op de uitstorting van de Heilige Geest.
En door de Heilige Geest wordt ook Zacharia onderwezen. Hij heft zijn ogen weer op. God voert Zijn volk telkens bij vernieuwing in een levende behoefte aan de onderwijzingen van de verborgenheden des Verbonds. De Heere wekt die behoefte en begeerte Zelf op, telkens weer bij vernieuwing. Hoe kan soms Gods volk zo dodig gesteld zijn, dat het zijn weg zonder opmerken voortgaat, dat er zelfs geen zucht is om te zuchten.

Een bekend dichter zong eens:
Och, kon ik nog eens innig klagen
En mijn nood aan Jezus dragen,
't Zou verlichten mijne pijn.

Het rechte opzien tot de Heere, het begeren van Zijn gunst en onderwijzing, is in het hart van Gods volk alleen levendig door de bediening van de Heilige Geest. En door die bediening hief Zacharia weer zijn ogen op. *En hij zag*.
Een hard gezicht werd hem te kennen gegeven. Hij zag een vliegende rol. Oudtijds schreef men op perkamenten rollen. Zo'n beschreven rol zag de profeet, een rol, beschreven met de vloek des Heeren. Dat was het vreselijke van dit gezicht: "Dit is de vloek, die uitgaan zal over het ganse land."
Gods heilige toorn werd aangekondigd over de zonden van het volk Israël, die vreselijke toorn, waarvoor niemand kan bestaan. Wie deze toorn treft, die zal worden uitgeroeid. God kan de zonde niet ongestraft laten. Al is Zijn lankmoedigheid, waardoor Hij het welverdiende oordeel uitstelt, groot, eens komt de dag der wraak. Hoe moesten wij voor die toorn vrezen. Ieder persoonlijk. Want wij allen hebben ons de eeuwige toorn Gods door de zonde onderworpen. Wij zijn voorwerpen van Gods toorn van nature. Ons wacht niet anders dan de vloek. Een plaats van eeuwig afgrijzen is ons deel geworden. O, onbekeerden van hart, beeft! Er vliegt een rol door het luchtruim, vol van vloeken des Heeren. Wij zijn opgeschreven ten dode. "Och, of gij ook bekende, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen." De vloek, de eeuwige vloek Gods vliegt door het luchtruim heen. Gods oordelen zijn op de aarde en zij mochten ons met heilige vreze bezetten, opdat wij de zonde vlieden en uit de tegenwoordige boze wereld getrokken werden.
Die vliegende rol is vol van vervloekingen voor het land. De zonden zijn algemeen geworden. Zij hebben geheel het volk verdorven. Is dat niet de tekening der natiën van deze dagen? Ga van land tot land en zie hoe de zonden ten hemel toe zijn opgestapeld. Beschouw ons vaderland in het bijzonder, ons volk, waaraan God eenmaal Zijn wonderen zo groot gemaakt heeft. Hoe snood ondankbaar heeft zich boven andere volkeren

Nederlands natie afgekeerd van de God der vaderen, en zich gestort in alle kwaad. Wij beijveren ons om in korte tijd de maat vol te meten. En een rol vol van vloek vliegt over ons land en bedreigt ons met ondergang en uitroeiing. De machtigen der aarde staan verslagen. Geen theorie brengt uitkomst. De hoge vlucht van wetenschap en kunst en techniek, met een ontzaglijk voortbrengingsvermogen, als de wereld nimmer heeft gekend, is een ramp voor alle volkeren geworden. Werkloosheid kwam over duizenden en tien- en honderdduizenden. Armoede deed haar intrede. Revolutie dreigt. De vloek om de zonde komt. En waar zijn de ogen, die zien?

Een Christendom is opgekomen met grote, maar holle leuzen. Een Christendom vol van wereldgelijkvormigheid, losser steeds van Gods gebod, gekoppeld aan Rome, de erfelijke vijand van vrije genade in Christus. Wij gaan met toenemende vaart naar het verderf. Wie kan ontkennen de vloek, die ons om der zonde wil dreigt te overkomen? Hoe lang nog? De toekomst draagt bange wereldweeën in haar schoot Het is of de dag des oordeels nadert. Het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk. En er zullen grote aardbevingen wezen in verscheidene plaatsen, en hongersnoden en pestilentiën. Ons hart krimpt ineen! Wie zal bestaan als de fiolen van Gods gramschap over ons worden uitgestort? Wat zullen wij, wat zullen onze kinderen nog beleven? Wij zonken reeds dieper in de ellenden dan wij zelf beseffen. En het oordeel trekt door. Het zal uitbreken geheel onverwacht. Gelijk de bliksem, die van het ene einde onder de hemel bliksemt, tot het andere onder de hemel schijnt, alzo zal ook de Zoon des mensen wezen in Zijn dag.

En alzo is de komst van Gods vreselijk oordeel over een volk, dat eet en drinkt en ten huwelijk neemt en ten huwelijk geeft. *O land, land, land, hoor des Heeren Woord.* Paait u niet langer. Pleistert niet meer met loze kalk. Roept een vasten uit, als Ninevé. Jong en oud, overheid en onderdaan, mens en beest roepe tot de levende God, eer de vloek losbreekt tegen hen, die Gods wet, in twee tafelen gegeven, vertreden. Want God wil, dat Zijn heilige geboden worden betracht Naar die wil zal de mens geoordeeld worden, maar ook een volk en zijn overheid.

Wel is een geest uitgegaan, die onder Christelijke leuzen de overheid onthief van de taak de Tien Geboden te handhaven, maar hoe listig satan ook werkt, zelfs al komt hij als een engel des lichts, nooit zal zijn werk iets van de eis Gods kunnen afdoen. Luister slechts wat aan Zacharia werd te kennen gegeven.

"Een iegelijk, die steelt, zal van hier volgens dezelve vloek uitgeroeid worden; desgelijks een iegelijk, die valselijk zweert, zal van hier volgens dezelve vloek uitgeroeid worden."

Hier wordt door de Heere slechts één zonde van elk der tafelen Zijner wet genoemd, doch in die ene zonde zijn al de overtredingen begrepen, ook van de andere geboden der tafelen. Stelen is verboden in de tweede, valselijk zweren in de eerste tafel van Gods wet. Het volk stond aan geheel des Heeren wet schuldig. Onder de teruggekeerden uit Babel was bedrieglijke handel, de één zoog de ander uit, men verrijkte zichzelf ten koste van zijn naaste. Het land was met diefstal vervuld. Is het niet het grote kwaad van deze dagen? Het kwaad der volkeren? Na-ijver, afgunst heeft de natiën vervuld, deed de vreselijke wereldkrijg ontbranden, en vervult de harten met bitterheid. Wat bekommert Frankrijk zich er om of Duitsland aan de rand van de afgrond wordt gebracht? Of het zwaar bezochte volk hongert van armoede en tot wanhoop wordt gedreven? Wat trekt geheel de wereld zich aan van het helse communisme, zo het maar buiten eigen grenzen kan worden gehouden? Waar is het dragen van elkaars lasten onder een volk?

Dieverij is het grote kwaad, dat God met de vloek der uitdelging bedreigt. Dieverij is de daad van zelfzucht. Materialisme. Zij sleept naar het verderf. Zij voert tot grootsheid des

levens, tot zedenverderf, tot leugen en laster, tot moorden en doodslaan. De revolutie wordt ontketend. Kortom, deze ene zonde draagt in zich de vertreding van al de geboden der tweede tafel, gelijk ook het valselijk zweren in zich besluit de schuld aan geheel de eerste tafel van Gods wet. Geen zonde vertoornt de Heere meer dan het misbruik van Zijn Naam. De valse eed is een openlijke bespotting van Gods alwetendheid, rechtvaardigheid en almacht. Zou God zo'n zonde ongestraft laten? Bovendien ligt in het recht zweren en het heilig gebruik van Gods Naam het ootmoedig wandelen in Gods inzettingen. Dat wilde de Heere van Zijn volk. Maar bij Israël was dat verre zoek. Men betrouwde de afgoden en ging op in eigenwillige godsdienst.
Nederland spiegele zich aan dat door God bestrafte en gevloekte gedrag. Is er één zonde, waaraan wij meer schuldig staan dan aan het vloeken van Gods Naam? Onze naburen spreken van ons als van de vloekende natie. Zo'n droeve vermaardheid verwierven wij ons. Godtergend is de openbaring van ons volk. Een bange walm van vloek en valselijk zweren gaat op, dag bij dag. Wat zal ons einde zijn? En de rechten en inzettingen?.... Maar mijn geliefden, zwijgt! Och, dat tranenbeken uit onze ogen afvloten! Wij hebben Gods wet verlaten. Ons betrouwen is op de goden van de tijd. Verzekering op verzekering moest ons dekken tegen komende slagen. Waar blijven wij nu? Wankelen al die verzekeringen niet? Zullen die ons behouden in deze bange tijd? Waar bleven de opgelegde miljoenen in met dwang gevormde kassen? God blies er in. Onze bedrijven zuchten. Slapeloze nachten worden doorgebracht. Wij zijn God kwijt. Rietstaven doorboren onze handen. Andere goden dienen wij, voor beelden buigen wij ons ter aarde. Gods dag ligt vertrapt in de zonde. Geheel die eerste tafel van Gods wet stelt ons schuldig, en de vloek is geschreven op de rol, die over ons heen vliegt. Hoe lang zal God ons nog dragen? Want de maat der zonde zal weldra zijn volgemeten. Zo lang zal het gaan, als in Psalm 36 wordt gezongen:

En hij zo lang zichzelve vleit,
Tot God zijn ongerechtigheid
Niet langer kan gedogen.

Och, of Gods volk het ter hart nemen mocht. De bange oordelen zullen ook over dat volk heengaan en het benauwen, naarmate het verder afleeft van God. Roept, o volk! roept uit de keel en houdt niet in. Zijn er dan onder ons geen getekenden meer aan hun voorhoofden, die uitroepen vanwege de gruwelen, die in het midden der stad gedaan worden? Bestraft, en haat en vliedt de zonde. Wie weet, de Heere mocht Zich onzer ontfermen. De vloek dreigt en is nabij. De nood perst. Gods Woord roept. *Verlaat dan de slechtigheden en leeft, en treedt op de weg des verstande. Eer het besluit bare, want de dag gaat als kaf voorbij.*

Toen zeide Hij tot mij: dit is de vloek, die uitgaan zal over het ganse land: want een iegelijk, die steelt, zal van hier volgens dezelve vloek uitgeroeid worden; desgelijks een iegelijk, die valselijk zweert, zal van hier volgens dezelve vloek uitgeroeid worden.
Zacharia 5: 3.

Te aangrijpender zal ons het gezicht van de vliegende rol moeten worden, zo wij letten op de nauwkeurige beschrijving van de afmetingen er van. Het was een rol van ontzettende grootte. Twintig ellen was de lengte en haar breedte was tien ellen. Wie heeft ooit zo'n rol gezien? Hoeveel vloeken moet deze rol bevatten? De zonden zijn opgestapeld, maar ook de vloeken. Al Gods geboden liggen vertreden, zowel de eerste als de tweede tafel van

Gods Wet. Hoe kan het anders, of een ontzaglijk oordeel zal van de hemel geopenbaard worden over de ongerechtigheid der mensen. Behalve de grootte der afmetingen hebben de maten van de rol nog iets zeer bijzonders. Het zijn de maten van het heilige des tabernakels. Die tabernakel had de Heere Zich ter woning onder Israël gesteld. In het Heilige naderde de preister dagelijks voor Gods aangezicht. Daar brandde de gouden kandelaar, daar stond de tafel der toonbroden, daar verteerde het gouden altaar het reukwerk. Om die tabernakel legerde zich het volk van Israël. Dat volk was door de Heere afgezonderd uit alle volkeren van de aardbodem. Het behoorde bij de tabernakel. De woning Gods was in het midden van hen. Gods Woord was hun gegeven, de Openbaring Gods in Christus Jezus.
Doch daardoor werd de zonde, die bedreven was, zoveel te gruwelijker. Het is de zonde van Gods kerk en volk. O, hoe groot zijn de overtredingen. Het is om eigen schuld, dat de kerk des Heeren in de diepe vernedering gekomen is, waarin zij onder ons verkeert. Eens stond zij ten hoofde, nu is zij ten staart geworden. Want zij heeft des Heeren Woord meer en meer verlaten. Wereldsgezindheid drong de kerk in en ging in haar midden heersen. De vermakelijkheden, die de wereld biedt, zijn velen lief en worden in hart en huis, in spijs en drank, in kleding en opschik, in de opvoeding der jeugd en jongelingschap gezocht. Is niet Gods kerk, waarin de Heere Zich zo overvloedig verheerlijkt heeft, verwereldlijkt? Staat het hart van duizenden en duizenden niet op de vermakelijkheden van het vlees? En dat bijna algemeen met de leugen van veronderstelde wedergeboorte en vermoedelijk hemelburgerschap in de hand? Welke indrukken heeft de meest ernstige prediking? Raakt zij de consciëntie nog, of zijn wij aan de vermaningen gewoon geworden als een smidshond aan de spranken van het vuur? Leven wij, die tot de kerk behoren, wij en onze kinderen, nog in het besef van de noodzakelijkheid der waarachtige bekering? Och, of Sion weeën kreeg en zonen en dochteren voortbracht! De rol, die vliegt, vol van vloeking Gods, draagt de afmetingen van het heilige des tabernakels.
Het oordeel begint van het huis Gods. O, wat staat Nederlands kerk nog te wachten.
Rusland gaf aan de wereld het voorbeeld. Al wat in dat land der helse revolutie nog een God aanbidt, wordt uitgeroeid. Het Woord Gods is verbannen. Duizenden zijn op de wreedste wijze omgebracht. Zal welhaast, doordat de kerk de Heere verliet en halsstarrig weigeren blijft voor Hem te bukken, ook in Nederland de revolutie dood en vernieling braken?
De vraag geldt Gods kinderen. De Heere kocht hen met ziel en lichaam en trok hen door de wonderen Zijner genade uit de wereld. Maar waar is nu hun hemelse wandel? Hun afzonderingen en verborgen gemeenschapsoefeningen met de Heere? Zij zijn het zout der aarde, doch als het zout smakeloos wordt, waarmede zal dan gezouten worden? Het oordeel begint van het huis Gods. Doet God Zijn volk onrecht, als Hij het in vele verdrukkingen brengt en Zijn heilig misnoegen van de zonde hierin betoont? Zijn liefde dringt Hem daartoe. Want toornen, gelijk Hij op de goddeloze toornt, zal de Heere op Zijn volk nimmer. Zijn slagen zijn liefdeslagen, Vaderlijke tuchtigingen voor de Zijnen. Het bewustzijn daarvan deed David zegen: "Laat ons toch in de hand des Heeren vallen, want Zijn barmhartigheden zijn vele, maar laat mij in de hand van mensen niet vallen."
Maar toch, de Heere geve ons te bedenken, dat de liefdeslagen Gods o zo bang zijn voor degenen, die Hem vrezen. In hun ziel verwekken zij een bittere droefheid, onder Gods verberging heeft Satan soms grote kracht, en de slagen zijn zwaar. Niet alleen was het David "zeer bang", maar ook Naomi is hier tot een voorbeeld gesteld. Zij toch klaagde: "Noemt mij niet Naomi, noemt mij Mara (d.i. bitterheid) want de Almachtige heeft mij grote bitterheid aangedaan. Vol toog ik weg, maar ledig heeft mij de Heere doen

wederkeren." Die vliegende rol, vol vervloeking, welke God over het land brengt, heeft ook Gods lieve volk wat te zeggen. Zullen harde slagen nodig zijn om u op uw plaats te brengen? Zal er smart zijn, gelijk uw smart?

De rol, die Zacharia zag "vloog." Met ijselijke vaart zag de profeet die ontzaglijke rol zich voortbewegen. En gelijk het vliegen van de rol, zo zouden Gods oordelen en vloeken zijn over de goddelozen. Zij waren nabij. Zij kwamen met haast, zij bewogen zich voort, ontzaglijk snel, en niet te keren. Zijn de dagen, die wij beleven er geen klaar bewijs van? Nog slechts korte tijd geleden waanden wij ons in onze rijkdommen gerust. En thans? In een ogenblik tijds heeft God de voorspoed van de wereld verkeerd in armoede. De landbouw kwijnde, alras de industrie, de handel, ja geheel het maatschappelijk leven werd ontwricht. Nameloze ellende kwam. De ene ellende volgde de andere. Oorlog dreigt. Wie zal Gods hand afslaan en zeggen wat doet Gij? De rol vliegt. Wat kwaad zal deze winter brengen? Hoe zal het zijn, eer het jaar ten einde spoedt? Is het niet, alsof ons wordt toegeroepen: "Het einde is er, het einde is gekomen over de vier hoeken van het land?" (Ezech. 7). Werd het ons gegeven ontkoming en verberging te vinden. Wie zal bestaan als Hij verschijnt. Want Hij zal zijn als het vuur eens goudsmids en als de zeep des vollers.
Gods oordeel zal geen vlees sparen. De vloek houdt uitroeiing in. Allen, die Gods Wet halsstarrig vertreden, zullen worden uitgeroeid. Dat zal het deel zijn der goddelozen. "De hovaardij omringt hen als een keten, het geweld bedekt hen als een gewaad. Hun ogen puilen uit van vet, zij gaan de inbeeldingen des harten te boven, zij mergelen de lieden uit en spreken boselijk van verdrukking, zij spreken uit de hoogte." Maar God zet ze op gladde plaatsen. Zij maken zich vet voor de dag der slachting. Zij zullen worden uitgeroeid. "Gij doet hen vallen in verwoestingen. Hoe worden zij als in een ogenblik tot verwoesting, nemen een einde, worden te niet van verschrikkingen!" Och, dat de schrik des Heeren ons mocht bewegen tot het geloof. Zijt op de voorspoed der goddelozen niet jaloers. Mengt u niet in hun gezelschap. Gaat met ijdele lieden niet om. U zou in hun strik en oordeel vallen, en worden uitgeroeid. Maar mochten wij het deel van Gods kinderen door genade kiezen. Dat volk zal eeuwig behouden worden. Het zal zijn ziel tot een buit hebben. Denkt, geliefden, over de bedreiging van deze vloek niet licht. God Zelf zal het oordeel volvoeren.

Vs. 4: ***Ik breng deze vloek voort, spreekt de Heere der heirscharen, dat hij kome in het huis van de dief en in het huis desgenen, die bij Mijn naam valselijk zweert, en Hij zal in het midden zijns huizes overnachten, en hij zal het verteren, met zijn houten en zijn stenen.***
Wij krijgen met God te doen. Niemand zal Hem kunnen ontvluchten. En Hij laat niet af. Zijn gerechtigheid eist voldoening. De tergende zonden zal Hij vergelden op de kop der goddelozen. Hij treedt de huizen in. De vloek zal in het midden van het huis overnachten, en niet meer wegtrekken voor het geheel verteerd is.
Zouden wij niet vrezen? Zo God de zonden der volkeren, ook in ons land, bezoeken zal, hebben wij dan iets anders te wachten dan dat wij verteerd worden?
Voorwaar, een zwaar oordeel wacht ons. En dat bedreigde oordeel roept met grote kracht een ieder onzer toe, verberging bij de Heere te zoeken. Elk mens is van nature een kind des toorns. Alleen in Christus' bloed is van de toorn ontkoming. In dat bloed mag Gods volk Zijn klederen wit maken door het geloof. En dat volk komt uit de grote verdrukking. In dit leven wil de Heere het beschutten en bewaren. De wachter Israëls zal zijn uitgang

en ingang bewaren. Och, dat Gods kinderen meer in die levende hoop en verwachting mochten delen. Dat hun geloof levendiger werd. Er zou een lofzang overblijven in de verdrukking van het vlees. Maar onbekeerde zondaar! Gij zijt van het voorrecht van dat volk nog vreemd. Als Gods oordelen zullen doorbreken en de vliegende rol over het gehele land komt, dan staat gij alleen. God kent gij niet. Een toevlucht in Christus hebt gij niet. Uw godsdienst, uw belijdenis, uw ijver zullen u ontvallen.
O, hoe arm is een mens, die leeft, gelijk hij is geboren. Zijn rijkdom, voorspoed, blijdschap en geluk zijn slechts schijn. In zijn hoogste vergenoegingen is de bittere wortel van de zonde en de vloek. En in de bange wereldweeën die komen, staat hij alleen. Reeds in dit leven is Gods volk gelukzalig. Al is voor het natuurlijk oog niet veel bekoorlijks in de dienst des Heeren, inderdaad is Gods volk gelukkig. De Heere is hun vertroosting en sterkte. Hij keert, gelijk eens in Egypte van Israël, de oordelen van hen af, of Hij geeft genade om ze te dragen. Hij beproeft de Zijnen niet boven vermogen. Integendeel, de Heere Jezus zegt: "Mijn juk is zacht en mijn last is licht" Ik heb een oude vriendin, die door zeer vele verdrukkingen en vijandschap heen moet, meermalen horen zeggen: "Ik mag mijn kruis zo vrolijk dragen."
Dat geve de Heere ook in onze dagen en in de bange toekomst Zijner kinderen, n.l. het kruis niet al murmurerende, maar blijmoedig te dragen. De van God vervreemde mocht tot jaloersheid worden verwekt, en vluchten tot de vrijstad, die geopend is in het bloed van Christus. O, mijn medereizigers naar de eeuwigheid, vliedt! Ziet de rol van Gods oordelen met grote snelheid naderen en ontkomt, eer het te laat is. Nog roept de Heere ons toe: *Wendt u naar Mij toe; wordt behouden, alle gij einden der aarde, want Ik ben God en niemand meer.*

Gelooft Zijn heil- en troostrijk woord.
Verhardt u niet, maar laat u leiden.

DE EFA
***Dit is een efa, die voortkomt*. Zacharia 5: 6:**

Het gezicht van de vliegende rol gaf een harde zaak te kennen, n.l. Gods haastig komend oordeel over de zonden. Ja, zo vreselijk was dat oordeel, dat het uitroeiing inhield van de goddelozen. De zonde is het verderf van huizen en geslachten. O, hoe moesten wij in deze bange tijden beven. De zonde heeft zich opgestapeld van jaar tot jaar. Wat zal ons geworden, zo de Heere in Zijn gramschap tegen ons uittrekt. Wie kent de sterkte van Gods toorn? In het bijzonder werden de zonden van Gods kerk in het gezicht van de vliegende rol aangewezen. Het oordeel begint van het huis Gods. Dit oordeel moet de profeet zeer hebben aangegrepen. De vloek, die de huizen van dieven en meinedigen verteert, heeft Gods knecht met schrik vervuld. Zelfs in de meest vervallen tijden en onder de algemene verharding heeft de Heere een overblijfsel, dat met vreze voor Zijn oordelen is vervuld, een volk, dat nog opmaken mag, dat de dag der verwoesting nadert, en in de zondeslaap niet indommelt. Gods kinderen mochten meer wakende bevonden worden, opdat zij tegen het komend oordeel een verberging zouden zoeken. De Heere toch wil hen uit Zijn Woord onderwijzen en hen klaar doen zien, dat Zijn gramschap ten gerichte nadert. Zo dat volk meer bij de Heere leven mocht, het zou door de tijdelijke voorspoed niet misleid worden, maar uitroepen in bange zielesmart, vanwege de zonden, die openlijk bedreven worden.
Zie, daar gaat de engel weer uit, die met de profeet gesproken heeft. Hij heeft aan Zacharia bij vernieuwing te boodschappen, dat de Heere een ijverig God is, die de zonde niet ongestraft laten zal. Slechts tweemaal leest ge, dat de engel des Heeren uitging. Eens in hoofdstuk 2: 3. Daar is sprake van de haastige vertroosting voor Gods bedrukte kerk, dat in Jeruzalem vrede zijn zal en rust, want Jeruzalem zal dorpsgewijze bewoond worden. De Heere zendt Zijn engelen om Zijn terneergeslagen volk met haast te vertroosten en onder de gedienstige geesten, die uitgezonden worden tot dienst dergenen, die de zaligheid beërven, is een haastig passen op het Woord uit Gods mond. Maar de heilige troongeesten zijn ook vervuld met ijver als het de oefening van Gods gerechtigheid geldt ter verderving der goddelozen. Zo is het nu. In de hemel is het oordeel geveld; voor Gods troon heeft de engel de last ontvangen en hij gaat uit naar de aarde en komt tot de profeet, en zei tot hem:

Vs. 5: ***Hef nu uw ogen op en zie, wat dit zij, dat er voortkomt.***
Als een getrouwe wachter op Sions muren moest Zacharia het oog ten hemel gericht houden. Zoveel trekt van God af. Zo de wacht in eigen kracht betrokken worden moest, was het gewis verloren. Maar de Heere wekt telkens wederom Zijn knecht op: "Hef nu uw ogen op." Gods raad zal nader worden ontdekt. Als een "Ziener", zo de profeten oudtijds werden genoemd, zou Zacharia aanschouwen, wat de Heere doen zou. Zijn werk zal groot zijn, Zijn daad zal vreemd zijn. Hij is wonderlijk van raad, Hij is groot van daad. (Jes. 28). In die opwekking van Zacharia ligt wel klaar de vermaning tot al Gods knechten om aan te houden tijdig en ontijdig. Het behoort tot het droef verval van Gods kerk en ook van het land, zo de getrouwe, wakende en vermanende knechten des Heeren gaan ontbreken. Dag en nacht moest hun mond niet zwijgen vanwege de verschrikkelijke toorn des Heeren. O, dat zij hun ziel toch bevrijden! Wel zal de wereld met hen spotten en tegen hen opstaan, maar zowel als degenen, die in de zondvloed omgekomen zijn, te laat hun spotternijen met de prediker der gerechtigheid inzagen, zo gewis zal de Heere

Zijn getrouwe dienaren handhaven tegen de boosheid der goddelozen in deze tijden. De vijandschap van de wereld doe toch Gods knechten niet vertragen.
Blaast de bazuin! en kondigt Gods rechtvaardig oordeel aan over de zonden. Maakt, o knechten des Heeren, uw ziel vrij, hetzij dat zij het horen of dat zij het niet horen! Want God zal het bloed van het volk eisen van Zijn knechten, de schuld zal op hen rusten, als zij zwijgen en ontrouw worden aan de last, die hun gegeven is. Te beklagen zijn zij, die het volk naar de mond spreken, de blinde leidslieden, de misleiders, die roepen: Vrede! Vrede! en geen gevaar. Ai, hoe is Nederland van zulke leidslieden vervuld. Hoe zwaar zal hun oordeel zijn. En welk een schaamte moet ook des Heeren geroepen knechten vervullen van wege hun slap zijn en vanwege het gemis aan heilige ijver. Zo God de nood der zielen op hun hart bindt, zij zouden met Paulus roepen, èn tot een ieder persoonlijk, én tot het ganse land: "Alsof God door ons bade, wij bidden van Christus' wege: laat u met God verzoenen." Wekt elkaar op, Gods dienaren, om getrouw te zijn. Waakt en bidt. Ziet, wat voortkomt. Begeert Goddelijk onderwijs, gelijk Zacharia. De Heere zal het u niet doen ontbreken, zo min als de profeet.

Vs. 6. ***En ik zeide: Wat is dat? En hij zeide: Dit is een efa, die voortkomt. Verder zeide hij: Dit is het oog over henlieden in het ganse land.***

Een efa was een maat voor droge waren, ter grootte van een halve hectoliter. Het oog van geheel het land was er op geslagen. De begeerte van het volk ging naar die efa uit. Het hart was vervuld met aards gewin, spijze en drank, koren en most en olie. De mammon werd gediend. Ofschoon de Heere riep tot geween en omgording met een zak, leefde het volk voor vreugd en pret, om runderen te doden en schapen te kelen, vlees te eten en wijn te drinken, zeggende: *Laat ons eten en drinken, want morgen sterven wij.* Men stelde de boze dag verre en bekommerde zich niet om de verbreking van Jozef.
Zijn onze tijden er niet in getekend? Over geheel de wereld is één geroep om brood en spelen. Oude heidense spelen herleven weder, die de oude Christelijke kerk verboden heeft, en geheel de wereld slaat het oog er op. Zelfs zogenaamde Christelijke bewindslieden ontwerpen plannen wil de schatkist van het land ervoor te plunderen. Vorsten en vorstinnen zitten in de eerste gelederen. Maar de dag des Heeren komt. Zijn hand is opgeheven. De mate der ongerechtigheid wordt vol.
In die efa is de goddeloosheid samengeperst. Toen het loden gewicht, dat als een zware plaat er op lag, werd opgeheven, zag de profeet het: er was een vrouw, zittende in het midden der efa.

(Vs. 7: 8). ***En hij zeide: Deze is de goddeloosheid, en hij wierp ze in het midden van de efa, en hij wierp het loden gewicht op de mond ervan.***

De zonde wordt dus als een vrouw voorgesteld. Zo geschiedt meermalen in Gods Woord. Johannes spreekt in de Openbaringen van de grote hoer. Die vrouw stelt de diepgevallen kerk en het weggezonken land van Israël voor, de getrouwe stad, die tot een hoer geworden is. Het is een goddeloos volk, dat van de Heere verworpen wordt. Dat wil de efa zeggen. Er zal geen ontkoming meer zijn. Het loden gewicht sluit alle mogelijkheid daartoe af. Gods toorn is onvermijdelijk en verpletterend. De schuld ligt op de zondaar als een loden gewicht. Met haast gaat het de ondergang tegemoet. Zie, twee vrouwen kwamen voort, en de wind was in haar vleugelen en zij hadden vleugelen als de vleugelen eens ooievaars en zij voerden de efa tussen de aarde en tussen de hemel.

Met snelle vaart, zo de ooievaar vliegt, en nog versneld doordat de wind in de vleugelen was, wordt de efa weggedragen. In de lucht wordt zij opgeheven. Zo zal het goddeloze volk openlijk ten toon gesteld worden. Nog een weinig en de verwoesting van Jeruzalem en van geheel de Joodse staat zal komen, wil de Heere zeggen. De Romeinen zullen de stad plat treden en verbranden.
O, bange dagen. "Alsdan, die in Judea zijn, dat zij vlieden op de bergen, en die op het dak is, kome niet af in het huis en ga niet in, om iets uit zijn huis weg te nemen, en die op de akker is, kere niet weer terug, om zijn kleed te nemen. Maar wee de bevruchte en de zogende vrouwen in die dagen!"
Naar het land Sinear vliegt het voort.

"Om haar een huis te bouwen in het land Sinear, dat zij daar gevestigd en gesteld worde op hare grondvesting." vs. 11.
In Sinear legde Nimrod de grondslag voor de Gode vijandige wereldrijken. (Gen. 10). Daar werd ook Babels torenbouw ondernomen, om God te tarten. Sinear is de plaats der Godsbestrijding over geheel het wereldrond. De Heere wil zeggen: dat God-vergeten volk der Joden, die in de verharding van hun hart de Messias verwerpen, zal ik verstrooien over de aardbodem, en er zal geen herstellen aan zijn. O, zie maar, hoe het tot de huidige dag is vervuld. Het bloed van de Heere Jezus hebben zij over hen en hun kinderen ingeroepen en dat bloed is over hen gekomen. Gestampt in een efa vliegt dat goddeloze volk over de wereld voort, verdreven van volk tot volk, gehaat en verdelgd van allen op de aardbodem. Zouden wij het niet ter hart nemen? Zou ons oog gesloten blijven voor de bedreiging van Gods vreselijke toorn over ons? Welhaast zullen met de snelheid van de vlucht des ooievaars de gerichten Gods ons treffen. De efa is der goddeloosheid vol. Wijst alles op geheel het wereldrond er niet op, dat de dagen der verdrukkingen nabij zijn, welker gelijke niet geweest is van het begin der schepselen, die God geschapen heeft tot nu toe? O, mijn ingewand! mijn ingewand! Wanden mijns harten! Arm Nederland! Schuldig volk en schuldig vorstenhuis.
Gave God genade, om voor Hem te bukken. Verloste Hij ons genadig uit de macht der zonde. Deed Hij ons de tijd der genade besteden tot ons behoud. Hij vermag van de zonde te verlossen. Want ook de verlossing ligt in dit gezicht.
De goddeloosheid wordt uit Kanaän weggevoerd naar het land Sinear. Ze wordt als het ware buiten de landpalen van Gods kerk gebracht. Ligt in dit gezicht niet de verlossing van Gods volk in Christus Jezus? Hij is zonde gemaakt voor hen, en Hij rukt Zijn volk uit de dienstbaarheid der ongerechtigheid. Door de vernieuwing van de Heilige Geest doet de Heere de zonde van Zijn kerk weg zo ver het West verwijderd is van het Oosten. En de heiligende genade reinigt van de dode werken om de levende God te dienen.
Het valle niemand vreemd deze belofte in dit gezicht te lezen. Gebruikt de Heere niet menigmaal de zwaarste tijden om Zijn volk, dat van Hem zeer verre afzwerven kan, tot Hem terug te brengen? Zo hard kan Gods lieve volk zijn, dat de Heere zegt: "Ik zal wederkomen en Mijn koren wegnemen op zijn tijd en Mijn most op zijn gezette tijd, en Ik zal wegrukken Mijn wol en Mijn vlas, dienende om haar naaktheid te bedekken." Diepe wegen zijn dikwijls voor Gods kerk nodig. Maar die diepe en smartelijke wegen wil de Heere heiligen om de zonde verre weg te doen, en Zijn volk alleen te doen wonen. Hoe zeer wij Gods oordelen vrezen, zo de dag van Zijn gramschap deze vrucht hebben mocht, dat des Heeren duur gekochte volk als een gereinigd volk uit de smeltkroes kwam, zou de vrucht ervan ruisen als de Libanon. En zij, die hun lange klederen hebben wit gemaakt in het bloed des Lams, zullen uit de grote verdrukking uitkomen, en voor de

troon van God Hem dienen dag en nacht in Zijn tempel, en Die op de troon zit, zal hem overschaduwen. Zo werke de Hoera in ons Zijn vreze en doe Hij de efa der goddeloosheid verre van Zijn kinderen en gunstgenoten, Zijn naam ter eer.

GODS RAAD EN DE OORLOG

En zie: vier wagens gingen er uit van tussen twee bergen, en die bergen waren bergen van koper. Zacharia 6: 1.

Een ontzettend gezicht wordt thans de profeet Zacharia gegeven. God toont hem de verwoede krijg, die tussen de volkeren gestreden wordt. De oorlog wordt de ziener voor ogen gesteld, echter niet bloot in zijn verwoestingen, maar als volvoering van Gods eeuwige raad. Hoe talloos velen in onze dagen houden met het Woord Gods geen rekening, welk Woord ons nadrukkelijk zegt, dat de oorlog van de wereld niet zal zijn uit te bannen. Alsof de groten der aarde de vrede te bestellen hebben, vergaderden te Genève jaar en dag de machtigen der volkeren. Zij spraken van recht en vrede. Zij sloten traktaten om de oorlog uit te bannen. Hun geroep klonk luid: "Vrede! vrede! en geen gevaar!" In geheel hun openbaring betoonden zij met God en Zijn Woord geen rekening te houden. Hoe kan het anders of het optreden van die wereldgroten is ijdelheid, leugen en bedrog? God belacht hun raad. Gingen de ogen daarvoor toch eens open. In schrille kleuren is het ons voor ogen gesteld; doch wij zijn blind. Van de dagen, dat het vrede-geroep opkwam, staat de wereld in vuur en vlam.

Werd, zo vragen wij ons af, het Vredespaleis in Den Haag gesticht, om voor de wereld te verbergen de oorlogszucht, die de regeringen reeds vervulde? Sinds de grondslagen van het paleis voor de vrede werden gelegd, was er niet anders dan oorlogsrumoer. Een wereldslachting op grote schaal, als vóór deze bijna niet bekend is geweest, verwoestte het aardrijk. Miljoenen mensenlevens werden afgesneden, rouw en geween werden gebracht over gehele volkeren, werkloosheid, armoede, honger kwamen. En steeds gaat het bedrieglijke geroep voort van "Vrede! vrede!" Japan valt China aan. Zonder oorlogsverklaring heersen verwoede gevechten in het verre Oosten. De Volkenbond is desperaat, verslagen! De gronden voor de blijvende vrede blijken zandgronden te zijn. Maar voort moet het! Op de ingeslagen weg voort! Een actie, die zich tooit met de bekoorlijke namen: *Kerk en Vrede*! doch die met de kerk van Christus niets te maken heeft, biedt steun aan de vredesbeweging. De geest der volkeren moet omgezet. *Ontwapening!* is de leuze geworden van duizenden, die te kortzichtig zijn om de ontzaglijke gevaren te beseffen, die boven de buitenlandse oorlog dreigen van de bloedvergietende revolutie!

Kome echter wat komt, vrede zal men op aarde bestellen. Alsof Christus een aards vredestichter ware, wil men het Christendom de eer geven van vrede op aarde te brengen. Maar de Heere heeft toch nadrukkelijk gezegd, dat Zijn Koninkrijk niet van deze wereld is? De vrede, die Hij brengt, is dan ook een geestelijke en hemelse vrede, een zielevrede, die genoten wordt op aarde, zelfs onder het bulderen van het kanon. Maar dát wordt niet verstaan. Nee, erger! van de vrede door het bloed van Christus zijn wij vijanden.

Wij willen hier gelukkig zijn. Vrede moet op aarde heersen. Helaas! zelfs mensen, die de Gereformeerde belijdenis bekennen, worden met dergelijke gedachten bezield. Is het niet indroevig? Tekent het niet het ontzettend verval? Met Gods Woord rekenen vele belijders zelfs niet meer. Zullen wij dan inslapen om op een ontzettende wijze uit de slaap te worden wakker geschud? Hoe lang nog? De verwoesting dreigt van nabij. Gods slaande hand is tegen ons opgeheven. De Heere heeft een twist met de inwoners van de wereld. Zijn oordelen zullen het vredegeroep beschamen. Dat hebben wij te vrezen. Voor Gods getuigenis betaamt het ons te bukken. En dat eeuwig blijvend Woord des Heeren bepaalt

ons bij dat onpeilbaar diep mysterie, dat de oorlogen uit de raad Gods voortkomen. Ja, uit Gods eeuwige raad! In de oorlog is de slaande hand Gods. De oorlog moet mede dienen aan de komst van Gods Koninkrijk. Nee, dat betekent niet, dat wij de oorlog zoeken moeten. Integendeel. Met alle hun ten dienste staande middelen, hebben overheid en onderdaan de krijg te keren. Vreselijk zal Gods oordeel zijn over hen, die onwettig de krijg aanbonden. Zij zijn moordenaren van de zoveel duizenden, die op het slagveld blijven. Maar de betuiging die de Heere in Zijn Woord geeft, haalt wel een schrap door de rekening van hen, die de blijvende vrede bestellen willen. Deze bouwen een nieuwe Babels-toren; zij zijn leugen-profeten. Hoezeer een ieder dan ook de vrede hebbe te zoeken, nooit zal iemand mede kunnen werken aan de Gods Woord negerende arbeid van hen, die bouwen op het goed zijn en op de beschaving van de mens. Dát is het, wat de Heere Zacharia toonde in het gezicht van de twee bergen van koper, dat n.l. oorlogen uit de raad des Heeren voortkomen.

En ik hief mijn ogen weer op, en ik zag, zo schrijft de profeet. De Heere openbaart hem wat hij mededeelt. Het is Gods werk. Wie zou buiten de openbaring des Heeren Zelf, de raad Gods kennen? Wie heeft de zin des Heeren gekend?
Maar Zacharia wordt van God Zelf onderwezen. De handeling en het doel Gods worden de profeet getoond. Merkt daar toch op! Ziet het! Onze ogen mochten er voor open gaan.
Vier wagens gingen er uit van tussen twee bergen, en die bergen waren bergen van koper.
Hoe onbeweeglijk en onverzettelijk staan zij daar, die koperen bergen. Wat er ook tegen aankomen moge, zij zullen van hun plaats niet wijken. Welnu! zo onverzettelijk is Gods raad. Want op de eeuwige raad des Heeren zien die bergen. De Heere spreekt van Zijn besluit Zelf: "Mijn raad zal bestaan en Ik zal al Mijn welbehagen doen."

De altoos wijze raad des Heeren
Houdt eeuwig stand, heeft altoos kracht,
Niets kan Zijn hoogbesluit ooit keren
't Blijft van geslachte tot geslacht

Wie zal zijn hand afslaan en zeggen: "Wat doet Gij?" De Heere voert Zijn raad uit. En die raad Gods gaat over kleine dingen, zowel als over grote. Zelfs valt niet een haar van ons hoofd noch ook valt een musje op de aarde buiten Gods wil. En anderzijds zijn bergen en zeeën, sterren en wolken in Zijn hand, Hij regeert over de vorsten en neigt hun hart tot wat Hij wil. In die alles omvattende raad Gods ligt voor Gods uitverkorenen de sterke vertroosting, dat alle dingen hun medewerken zullen ten goede. Al brult de hel met al haár machten, zij zal niet kunnen verhinderen, dat Gods raad zal volvoerd worden, in welke raad de vervulling ligt van alle noden van Gods volk voor tijd en eeuwigheid. Zelfs wordt de aarde beroerd als het het heil en de verlossing van het bedrukte Sion geldt.
Luister slechts naar wat Zacharia werd getoond:

Vier wagens gingen er uit van tussen twee bergen.
Deze wagens zijn strijdwagens. Vreselijke oorlogs-instrumenten, zo men die oudtijds placht te gebruiken in de krijg. Uit Gods besluit komt. de oorlog voort. In de raad Gods lagen die wagens besloten van eeuwigheid. En zij kwamen uit die raad voort op de bestemde tijd. O, dat wij niet bijten op de steen, maar zien op Die, Die hem werpt. Zal een leeuw brullen in het woud, als hij geen roof heeft? Zal een jonge leeuw uit zijn hol zijn stem verheffen, tenzij dat hij wat gevangen hebbe? Zal een vogel in de strik op de

aarde vallen, als er geen strik voor hem is? Zal men de strik van de aarde opnemen als men ganselijk niet heeft gevangen? Zal de bazuin in de stad geblazen worden, dat het volk niet siddere? Zal er een kwaad in de stad zijn, dat de Heere niet doet? Het alles is Gods werk. "Ik formeer het licht en schep de duisternis; Ik maak de vrede en schep het kwaad; Ik, de Heere doe al deze dingen."
En waartoe dat? Opdat des Heeren eeuwige raad volvoerd worde, die in het aller-diepste beoogt Zijn eer in de volkomen zaligheid van de Zijnen. Zelfs de vreselijkste woelingen der volkeren zullen dienen tot bevordering van Gods kerk. Duidelijk is het in Israëls geschiedenis geschreven, dat de Assyriër slechts is een bijl en zaag, die zijn werk doet alleen doordat God met die bijl slaat en die zaag trekt. Wel was dit de Assyriër bedekt, doch dit veranderde de zaak niet. Israëls vijand heeft niets in het oog dan de vermeerdering zijner macht. In snoevende trots staat hij voor de poorten van Jeruzalem. Maar hij doet slechts Gods werk aan Sion. Hij is de roede, waarmede de Heere Zijn volk tot Hem terugbrengt. En zo was de Chaldeeër slechts middel in Gods hand om Zijn volk te behoeden van de ondergang in de zonde. Maar als de dagen der verlossing naderen, en Babel weigert het volk de vrijheid te hergeven, gaan de wagens uit van tussen de twee koperen bergen. De oorlog komt. Gods hand trekt de legerscharen van Meden en Perzen samen tegen Babel. Gods vinger schrijft het vreselijke oordeel op de wand, en maakt de lendenen van Belsazar los. Het machtig wereldrijk gaat onder en Kores is Gods knecht om des Heeren volk de deuren der gevangenis te openen. "God regeert over de heidenen."

Vier wagens zijn er. Zij komen van Noord en Zuid, en Oost en West.
Over geheel de wereld komt beroering. Een wereldoorlog komt uit de raad Gods voort. En ter wille van de kerk Gods. Zo is het
geweest bij Babels val en zo zal het zijn, wil Zacharia zeggen, in de toekomst. Wel lag het verloste volk machteloos ter neder, maar de Heere zal de twistzaak Zijner ellendigen twisten. Geen tien volkenbonden zullen het keren. Van tussen de koperen bergen komen de vier wagens voort, die over geheel de wereld gaan zullen. De zondaars te Sion zullen verschrikt worden.
Gevoelt u nu wel, dat zelfs in het, oorlogsrumoer der volkeren een blijmare voor het volk van God ligt? Juda's dochteren hebben zich verblijd vanwege Gods oordelen. Och, dat Gods kinderen in deze bange dagen daarvan iets in oefening hebben mochten. Zij zouden tegenover een arme, boze wereld, die vrede op aarde bestellen wil, maar buiten Gods raad om, en om de wapenen tegen de Heere te wetten, de rijkdom openbaren, die ligt in de vertroosting, dat de Heere regeert. Met diepe beschaming moge het volk voor de Heere buigen. Zullen de slagen op van het volk hoofd neerkomen om het van de zonde los te maken? Zijn die harde wegen nodig, vanwege ons verlaten van de Heere, volk?
Vooral in een tijd van diep verval is het dubbel nodig, dat het onderscheid gezien worde tussen degene, die de Heere dient en die, die Hem niet dient. Kleeft, o volk de Heere aan. Verlaat de wereld, en snijdt de banden, die u aan haar hechten, door. De vaste en zekere troost moge in de bitterste rijden, zelfs al kwam het tot een alles verwoestende wereldoorlog, uw hart sterken, dat de wagens uitgaan van tussen de bergen van Gods raad. Door de bangste wereldweeën heen gaat de kerk de heerlijkheid met Christus, haar Hoofd tegemoet. Het eeuwig heil en geluk van Gods volk is vastgemaakt in Hem, Die overwonnen heeft en Die triomfeert in de hemel. Hij is gekroond met heerlijkheid en blijft met de Zijnen tot de voleinding van de wereld. Zijn oog is over Zijn volk ook ten tijde van hun onderdrukking. En het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkig voortgaan.

DE VIER WINDEN DES HEMELS

En de engel antwoordde en zeide tot mij: Deze zijn de vier winden des hemels, uitgaande vanwaar zij stonden voor de Heere der ganse aarde. Zacharia 6: 5.

Zacharia's nachtgezichten dienen in het bijzonder, gelijk wij meermalen-mochten bemerken, tot troost en bemoediging van het bedrukte volk van God. Tot verlossing van het in Babel gebonden zaad van Jacob verwekte de Heere de oorlog. Om hunnentwil waren de beroeringen van de wereldmachten. Reeds in het gezicht van de mirten in de diepte kwam dit uit. Daar toch verklaarden de ruiters op rode en bruine en witte paarden, die het land doorwandelden, en dus de toestand van verdrukking en benauwing nauwkeurig opnamen: "Wij hebben het land doorwandeld, en zie, het ganse land zit en het is stil." Toen nam de Heere Jezus, de Grote Voorbidder van Zijn kerk, het voor Zijn volk op, en op die voorbede kwam verandering. In het gezicht, dat thans onze aandacht heeft, wordt het ons duidelijk gezegd. De tijd van Gods welbehagen is gekomen. Uit Zijn eeuwige raad, die vast en onwrikbaar is als koperen bergen, kwamen de vier wagens voort, bespannen met rode en zwarte en witte en hagel-vlekkige paarden. Rood zijn deze dieren van bloed, zwart van honger, wit van overwinning, hagelvlekkig van allerlei oordeel, gemengd met de vreugde der verlossing. Want Gods vreselijk oordeel over de vijanden gaat gepaard met de vreugde der verlossing van 's Heeren volk. Stromen bloeds zullen vergoten worden; de volkeren zullen zwart zijn van honger en pestilentie en allerlei vreselijk oordeel zal over de wereld zijn, maar onder dat alles zal Gods volk in de ruimte gezet worden. Dit is het woord, dat de Heere Zijn volk heeft te boodschappen.
O, welk een vertroosting voor het dikwijls fel bestreden en zwaar beproefde volk. De vijandschap, hoon en spot van de wereld is groot. Dit alles echter schikt de Heere Zijn erfdeel Zelf toe. De verdrukkingen en benauwingen in dit leven zijn in Gods hand tuchtigingen en deze behoren tot de weldaden van het Verbond der Genade. "Want die de Heere lief heeft, kastijdt Hij en Hij geselt een iegelijk zoon, die Hij aanneemt. Indien gij de kastijding verdraagt, zo gedraagt zich God jegens u als zonen, want wat zoon is er, die de vader niet kastijdt? Maar indien gij zonder kastijdingen zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden en niet zonen." De kastijding beoogt echter het behoud en niet de ondergang. Gods Vaderlijke liefde zal Zijn van eeuwigheid beminde en verkoren volk in de bangste tijden en wereldweeën niet doen omkomen.
Die weeën gaan over geheel de wereld. Duidelijk wordt het ons gezegd in Vers 5:

"En de engel antwoordde en zeide tot mij: Deze zijn de vier winden des hemels, uitgaande van waar zij stonden voor de Heere der ganse aarde."
Vier is het getal van de wereld. Wij herinneren slechts aan het besprokene bij het gezicht van de vier hoornen en vier smeden (Hfdst. 1: 18-21). Over geheel de wereld, van Noord tot Zuid en van Oost tot West zullen de winden des hemels waaien. De engelen, die gehoorzaam zijn op het wenken des Almachtigen en die als Zijn getrouwe dienaren voor Zijn aangezicht staan, om te passen op Zijn bevelen, die engelen gaan uit om Gods werk te doen. Zij gieten de fiolen van Gods gramschap uit over de mensenkinderen. De paarden lopen, zo zij gezonden worden.

Vers 6: ***"Aan welke wagen de zwarte paarden zijn, die paarden gaan uit naar het Noorderland."***

Die zwarte paarden dus gaan naar Babel, dat is het Noorderland. Daar was de verdrukking van Gods volk. Jeremia zag een ziedende pot (kokend en bruisend vanwege de hittigheid des toorns) welks voorste deel tegen het Noorden is. Want "Van het Noorden zal zich het kwaad op doen over alle inwoners van het land." Naar dat Noorderland, de bron van kwaad en ellende voor Gods volk, trekken nu die zwarte paarden heen. Rouw en honger zal het deel zijn van die onderdrukkers. De harpen van het bedrukte Israël hebben aan de wilgen gehangen. Maar nu zal dat volk een lied des Heeren zingen, nu God Zijn twistzaak twisten zal, en de overwinning bereiden: de witte paarden gaan uit, de zwarte achterna. De witte paarden van overwinning.
Ook Egypte, dat land der schaduwen des doods, dat het graf dreigde te worden voor Jacobs geslacht, wordt bezocht. Het is het Zuiderland, waarheen de hagelvlekkige paarden trekken; brengend de gemengde oordelen, waarmede God die vijanden bezoeken zal om van Zijn volk wil.
Ja over geheel de wereld verwekt de getrouwe Jehovah beroering:

Vers 7: ***"En die sterke paarden gingen uit en zochten voort te gaan om het land te doorwandelen, want hij had gezegd: gaat heen, doorwandelt het land. En zij doorwandelden het land."***
Om hun zware arbeid, wordt hier gesproken van sterke paarden. Zij hebben geheel het land te doortrekken en hun werk over geheel de wereld te doen.
Zo zal Gods raad worden uitgevoerd.

Vers 9: ***"Zie, deze die uitgegaan zijn naar het Noorderland, hebben Mijn Geest doen rusten in het Noorderland.***
Des Heeren raad is volbracht. Zijn volk is uit de ballingschap verlost. Gods Geest rust in de vrijmaking der uitverkorenen, dan als dezen ter overwinning geleid worden. Het grote oogmerk toch van Gods handelingen is de zaligheid der Zijnen.
O, troostrijk woord! Vooral in dagen van grote beroering mag Gods volk zich door genade met dit Woord des Heeren troosten. Hoe blijmoedig zouden 's Heeren gunstgenoten wandelen in de bange dagen, die wij beleven. Over het wereldrond trekken de sterke paarden, die uit Gods eeuwige raad voortkomen. In bange weeën klaagt en kermt geheel de wereld. De ellenden zijn bijna niet te tellen, die over het aardrijk gekomen zijn. Rode en zwarte en hagelvlekkige paarden trekken voort. Met oorlog en honger en pestilentie heeft Gods hand ons bezocht. Machteloos ligt de wereld ter neder. Uit haar overvloed en rijkdom en trots is zij neergezonken in radeloosheid vanwege haar armoede en werkloosheid. De last van Gods bezoeking gaat haar kracht te boven. En toch zij weigert te bukken. Van jaar tot jaar worden de oordelen zwaarder, en de natiën keren zich verder af van God. De macht der hel vallen wij toe. Revolutie dreigt. Openlijke oorlogsverklaring aan de levende God van hemel en aarde. Zal Zijn hand ons der verwoesting ten prijs geven?
Arme wereld, arm Noorderland, arme overheden, arme volkeren, hoe ontzettend zal uw lot zijn. Gods roepstem grijpe u aan eer het te laat is. Ja, ons oog moge open gaan. Dat wij toch naar boven mogen opzien. Die wagens komen van tussen de bergen van koper. God voert in dat alles Zijn eeuwige raad uit. Zijn werk zal openbaar worden. Zijn volk zal Hij behouden en hun heil aan het licht brengen. O, dat wij het eens mochten opmerken! Zo menigeen heeft met vreze en zuchten het jaar dat wij ingingen aangevangen. En niet zonder reden. Wat zal dit jaar brengen?

Niet alleen, gelijk bij de aanvang van elk jaar worden wij voor tientallen vragen gesteld, die ons persoonlijk leven betreffen, maar bovendien klemt de bange vraag in betrekking tot de gisting en koking onder de volkeren.
Onbekeerde van hart, hoe zult gij het in de bange toekomst maken? Hoe diep te beklagen is een ieder, die God niet leerde kennen. Zonder God in de wereld, zonder Christus en zonder hoop voor de eeuwigheid. Bij herhaling reeds hoorden wij van mensen, die getroffen door werkloosheid en armoede, geen uitkomst meer zagen en wier verstand verbijsterde. Ja, die in de strik van de mensenmoordenaar vielen. Zij misten het voorrecht, dat David had toen hij in de grootste gevaren en ellenden zich sterkte in de Heere zijn God. Zouden wij Gods volk niet gelukkig achten, dat volk, dat onder de verberging geborgen leeft? Dat toch is in waarheid een gelukkig volk, voor tijd en eeuwigheid. Beproeven wij ons hart toch. Met rasse schreden gaan wij de eeuwigheid tegemoet. En dan? als de tijd van ons leven zal zijn heengesneld, wat dan? God kan van Zijn recht niet afstaan.
O, onbekeerde van hart, hoe vreselijk zal het zijn te vallen in de handen van de levende God. O, bedenk toch, dat er slechts twee wegen zijn, twee soorten mensen, gelijk in het gezicht van Zacharia klaar en duidelijk uitkwam, de goddelozen over wie het oordeel komt en Gods volk, dat eeuwig behouden wordt. En bij de eersten behoren wij van nature. Mochten onze ogen geopend worden, opdat wij onze dagen leerden tellen en de tijd uitkopen, eer het besluit bare, want de dag gaat als kaf voorbij.
Zacharia's nachtgezicht diende tot bijzondere vertroosting voor Gods volk. Ook dat volk gaat onder de bange oordelen die op de wereld zijn, door. Die treffen dat volk mede. Maar zij treffen hen, hoe zwaar ze ook zijn, niet als oordelen van Gods gramschap. Het zijn tuchtigingen die hun nodig zijn om hun afzwerven en verlaten van de Heere. Meer en meer verwaardige ons de Heere van de zonde af te staan en Zijner heiligheid gelijkvormig te worden. Met diepe schaamte en innerlijke smart over zijn wegen worde het Gods volk vergund tot de Heere weer te keren.
Maar anderzijds, het hart ontvalle dat volk niet. Hoe schrikkelijk de oordelen ook zijn zullen en hoe bang de tijden, de Heere zal Zijn erfdeel niet begeven. Zijn bewaring zal over Zijn volk zijn. Hij zal Zijn vijanden ten onder brengen en in alle kwaad dat het volk, onder Zijn hoge besturing en Zijn eeuwige raad overkomt, Zijn bescherming betonen. Hoe dierbaar zijn de beloften dienaangaande voor Gods kinderen. Hij zal Zijn engelen van u bevelen, dat ze u bewaren op al uw wegen. Dezelfde Heere, Die een zon is om hen te koesteren, zal een schild wezen om hen te beschermen. Hij zal een vurige muur rondom hen wezen, om hen te beveiligen en hun vijanden van hen af te houden, vervaard te maken en te verjagen.
Het deksel van het Verbond der Genade is uitgestrekt over hun lichamen. Over hun gezondheid, om die te bewaren, over hun leven, zo lang God enige dienst voor hen in deze wereld heeft. Dus worden zij in ziekten zorgvuldig gadegeslagen. In zijn krankheid verandert Gij zijn ganse leger. Ja, wanneer de dood in triomf omrijdt, hebbende aan al hun zijden een roof gemaakt door zwaard of pestilentie, zo worden zij onder het deksel van het Verbond veilig gehouden. Dit deksel is ook over hun goede namen, aanzien en achting uitgestrekt. Tegen de gesel der tong zult gij verborgen zijn. liet is over hun huizen en woningen uitgestrekt. Ps. 91: 10: Geen plaag zal over uw tenten naderen. Ja, over hun weduwen en wezen: *Laat uw wezen achter; Ik zal ze in het leven behouden, en laat uw weduwen op Mij betrouwen* (Jer. 49: 11). 1) De Heere is hun Bewaarder.
Is er, mijn geliefden, groter troost in dit leven dan deze? Het weinige van de rechtvaardige is beter dan de overvloed der goddelozen. En zo Gods volk de raad des

Heeren heeft volbracht, wacht het de eeuwige heerlijkheid. Komt dan, volk, dat in veel verdrukkingen uw weg bewandelt, en heft uw neergebogen hoofden op. U overkomt niets buiten Gods raad. Van tussen koperen bergen gaan de wagens; het zijn de vier winden des hemels die God laat waaien, u ten nutte. Uw ziel grijpe moed, hoe bang de tijden ook zijn.

De Heer' zal in dit moeilijk leven,
Zijn volk en erfdeel nooit begeven.

DE PRIESTER-KONING

En Hij zal priester zijn op Zijn troon, en de raad des vredes zal tussen die beiden wezen. Zacharia 6: 13b.

De nachtgezichten van Zacharia, die wij mochten overdenken, bevatten een bijzondere vertroosting voor Gods bedrukte en zwaar beproefde volk. Zij houden des Heeren kerke voor, dat Hij de twistzaak Zijner ellendigen twisten en hun schuld en zonden uitdelgen zal, niet om hun waardij, maar naar Zijn eeuwig welbehagen. De bron en het fundament en de zekerheid der zaligheid worden in die nachtgezichten gepredikt. Och, dat toch in de grote donkerheden, die het volk van God dikwijls bedekken, het oog des geloofs op de Heere zien mocht, Die Zijn werk volvoeren zal tot op de dag van Jezus Christus.

1) Men leze de kostelijke *verhandeling over het Verbond der Genade* van Thomas Boston, door schrijver dezes opnieuw te Rotterdam uitgegeven. bladzijde 203 v.v.

In het laatste gedeelte van het zesde hoofdstuk beschrijft de profeet het teken en zinnebeeld, dat de Heere hem gaf van de Priesterlijke en Koninklijke bediening van Christus. Hij toch is de man, Wiens naam is Spruit, en Hij zal des Heeren tempel bouwen. Hij is de Priester-Koning. Eeuwige heerlijkheid zal op Hem zijn. De Kroon van David lag ter aarde neergeworpen en de Priesterlijke bediening was van hare heerlijkheid beroofd. Wel had de Heere opening der gevangenis gegeven, wel waren uit Babel velen wedergekeerd, wel was met de herbouw van stad en tempel een aanvang gemaakt, maar het bleef er verre van, dat gelijk weleer de kroon bloeide en het huis van Aaron de Heere loofde en het feestoffer bond met touwen tot aan de hoornen van het altaar.

De dagen der donkerheid zijn vele voor Gods kinderen. Gods beloften zijn dikwijls zeer bedekt en in droefheid gedenkt des Heeren volk menigmaal de dagen vanouds. En waar ligt nu de bron van troost en leven? Die ligt in Christus. Hij alleen is de bron van leven en zaligheid. Op Hem wil de Heere Zijn volk wijzen, opdat het in Hem alleen de verlening en zaligheid hebbe.

Cheldaï en Tobia en Jedaja en Josia zijn uit Babel gekomen. Het zijn dezelfden, die in Vers 14 genoemd worden, met enige naamsverandering, iets dat bij de Hebreeën wel meer voorkwam.

Zij zijn blijkbaar gekomen om van de in Babel nog vertoevende Joden een bijdrage te brengen voor de herbouw des tempels. Goud en zilver is in hun hand. Zacharia zal hen ontmoeten in het huis van Josia, de zoon van Zefanja en het zilver en goud nemen en daarvan kronen maken, die hij moet zetten op het hoofd van Jozua, de zoon van Jozadak, de hogepriester. Daarna zullen de kronen zijn in de tempel des Heeren. De genoemde vier aanzienlijke Joden zullen deze kronen tot een gedachtenis wezen. Klaagden zij: "Wij zien onze tekenen niet, daar is geen profeet meer", de Heere zendt hun Zijn profeet en stelt deze kronen tot gedachtenis van Zijn trouw en liefde tot hun bemoediging. Gods volk zal

niet bezwijken in het verdriet. De Heere geeft rijke onderpanden van Zijn onveranderlijke trouw, en wil hen sterken.

Al gaat uw pad ook door de zee,
U zullen als op Mozes' bee,
Geen golven overstromen.

Maar vragen wij nu nader wat toch die honing van Jozua de Hogepriester betekent. Dat wordt ons zeer duidelijk verklaard in Vers 12, 13:
"En spreek tot hem, zeggende: Alzo spreekt de Heere der heirscharen, zeggende: Ziet, een Man, Wiens naam is Spruit, Die zal uit Zijn plaats Spruiten en Hij zal des Heeren tempel bouwen. Ja, Hij zal de tempel des Heeren bouwen en Hij zal het sieraad dragen, en Hij zal zitten en heersen op Zijn troon, en Hij zal Priester zijn op Zijn troon, en de raad des vredes zal tussen die beiden wezen."

Zonder twijfel, de Man, Wiens naam is Spruit, die Man is Christus. Hij is de wortel van het geslacht Davids en Hij is een spruit van David, het rijsje uit de afgehouwen tronk van Isai, naar het vlees uit de lenden van David, hoewel Hij de eeuwige en waarachtige God is. Die Man, n.l. Christus, wordt in deze ganse handeling in al Zijn schoonheid beloofd en voorgesteld. Zijn werk zal zijn de tempel des Heeren te bouwen, dat wil zeggen Zijn kerk. Want de kerk is de tempel des Heeren. In de koping met Zijn bloed en in de vergadering door Zijn Geest zal Christus de tempel bouwen. Eens zal dat huis des Heeren volmaakt zijn en de laatste steen worden toegebracht. Dat zal zijn in de eeuwige heerlijkheid. Die bouw is in goede handen. De Bouwmeester is Christus, Wie alle macht gegeven is in hemel en op aarde. Hem heeft de Vader verordineerd om het grote werk der eeuwige zaligheid te volbrengen en die Man zal niet rusten, tenzij dat Hij heden deze zaak voleind hebbe. Moest Gods volk iets tot het gebouw der zaligheid toebrengen, het was gewis verloren. Maar het werk van deze Bouwmeester zal volbracht werden en het zal een volmaakt bouwwerk zijn, dat Hij volbrengt. Hoe de hel ook woedt, er is geen nood. Vertrouw dit bouwwerk Hem toe, volk van God. Hij zal de tempel des Heeren bouwen. Elk zondaar gegrepen uit de klauwen des satans is een nieuwe steen voor deze tempel, die wordt behouden door des Heeren Woord en Geest om in het bouwwerk eeuwig te pralen. Tot tweemalen toe wordt het door de profeet betuigd, opdat de kerk Gods ten volle verzekerd zij van de waarheid en de zekerheid van dit werk, dat groter is dan de wereld uit niet te scheppen.

"En Hij zal het sieraad dragen."
Om de arbeid Zijner ziel zal Hij het zien en verzadigd worden. Zijn Middelaarswerk zal Hem verheerlijken in alle eeuwigheid. Hier op aarde is dat reeds bij de aanvang. De gekochten met Zijn bloed worden verwaardigd Hem de ere te geven. Van Zijn schoonheid roepen zij uit door het geloof, zo menigmaal zij Hem ontmoeten: "Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade is uitgestort op Uw lippen." "Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend." Van nature heeft Christus voor ons gedaante noch heerlijkheid. En na ontvangen genade moet dikwijls Gods volk klagen: als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte dat wij Hem zouden begeerd hebben. Maar zo slechts het geloof een weinig mag verwakkerd worden om op Christus te zien, wordt al wat aan Hem is gans begeerlijk. En zo nu deze Man, Die des Heeren tempel bouwt, die enige en volkomen Zaligmaker, hier reeds zo groot en vol van heerlijkheid voor Zijn volk uitblinkt, wat zal het dan toch eenmaal zijn zo de schare der verlosten Hem in

heerlijkheid ontmoeten zal. Dan zal Hij eeuwig eer ontvangen. Want ik heb gezegd*: Uw goedertierenheid zal eenwig gebouwd worden.* De lofzang zal in de hemelzalen nimmer meer verstommen. Het Lam dat hen gekocht heeft met Zijn bloed, zal ontvangen lof, aanbidding en dankzegging in alle eeuwigheid. De heerlijkheid van Christus zal in de volmaakte zaligheid van de uitverkorenen eeuwig uitblinken. Hij zal het sieraad dragen. En Hij zal zitten en heersen op Zijn troon, en Hij zal Priester zijn op Zijn troon.
Koning dus zal Hij zijn en Priester. Gelijk van Melchizédek geschreven is, dat hij koning was van Salem en een priester des Allerhoogsten Gods, zo zal Christus de Priester-Koning zijn. Het schaduwachtig priesterschap van Aäron zal verdwijnen, maar deze Priester heeft een onvergankelijk Priesterschap en Zijn koninkrijk is bevestigd in der eeuwigheid. De kronen op het hoofd van Jozua wijzen op Hem. Hij zal zitten en heersen op Zijn troon, aan de rechterhand des Vaders. Van daar regeert Hij alle dingen. De Leeuw uit de stam van Juda overwint. In de dood heeft Hij satans kop vertreden en Hij triomfeert, opdat Zijn volk in Hem meer dan overwinnaar zijn zal.
Zijn Priesterschap brengt een eeuwige verzoening. Het bloed van stieren en bokken kon God niet voldoen. Deze Hogepriester heeft het geldend offer gebracht. Buiten Hem zal alles bezwijken. Wie de hoop zijner zaligheid bouwt op iets buiten Christus is een dwaas bouwmeester, die zijn huis op de zandgrond vestigt. O, dat wij ons toch beproeven. Die Christus mist, mist alles. Maar de Priester-Koning heeft eeuwige heerschappij en volkomen verzoening. Zijn naam is Jezus, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden. Daartoe is Hij van de Vader gesteld van eeuwigheid.

"En de raad des vredes zal tussen die beiden zijn."
Sommige Schriftverklaarders hebben hier gedacht aan hetgeen onder het oude bondsvolk was. De Koning en de Priester raadpleegden met elkaar tot instandhouding van vrede en voorspoed in kerk en Staat, zoals ook Zerubbabel en Jozua deden. Zij lezen dan in dit woord de zoete vereniging tussen het Koninklijk en het Priesterlijk ambt van Christus. Hij kocht de vrede met Zijn bloed en vestigt die als Koning. Voorwaar er is een heilige eenheid in de ambten van Christus.
Toch zouden wij met Vader Brakel zeggen, dat Christus drie ambten heeft, terwijl er dan hier slechts van twee zou gesproken worden, en dat tussen ambten geen raadplegen zijn kan, dat is 't werk van personen. Gelijk ook Hellenbroek en vele anderen het verstaan, is de raad des vredes tussen *de Vader en de Messias.* Die raad des vredes is het verbond der genade van eeuwigheid, waarin deze Man als de tweede Adam zijn uitverkorenen vertegenwoordigend, in hun plaats onderhandelt met de Vader om hen met God in een staat des vredes te brengen. Gods eeuwige raad is de zalige fontein van behoud voor Adams zonen en dochteren naar het getal der uitverkorenen. In die raad ligt de zaligheid in God vast. En naar die raad bouwt deze Man des Heeren tempel.
O, volk van God, zink weg in dit soevereine, eeuwig vrije werk. Door Gods roepende genade zullen zij nogarbeiders worden in Gods Koninkrijk.
Onbekeerden van hart, mocht die genade u geschonken worden. Dan zouden wij Gods Woord erkennen. Gijlieden zult weten, zegt Zacharia, dat de Heere der heirscharen mij tot u gezonden heeft. Dat hij zijn eigen woord niet sprak, maar Gods Woord. Zo is het nog. De kracht der waarheid brengt tot de hartgrondige erkentenis er van. En de waarheid zal u vrijmaken. Maar hoe noodzakelijk is het dan ook, dat wij op die waarheid letten.

Dit zal geschieden indien gij vlijtig zult horen naar de stem des Heeren uws Gods.
Nee niet omdat gij zult horen. Dan was het uit de werken. En zo is het niet. Doch de profeet wil het hart van het volk doen merken op Gods stem. Hoe zal onze ziel ook enige vrucht kunnen dragen van het Woord, zo wij de stem des Heeren verachten? Gaat dat niet altijd samen? Gods waarheid wordt het volk lief. Als ik Uw Woord gevonden heb, heb ik het opgegeten en het was zoeter dan honig en honigzeem. Moge dat Woord ons dierbaar worden, opdat wij des Heeren genade rijkelijk proeven en smaken mogen. Het zij gedurig onze verzuchting:
Maak in Uw Woord mijn gang en treden vast.
Schraag op dat spoor mijn wankelende gangen,
opdat wij gebouwd mogen worden op het vaste fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is.

Ik weet hoe 't vast gebouw van uw gunstbewijzen,
Naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen.
Zo min de hemel ooit uit zijne stand zal wijken,
Zo min zal uw trouw ooit wanklen of bezwijken.

TE LANG GEWEEND?
Moet ik wenen in de vijfde maand, mij afzonderende, gelijk als ik gedaan heb nu zovele jaren? Zacharia 7: 3b.
Uit de heidenen zal de Heere de Zijnen trekken. Die in de raad des vredes gegevenen van de Vader aan de Zoon, zullen komen uit alle geslacht en volk en taal en natie. Van verre zullen zij komen, van de eilanden der zee. Christus zal ze ophalen en tot Zich brengen. Zijn werk zal niet missen. En zij zullen zelf in de tempel des Heeren bouwen. God maakt Zijn volk vruchtbaar. Van nature zijn zij vijanden, maar door herschep-

De troostvolle nachtgezichten van Zacharia hebben een einde genomen. De Heere heeft Zijn bedrukte volk door die nachtgezichten een blijvende bron van vertroosting willen schenken. Het mirtenbosje in de diepte vergaat niet, noch door het geweld van de vijand, noch om eigen zonden, hoewel die de verwerping waardig maken. Naar Gods vrijmachtig welbehagen is verzoening voor Zijn uitverkorenen teweeggebracht. Indien wij waarlijk van Gods genade geen vreemdelingen zijn, o, dat in de bangste strijd en in de grootste donkerheid ons hart gesterkt worde. Zelfs In de donkerste nachten van druk en verlating zal de lamp van Gods volk niet worden uitgeblust.

Zo zal geen klauw achterblijven. Lees vs. 15:
En die verre zijn, zullen komen en zullen bouwen in de tempel des Heeren, en gijlieden zult weten, dat de Heere der heirscharen mij tot u gezonden heeft. Dit zal geschieden, indien gij vlijtiglijk zult horen naar de stem des Heeren uws Gods.

Thans komen wij tot de andere openbaringen des Heeren, aan Zacharia gegeven. Want al namen de nachtgezichten een einde, Gods Woord bleef tot de profeet spreken. Bij herhaling zegt Zacharia dan ook:

"Het woord des Heeren geschiedde tot mij."
De Heere mocht ons oor en hart neigen tot dit woord en ons er uit Ieren tot eer van Zijn driemaal heilige naam, nu wij de verdere profetieën van Zacharia kort gaan overdenken.
Twee jaren zijn verlopen sinds de Heere Zijn Woord tot Zacharia voor het eerst sprak. Het was toen in de achtste maand in het tweede jaar van Darius. Wat in het zevende hoofdstuk wordt beschreven geschiedde in het vierde jaar van de Koning Darius, op de vierde der negende maand. In die twee jaren werden Zacharia de visioenen gegeven, waarvan zijn boek ons spreekt en arbeidde de profeet getrouw onder het volk. Al die gesproken woorden staan ons niet opgetekend, alleen wat God de Heilige Geest nodig oordeelde tot Gods eer en zaligheid der Zijnen. De Bijbel bevat alles wat ter behoud van verloren zondaren nodig is gekend te worden.

In de maand Kisleu nu had men naar het huis Gods gezonden Sarézer en Regem-Melech en zijn mannen, om het aangezicht des Heeren te smeken. (vs. 2).
De hier genoemde personen schijnen mannen van eer en aanzien geweest te zijn, althans de mededeling dat Regem-Melech met zijn mannen naar Jeruzalem komt, doet ons deze als een aanzienlijk heer kennen. Hoe groot ook naar de wereld, zij achten het niet beneden zich, naar Jeruzalem te gaan en de woordvoerders te zijn voor het in Babel toevend Israël Gods, en om het aangezicht des Heeren te smeken. Wij zullen straks deze mannen en hun lastgeVers nader leren kennen. Hier moge de opmerking plaats vinden, de wereldgroten tot lering en vermaning, dat zij zich buigen voor de hoge God en de belangen van Zijn volk behartigen. Dat zij het in oprechtheid doen zullen.
Helaas! het is er zo verre van. Wat bekommeren de groten en machtigen der aarde van onze tijd zich om de eer Gods en om Zijn kerk! Op de wegdrijvende zandgronden van menselijke berekening wil men het geluk der volkeren bewerken. Miljoenen werden jaarlijks besteed aan de vergaderingen van de Volkenbond, die beter aan de armen der aarde konden worden uitgedeeld. Prachtige woorden werden gesproken, van recht en vrede werd gewaagd, verbonden werden gesloten, tractaten vastgesteld om de oorlog uit de wereld te bannen, enz. enz. Maar men stelt God niet voor ogen. Een gekerm der nooddruftigen gaat ten hemel op, en.... wie neemt het ter harte? Rusland moordde duizenden en nog eens duizenden zijner inwoners, het hongerde de nijvere burgers uit. Het slaat met de knoet, het verbant naar de onherbergzaamste streken van de wereld. En wie handhaaft het recht? Duitsland zonk zieltogend ineen onder de misschien door angst ingegeven wrede afpersingen, vooral van Frankrijk. Waar bleef de Volkenbond? Japan voerde oorlog zonder oorlogsverklaring en roofde van China wat het er van roven wilde en maakte alle bepalingen van Genève tot een bespotting. Wie bekommerde zich om al die gruwel?
Zo ooit dan komt wel duidelijk uit, dat waar geen vreze Gods voor hun ogen is, de groten der aarde machteloos staan om iets tot blijvende zegen tot stand te brengen. Gods vloek ligt op hun doen. De rechten des Heeren kennen zij niet, naar Sions vragen zij niet. Zou dan de Heere met hen optrekken? Rust ook op de regering in Nederland niet de plicht het door haar geschonden recht van Sion te handhaven? Maar zij spot met de kerke Gods. Van haar geen afgezanten om het aangezicht des Heeren te smeken, als ware het heil van

geheel ons volk af te scheiden van de welstand der kerk. Een onvoldane schuld roept sinds meer dan een eeuw onder ons om betaling, een geschonden recht eist herstelling. Och of de groten onder ons niet te groot waren om voor God te buigen en zenden om Zijn aangezicht te smeken. Die wenk ligt in het komen van Sarézer en Regem-Melech. Ja die lering geldt ons allen persoonlijk, dat wij n.l. voor de Heere leren buigen en Zijn aangezicht zoeken.
Beide genoemde mannen kwamen tot de priesters en de profeten, "want de lippen des priesters zullen de wetenschap bewaren, en men zal uit zijn mond de wet zoeken, want hij is een engel des Heeren der heirscharen." Bij de priester is de urim en de thummim om de Heere te vragen. En de profeet is Gods knecht om op bijzondere wijze de wil des Heeren aan het volk bekend te maken. Beiden, priesters en profeten, zijn ambtsdragers des Heeren. God riep hen en bekwaamde hen en dient Zijn kerk door hen ook in de tijden van het aller-diepst verval. Ja, dat geldt niet alleen voor de dagen van Zacharia, maar de wentelende eeuwen door. Want de Heere zal Zijn kerk op aarde houden, zolang de wereld staat. Als de laatste van Gods volk wordt ingezameld, zal het einde zijn. Maar zo lang ook als Christus toeft te komen, zal op aarde naar Zijn ordinantie geleefd worden en zullen de van Hem ingestelde ambten blijven.
Wel komen donkere tijden. Gods Woord zegt het en wij beleven het. Tijden waarin als een der zware oordelen geldt, dat God de mensen bijna onthoudt, die in het ambt dienen; dat de oogst groot is en de arbeiders weinigen zijn. Och, ging het ons meer ter hart, dat dit droevig oordeel ons in deze rijden zozeer treft. Het volk dwaalt om als schapen die geen herder hebben. Maar hoe diep vervallen de tijden ook zijn, de Heere neemt niet alles van Zijn kerk weg. Ook in Babel zorgde Hij voor Zijn Sion. En te Jeruzalem zijn priesters en profeten tot wie zich de afgezanten wenden om uit hun mond de wil des Heeren te kennen. Daartoe moge de getrouwe Jehovah Zijn knechten nog gebruiken, om Zijn wil bekend te maken uit Zijn Woord. Dat die knechten hoe weinig in getal ook, de bazuin aan de mond zetten en Jacob zijn zonden bekend maken en Israël zijn overtredingen, dat zij het snode van het kostelijke scheiden! Want daartoe zijn zij geroepen. Zij zijn ontrouw voor God zo zij zachte dingen tot het volk spreken en hun bedriegerijen schouwen. (Jen 30: 10). O, blies Gods Geest toch Zijn knechten aan. Het is geen tijd om slap te handelen. Blaast, gij knechten des Heeren, de bazuin! Roept het volk wakker, eer het te laat is, waarschuwt een ieder voor zijn verderf, mist liever alle gunst der mensen dan de gunst Gods. En die gunst Gods zullen wij missen, zo wij niet getrouw zijn. Het zij u niet te doen om mensen tot u te trekken. Ga, wie gaat, als het de waarheid Gods betreft is het beter alleen met Gods Woord over te blijven dan met het gezelschap van duizenden die de scherpte van de leer der zaligheid willen afvijlen. Met beide handen bedekken wij het aangezicht! Hoe weinig hebben wij van die heilige ijver en oprechte ernst! Hoe klein is het getal van des Heeren knechten op Nederlands bodem die het eeuwig wee en wel doen horen! Hoe talloos velen zijn verleiders geworden, blinde leidslieden der blinden. Zij blinddoeken voor het naderend verderf en spreken: Vrede! vrede! en geen gevaar. O, hoe vreselijk zal het hun en hun volgelingen eens zijn zo zij voor Gods rechterstoel gedaagd worden. Zonder ophouden moge de ziel dergenen die in Sion arbeiden getrouwmakende genade van God begeren, noch de toejuichingen noch de verachting van mensen doe hen afwijken ter rechter-of ter linkerhand. Dat zij hun ziel bevrijden, gelijk het ook Zacharia gegeven werd, zich vrij te maken van het huichelachtige volk. Luister slechts hoe getrouw hij hen behandelde, die gekomen waren om het aangezicht des Heeren te smeken, en aan de priesters en profeten te vragen:

TE LANG GEWEEND?

Vers 3: ***"Moet ik wenen in de vijfde maand mij afzonderende, gelijk als ik gedaan heb nu zovele jaren?"***

Vele jaren hadden de Joden op plechtige wijze zich op gezette tijden afgezonderd tot vernedering en gebed. Gedurende de jaren van hun ballingschap, ja tot die tijd dat mannen tot Zacharia kwamen, twintig jaren na de eerste uittocht uit Babel, scheidden zij zich af om te wenen en te vasten. In Vers 3 wordt alleen gesproken van de vijfde maand, doch uit hoofdstuk 8: 19 blijkt, dat de Joden vier jaarlijkse vastendagen onderhielden, één in de vierde maand, zeventien Juni, ter herinnering aan het doorbreken van de muur te Jeruzalem, Jer. 52: 7, één in de vijfde maand, vier Juli, ter herinnering aan het verbranden van de tempel, Jer. 52: 12, 13, één in de zevende maand, 3 September ter herinnering aan de moord van Gedalja, waardoor hun verstrooiing voltooid werd, en één in de tiende maand, tien December, ter herinnering aan het beleg van Jeruzalem, 2 Kon. 25: 1. 1 *Zie Matthew Henry. 110*)

En nu komt de vraag of de Joden met die ween- en vastendagen nog zullen voortgaan. Een vraag, die het heimelijk verwijt in zich behelst, waarom vasten wij en gij ziet het niet? Ware het wenen en vasten hun geen last maar een lust geweest, een zieledrang uit schuldbesef geboren, zij hadden de vraag niet gesteld. Hun vasten en geween had de Heere alleen weg kunnen nemen, door Zijn zoete vertroostingen. Maar het volk vast en weent niet uit het besef van schuld. Zij klagen niet over de zonde, doch slechts over de ellenden door hun zonden verwekt. Zij zoeken niet de zonden te verlaten, doch de droeve en bittere vruchten die zij zelf verwekten, te ontkomen. En op dit wenen en vasten gaf God geen antwoord. Vandaar hun vragen of zij nog langer zullen voortgaan met de vastedagen, die zij nu reeds zovele jaren vruchteloos gehouden hadden.

O, droevig volk! Blinden en hartelozen! Wat zegt de Heere? Scheurt uw hart en niet uw kleren, maar gij scheurt wel uw klederen, doch uw hart blijft als het hart van een leviathan, hard als de onderste van een molensteen. Dat is de droeve ellende van Israël. Laat ons eigen gedrag er in spiegelen. Is het anders bij ons? Scheurde God ons hart, zo Hij bij Zijn oprechte volk doet? Riep Hij ons uit die duisternis tot Zijn wonderbaar licht? Dan zal het wel zijn, dan alleen is een beginsel in ons gelegd, dat door genade des Heeren eer zoeken zal. Maar zo nee, wat betekent dan al onze godsdienst? Er is een geslacht opgestaan dat roept: "Ziet ons ijveren voor de Heere." Ziet toch onze reformatie, onze kerken en zending en scholen! Zie ons doleren en wenen en vasten. -

Maar uit welke grond sproot het alles voort? Roepen niet vele hongerige kelen: "Moet het nog lang duren?" "Hebben wij niet lang genoegd geweend?" Keert men de rollen niet om en verandert het dolerend niet in een jolig Christendom?

Mijn geliefden, kan 't anders, zo wij wenen en vasten, zonder innerlijke smart? Is ons wenen dan wat anders dan een vertoning voor de mensen? Och, gaf God ons samen leed en smart te dragen over de zonde en werden onze zielen gescheurd. Wij zouden niet zeggen, het duurt reeds zovele jaren, want wie recht leert wenen voor God, verliest uit zijn geween alle waardij, waarom God iets zou verplicht zijn te doen. En hoe onbegrijpelijk het ook zijn moge voor ons natuurlijk en verdorven verstand, wie in oprechtheid voor God wenen mag, heeft in het bitter geklag een zoetheid Zijner ziel die hem gedurig zeggen doet:

Och kon ik nog eens innig klagen,
En mijn nood aan Jezus dragen;

't Zou verlichten mijn pijn.

Zo lere God ons wenen en klagen als een levend mens, een ieder klage vanwege zijn zonden.

MIJ ENIGSZINS GEVAST?

Spreek tot het ganse volk dezes land en tot de priesters, zeggende: Toen gij vaste en rouwklaagde, in de vijfde en in de zevende maand, namelijk uw zeventig jaren, hebt gijlieden Mij, Mij enigszins gevast? Zacharia 7: 5.

De vraag van de afgezondenen door het volk, dat nog in Babel was achtergebleven, of de daden van geween en vasten, die men nu zeventig Jam gehouden had, nog moesten voortduren, verried alzo de schrikkelijke eigengerechtigheid van het volk. Men eiste loon voor zijn arbeid, en kende het leven der genade niet. zo'n wenen en vasten is God niet welgevallig Welk werk van de gevallen mens kan God behagen? Hebben Adam en al zijn nakomelingen zich niet door moedwillige ongehoorzaamheid gestort in de dood? Welnu, van de mens gaat van nature niets anders uit dan de stank des doods. Wij allen zijn geworpenen op het vlakke van het veld, vertreden in ons bloed. Allen zijn zij afgeweken, tezamen zijn zij onnut geworden, er is niemand die goed doet, er is ook niet tot één toe. Wie zal zich dan beroepen op zijn goede werken? Wie zal met de vervulling zijner godsdienst-plichten iets voor God verwerven? Onze beste werken zijn als een wegwerpelijk kleed voor God. Wij zullen uit genade, uit vrije genade alleen zalig worden. Maar voor de verdienste-loosheid Zijner werken en mitsdien voor de vrije genade, was het volk geheel blind. Het eiste loon voor zijn arbeid, en beklaagde zich er over dat God dat loon inhield. Waartoe dan nog langer geweend en gevast? Dat wij in die vraag van Sarézer en Regem-Melech toch onze eigen dwaasheid mochten zien, en de wapenen van vijandschap voor God leerden neerleggen. Saulus meende God een welgevallig werk te doen, doch hij was een vervolger der gemeente Gods, een bittere vijand van vrije genade, gelijk wij allen van nature zijn. Op de weg naar Damascus behaagde het de Heere zijn ogen hiervoor te openen, en voorwaar, hoe goed wij het denken te menen, hoe oprecht wij denken te zijn, hoe toegenegen wij ons willen gedragen, zo geen hartvernieuwende genade ons deel werd, zoeken wij ons leven uit de wet en eisen wij loon op grond van onze werken, die nooit voor God bestaan kunnen. O, het kost wat, uit genade gezaligd te worden.

Bovendien leert de vraag, die uit naam der Joden aan de Priesters en profeten gedaan werd, hoe zwaar de wettische dienstbaarheid is. Mozes legt een hard juk op zijn dienaren, en zijn dienst vermoeit zeer. Het wenen en vasten duurde de Joden te lang. Eist God dat zij er nog mede voortgaan? zo vragen zij. Arme mensen die met hun doen en laten God zoeken te behagen. God is in Zichzelf bewogen voor de grondlegging van de wereld en een God der zaligheid in Christus. Hij maakt Zijn volk in de tijd des welbehagens de zaligheid deelachtig. Het is alles Gods werk, van het begin tot het einde. De Heere is de Alfa en de Omega. Geen uitverkorene kan iets tot zijn behoud toebrengen, maar dat behoeft ook niet. Hij zal het water des levens drinken om niet. Hierin is al Zijn heil, dit in Zijn ruste en de ruimte Zijner ziel.

Maar de dienstbaarheid der wet is een harde dienst. Nooit is de wet voldaan. Zij roept: Geef! geef! Israël werd het moede. Het volk vroeg:

"Komt er nog geen einde aan?" Arme mensen. Wij wanen ons rijk te zijn en wij weten niet, dat wij arm zijn. Wij werken en sloven en wij

beseffen niet, dat wij de schuld nog dagelijks meerder maken en dat ons einde zal zijn het verderf, want die u verklaagt is Mozes op welke gij gehoopt hebt.
En in de derde plaats: al ons werk is niet vol gevonden voor God. Daarvan onderwijst de Heere nu het volk. De profeet geeft Gods Woord aan de afgezanten. Nadrukkelijk verklaart Zacharia Vers 4: ***Toen geschiedde hei woord van de Heere der heirscharen tot mij.***
Die nadrukkelijke verklaring wijst op de heilige ernst en de grote betekenis die Zijn antwoord heeft. Het is het woord van de Heere der heirscharen. Het is het woord van TE

LANG GEWEEND?
Moet ik wenen in zonderende, gelijk vele jaren?
Ik weet hoe 't vast gebouw van uw gunstbewijzen, Naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen. Zo min de hemel ooit uit zijne stand zal wijken, Zo min zal uw trouw ooit wanklen of bezwijken.
de vijfde maand, mij af-als ik gedaan heb nu zo-
Zacharia 7: 3b.
Zo zal geen klauw achterblijven. Lees vs. 15:
En die verre zijn, zullen komen en zullen bouwen in de tempel des Heeren, en gijlieden zult weten, dat de Heere der heirscharen mij tot u gezonden heeft. Dit zal geschieden, indien gij vlijtiglijk zult horen naar de stem des Heeren uws Gods.
Uit de heidenen zal de Heere de Zijnen trekken. Die in de raad des vredes gegevenen van de Vader aan de Zoon, zullen komen uit alle geslacht en volk en taal en natie. Van verre zullen zij komen, van de eilanden der zee. Christus zal ze ophalen en tot Zich brengen. Zijn werk zal niet missen. En zij zullen zelf in de tempel des Heeren bouwen. God maakt Zijn volk vruchtbaar. Van nature zijn zij vijanden, maar door herschep-
De troostvolle nachtgezichten van Zacharia hebben een einde genomen. De Heere heeft Zijn bedrukte volk door die nachtgezichten een blijvende bron van vertroosting willen schenken. Het mirtenbosje in de diepte vergaat niet, noch door het geweld van de vijand, noch om eigen zonden, hoewel die de verwerping waardig maken. Naar Gods vrijmachtig welbehagen is verzoening voor Zijn uitverkorenen teweeggebracht. Indien wij waarlijk van Gods genade geen vreemdelingen zijn, o, dat in de bangste strijd en in de grootste donkerheid ons hart gesterkt worde. Zelfs In de donkerste nachten van druk en verlating zal de lamp van Gods volk niet worden uitgeblust.
Thans komen wij tot de andere openbaringen des Heeren, aan Zacharia

gegeven. Want al namen de nachtgezichten een einde, Gods Woord bleef tot de profeet spreken. Bij herhaling zegt Zacharia dan ook: "Het woord des Heeren geschiedde tot mij." De Heere mocht ons oor en hart neigen tot dit woord en ons er uit Ieren tot eer van Zijn driemaal heilige naam, nu wij de verdere profetieën van Zacharia kort gaan overdenken.
Twee jaren zijn verlopen sinds de Heere Zijn Woord tot Zacharia voor het eerst sprak. Het was toen in de achtste maand in het tweede jaar van Darius. Wat in het zevende hoofdstuk wordt beschreven geschiedde in het vierde jaar van de Koning Darius, op de vierde der negende maand. In die twee jaren werden Zacharia de visioenen gegeven,

waarvan zijn boek ons spreekt en arbeidde de profeet getrouw onder het volk. Al die gesproken woorden staan ons niet opgetekend, alleen wat God de Heilige Geest nodig oordeelde tot Gods eer en zaligheid der Zijnen. De Bijbel bevat alles wat ter behoud van verloren zondaren nodig is gekend te worden.

In de maand Kisleu nu had men naar het huis Gods gezonden Sarézer en Regem-Melech en zijn mannen, om het aangezicht des Heeren te smeken. (vs. 2).
De hier genoemde personen schijnen mannen van eer en aanzien geweest te zijn, althans de mededeling dat Regem-Melech met zijn mannen naar Jeruzalem komt, doet ons deze als een aanzienlijk heer kennen. Hoe groot ook naar de wereld, zij achten het niet beneden zich, naar Jeruzalem te gaan en de woordvoerders te zijn voor het in Babel toevend Israël Gods, en om het aangezicht des Heeren te smeken. Wij zullen straks deze mannen en hun lastgeVers nader leren kennen. Hier moge de opmerking plaats vinden, de wereldgroten tot lering en vermaning, dat zij zich buigen voor de hoge God en de belangen van Zijn volk behartigen. Dat zij het in oprechtheid doen zullen.
Helaas! het is er zo verre van. Wat bekommeren de groten en machtigen der aarde van onze tijd zich om de eer Gods en om Zijn kerk! Op de wegdrijvende zandgronden van menselijke berekening wil men het geluk der volkeren bewerken. Miljoenen werden jaarlijks besteed aan de vergaderingen van de Volkenbond, die beter aan de armen der aarde konden worden uitgedeeld. Prachtige woorden werden gesproken, van recht en vrede werd gewaagd, verbonden werden gesloten, tractaten vastgesteld om de oorlog uit de wereld te bannen, enz. enz. Maar men stelt God niet voor ogen. Een gekerm der nooddruftigen gaat ten hemel op, en.... wie neemt het ter harte? Rusland moordde duizenden en nog eens duizenden zijner inwoners, het hongerde de nijvere burgers uit. Het slaat met de knoet, het verbant naar de onherbergzaamste streken van de wereld. En wie handhaaft het recht? Duitsland zonk zieltogend ineen onder de misschien door angst ingegeven wrede afpersingen, vooral van Frankrijk. Waar bleef de Volkenbond? Japan voerde oorlog zonder oorlogsverklaring en roofde van China wat het er van roven wilde en maakte alle bepalingen van Genève tot een bespotting. Wie bekommerde zich om al die gruwel?
Zo ooit dan komt wel duidelijk uit, dat waar geen vreze Gods voor hun ogen is, de groten der aarde machteloos staan om iets tot blijvende zegen tot stand te brengen. Gods vloek ligt op hun doen. De rechten des Heeren kennen zij niet, naar Sions vragen zij niet. Zou dan de Heere met hen optrekken? Rust ook op de regering in Nederland niet de plicht het door haar geschonden recht van Sion te handhaven? Maar zij spot met de kerke Gods. Van haar geen afgezanten om het aangezicht des Heeren te smeken, als ware het heil van geheel ons volk af te scheiden van de welstand der kerk. Een onvoldane schuld roept sinds meer dan een eeuw onder ons om betaling, een geschonden recht eist herstelling. Och of de groten onder ons niet te groot waren om voor God te buigen en zenden om Zijn aangezicht te smeken. Die wenk ligt in het komen van Sarézer en Regem-Melech. Ja die lering geldt ons allen persoonlijk, dat wij n.l. voor de Heere leren buigen en Zijn aangezicht zoeken.
Beide genoemde mannen kwamen tot de priesters en de profeten, "want de lippen des priesters zullen de wetenschap bewaren, en men zal uit zijn mond de wet zoeken, want hij is een engel des Heeren der heirscharen." Bij de priester is de urim en de thummim om de Heere te vragen. En de profeet is Gods knecht om op bijzondere wijze de wil des Heeren aan het volk bekend te maken. Beiden, priesters en profeten, zijn ambtsdragers des Heeren. God riep hen en bekwaamde hen en dient Zijn kerk door hen ook in de tijden van

het allerdiepst verval. Ja, dat geldt niet alleen voor de dagen van Zacharia, maar de wentelende eeuwen door. Want de Heere zal Zijn kerk op aarde houden, zolang de wereld staat. Als de laatste van Gods volk wordt ingezameld, zal het einde zijn. Maar zo lang ook als Christus toeft te komen, zal op aarde naar Zijn ordinantie geleefd worden en zullen de van Hem ingestelde ambten blijven.
Wel komen donkere tijden. Gods Woord zegt het en wij beleven het. Tijden waarin als een der zware oordelen geldt, dat God de mensen bijna onthoudt, die in het ambt dienen; dat de oogst groot is en de arbeiders weinigen zijn. Och, ging het ons meer ter harte, dat dit droevig oordeel ons in deze rijden zozeer treft. Het volk dwaalt om als schapen die geen herder hebben. Maar hoe diep vervallen de tijden ook zijn, de Heere neemt niet alles van Zijn kerk weg. Ook in Babel zorgde Hij voor Zijn Sion. En te Jeruzalem zijn priesters en profeten tot wie zich de afgezanten wenden om uit hun mond de wil des Heeren te kennen. Daartoe moge de getrouwe Jehovah Zijn knechten nog gebruiken, om Zijn wil bekend te maken uit Zijn Woord. Dat die knechten hoe weinig in getal ook, de bazuin aan de mond zetten en Jacob zijn zonden bekend maken en Israël zijn overtredingen, dat zij het snode van het kostelijke scheiden! Want daartoe zijn zij geroepen. Zij zijn ontrouw voor God zo zij zachte dingen tot het volk spreken en hun bedriegerijen schouwen. (Jen 30: 10). O, blies Gods Geest toch Zijn knechten aan. Het is geen tijd om slap te handelen. Blaast, gij knechten des Heeren, de bazuin! Roept het volk wakker, eer het te laat is, waarschuwt een ieder voor zijn verderf, mist liever alle gunst der mensen dan de gunst Gods. En die gunst Gods zullen wij missen, zo wij niet getrouw zijn. Het zij u niet te doen om mensen tot u te trekken. Ga, wie gaat, als het de waarheid Gods betreft is het beter alleen met Gods Woord over te blijven dan met het gezelschap van duizenden die de scherpte van de leer der zaligheid willen afvijlen. Met beide handen bedekken wij het aangezicht! Hoe weinig hebben wij van die heilige ijver en oprechte ernst! Hoe klein is het getal van des Heeren knechten op Nederlands bodem die het eeuwig wee en wel doen horen! Hoe talloos velen zijn verleiders geworden, blinde leidslieden der blinden. Zij blinddoeken voor het naderend verderf en spreken: *Vrede! vrede! en geen gevaar*.
O, hoe vreselijk zal het hun en hun volgelingen eens zijn zo zij voor Gods rechterstoel gedaagd worden. Zonder ophouden moge de ziel dergenen die in Sion arbeiden getrouwmakende genade van God begeren, noch de toejuichingen noch de verachting van mensen doe hen afwijken ter rechter-of ter linkerhand. Dat zij hun ziel bevrijden, gelijk het ook Zacharia gegeven werd, zich vrij te maken van het huichelachtige volk. Luister slechts hoe getrouw hij hen behandelde, die gekomen waren om het aangezicht des Heeren te smeken, en aan de priesters en profeten te vragen:

MIJ ENIGSZINS GEVAST?

Spreek tot het ganse volk dezes land en tot de priesters, zeggende: Toen gij vaste en rouwklaagde, in de vijfde en in de zevende maand, namelijk uw zeventig jaren, hebt gijlieden Mij, Mij enigszins gevast? Zacharia 7: 5.

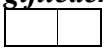

De vraag van de afgezondenen door het volk, dat nog in Babel was achtergebleven, of de daden van geween en vasten, die men nu zeventig Jam gehouden had, nog moesten voortduren, verried alzo de schrikkelijke eigengerechtigheid van het volk. Men eiste loon voor zijn arbeid, en kende het leven der genade niet. Zo'n wenen en vasten is God niet welgevallig Welk werk van de gevallen mens kan God behagen?

Hebben Adam en al zijn nakomelingen zich niet door moedwillige ongehoorzaamheid gestort in de dood? Welnu, van de mens gaat van nature niets anders uit dan de stank des doods. Wij allen zijn geworpenen op het vlakke van het veld, vertreden in ons bloed. Allen zijn zij afgeweken, tezamen zijn zij onnut geworden, er is niemand die goed doet, er is ook niet tot één toe. Wie zal zich dan beroepen op zijn goede werken? Wie zal met de vervulling zijner godsdienst-plichten iets voor God verwerven? Onze beste werken zijn als een wegwerpelijk kleed voor God. Wij zullen uit genade, uit vrije genade alleen zalig worden. Maar voor de verdienste-loosheid Zijner werken en mitsdien voor de vrije genade, was het volk geheel blind. Het eiste loon voor zijn arbeid, en beklaagde zich er over dat God dat loon inhield. Waartoe dan nog langer geweend en gevast? Dat wij in die vraag van Sarézer en Regem-Melech toch onze eigen dwaasheid mochten zien, en de wapenen van vijandschap voor God leerden neerleggen. Saulus meende God een welgevallig werk te doen, doch hij was een vervolger der gemeente Gods, een bittere vijand van vrije genade, gelijk wij allen van nature zijn. Op de weg naar Damascus behaagde het de Heere zijn ogen hiervoor te openen, en voorwaar, hoe goed wij het denken te menen, hoe oprecht wij denken te zijn, hoe toegenegen wij ons willen gedragen, zo geen hartvernieuwende genade ons deel werd, zoeken wij ons leven uit de wet en eisen wij loon op grond van onze werken, die nooit voor God bestaan kunnen. O, het kost wat, uit genade gezaligd te worden.

Bovendien leert de vraag, die uit naam der Joden aan de Priesters en profeten gedaan werd, hoe zwaar de wettische dienstbaarheid is. Mozes legt een hard juk op zijn dienaren, en zijn dienst vermoeit zeer. Het wenen en vasten duurde de Joden te lang. Eist God dat zij er nog mede voortgaan? zo vragen zij. Arme mensen die met hun doen en laten God zoeken te behagen. God is in Zichzelf bewogen voor de grondlegging van de wereld en een God der zaligheid in Christus. Hij maakt Zijn volk in de tijd des welbehagens de zaligheid deelachtig. Het is alles Gods werk, van het begin tot het einde. De Heere is de Alfa en de Omega. Geen uitverkorene kan iets tot zijn behoud toebrengen, maar dat behoeft ook niet. Hij zal het water des levens drinken om niet. Hierin is al Zijn heil, dit in Zijn ruste en de ruimte Zijner ziel.
Maar de dienstbaarheid der wet is een harde dienst. Nooit is de wet voldaan. Zij roept: Geef! geef! Israël werd het moede. Het volk vroeg: "Komt er nog geen einde aan?"
Arme mensen. Wij wanen ons rijk te zijn en wij weten niet, dat wij arm zijn. Wij werken en sloven en wij beseffen niet, dat wij de schuld nog dagelijks meerder maken en dat ons einde zal zijn het verderf, want die u verklaagt is Mozes op welke gij gehoopt hebt.

En in de derde plaats: al ons werk is niet vol gevonden voor God. Daarvan onderwijst de Heere nu het volk. De profeet geeft Gods Woord aan de afgezanten. Nadrukkelijk verklaart Zacharia Vers 4:

Toen geschiedde het woord van de Heere der heirscharen tot mij.
Die nadrukkelijke verklaring wijst op de heilige ernst en de grote betekenis die Zijn antwoord heeft. Het is het woord van de Heere der heirscharen. Het is het woord van Hem, Die enkel billijkheden spreekt Och dat ons oor geopend werd om te horen, nu Hij de dwaasheid van de mens ontdekt en het ongenoegzame van diens werk. Zijn ontdekkend woord slaat al de grond onder onze voeten weg. Hoor wat Zacharia in Zijn naam, door de Heilige Geest gedreven, aan het volk vraagt: Hebt gijlieden Mij, Mij enigszins gevast?
De vraag wordt aan de consciëntie gelegd niet alleen van het gemene

volk, waarvan Overpriesters en Schriftgeleerden eens oordeelden, dat het de wet niet weet, doch deze vraag komt ook tot de priesters, de mannen van wetenschap, uit wier mond het volk de wet vernemen moest. Hun huichelarij ging uit van Jeruzalem in het gehele land. (Jer. 23: 47). Het vasten en rouwklagen was huichelarij. In de vijfde maand vastte en rouwklaagde men, zo wij reeds opmerkten over de verbranding van Salomo's tempel door de Chaldeeën en in de zevende maand over de dood van Gedalia. Deze toch was de overgebleven Joden in Judea zeer genegen en begunstigde hen in vele opzichten. Hij werd door trouweloze mannen echter vermoord en die moord kwam de Joden niet alleen op verlies der gunstbewijzen, maar bovendien op vele nieuwe verdrukkingen te staan. Ter herdenking aan Gedalia nu, vastte en rouwklaagde Israël. Over dat vasten In de vijfde en zevende maand, en verder over al het vasten van het volk en der priesters gaat nu het bestraffend woord des Heeren. God keurt het vasten en rouwklagen, dat plechtig en ernstig plaats vond, op zichzelf niet af. O nee! Hoe betaamt het te vasten en te wenen over de zonde! De bestraffing des Heeren echter gaat daarover, dat in dit vasten het volk niet Gods eer, doch zichzelf zocht. Het gehuil der Joden op hun legersteden, als zij in zak en as nederlagen op hun verbodsdagen om koren en most te vermenigvuldigen, strekte niet tot Gods eer en welde niet op uit de vernedering des harten voor Hem. Dit vasten was integendeel een dekmantel der zonde. Is dit het vasten, zegt de Heere, dat Ik verkies? (Jer. 58). Ik mag uw verbodsdagen niet rieken. Zie tot twist en gekijf vast gijlieden en om goddeloosheid met de vuist te slaan, om uw knechten en maagden en schuldenaars te mishandelen. Gods eer was niet beoogd. De herhaling in de vraag: Hebt gijlieden Mij, Mij enigszins gevast? maakt Gods aanklacht tegen het volk en zijn priesters te sterker. Het was er verre van.

En even verre was het er van, dat Gods eer beoogd werd op de feestdagen. Op die dagen betaamde het Gods daden te herdenken, op het Paas-en Pinkster- en Loofhuttenfeest. O, dat dan gedacht werd dat de Heere het volk uit Egypteland had opgevoerd en het aan de Sinaï bracht onder de band des verbonds en wat Hij gedaan heeft toen Israël in de woestijn woonde in tenten. Met pijpen en luiten en harpen zou men de naam des Heeren loven, etende en drinkende met geestelijke blijdschap, God de eer gevend. Jeruzalem herbergde in oude dagen dan de talloze feestgangers in haar straten en op de daken hunner woningen. Het eten en drinken van dit volk, dat kon eist voor zijn arbeid, was er echter verre van om Gods eer te verhogen. De feesttijden dienden tot verzadiging van het vlees. Men was opgestaan om te spelen en te hoereren. En het vasten èn het eten en drinken was de Heere een gruwel.

In de weegschaal van Gods gerechtigheid zijn onze werken niet en ijdelheid, aan de toetssteen Zijner heiligheid zijn zij blinkende zonden. Ons vasten en vreugdbedrijven kan voor Gods aangezicht niet bestaan. Al onze werken zijn blinkende zonden voor God, hoezeer wij ons zelf er in prijzen. Dat leert God Zijn volk verstaan. Hij ontdekt de uitverkoren zondaar daaraan, dat hij zijn gehele leven tegen alle geboden Gods zwaarlijk gezondigd en geen derzelve gehouden heeft. Niet alleen zijn grove zonden worden veroordeeld, maar ook zijn beste werken. Er blijft niets voor hem over, waarop hij zich verlaten kan.

O, gelukkig hij, die zo door genade zich leerde kennen en zijn doodvonnis ondertekenen. Maar wee, die op zijn vasten en vreugdbedrijf zich verlaat. Zijn ziel zal naakt voor God bevonden worden, gewogen, gewogen en te licht bevonden. Hij zal tot de bergen en heuvelen roepen: valt op ons! als al zijn gronden hem ontvallen en zijn deugden van God veroordeeld worden als blinkende zonden.

O, lezer! beproef uzelf eer het te laat is. *Doorzoekt uzelve nauw, ja zeer nauw, gij volk dat met geen lust bevangen wordt, eer het besluit bare, (gelijk kaf gaat de dag voorbij) terwijl de hittigheid van des Heeren toorn over ulieden nog niet komt*. (Zef. 2). Van oude tijden af hebben Gods knechten, de profeten, dit gesproken. En op de getuigenis der voorgaande profeten wijst Zacharia, zeggende:

Vers 7: ***Zijn het niet de woorden, welke de Heere uitriep door de dienst der vorige profeten, toen Jeruzalem bewoond en gerust was, en haar steden rondom haar, en het Zuiden en de laagte bewoond was?***
Die dagen waren geweest. Nu was Jeruzalem tot puinhopen gesteld en al haar steden rondom tot verwoesting en het zuiden en de laagte was van inwoners beroofd. Weleer echter was het anders. Jeruzalem was een geruste stad, die geen vijand vreesde en haar steden lagen rondom in vrede. En in die dagen van rust en vrede hadden de profeten reeds gesproken van de naderende oordelen. Toen hadden de priesters, des Heeren dienaars geroepen tussen het voorhuis en het altaar: Spaar uw volk, o Hemel en geef Uw erfenis niet over tot een smaadheid der Heidenen. (Joël 2). De profeten hadden uit de keel geroepen en niet ingehouden, hun stem verheffend als een bazuin. Jesaja en Micha, Amos en Zefanja hebben getrouw gewaarschuwd. De leeuw heeft gebruld, wie zou niet vrezen? Maar men sloeg er geen acht op. Die profeten geven antwoord op de vraag, thans gesteld door het verblinde Jodendom. Zo men hun geschriften gelezen en hun woorden overdacht had, men had geweten, dat God de zonde gadeslaat en een afkeer heeft van een volk dat zijn eigen lust zoekt.
Gods Woord is niet om niet gegeven. Niemand zal zich dat Woord kunnen onttrekken, wanneer het tot hem komt. Al willen wij het van ons afschudden, gelijk een hond zich afschudt die uit het water opkomt, Gods Woord zal zijn kracht doen. De versmade vermaningen der profeten werden niet alleen bevestigd, maar volgende geslachten ten voorbeeld gesteld. Och of ons oor naar Gods Woord geopend werd. Wij beleven zulke bange dagen en een zeer donkere toekomst ligt voor ons. Vreze moet ons aangrijpen, omdat onder al de tegenheden wij ons verharden. In stede van te buigen voor God en Zijn Woord is er spot en verwerping. O, wij moeten wel zeggen: Zie naar vorige tijden. Hoe is Gods Woord toen vervuld! En wat zal het nu zijn, als alle volkeren der aarde rouw bedrijven zullen. De machten der aarde kunnen wel roepen: *Vrede! vrede en geen gevaar*, maar er is geen vrede!
O, land! land! land! hoor des Heeren Woord. Vraag en onderzoek de profeten. Vraag er naar, ieder persoonlijk. Kan God buiten Christus welgevallen hebben in een zondaar? Houdt uw vast- en bededagen, zij zijn noodzakelijk, laat uw feestdagen niet ontbreken, maar God breke onze harten. Verzaakt eigen deugd en verlaat uw zandgronden. Wij hebben een Borg voor onze zielen nodig. Alleen in Christus kan een zondaar voor God bestaan, alleen in Zijn gerechtigheid. Zoekt u geen grote dingen in de wereld. Maar mochten wij door genade verwaardigd worden te zoeken Gode welbehaaglijk te zijn in Hem, Die Zijn bruid de Vader voorstelt als een reine maagd zonder vlek en rimpel. Wij zouden onze ziel tot een buit hebben, en door de bange wereldweeën heen de heerlijkheid met Christus tegemoet gaan.

HUN HART ALS EEN DIAMANT

En zij maakten hun hart als een diamant, opdat zij niet hoorden de wet en de woorden, die de Heere der heirscharen zond in Zijn Geest door de dienst der vorige profeten, waaruit ontstaan is een grote toorn van de Heere der heirscharen. Zacharia 7: 12.

Des Heeren Woord heeft de huichelarij ontdekt van hen, die zo plechtig en schijnbaar ernstig kwamen vragen of zij met vasten en wenen nog zouden voortgaan, gelijk zij pleegden te doen de zeventig jaren van de ballingschap. In dat vasten legden zij een grond van verdienste, en dat getuigde niet alleen van hun blindheid, van het gemis van zelfkennis, maar het eisen op grond van hun werken was te gruwelijker, omdat het gepaard ging met een vasthouden aan de zonde. Zacharia wees op de vaderen van Israël terug, op hun wegen, op hun verharding, op hun-verwerpen van de vermaningen der profeten en op de gevolgen van hun zonden. Het geslacht, dat rein was in eigen ogen wandelde in dezelfde wegen. Zie, dat is de diepe lering die Gods Woord ons hier geeft, dat alle eigengerechtigheid stoelt op de wortel van ons diep verderf, zij komt uit een hart, dat niet anders dan kwaad voortbrengt en geheel melaats is. De ontdekking van de Heilige Geest aan ons diep verdorven bestaan, slaat dan ook de grond van goede werken en verdienste onzerzijds onder onze voeten weg. Gods kinderen worden uit genade zalig, zonder hun werken. Die werken volgen en gaan niet vooraf. En waar die rechte zelfkennis wordt gewrocht, daar komt tevens een haten en vlieden van de zonde en een horen naar Gods Woord. Israël was daarvan echter verre, gelijk wij van nature allen vreemdeling zijn en gelijk dit schrikkelijke kwaad algemeen openbaar wordt naar mate een volk God en Zijn Woord en dienst veracht. Is dat niet klaar en tastbaar onder ons volk in deze dagen? Hoe zeer is Gods wet verlaten en vertreden en hoeveel duizenden houden nog aan de vorm vast, vragend hoe lang zullen wij nog vasten en wenen? Welhaast zal ook deze band breken. Want men verkiest des Heeren wegen niet omdat men er lust in heeft. Luister slechts, wat de Heere ons zegt:

Vers 9, 10: ***Alzo sprak de Heere der heirscharen, zeggende: Richt een waarachtig gericht, en doet goedertierenheid en barmhartigheden, de een aan de ander. En verdrukt de weduwe noch de wees, de vreemdeling noch de ellendige en denkt niet in uw hart de één des anderen kwaad.***

Van oude tijden had de Heere deze weg door Zijn getrouwe profeten Zijn volk bekend gemaakt als de weg des heils. Op recht en gerechtigheid steunt de verlossing van arme zondaren. Sion zal door recht verlost worden, door Gods recht, dat in Christus een volkomen voldoening vond. Van dat recht des Heeren zal Zijn volk zingen, van goedertierenheid en recht. En de getrouwe Jehovah heeft die verlossing in Israëls staat diep afgedrukt. Een waarachtig oordeel had dit volk te verrichten, zonder aanneming des persoons. Het recht moet zijn loop hebben. Maar dit sluit geenszins uit, dat goedertierenheid en barmhartigheid aan de naaste bewezen worden en bijzonder de weerloze weduwe en wees worde beschermd, de vreemdeling en de ellendige onder hoede en beschutting worden genomen. Zelfs in het hart mocht geen kwaad tegen de bedrukten worden bedacht. Want de Heere ziet het hart aan. Hij sprak eens door de dienst van Mozes, Zijn knecht: "Wacht u, dat in uw hart geen Belialswoord zij."
Ja, dat alles had een zeer diepe betekenis, en zag op de verlossing van Gods uitverkorenen in Christus; Israël was een geheel enig volk, het was Gods volk. In deze natie was het leven der kerke Gods door de wentelende eeuwen heen. In die kerk worden Gods deugden verheerlijkt "De goedertierenheid en de waarheid zullen elkaar ontmoeten, de gerechtigheid en vrede zullen elkaar kussen." 0 gelukzalig volk, dat door genade dit mag leren verstaan. Voorwaar dat volk moest in de branding van Gods recht eigen

gronden en gerechtigheden verlaten, om door recht en uit barmhartigheid behouden te worden.
Maar de grondslagen van recht en goedertierenheid en barmhartigheden zijn ook de hechte grondslagen van ons volksbestaan. Het heeft de Heere behaagd eens ons land vastelijk daarop te formeren. Welk een gezegende tijd was die tijd. Sterk en onverwinnelijk stond dit kleine volk in de strijd. Zelfs tegen de machtigste vijanden. De noden der ellendigen werden vervuld, en de Heere opende de schuren des hemels. Op onze Nederlandse erve heerste alom volksgeluk en vrede. Wij mochten in deze bange tijden aan die dagen vanouds wel eens terug denken. Want het gaat ons als het Israël verging. De grote tijden van bloei en blijdschap waren voor dat volk weggevlogen en hadden plaats gemaakt voor onderdrukking en grote ellende, gelijk ons een steeds banger toekomst dreigt. En hoe kwam dat? O, dat Nederland eens luisterde en zich spiegelde aan Gods Woord. De Heere wijst door Zacharia de oorzaak der grote en smartelijke ellende aan, zeggende:

Vers 11: ***Maar zij weigerden op te merken en togen hun schouder terug en zij verzwaarden hun oren, opdat zij niet hoorden.***

Gelijk een os die aan het juk niet gewoon is, zodra men dit juk op de schouder leggen wil, zich terugtrekt en de hals onder het juk niet buigen wil, zo deed Israël. Des Heeren juk, waarvan Christus zegt dat het licht is, weigerde men op de hals te nemen. Gelijk het van die zich liet strelen en kalm alle handeling bleef gedragen totdat het juk zou werden opgelegd, zo handelde het zaad van Jacob. Het liet de profeten spreken. Maar het nam hun woord niet ter hart. "Zij weigerden op te merken.... en zij verzwaarden hun oren (alsof zij doof waren) opdat zij niet hoorden." Het juk van Gods geboden en rechten schudden zij van zich af Zij eisten een vrijheid van handelen, een leven naar het goeddunken huns harten. Steeds erger werd het. Zij verhardden hunne harten.

Vers 12: ***En zij maakten hun hart als een diamant, opdat zij niet hoorden de wet en de woorden, die de Heere der heirscharen zond en Zijn Geest, door de dienst der vorige profeten, waaruit ontstaan is een grote toorn van de Heere der heirscharen.***

Welk een moedwillige verharding. Opzettelijk verwierpen zij elk woord dat de Heere tot hen bracht, zij kozen er positie tegen, zij sloten hun hart toe. Diamant is de hardste steen om te bewerken. Zo hard en onbuigzaam maakten zij hun harten. Schrikkelijker gedrag is niet denkbaar dan de verharding des harten. De verharding maakt rijp voor Gods oordeel. Duidelijk zegt Zacharia het: daaruit is ontstaan een grote toorn van de Heere der heirscharen. Die toorn brandde als een onuitblusselijk vuur, en als een wervelwind, waartegen niets bestand is. Weldra brak het oordeel los. In bange nood riep men de Heere aan. Maar God hoorde niet naar hunne jammerklachten.

Vers 13: ***Daarom is het geschied, gelijk als Hij geroepen had, doch zij niet gehoord hebben, alzo riepen zij ook, maar Ik hoorde niet, zegt de Heere der heirscharen.***

Geliefde lezer, welk 'n ernstige waarschuwing ligt in dit woord des Heeren voor ons allen, voor ons land en voor ieder persoonlijk. Nederland zonk diep. De vaste grondslagen van Gods Woord zijn meer en meer verlaten. Luider en luider is het geroep geworden: God moet weg! weg uit onze staat, weg uit onze maatschappij, weg uit school

en huis! Van onze erve af. Wij doen het zonder God. En anderzijds zoekt men onder Christelijke vlag een vrijheid te verdedigen, waarbij ieder zich vrij uiten kan. Wat bleef van Gods rechten over? Het recht struikelt op de straten. Doodslag raakt aan doodslag en waar blijft Gods eis: "Wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door de mens vergoten worden, want God heeft de mens naar Zijn beeld gemaakt"? Zal de Heere de vertreding Zijner rechten niet wreken? Zal Hij van de overheid het vergoten bloed niet eisen, dat tot de hemel roept? Ai waar is de goedertierenheid en barmhartigheid? Een versteende maatschappij is gekweekt die roept: Ben ik mijns broeders hoeder? Verzekering op verzekering is doorgevoerd met wettelijke dwang. Het land kan de last niet langer dragen. Een verarmd en hongerig volk zal de aanklacht zijn tegen de van Gods geboden afwijkende weg die men is ingeslagen. Och, dat volk en overheid naar de stem des Heeren hoorden.
Maar wij weigeren te horen. Wij maken ons hart als een diamant. Wij zijn als een dove adder, die haar oren toestopt. Het heeft ons aan getrouwe hechten niet ontbroken, die in de naam des Heeren tot Zijn geboden terugriepen. Hun predicatiën zijn er nog! Zij spreken nog nadat zij gestorven zijn. Maar wij rennen door! Schuld is op schuld gestapeld. Zonde is met zonde vermenigvuldigd. Toets het gedrag onzer natie aan des Heeren geboden en o, wie zal het kunnen ontkennen? Wij staan aan al die geboden schuldig. Is Gods toorn tegen ons niet billijk ontstoken? Een grote toorn van de Heere der heirscharen is ontstaan. In de zonde ligt de oorzaak der ellende. Armoede kwam, werkloosheid in alle takken van ons volksbestaan. Nederland wordt betrokken in het oordeel, dat over geheel de wereld gaat Waar is het volk, dat met de schuld onder Gods recht mag vallen? Waar het volk, dat een opening vindt aan Gods genadetroon? Is het niet, alsof de toenemende nood zelfs Gods kinderen niet raakt? *Gij hoordet niet naar Mijn Woord, zegt de Heere en Ik zal naar u niet horen.* Hoe lang nog? Zal de Heere ons overgeven, gelijk Hij Israël deed? O, bange toekomst.

Vers 14: ***Maar ik heb hen weggestormd onder alle Heidenen, welke zij niet kenden, en het land werd achter hen verwoest, zodat er niemand doorging, noch wederkeerde, want zij stelden het gewenste land tot een verwoesting.***

De verwoesting is over Israël gekomen. Het volk werd weggevoerd en het land, vloeiende van melk en honing, lag verlaten, Geen mens woonde er in. Niet de Chaldeeën, maar Israël zelf bracht die nameloze ellende over zich, zeventig jaren lang.
Zal de verwoesting ook ons treffen? Nog stelt de Heere Zijn oordelen uit, nog roept Hij ons de paden der zonde te verlaten. Die tijd moge Vorstenhuis en volk een tijd der bekering worden. Dat gave de Heere, dat ons harde hart gebroken werd. Op de knieën o volk! Het verbond vernieuwd, dat eens onze vaderen sloten. Och, of er verlenging van onze vrede wezen mocht.
En die roepstem der bekering geldt ook elk onzer, jong en oud. Ons hart is als een diamant. Ja wij verharden ons. Gods roepstemmen slaan wij af. Wat arbeid besteedde Hij aan ons. En waar is de vrucht der bekering? Dat onze ogen mochten opengaan. Brak God dat harde hart eens, opdat wij genade zouden begeren en behoud zoeken, eer Hij ons wegstormen zal. Want wie kent de hittigheid van Zijn toorn? O, jongelingen en jonge dochteren, hoort des Heeren Woord. Verlaat de paden der zonde en der ijdelheid. Neemt Gods Woord ter hart. De Heere moge dat Woord vruchtbaar maken tot de bekering van jong en oud. Hij doe Zijn volk voor Zijn Woord beven. Dat volk leert zich Gods oordelen waardig keuren. Maar ook dat volk zal door recht behouden worden. Verwaardige de

Heere dat volk bij Hem te schuilen en ten tijde van Gods toorn een verberging te vinden onder de schaduw Zijner vleugelen.

HOOP VOOR GODS KERK

Alzo zegt de Heere: Ik ben wedergekeerd tot Sim, en Ik zal in het midden van Jeruzalem wonen, en Jeruzalem zal geheten worden een stad der waarheid en de berg des Heeren der heirscharen, een berg der heiligheid. Zacharia 8: 3.

Met grote ernst heeft Zacharia in de Naam des Heeren het volk de gruwelijke zonden ontdekt, waaraan het schuldig stond en waarvoor het blind was. Gods heilig recht heeft zich ontdekt. De droeve verwoesting en langdurige ballingschap is gekomen om der zonde wil. In het huichelachtig gedrag van een volk, dat het wenen en vasten moede wordt, heeft de Heere geen welgevallen. Hoe scherp was dan ook de beschuldiging des Heeren van dit volk. Alle hoop moest het ontvallen. Maar de Heere ontdekt de zonden niet om de Zijnen tot wanhoop te brengen. Integendeel. Hij wil Zijn volk voeren tot de verlossing en de genade, die in Christus is. Daarom ontsluit de getrouwe Jehovah nu, aan het door schuldbesef getroffen volk, het heil dat Hij bereid heeft en belooft Hij in gunst weer onder het volk te wonen. Dan zal het droevig vasten veranderen in blij vreugd.

Ziehier het kenmerk van de zaligmakende overtuiging, in onderscheiding van een consciëntieële wroeging over de zonde. Die wroeging kan zeer, groot zijn en vele helse angsten veroorzaken. Ik heb meermalen mensen ontmoet, die in de allergrootste benauwdheden verkeerden, vanwege de sterke veroordelingen hunner consciëntie. De namen zou ik u kunnen noemen van hen, die in hun bange angsten dag noch nacht rust hadden en het vel van handen en voeten wreven.

Ik herinner mij geroepen te zijn bij mensen die de nacht niet meer durfden ingaan; in huizen waar de vrouw met hangende haren rondliep en de man het huis was uitgevlucht. Die baden om voor hen Gods aangezicht te zoeken.

Ik heb ze gekend, die hun huis reformeerden en trouw ter kerke gingen, waar zij niet één predicatie onbewogen konden aanhoren. En zie, zo niet erger hun overkwam, na korte tijd, als hun consciëntie een weinig tot rust gekomen was, keerden zij tot de wereld weer terug, ja hun leven werd erger dan te voren. Zij misten de levendmakende bediening van de Heilige Geest. In hun overtuiging was wel bange vrees, wroeging en hardheid, maar de vernedering en vertedering des harten werd bij hen niet gevonden, de levende hoop ontbrak. Het heil in Gods beloften Zijn volk betuigd, bleef hun bedekt.

Daarin is de algemene overtuiging onderscheiden van de zaligmakende. Al kan Gods volk met vele vrezen bezet zijn, dat het vanwege de zonde uitroepen moet: "Het is eeuwig verloren!" toch laat God de Zijnen niet buiten hoop. Hij doet hen buigen onder Zijn recht en bekennen, dat zij de dood zich hebben waardig gemaakt. Maar in die erkenning is een ware vernedering en verootmoediging. O, let daar toch op! De algemene overtuigden zijn hard en wreed; zij komen er niet toe oprecht en hartgrondig hun Rechter om genade te bidden. Zij zeggen als Kaïn: Mijn misdaad is groter dan dat zij vergeven worde; zij vinden de plaats van berouw niet. Maar als de Heere Zijn volk overtuigt, komt dat volk met de koorden der veroordeling om de hals: Het zegt met Esther: *wanneer ik dan omkom, zo kom ik om*. Het neemt tot God zijn toevlucht, hoewel de Heere niet anders dan tegen de zonde roken kan en de zondaar verdoemen moet.

Maar, zie hier ligt de verklaring van die zoete, wonderlijke, krachtdadige overtuiging van zonden, de Heere trekt ze met mensenzelen, met touwen der liefde. Hij overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel, maar Hij werkt ook een levende hoop. Wie niet anders dan helleangsten kent, hij zie wel toe; want hij is in groot gevaar. God doet Zijn volk komen met smekingen en geween. Brengt het zijn nachten door met klagen, er is in zijn

geween meer blijdschap dan in al de vreugde van de wereld. Hoewel die ware ontdekten geen groter zondaar kennen dan zij zelf zijn, met verwondering worden zij vervuld, ziende dat zij in het heden der genade zijn. Gods Woord wordt hun geopend.
O, die troostrijke nodigingen en dierbare beloften, die hun hart doen smelten als was. Het heil van Gods dienst en volk wordt hun voor ogen gesteld. Zelf ongelukkig, zien zij Gods kinderen met betraande ogen dikwijls na. Dat volk is met God verzoend. Dit alles trekt hun hart, het beweegt hen, om de Heere te zoeken. God overtuigt Zijn volk niet om ze in de ellende te laten, maar om ze te verlossen. Ik zal ze lokken, zegt de Heere; en ze voeren in de woestijn en Ik zal naar hun hart spreken. Zacharia nu spreekt naar het hart van het oprechte, om der zonde wil bedroefde volk. Om zijn zonden is Jacobs nageslacht naar Babel weggevoerd. De vijand heeft stad en tempel tot puinhopen gesteld. In dat alles was Gods grote grimmigheid tegen het schuldig volk. God heeft ze weggestormd.

Vers 2: ***Alzo zegt de Heere der heirscharen: Ik heb geijverd over Sion met een grote ijver, ja met grote grimmigheid heb Ik over haar geijverd***.

Gods recht kan de zonde niet ongestraft laten. Het rookt tegen de ongerechtigheid. Dat wordt de bange ervaring van Gods volk. Daaruit zijn de tuchtigingen om de zonde. Nadat Davids schuld verzoend was, en de Heere zijn zonde had weggenomen, ging hij zwaar onder Gods kastijdende hand. In zijn ouderdom zelfs drukte hem de zonde zijner jonkheid neer. Het leven is zo diep! Gods deugden zijn volmaakt. Zijn gerechtigheid is in der eeuwigheid. In het persoonlijk leven van het volk kan de Heere zo van verre zijn. Het is soms of Hij hen verlaten heeft. O, die bange verlatingen Gods, wanneer het Zijn kinderen is, alsof zij het aangezicht van hun Vader niet meer aanschouwen zullen. De vijand heeft dan vrij spel. Beken Belials verschrikten mij. Banden der hel omringden mij. De afgrond roept tot de afgrond. En het is of de Heere het niet ziet en merkt.
Zo van verre is God in donkere rijden van Zijn kerk in het gemeen. Welk een droeve dagen beleven wij toch! De Kerk is geworden als een nachthutje in de komkommerhof, als een belegerde stad. De vijand heeft haar overweldigd. Leugen en bedrog zijn in het midden van haar. En de Heere staat van verre. Het is, of het Hem niet aangaat, al heeft Hij ons nog niet geheel verlaten.
Met ontroering moeten wij aan de kerk gedenken. Onze eerste koning heeft zich aan haar vergrepen en geen Regering, zelfs geen z.g.n. Christelijke denkt er aan zich over Gods kerk te ontfermen. Integendeel, men laat ze in boeien en banden, waarin men ze neder wierp. Zou dan de Heere het niet zien? Is er dan geen hoop meer voor Nederlands Sion? Of zou ook voor haar gelden wat de Heere spreekt in Vers 3: Ik ben wedergekeerd tot Sion en Ik zal in het midden van Jeruzalem wonen, en Jeruzalem zal geheten worden een stad der waarheid, en de berg des Heeren der heirscharen, een berg der heiligheid?
Weleer woonde de Heere in het midden van Jeruzalem. Daar was het bloed der verzoening. Dáár betoonde Hij Zijn gunst en genade, ja daar deed Hij Zijn volk ingaan in Zijn heiligdom en met Hem gemeenschap oefenen. Jeruzalem was de stad des Groten Konings. Zij was vol recht. Gerechtigheid herbergde er in. *Maar de getrouwe stad is een hoer geworden. Het ganse hoofd is krank, het hart is mat. Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheels aan hetzelve, maar wonden en striemen en etterbuilen die niet uitgedrukt noch verbonden zijn en geen derzelve is met olie verzacht*.
O, droef verval van Sion. Eigen schuld was de oorzaak. Daarentegen alleen de genade en ontferming Gods kan de toestand veranderen. Door genade alleen wordt Gods Kerk staande gehouden. En die vrije genade wil de Heere Jeruzalem bewijzen. Hij zal

wederkeren tot Sion en in het midden van Jeruzalem wonen. Dan zal de zonde en de leugen worden ten ondergebracht. Zo de Heere Zich tot Zijn Kerk wendde, gewis zij zou weer worden een stad der waarheid en de berg des Heeren der heirscharen, een berg der heiigheid. Dat was ook Nederlands kerk weleer. En dat vermag genade alleen haar weer te doen worden. Gods volk mocht eens in de ware behoefte komen, smekend om de bediening van de Heilige Geest, opdat Juda's steden herbouwd worden uit het stof, opdat de Kerk weer één worde, gebouwd op het vaste fundament der Apostelen en Profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste hoeksteen is.
Dat de Heere wederkere, en Zijn wonen onder ons zichtbaar worde in verzoening der zonden en reiniging der ongerechtigheden. Zijn werk alleen kan ons behouden. Het ga toch het volk van God aan. Hun verre zijn van de Heere is de dodigheid der kerk. Over hen zij Gods gunst en genade. Dat volk zoeke de getrouwe Jehovah weer op. Hij verstokke hun hart niet en doe het van Zijn wegen niet dwalen. De kracht van het bloed des Lams moge het ervaren. Dat er een gelovig vluchten tot Christus zij, en een ingaan in het binnenste heiligdom om nabij de Heere te zijn. Wie zal niet moeten erkennen, dat het eigen schuld is, wanneer wij zo verre van God leven. En toch als het van ons komen moest, ware het verloren. Wij zouden van de Heere eeuwig wegdwalen. Maar de getrouwe Jehovah zie om naar die, die naar Hem niet omziet. Hij maks Zijn volk getrouw, een stad der waarheid, een berg der heiligheid, opdat de Heere weer heerlijk zij in de harten Zijner uitverkorenen.

WONDERLIJK IN DE OGEN DEZES VOLKS

Alzo zegt de Heere der heirscharen: Omdat het wonderlijk is in de ogen van het overblijfsel dezes volks in deze dagen, zou het daarom ook in Mijn ogen wonderlijk zijn? spreekt de Heere der heirscharen. Zacharia 8: 6.

Het geloof is een gave Gods. Ook de oefeningen van het geloof worden door de Heilige Geest verwekt. Van nature zijn wij in de staat van ongeloof, als vrucht van de verwerping van Gods Woord in het paradijs, waar Adam het woord des duivels aannam: Gij zult niet sterven. Hij stelde God tot een leugenaar. En al Adams nakomelingen verkeren in die droeve staat, dat zij, vreemdelingen van God, van nature des Heeren Woord verwerpen. Alleen wederbarende genade kan ons uit die jammervolle staat te verlossen. In de wedergeboorte toch plant de Heilige Geest het levend, zaligmakend geloof in de ziel der uitverkorenen. En door dat geloof alleen zal Gods volk het Woord des Heeren weer omhelzen, en wordt het verwaardigd, zich op Gods beloften te verlaten. Is alzo het geloof, een gave Gods, tot de oefening er van hebben Gods kinderen voortdurend de verlichting en versterking van de Heilige Geest nodig. De weg toch, waarin de Heere de geschonken belofte vervult, loopt gedurig in het onmogelijke van 's mensen zijde.
Onmogelijk was de geboorte van een zaad uit Sarah, aan Abraham toegezegd, onmogelijk werd de verheffing van David op de troon, onmogelijk de herbouw ven Jeruzalems stad en tempel, toen Jacobs nageslacht in Babel gevangen zat. En de gedurige onmogelijkheid der vervulling van hetgeen de Heere beloofde, doet in Gods volk de behoefte ontstaan aan de versterking des geloofs door de Heilige Geest. Dikwijls wijkt dat volk van de rechte weg af, en wordt het gevangen in de strikken van het ongeloof. Al heeft Abraham niet getwijfeld door ongeloof aan de beloften Gods, hij nam Hagar in plaats van Sarah. En hoeveel waren de wankelingen in de bijbelheiligen zelfs. Jacob klaagde van droefheid te zullen sterven, David vreesde in de hand van Saul om te komen en zeie in zijn haasten: *Alle mensen zijn leugenaars.* Israëls overblijfsel was het wonderlijk, onmogelijk, dat

Jeruzalem herbouwd en Jehovah in het midden van de Zijnen wonen zou. Duizendvoudig zijn de wankelingen en twijfelmoedigheden in Gods kinderen. Zo niet de Heere het geloofsterkte, gewis het werd ten onder gebracht. Gods volk kan van zichzelf niet geloven. Ook in de oefeningen is het geloof gave Gods. Maar die gave onthoudt de Heere de Zijnen niet. En bijzonder nu wordt daardoor het geloof gesterkt, dat de Heere Zijn volk er op wijst, dat de verlossing van de uitverkorenen Gods werk is. "Zou het daarom ook in Mijn ogen wonderlijk zijn?" spreekt de Heere der heirscharen.
O nee! Voor de Heere is niets te wonderlijk. Hij vermag alle dingen. Hij doet, wat Hem behaagt. Hij roept de dingen, die niet zijn, alsof zij waren. Dat heeft Hij zo menigmaal aan Zijn bedrukte volk betoond. Zou dan die God, Die Israël uit Egypte opvoerde en leidde door de woestijn; Die de muren van Jericho deed vallen op bazuingeschal en alle koningen in Kanaän ten onderbracht, zou dan die God niet kunnen verlossen uit Babel? Is dan Zijn arm verkort? Hij, Die in zes benauwheden heeft gered, zal in de zevende niet doen omkomen. Het volk heeft veelal te kleine indrukken van Gods alvermogende genade, en soevereine liefde. Naar eigen gesteldheid meet het dikwijls Gods daden af. Het oog des geloofs verduistert en de ellende en de macht van de vijand schijnen zo groot, dat geen verlossing meer mogelijk is. Uit de diepte nu wil de Heere Zijn volk ophalen, door hen op Hem te doen zien. Zou het daarom ook in Mijn ogen te wonderlijk zijn?
O, kom, volk van God, en hef uw ogen op omhoog. Bij de Heere zijn uitkomsten, zelfs tegen de dood. In welke diepten van ellende gij ook verkeert, hetzij geestelijk of in het tijdelijke leven, de Heere zal u niet begeven.

Al ging uw pad ook door de zee,
U zullen, als op Mozes' beê,
Geen golven overstromen.

Zo blijft er hoop voor Gods kinderen; hoop ook voor de diep vervallen kerk, hoop voor de kerk ook in ons Vaderland, hope, al is Gods kerk in de wereld niet meer dan een overblijfsel, arm en ellendig. Zie het duidelijk in het herstel van Jeruzalem. De stad des groten Konings lag in puin; verlaten en verwoest. En nu belooft de getrouwe Jehovah niet alleen de herbouw der stad, maar ook wil Hij ze doen bevolken.

Vers 4, 5. "***Alzo zegt de Heere der heirscharen: Daar zullen nog oude mannen en vrouwen zitten op de straten van Jeruzalem, en ieder zal zijn stok in de hand hebben, vanwege de veelheid der dagen, en de straten der stad zullen vervuld worden met jongens en meisjes, spelende op haar straten."***

Er zullen dus ouden van dagen zijn en jeugdigen van jaren. God zal de bewoners van die stad niet in de kracht des levens wegnemen, maar de kroon der grijsheid zal gedragen worden, die ook een eer is voor de stad. Op hun stok zullen de ouden leunen, gelijk eens Jacob leunde op het opperste van zijn staf, toen hij de zonen van Jozef zegende. Die stok van steunel herinnert tal van gevallen in het leven, tal van uitreddingen en verlossingen, die God gewrocht heeft. Welnu in vrede en rust, zonder vreze voor de vijand, zullen de ouden van dagen op de straten van Jeruzalem zitten, sprekende van en zich verlustigend in Gods daden. Dat is de vrucht van de verlossingen des Heeren. O, dat het meer onder ons gevonden werd. Dat de ouden Gods werken prijzen, en rust en vrede genieten. Want de vrede Gods gaat alle verstand te boven.

Zie op de wegen terug, volk, leun op die stok, dat uw betrouwen zij in die God, Die nooit verlaat het werk Zijner handen. En dat onze kinderen spelen op de straten der stad. Het vrolijk spel der kinderkens mag niet ophouden. Toen ik een kind was, zegt Paulus, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind. Die kinderlijke gezindheid ontbreke toch niet in de kerke Gods. Handelt met die kleinen niet hard. Verheft n niet op ontvangen genade, volk. Maar verheugt u, zo er nog jongens en meisjes zijn, spelende op de straten. Zo God nog toebrengen wil tot de gemeente die zalig wordt, en Zijn Geest zich van ons niet geheel onttrekt.

Er ligt ook voor de openbaring van Gods kerk wel een belofte in. O, gedenke de Heere aan dat Woord, ook in deze Godvergeten tijden. Hij late ons de ouden van dagen, maar behoude ook het opkomend geslacht, opdat dit van de waarheid niet worde afgetrokken. Wat ik u, jongens en meisjes, bidden moge, houdt u met grote ernst bij Gods Woord en kerk. Neemt het niet te licht, gelijk velen doen in deze tijden. Mijdt ijdel gezelschap, ook al is het met de naam van "Christelijk" getooid. Het jolig Christendom van deze tijden brengt het Christendom in diskrediet, het maakt dit een aanfluiting. Men springt en zingt en maakt komedie en wat al niet meer, alles onder Christelijke vlak. Zouden wij onze jongens en meisjes niet waarschuwen? Zijn wij beter? Ganselijk niet. Niet uit zelfverheffing vloeit onze ernstige en aanhoudende vermaning. Het grote gevaar echter dat èn van de openbare werelddienst èn van de z.g.n. Christelijke pretmakerij dreigt, moet ons de bazuin aan de mond doen zetten. Gods kerk wordt bedreigd.

Op ons opkomend geslacht wordt een geweldige aanslag gesmeed. Gaat dat verloren, dan zal de kerk verloren gaan. De Heere geve jongens en meisjes, spelende op onze straten: Laat uw plaatsen in Gods huis niet ledig staan. Niet eens per Zondag ter kerk en het overige van de tijd in "gezellige" praatje doorgebracht. De ledige plaatsen in Gods huis zullen eens tegen u getuigen. Zet uw hart op de waarheid. Besteedt de weinige centen die gij nog missen kunt om u de geschriften onzer vaderen aan te schaffen. Leest die, nevens Gods Woord, met ernst en aanhoudend. God mocht dat onderzoek zegenen tot uw eeuwig heil, opdat u in het geestelijk Jeruzalem vreugd en blijdschap genieten moogt,

Dat de kinderen ons niet ontbreken! De lust tot genot en wereldse rust doet de mens zelfs in de geboorte ingrijpen. Tel eens op hoeveel kinderen jaarlijks in uw gemeente worden gedoopt, en vraag dan, of wij vrij uitgaan. Zouden wij de zorgen voor een groot gezin, hoe zwaar die ook drukken kunnen, niet verkiezen boven het werelds genot van kunstmatig beperkte gezinnen? Zijn niet de kinderen een erfdeel des Heeren? Is hun bezit niet meer dan rijkdom en eer van de wereld? Is vrede in ons huis niet te schatten als een der grootste goederen op aarde?

Ach zeg! zijn de kleine gezinnen gelukkiger dan de grote? Gods misnoegen rust op hen, die Zijn Woord tegenstaan: *Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt.* Op onze straten moeten jongens en meisjes spelen. God geve de vrede daartoe en de rust. Van alle zijden dreigt die verbroken te worden, dat wij op onze straten niet gaan kunnen en ons einde komt (Klgl. 4). Vreze vervult ons vanwege onze ongerechtigheden Hoe lang nog, zal ons volk weigeren voor God te bukken! Zal de Heere onder ons straks rijden op het rode paard van in- of uitlandse vijand? Zal de vrucht der vertreding van Gods geboden en de ontrouw der overheid ons volk tot de revolutie voeren? Voorwaar, dan zullen de kinderkens op onze straten niet meer spelen, zij zullen niet meer spelen op de fluit, noch klaagliederen zingen. Wij mochten nog tot inkeer komen eer het te laat is.

Boven alle aardse vrede gaat de vrede verworven in het bloed des Lams. Die vrede worde door genade ons deel, en de ruste, die er overblijft voor het volk van God. Het heil van

Gods volk mochten wij zoeken. Daarbij zinkt de wereld in het niet. De verlossing in Christus beloofde de Heere de Zijnen.

Vers 7, 8: ***Alzo zegt de Heere der heirscharen: Zie, Ik zal Mijn volk verlossen uit het land van de opgang en uit het land van de ondergang der zon. En Ik zal ze herwaarts brengen, dat zij in het midden van Jeruzalem wonen zullen, en zij zullen Mij tot een volk zijn en Ik zal hun tot een God zijn, in waarheid en in gerechtigheid.***

Uit het Oosten en uit het Westen, uit het land van de opgang en uit het land van de ondergang der zon, zal de Heere Zijn volk toebrengen. Zie daar Gods dierbare belofte, de belofte van Zijn eeuwige, soevereine, onveranderlijke liefde. Deze liefde doet zo teer spreken: "Mijn volk." Naar des Vaders welbehagen, om de koping van Christus en door toebrenging van de Heilige Geest zijn slaven der zonde des Heeren volk. Christus noemt hen Zijn schapen, die nog als bokken ronddolen. Hij zal ze toebrengen. Want God eigende Zijn volk van eeuwigheid. Hij heeft ze liefgehad met een eeuwige liefde. Daarom trok Hij ze met koorden der goedertierenheid. O, gelukkig volk dat God te sterk werd. Gelijk Israël Babel en Egypte verliet, zo wordt door wederbarende genade, elk van Gods kinderen getrokken uit de dienst van de wereld en der zonde. Ja bij alle afwijking en verlating van Gods rechten en inzettingen, doet de Heere Zijn Verbond niet te niet. Hij blijft de Getrouwe, en dat is het behoud der Zijnen. Zijn Verbond is in der eeuwigheid. En dit is de grote belofte van het Verbond der Genade: Zij zullen Mij tot een volk zijn en Ik zal hun tot een God zijn, in waarheid en gerechtigheid. Gods waarheid en recht zijn de grond-zullen van het Verbond. Daarom zal het bestendig zijn, al zullen bergen wijken en heuvelen wankelen. De Heere maakt ook Zijn volk waar en recht voor Hem. Door Zijn genade zullen Gods kinderen zich armoedig, gelovig oprecht in het Verbond overgeven. In de verlossing van Israël uit 's vijands land worden de geestelijke zegeningen ons voor ogen gesteld, die de Heere Zijn uitverkorenen deelachtig maakt. Hij, de Getrouwe en Onveranderlijke vernieuwe en bevestige Zijn Verbond aan Zijn gunst-genoten. In dat Verbond zijn alle weldaden voor Gods volk, beide voor tijd en eeuwigheid. Doop noch belijdenis geven ons recht op de goederen van het Verbond, wat uiterlijk is zal te kort schieten. Maar het volk, dat uit de dood geroepen is tot het leven zal uit Gods Verbond ontvangen wat tot Gods eer en hun zaligheid dient. Het moge dat volk bemoedigen, vooral in deze bange en drukkende lijden.
De Heere zal in dit moeilijk leven, Zijn volk en erfdeel nooit begeven.

DES MENSEN LOON TE NIET
Want vóór die dagen kwam des mensen loon te niet, en het loon van het vee was geen, en de uitgaande en de inkomende hadden geen vrede, vanwege de vijand, want Ik zond alle mensen, een iegelijk tegen zijn naaste. Zaakaria 8: 10.

Een klacht onzer dagen, zo moet gij bij het lezen van Zacharia's woord wel uitroepen. Des mensen loon is te niet, het loon van het vee is geen, en de uitgaande en de inkomende hebben geen vrede. Ontstellende waarheid. Zij grijpt ons te schrikkelijker aan, wijl wij in overvloed en weelde leefden. Handel en Scheepvaart bloeiden, land- en tuinbouw maakten ongekende winsten, de handel kwam tot grote hoogte. Geheel het land is de tijd van ontzaglijke voorspoed aan te zien. Overheid en volk veroorloofden zich uitgaven, alsof geen dagen van kommer en zorg meer aanstaande waren. Monumentale gebouwen verrezen, deels verouderd geacht eer zij gereed kwamen, deels door het lange jaren

ongebruikt blijven een schreeuwende aanklacht tegen de miljoenen verslindende praktijken. Maar, wie bekommerde zich om de weelderige handelingen? Voort moest het! De scholen werden paleizen, de onderwijzers ambtenaren! De Staatsdienaren klommen tot honderdduizendtallen. Loon was er voor de arbeid. Geen wonder, dat het volk zijn Overheid volgde en zelfs om de voorrang dong. Op pret en jool belust, werd meer en meer de kerk verzaakt. In bioscoop en danszaal werd verzet gezocht voor de ledige tijd. De radio vulde het genot in de huizen aan, Wat zorg zou men hebben? Tegen ongeval en invaliditeit en ziekte was men verzekerd. Wat nood? Wat nog langer gezucht? Laat ons eten en drinken en vrolijk zijn.
En toen kwam de slag. Onverwacht! Ja, voor wie in de weelde insliep. Zelfs plotseling. En wie sliep niet in? Gods volk mocht met vreze de afval gadeslaan, en beven voor een schuldig land vanwege Gods gerechtigheid, waar brak ook bij Gods kinderen het recht besef door, dat de bijl alrede gelegd werd aan de wortel van de boom? En toch zo was het. Gods hand heeft Zich opgeheven. Onverklaarbaar voor geheel de wereld, zijn landbouw en scheepvaart en industrie en handel ineengestort. Fabriek na fabriek werd gesloten, schip na schip opgelegd. Niet verre was die tijd nog van ons, of de boerderijen werden verlaten, omdat bet verlies van duizenden en duizenden per jaar niet meer was te dragen. Het loon van het vee was geen. Melk en boter waren niet meer te leveren tegen 'n prijs, die de onkosten goedmaakte. Wie kon voor 2 en 3 ct per liter melk leveren? Wie voor nog geen 40 ct boter bereiden? Wie vee en varkens weiden en stallen terwijl de markten van week tot week terugliepen en de schade onberekenbaar werd? Hoor van zand- en kleiboeren de bitterste klachten. God nam het loon weg. Bij miljoenen telde men de werklozen. Het loon des mensen is te niet. Zo lang de gelden er nog waren, werd steun verleend, doch waar moesten de gemeenten en de Staat de gelden vinden om aan de gestelde eisen te voldoen, toen de hoge belastingen niet meer konden worden opgebracht, en de publieke inkomsten zozeer verminderden, dat de schatkist de bodem liet zien? Ernstige tekorten dreigden.
Doch waar is de ernst der Overheid? Waar het tijdig ingrijpen? Waar de veranderingen, die geen uitstel dulden? Hoge en dubbele salarissen en pensioenen werden uitgekeerd tot in de tienduizenden aan enkele personen jaar op jaar, en dat terwijl honderden vroegen om een kleine werkkring. De verzekeringswetgeving, die alleen voor de invaliditeitswet veertig millioen uit de bedrijven perste, haalde het bloed van onder de nagels, doch men weigerde het oog er voor te openen en zijn afgoden te verlaten. Om het brood gaat de strijd, niet om een verre toekomst. Onrust heerst over geheel de wereld. Een geest uit de afgrond waart rond. Revolutie dreigt. De inkomende en uitgaande hebben geen vrede, vanwege de vijand, want Ik (zegt de Heere) zond alle mensen, een iegelijk tegen zijn naaste. Zal men ook Holland en dat onder z.g.n. Christelijke leuze, rijp maken voor de revolutie? Zal de afpersing zolang duren, tot verzet gekweekt is? Zal er geen invallen zijn voor God, terwijl het nog de tijd der genade is? Arm land, dat God verlaat. Verdwaasde nakomelingen van een Hervormd voorgeslacht, die het land aan Rome, de aartsvijand verkochten. Waar is het opzien tot de Heere, de Machtige Jacobs, bij Wie verlossingen zijn, zelfs tegen de dood? O, Nederland! O, Nederland! God gave u terug te keren tot de God van die Vaderen die goed en bloed hebben feil gehad voor God en voor Zijn dienst en Woord.
Het van God afhoererend Israël zij ons ten voorbeeld. Dat volk droeg eens de ellenden, wier beschrijving op ons past. Uit Babel teruggekeerd, waren de gevolgen van de door de zonde hun overkomen verwoestingen onbeschrijflijk. Landbouw en veeteelt brachten niets in. Mogelijk was het verschil met ons daarin gelegen, dat onze akkers rijk dragen,

doch God de vruchtbaarheid aan Kanaän onthield. Maar de uitkomst was dezelfde. Er was geen loon, geen inkomen. De handel lag stil. Er was in- noch uitvoer. De Samaritaan en Ammoniet maakten door hun plundertochten het reizen gevaarlijk, roVers bezetten de wegen. De boosheid tegen God wreekte zich in de boosheid onder elkaar. Het land was met vijandschap vervuld. O, jammerlijke ellende! Zij is beschreven, ons ten voorbeeld. Zij moge dienen tot onze waarschuwing. Nee, ik schrijf dit niet uit zelfverheffing. Vreze moet ons hart vervullen. Wat zullen wij, wat zullen onze kinderen nog beleven. Zien wij op de zonden, op de weigering om tot de Heere weer te keren en ons te verootmoedigen onder Zijn slagen, dan wacht ons een bange toekomst. Geen holle leuzen zullen baten, geen vernis van het Christendom naar de mode van de tijd.
Een ijver moet ons bezielen voor Gods wetten en rechten. Dat die in ere werden hersteld. Dat Gods Naam gevreesd worde, omdat het de Heere toekomt. Dat is het wat ons betaamt. Het is dure plicht der Hoge Overheid daarvoor te waken. Zij gedenke Gods diep vervallen kerk, die zij heeft gekluisterd in de zwaarste boeien, en welk onrecht zij weigert te herstellen. Gods huis heeft zij woest gelaten. Zou de Heere het niet zien? Hij moedige door Zacharia hen aan, die Gods werk wachten.
In het voorgaande 9e Vers toch sprak de profeet:

"***Alzo zegt de Heere der heirscharen: Laat uw handen sterk zijn, gijlieden, die in deze dagen, deze woorden gehoord hebt uit de mond der profeten, die geweest zijn ten dage als de grond van het Huis des Heeren der heirscharen gelegd is, dat de tempel gebouwd zou worden."***

In tegenstelling met hun ontrouwe vaderen waren zij de stem der profeten gehoorzaam geweest. De herbouw des tempels hadden zij ter hand genomen. Toen de grond van het Huis des Heeren werd gelegd hebben de profeten hen bemoedigd, dat trots alle tegenstand de tempel zou herbouwd worden. En nu herinnert Zacharia niet alleen aan de toen gesproken woorden, maar bovendien ondersteunt hij hen, zeggende: "Laat uw handen sterk zijn." O, dat zij niet versagen. Niet alleen zal de vloek van de zonden der vaderen worden opgeheven, doch daarenboven zal de Heere in genade Zijn zegen schenken.
O, Nederland, hoort dat Woord des Heeren. Grijpt, Overheid en volk, de troffel om het huis des Heeren te bouwen. Laat uw handen sterk zijn. Zo toch Gods kerk in haar eer mag hersteld worden en op hare grondvesten weer zal neerzinken, zal ons volk van het verderf worden teruggeroepen. De Heere verzoene Sions schuld. Hij herbouwe genadiglijk Juda's steden uit het stof. De verwoesting kwam vanwege hare zonden. Och, of ook voor Nederlands kerk gold:

Gij zult opstaan, ons beschermen,
Over Sion U ontfermen;
Want de tijd, Uw stad voorspeld,
Aan haar leed ten perk gesteld,
Die zolang gewenste dagen
Van Uw gunstrijk welbehagen,
Zijn, o God, in 't eind geboren;
Gij, Gij zult haar klacht verhoren.

Hoe klein het hoopske volk ook wezen mag, dat het heil van Sion en Gods rechten voor het land ter hart gaat, de Heere sterke de handen en doe het ten spijt van hoon en spot

voortgaan. Wie weet, Hij mocht Zich over ons ontfermen. Hij wende onze ellende en doe het land weer opleven. Het verhogen toch komt niet uit het Oosten of het Westen. God is Richter. Hij vernedert en verhoogt. Maar zo kerk en Staat voorthollen op de weg der zonde en zelfs onder de slaande hands Gods zich verharden, wat staat Nederland dan te wachten anders dan de zwaarste tijden. Geen opstand en wrevel vervulle onze harten, maar in ootmoed en vernedering worde kracht gegeven om de nood te dragen. De Heere doet geen onrecht. Hij sterke en vertrooste Zijn volk, opdat het zijn wandel in de hemel hebben moge, zoekende de dingen die boven zijn en niet die op aarde zijn. Ontbreekt dan des mensen loon, des Heeren gunst sterkt meer dan de uitgezochte spijzen. In die gunst doe de Heere onze ziel delen naar de rijkdom Zijner genade.

HET OVERBLIJFSEL GEDACHT!
Maar nu zal ik aan het overblijfsel dezes volks niet wezen, gelijk in de vorige dagen, spreekt de Heere der heirscharen. Zacharia 8: 11.

Wel mogen wij uitroepen, bij het lezen van de grote bemoediging die de Heere Zijn volk thans geeft: "Immers, is God Israël goed, degenen die rein van hart zijn." Hoe donker was Asaf Gods weg geweest, zelfs zó donker, dat de Godvruchtige zanger Israëls in opstand en mismoediging uitriep: "Immers heb ik te vergeefs mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewassen." Maar toen de Heere hem in het heiligdom inbracht, toen werden zijn ogen geopend. "Toen was ik onvernuftig en wist niets, ik was een groot beest bij U." Toen werd hij beschaamd met zijn murmurering. Gods weg werd hem heilig en lief. Want God is Israël goed degenen, die rein van hart zijn.
Ook aan Zacharia wil de Heere Zijn onveranderlijke trouw en liefde openbaren en door deze profeet aan al Zijn volk. Dat volk blijft Zijn eigendom, Zijn oogappel, hoe zeer het zich vanwege de zonde waardig maakte, dat de Heere het verwierp. Tegenover de zonde blinkt de grootheid van de genade Gods op zo'n ontzettende volheerlijke wijze uit, dat zich ieder, die er iets van mag ervaren in verwondering in het stof snoet neerbuigen.
Tremel na de ellende, die het zaad van Jacob had getroffen. Het

verderf der zonde was onuitsprekelijk groot. Een revolutie-geest der hel was over Israël gekomen. De uitgaanden en de inkomenden hadden geen vrede vanwege de vijand, want (zo zegt de Heere) Ik zond een iegelijk tegen zijn naaste. Buiten Gods raad en voorzienigheid geschiedt er niets. En zo in onze dagen de macht der revolutie over de wereld voortgaat, en ook het diep gezonken Nederland bedreigt, het is Gods vinger. Zijn hand is tegen ons opgeheven. De ellenden, die er zijn en van week tot week erger worden, dringen tot vernedering voor Hem. "Het loon des mensen kwam te niet en het loon van het vee was geen." Ligt in die woorden niet de beschrijving van onze toestand?
O, bange dagen zijn gekomen. Een zeer donkere toekomst staat voor de deur. Wat zal het einde zijn? Vreze moet ons vervullen, zo wij op de toenemende zonden en de ontzettende verharding zien. Beving grijpt ons aan, mede om het verval van Gods kerk en het verre van de Heere leven van Zijn volk. En toch voor dat volk is verwachting. De rechterhand des Allerhoogsten verandert. N*a het zure geeft Hij het zoet.* In tegenstelling met de droeve en bange tijd, waarvan in de verzen 9 en 10 gesproken is, zegt de Heere der heirscharen: "Maar nu zal Ik aan het overblijfsel dezes volk niet wezen, gelijk in de vorige dagen."

Een overblijfsel is er. Hoe fel de vijandschap ook brandde, hoe geweldig de wereldmacht ook tegen Sion was, de Heere verhinderde de uitroeiing van Zijn erfdeel. Wel was de totale verdelging in het hart van de vijand. Met diepe smart gedenkt de kerk Edoms geroep. *Heere, zo smeekt zij, gedenk aan de kinderen van Edom, aan de dag van Jeruzalem, die daar zeiden: "Ontbloot ze, ontbloot ze, tot haar fundament toe.* Zo de vijand het in zijn macht had, dan was Gods volk van de aarde reeds lang verdwenen. Hij had het uitgeroeid. In Abel reeds had hij het geslacht dergenen, die God vrezen, omgebracht. Maar de Heere behoudt een overblijfsel. Van eeuw tot eeuw heeft het bloed der martelaren bij stromen gevloeid. Heidense Keizers en Roomse Pausen hebben hun handen gewassen in het bloed der heiligen. Doch hoezeer allen ook beoogden de kerke Gods uit te roeien, het is nimmer gelukt. En tot den einde toe zal een overblijfsel zijn. Een overblijfsel, klein en gering, maar van de Heere welbemind. Hij gaat de overtreding van het overblijfsel Zijner erfenis voorbij, zodat de zonde het niet verderven zal. Hij treedt er voor op, zodat noch de vijand, noch de benauwdheid der tijden het hinderen zal. De Heere zeide: "Zo niet Uw overblijfsel ten goede zal zijn! zo Ik niet, in tijd des kwaads en in tijd der benauwdheid bij de vijand voor u tussenkome."
De Heere gebiedt de verlossing van dit overblijfsel: "Want zo zegt de Heere: "Roept luide over Jacob met vreugde en juicht vanwege het hoofd der Heidenen, doet het horen, lofzingt en zegt: O, Heere, behoud Uw volk, het overblijfsel van Israël." Met verwondering mocht Jeremia op Jeruzalems puinhopen dit overblijfsel gadeslaan. Het zijn (zo riep de profeet uit) de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet vernield zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben. In die barmhartigheden Gods ligt de grond van het behoud. Zo die wankelen konden, gewis het was voor eeuwig afgedaan met de hoop der ellendigen. Maar de Heere heeft Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde. Hij verandert niet. En daarom zijn de kinderen Jacobs niet verteerd. Het overblijfsel zal er zijn tot den einde toe.
Er ligt een onoverwinnelijke kracht in. De Heere stelde Zijn Heilige Geest in het midden er van. Als een paard in de woestijn struikelden zij niet. Welk een bemoediging ligt in Gods belofte voor dat overblijfsel! Het kan zo menigmaal schijnen, alsof de vijand het vertreden zal, maar geen nood! Het is des Heeren erfdeel. Hij geeft de ziel Zijner tortelduif aan het wild gedierte van het veld niet over.
Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen,
Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.

Ja, niet alleen heeft de Heere de bewaring van Zijn volk in de bangste tijden toegezegd, maar Hij beloofde door Zacharia betere dagen.
Vers 11: ***Maar nu zal Ik aan het overblijfsel dezes volks niet wezen, gelijk in de vorige dagen, spreekt de Heere der heirscharen.***
Die vorige dagen waren uiterst bang. Maar de Heere zal niet eeuwig de toorn behouden. Bij Hem is ontferming opdat Hij gevreesd wordt. In de betoning daarvan roept de kerk uit: "De rechterhand des Allerhoogsten verandert." Zij keert geheel de toestand om. Hield zich het gerommel van Gods ingewanden jegens Zijn volk in, nu breekt Zijn barmhartigheid en liefde door. In de uiterlijke verandering, die in Israël werd gewrocht, werd dit klaar voorgesteld.

Vers 12: "***Want het zaad zal voorspoedig zijn, de wijnstok zal zijn vrucht geven, en de aarde zal haar inkomen geven, en de hemelen zullen hun dauw geven, en Ik zal het overblijfsel dezes volks dit alles doen erven".***

De arbeid aan de akker zal niet vergeefs zijn. Het zaad zal vrucht dragen, dertig- en zestig- en honderdvoudige vrucht. De wijnstok zal zijn vrucht geven, en de aarde haar inkomen. De vruchtbaarmakende dauw zal de Heere niet inhouden. In één woord: Kanaän zal weer zijn een land, vloeiende van melk en honing. Zo God slechts wenkt met de hand, keren zich de toestanden om. De Heere maakt arm, maar ook rijk. O, dat wij in deze benarde tijden het oog op Hem slaan mochten en van Hem hulp verwachten. De macht van de groten en geweldigen der aarde schiet te kort om iets ten goede te doen. Van dag tot dag wordt de toestand erger. Dieper en dieper zinkt de wereld in de kolk der ellende, die zij zich waardig maakte vanwege de gruwelijkste zonden, die alom openlijk bedreven worden. Maar de Heere spreekt slechts en het is er, Hij gebiedt en het wordt terstond. Wij mochten voor Hem ons leren verootmoedigen. En in Zijn wegen wandelen. Wie weet Hij mocht Zich onzer ontfermen, gelijk Hij Israël genadig was, toen het zich opmaakte om het huis des Heeren te bouwen. Met de blijken van Zijn genade en met de bemoedigingen van Zijn Woord, was de getrouwe Jehovah Zijn volk nabij, en Hij, bij Wie vergeving is opdat Hij gevreesd wordt, zou ons land zijn inkomsten doen geven, zo wij tot Hem en Zijn Woord mochten wederkeren.
Maar het schijnt wel, of een oordeel der verharding over ons gekomen is. Op het hellend vlak der zonde hollen wij voort. De bittere vruchten blijven niet uit. En toch, altijd weer gaan wij voort, van kwaad tot erger. In stee van onder Gods slaande hand te buigen, verharden wij ons en staan tegen de Heere op. Revolutie dreigt. Het vreselijk communisme wint veld. Wee ons, zo wij aan de helse macht worden overgegeven. O, arme wereld, zonder God! O, vreselijk einde, zo de Heere Zich onzer niet ontfermt.
De beloften gelden Gods kinderen. Gods gunst zal over Zijn volk zijn. Hij wil dat volk bemoedigen in de donkerste tijden. Niet omdat het volk zich de zegeningen waardig maakte. O, nee! Het is vrije gunst alleen. De Heere zal het overblijfsel dezes volks dit alles doen erven. Het zal een erfenis wezen, bij vrij testament dat volk toegewezen. Wat Gods kinderen ontvangen, komt hun toe uit de Soevereine ontferming Gods en uit Zijn rechterhand. Die gunst maakt het weinige van de rechtvaardige beter dan de overvloed der goddelozen.
Die vertroosting doe het te nauwer aan de Heere kleven. Laat ons dan afleggen alle last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is. De aarde zal hare inkomsten geven, want de Heere heeft Zijn volk beloofd dat hun brood zeker zal zijn en hun water gewis.
Daarop mocht Gods volk zich verlaten met al zijn zorgen en kommernissen. De Heere zal Zijn Woord bevestigen van geslacht tot geslacht. En zo ons hart zich op des Heeren gunst en genade zetten mocht, meer dan op het goed van de wereld, het leed zou ons minder deren, en er zou een lieflijke geur van Gods kerk uitgaan. Ja, zij zou een zegen worden, gelijk de Heere Zijn volk belooft.

Vers 13: ***En het zal geschieden, gelijk als gij, o huis van Juda geweest zijt een vloek onder de Heidenen, alzo zal Ik ulieden behoeden, en gij zult een zegening wezen; vreest niet, laat uw handen sterk zijn!***

Door zijn gruwelijke zonden was Juda een vloek geworden onder de Heidenen. Zo ontzettend was de ellende waarin het volk gekomen was, dat ieder het verachtte. De Heidenen maakten dat volk een voorwerp van schimp en spot. Ja het gold als een

vervloeking, zo men zijn naaste wenste, dat hij gelijk een Jood worden zou. Tot zo'n verachting komt het volk Gods, als het de Heere verlaat. God geeft het over.
O, dat wij tot ons zelf inkeren. De schuld is bij dat volk te zoeken, zo genade en ere onthouden worden, zo er geen kracht van hen uitgaat, tot roem van Gods genade. Hoe moest toch het hart van Gods kinderen worden opgewekt, om de naam des Heeren te belijden en de smaad van de wereld, noch hare bedreiging te wezen. Vrees niet, laat uw handen sterk zijn! spreekt de Heere. Ik zal ulieden behoeden, en gij zult een zegening wezen. Hoe menigmaal is de grootste spotter beschaamd en de mond van de bitterste vijand gesnoeid, zo Gods volk in eenvoudigheid en met teerheid de naam des Heeren mocht belijden. Gelijk Juda werd opgewekt om de tempel te bouwen te Jeruzalem, zo make de Heere Zijn volk getrouw om te ijveren voor Zijn eer en naam en zaak. Hij doe dat volk ontwaken. Zijn lieve gunst doe het opstaan uit de slaap. Dat hun handen sterk zijn, en niet verslappen. De Heere stelle Zijn volk tot een zegen in deze tegenwoordige boze wereld, tot roem van Zijn driemaal heilige naam, en kon het zijn tot welzijn van het zinkend en zichzelf verdervend geslacht onzer dagen.

VAN RECHT EN BARMHARTIGHEID

Alzo denk Ik wederom in deze dagen goed te doen aan Jeruzalem en het huis Juda: vreest niet! Zacharia 8: 15.

Welk een betuiging van Gods onveranderlijke genade in dit woord van Zacharia! Ik denk wederom goed te doen aan Jeruzalem, zegt de Heere, Aan dat Jeruzalem, dat zich de verwerping heeft waardig gemaakt, dat de zonde opstapelde als Sodom en Gomorra en dat vanwege de hardnekkige verwerping van de vermaning der profeten tot puinhopen was gesteld. Aan dat Jeruzalem denkt de Heere wederom goed te doen. Met ontfermingen wil de getrouwe Jehovah tot Zijn volk wederkeren. Redenen daartoe zijn er bij Jeruzalem niet, maar de Heere zal redenen nemen uit Zichzelf. Hij zal het bevestigen: "Ik doe het niet om uw ntwil, maar om Mijns groten naams wil." Ik weet, de gedachten, die Ik over u denk, spreekt de Heere, gedachten des vredes en niet des kwaads, dat Ik u geve het einde en de verwachting. En wie zal de gedachten des Heeren te niet doen? Hij zal ze volvoeren. Sions behoud is Zijn werk. Daarom is er voor Jeruzalem geen nood, en voor het huis van Juda is verwachting. Hoe groot het geweld van alle vijanden ook wezen moge, de Heere roept Zijn uitverkorenen toe: "Vreest niet."
Bij herhaling wilde de Heere Zijn volk sterken. Hij kende de zwakheden en moedeloosheden der Zijnen, Hij wist welk een dwaas volk het was, meer bevreesd voor werelds geweld, dan zich verlatend op de God der Goden. En naar de gedachte die de Heere ten goede van Jeruzalem dacht, roept Hij door Zacharia dan ook het volk toe: Laat uw handen sterk zijn (Vers 9) en wederom: Vreest niet, laat uw handen sterk zijn (Vers 13), en nogmaals in Vers 15: "Vreest niet." Het is de blijmare der overwinning van Hem, Die satans kop vertrad. Hij heeft door de rollen van Ouden Nieuw-Verbond Zijn kerk toegeroepen: "Vreest niet." Hij voorzegde de tijden der vervolging van des Heeren discipelen, maar sprak tevens: "Vreest dan hen niet." En vreest niet voor degenen, die het lichaam doden en de ziel niet kunnen doden." (Matth. 10: 28).
Dreigen de bange omstandigheden de ziel van Zijn volk te doen wankelen, gelijk bij Jaïrus, wie de droeve tijding gewerd, dat zijn dochtertje alrede gestorven was, de Heere roept hen toe: Vreest niet, gelooft alleenlijk (Marc. 5 38). Staan zwakke vrouwen bij het graf, ziende de engel, wiens gedaante was als een bliksem en zijn kleding wit gelijk als sneeuw, voor wie de wachten zeer verschrikt en als doden werden, tot haar klinkt het

vertroostend woord' "Vreest gijlieden niet" (Matth. 28 5). De overwinning van Christus over de dood en hel zal Zijn volk doen triomferen, hoe vreselijk het geweld der hel ook wezen moge.
En datzelfde woord moest Zacharia spreken, tot troost van het overblijfsel Israëls, dat ondernomen had stad en tempel te herbouwen. Dat overblijfsel had niet te vrezen. De Heere zou er voor strijden. Hij, Die gedachten ten goede had over Jeruzalem en over het huis van Juda Dat hun handen dan niet slap hingen! Zo de Heere voor hen is, wie zal tegen hen zijn? Wat zal men dan antwoorden de boden des volks? (die kwamen bezien hoe zij Jeruzalem onder zich verdelen zouden). Dat de Heere Sion gegrond heeft, opdat de bedrukten van Zijn volk een toevlucht daarin hebben zouden.
Voor Gods kerk blijft dus een gegronde verwachting, een verwachting, die niet steunt op haar goeddoen, noch op haar wederkeren, maar die gefundeerd is in het eeuwig welbehagen en de onveranderlijke goedertierenheid en trouwe Gods. Dat moet ons bemoedigen in de tijden van het diepst verval ook voor de kerk in haar zichtbare vorming. Want ook die vorm is van de Heere haar gegeven. Hij zal zorg dragen dat Zijn kerk op aarde blijft tot aan het einde der dagen. Heeft Hij Zelf niet Zijn volk bevolen Zijn dood te verkondigen totdat Hij komt? Onderhield Hij Zijn kerk niet in het duistere Rome? En toen Hij haar uitleidde uit die macht der helle, beschutte Hij toen Zijn kerk en volk niet tegen de meest verwoede aanvallen? In holen en spelonken en kelders en schuren verzamelde Hij Zijn volk. Terwijl de aarde het bloed der heiligen dronk, trok Hij uit de kloosters de predikers van Zijn eeuwig Evangelie. Zou bij de Heere een ding te wonderlijk zijn? Zou Hij geen gedachten ten goede hebben over Zijn kerk? Zal ook Nederlands Sion worden herbouwd? Zal de breuk, die door de zonde is geslagen worden hersteld op grond van waarheid en gerechtigheid? Zo wij op ons zelf zien, op ons diep verval, op onze verkoeling, och er blijft geen hoop. Maar dan ook had de Heere Juda en Jeruzalem niet bezocht. Uit vrije goedheid was Hij haar een vriendelijk beschermer. Zo moge
de Heere ons nog eens geven rijke juichensstof,
om Zijne wond'ren en Zijn lof,
Met hart en mond te melden.

Waakt op, Gods knechten! ontwaakt volk van God! en vreest niet, al staat ook alles tegen. De Heere heeft gedachten ten goede voor Zijn kerk. Dat de ziel van Gods volk leve.
O, er zijn zulke donkere tijden soms. Tijden, waarin het schijnt of de Heere ons verlaten heeft, of onze weg voor de Heere is verborgen. Wie van Gods kinderen •had kunnen denken, dat de zielevijand zozeer de overhand krijgen zou, als nu lange tijden soms ervaren wordt? En dat om eigen schuld, vanwege het verlaten van de Heere en het toevallen tot de wereld en het vlees. Zou de Heere geen jaloers God op Zijn ere zijn? Kan Hij dragen, dat Zijn volk het hart geeft aan de afgoden? Dringt Zijn liefde Hem niet, om de zonde te bezoeken? De droeve verlating, die bange verlating is de betoning van Gods heilig misnoegen jegens de Zijnen. Daar, ook zijn de vreselijke aanvallen des satans en de verschrikkingen der hel. Die het doormaakt, weet het. En ook de roede Gods in de verdrukking en tegenheden van Gods kinderen is blijk van 's Heeren heilige afkeer van de zonde, die Hij ook in Zijn volk niet goedkeuren kan. Gods gerichten zijn op aarde en ze treffen ook Zijn volk. Maar het is volstrekt niet gelijk, hoe zij dat volk treffen. En het zal de kerk ban* zijn, zo zij de ontzettende tijden waarin de fiolen van Gods gramschap uitgegoten zullen worden, tegengaat zonder God.

Och, of de bangheid der tijden Gods kinderen dringen mocht, om de Heere te volgen en nabij Hem te leven. Maar mij aangaande zegt Asaf, het is mij goed nabij God te wezen, ik zet mijn betrouwen op de Heere. Heere, om al uw werken te vertellen. Zo wij van dat nabij-God-zijn iets mochten hebben, wij zouden de bangste tijden niet te vrezen hebben. Want bij de Heere Heere zijn uitkomsten tegen de dood. Ja de vertroostingen Gods zijn zo groot, dat zij de vreze, waarmede ook Gods kinderen zeer bezet kunnen zijn, wegnemen. "Vreest niet", zo roept de Heere Zijn volk toe. Hij verdrijft de vreze, en doet moedig zijn als een jonge leeuw. Brandstapel noch schavot hebben de bloed-getuigen gevreesd, gelovende hun overwinning op alle vijanden. "Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus onze Heere." De volmaakte liefde drijft de vreze buiten. O, dat toch het hart van Gods kinderen gesterkt werd uit de betuiging van de onveranderlijke liefde en genade en trouwe Gods. De Heere denkt goed te doen aan Jeruzalem en aan het huis van Juda.
Vreest niet, want gewis, de Heere zal de twistzaak van Zijn volk twisten en alle vijanden beschamen. Hoe donker de tijden ook worden en hoe vreselijk de vijand woedt, de strijdende kerk zal triomferen. Hier op aarde overwint het volk door het geloof en het zal eens eeuwig overwinnen in volmaakte heerlijkheid. En zonde en dood en satan en alle vijanden zullen worden te niet gedaan. In volmaakte zaligheid zal het strijdend volk de onverderfelijke kroon dragen om God eeuwig te loven en te prijzen. Waarom dan, volk van God, zo vreesachtig? Waarom dan zo schuchter in uw leven? Aanmerkt Deze (de overste Leidsman en Voleinder des Geloofs) Die zodanig een tegenspreken van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet verflauwt en bezwijkt in uw zielen.
Maar om in die liefde en vertroosting te delen, heeft Gods volk nodig een ootmoedige wandel naar Gods geboden en erkenning van Zijn recht. De zonde toch maakt een scheiding tussen de Heere en de Zijnen. Hoewel de Heere Zijn volk nimmer overgeeft naar het verderf, toch verbergt Hij Zijn aangezicht van hen om der zonde wil. De soevereiniteit van de genade geeft geen vrijbrief voor de zonde. Dat zij verre.
Duidelijk stelt Zacharia dan ook de weg des Heeren aan het volk voor ogen.

Vers 16: ***Dit zijn de dingen, die gij doen zult: spreekt de waarheid een iegelijk met zijn naaste, oordeelt de waarheid in een oordeel des Vredes in uw poorten;***
Vers 17: en denkt niet de een des anderen kwaad in uw hart en hebt een valse eed niet lief, want alle deze zijn dingen, die Ik haat, spreekt de Heere.

Gods heilig misnoegen was over Jacobs zaad gekomen om het kwaad, waarvan Zacharia in deze woorden afmaant. Daarvan sprak de profeet in hoofdstuk 7: 9, 10. Kan een volk dieper zinken dan wanneer het waarheid en recht met voeten trapt? In de dagelijkse omgang onder elkaar is dan geen grond van vertrouwen meer, en in de gerechts-handelingen, in de poorten geoefend, wordt het recht verkracht. De een zoekt de ondergang van de ander, de eed zelfs wordt leugen. God wordt tot een Getuige der leugens gemaakt. Zou de Heere dat niet haten? De vaste pijlers voor het volksbestaan zijn waarheid en recht. Op die pijlers rusten vrede en welvaart. De waarheid Gods en het recht van de Heere gegeven, vormen de rots waarop Israëls burgerstaat gegrondvest was. En voor elk volk gelden dezelfde grondslagen.
O, diep gezonken Nederland, mocht gij tot die fundamenten wederkeren. Ook ons land is eens op deze onwrikbare sterkten gebouwd. Maar in onze dwaasheid dachten wij beter te

weten. De zonde brak door en een vuur brandt in onze beenderen. Een vuur van Godsverlating en verachting Zijner geboden, een vuur van opstand en revolutie. O, land, land, land, hoort des Heeren Woord! Die genade mocht ons gegeven dat recht en gerechtigheid herbergen in onze poorten. Daarom legt af de leugen en spreekt de waarheid, een iegelijk met zijn naaste, want wij zijn elkaars leden. Wordt toornig en zondigt niet, de zon ga niet onder over uw toornig-held, en geeft de duivel geen plaats. De Heere eist Zijn volk op voor Zijn rechten. Dat Israël die rechten erkenne en voor de Heere buige, dat het gekend worde als het volk van Jehovah.
Zie, dat is Gode welgevallig. Zijn genade dringt tot een oprechte wandel voor Hem. Zou dat Gods volk niet gelden? Uitwendig moge het eis zijn voor elke natie, in het bijzonder geldt die openbaring van Gods wil Zijn gunstgenoten. En ligt nu in dat verre zijn van God, de ootmoedige wandel voor God, niet een oorzaak van de donkerheid die over Gods kinderen gekomen is? Is onder dat volk niet veel, dat van waarheid en recht afwijkt? Is de omgang niet dikwijls zo, dat de vrede en vlakte worden geroofd? Schaamte bedekke ons aangezicht. De Heere make ons oprecht voor Hem en waar voor Hem. Hij heeft recht op Zijn volk. Zijn genade moge over ons heersen, opdat wij der zonde afsterven en der gerechtigheid leven zullen. En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al, en uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst onzes Heeren Jezus Christus.

GENADE VERHEERLIJKT

Alzo zegt de Heere der heirscharen: liet zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja de slip grijpen zullen van een joodse man, zeggende: Wij zullen met vlieden gaan, want wij hebben gehoord, dat God met vlieden is. Zacharia 8: 23.

Het laatste gedeelte van Zacharia vormt een krachtige prediking van de genade, verheerlijkt aan het schuldig volk, dat in vernedering voor God is gebracht. De Heere verandert de droefheid van Zijn volk in blijdschap, gelijk de Psalmist zingt:
Want Gods goedheid zal uw druk
Eens verwisslen in geluk.

Daarvan spreekt Zach. 8:18-23. Dit gedeelte van Zacharia's profetie bevat de bemoediging der Joden, tot herbouw van de tempel en in die bemoediging de troost voor de kerke Gods, door alle eeuwen. De profeet betuigt nogmaals, Vers 18: "Wederom geschiedde het woord des Heeren der heirscharen tot mij."
Het volk heeft met het woord Gods te doen, met het woord van die God, Wie alle heirscharen onderworpen zijn. Het ontbreekt Hem niet aan de macht, om Zijn beloften te vervullen. Alles in hemel en op aarde is Hem onderworpen. Hij is die God, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft, en Die nooit beschaamt degenen die op Hem vertrouwen. Zijn Woord heeft de profeet te brengen aan het bedrukte en ellendige volk.
O, dat toch oren en harten geopend werden om dat woord te horen! Het is het woord van vertroosting der ellendigen. Aan de droefheid en aan het vasten zal de Heere een einde maken:

Vers 19: ***"Alzo zegt de Heere der heirscharen: Het vasten der vierde en het vasten der vijfde en het vasten der zevende en het vasten der tiende maand zal den huize Juda tot***

vreugde en tot blijdschap en tot vrolijke hoogtijden wezen, hebt dan de waarheid en de vrede lief."

Over het vasten der huichelaren heeft de Heere Zijn heilig misnoegen geopenbaard, maar het vasten en treuren van Zijn waarlijk bedroefd en oprecht volk is Hem welbehaaglijk. Die met tranen zaaien zullen met gejuich maaien. Hun ziel was letterlijk bedroefd over de zonden die zo hoog waren opgeklommen, dat Jeruzalem tot een verwoesting was gedold. Met die verwoesting toch stond het vasten in zeer nauw verband.
In de vierde maand werd herdacht het doorbreken der stad door de Chaldeeën, in de vijfde maand gedacht men de verbranding van de tempel door de Koning van Babel, in de zevende maand vastte men vanwege de moord op Gedalia door Israël (2 Kron. 25: 25) en in de tiende maand om de belegering van Jeruzalem door de Chaldeeën. Het vasten waarvan Zacharia spreekt, staat dus in het nauwst verband met de verwoesting van stad en tempel. Voor geheel het volk was de verwoesting verschrikkelijk. Onuitsprekelijke ellende was over Juda gekomen. Maar slechts een deel van het volk werd verwaardigd te klagen over de zonde. Zo klagen naar Jeremia's woord alleen de levenden. Hun klacht gaat niet in de eerste plaats over verlies van geld en goed en vrijheid, maar over de oorzaak der ellende, namelijk over de zonde. En dat klagen is vrucht van des Heeren Geest en het is de Heere welgevallig.
Ook onze dagen zijn der klachten vol, en niet zonder reden. Gods oordelen en geruchten gaan over het wereldrond. Diepe ellende is gekomen over het ene volk na het andere. Doch waar wordt de klacht der levenden gehoord? *Wat klaagt een levendig mens? Een ieder klage vanwege zijn zonden.* Wie wordt verwaardigd onder God te buigen en Zijn roede te kussen? Wie mag in het zwart gaan en met vasten en geween zich tot de Heere keren? Daartoe alleen wordt Gods volk verwaardigd. En och, of het levendiger klagen mocht.
Helaas! Zelfs van Gods kinderen wordt zo weinig vernomen de oprechte klacht en het ware vasten. De Heere breke de hardheid des harten. Hij doe ons voor Hem buigen in het stof. Wij zouden Hem gerechtigheid toekennen in al Zijn oordelen. En de Heere zou Zich onzer ontfermen, en het vasten tot vreugde maken en tot blijdschap en tot vrolijke hoogtijden, gelijk Zacharia spreekt. Een geestelijke blijdschap is beloofd aan degenen die met smekingen en geween gevoerd worden. Die met droefheid over de zonde zijn aangedaan en dit betonen in hun handel en wandel.

Hebt dan de waarheid en de vrede lief."
De oprechtheid des harten dringt tot oprechte wandel. De heiligmaking des harten draagt als vrucht een heilige wandel. De droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekering tot zaligheid.
In Zacharia's woord wordt de vrijmaking der kerk getekend van de druk der wettische dienstbaarheid. De droefheid onder de bediening van Mozes, zal eens in de blijdschap van een betere bedeling worden omgezet. Zie dat is Gods belofte voor Zijn volk. Zalig zijn zij, die treuren, want zij zullen vertroost worden. De Heere zal Zijn werk volbrengen aan de Zijnen. Hij zal de middelmuur des afscheidsels verbreken. In Christus gaan de waarheid en de vrede samen, en in de gemeenschap met Hem zal een vastend en treurend volk verheugd worden en met hemelse blijdschap worden vervuld. O, volk van God:

Houdt aan, grijpt moed Uw hart zal vrolijk leven.
Nooddruftigen veracht Zijn goedheid niet;
Nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven!

Zeer duidelijk spreekt de profeet van de tijd van het Nieuwe Testamant als hij het oog richt op de uitbreiding der kerk tot de heidenen. Van die uitbreiding spreken de nu volgende verzen.

Vers 20: "***Alzo zegt de Heere der heirscharen: Nog zal het geschieden dat de volken en de inwoners van vele steden komen zullen, en de inwoners der ene stad zullen gaan tot de inwoners der andere zeggende: "Laat ons vlijtig heengaan om te smeken het aangezicht des Heeren en om de Heere der heirscharen te zoeken, ik zal ook heengaan. Alzo zullen vele volken en machtige heidenen komen om de Heere der heirscharen te Jeruzalem te zoeken en om het aangezicht des Heeren te smeken."***

Volken zullen komen, inwoners van vele steden, ja machtige heidenen. God zal hen toebrengen tot de gemeente, die zalig wordt. Zijn genade zal tot Israël niet beperkt blijven. Ja de natuurlijke takken heeft Hij afgehouwen en andere tegen nature ingeënt. Het is te arm gedacht van de profetie, zo wij in Zacharia's woord alleen zien de komst van vele proselieten uit het heidendom. Oneindig rijker is het Woord der belofte. Het heeft betrekking daarop, dat Sions Koning zal van zee tot zee regeren, zover men volkeren kent. Doden zullen horen de stem des Zoons Gods en die ze gehoord hebben, zullen leven. In vreemde talen spraken de Apostelen op de Pinksterdag, want uit alle talen en volken en geslachten zal de Heere de Zijnen toebrengen. Vorsten zullen buigen en machtige heidenen gevangen worden, door het Woord dat hun verkondigd wordt. God de Heilige Geest zal onweerstandelijk werken tot zaligheid van geheel verlorenen. Hij vergadert de kerk van de uitverkorenen over geheel de wereld en bereidt haar tot de eeuwige heerlijkheid. "Na deze zag ik (zo spreekt de balling op Patmos) en zie, een grote schare, die niemand tellen kon uit alle natie en geslachten en volken en talen, staande voor de troon en voor het Lam, bekleed zijnde met lange witte klederen en palmtakken waren in hunne handen."
Gelukzalig hij, die onder deze toegebrachten mag behoren. Al waren de gekochten des Lams aan de uitersten der aarde, de Heere zal ze vergaderen en in Sion inlijven. Volken en inwoners van vele steden zijn toegebracht. Het Woord Gods wies in de dagen der Apostelen. Och, of het de Heere behaagde Zijn kerk uit te breiden in onze donkere dagen. Want Jacob is dun geworden.
Gelijk oudtijds Israël als het opging naar Jeruzalem van stad tot stad trok zeggende: "Laat ons vlijtig heengaan om te smeken het aangezicht des Heeren", zo zal er een geestelijke lust zijn in het hart dergenen die tot God bekeerd zijn, om de Heere te zoeken. Die lust is kenmerk van genade. Van nature leven wij allen zonder God in de wereld en er is niemand die naar God vraagt, ook niet tot één toe. Maar wie God voor die diepe staat van ellende de ogen opent, kan het buiten de Heere niet meer houden. In zijn ziel komt een levende klacht: *Ik ben God kwijt.* Ja God te missen is erger dan de dood. Hij kan het buiten de gemeenschap Gods niet houden. Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo dorst zijn ziel naar God. Hij zegt met de verloren zoon: "Ik zal opstaan en tot mijn Vader gaan en ik zal tot hem zeggen: "Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor U, en ik ben niet waardig uw zoon genaamd te worden." Hoewel God vertoornd is door de zonde en Zijn onkreukbaar recht het oordeel van de eeuwige dood vordert, de aan zijn Gods-gemis ontdekte zondaar valt zijn Rechter toe en smeekt Hem om genade, Die in Christus de wereld was met Zichzelf verzoenende. Niet om de straf te ontgaan of om de hemel te verwerven, maar om herstel in Gods gunst en gemeenschap

wordt het Gods volk te doen. En deze eigenschap is zozeer kenmerk van het leven dat uit God geboren is, dat gij niet alleen bij eerstbeginnende zielen haar vindt, doch geheel de kerke Gods openbaart dat heimwee naar God. In de Psalmen betuigt de dichter menigmaal naar God te dorsten. Job verklaart: *Mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot*. Christus spreekt hen zalig, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. Die niet weten wat het zalig verlangen en het dorsten naar Gods gemeenschap is, kennen het leven uit God niet. De Heere zal, zo profeteert Zacharia, de heidenen leiden en zij zullen komen om het aangezicht des Heeren te smeken. Met heilige drang zullen zij komen en met verootmoediging zullen zij smeken. Gelijk de Kanaänese vrouw, zullen zij zich vernederen en zeggen: *ja Heere, maar ook de hondekens eten van de kruimkens die van de tafel des Heeren vallen*. Zij zullen in hun geroep aanhouden gelijk de blindgeborene: *Heere, ontferm U mijner.* O, hadden Gods kinderen meer die drang van de Heilige Geest om Gods gemeenschap te zoeken. Het zou de genade doen doorbreken in véler harten en een levende gestalte aan het nu dikwijls dodelijk volk geven. Hoe vruchtbaar zou ook het gaan in Gods inzettingen zijn! Want dat is de vrucht van hartelijk zoeken en smeken van het aangezicht des Heeren, er komt een vragen naar des Heeren instellingen. Daarop toch ziet de profeet, als hij zegt, dat de inwoners der ene stad zullen gaan tot de inwoners der andere, zeggende: "Laat ons vlijtig heengaan." De betrekking op Gods huis en op de prediking van des Heeren Woord wordt zo sterk, dat zij anderen opwekken om mede te gaan:
Kom ga met ons en doe als wij, Jeruzalem, dat ik bemin, Wij treden uw poorten in. Daar staan, o Godsstad, onze voeten.
En dan wil de Heere de prediking van Zijn WOord niet onvruchtbaar laten. O, wat kostelijk is dat zoeken van het aangezicht des Heeren, Hem smekend om gena. Dat de Heere Zijn kerk mocht verlevendigen en uit het stof opbouwen, en velen toevoegen naar Zijn eeuwig welbehagen, gelijk Hij uit de Heidenen de wentelende eeuwen door de Zijnen getrokken heeft, en waar Israël wegviel, beloofde, dat gans Israël zal zalig worden. Zo zal het één volk worden en één kudde.

Dit blijkt ten slotte nog klaar uit Vers 23:
Alzo zegt de Heere der heirscharen: Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja de slip grijpen van een Joodse man, zeggende: Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is.
Tien mannen zullen grijpen. Een groot getal der Heidenen zal komen om door Israël te worden geleid en onderricht. Aan de hand zal de Jood hen allen niet kunnen leiden, maar die Heidenen zullen grijpen wat zij grijpen kunnen, ja zij zullen de slip grijpen. Zo zij maar volgen mogen.
Want dit is de diepe overtuiging die in hun hart geboren is: "Wij hebben gehoord dat God met ulieden is." Het is hun om God te doen, Die woont onder Zijn volk. Wie God zoekt, zoekt ook Zijn volk. Ruth is daarvan een klaar bewijs, toen zij sprak: *Uw volk is mijn volk en uw God mijn God.* De liefde Gods, die in de harten uitgestort wordt, doet ook Gods volk liefhebben. Hieraan zult gij hen kennen dat zij de broeders liefhebben. O, hoeveel misleiden zichzelf en anderen met een bedrieglijke hoop en een ingebeelde hemel, die minder zijn dan Orpa. Zij haten het levendgemaakte volk, en stellen het tot een voorwerp van spot. Hoe zou dan de liefde Gods in hunne harten kunnen zijn. Die geen vreemdeling van Gods genade is, heeft Zijn volk ook lief. David verdroeg de smaad van zijn vrouw er om en zei: *Ik zal mij nog geringer aanstellen.* Doe de Heere de liefde bloeien onder

degenen die Hem vrezen. Soms ontstaan zulke grote verwijderingen onder het volk. Dat moest toch alzo niet zijn. De Heere vernedere onze harten en doe ons grijpen naar elkaar, opdat Sion worde gebouwd en het aan Gods kinderen worde gezien dat de Heere met hen is.

EEN GRIMMIG WREKER IS DE HEERE

Want de Heere heeft een oog over de mens, gelijk over al de stammen Israëls.
Zacharia 9: lb.

Met het negende hoofdstuk vangt het derde deel aan van Zacharia's profetie, welk deel drie hoofdstukken omvat, en de ontwikkeling van het Oud Testamentisch Godsrijk voorspelt tot over geheel de aarde.
Bij de aanvang onzer beschouwingen over het negende hoofdstuk van Zacharia moet ons een enkele opmerking van het hart. Een droeve klacht over de kritiek op Gods Woord, die het heilig gezag der Schriften ondermijnt. Het is niet alleen van ongelovige zijde, dat aan de echtheid van Gods Woord en het gezag der Bijbelboeken wordt getornd. Onder hen, die de Gereformeerde richting toegedaan zijn, komt helaas ook een critiek voor, die, wij kunnen het niet anders zien, ernstig afbreuk doen moet aan de eerbied voor Gods getuigenis. Wij hebben de Bijbel te aanvaarden als Gods Woord van Genesis 1 tot Openbaring 22 toe. Geen titel of jota mag van dat eeuwigblijvende Woord wankelen. Wat in Gods Woord geschreven is, is waar en een einde van alle tegenspreken. Ons denken en handelen hebben wij onvoorwaardelijk aan de uitspraak van Gods Getuigenis te onderwerpen. Vooral in deze lichtzinnige dagen is het dubbel nodig die algehele en onvoorwaardelijke onderwerping elkaar en in het bijzonder ons opkomend geslacht in te prenten. Dan alleen zullen wij de vele en verderfelijke theorieën, bedacht door het verdorven menselijk vernuft, verwerpelijk achten.
Maar wat dan te denken van opmerkingen als door Prof. Dr. G. Ch. Aalders gemaakt in de "Christelijke Encyclopaedie", uitgegeven bij J. H. Kok te Kampen? In deze encyclopedie wordt de opmerking gemaakt, dat verreweg de meeste geleerden van oordeel zijn, dat de hoofdstukken, die met het negende aanvangen niet van Zacharia afkomstig zijn. En dat oordeel van zo het heet "verreweg de meeste geleerden" wordt niet weerlegd, doch veeleer voet gegeven. Wordt nu door zulke beschouwingen bij het gewone volk het gezag van Gods Woord niet ondermijnd? *Wij hebben het Profetisch Woord, dat zeer vast is, en gij doet wel dat gij daarop acht hebt als op een licht, schijnende in een duistere plaats, tot de dag aan-lichte en de morgenster opga in uw harten.* Die vastheid van het Profetisch Woord worde niet ondermijnd. Het is te betreuren, dat in een Christelijke Encyclopedie dergelijke beschouwingen voorkomen. Hoe weinig boeken verschijnen toch, die u met vol vertrouwen in handen van het volk geven kunt. Geen twijfel rijze in onze harten. Ook van het boek van Zacharia geldt het woord van Petrus: *Het is zeer vast.* De Heere doe het licht in onze harten schijnen en geve ons in kinderlijke eenvoud dit Profetisch Woord te verstaan. Met ernst moet ik ons volk tegen kritische beschouwingen en opmerkingen waarschuwen.
Het Christendom van deze dagen schijnt er sterk in te zijn. Ook op sommige z.g.n. Christelijke H.B.S.en en Gymnasia wordt de twijfel aan de ware Gereformeerde Belij-

denis, ja aan de heilsfeiten en dus aan het Woord Gods gewekt. Met diepe verontwaardiging worde onze ziel vervuld tegen dergelijke ondermijnende uitingen.
Wij onderschrijven wat Dächsel in diens verklaring opmerkt: "Het geschrift van onze profeet ware geen geheel, wanneer dit beeld der toekomst (gegeven in de laatste hoofdstukken) ontbrak, en zo noodzakelijk het voorwoord was, om de geruste zondaars voor misbruik van dit geschrift te waarschuwen, zo noodzakelijk is nu ook dit derde en vierde deel, om alles, wat nodig is, het volk te verkondigen. Zacharia's profetie ware half mengsel van afzonderlijke brokstukken zonder doel of samenhang, wanneer die beide delen ontbraken."
Ik meen deze opmerkingen niet te mogen onthouden tot waarschuwing van allen, die gevaar lopen menselijke wijsheid en de verdorven rede te stellen boven Gods Woord. Zacharia heeft ook in het negende en de volgende hoofdstukken: "de last van het Woord des Heeren." Gods Woord is een last. Het is van het allergrootste gewicht, degenen die het ter hart mogen nemen. Als een last drukt dat Woord op Gods volk, vanwege de majesteit en heerlijkheid des Heeren, en bijzonder vanwege Zijn rechtvaardigheid waardoor Hij de zonde haat en straft. "Uw gerechtigheid is als de bergen Gods, uw oordelen zijn een grote afgrond, Heere." De verlossing van Gods uitverkorenen uit de staat der zonde en des doods is de verheerlijking van vrije genade, maar deze is vol van de majesteit des Heeren. Het Woord van Jehovah is een last voor degenen, die het verstaan, zij worden genaamd, die voor des Heeren Woord beven. Bijzonder in de betoning der rechtvaardigheid tot straf der goddelozen, is bij de Heere een vreselijke majesteit. Maar hoeveel te zwaarder zal de last van 's Heeren Woord drukken op hen, die door Gods oordelen getroffen worden.
Zij zullen vergaan, hun lamp zal worden uitgeblust in eeuwige duisternis, de zondaren zullen te Sion verschrikt worden. Het woord van Zacharia moge ons aangrijpen, opdat wij de zonde verlaten en naar Gods geboden wandelen. Och, dat wij een verberging vonden tegen de wind en tegen de regen.
Nadat de profeet Gods volk heeft vertroost met de dierbare beloften tot bevrijding uit hun ellende, gaat Zacharia in het negende hoofdstuk over tot de aankondiging van des Heeren oordelen over de vijanden van Israël. Hij wendt zich in het bijzonder tot de Heidenen, die aan de grenzen van Kanaän wonen, tot Syrië en Tyrus en Sidon en de Filistijnen.

Vers 1: **De last van het Woord des Heeren over het land Chadrach en Damascus, deszelfs rust, want de Heere heeft een oog over de mens, gelijk over al de stammen Israëls.**
Door het land Chadrach verstaan sommigen Syrië. Zij beroepen zich er op, dat Damascus de hoofdstad van Syrië, deszelfs rust wordt genoemd. Anderen daarentegen vinden in de woorden "de last van het Woord des Heeren over het land Chadrach" het opschrift dat voor geheel dit derde deel van Zacharia's profetie geldt Chadrach is dan een zinnebeeldige benaming voor de Gods volk vijandige machten, die het gedurig bestrijden en benauwen. Meermalen hebben de profeten zich van dergelijke zinnebeeldige benamingen bediend, als o.a. Rahab (Ps. 87: 4) Ariël (Jes. 29: 1), Jareb (Hos. 5: 13). Zo ook doet Hosea in het vers, dat wij thans bespreken. Chadrach is een woord, samengesteld uit Chad, dat sterk betekent, en rach, het Hebreeuwse woord voor zwak. De vijanden van Israël, hoe sterk zij mogen zijn, zijn zwak voor het aangezicht des Heeren. Dat roept de profeet het bedrukte volk van God toe.
Gods kerk heeft slechts met overwonnen vijanden te strijden. Deze maken dikwijls groot geweld. In de wereld is aan hun zijde macht. Zij behoren tot de groten en geweldigen der

aarde. En satan is hun veldoverste. Deze is de grote vijand, die dag noch nacht aflaat de bittere kamp te voeren tegen het erfdeel des Heeren. Hij is een briesende leeuw. Zijn aanvallen zijn ontzettend. Maar wat vermogen al die vijanden? Chadrach is hun naam, sterk-zwak. Christus heeft satans kop vertreden en de wereld overwonnen, en Zijn uitverkorenen zullen overwinnen in Zijn kracht Dat toch het oog van Gods volk er voor geopend worde, dat al de vijanden door Christus overwonnen zijn en niets vermogen. De Heere zal ze verdoen door het zwaard van Zijn mond. De last van Zijn Woord rust op Damaskus. Daar zal het zijn rustplaats vinden en het geheel verwoesten. Hoe sterk ook Syrië zich tegen Israël toonde, en welk kwaad de snorkende Syriër tegen Gods volk bedacht, hij zal vergaan. De Heere zal het voor Zijn volk opnemen.

Want de Heere heeft een oog over de mens gelijk over alle stammen Israëls.
Des Heeren ogen doorlopen de ganse aarde. Niets is bedekt voor Zijn alwetendheid. Hij heeft een oog over de mens. Al diens doen en laten - is voor Hem naakt en bloot. Zelfs des mensen innerlijke gedachten kent Hij van verre. Zou dan de Heere niet kennen de hoogmoed en trots dergenen, die Hem niet wezen? Zou voor de Heere verborgen zijn het kwaad dat de vijanden Zijn volk aandoen? Zijn oog is over de mens. Hij zal de misdaad aan Zijn volk begaan, vergelden. De dag der verlossing voor Gods kinderen nadert. Ook op hen, ja in het bijzonder op alle stammen Israëls is des Heeren oog. Hij heeft het beloofd: "Mijn oog zal op u zijn" en Hij zal Zijn Waarheid nimmer krenken. Dikwijls schijnt het, alsof de Heere op de verdrukkingen van Zijn volk niet let. De klacht is aan Gods kinderen niet vreemd: "Mijn weg is voor de Heere verborgen en mijn recht gaat aan mijn God voorbij." Maar ei het mocht ons diep beschamen, dat ongeloof en vertwijfeling soms zo zeer onze ziel overmeesteren. Zou dan de Heere het werk Zijner handen verlaten? Zou Hij niet gedenken aan Zijn uitverkorenen? Zal Hij de ziel Zijner tortelduif overgeven aan het wild gedierte van het veld? Wat zou Hij met Zijn grote Naam doen? Nooit, nee nooit trekt de Heere Zijn oog af van Zijn volk.
Over alle stammen Israëls heeft Hij een oog. Niet één van de Zijnen zal Hem ooit ontgaan, hoe veracht en verdrukt Zijn kerk is, Hij bemint ze met een eeuwige liefde, alleen om Zijnentwil en daarom is Zijp volk dierbaar in Zijn oog. Het oog, dat de Heere over "alle stammen Israëls" heeft, is een oog van ontferming en genade. Over de vijanden gaat het toornig oog des Heeren. Zijn gramschap zal op hen rusten. Maar op Zijn volk slaat de Getrouwe Jehovah het oog van genade en zaligheid. Hij zal dat volk bewaren en verlossen. Welk een sterke bemoediging geeft toch het Woord des Heeren voor het strijdend volk van God. De verdrukkingen in dit leven zijn vele, zowel uitwending als ook inwendig. Maar hoe donker ooit Gods weg mag wezen, Hij ziet in gunst op die Hem vrezen. Dat die de Heere wezen en het woord Zijns knechts horen, als zij in de duisternis wandelen en geen licht hebben, bebouwen op de naam des Heeren en steunen op hun God (Jes. 50: 10). Want de Heere zal in dit moeilijk leven, Zijn volk en erfdeel niet begeven. Daarom zal Damascus niet bestaan.

Vers 2: ***En ook zal Hij Hamath met dezelve bepalen, Tyrus en Sidon hoewel zij zeer wijs is.***
Hamath lag 25 mijlen ten Noorden van Damascus, het grensde er aan. De Heere zou het in de straffen en oordelen ook aan Damascus palen. In de verwoesting zal ook Hamath delen, gelijk ook Tyrus en Sidon, hoewel zij zeer wijs is.
Van Syrië komt de profeet tot Fenicië, met haar grote steden Tyrus en Sidon. Die steden wanen zich veilig, zij denken de oordelen Gods te kunnen trotseren. Zij zijn zeer wijs. In

haar trots weten zij alle middelen te beramen om een gerust, rijk en genotvol leven te leiden. Hun wijsheid overtreft in hun ogen de wijsheid Gods, deze is hun dwaasheid. Maar de Heere zal het hun bewijzen dat het dwaze Gods wijzer is dan de mensen. Geen mensenwijsheid zal tegen de raad des Heeren bestaan. Hij maakt de wijsheid des mensen dwaasheid. Zo zal Hij betonen aan Tyrus en Sidon (en dat bewijst de Heere tot op de huidige dag) waar is de wijze, waar is de onderzoeker van deze eeuw? Waar zijn de groten der aarde, die de landen noemen naar hun namen, waar zijn zij nu, om uitkomst te bewijzen? Is het niet met de handen te tasten, dat God de wijsheid der wijzen doet vergaan? "De wijzen zijn beschaamd" (Jee. 8: 9). Een wijze beroeme zich niet in zijn wijsheid (Jos. 9: 23). Hoe wijs Tyrus en Sidon geacht werden, de Heere deed Zijn oordelen hen treffen.
En welke menselijke wijsheid wij ons ten toevlucht stellen, zij zal ons niet kunnen verlossen uit de grote oordelen, die de wereld treffen. Welke verlossing bracht het veel geprezen Genève? Welk woord van ware wijsheid is daar gesproken? Wie onder de machtigen der aarde, verstaat dat de vreze des Heeren het beginsel is van alle wijsheid? Daarom zullen wij beschaamd worden, omdat wij wijs zijn bij onszelf. Gelijk Tyrus en Sidon houden wij aan onze ongerechtigheden vast en betonen wij dwaas en blind te zijn voor het naderend gericht en voor de weg, die alleen ter verlossing leiden kan. Och, dat God ons verduisterd verstand verlichte, opdat wij Hem te voet mogen vallen en onze Rechter om genade bidden. Het zou de ware wijsheid zijn voor Overheden en volkeren. Het zou ook het hart van een ieder persoonlijk wijs maken ter zaligheid. Verlaat de slechtigheden en leeft en treedt op de weg des verstande. Op die weg moet eigen wijsheid verloochend worden en dwaasheid worden voor God. Dan alleen zal de ware wijsheid onze ziel vervullen.

DE STERKTE DES MENSEN IJDELHEID

Zie, de Heere zal haar uit het bezit stoten, en Hij zal haar vesting in de zee verslaan, en zij zal met vuur verteerd worden. Zacharia 9: 4

Hoe duidelijk heeft de profeet Zacharia in het oordeel, dat hij over de vijanden des Heeren aankondigt, betuigd, dat de wijsheid van de wereld dwaasheid is voor God. Welk een vlucht de menselijke wijsheid ook nemen moge, zij kan niet redden uit de wrekende hand des Heeren. Tyrus en Sidon zijn ten bewijs. En de zich hoog verlicht roemende eeuw, die wij beleven, bewijst met al haar ellende eveneens, dat des mensen wijsheid voor God niet kan bestaan. Gelukzalig, wiens verstand dwaasheid wordt voor God en die leren mag, dat het dwaze Gods wijzer is dan de mensen. Het geldt echter niet alleen van des mensen wijsheid, maar ook van diens sterkte en rijkdom, dat zij niet behouden van Gods toorn. Immers, zo vervolgt de profeet:

Vers 3: ***En (hoewel) Tyrus zich sterkten gebouwd heeft en zilver verzameld heeft als stof en fijn goud als slijk der straten.***

De sterkten van Tyrus waren groot, niet alleen door natuurlijke ligging, maar bovendien door hechte bouwkunst. Dodelijk gerust lag de Feniciër er achter, de strijd niet vrezend. Hij waande, dat de gebouwde sterkten nimmer konden doorbroken worden. Bovendien beroemde zich Tyrus in zijn rijkdom. De uitgebreide handel, gepaard aan een machtige

scheepvaart, stapelde ongekende rijkdom op. Maakte Salomo te Jeruzalem het zilver te zijn als stenen, Tyrus deed voor Israël niet onder. Zij heeft zilver verzameld als stof en fijn goud als slijk der straten. De voorraden zilver en goud waren ontzaglijk. De inwoners van Tyrus baadden zich in weelde en overvloed. En die rijkdom vergrootte weer de macht van die wereldstad. Met zijn zilver en goud dacht de Tyriër alles te verkrijgen. Oorlog kon men voeren; vrede vermocht men te kopen. Wie kon Tyrus kwaad aandoen? Dodelijk gerust leefde de Feniciër voort, ja dodelijk gerust tot de dag der slachting aanbrak, door God bepaald.

Ontzettende tekening onzer tijden! In weelde en overdaad leefden de volkeren. Armoede hoopte men te verbannen van de wereld; ja, men beroemde zich alsof men reeds de ordening Gods had omgekeerd, waarin bepaald was dat armen en rijken elkaar ontmoeten. Armbesturen werden omgezet in verenigingen voor maatschappelijk hulpbetoon. In verzekering dacht men zich gedekt te hebben tegen de slagen, die in de toekomst konden treffen. Luide juichten patroon en werkman; met goederen 'bedeelden en wie werkte voor zijn "dagelijks" brood: laat ons eten en drinken en vrolijk zijn! De levenseisen werden steeds hoger opgevoerd. Vermaak en spel werden onmisbare levensbehoeften geschat. Leger werd de kerk, maar voller de bioscoop en de danszaal en de ijdelheidskermis. Voort ging het, steeds verder en met toenemende vaart de weg der zonde op. Verdienen, geld opstapelen; het zilver te maken tot stof en het goud als slijk der straten, dat was de machtige leuze, die allen aangreep.

Zelfs Gods volk ontkwam niet aan de het vlees bekorende kracht ervan. En dat niettegenstaande toch de schat van dat volk in de hemel is, en Gods Woord hen vermaant de dingen te zoeken, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods, en te bedenken de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Maar Gods lieve volk sliep mede in en te geruster liep de wereldling zijn zonde-loop. Wie droomde van een ommekeer? Wie zou de sterkten slopen, die men zich gebouwd had? Al groter werd de macht. Men noemde de landen naar zijn namen. Is dit niet het Babel, dat ik gebouwd heb? Zie die trotse gebouwen; zie het werk van overheid en onderdaan; zie hoe "Christelijke" en niet-Christelijke regeringen wedijverden om de voorrang te hebben in het roemen op kracht en rijkdom, in stee dat men zich uitstrekte naar het roemen in de Heere en het wandelen in ootmoed naar Zijn Woord.

Och, of wij het erkenden! Of althans Nederlands volk de ogen opengingen voor het gevaar, dat niet alleen van ongelovige zijde dreigt, maar dat ook de Christelijke leidslieden over ons brachten. De kracht van ons volk is ondermijnd. Gods Woord opzij geschoven. Rome tot een "Christelijke" bondgenoot gemaakt. De God der vaderen verloochend en Zijn wet niet geteld. Worden velen niet gedreven door de jacht naar zilver of goud? Machtige sommen worden jaarlijks uit de staatskassen door enkelen getrokken. Zelfs nu nog, nu duizenden in armoede verkeren. Twee, drie goed gesalarieerde publieke betrekkingen worden gegeven aan één persoon, en dat niet in één geval, doch tienmaal en nog eens tienmaal, waar anderen snakken naar één van die posten, omdat zij werkloos rondgaan. Ga de lijn langs van Protestanten en Roomsen, of tot de socialisten toe, en langs geheel de linie is het jagen om goud en zilver geweldig.

Wij zeggen dit niet om de gedachte te verwekken, dat elk bewoner hetzelfde inkomen genieten moet. Dat ware tegen de uitspraak van het Woord des Heeren, dat God beiden, rijken en armen, gemaakt heeft. Maar ook met het erkennen daarvan moet onze scherpe afkeuring gaan over het opstapelen van inkomens, de pensioenen er niet buiten gerekend, tot vele duizenden per jaar aan enkele personen. Het is een kwaad, dat vooral in deze tijden zeer ernstig roept om uitroeiing. De rust in macht en rijkdom doet ons snoevend de

kop opsteken, maar Gods gerechtigheid is ontstoken en dreigt ons neder te werpen in diepten van ellende.
Hoe vreselijk klinkt tegen zo'n ijdel en hoogmoedig leven het Woord des Heeren: "Die in de hemel woont, zal lachen." Tyrus strekt ten bewijs. Immers, zo luidt des Heeren Woord in Vers 4:

"Zie, de Heere zal haar uit het bezit stoten, en Hij zal haar vesting in de zee verslaan, en zij zal met vuur verteerd worden."

De Heere komt dikwijls van een kant, waarvan wij Hem niet verwachten. Tyrus was midden in het water gelegen. Zo er gevaar dreigde, zou het van het water kunnen zijn; tegen overstroming meende men zich beveiligd te hebben door zijn sterkten. Maar zie, de Heere komt met vuur. Een vuur zal Tyrus verteren; een vuur des Heeren, dat niet kan geblust worden. Tegen dat vuur baatte al het water niet, dat rondom Tyrus was. Zie, de Heere zal haar uit haar bezit stoten en Hij zal haar sterkte in de zee verslaan. Weg dan de sterkten van Tyrus; weg de handel en scheepvaart en al de rijkdom. Het einde komt, de verwoesting over Tyrus, de rijke onder de volkeren.
Het is wel noodzakelijk deze bedreiging des Heeren op te merken. Gods handeling, hier vermeld, herhaalt zich menigmaal. Hij spot met al onze verzekeringen en sterkten. Dekken wij ons tegen het water, Hij komt met vuur. Wie rekende op de vreselijke wereldoorlog, die achter ons ligt? Wie dacht na de gewaande bescherming tegen de pokken over de geslachten dunnende tuberculose, kanker, enz.? Wie rekende na de verzekering tegen invaliditeit, ouderdom, ziekte enz. enz. op de werkloosheid van miljoenen? Zie in het leven rond en de vragen vermenigvuldigen, die er op wijzen, dat de Heere komt van een zijde, waarvan wij Hem niet verwachten. Wie zal Zijn hand afslaan en zeggen: Wat doet Gij? Wie zal bestaan voor de hitte van Zijn toorn? Hij stoot uit het bezit en werpt de onneembaar geachte vestingen in de zee. Dat stelt de Heere ons voor ogen in Zijn gerichten, die op de aarde zijn. Mochten wij onder die slaande hand Gods buigen eer het te laat is, gelijk te laat de Filistijnen het bemerkten en ter hart namen.
Tot hen toch klinkt nu het woord van Zacharia:

Vers 5: "***Askelon zal het zien en zal vrezen, desgelijks Gaza, en zal grote smart hebben, mitsgaders Ekron, dewijl hetgeen waar zij op zagen hen heeft te schande gemaakt; en de koning uit Gaza zal vergaan en Askelon zal niet bewoond worden."***

De in de verzen 5-7 genoemde steden waren steden der Filistijnen, die venijnige haters van Israël. Zo menigmaal hadden die steden zich verheugd in de slagen, die Israël troffen. Luide en met gejuich verkondigde men de nederlagen van des Heeren volk op de straten te Askelon.
De werelddienaar en van God vervreemde maakt zich dikwijls blij over de tegenheden van Gods volk. Dat vermeerdert de smart van 's Heeren kinderen. Maar de vreugde van de wereld duurt niet lang. Askelon ziet thans zijn bondgenoot vallen, en het zal vrezen. En met Askelon, Gaza en Ekron. Het oog van die steden was geslagen op Tyrus en Sidon. Zij zagen er op. Door Tyrus en Sidon gevoelden zij zich gedekt van het Noorden. Maar hetgeen, waarop zij zagen, heeft hen te schande gemaakt. Zij zijn bedrogen uitgekomen. Hun sterkten bleken ijdel te zijn. Nu zal het hun beurt worden. Zij vrezen en hebben grote smart. Alle toevlucht ontbreekt hun.

Dat is het deel dergenen, die op de mens vertrouwen. Hun sterkten zijn vergaan juist in tijden van benauwdheid. Zo blijkt het in dit leven, en gewis dit geldt voor ieder mens in zijn sterven. Wij zullen een betere toevlucht moeten leren kennen, zullen wij getroost kunnen leven en sterven. De Heere alleen is een verberging tegen de vloed en een schuilplaats tegen de regen. Maar de Heere kende de Filistijn niet en voor Zijn Woord wilde hij niet buigen. De bittere vijandschap bereidde hein de ondergang.
"De koning uit Gaza zal vergaan en Askelon zal niet bewoond worden." De Heere zal aan der Filistijnen steden een einde maken. Zij zullen geen koninkrijk meer vormen. Niet alleen de tegenwoordige koning zal vergaan, maar hij zal geen opvolger meer hebben. Het koninkrijk zal te niet gemaakt worden. Ja, Askelon zal geen inwoners meer hebben. Dezen zullen verdreven worden, gevangen en gedood.
Dan zullen vreemden komen en de stad innemen:

Vers 8: ***"En de bastaard zal te Asdod wonen, en Ik zal de hoogmoed der Filistijnen uitroeien."***

Een bastaard heeft geen recht op de erfenis der wettige kinderen, doch de bastaard zal te Asdod wonen. Vreemdelingen zullen de stad nemen; een vals geslacht zal de rijkdom der Filistijnen nemen. Zo zal de hoogmoed der Filistijnen worden uitgeroeid.
Het ontzettend oordeel, door de profeet in deze woorden aangekondigd, is gekomen. Alexander de Grote was de roede in de hand des Heeren om de hoogmoed van de Assyriër en Tyriër en Filistijn te fnuiken. Hij verwoestte deze steden, voerde de bewoners, die overgebleven waren, gevankelijk weg en bevolkte de landen met vreemdelingen. En wie zegt, hoe nabij Gods oordeel ter verwoesting onzer steden en landen is, nu een oordeel der verharding over ons schijnt gekomen te zijn? Dat oordeel dreigt. Het doet de aarde dreunen. Rumoer is onder alle volkeren. Opstand dreigt. Regeringen zijn of worden omgeworpen. Oorlogsdrift is onder vele natiën. Hoe lang nog? Zal de gezaaide wind ons storm doen oogsten?
Wij vrezen menigmaal, vanwege de zonde, die is opgestapeld, en de hardnekkige weigering om voor God te bukken. Ja vrezen moeten wij, omdat niemand voor Gods oordeel kan bestaan. "De beker houdt veel in." O, mochten wij tot God ons wenden en genade vinden in Zijn ogen. Hij schenke ons onze ziel tot een buit te hebben. Gelukkig volk, dat van de genade Gods geen vreemdeling is. Die genade wordt in verloren zondaren verheerlijkt. Zij is zo groot, dat de voornaamste der zondaren buiten haar bereik niet blijft.
De overvloed van die genade blinkt klaar uit in het woord van de profeet:

Vers 7: ***"En Ik zal zijn bloed uit zijn mond wegdoen en zijn verfoeiselen van tussen zijn tanden; alzo zal hij ook onze God overblijven, ja, hij zal zijn als een vorst in Juda, en Ekron als de Jebusiet."***

In deze woorden wordt Gods genade aan een overblijfsel van de Filistijnen toegezegd. Ook in Psalm 87 is de bekering van de Filistijn beloofd. Hij zal in de Godsstad geboren worden. Dat zal des Heeren werk zijn, dat openbaar komt in het verlaten van de zonde. De Heere zal zijn bloed uit zijn mond wegdoen en zijn verfoeiselen van tussen zijn tanden. De wreedheid en afgoderij der Filistijnen zal de Heere door Zijn genade te niet doen. Alzo zal de Filistijn onze God overblijven. Ja, zo overvloedig zal de soevereine genade Gods verheerlijkt worden, dat die door de Heere toegebrachte vijanden zijn zullen

als Juda, de van God verkorene uit Jacobs zonen, ja als een vorst in Juda; en Ekron zal zijn als een Jebusiet, een oorspronkelijke bewoner van Jeruzalem, gelijk Arauna was, (2 Sam. 24: 16).
Waar de genade valt, daar valt ze vrij. Gods recht wreekt de zonde. Het eist vergelding der ongerechtigheid. God zou ophouden God te zijn, zo Hij de zonde ongestraft liet. Maar Zijn genade wordt verheerlijkt tot uitdelging van de zonde Zijner uitverkorenen, wijl de voldoening voor hen gebracht is door het lijden en sterven van Christus. Die volkomen betaling is de grond, waarop God de geheel verloren zondaar opzoekt en tot Zich trekt. Niets van de mens komt hier in aanmerking. Het is Gods vrije genade alleen. En zij sluit de grootste der zondaren niet uit.
O, mochten wij, vijanden, met God verzoend worden. Die bekering, waarvan Zacharia in Vers 7 melding maakt, die worde ons deel. Niemand kan ze missen. De Heere trekke ons uit de staat der zonde en des doods, waarin wij van nature verkeren. Hij geve ons te ontvlieden de toekomende toorn en doe ons het goed van Zijn volk beërven, dat bestendig en duurachtig is. Wij leven in het heden der genade, en dat leven worde ons tot winste. Geen schuld is te groot, geen afkomst te gering, geen vijandschap te geweldig. In de toediening van deze genade wil de Heere Zich verheerlijken, vijanden met Hem verzoenen. Dat moge ons deel worden. Of meer en meer de erkenning onzer ziel: *Uit genade zijt gij zalig geworden*. Want het is genade, vrije genade alleen tot den einde toe.

DE DRIJVER HOUDT OP

En Ik zal Mij rondom Mijn huis legeren vanwege het heirleger, vanwege de doorgaande en vanwege de wederkerende, opdat de drijver niet meer door hen doorga, want nu heb Ik het met Mijn ogen aangezien. Zacharia 9: 8

Gods huis is Zijn kerk, Zijn uitverkorene, Zijn duive. Hij trok haar uit de wereld en verwekte haar door Zijn Geest. Hij echter nam haar uit de wereld niet weg. De Heere Jezus bad nadrukkelijk: "Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van de boze." De strijdende kerk heeft haar plaats van God in de wereld gekregen en zij zal er zijn tot de laatste uitverkorene is ingezameld, niettegenstaande het woeden der hel tegen haar. Van den beginne aan heeft de macht der duisternis zich tegen "het Huis des Heeren" gesteld en niets onbeproefd gelaten het uit te roeien. De gruwelijke broedermoord op de godvruchtige Abel was satans eerste gewelddaad om de kerke Gods uit te roeien. En sindsdien heeft de macht der duisternis over geheel de wereld gebruld: *dat volk moet van de wereld af*! Heidense keizers en Rome's pausen hebben gewoed tegen het erfdeel des Heeren.
En niettegenstaande is de kerk gebleven; en zij zal staan tot zij de eeuwige overwinning verkrijgt in de grote dag des oordeels. Maar zij bestaat en blijft geenszins door eigen kracht. Dat Gods kerk bestendig blijft is alleen omdat de Heere Zich rondom Zijn huis legert. Hij ziet het heirleger; Hij aanschouwt de doorgaande en de wederkerende, die de strijd voert en geweld op aarde bedrijft, doch tegen wie de Heere Zijn volk zal bewaren. De drijver, die doortastende en geweldige, zal door hen niet meer doorgaan. Hij heeft Gods werk verricht. Als Assur en Babel en alle andere vijanden met hen, Gods volk plagen, dan is het ten dienste van dat volk, opdat het van de zonde aflate en zijn hart aan de Heere geve, op Hem alleen betrouwend. In Israël is het klaar gebleken, dat de Heere de bitterste vijanden gebruikt om Zijn volk Vaderlijk te kastijden. De diepste vernederingen, de hardste klappen, zijn het volk van God soms onmisbaar. Dat moet dat

volk zelf wel erkennen, en het wordt hun in die ware erkentenis gegeven de roede Gods te kussen. Druk en bittere tegenheden worden dan dat volk dierbaar.
Ik heb een psalmboek gezien, waarin de eigenaar in de berijmde 38ste psalm het woord "weer steeds" veranderd had in "heilig", zodat er nu stond: *Heilig alle smart.*
Was het omdat hij de smartelijke wegen van druk en tegenheden had liefgekregen? Omdat hij een behagen verkregen had in zwakheden en in krankheden en in noden, opdat de kracht van Christus in hem vervuld worden mocht? Want toch de verdrukking is geen zaak van vreugde, als zij aanwezig is. Gods volk gaat niet ongevoelig door de verdrukkingen en door de strijd. Ook hun ziel buigt zich ter neder onder de tegenheden en vijandschap, onder de smaad en hoon. In dat alles zijn de doorwondingen des harten. Maar de vereniging met de wil des Heeren, en de oprechte erkentenis der ziel: "Ik zal des Heeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd", doen hen de roede kussen, waarmede de Heere sloeg. Zo blijven zij niet vreemd van de vertroosting, die in Christus is voor Zijn ellendigen. Door welke bange wereldweeën Gods kerk ook heen trekt, de Heere zal ze niet verlaten, noch doen omkomen. Hadden Edomieten en Babyloniërs de uitdelging van Gods volk ten doel, de Heere legert Zich rondom Zijn huis. De drijver zal niet meer door hen doorgaan. De Heere heeft met Zijn ogen het aangezien. Er is een gedenkboek voor Zijn aangezicht. Daarin zijn geschreven de verdrukkingen en de zuchtingen en het geween van Sion. Hij heeft het omzwerven geteld. "Leg mijn tranen in Uw fles; zijn ze niet in Uweregister?" De Heere is een Zon om te verlichten, maar ook een Schild voor de Zijnen om hen te dekken. Zie, dat is de grote vertroosting, die de Heere geeft aan Zijn bedrukte en vervolgde kerk. Hoe bang de tijden ook worden mogen, hoe donker de toekomst ook is:

Maar 's Heeren gunst zal over die Hem vrezen
In eeuwigheid altoos dezelfde wezen.

Hun brood is zeker en hun water is gewis; kleding is hun toegezegd en rust des nachts, terwijl van de smaad van de wereld hen niet méér zal aankleven dan tot verootmoediging dient voor hen, wie de Heere genade en ere heeft toegezegd. Zonder troost gaat Gods volk de strijd niet in. Voorwaar, het zal er triomferend uitkomen. Eens zal het de erekroon dragen, en God zal Zijn en hun vijanden onder Zijn voeten haast verpletteren. Dat moge ons bemoedigen, volk van Godl
En daarom zal de drijver niet meer door hen doorgaan, omdat de kerk eens de verlossing van haar Koning verkrijgt. Haar kracht is ijdelheid, in haar is geen kracht tegen de grote menigte der vijanden, maar Sions grote Koning heeft de pers getreden en niemand der volkeren was met Hem. Hij streed alleen. Gelijk eens Simson alleen streed tegen de Filistijnen, als hem zelfs de kleine Gideonsbende ontbrak, zo heeft Christus alleen gestreden voor Zijn volk, en overwonnen. De kerk is overwinnaar in Hem. Op Christus wijst dan ook, de profeet:

Vers 9: ***Verheug u zeer, gij dochter Sions, juich, gij dochter Jeruzalems! zie, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezelinnen.***

Zonder enige twijfel bevatten deze woorden een profetie van Christus. Hij is de Koning, die op het veulen, een jong der ezelinnen Jeruzalem binnenrijdt, onder het geroep der

scharen: "Hosanna de Zone Davids! Gezegend is Hij Die komt in de Naam des Heeren! Hosanna in de hoogste hemelenl"
Niet alleen is de vervulling van deze profetie tastbaar voor ieder, maar wat elke tegenspraak geheel te niet doet, het heeft de Heilige Geest behaagd door Mattheus te zeggen: "Dit alles is geschied, opdat vervuld worde hetgeen gesproken is door de profeet."
Christus is Koning. Hij is bekleed met koninklijke macht en heerlijkheid. Hij is de soeverein, Wie gegeven is alle macht in de hemel en op aarde. Hij is Sions Koning. Ik toch, spreekt de Heere, heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid. In Sion schijnt Zijn heerlijkheid en van daar gaat Zijn kerk uit. Zijn koninkrijk is niet van deze wereld. Zo de Koning uit de hemel is, zo ook zijn die alleen Zijn onderdanen, die uit de hemelen geboren zijn, terwijl de wetten en privilegiën van deze Koning een hemels karakter dragen. Geen uiterlijke bevoorrechting, hoe groot ook, maakt ons onderdaan van deze Koning, daartoe is de vernieuwing van de Heilige Geest ons nodig. Noch besnijdenis, noch doop, noch belijdenis, noch voorbeeldige levenswandel doen ons ingaan in het Koninkrijk der hemelen maar gelijk de Heere Jezus met ede betuigt: alleen wedergeboorte. Dat moge ons wel op het hart wegen, vooral in onze lichtzinnige en oppervlakkige dagen. Wij moeten wederom geboren worden, zal het wel met ons zijn. Van tweeën één: óf deze Koning zal op ons aanvallen als een held en ons vertreden, óf wij zullen in Zijn Koninklijke heerschappij een eeuwige verlossing verkrijgen.
Maar zal het laatste waar zijn, dan moeten wij iets anders hebben dan der Joden Hosannageroep, waarvan in deze tijden zich Gereformeerd noemenden zijn vervuld. Zulk Hosannageroep zal welhaast omslaan in het: Kruist Hem! Kruist Hem! Voorwaar deze Koning heeft niets dat ons van nature kan bekoren. Hij komt arm, rijdend op een ezel. Wie wil voor zo'n Koning buigen? Wie door Hem worden verlost? Weg met deze, zo klinkt het in onze harten, wij hebben geen koning dan de keizer!
Maar juist deze *Arme,* rijdend op een jong der ezelinnen, is beminnelijk voor Zijn onderdanen, die Zijn komst verbeiden. U *zal Hij komen,* zo staat er. U, n.l. het gebonden en ellendige volk, dat geen uithelper heeft, de ontdekten aan hun schuld en zonden, voor wie geen hoop overblijft, de gebondenen onder een vloekende Wet, en zondemacht en satans overheersing. U, volk, zal Hij komen. Zie, uw Koning zal (t*ot)* u komen.
O, grijpt moed, bij Hem is een eeuwige verlossing. Met blijdschap mocht gij Zijn komst tegemoet zien. Verheug u zeer gij dochter Sions, juich, gij dochter Jeruzalems! Uw droeve ziel verheffe zich. Zijn komst zal uw gemis vervullen en uw banden breken. Hij zal komen. Hij blijft niet achter. Zo Hij eens kwam in ons vlees en bloed, zo zal Hij, vervullend al Zijn beloften, komen en u redden uit uw noden. Mochten onze ogen geopend worden om te zien. Zie! zo roept de profeet uit. Helaas!
Wij zijn dikwijls zo blind voor de heerlijkheid en grootheid en macht van Sions grote Koning. O, volk zie uw Koning! Zie Hem zo Hij Zich aan u openbaarde naar Zijn Woord, zie Hem strijdend met al uw vijanden, toen Hij in diepe vernedering over deze aarde trad, zie Hem, de Leeuw uit de stam van Juda, Die eeuwig overwonnen heeft. Zacharia stelt Hem u in al Zijn beminnelijkheid voor ogen. Verlichte de Heere onze ogen om de Koning te zien in Zijn schoonheid. Hij is rechtvaardig, zo klinkt het woord des Heeren over Hem, Zijn heerschappij kent geen onrecht. Gerechtigheid en gerichte zijn de vastigheid van Zijn troon en Hij zal in rechtvaardigheid regeren. Want Hij zal de nooddruftige redden, die daar roept, mitsgaders de ellendige en die geen helper heeft, Hij zal de arme en nooddruftige verschonen en de zielen der nooddruftigen verlossen. Wie is een Koning

Hem gelijk. Zijn volk zal van goedertierenheid en recht zingen. *Sion zal door recht verlost worden en zijn wederkerende door gerechtigheid.*
Zie uw Koning volk!
Hij is een Heiland, een Verlosser en Heelmeester. Hij verwon satans kop en vertrad de dood, verrijzend uit het graf als eeuwig overwinnaar. En Zijn overwinnende kracht verheerlijkt Hij in de Zijnen. Hij maakt uit satans klauwen vrij en breekt de banden. Hij zal hun ziel van list en geweld bevrijden en hun bloed zal dierbaar zijn in Zijn ogen. Zou de Koning u niet boven alles dierbaar zijn? O, dat alle koningen zich voor Hem neerbuigen, alle heidenen Hem dienen, dat onze ziel zich door genade werpe in het stof, aan Zijn voeten neer.

Hij kan en wil en zal in nood,
Zelfs bij het naderen van de dood,
Volkomen uitkomst geven.

Zijn liefde kent geen grenzen. Hij komt arm, rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezelinnen.
Hij kwam in diepe vernedering, en armoede. Hij had niets, waarop Hij het hoofd neerlegde. Hij nam al de schuld Zijner uitverkorenen op Zich, om die te betalen. Schuldig werd Hij tot de dood, ja tot de dood des kruises. En dat voor vijanden, opdat zij met God werden verzoend. Want gij weet de genade onzes Heeren Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zou rijk worden.
Op een ezel reed Hij, op een ongewend veulen, niet op een statig paard of in een wagen, gelijk de groten der aarde pleegden te doen. En die diepe vernedering tekent Zijn gedrag ten opzichte van de Zijnen. Hij handelt met hen in liefde en zachtmoedigheid. Het is de grote schittering en heerlijkheid van deze Koning, dat Hij een arm, schuldig en verloren volk uit de ellende redt en verlost en het rijk maakt met Zijn genade. Ja, uit Zijn volheid ontvangen zij genade voor genade.
O, gekochten, niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, maar met het bloed des Lams, ziet uw Koning. In welke droeve omstandigheden gij ook verkeert, in welke diepten van zonde, donkerheden, bestrijdingen, verlatingen of verdrukkingen, uw oog zij geslagen op de Koning van Sion. Zijn armoede is uwerijkdom. Voor een arm, ontledigd volk, is een arme Jezus dierbaar. Hij draagt de banier boven tienduizend. Onze ziel moge bij Hem schuilen. Een oog op Hem geslagen en al ons leed verandert in blijdschap en al onze droefheid in geluk.
Och, hadden wij een mond en tong om de heerlijkheid van deze Koning te roemen en te prijzen. Het is toch de grote vreugde van Gods kinderen zich in de Heere te beroemen en eenmaal zal de schare, die niemand tellen kan, gekocht uit alle geslacht en volk en taal en natie, het lied des Lams volmaakt en eeuwig zingen, het lied, dat de Koning Sions volkomen eer en heerlijkheid geeft in het genieten der zaligheid, die Hij verwierf voor allen, die Hem van de Vader gegeven zijn.
Geloofd zij de Heere God, de God Israëls, Die alleen wonderen doet! en geloofd zij de Naam Zijner heerlijkheid tot in eeuwigheid, en de ganse aarde worde met Zijn heerlijkheid vervuld! Amen, ja amen.

HET VREDERIJK VAN CHRISTUS

En Ik zal de wagens uit Efraïm uitroeien en de paarden uit Jeruzalem, ook zal de strijdboog uitgeroeid worden, en Hij zal de heidenen vrede spreken, en Zijn heerschappij zal zijn van zee tot aan zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde.
Zacharia 9: 10.

Sprak het negende Vers van de Koning Sions, Die komen zal, rijdende op een ezel en op een veulen, een jong der ezelinnen; in het tiende Vers handelt Zacharia van het Koninkrijk van Christus. Van dat Koninkrijk geldt in de eerste plaats, dat het geestelijk is. "Mijn koninkrijk is niet van deze wereld", zei de Heere Jezus eens, toen Hij voor Pilatus bekende een koning te zijn. Het is geen aards koninkrijk, dat op zeker, bepaald deel van de wereld is te vinden, met een vorst op wereldlijke troon, met onderdanen in vele steden samengebracht, met wetten die in zo'n aards rijk gelden zullen. Nee, het Koninkrijk van Christus is geestelijk en hemels. Het kent geen grenzen, het is niet gevormd uit enig volk op aarde. Integendeel, uit alle volken neemt de Heere de Zijnen en onderwerpt Hij Zich de gekochten met Zijn bloed, tot eens het Koninkrijk in de hemel volmaakt zijn zal.
Dit Koninkrijk is dus te onderscheiden van het rijk van Gods macht. Dit rijk is de ganse schepping, door God uit het niet voortgebracht. Over die schepping is de Schepper Koning. Hij heeft de wetten der natuur de schepselen ingeschapen en doet hen passen op Zijn wil. Hij gebiedt in Zijn wonderdaden en de ganse schepping keert en wendt zich. De Heere heeft Zijn troon in de hemelen gevestigd en Zijn Koninkrijk heerst over alles. Van dit Koninkrijk van Gods macht zijn alle schepselen onderdanen, hetzij zij dit erkennen of niet. Regeert de Heere niet over Farao, al zegt deze: Wie is de Heere, Wiens stem ik gehoorzamen zou om Israël te laten trekken? Welhaast moet hij het volk laten trekken.
Ook Nebukadnezar wordt genoodzaakt de opperheerschappij van de God des hemels en der aarde te erkennen. In zijn trots verhief zich Nebukadnezar, beroemende zich op het grote Babel, dat hij gebouwd had, hij stond als niemand boven hem. Maar als hij verstoten werd van zijn heerlijkheid en een beestenhart hem werd gegeven, kwam deze wereldmonarch tot de erkentenis, dat de heerschappij des Allerhoogsten een eeuwige heerschappij is, en Zijn Koninkrijk van geslacht tot geslacht, en alle inwoners der aarde zijn als niet geacht en Hij doet naar Zijnen wil met het heir des hemels en met de inwoners der aarde, en daar is niemand, die Zijn hand afslaan of tot Hem zeggen kan: "Wat doet gij?" Geen machtigen der aarde vallen buiten de heerschappij van Hem, Die alleen volkomen Soeverein is. Hij verandert de tijden en stonden, Hij zet de koningen af, en Hij bevestigt de koningen; Hij geeft de wijzen wijsheid en wetenschap degenen, die verstand hebben. Hemel en aarde, zon, maan en sterren, winden en zeeën, levende en levenloze, redelijke en redeloze schepselen, al wat is, is als zoveel onderdanen in dit Koninkrijk Hem onderworpen, Die het heelal uit niet heeft voortgebracht. Zelfs de duivelen vallen niet buiten het koninkrijk van Gods macht. Dit koninkrijk is het oorspronkelijk rijk. God is Soeverein als Schepper, zó als niemand soeverein zijn kan. Alle macht, die door de mens geoefend wordt, is van Hem, gelijk Paulus nadrukkelijk leert in Rom. 13. *En eenmaal zal het Koninkrijk de Eeuwige, Enige en Drieënige God worden overgegeven, opdat Hem zij, Vader, Zoon en Heilige Geest, de heerlijkheid in der eeuwigheid.*
Hoewel alle schepselen nu in het koninkrijk van Gods macht onderdanen zijn, toch erkent geen mens van nature de heerschappij zijns Scheppers. Integendeel, op de ingeving des satans, heeft de mens moedwillig en tot zijn eeuwig verderf God de heerschappij opgezegd. Zichzelf heer en meester te zijn, dat is de leuze van Adam en al zijn

nakomelingen, sinds de val. Los van God, zo is het leven van de gevallen mens. Zonder God in de wereld. Revolutie pleegden wij in het paradijs. God van de troon, de mens er op! De schrikkelijk taal der goddelozen is de taal van ons aller hart van nature. Door de val is dit Koninkrijk van Gods macht ons allen naar het verderf. God zal Zijn almacht en rechtvaardigheid betonen aan allen, die tegen Hem opstaan. Geheel de wereld ligt verdoemelijk voor Hem.
Het heeft echter de Heere behaagd een ander Koninkrijk op te richten, waardoor Hij op het allerhoogst verheerlijkt worden zal in de zaligheid Zijner uitverkorenen. Dat rijk is het Koninkrijk der genade. In dit Koninkrijk heerst God de Vader door Christus naar Psalm 2: "Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg van Gods heiligheid." En om niet meer plaatsen te noemen, de Heere Jezus heeft Zelf gezegd: "Mij is gegeven alle macht in de hemel en op aarde." Als de Tweede Persoon in het aanbiddelijk Drieënig Wezen is de Zoon de Almachtige, maar als Koning van Sion, als Middelaar, is Hem macht gegeven. Een macht, waaraan alles in hemel en op aarde onderworpen is. Zelfs de duivelen zijn Sions Koning onderworpen. Hij heeft satans kop vertreden. Maar niet alle schepselen zijn onderdanen in dit Koninkrijk der genade. Al regeert en bestuurt de Koning alle dingen ten goede der Zijnen, onderdanen zijn alleen Zijn uitverkorenen, die door Hem in de verheerlijking Zijner genade overwonnen zijn. Hoewel vele verworpenen zich uitwendig tot de openbaring van dit Koninkrijk voegen, niemand kan het Koninkrijk ingaan dan door wedergeboorte. De kinderen des Koninkrijks, dat zijn zij, die leven, gelijk zij geboren zijn, zullen buiten geworpen worden. De gekochten met het bloed des Lams, deze allen en die alleen, worden uit het rijk der duister, nis overgebracht in het licht. Zij zijn de ware onderdanen en hun worden de goederen van dit Koninkrijk geschonken n.l. rechtvaardigheid en vrede en blijdschap door de Heilige Geest. Maar wie niet wedergeboren wordt, zal het Koninkrijk der Hemelen niet zien. Hij is er vijand van en in de macht des Satans, die niet anders kan noch wil dan dit Koninkrijk bestrijden.
Want Satan en zijn engelen zijn de grote vijanden van dit Koninkrijk. Hunner is het rijk der duisternis. Met al hun macht zoeken zij het rijk van Christus te verstoren. En geheel de wereld stelt zich in hun dienst. De machtigen der aarde hebben tegen het rijk van Christus onophoudelijk gewoed. Van de dagen van Karn af, is de strijd onophoudelijk gevoerd tegen het erfdeel des Heeren. De wereldheersers onder het Oud-Verbond, zowel als de Romeinse keizers hebben zich te vuur en te zwaard tegen de onderdanen van het rijk der genade gesteld. Rome, de hoer uit de Openbaringen, is dronken van het bloed der heiligen. En tot op de huidige dag toe spant op listige wijze alles samen om, ware het mogelijk, het Koninkrijk der genade te vernietigen. Maar welke macht zich ook opmaakt en met welk een woede zij zich tegen Christus en de Zijnen stelt, Sions Koning zal in eeuwigheid regeren en Hij zal eens het Koninkrijk de Vader wederom overgeven (1 Cor. 15: 24). Dan zal het Koninkrijk in eeuwige heerlijkheid zijn. O, dat zal voor de onderdanen wat zijn! Hier op aarde hebben zij onophoudelijk de strijd te voeren, tot den einde toe. Maar dan zullen zij met hun Koning eeuwig triomferen en Gode en het Lam volmaakt en eeuwig prijzen.
Van de heerschappij van Christus nu en van Zijn overwinning spreekt Zacharia in de woorden, die wij thans overdenken. Hoe geheel onbegrijpelijk is de strijd, die Sions Koning in dit Koninkrijk voert. Hij strijdt niet met uiterlijk geweld door vleselijke wapenen. *Christus zal de wagens uit Efraïm uitroeien en de paarden uit Jeruzalem.*
Paarden en strijdwagens waren de sterkten der legers, waarop de heidenen hun betrouwen zetten. De Heere echter had door Mozes aan Zijn volk geboden van de komende Koning: Hij zal voor zich de paarden niet vermenigvuldigen, en het volk niet doen wederkeren

naar Egypte, om paarden te vermenigvuldigen. (Deut. 17: 16). De wetgeVers in Israël reden dan ook op witte ezelinnen (Richt. 5: 10) en Davids zonen reden op muilezels (2 Sam. 13: 29), gelijk ook Salomo bij diens kroning (1 Kon. 1: 28). In zijn latere regering echter week Salomo af van het Woord des Heeren, door Mozes gesproken. Hij had 1400 krijgswapenen en 4000 paarden, zijn ruiterij telde 12000 man Dezen werden deels in de hoofdstad des rijks, deels in de wagensteden gelegd. (1 Kon. 10). De Heere echter wilde de sterkte van Zijn volk zijn. Anderen mochten vermelden van wagens en paarden, maar zij moesten vermelden van de Naam des Heeren huns Gods. Jesaja roept dan ook: "Wee degenen, die in Egypte om hulp aftrekken en steunen op paarden en vertrouwen op wagens, omdat er vele zijn, en op ruiters, omdat die zeer machtig zijn en zien niet op de Heilige Israëls en zoeken de Heere niet" (Jes. 31). Zacharia's profetie wordt in dit licht duidelijk. De Heere zal de wagens uit Efraïm (het rijk der Tien Stammen) en de paarden uit Jeruzalem (het rijk van Juda) uitroeien. Het betrouwen op eigen kracht zal de Heere wegnemen. Zijn volk zal op Hem betrouwen. Het is de vervulling van het woord: "Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk en dat zal op Mijn naam vertrouwen." De Heere mengt Zijn kracht niet met de onze. Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht. God de Heilige Geest maakt Zijn volk arm en klein en zwak in zichzelf. Hoe meer de genade wast, hoe kleiner Gods volk wordt. Maar vlees en bloed verzetten zich gedurig tegen de afbrekende weg, die de Heere voor de Zijnen nodig oordeelt. Een weg door donkerheid en verberging van Gods vriendelijk aangezicht, door tegenheden en verdrukking in het vlees, een weg, waarin eigen krachten falen en onze sterkten worden uitgeroeid, maar waarin de Heere de Sterke Toren voor Zijn volk wordt, waar zij heen vluchten, opdat zij ervaren, dat niet beschaamd werden die op Hem vertrouwen. Ja! de volzalige heerschappij van Sions Koning brengt alle tegenstand ten onder en schenkt Zijn volk de ware vrede.

"***Ook zal de .strijdboog uitgeroeid worden, en Hij zal de heidenen van vrede spreken."***
De strijdboog gold als het geduchte wapen in de oorlog. Maar de boog zal niet meer nodig zijn. De Heere zal een vurige muur zijn rondom Zijn volk en Hij zal vrede spreken tot de Heidenen. Door Zijn bloed heeft Christus de vrede gekocht, die alle verstand te boven gaat Hij heeft vrede verkondigd die die nabij en die die verre waren. Voor de grootste vijanden is Zijn bloed ter verzoening van de zonde. De toepassing van Zijn gerechtigheid stelt de doemwaardige zondaar in een staat van vrede met God, en schenkt hem vrede in de consciëntie. Hemel en aarde roepen hem vrede toe.
O, dat wij toch verwaardigd werden in Christus alleen ruste te zoeken voor onze zielen. Buiten Hem is geen voldoening voor de schuld, noch verzoening met God. Maar in Hem verkrijgt Zijn volk door het geloof een vrede, die harten en zinnen in Christus bewaart, en die door het oorlogsrumoer van de wereld niet wordt verstoord.
Dat vrederijk van Christus nu, zal zich uitstrekken tot de einden der aarde.

"En Zijn heerschappij zal zijn van zee tot aan zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde."
Van zee tot zee zal Hij regeren, Zover men volk'ren kent.
En dat niet door kracht, noch door geweld, maar door des Heeren Geest zal het geschieden. De prediking van het Evangelie is het zwaard waardoor volkeren zullen worden neergeveld. Hoe donker de lijden ook worden mogen, de Heere heeft in Zijn Woord de dierbaarste beloften gegeven voor de bekeringen der heidenen, ja der vergelegenen aan de zee. De volheid der heidenen zal ingaan en gans Israël zalig worden.

Die alles overtreffende heerschappij van Christus overwinne onze harten. U, die nog vervreemd zijt van het leven Gods, moge het gegeven worden de Zoon te kussen eer Zijn toorn ontsteke en gij op de weg vergaat Dat uw ogen geopend worden om uw diepe staat van ellende te zien, uw vijandschap tegen God, opdat gij de verzoening en de vrede zoeken mocht, door genade, in het bloed des Lams.
En in Zijn volk, toegebracht door Zijn Geest, verwekke de Heere meer en meer een zwak-zijn, om in Hem te leven. Hij breke alle steunsets buiten Hem in de Zijnen af en doe in hen alle vorsten voor Hem buigen. opdat de Koning verheerlijkt worde en in Zijn strijdend volk de hoop sterke op de eeuwige overwinning, die het reeds heeft verkregen in de kracht des Konings, en die het welhaast beërven zal, als het Koninkrijk in heerlijkheid zal zijn, waar geen vijand meer zal bestaan, maar de kroon der overwinning volmaakt zal gedragen worden in aller eeuwen eeuwigheid.

DOOR HET BLOED DES VERBONDS

U ook aangaande, o Sion, door het bloed uws verban& heb ik uw gebondenen uit de kuil, waar geen water in is, uitgelaten. Zacharia 9: 11.

Welk een kostelijke profetie bevatten deze woorden uit Zacharia's Boek van de verlossing van de uitverkorenen door Christus. Die verlossing is de diepe betekenis en de werkende oorzaak van de bevrijding van Israël uit Babel. Ja geheel het leven van Israël is een leven uit de wortel van Christus' bloed. Wiens oog daarvoor gesloten is, kent de betekenis van Israëls leven en worstelen niet. Hoe groot de verlossing uit Babel voor het volk, als natie, ook wezen moge, de historie van Israël zou niet groter zijn dan die van enig ander volk op aarde, indien zij niet verder strekte.
Maar de grote, wondervolle betekenis van Israël is de verheerlijking van de verlossing, gewrocht in Christus Jezus. Zijn bloed bevrijdt het bedrukte volk uit het diensthuis van Egypte. Hij is het Pascha, gelijk Paulus leert, dat door Zijn slachting van de dood en uit het verderf verlost. Zijn bloed wordt in de dienst der schaduwen gesprengd op het volk bij de sluiting des Verbonds aan Sinaï, en door Zijn bloed, het bloed des Verbonds, waarop al de schaduwachtige offeranden zien, is het geknechte volk uitgelaten uit Babels kuil, waarin het gewis had omgekomen. Het bloed van Christus is het bloed des Verbonds.
Zeer klaar wordt ons de betekenis van die benaming voorgesteld in de Verbondssluiting aan Sinaï. In vorm nationaal was dit Verbond in wezen het Verbond der genade. Bij die verbondssluiting nu nam Mozes de helft van het bloed der geslachte offerdieren en sprengde het op het volk en hij zei: "Ziet, dit is het bloed des Verbonds, hetwelk de Heere met ulieden gemaakt heeft over alle die woorden", (Ex. 24: 8). Hetzelfde bloed dat op het altaar de zonden van het volk verzoend heeft, verenigt het volk in Verbondsgemeenschap met God. Het lijdt geen twijfel, dat dit bloed des Verbonds op Christus zag, dat Hij, de Borg en Middelaar, Zijn bloed in de zinnebeeldige handeling van Mozes alrede ter verzoening vloeien deed. Immers Paulus verklaart ons dit in Hebr. 9. Alleen in het bloed van Hem, Die door de eeuwige Geest Zichzelven Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, is het Verbond van vrede en verzoening gefundeerd, waarin al de uitverkorenen hun zaligheid verkrijgen zullen.
Adam was een voorbeeld van Christus volgens Rom. 5: 14. Waarin? Immers daarin, dat Adam al zijn nakomelingen representeerde in het Verbond der werken. In Adam stond zijn gehele geslacht, in Adam ook vielen al zijn nakomelingen. Welnu, zo is Christus het Verbondshoofd, representerend al de uitverkorenen en die alleen. Die zijn Zijn geslacht,

Zijn lichaam. Zij zijn in Hem uitverkoren (Eféze 4) en in de Verbondssluiting van eeuwigheid representeerde Hij hen allen. Hij gaf Zijn bloed tot de prijs, die alleen aan de eis van Gods gerechtigheid kon voldoen, en waarop het Verbond is gesloten. Door het bloed des Verbonds zijn de uitverkorenen in hun representerend Verbondshoofd in het Verbond gerekend voor de grondlegging van de wereld. *Die ons heeft zalig gemaakt en geroepen* (zo schrijft de Apostel in 2 Tim. 1: 9) *met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus vét de tijden der eeuwen*.

God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende. En in de volheid des tijds heeft deze tweede Adam Zich gesteld onder de wet, de straf van de Zijnen dragend. Hij voldeed hun schuld en ontwapende de wet van haar vloek door Zijn bloed, het bloed des Verbonds. Een eeuwige gerechtigheid heeft Hij aangebracht. Het Verbond is bevestigd in Zijn dood en daardoor onverbrekelijk geworden. Hoewel Adam versierd was met Gods beeld en geen zonde kende, heeft hij het Verbond der werken gebroken, maar het Verbond der genade is niet te breken. Want waar een testament is, daar is het noodzaak, dat de dood des testamentsmakers tussenkome, want een testament is vast in de doden. (Hebr. 9: 16, 17a). Dit is de grote kracht van het Verbond, dat al de eisen en voorwaarden er van in het bloed van Christus zijn vervuld. Niet een enige voorwaarde is onvoldaan gebleven. En mitsdien is de verlossing van de uitverkorenen in dit Verbond vast en zeker. "Want dat zal Mij zijn als de wateren Noachs, toen Ik zwoer dat de wateren Noachs niet meer over de aarde zouden gaan, alzo heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal. Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen, maar Mijne goedertierenheid zal van u niet wijken, en het Verbond Mijns Vredes zal niet wankelen, zegt de Heere, uw Ontfermer."

Moest één, ook slechts de geringste eis van het Verbond door het volk van God zelf worden voldaan, het ware onherroepelijk verloren. Adam kon staande blijven, daar hij het vermogen van God ontvangen had het Verbond der werken te houden, en deze is gevallen. Wat zou dan moeten worden van het Verbond der genade, dat met arme en verloren zondaren wordt opgericht, indien nog iets door hen moest worden volbracht van de eisen van het Verbond? Bovendien, de genade ware geen genade meer, indien het werk des mensen gelden moest. Maar alle gehoorzaamheid is door Christus gebracht en het Verbond is in Zijn bloed bevestigd. Hierin ligt de troost voor Gods uitverkorenen. Hun zaligheid is vast in Christus. Zij zijn gekocht met het bloed des Lams. Hemel en aarde zijn te licht bevonden om het Verbond tussen God en de zondaar te sluiten. Alleen Gods eigen en welbeminde Zoon vermocht de prijs te geven, die vereist werd. En Hij gaf die prijs in Zijn bloed. En dat voor vijanden.

O wonder van eeuwige liefde. Wonder alles wat wij in dit Verbond aanmerken. Hier is het welbehagen des Vaders, dat de verbondsgemeenschap verordineert; hier is het bloed des Lams, waarin het Verbond gesloten wordt; hier is het werk van de Heilige Geest, waardoor Adams zonen en dochteren in het Verbond worden ingelijfd. Wonderen van soevereine genade zijn in dit Verbond verheerlijkt. Het bloed des Verbonds verwierf ze. O, volk van God, uw ziel ruste in dit Verbond, op dit bloed. Met ergernis keert zich ons verstand, onze eigengerechtigheid, onze vijandschap af van dit bloed. Smalend spreekt de moderne onzer dagen uit de vreselijke aanstoot, die in ons aller hart leeft, van een bloed-theorie. Maar wie verwaardigd werd zijn leven buiten zichzelf in Christus te vinden, zinkt in aanbidding weg bij de gelovige toe-eigeningen van dit bloed des Verbonds. Hier bij aanvang zingt Gods volk er van en eenmaal zal het volmaakt de lofzang aanheffen in alle eeuwigheid: "Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloedt" Want door dit bloed alleen is

het volk gekocht en is het Verbond bevestigd. Wat zich ook verheffe, het Verbond kan niet gebroken en Gods uitverkorenen zullen uit dit Verbond nimmer uitvallen. Van eeuwigheid is het vast in Gods raad en in de dood van Christus is het Verbond volvoerd. O, bemoedigend en troostvol getuigenis: "U ook aangaande, o Sion! door het bloed uws Verbonds heb Ik uw gevangenen uit de kuil, daar geen water in is, uitgelaten."
Het welbehagen des Heeren zal door de hand van Christus gelukkig voortgaan. In welke kuilen de bondgenoten ook verkeren, zij zullen worden uitgelaten. Israël dient ten bewijs. In Babels kuil was het neergelaten. Een kuil, waarin geen water was, die men oudtijds dikwijls voor gevangenissen gebruikte. Ontkomen was onmogelijk. Het volk was om der zonde wil ten dode opgeschreven. Maar door het bloed Zijns Verbonds is het uitgelaten en uit Babel wedergekeerd. Het heeft de weldaden van het Verbond ontvangen tot zijn verlossing.
Door het bloed des Verbonds nu wordt het volk van God verlost uit de diepe staat der ellende, waarin het met alle mensen van nature verkeert Want hoewel de uitverkorenen in Christus begrepen zijn van eeuwigheid en hoewel hun voor de grondlegging der tijden in Hem de genade gegeven is, naar Paulus' woord; hoewel zij in Hem gerekend zijn, toen Hij in hun plaats voldeed en gerechtvaardigd werd in de Geest; hoewel zij met Hem gezet zijn in de hemel, zij zijn van nature kinderen des toorns, gelijk de anderen. Onder de vloek der wet zijn ook zij zo lang zij buiten de dadelijke inlijving in het Verbond leven. Ook zij zijn in de kuil der zonde en des doods, gevangen in satans macht en in de slavernij der zonde geknecht. Maar het behoort tot de weldaden, die in het Verbond hun vermaakt zijn, dat zij uit de kuil, waarin geen water is, worden verlost en uitgelaten.
Wedergeboorte en rechtvaardigmaking en heiligmaking en verlossing, is eeuwige zaligheid is hun in het Verbond vermaakt. En de tijd komt, in Gods eeuwig voornemen bepaald, dat deze weldaden hun werden geëigend. Dan worden zij uit de kuil uitgelaten. Het bloed des Verbond, wordt op hen gesprenkeld. Geen zondemacht, noch hels geweld, noch wereldbanden zijn in staat hen te houden. De Heere wordt hun te sterk. Hij neemt hen in Zijn Verbond op. Hij redt hen uit. En zie nu die wonderbare, soevereine bediening van de Heilige Geest, waardoor niet alleen de goederen van het Verbond worden toegepast, maar ook van stap tot stap Gods volk wordt geleerd welk heil het Verbond bevat, beide voor tijd en eeuwigheid. Het wordt de levenservaring van Gods kinderen uit de kuil te worden uitgelaten, waarin geen water is, uit diepten van ellenden te worden verlost, wijl het bloed des Verbonds op hen gesprenkeld is. Hun behoud is op het bloed gegrond en geen ander fundament blijft hun over dan het bloed des Lams.
Van de verlossingen in de toepassing van de goederen des Verbonds hopen we een volgend maal te handelen.

GIJ GEBONDENEN

Keert gijlieden weder tot de sterkte, gij gebondenen, die daar hoopt; ook heden verkondig Ik, dat Ik ti dubbel zal wedergeven. Zacharia 9: 12

Gods volk is dikwijls een gebonden volk. Hoewel zij in Christus, hun Hoofd, volkomen vrij zijn, zijn dikwijls hun banden op aarde vele. Het heeft de Heere behaagd, de weg der zaligheid in Zijn aanbiddelijke wijsheid zo te stellen, dat Zijn uitverkorenen door de bediening van de Heilige Geest doorleven en bij bevinding ervaren uit welke nood en dood zij door Christus zijn verlost. Uit die ervaring zal de Heere de ere worden toegebracht, en verkrijgt Gods volk een zalige kennis en vaste bewustheid èn van de staat der

ellende, waarin dat volk met al Adams nakomelingen verkeerde, èn van de onuitsprekelijke grootheid van de genade Gods in Christus Jezus.
Met alle mensenkinderen zijn de uitverkorenen Gods in een zelfde staat van ellende. Ook zij zijn kinderen des toorns van nature. Geheel de wereld is voor God verdoemelijk. Ook zij waren gerekend in hun Verbondshoofd Adam, en gevallen in zijn val. Gebondenen zijn alle mensen, gebonden onder het rechtvaardig oordeel Gods, dat hen vonniste tot de eeuwige dood, gebonden in de macht des satans, die wij zijn toegevallen en als heer over ons hebben uitgeroepen in het paradijs, gebonden in de zonde, die wij een dienstknecht geworden zijn. De jammerlijke staat van de natuurlijke mens is in die ene uitdrukking getekend: Gebondenen zijn wij van nature.
En toch, de gebondenen van wie in Zacharia's woord gesproken wordt, zijn niet mensen, die leven zo zij geboren zijn. Immers, hoe diep ellendig des mensen natuurstaat is, vanwege de banden des doods waarin iedereen gekluisterd ligt, nog jammerlijker is de staat omdat ieder, wie hij ook zij, vroom of goddeloos, rijk of arm, jong of oud, geheel en al blind is voor zijn ellende. Gekluisterd met de ketenen der hel, huppelt en springt de mens door het leven heen, als had hij geen banden tot zijn dood toe. Niettegenstaande Gods Woord hem leert van zijn geestelijke doodstaat en van het eeuwig verderf dat hem wacht en hoewel hij dit alles verstandelijk toestemt en met een historiëel geloof belijdt, hij is en blijft blind tenzij door genade zijn ogen geopend worden. Ja al getuigt zijn eigen consciëntie tegen hem, hij leeft als ware hij vrij. Zijn vrijheid is de vrijheid der zonde. Als een losbandige koe, die in geen weide te houden is, wil de natuurlijke mens in de ruimte weiden.
O, vreselijke dwaasheid. Zijn banden zijn tot de dood en een eeuwig verderf wacht hem. Met open ogen gaat menigeen zijn rampzaligheid tegemoet. Voor zover hij nog Gods Woord gelooft, moet hij dit toestemmen en toch, zijn verduisterd verstand en de vijandschap zijns harten verhinderen hem tot de ware erkentenis van zijn gebondenheid te komen. Ja duizenden onzer dagen hebben helaas zozeer rust in hun godsdienst gevonden, dat zij zichzelf en allen die hun gelijk zijn, tot aan Rome, de hemel openen. Vrolijk huppelen zij door het leven heen, en Sions gebondenen zijn hun een bespotting, de klacht der ellendigen is hun een aanstoot. In hun ijdel geloof wanen zij zich vrij, vrij ook in hun wandel, vrij tot het bedrijven van alle ijdelheid. Zie ze spelen, sporten, bioscopen, komedie houden, enz. Is het wonder, dat de wereld spreekt van het jolig Christendom? Geen vreze Gods is voor hun ogen.
Bemerk het toch, geliefde lezer, hoe verderfelijk die godsdienst is, die men wel met de schone naam Gereformeerd betitelt, maar die in grond en wezen lijnrecht tegen de Reformatie des harten ingaat. O, hoe ontzettend zal het zijn zo de ijdele waan wordt weggevaagd en de banden van het eeuwig vuur het deel zal zijn van hen, die zich troosten met de hoop der huichelaren, die vergaan zal. Wacht u, zo gij het heil van uw zielen mint, van de misleidende leer van deze dagen.
Gebondenen worden Gods kinderen genoemd, omdat zij zich door genade als gebondenen leerden kennen. God opende hun ogen, toen Hij hen uit satans klauw uitrukte, en in de staat der vrijheid in Christus overbracht. Dat is aan de zijde Gods één daad, verheerlijkt in het stondeke van Gods minne. Maar het heeft de Heere behaagd Zijn volk van trap tot trap te onderwijzen in het grote werk der verlossing van arme zondaren, een werk zó groot, dat het nimmer is te doorgronden en in aller eeuwen eeuwigheid Gods uitverkorenen er van zullen zingen voor Gods troon. Die verlossing wordt doorleefd. Het wordt een bevindelijk kennen beide van de staat der ellende en van de behoud in

Christus. Hoe toch zou ooit iemand tot Christus vluchten, zo hij zich niet als een ellendig en geheel verloren zondaar leerde kennen?
En die kennis en dat bewustzijn van zijn verloren staat doen des Heeren lieve volk zich als gebondenen kennen. Toen de Heere hen door Zijn Woord overtuigde van hun schuld en hen klaar deed inzien, dat zij hun ganse leven nimmer anders dan Gods geboden tegen alle bewezen goedertierenheden in, hadden overtreden, toen was het uit met hun springen en huppelen en vreugd bedrijven. Banden des doods grepen hen aan. Gelijk Israël in ketenen geklonken, naar Babel werd weggevoerd, zo wordt de zieletoestand van de ontdekte zondaar. Hij ziet zich gebonden onder het onkreukbaar recht des Heeren, onder de vloek der wet, in satans klauw en zondemachten. Er is geen ontkomen! O, hoe treurt de zondaar geheel verslagen. De dood achtervolgt hem bij dag en bij nacht, en wat hij aanwendt, het baat hem niet, integendeel zijn banden worden vaster, zijn schuld wordt meer, zijn zonden groter. Ziet hij op Gods volk, dat hij gelukkig leerde achten, dan gevoelt hij de diepe kloof die hem van dat volk scheidt. In één woord hij ziet zich als een ellendig zondaar, zonder God in de wereld, gevonnist tot de eeuwige dood.
En toch de zaligmakend overtuigde zielen hebben nog één eigenschap, die hen van alle nabijkomende en consciëntieel-overtuigden onderscheidt Zij zijn gebondenen, die daar hopen. O, beproef toch uw ziel er aan. Angsten der hel kunnen in de consciëntie zijn van de verworpenen. Denk maar aan Kaïn en Ezau en Judas. Maar die benauwden vonden de plaats van des berouw niet, en misten de levende hoop. Nooit is in hun ziel het ware bukken onder God. Nimmer leerden zij God recht toe schrijven en in hun hart werd de hoop op de zaligheid niet geboren.
Maar Sions gebondenen hopen. De Heere ondersteunt hen in hun banden. Hij opent Zijn Woord en ontsluit de eeuwige verlossing voor Adams zonen en dochteren in Christus bereid. Die hoop is bij ogenblikken zeer levendig en verwekt een geestelijke blijdschap. Hoe onmogelijk zaligworden ook is van 's mensen zijde, bij de Heem zijn toch alle dingen mogelijk. Wie van die rechte overtuigde en gebonden zielen is deze eigenschap nu vreemd? nee, niet een. En in het bijzonder wordt de hoop levendig bij de ontdekking van Christus aan hun zielen. Hij toch heeft verlossing teweeg gebracht. Hij voldeed het recht van Zijn Vader, Hij ontwapende de Wet van hare vloek, Hij vertrad satans kop, ja, Hij verheerlijkte Zijn uitverkorenen aan de rechterhand van Zijn Vader. Er is hulp besteld bij een Held, Die verlossen kan. Zou Zijn openbaring aan de ziel van een geestelijk gebondene, geen levende hoop verwekken? Onmogelijk is zalig worden aan 's mensen zijde, afgesneden alle hoop in Adam. Maar in Christus is verlossing voor de grootste der zondaren. Dat doet de gebondenen hopen. Ja, de beloften van Christus sterken hen in hun hoop. Zijn er banden van ongeloof, van vreze, dat zij geen deel aan Christus hebben, vanwege de onvoldane eis van Gods recht, de Heere sterkt de hoop en trekt Zijn volk tot Hem, opdat zij geen ruste vinden dan in Hem alleen. Hij zal hun hoop niet beschamen. Dubbel zal Hij hun wedergeven. Het is de belofte ook in Jesaja's profetie reeds gegeven: "Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen, spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des Heeren dubbel ontvangen heeft voor alle hare zonden."
Zo ook roept de Heere door Zacharia het gebonden volk toe: "Ook heden verkondig Ik, dat Ik u dubbel zal wedergeven." Wat zal dat meevallen. O, volk van God, houdt moed. De Heere zal uw hoop niet beschamen. "Keert gijlieden weder tot de sterkte."
Tot Jeruzalem zou het gevangen volk wederkeren, tot de sterkte, die de Heere gebouwd heeft en die geen vijand erfelijk bezitten zal. De gebondenen moesten wederkeren, niet rusten in, maar vlieden uit het Noorderland.

Welnu volk, de Heere verwaardige u te vlieden tot de sterkte, waar-het bloed der verlossing vloeit en de herstelling is in Gods gemeenschap, tot de sterkte in Christus. Buiten Hem moge uw ziel niet kunnen rusten. Hij nodigt, Hij roept, Hij dringt, dat wij komen en nemen het water des levens om niet. U zult dubbel ontvangen. Genade voor genade zal uw deel zijn. Uw gebonden ziel zal worden vrijgemaakt. Zou u die verlossing niet zoeken en begeren? Och, stond de ziel van het volk er meer op, om Christus te gewinnen en in Hem gevonden te worden.
Gebonden zijn Gods kinderen in menig opzicht. De strijd blijft in dit tranendal. De strijd tegen vlees en bloed en tegen de machten der duisternis en de geestelijke boosheden in de lucht. Het is met enkele woorden gezegd. Maar o, die strijd is zo bang! De banden der ziel zijn zo groot soms. Banden, waarin niet alleen de verzoening der zonden in de biddende Hogepriester de ziel moet toegepast, maar waarin ook de verlossing des Konings zo zeer nodig is. Gebondenen die daar hoopt, wijl de Heere uw Verlosser is, vanouds af is Zijn Naam.

Hoop steeds op Zijn genade
En haat altoos het kwade.

Hij heeft verlost en zal nog verlossen. Keert gijlieden weder tot de sterkte. Dat Christus alleen uw toevlucht zij! Uw ziel worde de omdolingen moede. Hij volbrenge Zijn verlossingswerk aan u. Ook in alle banden van verdrukking. De tegenspoeden in de wereld zijn voor Gods volk vele. Zij zijn hun nodig en nuttig. Maar de verdrukking is geen zaak van vreugde, als zij aanwezig is. En de banden der ziel zijn dikwijls groot ten tijde der benauwdheid. Evenwel laat de Heere Zijn erfdeel niet zonder hoop. Zou u niet hopen, gebondenen, vanwege Gods slaande hand in deze bange tijden? Keert gijlieden weder tot de sterkte. Te zeer gaf het volk van God zijn hart aan de vergankelijke en aardse dingen. De Heere trekke ons en doe ons op Hem hopen.

Hij kan en wil en zal in nood,
Zelfs bij het naderen van de dood,
Volkomen uitkomst geven.

Ja, Hij zal verlossen al Zijn gebondenen, opdat zij eens zijn mogen, waar Hij is, in eeuwige heerlijkheid. Nog een weinig en uw banden zullen wegvallen voor goed. Geen zonde zal dan meer zijn en geen verdrukking meer gevonden worden. Wat uw ziel ook binde, de dood zal alle banden losmaken en u doen ingaan in de vreugde uws Heeren. De hoop ontvalle u niet. "Keert dan gijlieden weder tot de sterkte, gij gebondenen, die daar hoopt! ook heden verkondig Ik, dat Ik u dubbel zal wedergeven."

DE SLINGERSTEEN TEN ONDERGEBRACHT

Als Ik Mij Juda zal gespannen en Ik Efraïm de boog zal gevuld hebben, en Ik uw kinderen, o Sion, zal verwekt hebben tegen uw kinderen, o Griekenland, en u gesteld zal hebben als het zwaard eens helds. Zacharia 9: 13

Met zeer grote vertroosting heeft de Heere Zijn gebonden volk gesterkt. Hij heeft het gewezen op de enige grond van Zijn verlossing, n.l. het bloed des Verbonds. Gelijk eens Israël uit Egypte werd uitgeleid door het bloed des Lams, en de Heere het Verbond der genade in de kracht van het bloed sloot, zo zal het gebonden volk worden vrijgemaakt door het bloed des Verbonds. Ja, de Heere zal dubbel wedergeven. In Christus is Gods volk gezegend met alle geestelijke zegening. Geen vijand zal het heil van Gods kerk ooit

kunnen verstoren. De overwinning is des Heeren. Op die overwinning nu gaat de profeet het bedrukte volk wijzen in het slot van het negende hoofdstuk. Zo immers luidt het in

Vers 13*: **Als Ik Mij Juda zal gespannen en Ik Efraïm de boog zal gevuld hebben; en Ik uw kinderen, o Sion! zal verwekt hebben tegen uw kinderen, o Griekenland! en u gesteld zal hebben als het zwaard van een held.***

Juda is een boog in de hand des Heeren. De Heere zal die boog spannen. Met grote kracht zullen de pijlen van die gespannen boog op de vijanden invliegen. De Heere zal zijn als een krachtig schutter, die de pijl tot aan de punt neertrekt, zodat de boog is gevuld. Het was geen vreemde taal, die de getrouwe Jehovah tot Zijn vreesachtig volk richtte. Immers Juda had de boog geleerd (2 Sam. 1: 18) en de kinderen van Efraïm waren gewapende boogschutters (Ps. 78: 9). Zij verstonden zeer wel het beeld door Zacharia gebruikt. De boog was zo'n geducht wapen in de strijd, Zijn pijlen werden fel gedreven. Welnu, zo zou de Heere Juda maken tot een boog en Efraïm zou in Gods hand dienen om de vijanden des Heeren neder te vellen. Hoe geweldig de vijand ook wezen mocht, de dag der wraak kwam. Syrië noch Egypte, die beide takken van het Griekse rijk, zouden bestaan. Tot in de nageslachten zal de strijd voortduren, maar Gods volk zal triomferen. Als een boog zal de Heere Juda en Efraïm maken en als het zwaard van een held, dat ieder neerslaat, die zich in slagorde stelt.

In deze woorden wordt alzo de strijdende kerk de overwinning beloofd. Gods volk heeft de strijd tegen een verwoede, driehoofdige vijand. En de strijd duurt voort, zolang de wereld zal staan. Satan, wereld en eigen vlees spannen samen om Gods kinderen bij dag en nacht te benauwen. Hun macht is groot, hun woede kent geen grenzen. Menigmaal vreest Gods volk dan ook verslonden te zullen worden. Gelijk David, roepen zij wel in hun vreze uit: "Nu zal ik een der dagen door Sauls hand omkomen." O, hoe bange kon het hun worden! En die strijd komt de kerk hier op aarde niet te boven. Die duurt tot den einde toe, ja hij wordt sterker, naarmate de Heere Zijn genade bevestigde en overvloediger maakte. Van hoe grote kracht nu is Gods belofte door Zacharia gegeven, dat Zijn volk zeker zal overwinnen. Geen vijand zal bestaan. Als een sterk gespannen boog, die de pijlen met grote kracht voortdrijft en als het zwaard van een held zal het volk van God zijn. Het zal de vijand neervellen, dat hij niet zal bestaan. Hier in dit leven reeds en eenmaal volkomen als de strijd zal volstreden zijn. Ja, de dag komt, dat Christus de vijanden zetten zal tot een voetbank Zijner en van Zijn volks voeten. Op die overwinning had de dichter het oog, toen hij zong:

Dan moogt g' in zegepraal uw voet,
Ja uwer handen tong in 't bloed,
Van uw vijand steken.

Hoe groot zal die overwinning eens zijn, die bevrijding van satan en wereld en zonde. Die ogenblikken, waarin het volk door het geloof zegepraalt, zijn reeds onuitsprekelijk groot, vanwege de zaligheid die dan genoten wordt. Wat zal dan eenmaal de eeuwige triomf van de kerke Gods zijn! En zij zal God dienen zonder zonde, eeuwig en volmaakt.

Houd moed, Godvruchte schaar, Houd moed.

Hoe zwak ook in zichzelf, de Heere spant Juda Zich tot een boog, Hij vult Efraïm de boog, Hij stelt de kinderen van Sion als het zwaard van een held.

Dat is het werk des Heeren. De overwinning is niet in eigen kracht. Integendeel, alle sterkte, die het volk in zichzelf heeft is als een gebroken rietstaf. Maar de strijd is des Heeren. "Ik zal Mij Juda spannen", zo spreekt de Heere. Hij trekt Zich het heil Zijns volk,

sant Het geldt Zijn eer en grote Naam. Daarom neemt Hij het voor Zijn volk op. Hij voert de strijd. Nog duidelijker spreekt Zacharia daarvan in

Vers 14: ***En de Heere zal over henlieden verschijnen, en Zijn pijlen zullen uitvaren als een bliksem, en de Heere zal met een bazuin blazen, en Hij zal voorttreden met stormen uit het Zuiden.***

Het is alles Gods werk. Hij zal zijn hun Veldheer, Die ze leidt door Zijn bevelen, dewijl Hij over hen verschijnt. Gelijk Hij ten dage van de verlossing uit Egypte over de stammen Israëls verscheen in de wolkkolom en vuurkolom, zo zal Hij Zijn bedrukte en bestreden volk Zijn heerlijkheid tonen en het scheiden van de vijand. Voor Hem zal niemand bestaan. Zijn pijlen zullen uitvaren als een bliksem, zo sterk, zo plotseling en onweerstaanbaar. Hij blaast de bazuin om Zijn uitverkorenen bijeen te roepen en ter overwinning te voeren. Hij Zelf gaat voor hen heen. En Hij trekt op met stormen uit het Zuiden. Die stormen waren zeer woest en wierpen ter neder alles, wat zij op hun weg vonden. Zo zal de Heere neerwerpen wat Hem weerstaat. Hij zal het wegblazen als kaf voor de wind.
Wordt het overblijfsel van Juda in deze woorden de zekerheid der overwinning toegezegd door Gods kracht, op alle vijanden, in die overwinning ligt de eeuwige triomf van des Heeren kerk. Maar zo wij reeds opmerkten, die overwinning wordt niet behaald in eigen krachten. De verlossing van de uitverkorenen is Gods werk. Zijn arm heeft Zich heil beschikt. Hij heeft hulp besteld bij een Held, Die verlossen kan. *Ik, zo sprak Christus, heb de pers alleen getreden, en er was niemand van de volkeren met Mij; en Ik heb hen getreden in Mijn toorn en heb hen vertrapt in Mijn grimmigheid*.
In de eeuwige vrederaad trad Christus voor Zijn kerk in, en in de volheid des tijds is Hij geopenbaard om de werken des duivels te verbreken. Hij ging in de dood om satans kop te vermorzelen. De Leeuw uit de stam van Juda heeft overwonnen. En in Hem is Zijn volk meer dan overwinnaar. Hij voert de Zijnen ter eeuwige verlossing. Met de pijlen van Zijn Woord velt Hij vijanden ter neder, en door Zijn kracht maakt Hij Zijn volk overwinnaar in de strijd. Hij geeft Zijn volk de zegen. Die strijd is des Heeren. Daarin alleen ligt de zekerheid van de overwinning der Zijnen.
Maar daarin ligt ook de voor vlees en bloed zo bange weg van verloochening van eigen krachten. Hier zijn de Pniëls van Gods kinderen, waar de Heere worstelt, opdat Zijn eer klimme uit het stof. Hier wordt de heupspier verwrongen, waarin de sterkte ligt van de worstelaar, en wordt een krachteloos volk overwinnaar. Van hier gaan de ware Israëlieten hinkende uit. Gods kracht wordt in zwakheid volbracht. Bevoorrecht volk, dat het door genade leren mag. Wat ook geschieden moge, de Heere zal hen behoeden en bewaren.

Vers 15: ***De Heere der heirscharen zal hen beschutten en zij zullen ten onder gebracht hebben, en zij zullen ook drinken en een gedruis maken als de wijn, en zij zullen vervuld worden, gelijk het bekken, gelijk de hoeken des altaars.***
Die God bewaart is wel bewaard. Dit zal in de strijd van Gods volk uitkomen. De beschutting des Heeren zal over Zijn kerk blijven. *Over al wat heerlijk is, zal een beschutting wezen.* Werpt de vijand met slingerstenen, er is geen nood. Die slingerstenen zullen ten ondergebracht worden. En de ruste zal het volk niet ontbreken, want de Heere richt de tafel toe voor hun aangezicht, tegenover hun tegenpartijders. En zij zullen eten van de tafel des Heeren, een spijs zal hun gegeven worden die hen verzadigt en hun ogen verlicht. Zij zullen ook drinken en een gedruis maken als de wijn. De Heere zal Zijn volk

verheugen met Zijn genade. Dan zal Hij verheerlijkt worden, in de erkenning van Zijn driemaal heilige Naam. Hem zullen de offeranden worden gebracht. En zij zullen vervuld worden, gelijk het bekken, gelijk de hoeken des altaars. Zo zal des Heeren werk in Zijn volk verheerlijkt in Hem eindigen. Dat is het ware kenmerk van des Heeren daden. Daaraan is Gods werk te beproeven, dat onze ziel in Hem eindigt en Hem de ere geven mag van het werk Zijner handen. Dat doet het werk des mensen niet. Dat zoekt zichzelf. Maar Gods werk brengt de mens in het niet, opdat de Heere alles zij in de Zijnen. Hij vervult de ziel met Zijn heerlijkheid en de lippen met Zijn lof, als Hij doet zingen van Zijn grote daden. Komt, volk van God, heft uw hoofden op. De Heere is uw Bewaarder, Hij is uw Schaduw aan uw rechterhand.
Jacobs weg was diep, nadat zijn ziel gered was uit Ezau's hand. In droefheid zonk hij neder, toen niet alleen Rachel, maar ook Jozef en Benjamin werden weggenomen. Al deze dingen, zo klaagde de Patriarch, zijn tegen mij. Maar de Heere beschutte en bestuurde de weg, opdat de stervende Jacob, de soevereine genade Gods roemende, de zaligheid wachten zoude. Zo zal de Heere uw Beschutter zijn. De slingerstenen, die op u geworpen worden zal Hij onderbrengen. Hij onthoudt uw zoete rustplaatsen niet. Dan zal uw ziel eten en drinken en vrolijk worden in de God uws heils. Zo Hij hen niet bewaarde, Zijn volk kwam om. Maar in Zijn beschutting zal geen vijand benauwen boven vermogen. Mocht het oog dan op de Heere geslagen zijn en in het leed en in de tegenheid die u treft, de betuiging van de verlossende en bewarende genade ons sterken. O, bestreden en strijdend volk, spreek uw ziel aan, gelijk David deed:

O, mijn ziel, wat buigt g' u neder:
Waartoe zijt g' in mij ontrust.
Voed het oud vertrouwen weder,
Zoek in 's Hoogsten lof uw lust.
Want Gods goedheid zal uw druk,
Eens verwiss'len in geluk.
Hoop op God sla 't oog naar boven,
Want ik zal Zijn Naam nog loven.

GEKROONDE STENEN

En de Heere hun God zal ze te dien dage behouden, als zijnde de kulde Zijns volks, want gekroonde stenen zullen in Zijn land, als een banier opgericht worden.
Zacharia 9: 16.

Nadat de profeet de overwinning van des Heeren volk heeft beschreven, gaat hij voort om te profeteren van het 14, dat God Zijn volk heeft beschoren. De Heere Zelf zal de strijd van Zijn volk twisten. Hij zal de sterkte zijn en de kracht van Juda en zij zullen door Hem alleen triomferen. Christus heeft de pers alleen getreden. Hij heeft de volkeren getrapt in Zijn toorn. Zo de druiventreder de vrucht van de wijnstok trapt in de wijnpersbak, en Zijn kleed met het druivensap wordt bespat, zo heeft Sions Koning Zijn gewaad bezoedeld, toen het bloed van Zijn vijanden omhoog spatte, als Hij ze trad in Zijn grimmigheid. Hij heeft satans kop vermorzeld, de wereld overwonnen en de zonde ontkracht. Door Hem alleen zal Zijn volk eeuwig triomferen. Hij gebiedt de verlossing der Zijnen. Hun strijd zou gewis en volkomen falen, ware Hij niet hun sterkte en hun overwinning. Hij is de kracht van hunne kracht. Dat wilde Hij bewijzen, ook in de verlossing van Zijn volk uit

Babel. Maar dan komt ook Hem alleen de ere toe van de behoud der Zijnen. Hun blijdschap zal in God eindigen en zij zullen juichen, vanwege Zijn liefde. Zijn kracht blinkt in Zijn volk uit en de verlosten zullen Zijn naam verhogen. God wordt in Christus in Zijn volk verheerlijkt. In het behoud van verloren zondaren telt niets mede van de mens. Van het begin tot het einde is het alles Gods werk. De Heere is de Eerste en de Laatste, de Alfa en de Omega. "En de Heere hun God zal ze te dien dage behouden." Van Hem zijn al de verlossingen Zijner kerk, zowel in hun leven als in hun sterven, van alle tijdelijke en geestelijke en eeuwige vijanden.

Dit maakt de weg der behoud nauw. AI onze kracht moet verloochend, om deze behoud te verkrijgen. Van nature nu hebben wij alle sterkte in ons zelf. Maar ook Gods volk zoekt zo menigmaal te leunen op de rietstaven van eigen krachten. Die geven wij zo haast niet prijs. Hier zijn het onze gebeden, daar onze tranen, ginds onze bevindingen, waarmede wij ons op de been zoeken te houden. Hoe lange? Tot in uiterste nood wij ze moeten prijsgeven. Als God het ons onhoudbaar maakt, en wij ons leven verliezen.

O, hoe staat Gods volk zichzelf in de weg, om te delen in de volkomen verlossing, die de Heere verkregen heeft door Zijn dierbaar bloed. Doch als die verlossende kracht des Heeren Zijn volk vrijstelt, dan zal Hij ook de ere van Zijn kerk verkrijgen. De Heere hun God zal hen behouden. Hij, de Getrouwe en Onveranderlijke, de God des eeds en des Verbonds. Hij volvoert Zijn eeuwig welbehagen. En naar dat welbehagen zijn zij de kudde van Zijn volk.

Zijn volk zijn zij, want zij zijn de verkorenen van de Vader van eeuwigheid. Met een eeuwige liefde heeft Hij ze lief, alleen om Zijns Zelfs wil. Niets in hen kon de liefde opwekken. Integendeel al wat in hen is verwekt Zijn rechtvaardige toorn. Maar Hij heeft ze vrijwillig lief. Het is des Vaders welbehagen hun het Koninkrijk te geven.

Zijn volk zijn zij, want zij zijn het eigendom van Christus. De Vader gaf hen Zijn Zoon, Die als hun representerend Hoofd voor hen intrad en hun schuld op Zich genomen heeft. Zij zijn het erfdeel, dat Hij eiste, Zijn bezitting tot de einden der aarde toe. En Hij heeft hen gekocht. De prijs, die geëist werd, heeft Hij opgewogen, een prijs niet van vergankelijke dingen, zilver of goud, maar van Zijn dierbaar bloed. Dit volk is duur gekocht. Hemel en aarde met alle schepselen, die deze bevatten, konden de prijs niet opwegen. Gods eeuwige, enige en natuurlijke Zoon alleen, Die het geen roof geacht heeft Gode de Vader evengelijk te zijn, Hij alleen vermocht in een kortstondig lijden de prijs in de hand van Zijn Vader op te wegen. Tot die prijs verkreeg Hij dit volk tot Zijn eigendom. En Hij eiste dat volk op.

Zijn volk is het, omdat Hij het Zich dadelijk, in de tijd van welbehagen, tot Zijn eigendom gemaakt heeft. Die tijd komt voor Gods kinderen. Ook zij zijn het eigendom des satans van nature. Ook zij zijn als Adams zonen en dochteren, vreemdelingen van God. Maar de Heere rukt hen uit satans klauw en trekt hen uit de macht des doods. Hij breekt hun vijandschap en stort Zijn eeuwige liefde in hun harten uit door de Heilige Geest. Niet een van de gekochten met Christus' bloed, blijft van de bediening des Geestes vreemdeling. U heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden, zegt de Apostel.

En in de levendmaking worden de uitverkorenen dadelijk het eigendom van Christus, Zijn volk. Gelukzalig hij, die daarvan geen vreemdeling is. Wie toch daarvan geen kennis heeft, is dood en behoort tot het eigendom van Christus niet.

Ik heb mensen ontmoet, die er in roemden, dat zij tot het mystieke lichaam van Christus behoorden, doch naar hun eigen verklaring niet alleen geheel vreemdeling waren van deze onderwerpelijke toepassing, maar ook van uit de hoogte neerzagen op hen, die van

de bevinding der heiligen spraken. Hoe bedrogen zullen dezulken uitkomen. Hun hoop is een hoop der spinnenkoppen, die vergaan zal. Des Heeren volk wordt in de tijd toegebracht, het wordt door Christus opgeëist en door de Heilige Geest vernieuwd. Ook omhelst het door het geloof de weldaden in Christus. Hier zijn de trappen in de genade, onderscheiden standen in het leven, zuigelingen en jongelingen en mannen en vaders, bekommerden over hun aandeel aan Christus en bevestigden van hun staat. Maar in welk een stand hun ziel ook gelegerd moge zijn, rusten kunnen toch Gods kinderen buiten Christus niet. Ook hierin komen zij openbaar Zijn volk te zijn. Hun ziel hongert en dorst naar Christus. Alle gronden buiten Hem worden hun hoe langer hoe meer ongenoegzaam en verwerpelijk. Zijn volk zijn zij, de kudde Zijns volks.
Menigmaal noemt de Heere Zijn uitverkorenen Zijn schapen, *de schapen van Zijn weide*. Gelijk een kudde schapen zijn zij zwak en teer, weerloos tegen hun belagers en vijanden. En deze zijn vele. Zij laten niet af, dag noch nacht hen te bekampen. In de benaming door de profeet gebruikt, wordt het leven van Gods volk getekend. Krachteloos zijn zij in zich zelf. Toen Jacob overwon in Pniël, ging hij hinkende van daar; als Simson te Ramath-Lechi duizend Filistijnen geslagen had met een ezelskinnebakken, dorstte hem zeer en riep hij tot de Heere: "Zou ik dan nu van dorst sterven?" Petrus wandelde op de Zee en dacht te verdrinken.
Zo is Gods weg met de Zijnen. Hun zwakheid en krachteloosheid wordt steeds openbaar, daarvan spreken al hun ervaringen. Een kudde zijn zij, een zwakke kudde schapen. Toch zal geen vijand ze verslinden, want zij zijn de kudde Zijns volks. Christus is hun Herder. Hij maakte hen tot Zijn schapen en Hij weidt en spijst en drenkt en bewaart hen. Dit is de vertroosting voor de kleinen en zwakken. Naarmate wij onze krachteloosheid mogen leren kennen zal de kracht van Christus onze sterkte zijn. Als ik zwak ben, zegt Paulus, ben ik machtig. De kracht des Heeren wordt in zwakheid volbracht. Hij leidt Zijn volk door die wegen, die de vleselijke sterkten doen vergaan. Niet alleen hinkte Jacob toen hij uit Pniël kwam, maar God nam Rachel en daarna Rachels zonen weg, opdat Israël in des Heeren welbehagen alleen rusten zou. Paulus had een engel des satans, die hem met vuisten sloeg. Zo de Heere Zich in Zijn kinderen verheerlijken wil, laat Hij hen niet uitdrogen op de hoogten van hun rechtvaardigmaking. Maar Hij brengt hen in de diepte en in de vernedering. Hij doet hun sterkten vergaan, opdat Zijn kracht hun sterkte zij. De Heere zal een ellendig en arm volk doen overblijven, en dat zal op Zijn Naam vertrouwen. Zijn de oefeningen u vreemd, volk? Och, wij zijn dikwijls te groot en te sterk en te rijk. Armen worden met goederen vervuld. En dat strekt de Heere tot lof en heerlijkheid. Hoor slechts:

Want gekroonde stenen zullen in Zijn land als een banier opgericht worden.
Als levende stenen worden de gelovigen gebouwd op het fundament Jezus Christus. Zij worden gekroonde stenen genoemd, om de heerlijkheid van Christus, die op hen gelegd is. Zij zijn met de heerlijkheid van Immanuël gekroond. Dat alles is hun ere en hun blijdschap. Maar ook de verheerlijking van Christus. Als kostelijke stenen schitteren zij in Zijn kroon. "Geen Koning had ooit zoveel behagen in de juwelen van zijn kroon, als God heeft en zal hebben in Zijn volk, dat Hem nabij en dierbaar is en waarin Hij verheerlijkt wordt." (Henry).
Zij zijn een sierlijke kroon en een koninklijke hoed in de hand huns Gods. Gelijk de kroon een sieraad is des konings en het teken zijner majesteit, alzo is het verloste volk het sieraad van Christus. Zijn kracht is in hen verheerlijkt. Ja zij zullen in Zijn land als een banier opgericht worden.

Uit Babel teruggebracht werd Israël tot Kanaän, het land dat de Heere het gezworen had tot een eeuwige bezitting, teruggebracht. Dat was Gods werk. Als een Koninklijke standaard stonden daar de verlosten uit de hand der Chaldeeën. Zo David een toren had, tot ophanging van wapentuig, waaraan hij al de schilden der verslagen helden hing, zo had de Heere Zijn volk gemaakt tot een banier. De Heere wordt in Zijn volk verheerlijkt. Zijn werk strekt tot Zijn eeuwige lof. Elk zondaar, die wordt toegebracht is een nieuw bewijs van de eeuwige overwinning van Christus. Hem zijn de vrijgekochten des Heeren tot een eigendom. Zij zijn de tekenen Zijner ere. Om die ere gaat het. Als paarlen schitteren de gekochten met Christus' bloed aan de kroon van Immanuel, en tot in alle eeuwigheid zal Hij van Zijn volk lof en prijs ontvangen.
Hoe jammerlijk zullen dan bedrogen uitkomen, die zichzelf zochten, allen die aan eigen kracht en sterkte niet leerden wanhopen. Met welke deugden en titels wij ons omhangen en welke banier wij voor ons ook oprichten, voorwaar wij zullen omkomen, zo niet de overwinnende kracht van Christus in ons wordt verheerlijkt. God stote ons van onze hoogten af en lere ons uit genade Hem zoeken opdat wij overwonnenen van Christus mogen worden.
En Hij breke meer en meer in Zijn lieve volk alle sterkten af. Hij lere ons een behagen te hebben in zwakheden en in krankheden en in noden, opdat de kracht van Christus in ons verheerlijkt worde. Vlees en bloed willen die weg niet op. De blindheid van ons hart staat die weg tegen. Maar de Heere doe elk der vorsten in ons buigen en vallen voor Hem neer, opdat in de diepe wegen van ontdekking, in strijd en verdrukking, gekroonde stenen als een banier worden opgericht, en de overwinnende kracht van Christus in Zijn volk worde gezien. Daarin zal de Heere verheerlijkt worden en Zijn volk kracht ontvangen om de loopbaan ie lopen, die het is voorgesteld.
Wij verkeren in bange dagen. *Mogelijk staat revolutie voor de deur*. Wie weet hoe kort nog, en het zwaard zal gewet worden in burgerkrijg. Dan zal het vooral tegen het volk van God gaan. Maar, hoe bang de dagen ook worden mogen, de kracht des Heeren zal Zijn volk doen triomferen. Gods kinderen gaan zonder troost de bange wereldweeën niet tegemoet. Als een banier van gekroonde stenen zullen zij worden opgericht. Zelfs in de dood zullen zij overwinnen. De Heere doe ons wandelen in Zijn kracht, arm, doch rijk, zwart doch liefelijk, bedroefd en nochtans blijde, Zijn volheerlijke naam tot roem en prijs.

HOE GROOT HET GOED!
Want hoe groot zal zijn goed wezen! en hoe groot zal zijn schoonheid wezen! het koren zal de jongelingen, en de most zal de jonkvrouwen sprekende maken.
Zacharia 9: 17.

Het laatste Vers van Zacharia 9 bevat een uitroep vol verwondering van het goed en de heerlijkheid des Heeren, aan Zijn volk geschonken en geopenbaard. Van het goed, dat Hij verworven heeft en van de schoonheid, Hem als Middelaar eigen en waarmede Zijn volk verheerlijkt is in Hem. Jongelingen en jonkvrouwen zullen van de rijkdom der genade getuigen en zich er in verheugen.
Die heerlijkheid bezit het volk Gods alleen in Christus en ontvangt het uit Zijn volheid. In zichzelf aangemerkt zijn Gods uitverkorenen een hoop ellendige en arme zondaren, maar in Christus zijn zij een koninklijke hoed in de hand huns Gods. De ere van de verlossing en zaligheid komt dank ook alleen de Heere toe. Als de Bruid Christus nodigt, stelt zij Hem Zijn eigen genadegaven voor ogen, zeggend: "O, dat mijn Liefste tot Zijn hof

kwame en ate Zijn edele vruchten." Zij erkent, dat het Zijn vruchten zijn en niet de hare, die Hem alleen kunnen behagen. Hij heeft de hof Zijner kerk geplant en Hij alleen doet de vruchten groeien en rijpen, tot Zijn ere. Zo nu erkent het volk van God ook in Zacharia's woord, dat het goed, dat haar ten deel valt, en de schoonheid, waarmede het bekleed wordt, niet van zichzelf, doch alleen uit Christus is.

In de verlossing uit Babel werd het grote goed en de schoonheid, waarvan hier gesproken wordt, zinnebeeldig gewrocht. Het land, vloeiende van melk en honig, werd weer het deel van het in Babel lang geknechte volk, de Heere woonde weer op de berg Sion, te midden van Zijn verloste kerk, en betoonde Zijn welgevallen aan diegenen, die Hem vreesden. Dit alles werd onderpand van en wees heen naar de weldaden, die Christus voor de Zijnen verwerven zou, eenmaal als Hij in ons vlees en bloed Zichzelf tot in de dood vernederd en aan Gods gerechtigheid genoeg gedaan had. Uit het verbond der genade is voor Gods uitverkorenen, en voor hen alleen, voor tijd en eeuwigheid bereid wat tot hun waarachtig welzijn nodig is. Het zijn de goederen van dat verbond, waarop Zacharia ziet, en waarvan hij in verwondering uitroept: Hoe groot zal Zijn goed wezen!

Dat goed is groot, wijl God het geeft in de betoning van de rijkdom van Zijn genade, en wijl het verlost van het grootste kwaad en brengt tot het hoogste goed. Dat goed is de weldadigheid des Verbonds. Het bevat al de weldaden van het Verbond der Genade, de zegeningen om Christus' wil voor Zijn uitverkorenen, beide voor tijd en eeuwigheid.

Dat goed is de verzoening van de zonde in de rechtvaardigmaking van doemwaardige zondaren. Die rechtvaardigmaking is in Christus, in Hem alleen, Die als het representerend Verbonds-Hoofd handelde voor de verkorenen des Vaders, in de stilte der eeuwigheid. Hij werd rechterlijk veroordeeld om hun schuld, en vrijgesproken op grond van volkomen voldoening, staande in hun plaats. Zij zijn gerechtvaardigd in Zijn opstanding uit de doden. En Hij past de verworven vrijspraak aan Zijn volk toe, hen stellend in een staat van verzoening met God. God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende. Geen kwadrantpenning draagt Gods volk zelf bij tot de vergeving der zonde. Christus' gerechtigheid wordt de verloren en doemwaardige zondaar toegerekend, en door het geloof omhelsd. Ja zo volkomen is de vrijspraak Gods, dat de zondaar vrij uit gaat, als had hij geen zonde gedaan en in eigen persoon de voldoening gegeven. Hoe groot is dit goed! Het geeft vrede met God, Rom. 5: 1. "Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de geest." Dit goed moest Gods kinderen zozeer begeerlijk zijn, dat zij als een loper in de •loopbaan liepen, om door het geloof die vrijspraak in hun harten te verkrijgen.

Tot het grote goed, waarvan Zacharia met verwondering uitroept, behoort de heiligmaking van het volk Gods. De heiligmaking is een weldaad uit het Verbond der Genade. Zij is geenszins het eigen werk des mensen. Wat zouden Adams kinderen vermogen tot hun heiliging? Zij dragen alleen de dood vruchten en hebben niet anders geleerd dan kwaad te doen in Gods oog. Maar zo spreekt de Heere: "Ik ben de Heere, Die' u heiligt." Daartoe is Christus zonde gemaakt voor hen, opdat Hij de poorten voor Zijn volk opende, (Ps. 118). ja in Hem is de kerke Gods geheiligd en verheerlijkt (Rom. 8) en gezet in de hemel. Het is Zijn schoonheid, waarvan gesproken wordt in Zacharia's woord. De toepassing van deze heiligheid in Christus is het grote goed van Gods volk, waardoor zij Gode welbehaaglijk worden. *Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin*. Er is geen gebrek aan u. O, hoe groot is dit goed. Ontdekkende genade, doet Gods volk zich kennen als zwart door de zonde. De ervaring bevestigt het van dag tot dag: "Ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees geen goed woont." Maar het grote goed der heiliging in Christus verwekt in de toepassing er van aan het hart van de uitverkoren zondaar niet alleen een haten van en

sterven aan de zonde, doch ook zo'n vereniging met Christus, dat degenen wie dit ten deel vallen mag, met verwondering moeten uitroepen: "Ik ben zwart, doch lieflijk." Ja, hun hoop is op de volkomen verlossing van alle zonden, die tot de laatste ademsnik hen aankleven. Eenmaal zal de zonde worden te niet gedaan en het grote goed der eeuwige verheerlijking dadelijk en eeuwig het deel zijn van de gekochten met het bloed des Lams. Gelijk zij in Christus verheerlijkt zijn, zo zullen zij eenmaal volmaakt voor de troon zijn. Daar zal geen inwoner meer zeggen: "Ik ben ziek." In gemeenschap met de schare, die niemand tellen kan, zullen zij eeuwig zijn voor de troon van God en Hem, Die op de troon zit en het Lam eeuwig loven en prijzen. Hoe groot zal Zijn goed wezen! Het goed n.l. dat Christus voor de heeft verworven. Geen duizend werelden zijn daarbij te vergelijken.

O arme wereldlingen, mochten uw ogen eens voor dat goed geopend worden. U kent het niet. Van nature vergapen wij ons allen aan het schijn-schone van de tegenwoordige boze wereld, waarmede wij omkomen. Maar zo de Heere ons een waar en levendig besef schonk van het grote goed en de schoonheid in Christus Zijn kerk gegeven, gewis wij zouden de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom achten dan de genieting der zonde. Gods volk is een welgelukzalig volk. Dat -wij dit goed en deze schoonheid van Christus door genade mochten leren zoeken en begeren. Het allergrootste is het geestelijk en eeuwig goed, doch daarenboven is het goed van Christus groot, dat Hij in dit leven aan Zijn volk toedient. Al gewonnen wij de gehele wereld tot ons deel, wij zijn en blijven onder de vloek der zonde. Het aardrijk is om onzentwil vervloekt. Op al ons goed rust Gods toorn. De zegeningen ontvangen wij uit Zijn linkerhand. Wij blijven arm en ongelukkig met al onze rijkdom. Maar de rechtvaardigen worden gezegend met de vervulling van hun nooddruft in de gunst van God, die meer sterkt dan de uitgezochtste spijzen. Zo is het weinige van de rechtvaardige beter dan de overvloed der goddelozen. Want dat weinige is hun door Christus verworven. Daarin is de verheerlijking van de eeuwige liefde Gods in Christus. Al komt Gods volk slechts weinig toe van het goed der aarde, al zijn het niet vele edelen en rijken die de Heere uitverkoren heeft, hun goed is zo groot, dat zij de overvloed van de wereld ten enenmale verachten. Bovendien is hun goed zeker en vast. Hun water en brood, hun kleding en dekking, hun verkwikking en hun rust, gewis, ja alles wat tot het leven him nodig is. De godzaligheid heeft de belofte van dit en het toekomende leven.

Dat uw ziel zich in de Heere verlustige, volk van God! Heft, ook in deze bange en moeilijke tijden uw hoofden op. De Heere zorgt voor u. Door het geloof mocht gij meer zien op het grote goed van de gunstrijke zegeningen van Christus. Zijn schoonheid blinke in u uit, wanneer gij in de grootste smarten, in de Heere moogt gerust zijn. Uw goed is groter dan het goed van de wereld. Hare vijandschap, smaad en hoon zal u niet meer aankleven, dan dat de Heere tot uw welzijn en tot Zijn ere nodig oordeelt. Hij zal u redden van de strik des vogelvangers, van de zeer verderfelijke pestilentie. Hij zal u dekken met Zijn vlerken, en onder Zijn vleugelen zult gij betrouwen, Zijn waarheid is een rondas en beukelaar."

Want hoe groot zal Zijn goed wezen! en boe groot zal Zijn schoonheid wezen! Voor tijd en eeuwigheid zal de Heere Zijn volk verzorgen en in Zijn gunst en liefde doen delen. Die gunst Gods zal het hart van Zijn beminde volk vervullen met blijdschap en vrolijkheid. Het koren zal de jongelingen en de most zal de jonkvrouwen sprekende maken. Kanaän was een land, vloeiende van melk en honig; koren en most was daar in overvloed. Het koren diende tot spijs, de most, of nieuwe wijn, tot drank. Wedergekeerd

uit Babel, zal het verwoeste land weer zijn vruchten geven. Dan zullen jongelingen en jonkvrouwen verzadigd en vervrolijkt worden. Zij zullen spreken, zich verheugend in de overvloed.

Zo zal Gods volk van de weldaden getuigen, die het uit Christus ontvangt. Als jongelingen zullen zij volvaardig het pad van Gods geboden lopen, zijnde krachtig in de Heere en in de sterkte Zijner macht. Gods kracht wordt in hun zwakheid volbracht, en in Hem zijn zij meer dan overwinnaars. Als jonkvrouwen zullen zij rein zijn, gelijk maagden. De Heere zal hen bewaren in de ure der verzoeking, die over geheel de wereld komen zal. Dat is de belofte Gods voor Zijn uitverkoren volk. Hij zal hun droefheid veranderen in geluk en hen met blijdschap kronen. Wanneer Christus nabij Zijn volk is, wordt het een eten en drinken en dronken worden van vreugde.

Waarom toch zwijgt Gods volk zo? Is het niet, omdat het zover leeft van de Levensbron? Is het niet, omdat door de verduistering van de wereld en de voeding van het vlees het hart zich zo weinig zet op het grote goed en de grote schoonheid van Christus? Het mocht de Heere behagen Zijn volk, dat Hij met een eeuwige liefde heeft liefgehad, te trekken met onweerstandelijke kracht, opdat het Hem nalope. Gedenk de vorige tijden! de dagen, toen de wereld bij u geen waarde had, toen ge geld en goed niet telde en uw hart er niet aan geven wilde, toen uw mond van het goede sprak en uw hart zich in de Heere verblijdde. Die dagen doe de Heere wederkeren. Uit rijker ervaring en dieper zelfkennis rijze de vrije genade Gods te hoger. En te midden van een steeds dieper zinkende wereld, die haar eigen verderf uitwerkt, stelle u de Heere als het volk, dat Hij geformeerd heeft om Zijn lof te vertellen. Hij doe u spreken van het grote goed, door Hem verworven en vervrolijke u door het licht van Zijn vriendelijk aangezicht. In dit leven zal Hij u niet verlaten en welhaast zal Hij u doen beërven het eeuwig goed, dat Hij u heeft weggelegd van voor de grondlegging van de wereld. Hoe groot zal Zijn goed wezen! en hoe groot zal Zijn schoonheid wezen.

BEGEERT VAN DE HEERE

Begeert van de Heere regen ten tijde des spaden regens; de Heere maakt de weerlichten, en Hij zal hun regen genoeg geven voor ieder kruid op het veld. Zacharia 10: 1.

De profetische leerrede in het vorige hoofdstuk aangevangen, wordt in het tiende hoofdstuk voortgezet. De grote en dierbare beloften heeft de Heere door de profeet Zijn arm en verdrukt volk gegeven, opdat Hij dat volk bemoedige en voere naar Christus, in Wie alle beloften *ja en amen* zijn, Gode tot heerlijkheid. In de gestalte van de verlossing der Joden uit Babel, heeft het de Heere behaagd de rijkdom Zijner genade aan Zijn volk te openbaren in Christus Jezus. In Hem zullen de verkorenen Gods worden behouden van het eeuwige verderf. De volheid der Heidenen zal ingaan en gans Israël zalig worden.
Van de vruchtbare bediening van de Heilige Geest nu wordt gesproken in het tiende hoofdstuk. weer spreekt de profeet van de bediening met een natuurlijk voorbeeld, n.l. het beeld van de regen. "Begeert van de Heere regen, ten tijde des spaden regens", zo heet het in het eerste vers.
Met smart werd vooral in Kanaän de regen verwacht. De jaargetijden werden bepaald door de regen. Van Mei tot October duurt het droge jaargetijde. Dan regent het zelden. De grond scheurt van droogte. In die droge tijd vooral is de dauw van zeer grote betekenis. De Heere ziet daarop als Hij spreekt: "Ik zal Israël zijn als de dauw." Van October tot Mei is het daarentegen de regentijd. Dan valt de vroege regen, die in October de grond doorweekt en het land voor de veldarbeid geschikt maakt. Dagen achtereen vallen stromen water in November. En als straks het graan gewassen is, wordt de spade regen onmisbaar om het tot rijpheid te brengen. Blijft die spade regen uit, dan dreigt de oogst een misgewas te worden. Die spade regen is onmisbaar.
Daarom zegt de profeet: "Begeert van de Heere regen, ten tijde des spaden regens", begeert de regen op de van God gezette tijd. De ware bidder leert op Gods tijd merken, op des Heeren ordinantiën, om zich dienovereenkomstig te gedragen. En bovenal zijn verwachting is niet van de heuvelen en van de bergen, maar van die God, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft. Hij alleen kan de regen schenken. Zijn er. onder de ijdelheden der heidenen, die het doen regenen? Zal alle betrouwen op de afgoden niet beschamen? De Heere onderhoudt hemel en aarde en alle schepselen. Hij draagt alle dingen door het Woord Zijner kracht. De Heere maakt de weerlichten en Hij zal hun regen genoeg geven voor ieder kruid op het veld. Het weerlicht geeft de regen niet, doch het is een teken er van. De strak gespannen hemel berst als het ware bij het weerlicht en de donder. De wolken komen op, zwart en donker en zwaar van water, en geven de landman hoop voor de vrucht van het veld. Die weerlichten zijn van de Heere. Hij maakt ze. Hij alleen. Hoe betaamt het ons dan van Hem alleen te begeren al onze nooddruft. In Hem leven wij en bewegen ons en zijn wij. Zijn hand heeft ons gemaakt, en niet wij. En ook in het natuurlijk leven wil de Heere een toevlucht zijn voor Zijn volk.
Och, dat onze verwachting meer van de Heere ware. Gewis, Hij zou betonen de machtige Jacobs te zijn, Die niet beschaamt degenen, die op Hem betrouwen. Zo menigmaal heeft Hij betoond spade regens te geven ten tijde des regens. In de grootste noden heeft Hij Zijn volk bijgestaan en verlost. En Zijn arm is niet verkort. Zijn hand heeft groot vermogen.

Hij kan en wil en zal in nood,
zelfs bij het naad'ren van de dood,
volkomen uitkomst geven.

Ook in deze moeilijke en kommervolle tijden mocht Gods volk van de Heere begeren de spade regen. Zorg en kommer drukken zo menig huisgezin, werkloosheid bij jong en oud en schraalheid van inkomen hebben bij talloos velen door langdurig aanhouden de overvloed verteerd en gebrek gebracht. Bedekking en kleding gaan ontbreken. En het einde van de bange tijd is zelfs in de verte niet te zien. Mensenhulp schiet te kort om verandering te brengen. Maar de Heere wil een toevlucht zijn der Zijnen. O, dat wij toch leerden onze nood aan Hem te klagen en onze hulp van Hem te verwachten. Dat Hij ons met Zijn doen verenige. God doet geen onrecht. Dat Hij ons verootmoedige en doe erkennen, dat wij de eeuwige dood verdiend hebben. Dat Hij ons doe buigen in helwaardigheid voor Hem. Gewis, wij zouden uit de diepte tot Hem roepen, en bij het verliezen van alle mensen, tot Hem vluchten, van Wie onze hulp komen zal.
Echter niet alleen om het volk op te wekken van de Heere te begeren, wat voor het tijdelijk leven nodig is, spreekt de profeet: "Regeert van de Heere regen ten tijde des spaden regens." Zacharia's woord geldt veel meer de bediening van de Heilige Geest. In Gods Woord wordt menigmaal de Heilige Geest onder het zinnebeeld van de regen genoemd. Men denke slechts aan het bekende woord van Jesaja: "Want Ik zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge. Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen." Als een regen. op het uitgedroogde en gescheurde aardrijk, valt de Heilige Geest op het hart van Gods uitverkorenen, werkende in hen het leven, dat Gode vruchten draagt.
De Heilige Geest is, gelijk de regen, van boven. "Druipt gij hemelen van boven af, en dat de wolken bloeien van gerechtigheid." De Vader zendt de Heilige Geest, op grond van voldoening en verzoening door Christus. In Zijn eeuwige liefde heeft God de Vader Zijn Zoon gegeven tot een verzoening voor de zonde der uitverkorenen, maar ook de Heilige Geest om het verlossingswerk van Christus in de harten van de Zijnen te volvoeren. God de Zoon heeft verworven, dat de Heilige Geest Zijn genadewerk verricht. Hoe zou God woning kunnen maken in het hart van een gevallen Adamskind? Hoe? Indien deze niet in Christus gerekend, van schuld en zonde was ontheven? Rustend op de verzoening en verlossing van Christus, daalt de Heilige Geest in het hart van de zondaar en maakt hem levend" daar hij dood is. Gods werk wordt in vetleren zondaren verheerlijkt.
O, begeert regen ten tijde des spaden regens. Dat Gods volk het begere. Zo menigeen van des Heeren lieve kinderen wordt weggeraapt door de dood. Zo velen, zie in uw omgeving en let op Gods kerk, zijn uit de strijdende in de triomferende kerk overgegaan. Maar wie nemen hun plaatsen in? Waar is voor ons oog zichtbaar de toebrenging van zondaren? Zijn de plaatsen niet bekend, vanwaar weleer een roep uitging vanwege degenen, die de Heere vreesden, en waar gij thans bijna van Gods volk niet meer hoort Zou het ons niet aangrijpen?
Zou het Gods volk niet moeten opwekken om van de Heere te begeren regen ten tijde des spaden regens? Hij doe Zijn kerk rijpen, Hij werke een werk der zaligheid, Hij bouwe Zijn volk in het allerheiligst geloof. Weemoed vervulle ons bij de aanblik van het volk van God. O, zegt waar is het leunen op Christus? Kunnen degenen, die God uit deze tegenwoordige boze wereld trok het niet al te wel bij zichzelf houden, en bij alles wat geschied is? Kunnen wij niet al te rustig leven bij onze bekering? Ei, waar is het leven in Christus. Buiten Hem is geen zaligheid, maar wie heeft het leven in Hem gevonden? Wie

kwam in de dood met al het zijne, om Christus te gewinnen? Moet gij niet in twijfel zijn over velen, die zonder Jezus hopen zalig te worden? En dekken zij zich met enkele vrome termen niet, achter de lauwheid en gerustheid van dat volk, dat niet loopt om in de vrijstad behouden te worden? Waar wandelen wij in Christus, gelijk wij Hem hebben aangedaan? Met beide handen hebben wij het aangezicht te bedekken. Gods volk gelijkt een verdorde akker. Zou dan het koren verloren gaan? Maar nee. Een afval der heiligen is er niet.
Doch de Heere geve regen ten tijde des spaden regens. Hij doe de vrucht rijpen en bevestige het werk Zijner handen. Hij verlevendige Zijn volk, opdat de stem van de tortelduif gehoord worde in het land. De regen komt van boven af. En alleen van de Heere komt de regen des Geestes. Aan zichzelf overgelaten, zou Gods volk verdorren en versterven. Dat de Geest der genade en der gebeden ons niet onthouden worde, maar in ons bidde met onuitsprekelijke zuchtingen, dat de Heere regen geve ten tijde des spaden regens. De regen verkwikt het aardrijk.

Het woeste veld vangt zelfs die droppen;
Zijn weide blijft niet droog;
De heuvels steken blij toppen,
Met lachend groen omhoog.

Alzo verkwikt de Heilige Geest Zijn volk. "Gij hebt zeer milde regen doen druipen, o God! en Gij hebt uw erfenis gesterkt, als zij mat was geworden." Hier zijn de zielsverkwikkingen, die bemoedigen in de bangste strijd en in de grootste kommer. Gods volk gaat door vele verdrukkingen heen, door bange wereldweeën voert de Heere Zijn kerk de heerlijkheid met Christus haar Hoofd tegemoet. Inwendig en uitwendig voert een driehoofdige vijand onophoudelijk de strijd. Maar de regen des Geestes verkwikt het hart van het bedrukte en bekommerde en bevochten volk. De dierbare beloften past Hij dat volk toe, Hij leert hun van de verlossing in Christus, ja, het behaagt Hem Zijn volk soms zulke vergezichten te geven in de eeuwige heerlijkheid, dat alle smaad en vijandschap van de wereld licht geacht wordt en de hoop op de volmaakte overwinning hen vervult met een blijdschap, die hun ziel gedurige maaltijd is. De wereld kent Hem niet en zij ziet Hem niet, maar Gods volk wordt er toe verwaardigd uit vrije genade de regen van Gods Geest te ontvangen. O, hadden zij er meer van, zij zouden de verdrukkingen licht achten en hun hoop op God stellen.
Eindelijk, om niet meer te noemen, de regen maakt vruchtbaar. De Heere geeft er genoeg van voor ieder kruid op het veld. Zo zal ook de regen des Geestes genoeg zijn voor elk Zijner kruiden. God zal Zijn volk niet begeven, noch verlaten. Hij weet, wat elk hunner nodig heeft. Hij geeft genoeg, zowel voor de eikeboom als voor het kleine grassprietje. De Heere onderhoudt Zijn werk en zal naar ieders staat en toestand genoeg geven van Zijn genade. Als de Heere komt, brengt Hij alles mede. Zijn Geest vervult en doet niet ontbreken. Zijn nabijheid geeft een volkomen verzadiging. Ja, deze regen doet vruchten dragen, vruchten, waarin de Heere Zich verheerlijkt.
"Ik ben tot Mijn hof gekomen, o Mijn zuster, o Bruid! Ik heb Mijn mirre geplukt met Mijn specerij, Ik heb Mijn honigraten met Mijn honig gegeten, Ik heb Mijn wijn, mitsgaders Mijn melk gedronken. Eet vrienden, drinkt en wordt dronken, o liefsten!"
Zo make de Heere Zijn volk. Want die specerijen en honig en melk, het alles is het werk van de Heilige Geest in Zijn volk. Dat werk alleen zal juichen tot Gods eer. Dat werk zal de kerk met heil en sieraad bekleden en haar doen uitbreken ter rechter- en linkerhand.

Bezoeke de Heere Zijn erfdeel en geve Hij ons regen ten tijde des spaden regens, genoeg voor elk kruid van het veld, opdat de vruchtbaarheid gezien worde in Gods kerk en de verlossing des Heeren heerlijk worde.

GELIJK HET PAARD ZIJNER MAJESTEIT

Tegen de herders was Mijn toorn ontstoken, en over de bokken heb Ik bezoeking gedaan; maar de Heere der heirscharen zal Zijn kudde bezoeken, het huis van Juda, en Hij zal ze stellen gelijk het paard Zijner majesteit in de strijd. Zacharia 10: 3.

De eerste verzen van dit hoofdstuk wijst de profeet er op, dat het betamelijk en noodzakelijk is, bij de Heere alleen het goede te zoeken. Begeert van de Heere regen, ten tijde des spaden regens, zo luidde het in het eerste vers. Van de Heere alleen is alles, wat tot het leven en de zaligheid ons nodig is. Uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Hij beschaamt niet degenen, die op Hem vertrouwen. En de dichter prijst welgelukzalig de mens, wiens sterkte in de Heere is.
Dat betrouwen op de Heere is ons echter van nature geheel vreemd. Wij hebben ons van God losgescheurd in onze val, om onszelf heer en meester te zijn. Het is er verre van, dat wij ons op de Heere verlaten. Daartoe is ons nodig, dat wij van al de gronden worden afgestoten, waarop wij rusten. Zo de ontdekkende bediening van de Heilige Geest ons niet neerwerpt in de diepe staat onzer ellende, blijven wij als Moab rusten op onze eigen droesem. Hoe klaar onderricht Zacharia ons dienaangaande in

Vers 2: ***Want de terafim spreken ijdelheid en de waarzeggers zien valsheid en zij spreken ijdele dromen, zij troosten met ijdelheid, daarom zijn zij heengetogen als schapen, zij zijn onderdrukt geworden, want daar was geen herder.***
Terafim waren afgodsbeelden. Rachel stal de terafim, die haar vader had. Babels koning vroeg de terafim. (Ezech. 21). Het verdwaasde volk had maar al te zeer op de terafim betrouwd. Hoe klaar echter was het uitgekomen, dat de terafim ijdelheid spreken. Alleen naar de inbeelding en dwaasheid der afgodendienaars kan gezegd worden dat de terafim spraken. Zij toch waren stomme afgoden, zij hebben een mond en spreken niet. Hun waarzeggers bedrogen het volk. Zij zien valsheid en spreken ijdele dromen, die niet uitkomen. Daarin dragen die dromen het bewijs, dat zij van God niet zijn. Ieder, die op die leugen-profeten vertrouwt moet beschaamd uitkomen. Hoe kan het anders? Beschaamd moeten wezen, die de beelden dienen. De vertroostingen, die zij een bedrukt volk bieden, zijn ijdelheid. En niet alleen dat de ware vertroosting onthouden wordt, maar bovendien worden degenen, die zich tot hen wenden geblinddoekt voor hun verderf. Daarom zijn zij heengetogen als schapen, die geen weerstand bieden kunnen, gelijk schapen worden voortgedreven ter slachting, zo is het volk gevoerd in gevangenschap. Zij zijn onderdrukt geworden, want er was geen herder. De ene slag viel na de andere, en niemand was er, om het arme volk te verlossen. Geen David op de troon, geen Aaron in het priesterwerk, niemand om in de bres te treden, niemand om ter verlossing en verzoening in te treden.
Ziedaar, het vreselijke van de verlating van de levende God, de ontzettende toestand van een vo/k, dat de levende God verlaat en zich op de ijdelheden verlaat. Ziet, geliefden, hier het beeld van de volkeren van deze tijden; ziet hier Nederland van deze dagen getekend. Vroom en onvroom hebben een verbond gemaakt, om God te verlaten en Zijn heerlijkheid te verderven. *Vrede, vrede en geen gevaar*! zo klonk het over geheel de

wereld. De waarzeggers vervulden het land bij hopen. In diepten van ellende neergestort, wacht men vergeefs hulp en troost. Als schapen worden de massa's voortgedreven, voortgedreven in groter ellende en een bange toekomst tegemoet, voortgedreven in de strijd tegen de waarachtig en eeuwige God, Wiens gramschap is ontstoken en Wiens ijver brandt. Hoe lange nog?
Och, zagen wij ons eigen leven afgebeeld in hetgeen de profeet beschrijft in dit woord. Wij zijn God kwijt. Zonder God leven wij van nature in de wereld. Vreemdelingen zijn wij van Hem. Al ons roemen van op Hem te betrouwen is ijdelheid, tenzij wij van onze afgoden worden afgebracht. Wie geen verloren zondaar ooit werd voor God, wie nimmer leerde wanhopen aan eigen kracht en sterkte, wiens alleruitnemendste deugden nooit zonden werden voor God en een wegwerpelijk kleed, hij moge met de mond God en Christus roemen, maar hij kent het ware vertrouwen op Hem niet. Zijn sterkte is ijdelheid. Bedrogen zal hij uitkomen. Hoezeer is het te vrezen dat duizenden met een ingebeelde hemel eeuwig omkomen zullen.
O, dat juichend Christendom van deze dagen! Wacht u voor uw zielen van hen. En bijzonder van de herders, die van de levende God en Diens ware dienst afvoeren. Van hen spreekt de Heere:

Vers 3: ***Tegen de herders was Mijn toorn ontstoken.***
Dat zijn de valse herders, de mannen, die kussens onder de okselen naaien. Zij troosten het volk op bedrieglijke gronden. Hoe zwaar zal hun oordeel zijn. God zal toch eens het bloed van hun hand eisen. Zeg het de rechtvaardige, zo luidt de last des Heeren tot de herders, dat het hun wel gaan zal; maar wee de goddeloze, het zal hem kwalijk gaan! Maar deze herders spreken van geen wee. Het vreselijk oordeel des doods en verdoemenis houden zij weg. Zij paaien het volk met een valse leer, die Christus als de enige weg ter zaligheid miskent, die des mensen doodgaat loochent. Of zij begroeten hun gehoor onder een Gereformeerde vlag als broeders en zusters in de Heere, als verondersteld wedergeborenen en vermoedelijke hemelburgers. O, die herders, die niet vrij zijn van het bloed hunner hoorders! De Heere zegt het zo duidelijk en klaar, wat hun deel is: "Mijn toorn is tegen hen ontstoken" .
Zou die betuiging ons niet moeten aangrijpen? Met ontroering moeten wij het gewicht der bediening gedenken. Eens toch zullen de herders voor Gods rechterstoel staan met hun kudden. Wie zal dan vrij uitgaan? Wie bestaan, zo hij in het bloed van Christus geen bedekking vindt? En toch mogen de getrouwe herders met Mozes hemel en aarde tot getuige nemen, dat zij leven en dood, zegen en vloek het volk hebben voorgehouden. Zouden wij kunnen zwijgen, indien de zielen onzer hoorders ons recht wegen? Kunnen zwijgen van het oordeel, dat ieder met rasse schreden tegemoet gaat, die geen Borg voor zijn ziel vond? Want wat wij ook ons inbeelden, die Christus mist, mist alles. In Hem alleen ligt de behoudenis, buiten Jezus is niets dan een eeuwig zielsverderf. Och, of het de Heere behaagde getrouwe herders te verwekken, die niet op een onzeker misschien het volk deden voortwandelen naar de eeuwigheid. Och, of onze ogen geopend werden, opdat wij de ijdelheden der afgoden ontvloden en toevlucht mochten vinden in het bloed des Lams. Dat alleen kan door wederbarende genade. Zonder wedergeboorte zal niemand het koninkrijk der hemelen zien, zonder wedergeboorte zijn wij bokken.

En over bokken heb Ik bezoeking gedaan, zegt de Heere.
Op die bokken rust de toorn Gods. In de wegvoering naar Babel brandde Gods gramschap tegen hen als een vuur. En wij allen zijn bokken van nature. In die benaming

wordt de staat onzer ellende beschreven. Hier mogen wij ons bij de schapen van Christus' kooi voegen, doch eenmaal zal
de Heere scheiden het koren van het kaf,
De schapen van de bokken af.

Enerlei wedervaart in dit leven de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen. Ook Gods kinderen treffen de tegenheden en de slagen. Ook de gekenden des Heeren werden weggevoerd in ballingschap. En toch is er zo'n groot onderscheid tussen de schapen en de bokken. De goddelozen treft de toorn Gods, voor hen is geen bedekking in het bloed des Lams, maar het volk van God, hoe hard ook geslagen, ontvangt slechts liefdeskastijdingen. Op hen zal de Heere niet toornen noch schelden. Hij zwoer het hun bij de wateren Noachs. De Heem zal hen weder-brengen uit de diepte der zee. Hoor, o volk, de bemoedigende woorden die de getrouwe Jehovah sprak door Zacharia de profeet:

"Maar de Heere der heirscharen zal Zijn kudde bezoeken, het huis van Juda en Hij zal hen stellen, gelijk het paard Zijner majesteit in de strijd."

Dat is Gods grote en dierbare belofte aan Zijn volk: "Hij zal Zijn kudde bezoeken." Zijn kudde, die Hij Zich verkoren heeft, naar Zijn soeverein en eeuwig welbehagen. Zijn kudde, die Hij gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed, Zijn kudde, die Hij trok uit deze tegenwoordige boze wereld. Zijn kudde, waarvan Hij betuigt: "Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde." Zij is het huis van Juda, de verkorene uit Jacobs zonen. Niets heeft zij in zichzelf, dat haar onderscheidt van de wereld, die in het boze ligt. Wat Gods volk is, is het door genade alleen, en blijft het alleen door de onverminderende liefde Gods. De Heere zal Zijn kudde bezoeken. Hij zal Zich in Zijn dierbare gunst tot haar wenden en haar droevig lot veranderen en haar druk verlichten en de tranen van hare ogen afwissen. De Heere zal Zijn volk niet begeven noch verlaten.
O, soms kan het dat volk zo bange zijn en de blijken van Gods gunst zo verre van hen zijn, dat het klaagt: "De Heere heeft mij vergeten en de Heere heeft mij verlaten." De klacht is Gods kinderen niet vreemd, dat ze in hun hart zeggen: "Gij hebt geen heil bij God." De zonden maken het soms zo bange. De hemelen zijn soms als van koper. En dat in de smartelijkste tegenheden. Zij zouden de wereld uitvluchten, zo zij konden. Maar hoort nu die dierbare belofte des Heeren: "Hij zal Zijn kudde bezoeken." Hij, de Heere der heirscharen, de Machtige Jacobs. Hij zal ze in gunst bezoeken en Zijn liefde weer tonen, Hij zal hun schuld verzoenen en hun zonden wegnemen. Ja, zozeer zal Zijn genade hen vervullen en bekrachtigen, dat des Heeren Woord van hen zegt:

"En Hij zal hen stellen als het paard Zijner majesteit in de strijd."
Bij een paard vergelijkt de Heere Zijn volk. Vanwege de verheerlijking Zijner genade. De Heere prijst toch alleen Zijn eigen werk. Wat Zijn volk is, is het alleen door Hem. Welnu, door Hem is dat volk schoon en edelmoedig als het pand. Hij wast en reinigt het van de zonde. Hoe zwart de bruid ook in zichzelf is, zij is liefelijk in hare Bruidegom. Door de genade Gods wordt het volk kloekmoedig en dapper in de geestelijke strijd. *Mijn vriendin,* zegt Christus, Ik *vergelijk u bij de paarden en de wagens van Farao.* Ja boven andere paarden verhieven zich die der vorsten.
Welnu Gods volk is het paard van des Heeren majesteit. Sions eeuwige Koning berijdt dit pand. Hij maakt Zijn arm en ellendig volk wat het is. En die genade verheerlijkt Hij, niet

opdat Zijn volk er in rusten zal, maar om het toe te rusten tot de strijd. Want hier op aarde is de strijdende kerk. Die kerk heeft de strijd tegen een driehoofdige vijand, een strijd, die niet ophoudt voor de ziel ingaat in de heerlijkheid des Konings. En hoe gaat nu Christus' kudde die strijd tegen? Ach geheel krachteloos en zonder enig wapen in zichzelf. Steeds armer, zwakker en ellendiger. Moest dat volk in eigen krachten strijden, gewis het zou geen ogenblik staande kunnen blijven. Maar Sions Koning streed eens voor de Zijnen. Hij alleen, gelijk eens Simson alleen streed. En Hij overwon. Hoe vreselijk nu ook het woeden der vijanden wezen moge, Hij voert Zijn volk ter eeuwige overwinning. Hij berijdt het paard, dat niet faalt ter overwinning. Zijn kracht en genade alleen zullen Zijn volk doen triomferen. Het is alles Zijn werk alleen.
O, volk van God, dat Zijn kracht onze
zielen meer vervulle, dat wij een paard werden in Zijn hand, door Hem bestuurd en geleid. Dat wij onszelf verloochenen mochten, om ons in Zijn hand te geven. Geen vijand zouden wij vrezen, verwachtend de overwinning, die Hij bevochten heeft en waarin Hij Zijn volk eenmaal zal doen delen. Hij make ons als het paard Zijner majesteit in de strijd tot roem van Zijn genade en heerlijkheid van Zijn naam.

HOEKSTEEN EN NAGEL

Van hetzelve zal de hoeksteen, van hetzelve zal de nagel, van hetzelve zal de strijdboog, tezamen zullen van hetzelve alle drijvers voortkomen. Zacharia 10: 4

Beloofde de Heere Zijn bedrukte kerk, dat Hij haar stellen zal als het paard Zijner majesteit in de strijd, opdat zij door Hem zal overwinnen en haar vijanden zijn als slagorden met banieren, in het 4e Vers zegt de getrouwe Jehovah haar de vastheid toe van haar staat. Zo althans verstaan wij met vele godvruchtige uitleggers deze plaats.
Er is ook een andere verklaring van dit woord. Sommigen toch oordelen, dat Zacharia het volk wil opwekken om te bedenken, dat alle vijanden van de Heere komen en aan Hem zijn onderworpen. Hoeksteen en nagel en strijdboog werken met alle drijvers slechts het werk des Heeren. Zij zijn instrumenten in Zijn hand. Hoe hecht en sterk zij ook zijn en hoe schrikkelijk hun drijvers, zij vermogen buiten de Heere niet het allerminste. Ook kunnen zij geen stap verder gaan dan de Heere hun toelaat. Terwijl de uitkomst van hun vijandschap en strijd een geheel andere zijn zal dan zij beogen. Is hun doel Gods volk te verdelgen, de Heere gebruikt hen slechts om de Zijnen te kastijden en nauwer aan Hem te verbinden. Hoe duidelijk is dit alles in Behels onderdrukking uitgekomen. Des Heeren toorn is ontstoken tegen die heidenen, die Zijn volk opaten alsof zij brood aten. Hij wierp het machtige wereldrijk der Chaldeeën neder en opende de deuren der gevangenis van Zijn ellendigen. De verdrukking was Gods volk ten goede. Hoeksteen en nagel en strijdboog en drijvers kwamen van Hem.
In die betuiging ligt een grote troost voor Gods volk, dat in de wereld velen verdrukkingen is onderworpen, een troost voor de strijdende Kerk, die tegen de driehoofdige vijand de onophoudelijke kamp heeft. Satan woedt tegen haar niet at zijn helse machten. In zijn dienst staan de verdorvenheden van het vlees, die inwendig Gods volk bestrijden en de wereld, die uitwendig benauwt. Die laatste vijand is ook niet klein. De wereld haat het volk van God. Wel is Gods kerk in de wereld, doch zij is niet van de wereld. Gods genade trok de scheidslijn. Hij trok Zijn volk uit deze tegenwoordige boze wereld. Hij zette de strijd tussen slangenzaad en vrouwenzaad. List en geweld zijn tegen Gods volk gericht Roken geen brandstapels, menigwerf dienen de wetten des land om het

oprechte volk van God te benauwen, en dreigt beboeting en verbeurdverklaring van hun goed en gevangenschap. De rechterlijke macht vervolgt degenen, die noch tegen God, noch tegen de koning hebben gezondigd, gelijk Daniël zei. Ook in ons land is de bange strijd eens gestreden tegen de geweldhebbers van de wereld. En zelfs in onze dagen zijn meermalen Gods kinderen vervolgd en veroordeeld en dat, ontzettend is het dit te bedenken, onder de z.g.n. Christelijke regeringen. Het lijdt geen twijfel, zo men Rome in de arm neemt en met Rome zich verzwagert, zullen degenen, die de Heere vrezen, het meest in de engte worden gebracht. Zo Gods kinderen getrouw mogen zijn, zal de vervolging niet uitblijven. Met vreze zien wij steeds meer de Regering de weg opgaan, die tot zo'n vervolging heenvoert.
Maar al zal het gewaande Christendom met Rome op de bok nog zo'n kwaad bedenken, de vijand zal slechts middel zijn in Gods hand, ten dienste van de kerke Gods. Wat Gods kinderen ook overkomen moge in de wereld, van de Heere zijn hoeksteen en nagel en strijdboog en drijvers. Zij kunnen niet doen, wat zij willen. De Heere zal ze toeroepen: "Tot hiertoe en niet verder", zodra zij Zijn werk hebben verricht. Ja, Gods volk zal het profijt dragen van de verdrukking en de Heere zal het verlossen. Te dien dage zal dit lied gezongen worden in het land van Juda: "Wij hebben een sterke stad, God stelt heil tot muren en voorschansen."
Geeft dan, bedrukte, vervolgde en door wereldlijke machten veroordeelde Sionieten de moed niet op. Ziet af van uw vervolgers en heft uw ogen op tot Hem van Wie alle drijvers komen. Hij werkt door hen, om u te verminderen en van de zonde te reinigen. Van Hem komen hoeksteen en nagel en strijdboog en drijvers. O, weet toch, dat eens de stem van de drijvers ophouden zal. En God zal uw vijanden onder Zijn voeten eens verpletteren.
Er ligt dus geen kleine vertroosting in deze woorden indien wij ze alzo zouden verstaan. Het is of de Heere het uit Babel wedergekeerde volk bemoedigen wil, de handen niet slap te doen hangen. De Samaritanen, die de herbouw van stad en tempel willen verhinderen zullen de beloften Gods niet te niet doen. Gods volk moge de weg voorbijgaan, die de Heere het leidt met troffel en zwaard, al strijdend bouwe het voort aan het werk, waartoe de Heem het riep. Versaagt dan niet De overwinning is des Heeren.
Wee die koninkrijken, wee die overheden, wee die rechters, die het tegen hen gemeend hebben, die de Heere vrezen. Wee het land, dat Gods vreze afscheidt en tot benauwing van Gods kinderen het pad der verkeerdheid opent. O, land, land, land, hoort des Heeren Woord.
Echter volgen wij liever de verklaarders van dit woord van Zacharia, die daarin beschreven zien de sterkte en overwinning van het volk des Heeren. Van hetzelve, n.l. uit het huis van Juda, zal de hoeksteen voortkomen.
De hoeksteen is een steen van grote betekenis. Deze houdt de hoeken van een gebouw samen. Door de hoeksteen worden verstaan degenen, die het gebouw van Gods kerk bijeenhouden. De Oversten van het volk worden in 1 Sam. 14: 38, Jes. 19: 13 hoeken genaamd. Christus is de steen, die de bouwlieden verworpen hebben. Hij is uit Juda, en door Hem alleen zal de hoeksteen er blijven, opdat het gebouw Zijner uitverkorenen en met Zijn bloed gekochte gemeente niet bezwijke. Hij zendt niet alleen de bouwlieden, maar zegent hun arbeid. Wat kan voor de kerke Gods van groter waarde zijn dan getrouwe knechten, die leven en dood, zegen en vloek verkondigen? O, dat het de Heere behage arbeiders in Zijn wijngaard uit te stoten, want de velden zijn wit om te oogsten. Helaas, zovelen zijn wolven in schaapskleren; zij verminken het Woord Gods en verwoesten de kerk steeds meer.

Bidt dan de Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn wijngaard uitstate. Gebouwd op het vaste fundament der Apostelen en Profeten zal de kerk vast staan en onbeweeglijk, als een rots in de golven, zij zal zijn als de brandende, maar niet verterende braambos.

Van hetzelve zal de nagel voortkomen.
Gelijk de tenten strak gespannen en met een nagel of pen in de aarde vastgemaakt werden, om de winden te trotseren, zo zal in de kerke Gods de vastheid zijn om de stoten tegen haar te verdragen. De poorten der hel zullen haar niet overweldigen. Zo luidt de troostvolle belofte des Heeren. Hij zal uit haar de nagel doen voortkomen. Het zal Zijn werk zijn haar vast en onbeweeglijk te doen staan. Wat ook tegen de hoop amechtige Joden aanstormde, het moest wijken.. En welke tormenten de hel beproefd heeft op Gods lieve volk, zij heeft het moeten afleggen. Zelfs werd het bloed der martelaren het zaad der kerk. En in de dood zijn Gods kinderen meer dan overwinnaars geworden. Zo zal de Heere Zijn krachteloze volk sterken en bewaren. Want geheel krachteloos is dat volk in zichzelf. Het vermag niet een zucht ten goede voort te brengen. Tegen de wereld, staat het als een verachte, ellendige hoop. Het is Sion, niemand waagt naar haar. Tegen satans woeden kan het niet bestaan. En tegen het inwonend verderf is dat volk zo geheel machteloos, dat het niet één zonde overwinnen kan. Het vlees is een tegenpartij, die het in zich omdraagt bij dag en bij nacht. Niettegenstaande al deze woedende vijanden behoedt de Heere echter Zijn volk. Hij verwekt in haar de sterkte en de vastheid van de nagel. Christus is de nagel genoemd, en door Hem alleen staan de pinnen van Gods kerke vast. Ja niet alleen zal de Heere Zijn volk beveiligen en bewaren, doch Hij zal het zelfs de overwinning doen behalen, want:

Van hetzelve zal de strijdboog voortkomen.
De geestelijke wapenrusting zal het volk niet ontbreken. Het zal daarmee op de vijand aanvallen en hem verwinnen. Zé groot zal de kracht der kerk zijn, dat geen tegenstand zal bestaan.
Christus overwon eenmaal, toen Hij satans kop vertrad, en in Hem is Zijn volk meer dan overwinnaars. Toegerust door de bediening van de Heilige Geest, zal de strijdboog in de hand der in zichzelf weerloze kerk de vijanden verdrijven. Geen vleselijke wapens zijn hier bedoeld. Daarmee slaat de wereld. Maar Gods volk heeft geestelijke wapens. Het ontvangt de strijdboog des gebeds en der waarheid. Geduchter wapenen zijn er niet. Het gebed van de rechtvaardige vermag veel. Op het gebed zijn zeeën gekliefd, steenrotsen gescheurd en de hemelen geopend. En op de eeuwige Waarheid Gods zijn de vijanden te pletter gestoten. Gedurig heeft de strijdende kerk de opwekking nodig om de strijdboog te hanteren.
En om haar op te wekken dienen de drijvers: "Tezamen zullen van hetzelve alle drijvers voortkomen."
Van de drijvers heeft Jesaja 60 reeds gesproken: "En Ik zal uw opzieners vreedzaam maken en uw drijvers rechtvaardigen." Gods knechten hebben de kerk naar Christus te drijven. Als een herder achter hen betaamt, moeten zij de schapen Christi dringen en hun geen rust geven voor zij in Christus veilig en geborgen zijn. Gelijk Johannes, de vriend des Bruidegoms, de bruid tot Christus leidde, zo Paulus arbeidde opdat Christus een gestalte in het hart van Zijn volk bekwame, zo heeft elk dienaar te zijn als een "drijver" die het volk van alle rustplaatsen afbrengt en in de Heere Jezus alleen ruste vinden doet.
O, laat het u dan niet verdrieten, volk, wanneer Gods knechten u getrouw bearbeiden. Laat de waarheid u niet te scherp zijn, die u naakt uitkleedt en alleen Christus'

gerechtigheid als uw kleed aanprijst, dat u dekken kan voor God. Het zal ter opbouw dienen in het allerheiligst geloof. Niets kan u meer schaden dan de ruste buiten Christus. Want die rust is vals en bedrieglijk. Maar wie als geheel ellendig en verloren in de eeuwige Immanuël zijn rust en vrede vindt, hij zal niet omkomen. Uw strijdboog zal gespannen zijn en uw pijl zal niet missen. Door het geloof zal uw sterkte zijn in Hem Die Zijn kracht in zwakheid volbrengt. Hij hield u staande. Hij stak de pennen uwer tent vast. Hij bewaarde u en Hij zal u eeuwig bewaren en doen triomferen.

Welzalig hij, dii al zijn kracht
En hulp aller van U verwacht,
Die kiest de welgebaande wegen.

In die welgebaande wegen doe de Heere ons wandelen.

ALS DE HELDEN

En zij zullen zijn als de helden, die in het slijk der straten treden in de strijd, en zij zullen strijden; want de Heere zal met hen wezen, en zij zullen die beschamen, die op paarden rijden. Zacharia 10: 5

Zeer menigvuldig komt de kerke Gods in de Heilige Schrift voor onder het beeld van een leger, dat de oorlog voert. In de regering van koning David is de heerschappij van Sions grote en eeuwige Koning getekend, in het bijzonder omdat David de onophoudelijke kamp te voeren bad tegen Israëls vijanden en deze overwon. Het beeld van de strijd wordt ook door Zacharia voor de kerk gebruikt, en de overwinning, die zij behalen zal op alle vijanden, wordt door de profeet haar beloofd. Als helden zullen zij zijn, die in het slijk der straten treden in de strijd.
Deze belofte doet ons in de eerste plaats kennen de onophoudelijke strijd van Gods volk, zo lang het in dit leven is. Op die strijd hebben wij in de bespreking van de vorige verzen reeds gewezen. Het is een strijd tegen machtige vijanden. Zo niet de Heere hulp besteld had bij een Held, Die verlossen zal, gewis, Gods volk zou bezwijken. De voornaamste vijand, volk, is de duivel; hij met al de gevallen engelen. Zijn heir is groot en machtig. Gods Woord spreekt ons van de grote macht der heilige engelen. In één nacht sloeg een engel al de eerstgeborenen in Egypte. Een engel sloeg 185.000 van het leger der Assyriërs. Uit deze voorbeelden is zeer wel te verstaan hoe groot de macht des duivels moet zijn ten kwade. Onophoudelijk, dag en nacht waart het helleheir rond, om de gekochten met het bloed des Lams te bestrijden. De kracht des satans is gebroken; zijn kop is vermorzeld; maar zijn woede is onverminderd, en zal nooit verzwakken. Onder de toelating Gods heeft hij menigmaal Gods volk zeer benauwd, en niet één van degenen, die de Heere vrezen, blijft de bestrijding des duivels bespaard. Zodra de Heere Zijn uitverkorenen uit het rijk der duisternis trekt, woedt en tiert geheel de hellemacht. Indien de duivel het vermocht, hij zou het volk, dat in de overtuiging van de zonde leeft, tot de wanhoop drijven. Hij verwijt de zonde, die bedreven is, en door de ontdekking van de Heilige Geest de ziel zo klaar is voor ogen gesteld. Menigmaal zoekt bij het zo voor te stellen, dat er geen genade meer is. Ook verstrikt hij soms de zielen, dat zij de zonde tegen de Heilige Geest bedreven hebben, hoewel zij niet weten waarin zij dit onvergeeflijk kwaad zouden hebben begaan, en zij een innerlijk gruwen van zo'n schrikkelijke zonde in

zich omdragen. Duidelijker bewijs is er niet, dat zij voor dit kwaad bewaard zijn, dan hun onwetendheid van, hun vreze voor en hun veroordeling van dit kwaad. Maar satan is de verklager der broederen en hij die een leugenaar is van den beginne, zoekt met zijn helse aantijgingen Gods kinderen in zijn klauwen te krijgen. Onder zijn vreselijke bekampingen tellen wij verder de God-onterende inwerpingen in de ziel. Vertwijfeling aangaande God; lastering, enz. Ook wekt de satan zonden op, die het ontdekte volk in de natuurstaat niet bedreven heeft. Het is niet nodig de helse gruwelen nader te noemen. De aanwijzingen er van mogen tot troost dienen van het bestreden volk, dat deswege in vele veroordelingen van zichzelf dikwijls verkeert. Voeg hier bij de vreselijke tormen ten, waarvan degenen, die er door geoefend werden, kunnen zeggen: "Zijn listen zijn ons niet onbekend." Uit dit alles blijkt welk een ontzaggelijke vijand satan is, in wiens macht bovendien de wereld staat. Deze haat het volk Gods. En eindelijk, eigen vlees en bloed houden niet op de kerk te bestrijden en strikken te spannen. Een driehoofdige vijand bestrijdt het volk Gods dag en nacht. Wel moet dat volk zeggen: "Zij hebben mij dikwijls benauwd van mijn jeugd af, zegge nu Israël. Zij hebben mij dikwijls van mijn jeugd af benauwd; evenwel hebben zij mij niet overmocht."

In die bange strijd nu is Gods volk in zichzelf geheel krachteloos. Hier gelden geen vleselijke wapenen. Al wat van de mens is zal bezwijken. Zelfs met de ontvangen genade vermogen Gods kinderen niets in deze bange kamp. Hoe helder en klaar de bekering was; hoe ook de weldaden aan de ziel bevestigd werden tot haar vrijspraak van schuld en straf, als een recht ten eeuwigen leven werd geschonken, van satans aanvechtingen blijft ook de ontvangen genade niet verschoond. Ik heb onder Gods volk mensen ontmoet, van wier waarachtige bekering geheel de plaats hunner inwoning getuigenis gegeven heeft, en die jaren later in de aller-droevigste verzoekingen des satans kwamen. Alle licht ontbrak hun en het was droevig hen aan te zien. Deze gevallen moet ons wel met vrees doen bevangen worden, om te rusten op de genade die ons geschonken werd; zij mochten ons doen benaarstigen de rust alleen in Christus te zoeken. In Hem is het volk van God veilig. In Hem, Die verheerlijkt is aan de rechterhand des Vaders. Hij verwon. De satan heeft aan Hem niets. En zo onze ziel in Hem leven moge zal zij de aanvallen van de hel, van de wereld en van het vlees doorstaan. Hij zal Zijn kerk bewaren uit de verzoeking, die over geheel de wereld komen zal.

Het is dan ook de belofte, die de Heere geeft in het Woord van Zacharia dat Hij de sterkte van de Zijnen wezen zal. O, welk een belofte voor het krachteloze volk! De belofte van eeuwige overwinning. "Zij zullen zijn als de helden, die in het slijk der straten treden in de strijd." Gelijk het slijk der straten getreden wordt, zo zullen de vijanden onder de voet gelopen worden door degenen, die de Heere vrezen. Dezen zullen triomferen met een volkomen vernietiging van allen, die hun gram zijn. O, bemoedigende en zekere belofte. Zij is daarom gewis, omdat de Heere met hen zal wezen. Hij, Die eens de pers alleen getreden heeft en niemand der volken was met Hem. Gelijk een druiventreder in de wijnpersbak de vrucht van de wijnstok trad, dat het sap opspatte aan zijn kleed, zo heeft Christus de volkeren getreden, Zijn toorn vertrapt in Zijn grimmigheid, en al Zijn gewaad heeft Hij bezoedeld. Het bloed der vijanden is opgespat. Zo vreselijk was hun vertreding. De Leeuw uit de stam van Juda heeft overwonnen. En in die overwinning is de zege al het volk beschoren, dat in Hem gerekend is. Zijn kracht zal Hij in hen verheerlijken en Hij zal met hen wezen.

Grijpt dan moed, bekommerd en bestreden volk. De Heere zal uw overwinning zijn. Door het geloof mocht gij zien op Hem, Die verhoogd is in de hemel en daar triomfeert. U hebt

slechts smet overwonnen vijanden te strijden. Een wenk van Hem en alle benauwers zullen vluchten. Hij zal u niet begeven en Hij zal u niet verlaten. Door Hem zal een krachteloos volk overwinnaars zijn. Eén geloofsblik op Sions grote Koning en als helden komen de krachtelozen uit de strijd. Zij zullen hun vijanden vertreden, als het slijk der straten. Dat de vijand u niet ontmoedige. Eens zal uw overwinning eeuwig zijn en volmaakt. Dan zal geen vijand meer bestaan. Komt, zingt met het oog op Hem, Die uw sterkte en overwinning is:

Ik zal door 's vijands zwaard niet sterven,
Maar leven, en des Hemen dâan,
Waardoor wij zoveel heils verwerven,
Elk tot Zijn eer doen gadeslaan.

In de Heere dus is de kracht en de overwinning van de Zijnen; Hij is de Held, bij Wie hulp besteld is. Hij streed alleen, gelijk eens als type van Hem Simson alleen streed tegen de Filistijnen. Toch maakt dit niet, dat Gods kinderen lijdelijk in hun leven blijven. Lijdelijk zijn zij in de wedergeboorte. Die werkt God zonder hen in hen. Maar wedergeboren zijnde, "wordt de wil, zijnde nu vernieuwd, niet alleen van God gedreven en bewogen, maar van God bewogen zijnde, werkt hij ook zelf", (V Art. tegen de Rem.). Het volk Gods heeft de strijd te voeren. Het wordt in de krijg geoefend. Daarin kampt het met geestelijke wapenen, n.l. door het geloof en in het gebed. Ja, het ware gebed doet de machtige legerscharen der vijanden beven. Die strijd is een strijd der zwakken en ellendigen, En toch, zij zullen beschamen, die op paarden rijden. Het paard was gevreesd in de krijg. De helden roemden van paarden en wagens. Maar het arme, tere, nietige volk van God zal beschamen, die op paarden rijden. Want het zwakke Gods is sterker dan de mensen. Niemand kan dit ooit verstaan, die in eigen krachten wandelt. Van nature is geheel de geestelijke strijd een raadsel. Vlees en bloed zullen het koninkrijk der hemelen niet beërven. Die zijn vijanden er van, om uit genade gezaligd te worden. Behage het de Heere ons uit al onze sterkten te stoten, opdat wij als geheel ellendige zondaren bij Hem alleen hulp en kracht en verlossing mochten zoeken, terwijl het heden voor ons genaamd wordt. Wie in dit leven niet leert wanhopen aan eigen krachten zal gewis eens omkomen. Die niet meer heeft dan de roem van het huidig Christendom, zal beschaamd uitkomen. Welgelukzalig echter zij, wie het een omkomen is geworden in al hun sterkten. De Heere wil hun Verlosser en Overwinnaar zijn. O, volk van God, dat het u gegeven worde gedurig al uw hulp en kracht bij Hem te zoeken. Hij sterke u en make u overwinnaar in de strijd, tot roem van Zijn driemaal heilige ,Naam.

VOLKOMEN VERLOSSING

En Ik zal het huis van Juda versterken en het huis Jozef: zal Ik behouden; en Ik zal ze weder inzetten; want Ik heb Mij hunner ontfermd, en zij zullen wezen alsof Ik ze niet verstoten had; want Ik ben de Heere hun God en Ik zal ze verhoren.
Zacharia 10 :6

Het huis van Juda en het huis Jozefs vormden samen de twaalf stammen 'graas. In het negende hoofdstuk heeft Zacharia die stammen begrepen onder de benamingen: Jeruzalem en Efraïm; thans geeft de Heere de beide rijken de namen Juda, het rijk der beide stammen, die aan Davids buis getrouw gebleven waren, en Jozef, het rijk der tien stammen. Omdat Efraïm de voornaamste stam was van het rijk, dat onder Jerobeam werd

gesticht, werd dit naar Efraïm genoemd. Ook werd het aangeduid met de naam van Jozef, Efraïms vader. Zo b.v. in Ezech. 37 :16: "Gij nu mensenkind, neem u een hout en schrijf daarop: voor Juda en voor de kinderen Israëls, zijn metgezellen; en neem een ander hout en schrijf daarop: voor Jozef, het hout Efraïms, en van het ganse huis Israëls, zijn metgezellen." De Heere schenkt Zijn belofte dus aan de twaalf stammen, aan geheel Zijn uitverkoren volk. Want dat volk wordt ons in het Israël van de oude dag voorgesteld en aan dat volk worden de beloften des Heeren vermaakt. O nee, het was niet al Israël, wat in Israël was. In het merendeel zelfs van hen heeft God geen welgevallen gehad. Maar wat is het, zegt de apostel, al zijn sommigen ongelovig geweest? Zal hun ongelovigheid het geloof Gods te niet doen? Dat zij verrel (Rom. 3). Gods werk werd in Israël verheerlijkt. De verlossing uit Egypte door het bloed van het lam, was in grond en wezen de verlossing van de uitverkorenen in Christus. In de twaalf geslachten Israëls is de kerke Gods ons beschreven; het volk, dat de Heere Zich ten erve heeft uitverkoren. Nooit zullen wij iets van de historie van Israël verstaan, zo ons oog daarvoor gesloten blijft. Wat Gods Woord ons van het nageslacht van Jacob meldt, is meer dan een stuk vaderlandse historie van een volk uit de grijze oudheid. Het is de levensweg van Gods volk door de wentelende eeuwen heen. Tot dat volk richt de Heere Zich met Zijn dierbare beloften van versterking en behoud in Zacharia's profetie.

Alleen aan Gods volk zijn de beloften vermaakt in Christus. Al de beloften ten eeuwigen leven zijn in Christus Jezus ja en amen, Gode tot heerlijkheid. Zij zijn niet te grabbel geworpen in de wereld, opdat een iegelijk er naar grijpe en er van neme wat hem behaagt, maar zij zijn gegeven aan het volk, dat de Heere Zich ten erve verkoren heeft. Aan dat volk zullen zij worden vervuld, zonder enige conditie door hen zelf te vervullen. Voorwaar, indien nog één zucht door Gods volk moest worden opgebracht, het ware eeuwig verloren. Maar Christus heeft al de voorwaarden voldaan, die geëist werden. Uit genade alleen wordt de kerke Gods de zaligheid beloofd en geschonken.

De Heere spreekt dan ook onvoorwaardelijk in Zacharia's woord: "Ik zal", zegt de Heere. Zowel het huis van Juda als dat van Jozef was de verwerping waardig. Maar uit Zijn eeuwig welbehagen en onveranderlijke trouw wil de Heere het redden van het verderf der zonde. "Ik zal het huis van Juda versterken en het huis Jozefs zal Ik behouden." O, wonder van eeuwige liefde! van soevereine ontferming! Daarbij zal Gods volk leven. Ontdekkende genade doet het verstaan, dat wij midden in de dood liggen. Gods Woord leert het nadrukkelijk en de zelfkennis, die de Heere werkt, doet het Zijn uitverkorenen verstaan, dat wij van ons zelf alleen de dood vruchten dragen. Maar nu spreekt de Heere uit Zijn Goddelijke ontferming: "Ik zal versterken en behouden." Hij zal de ziel Zijner tortelduif aan het wild gedierte van het veld niet overgeven. Al brult de ganse hellemacht en al woedt de wereld tegen het erfdeel des Heeren: "Ik zal ze behouden", zegt hun Ontfermer.

O, welk een zekere troost. Behouden is het volk in Christus. In Hem, in Wie de kerk gezet is in de hemel, aan de rechterhand des Vaders. In Hem is de zaligheid eeuwig vast. En daarom zal de voet van het volk niet wankelen naar het verderf. Door de bangste wereldweeën heen, heeft de Heers Zijn volk behouden. Mogelijk staan zeer bange dagen weder voor de deur. Zo de helse revolutie de overhand krijgt, zal de strijd allereerst en in het diepst gaan tegen het volk Gods. O, hoe donker is in deze de toekomst. En toch:

Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen,
Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.

O, hoort toch, bedroefd en bestreden volk, wat de Heere zegt. Ik zal ze versterken en behouden. Een krachteloos volk zal van Hem versterkt worden. Het zal in de Heere kloeke daden doen en als helden het slijk der straten treden. De Heere zal u sterken en behouden.
En Ik zal ze weder inzetten, n.l. in hun land. Na de zeventigjarige ballingschap zal de Heere Zijn Israël weder in gerustheid doen wonen. Zij zullen vrede hebben en hun poorten zullen dag noch nacht gesloten zijn. De vrede. de uwer kinderen heeft zijn volkomenheid alleen in de vrede, door Christus voor Zijn volk verworven. Hij zette Zijn uitverkorenen weder in de rust der gemeenschap Gods. Uit die zalige gemeenschap zijn allen in Adam uitgevallen. Zonder God leven wij allen van nature. Maar Christus heelde de kloof voor Zijn uitverkoren volk. Hij herstelde Zijn volk in de staat der verzoening. Gods volkomen voldaan en verheerlijkt recht, spreekt - van alle schuld vrij en kent het recht ten eeuwigen leven toe. In zichzelf helwaardigen worden gerechtigden ten hemel. God is met Zijn volk tevreden; en dat volk is met God tevreden. Door het geloof gaat het in de rust in, die er overblijft voor het volk Gods.
"Ik zal, zegt de Heere, ze weer inzetten." Die belofte behelst alles, wat tot volkomen herstel van het volk van God nodig is. En dat inzetten is de volvoering van het welbehagen des Vaders, dat door de hand van Christus gelukkig voortgaat. Het heeft zijn diepe grond in Gods soevereine ontferming. Bij die grond bepaalt de Heere dan ook Zijn volk, als Hij zegt:
"Want Ik heb Mij hunner ontfermd."
"In een kleine toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen; maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen, zegt de Heere uw Verlosser." Dat betoonde de Heere aan het volk in Babel en dat bewijst Hij aan het volk, dat Hij Zich verkoor. Hij ontfermde Zich hunner van voor de grondlegging van de wereld. Zijn ingewand rommelde over hen, als zij naar Hem niet vraagden en hun eeuwig verderf tegemoet renden. Hij trok hen met mensenzelen, met touwen der liefde. En Zijn ontfermingen zijn gedurig over een dwaas en blind en afhoererend volk. Hij geeft het aan henzelf niet over en verlaat het niet. Zijn hand brengt het weder en redt het uit, opdat het in de klauw van de helse vijand niet om-kome. Die ontfermingen Gods behouden het ellendige volk. Dat mag dat volk ervaren. Wie van ondervindingen van Gods ontferming vreemdeling is, komt eenmaal eeuwig om. Zijn hart blijft hard als het onderst van een molensteen. Niets zal ons ooit in waarheid voor God doen bukken, dan de eeuwige en soevereine ontfermingen Gods in Christus. Die ontfermingen verbreken het hart; zij ontsteken een ware liefde tot God en Zijn geboden; zij redden van de dood en verlossen uit de banden van de zonde. Ja, zo groot is die ontferming Gods, dat zij volkomen delen doen in de volle gunst Gods.

"En zij zullen wezen, alsof Ik ze niet verstoten had."
Welk een ommekeer. Eens woonde God op de berg Sion te midden van de twaalf geslachten Israëls. Zijn dierbare gunst straalde het volk tegen van uit het heiligdom; de verzoening was daar en het bloed dat voor Gods aangezicht gesprengd werd. Maar om der zonde wil, had de Heere het trouweloze volk verstoten van die plaats. In ballingschap zwierf het oude bondvolk om, geknecht in Babel. En zie, nu ontfermt Zich de Heere over de Zijnen. Hij keert tot hen weder. Hij zal zwijgen in Zijn liefde. En zij zullen wezen, alsof Ik ze niet verstoten had.
Moeten wij in Israël niet zien de staat van de gevallen mens? God schiep ons naar Zijn beeld en gelijkenis en deed ons in Zijn liefde delen. Maar moedwillig braken wij in Adam

het verbond en Gods heilig recht verstiet ons uit Zijn gemeenschap. En nu zegt de Heere zal het herstel van Mijn volk zo volkomen zijn, alsof zij geen zonde gekend of gedaan hebben; alsof Ik ze niet verstoten had. Zo volkomen is de verlossing in Christus. En zo wil de Heere het Zijn volk doen kennen door het geloof.
O, dat toch het bedrukte volk uit alle banden mocht worden vrij gemaakt. Zo menigeen van Gods kinderen is in grote vreze vanwege de kloof, die de zonde sloeg. De veroordelingen der wet drukken hen zo menigwerf ter neer. Rechtvaardig zou God hen kunnen verstoten. Maar hoort nu, bedrukten en door onweder voortgedrevenen, de Heere zal u niet verstoten. Hij zal Zich ontfermen over Lo-Ruchama en tot Lo-Ammi zeggen: Gij zijt Mijn volk. Hij zal de gedachtenis der zonde zelfs wegnemen, en zij zullen wezen, alsof Ik ze niet verstoten had. Zo volkomen is de genade Gods in Christus. De Heere bevestigt het in de harten. Hier is de verzoening, hier is de heiligmaking van het volk, dat God de Vader in Christus in de ziel ontmoet als ware het nimmer verstoten. De eeuwige liefde Gods heelt de breuk, die de zonde sloeg. God Zelf is de zaligheid der Zijnen. Het is dan ook de grote belofte des verbonds, die de Heere door Zacharia aan Zijn kerk schenkt:
"En Ik zal ze verhoren."
Die betuiging houdt alles in, wat tot waarachtig heil voortijd en eeuwigheid strekt. Ik ben Jehovah, de Getrouwe en Onveranderlijke. Daarom zijn de kinderen Jacobs niet verteerd. Hun God, de God des eeds en des verbonds. Diep ellendig is elk mens van nature. Dan leeft hij zonder God. in de wereld, met al de godsdienst die hij heeft. Maar welgelukzalig is het volk, welks God de Heere is. Hij is een God van volkomen verlossing. Dat roept de Heere dan ook Zijn volk toe:
"En Ik zal ze behouden."
Roept Mij aan in de dag der benauwdheid en Ik zal u er uithelpen. Uit welke benauwdheden Gods volk ook tot de Heere roept, Hij zal het niet beschamen. O, troostrijke belofte. Door vele verdrukkingen gaat Gods volk ten hemel heen. In de wereld zult gij verdrukking hebben, sprak de Heere Zelf. Bijzonder in de tijden als Gods gerichten op de aarde _zijn, gelijk ook in deze tijden, wil de Heere het geroep van Zijn volk verhoren, Mat het gebed de sterkte van het volk meer zijn. Dat het zijn nood de Heere klage, die God, Die nimmer hen heeft afgewezen, noch hun gebed gehoor ontzegd. Hij hoort en verhoort. Hij is een God, Die de oren, wondren doet op wondren horen. Op het gebed kliefde Hij de zee; maakte Hij het bittere water zoet; deed Hij steenrotsen water geven en de hemelen brood. Biddende heeft Zijn volk de felste vijanden verwonnen en zijn de sterkste muren gevallen. Die God, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft, stelle Zich gedurig tot een toevlucht van de Zijnen in al hun noden en ellenden voor tijd en eeuwigheid. Hij zal niet beschamen die op Hem vertrouwen.

EEN HELD VAN EFRAIM

En zij zullen zijn als een held Efraïm., en hun hart zal zich verblijden, als van de wijn; en hun kinderen zullen het zien en zich verblijden; hun hart zal zich verheugen in de Heere. Zacharia 10 :7

De mannen van Efraïm waren helden; zij waren dappere mannen in de oorlog. In Psalm 78 :9 zingt de dichter van hen: "De kinderen Efraïms, gewapende boogschutters, keerden om ten dage des strijds."
Dat heeft God hen gemaakt. In Efraïm heeft de Heere Zich willen verheerlijken naar Zijn eeuwig welbehagen. Van dat welbehagen sprak de stervende Jacob, als hij de zonen

Jozefs zegende: "Door het geloof heeft Jacob stervende een iegelijk der zonen van Jozef gezegend, en heeft aangebeden, leunende op het opperste van zijn star. Jacob eigende de in Egypte geboren Efraïm zowel als diens broeder Manasse als zijn zonen, en bestemde hen door het geloof voor Israël. Sprak reeds daarin de soevereiniteit Gods in Jozefs zonen verheerlijkt, nog klaarder kwam het vrije welbehagen Gods uit, toen Jacob Efraïm zegende boven Manasse. Met gekruiste handen zegende Jacob. welbewust Efraim en Manasse. De jongste werd gesteld boven de oudste. God zal verheerlijkt worden naar Zijn soeverein welbehagen. Hem alleen zal de eer worden toegebracht. Geen vlees zal ooit roemen voor Hem.
Het is door U, door U alleen,
Om 't eeuwig welbehagen.

Dat zal de roemtaal van al het volk Gods zijn.
Naar dat welbehagen Gods is Efraïm machtig geworden in Israël. De kinderen Efraïms waren gewapende boogschutters. Uit hen was de held Jozua die het volk voorging in de strijd en triomfeerde over alle koningen in Kanaän. Straks staat Efraïm aan het hoofd der tien stammen en wordt hij de geduchte tegenstander van Juda.
Bij het heldhaftige Efraïm nu vergelijkt de Heere Zijn volk. "Zij zullen zijn als een held Efraïms." Het blode, vreesachtige volk zal als een held zijn door de verheerlijking van Gods genade. De kracht des Heeren zal in het zwakke en onderdrukte volk verheerlijkt worden. Door de kracht vallen de muren van Babel en zullen de vijanden uit Jeruzalem verdreven worden, die de herbouw van stad en tempel willen verhinderen. Want Jeruzalem zal herbouwd worden en de tempel gegrond worden. God zal onder Zijn volk wonen.
Wie verstaat niet, dat deze belofte de uitverkorenen Gods geldt? De Heere belooft door de profeet oneindig meer dan alleen nationale weldaden. Zacharia spreekt van de verlossing in Christus, naar het welbehagen des Vaders. En de verlosten zullen zijn als een held Efraïms.
Van nature zijn Gods kinderen, als alle mensen, slaven van satan en zonde en dienstknechten van de wereld. Maar de Heere trekt dat volk uit deze tegenwoordige boze wereld door Zijn alles-overwinnende kracht. De Leeuw uit Juda's stam rukt het uit en behoudt het van het verderf. Van het ogenblik af, dat God Zijn volk tot Zijn eigendom aanneemt, staat nu geheel de hellemacht tegen hen op. De duivel gaat om als een briesende leeuw en als een engel des lichts; de wereld haat dat volk en de zonde in hun eigen vlees is ten bittere vijand geworden God Zelf heeft de vijandschap gezet. In die strijd nu gelden geen vleselijke wapenen, doch de strijd is geestelijk. En juist in die geestelijke strijd is het volk van God onmachtig. Het geloof; het gebed; de levende hoop en zoveel andere geduchte wapenen meer, kan het volk niet hanteren, tenzij de Heere hun ziel er toe in staat stelt. Het wordt de ervaring van al Gods volk, dat het buiten Christus en de bediening van de Heilige Geest niets vermag.
Het naam-Christendom van deze dagen roemt en strijdt en vecht voor Koning Jezus. Het openbaart echter slechts eigen dwaasheid en blindheid. Zijn vervreemding van het werk Gods, dat verheerlijkt wordt in geheel krachtelozen. Gods kinderen daarentegen leren in de bange strijd tegen de driehoofdige vijand eigen krachteloosheid hoe langs zo meer kennen. Het kan niet geloven; niet bidden; niet hopen zelfs door eigen kracht. David moest uitroepen nog een der dagen in de hand van Saul te zullen omkomen. Elia zat onder de jeneverboom en begeerde te sterven. Jacob vreesde van droefheid te sterven. God leert Zijn volk wanhopen aan eigen kracht en sterkte. Zo het een held Efraïms

genoemd wordt is het niet om eigen kracht. Integendeel. Des Heeren kracht wordt in de geheel krachteloze verheerlijkt. Maar in die kracht des Heeren werden de zwakken en versaagden dan ook helden. Zij worden meet dan overwinnaars. Satan en wereld mogen zij dan tarten. Keizers noch koningen hebben zij in die kracht meer gevreesd; brandstapels noch schavotten hebben hen kunnen verschrikken. Als helden traden zij zelfs de dood tegemoet. Van John Knox staat geschreven, dat hij door de vreze Gods geen mens ooit heeft gevreesd. Kleingelovigen worden hier moedig als een jonge leeuw. Nooit zijn Gods kinderen in groter gevaar, dan wanneer zij op eigen krachten steunen. Toen Petrus zei: "Ik zal u geenszins verloochenen", was hij zeer nabij het verraad van zijn Meester en Heere. De Heere wil Zijn volk beschamen als het op eigen sterkte bouwt. Hier zijn de afbrekingen van het volk; de vernedering van hun harten voor God; de bittere vruchten van hun dwaasheid. Doch daartegenover verhoogt de Heere Zich in Zijn kracht.

Nooddruftigen zal Hij verschonen,
Aan armen uit genâ,
Zijn hulpe ter verlossing tonen,
Hij slaat hun zielen ga.

Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht; en in die kracht des Heeren zullen zij kloeke daden doen. Daarvoor moet satan vluchten met al zijn helse machten; daartegen kan de wereld niet bestaan met al haar verwoed geweld; in die kracht wordt de zonde overwonnen. Als helden Efraïms worden Gods kinderen. Zij steken het hoofd omhoog; zij schudden zich uit het stof en trekken hun sierlijke klederen aan. O, de kracht des Heren worde in, Zijn kerk verheerlijkt! Maar al te zeer heeft de wereld de overhand, en is het volk Gods schuil gegaan. Een donkerheid is over Gods kinderen gekomen, en vreze doet hen dikwijls zwijgen en zich bedekt houden. De wereld maakt groot rumoer en stelt zich aan als had zij de heerschappij en alle zeggenschap.
Och, of de getrouwe Verbonds-God Zijn volk verlevendige door Zijn kracht en het uitbrenge aan het licht. Dat het zich in de Heere moge beroemen en in Zijn kracht wandelen. Maar daartoe is de verloochening van eigen krachten nodig, en niets is onmogelijker voor onze natuur. De Heere moge ons echter neerwerpen uit al onze hoogten en sterkten. Hij leerde toch Zijn volk aan eigen kracht wanhopen. Dat werd bij dat volk ontkomen. Zij hebben zich geheel verloren leren schatten om hun zaligheid en behoud alleen in Christus te vinden. En gelijk zij Hem hebben aangedaan, alzo mochten zij in Hem wandelen.
O volk van God, dat u toch niet rusten kon, dan alleen door Christus in God; dat uw ziel niet bouwe op de gestalten en verkwikkingen; op tranen en gebeden. Zij kunnen de grond der zaligheid niet zijn, hoe zoet zij u wezen mogen. Er is slechts één rust, en die rust is in Christus. Zo wij onze ellendige staat meer mochten leren kennen, wij zouden meer de kracht des Heeren tot onze verlossing ervaren. De Heere toch laat overblijven een ellendig en arm volk; en dat volk heeft deze eigenschap, dat het op de Naam des Heeren vertrouwen zal. In dat kinderlijk vertrouwen zijn zij als helden Efraïms. Daarin mogen zij satan tarten; en tellen zij de verdrukkingen in het vlees niet.
Paulus, die door zeer diepe wegen geleid was en vele verdrukkingen was onderworpen, reide, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet is te waarderen tegen de heerlijkheid, die hem en al Gods kinderen geopenbaard zal worden. De aanschouwingen der heerlijkheid deden hem de verdrukkingen in het vlees licht achten. Zo moge ook in deze drukkende en bange tijden de Heere Zijn volk sterken en maken als helden van Efraïm,

die de strijd niet vrezen in de hope der eeuwige overwinning. Voorwaar, wij zouden ons verblijden, in plaats van zozeer bedroefd te wezen, als wij nu menigmaal zijn. Het is toch Gods belofte:

"En hun hart zal zich verblijden, als van de wijn."
De wijn maakt het hart vrolijk. En de wijn wordt dikwijls in Gods Woord zinnebeeldig gebruikt om te wijzen op de geestelijke blijdschap van Gods volk. Zo ook door Zacharia. Blijdschap zal er zijn in Israël. Als de Heere hen wederbracht, waren zij als degenen, die droomden. Gods bestendig werk zou van hun kinderen zelfs gezien worden, en ook dezen zullen zich verblijden; hun hart zal zich verheugen in de Heere.
Gods volk leert een droefheid kennen, die voor de wereld verborgen is; een droefheid naar God, die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Maar ook wordt dat volk een blijdschap gegeven, waarbij geheel de wereld in het niet verzinkt, met al haar uitbundig gejuich en gejubel. Het is een blijdschap in God; het beginsel der eeuwige vreugde.
O, arme wereldling, van die blijdschap zijt gij vreemdeling. In al uw verheuging Is de bittere wortel van de zonde. Op Gods volk ziet u dikwijls met verachting neer. Het zijn kniezers en dompers in uw oog. Mocht de Heere u eens overtuigen. Voorwaar, u zou al uw vrolijkheid verlaten om voor God te treuren en te krijten. De droefheid over de zonde mocht u meer blijdschap worden dan de vrolijkheid van de wereld. De Heere opene uw ogen en trekke uw harten eer gij in het eeuwige jammergeklag uw deel vindt, kauwende uw tong vanwege de pijn en vloekende God dag en nacht.
Nee, de dienst van God is geen droeve dienst. In de liefdedienst des Heeren wordt een blijdschap gesmaakt die geestelijk is en hemels. Het volk zal zich verblijden als van de wijn, vanwege de verlossing in-Christus Jezus. Het bedrukte en bedroefde volk grijpe moed.

Het vrome volk in U verheugd,
Zal huppelen van zielevreugd
Daar zij hun wens verkrijgen.

Ja huppelen zal dat volk van zielevreugd. Die blijdschap is een verheugen in God vanwege Zijn eeuwig welbehagen. Als het de Heere behaagt Zijn volk op te trekken tot de nooit begonnen eeuwigheid, verwekt Hij zo'n blijdschap en verwondering in hun hart, dat Zijn liefde wateren der zwemming worden, waarin zij niet kunnen staan.
Die blijdschap is een vermaken door het geloof in Christus, Die Zijn gemeente Zich verkregen heeft door Zijn dierbaar bloed. Hij is de grond van zaligheid. Zijn gerechtigheid de betaling van de zonden Zijner uitverkorenen. O, dit zinken op Christus als Mijn Borg en Zaligmaker; Mijn Verzoening bij de Vader. Zou de liefde Christus het hart niet verheugen? Hij heeft ze liefgehad tot in de dood des kruises.
De blijdschap van het volk Gods is een verheugen in God. Hij is de God van volkomen zaligheid; de enige, eeuwige en drieenige Verbondsgod, Vader, Zoon en Heilige Geest. In Hem is al hun heil en eer. Wel moeten wij uitroepen:

Juicht vromen in uw lot,
Verblijdt u steeds in God,
Roemt, roemt Zijn heiligheid;
Zo word' Zijn lof verbreid,
Voor al dit heilgenot.

De verheugingen in de Heere worden door de druk en tegenheden in de wereld niet te niet gedaan. Zo de Heere nabij Zijn volk is, mag het zelfs roemen in de verdrukking en in de nachten des Heeren lof vertellen. En eindelijk, die blijdschap is een verheugen in het gezicht van de eeuwige heerlijkheid. God wil hier Zijn volk de hemel ontsluiten. Hij doe hen inblikken in hetgeen Hij bereid heeft voor degenen, die Hem vrezen. Dat volk zal geen vreemde hemel eenmaal ingaan. Ja de aanschouwingen van de heerlijkheid zijn zo groot, dat zij de ziel dronken maken van hemelvreugde. De oprechten zien het en zijn verblijd, maar alle ongerechtigheid stopt haar mond.
Zie Gods dierbare beloften voor Zijn volk. Hij bevestige Zijn Woord en doe Zijn ellendig volk zich in Hem verheugen en in de vertroosting Zijner genade wandelen.

DE HEERE ZAL HEN TOESISSEN

En Ik zal hen toesissen, en zal ze vergaderen; want Ik zal ze verlossen; en zij zullen vermenigvuldigd worden, gelijk zij tevoren vermenigvuldigd waren. Zacharia 10 :8

In de voorgaande verzen heeft de Heere Zijn volk gesteld tot helden, die in de bange strijd zullen triomferen. Door Zijn kracht zal Christus Zijn in zichzelf krachteloos volk satan en wereld en zonde doen overwinnen. Zijn kracht wordt in hun zwakheid volbracht.
Thans betuigt Christus Zich te zijn de getrouwe Herder, Die Zijn verstrooide schapen niet verlaten doch om Zich bijeen vergaderen zal. Het woord toesissen vertaald betekent toch zoveel als fluiten; het is in Job 27 :23 en in Klgl. 2 :15 dan ook door fluiten vertaald. Zacharia ziet met dit woord op het zoet gefluit van een herder, die zijn schapen bijeenroept, welke zijn stem kennen. Alzo roept Christus Zijn uitverkorenen samen. Hij sist de Zijnen toe door de fluit van het Evangelie. Onder het Oud Verbond vervulde Christus Zijn Profetisch ambt door het Evangelie der belofte, gelijk Paulus zegt in Rom. 1 :1, 2, dat hij een geroepen Apostel is "afgezonderd tot het Evangelie Gods, hetwelk Hij tevoren beloofd had door de profeten, in de heilige Schriften." Van de vervulling sprak de Heere Jezus in Marcus 1 :14, 15, predikende het Evangelie van het Koninkrijk Gods, zeggende: "De tijd is vervuld."
In het Evangelie heeft God ons bekend gemaakt de weg der zaligheid in Christus Jezus. Het is de goede boodschap, gelijk het woord Evangelie betekent, gebracht tot geheel verloren zondaren en roepend tot de eeuwige zaligheid. Van nature dwalen alle Adams nakomelingen op de weg, die naar het verderf leidt; de weg des levens kennen zij niet. Die is alleen van God geopenbaard in het Evangelie en wordt aan elk, die het Woord des Heeren hoort, bekend gemaakt. Door middel van de fluit des Evangelies heeft het de Heere behaagd Zijn volk tot de zaligheid te brengen. Hij wil hen door dit middel overreden van hun ellendestaat en brengen tot de verlossing in het bloed des Lams. Het geloof toch is uit het gehoor en-het gehoor uit het Woord Gods.
Niet ieder echter, die het Evangelie hoort, komt tot de zaligheid. Er is een uitwendige en inwendige roeping. De uitwendige roeping geschiedt door. het Woord alleen. O, dat wij de roeping niet klein achten. Zij is van God. De Heere roept door Zijn eeuwig blijvend Woord de ellendige zondaar tot de zaligheid, om niet. Hij betuigt het geen lust te hebben in de dood des zondaars. Maar daarin heb Ik lust, spreekt de Heere, dat de zondaar leve en zich tot Mij bekere. Zijn knechten gordt Hij aan, dat zij met Paulus roepen: "Zo zijn wij dan gezanten van Christus' wege, alsof God door ons bade, wij bidden van Christus' wege, laat u met God verzoenen." Voorwaar, de Heere maakt grote bemoeienissen met elk mens, die onder de zuivere bediening van het Evangelie leven mag. Wat onderscheidt

ons van de zovele duizenden, die van Gods Woord vreemdelingen zijn, die heidenen zijn of het Evangelie moedwillig verachten. De roeping toch is niet algemeen, maar beperkt tot degenen, wie het Woord gepredikt wordt. Hen verwaardigt de Heere met de waarachtige aanbieding der zaligheid. Maar ook voor hen staat geschreven: "Want wij zijn Gode een goede reuk Christi, in degenen, die zalig worden en in degenen die verloren gaan; dezen wel een reuk des doods ten dode; maar genen een reuk des levens ten leven." (2 Cor. 2 :15, 16). De fluit van het Evangelie zal ten voordeel of ten oordeel zijn. Onbekeerden van hart, dat het de Heere behage, uw oren te openen eer het eeuwig te laat zijn zal.

O, veracht de prediking van des Heeren Woord niet. Begeeft u naarstig onder het geklank van het Evangelie. Het mocht u ter eeuwige behoud dienen. Dat wij de schuld van de onbekeerlijkheid van ons hart toch bij ons zelf mochten zoeken en vinden. Zo geheel naar Gods Woord leren de Vijf Artikelen tegen de Remonstranten:

> "Dat er velen door de bediening des Evangelies geroepen zijnde, niet komen en niet bekeerd worden, daarvan is de schuld niet in het Evangelie, noch in Christus, door het Evangelie aangeboden zijnde, noch in God, die door het Evangelie roept, en zelfs ook die Hij roept, verscheiden gaven mededeelt; maar in degenen, die geroepen worden; van dewelken sommigen, zorgeloos zijnde, het Woord des Levens niet aannemen; anderen nemen het wel aan, maar niet in het binnenste hups harten, en daarom is het, dat zij, na een verdwijnende blijdschap van het tijdgeloof wederom terugwijken; anderen verstikken het zaad des Woords door de doornen der zorgvuldigheden en wellusten van de wereld en brengen geen vruchten voort; hetwelk onze Zaligmaker leert in de gelijkenis van het zaad, Matth. 13."

Mochten wij het recht leren verstaan, dat het eigen schuld is, als wij onder zovele bemoeienissen Gods onbekeerd blijven en verloren gaan. Gods volk krijgt zich door ontdekkende genade schuldig te kennen niet alleen wegens de overtreding van al Gods geboden, maar ook vanwege het Evangelie, dat zij versmaad hebben; dat de Heere geroepen heeft en zij hebben geweigerd. Dat wordt hun tot schuld en smart. Hoe vreselijk zal het zijn, zo Gods Woord in alle eeuwigheid tegen ons getuigen zal. Het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in de dag des oordeels dan ulieden. Dat de schrik des Heeren ons bewege tot het geloof.

Anderzijds echter is het vrije genade alleen, wanneer de bediening van het Evangelie tot waarachtige bekering dienen mag. Niemand kan, wil noch zal het hart voor het Woord Gods openen van zichzelf. Daartoe is de inwendige roeping nodig. Die inwendige roeping geschiedt door Woord en Geest. - God de Heilige Geest alleen vermag het harde hart te vermurwen en het zaad van het Woord vruchten te doen dragen. En het is de grote belofte des Heeren door de mond van Zacharia, dat Hij Zijn uitverkorenen zal toedoen en vergaderen en verlossen. Door middel van het gepredikte Woord, overreedt Hij de zondaar van diens ellendestaat. Hij ontdekt hem zijn zonden en stelt hem voor het recht des Heeren, dat volkomen voldoening eist. Er blijft geen ontkoming. Waar die ontwaakte zondaar zich ook wendt, alles is tekort om voor de zonde te voldoen. Zijn bidden; zijn tranen; zijn verlaten van de zonde noch zijn zoeken bij Gods volk, kan zijn ziel behouden van het verderf, waarin hij zich moedwillig heeft gestort.

Maar zie, nu klinken de tonen van de fluit des Evangelies. De lieflijke nodigingen van het Woord Gods verbreken zijn hart en werken in hem een levende hoop. Ja wat meer is, het Evangelie ontdekt de ten einde raad gebrachte zondaar Christus, Die de weg ten eeuwigen leven is. In Hem is de zaligheid voor Adams zonen en dochteren. Hier moet het

volk wel uitroepen: *Als ik Uw Woord gevonden heb, heb ik het opgegeten en het was zoeter dan honig en honigzeem.* Gods Woord komt op een hoge prijs te staan.
O, bekommerde en bezwaarde zielen, dat de lieflijke fluit van het Evangelie in uw hart gehoord worden mocht, en gij met al uw zonden en ellenden wildet tot Christus vluchten. De Heere wil Zijn dierbare beloften aan Zijn volk schenken. Hij eigent de beloften dat volk toe, en redt het uit, en vergadert de verstrooiden. *Komt, zeggen zij, luistert toe, gij allen die God vreest, en ik zal vertellen wat de Heere tot mijn ziel gesproken heeft.* Ja door Zijn Woord verzegelt de Heere het geheel afgesneden volk van hun verlossing in Christus. Hij is een verzoening voor hun zonden en Hij zet ze als een zegel op Zijn arm en als een zegel op Zijn hart. En om niet meer te noemen, de Heere zal de gegevenen van Zijn Vader en de gekochten met Zijn bloed toesissen, als Hij in alle druk en benauwdheid de fluit van Zijn Woord doet horen in de krachtdadige bediening van de Heilige Geest. Hier zijn de vertroostingen die de wereld niet kent, doch waarvan Gods volk zeggen mag:

Als 't mij benauwd of bang gevallen is
Dan heb ik mij vermaakt in Uw geboden.
De zuiverheid van Uw getuigenis
Blinkt altoos uit, zelfs in de zwaarste noden.

Zo wij slechts een weinig licht over het Woord des Heeren mogen ontvangen, zal onze ziel uit de banden worden verlost. Hoe menigmaal mochten wij het in ons leven ervaren. En des Heeren Woord verliest Zijn kracht nimmer. De Heere zal Zijn Waarheid nimmer krenken. Godvruchte schaar houdt moed. De Heere is getrouw, Die het ook doen zal. Hij doe ons de kracht van Zijn getuigenis gedurig ervaren: "Ik zal hen toesissen en zal ze vergaderen, want Ik zal ze verlossen." Ja verlossen zal Hij van schuld en van zonde en van druk al Zijn ellendigen.
Ook belooft de getrouwe Jehovah de voortdurende onderhouding Zijner Kerk. Er zijn tijden waarin het schijnt, dat Gods volk uitsterft. In zo'n bange tijd verkeerde het volk Israëls, toen het in ballingschap zeventig jaren verkeerde. En die tijden herhalen zich. Hoe donker zijn ook deze dagen. De wereld heeft over Gods Kerk de overhand. Jacob is dun geworden. Van de waarachtige bekering wordt zo weinig gehoord. Zo wij het oog in de toekomst slaan, moeten wij wel angstvallig vragen, wat zal van Gods kerk worden? Maar hoe de vijand ook woedt en tiert, zo min het braambos verbrandde, zomin zal Gods kerk kunnen worden uitgeroeid. Des Heeren belofte is daarvan het zeker onderpand.
"En zij zullen vermenigvuldigd worden, gelijk zij tevoren vermenigvuldigd waren." O, bevestige de Heere dit Woord ook in deze bange tijden. Zijn Getuigenis drage rijke vrucht tot bekering van zondaren. Dat Sion weeën kreeg en zonen en dochteren voortbracht, gelijk weleer ook op onze vaderlandse bodem.

DE GEZAAIDE

En Ik zal ze onder de volken zaaien, en zij zullen Mijner gedenken in verre plaatsen; en zij zullen leven met hun kinderen en wederkeren. Zacharia 10 :9

Onder de grote beloften, die de Heere Zijn Kerk schonk onder het Oud Verbond, behoort voorzeker ook die aangaande de uitbreiding Zijner Kerk onder alle volkeren. Eens zou de middelmuur des afscheidsels verbroken worden en het gebonden volk uitgaan tot de einden der aarde. De Heere had Israël alleen tot Zijn volk aangenomen; Hij had het zaad Jacobs Zijn Woord bekend gemaakt, doch de Heidenen laten wandelen naar het goed-

dunken van bun hart. Een scherpe scheiding was getrokken tussen Israël en de heidenen. Gods volk woonde alleen in het land, dat in het Noorden en Zuiden, in het Oosten en Westen was afgesloten door bergen en zeeën en woestijnen van het verkeer der volkeren. De dag zou echter komen, waarin de scheidsmuur zou verbroken worden, doordat ook de heidenen voor Israëls God zouden buigen en Zijn Woord geloven. Die toebrenging der heidenen wordt door Zacharia voorzegd. Van uit Jeruzalem zal het Woord des Heeren uitgaan, en het zal vruchten dragen. Door middel van Israël zal het Woord Gods bekend worden onder de blinde heidenen. Israël zal een zaad zijn, dat uitgestrooid wordt over gans de aarde en het zal rijkelijk vrucht dragen.

Reeds Jacob profeteerde er van, toen hij stervende Jozef zegende. "Jozef is een vruchtbare tak; een vruchtbare tak van een fontein; elk een der takken loopt over de muur", zo sprak Jacob. Ja over de muur van Israël zouden de takken lopen, opdat ook de heidenen de vruchten genieten zouden. Ook Bileam moest, het volk van Israël zegenend, van de uitbreiding der kerk Gods getuigen. Hij sprak: "Hoe goed zijn uw tenten, Jacob! uw woningen, Israël! Gelijk de beken breiden zij zich uit, als de hoven aan de rivieren; de Heere heeft ze geplant, als de sandelboom, als de cederbomen aan het water. Er zal water uit zijn emmeren-vloeien, en zijn zaad zal in vele wateren zijn." Van de overvloed spreken deze woorden, die uit Israël komen zal tot de heidenen. De emmeren zullen overvloeien. Van de uitbreiding tot de heidenen sprak de Heere ook in Hosea's profetie: "En Ik zal ze Mij op de aarde zaaien", gelijk ook Jesaja er van geprofeteerd had: "In het toekomende zal Jacob wortelen schieten; Israël zal bloeien en groeien; en zij zullen de wereld met inkomsten vervullen."

De woorden van Zacharia, die wij thans overdenken hebben dezelfde betekenis: "En Ik zal ze onder de volken zaaien." God is de geestelijke Landman. Hij werpt het zaad daarheen, opdat het vruchten drage. Toen Hij de Joden onder alle volkeren verstrooide, heeft de Heere Zijn volk niet verstoten, doch zaaide Hij opdat ook onder de heidenen Zijn Woord vruchten dragen zou. Op de Pinksterdag waren te Jeruzalem Joden en Jodengenoten uit alle oorden van de wereld: Parthers en Meders, en Elamieten en die inwoners zijn van Mesopotamië en Judéa en Cappadocië, Pontus en Azië, en Frygië, en Pamphylië, Egypte en de delen van Lybië, hetwelk bij Cyrene ligt en uitlandse Romeinen." Uit alle oorden van de wereld waren de Joden opgekomen naar Jeruzalem, want God had hen onder al die volkeren verspreid. Gelijk het zaad uit de hand des landman over de akker gestrooid wordt, zo was Israël gezaaid onder de heidenen. De Heere had er het goede mede voor, n.l. de toebrenging der heidenen tot de zaligheid. Der Joden synagogen zouden de apostelen verstrekken tot de eerste om het Evangelie in der heidenen landen te prediken en over de Joden heen zou Gods Woord komen tot alle volkeren. In verre plaatsen, ver buiten Kanaän, zal des Heeren zaad vallen; ja de eilanden der zee zullen op Zijn leer wachten.

De vervulling van deze profetie trad met de grote Pinksterdag dus volheerlijk in het licht. Door de uitstorting van de Heilige Geest begonnen de Apostelen in vreemde talen de grote werken Gods te verkondigen. Die vreemde talen spraken des Heeren knechten niet met een tong van de wereldlijke wetenschap. Het waren Galileeërs, die daar spraken. Maar God deed hen spreken in vreemde talen. In dat talenwonder lag de prediking van de verzoening in Christus en het wederom bijeen vergaderen van alle geslacht en volk en taal en natie. Eens werd de spraak verward, toen men, alsof geen God in de hemel was, Zijn ordinantie kon weerstaan. Daartoe toch wilde men een toren bouwen, welks opperste reikte tot in de hemel. Maar de Heere verwarde de spraak en verstrooide de mensen over de aarde. God trok scheiding om der zonde wil tussen volk en volk. De taal vormt de

scherpe scheiding tussen de natiën. Tot op de huidige dag toe wordt om de taal een voortdurende strijd gevoerd. Men denke slechts aan onze stamgenoten in Amerika en Afrika. De taal is van zeer grote betekenis voor het zelfstandig volksbestaan; zij scheidt volk van volk; zij breekt het geslacht des mensen in natiën. En wat beduidde nu dat spreken in vreemde talen te Jeruzalem? Dat de Heere de scheiding voor Zijn volk weggenomen heeft, dat Zijn uitverkorenen één volk zullen zijn in Christus Jezus. Zij zijn in Hem één lichaam. In Hem is geen onderscheid tussen blanken of zwarten. Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man of vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus" (Gal. 3).

Het oordeel, dat om de zonde kwam, is door Christus voor Zijn volk weggenomen en de Heilige Geest past de verzoening dat volk toe. De verzoening in Christus is de grond, waarop de bediening van de Heilige Geest rust. Die bediening stelt Gods uitverkorenen in een verzoende betrekking met God, zo volkomen, dat alle schaduw weg valt, en zij, die door het geloof hun in-zijn in Christus mogen kennen, met Paulus mogen leren: "Wij hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus." Zij zijn één lichaam met Hem. Hun gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus, Christus. En de gemeenschap met het Hoofd sluit ook in de gemeenschap met de leden. Die gemeenschap is geestelijk en hemels. De band, die Gods volk samenbindt is sterker dan de band van aardse min. Zij werkt een zeer nauwe, onverbreekbare vereniging. Daardoor heeft Mozes de schoonste toekomst naar de wereld prijs gegeven, verkiezende liever met het volk Gods kwalijk gehandeld te worden, dan de genietingen der zonde te hebben. Het benauwde, ten dode opgeschreven volk, was Mozes meer dan al de voorspoed en rijkdom der Egyptenaren. Baobab de hoer waagde haar leven en gaf haar volk prijs voor de verspieders van het volk, welks God de Heere is. En niet minder was de liefde en de innerlijke vereniging in het hart van Ruth, die Moab verliet al dreigde armoede en ellende als zij met Naomi meetrok. Van nature kennen wij die vereniging met Gods volk niet. Geestelijke banden zijn ons vreemd. De zonde verwoest en scheidt en scheurt uiteen. Hatelijk zijn wij van ons zelf, en elkaar hatende. Maar in de vernieuwing van de Heilige Geest wordt de liefde Gods in de harten uitgestort, en neemt de Heere de scheidingen der zonde weg. U zult ze er aan kennen, zegt Johannes, dat zij de broeders liefhebben. Hoe is het toch mogelijk, dat één mens leert en aanneemt, dat Paulus reeds wedergeboren was, toen hij de gemeente Gods vervolgde!

Het strijdt tegen de nadrukkelijke uitspraken van Gods Woord; en mitsdien tegen de bediening van de Heilige Geest in de uitverkorenen. Gods volk ervaart zo geheel anders. Het leert bij bevinding dat het het voorwerp is van Gods toorn. In het besef van de diepe staat zijner ellende worden de ogen geopend voor het heil van Gods volk; een volk, dat met God verzoend is. O, wie zal in woorden uitdrukken, welk een innige liefde tot dat volk in het hart ontstaat. Die ontdekte zielen verachten ook de wereld. Al verliezen zij geld en goed; al woedt de felste vijandschap in hun woning van de naaste betrekkingen tegen hen; al zijn scheldwoorden en slagen hun deel, de liefde doet hen alles dragen, in het bejagen van het heil van Gods kinderen. Zij wensen met dat volk te leven en te sterven. Ge mag u er wel aan beproeven. Wie van die oprechte, wezenlijke vereniging met het volk van God vreemd is, kent de vernieuwing van de Heilige Geest niet. Die gemeenschap wordt nog versterkt door de overeenstemming van Gods werk. Hoe zeer de wegen ook onderscheiden zijn, de harten smelten toch Ineen. Jood en heiden zijn hier één. Bovenal zo in Christus wij onze behoud verkrijgen mogen, zullen wij de ganse schare van de uitverkorenen In Hem vinden; al die gekochten uit alle talen en volken en natiën. Talen zijn hier niet meer. In de Geest is het één volk, dat eenmaal eeuwig God ral

prijzen dag en nacht. Het zijn de van God gezaaiden op de aarde; de naar Zijn eeuwig welbehagen gekochten en de toegebrachten door Zijn Geest. Zij komen uit verre plaatsen. Hoe ver hun woning ook is afgelegen, de Heere zal ze toebrengen. Hij weet waar zij wonen, zelfs daar de troon des satans is. Zij zullen wederkeren, omdat God hen toebrengt en hen trekt.

Ja, elk der vorsten zal zich buigen,
En vallen voor Hem neer.

Welgelukzalig dat volk, dat van de bediening des Geestes geen vreemdeling is. O, vreemdeling van uw hart, mocht God u bekeren. Hij opene uw ogen eer het te laat is, en gij van Gods volk eeuwig gescheiden worden zult. Want de Heere zal eens het kaf met onuitblusselijk vuur verbranden. Hier haat en schimpt en mijdt gij Gods lieve volk dikwijls. Eens zal het in heerlijkheid ingaan, terwijl uw deel zal zijn bij de goddelozen en verdoemden in de hel. Mocht gij de les des Heercn eens verstaan, dat het beter is verminkt in te gaan in het koninkrijk der hemelen, dan twee ogen en handen en voeten te hebben en uw deel te vinden in de hel.
Breide de Heere Zijn kerk uit in onze donkere dagen. Hij brenge de heidenen toe en doe onder ons doden leven.

GEESTELIJKE ZEGENINGEN

Want Ik zal ze wederbrengen uit Egypteland en Ik zal ze vergaderen uit Assyrië en Ik zal ze in het land van Gilead en Libanon brengen, maar het zal niet genoeg wezen.
Zacharia 10 :10

De profeet verklaart thans, waardoor het mogelijk zijn zal, dat Israëls overblijfsel zal vermenigvuldigen, zó, dat dit volk onder de heidenen als een goed zaad zal gestrooid worden. De Heere zal ze terugbrengen uit Egypte en vergaderen uit Assyrië.
Egypte was het land van Israëls dienstbaarheid; liet land der schaduwen des doods. Farao legde het op de ondergang van het volk aan. Niet alleen werd Jacobs nageslacht met harde dienstbaarheid beladen, maar toen desniettegenstaande het volk toch vermeerderde, werd bevel gegeven, dat alle knechtjes, de Israëliet geboren, verdronken moesten worden in de Nijl. De bijl was aan de wortel van Israëls volksbestaan gelegd. Welhaast zou dat volk niet meer zijn. Maar toen stond de Heere op. Hij verloste Zijn volk door het bloed des Lams. Tekenen noch oordelen vermochten het hart van Farao te breken. Maar het bloed, dat gestreken werd aan de bovendorpel en aan de posten van de woningen der Israëlieten, deed het volk uitgaan met haast en maakte het vrij. De fundamenten der aarde werden bloot gelegd; de wateren der zee stonden als twee muren, en het volk trok door de Rode Zee, waarin Farao met zijn hek verdronk. In één woord gezegd, de verlossing uit Egypte was Gods genadewerk, gewrocht om het bloed des Lams.
Israël zelf stond zijn verlossing tegen; was er blind voor, dat God die in Mozes bereidde. Toen deze de Israëliet beschermde en wreekte degene wie overlast geschiedde en de Egyptenaar versloeg, en meende, dat zijn broederen zouden verstaan, dat God door zijn hand hun verlossing geven zou, hebben zij het niet verstaan. (Hand. 7 :25). Niet aan zichzelf had Israël de verlossing te danken. Zij was geheel en al het werk Gods, naar Zijn eeuwig welbehagen volbracht in Christus Jezus. Zij was het werk van Hem, Die naar Zijn uitverkorenen omziet, als deze naar Hem niet omzien; van Hem, Die Zijn volk redt van het verderf en trekt met koorden van goedertierenheid.

En zo nu was ook de vergadering uit Assyrië. Naar dat land waren de tien stammen weggevoerd. Aan die tien stammen echter wordt door de profeet niet alleen gedacht. Onder Assyrië is niet bloot het land van Assur te verstaan, doch al wat Jacobs huis ter gevangenis diende. Ook Babel dus. Daaruit had de getrouwe Verbonds-God Zijn volk opgevoerd door de hand van. Kores, Zijn knecht, en door Zerubbabel en Jozua. Ook bij die verlossing stond het volk het terugkeren naar Juda tegen. Een deel bleef in Babel achter. De rust die verkregen was; de huizen die aldaar gebouwd waren . bekoorden meer dan het land, dat door de vijand verwoest was. Blind voor de gunst Gods, koud voor de liefde Gods, onverschillig voor de trouw Gods, bleef het verstokte volk achter in Babel. Huil huil vliedt toch uit het Noorderland!

Zo riep de Heere het Gods genade miskennende volk toe. Ook het vergaderen uit Assyrië was het werk Gods. De Heere verwekte Kores, Zijn knecht; om Zijn werk te doen ter vergadering van de verstrooide stammen Israëls. De Heere opende de gevangenis; Hij verzoende de schuld en dreef de weerspannigen uit. Hij zal naar de trouw van Zijn verbond met Zijn volk handelen. Ook al viel het vleselijk Israël weg, de Heere zal het geestelijk zaad behouden. Of meent gij, dat de profeet het behoud van het uitwendig Israël op het oog heeft? Zouden de dagen zijn voorzegd, dat het natuurlijk geslacht van Jacob wederkomen zal uit alle landen, waarheen zij verdreven zijn en wonen in het land Kanaän?

Zal het "land der belofte" bevrijd worden eens nog van de moordende overheersing van de Turk? Bij de Heere zijn alle dingen mogelijk. Het overblijfsel van Israël is er, ook naar het vlees, tot op de huidige dag. Maar wat ook geschieden moge, zelfs al zou een Joden-natie worden gesticht met een eigen koning en in een eigen land, nooit en nimmer zal het Israël der schaduwen weder opstaan; nooit en nimmer zal meer een koning zitten op de troon van David, die de heerschappij van Christus *afschaduwen* zal. Het typische; het ceremoniële is voorbij; het voorhangsel is gescheurd van boven tot beneden en zal nimmermeer geheeld worden. Geen tempel meer; geen priesterdienst, als onder de oude dag; maar dan ook geen schaduwachtig volk meer met een schaduwachtige koning in een schaduwachtig land. En al verkreeg Israël een eigen volksbestaan, dan nog ware het krachtens dat bestaan niet meer dan enige andere natie.

De beloften Gods aangaande het terugbrengen en vergaderen van Israëls stammen hebben dan ook een veel diepere betekenis, dan het samenbrengen der leden uit alle landen van de wereld. Die beloften zien op de geestelijke verlossing van de uitverkorenen en zijn de onderpanden van Gods trouw aan de Zijnen.

Zijn uitverkoren volk wordt teruggebracht uit Egypte. Daar woont het van nature, opgeschreven voor de dood. Met alle mensen zijn ook de uitverkorenen kinderen des toorns van nature. Ook zij wandelen op de weg tot het eeuwig verderf. Verlossing is voor hen alleen teweeggebracht door het Lam, dat geslacht is van de grondlegging van de wereld. Dat Lam, naar Gods raad geslacht in het eeuwig verbond in de eeuwigheid gesloten, heeft Zijn bloed gestort op Golgótha. Daardoor is de wet van haar vloek ontwapend en de uitverkoren zondaar met God verzoend. Het bloed van het Lam Gods alleen neemt de zonden van de wereld weg. Geen werk, hoe groot en wonderlijk ook buiten de verlossing in Christus, kan ons vrijmaken van de dood.

O, hoe zeer is te vrezen, dat duizenden en nog eens duizenden op een zandgrond bouwen, die eens bezwijken kan. Onze beste werken zijn als een wegwerpelijk kleed en onze gerechtigheden voeren ons heen weg als een wind. En ook een gevoelige consciëntie, een bewogen gemoed biedt geen vastheid voor de zaligheid. Ook Orpa schreide en de dag der eeuwigheid zal verklaren hoeveel met tranen in het oog zich van God en Zijn volk

hebben afgewend en van hen eeuwig zullen gescheiden zijn in de plaats, die brandt van vuur en sulfer. Het bloed des Lams moet aan onze zielen gestreken worden. Alleen daardoor komt Gods volk vrij. Wij hebben een Borg voor onze zielen nodig.
O, dat wij het elkaar toch voorhouden, dat elk mens buiten Christus eeuwig omkomt. Dat is het wonder van Gods genade. Hij vergadert Zijn volk door het bloed des Lams. Daarin ziet Hij Zijn Kerk aan als zij nog dood is in de zonde en de misdaden. In dat bloed begiftigt. Hij dat volk met Zijn Geest, Die levend maakt en met al de weldaden van het Verbond der Genade. Hij overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel. Hij maakt het leven in Egypte onmogelijk, anders zou dat volk nooit om verlossing roepen; Hij leidt dat blinde en dwaze volk, dat zijn verlossing zelf tegen staat, tot Christus en doet Hem kennen tot zaligheid. Ja, Hij geeft een pad door de zee en een weg in de woestijn. Dat alles is Gods werk. Niet één van Gods uitverkorenen blijft er vreemdeling van. Onze vaderen getuigen van dat werk en onze nageslachten zullen het ervaren. Hoezeer Gods volk in de donkerste tijden ook verstrooid wordt, en welk een donkerheid ook over het werk van Gods handen komen moge, de Heere zal Zijn volk en erfdeel niet begeven. Hij blijft de Getrouwe en Onveranderlijke. Hij voerde uit Egypte en vergaderde uit Assyrië. Alzo zal Hij doen, de wentelende eeuwen door.
Zelfs de ontrouw van Zijn volk zal Zijn trouw niet teniet doen. Dat is de grote belofte Gods aan Zijn volk. Hij zal Zijn kerk onderhouden en geen klauw [van hun vee] zal achterblijven. Hij zal de onderdrukkers verdoen, Die tot Johannes sprak: "Vrees niet, Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen! En Ik heb de sleutelen der hel en des doods." Hij de Overwinnaar van dood en hel zal de gegevenen van de Vader samenbrengen en er zal een gebaande weg wezen van Egypte naar Assyrië, dat de. Assyriërs in Egypte en de Egyptenaren in Assyrië komen zullen, en de Egyptenaars zullen met de Assyriërs de Heere dienen (les. 19). Gods uitverkorenen zullen komen uit alle geslachten en talen en natiën.
De heidenen zullen Israël worden toegevoegd niet naar het vlees, gelijk het wettisch volk het wilde, maar naar de geest. Het zal één Herder zijn, en één kudde.
Daarop heeft Zacharia het oog als hij zegt:

"En Ik zal ze in het land Gilead en Libanon brengen, maar het zal niet genoeg wezen"
Gilead ontving zijn naam van Jacob door de Verbondssluiting met Laban. (Gen. 31). Later werd de naam gegeven aan het gehele land, dat eertijds de Amorieten toebehoorde. Dit land werd aan Ruben, Gad en de halve stam van Manasse gegeven. Het was een vruchtbaar gedeelte van het land der belofte, en kon dus vele inwoners voeden. De Libanon lag in het Noorden van Kanaän, en het land van Libanon was beroemd om zijn vruchtbaarheid en schoonheid. De Heere belooft dus door Zacharia het beste ter woning van het teruggebrachte volk. In die vruchtbare streken zal het kunnen vermenigvuldigen. Het zal een gezegende tijd zijn voor Gods volk. De geestelijke zegeningen zullen worden uitgestort. Water zal de Heere gieten op de dorstige en stromen op het droge. Voor Gods Kerk zijn vruchtbare tijden geweest. Gods Woord spreekt ons van de dagen, dat de Heilige Geest is uitgestort en velen werden toegedaan tot de gemeente, die zalig wordt. Ook de dienst der Apostelen droeg rijkelijk vrucht. Het zaad stoelde uit! het bracht voort dertig en zestig en hondervoudig.
O, wat zijn onze dagen toch dor en vruchteloos. Wij zouden wel moeten klagen met Jesaja: Wie heeft onze prediking geloofd en aan wie is de arm des Heeren geopenbaard. Hoe zelden komt het werk der waarachtige bekering helder en klaar tot uiting. Hoe weinig is er bij Gods volk doorbrekende kracht. Velen zijn als een onwijs kind en blijven

in de kindergeboorte staan. Dat Gods Koninkrijk kwame. Dat belooft de Heere in rijke mate door Zijn knecht. Hij zal ze in het land van Gilead en Libanon brengen. Ja het zal hun niet genoeg wezen.
Ziet dat woord op de miskenning van Gods weldaden? Nee, daarop ziet het niet. Die miskenning is er dikwijls wel bij Gods volk; dat kleinachten van. Gods daden; dat ongelovig verwerpen er van. Daardoor brengt Gods volk over zich grote donkerheid, gelijk in Zacharias te zien is, die stom werd.
Maar op die miskenning ziet dit woord des Heeren niet. Het heeft betrekking op de grote vermenigvuldiging van Gods volk. Als een kudde in het midden van haar zullen zij van mensen deunen (Micha 2). Het vruchtbare land van Gilead en Libanon zal nog te klein zijn om allen te dragen. *Gij zult benauwd worden van inwoners en uw kinderen waarvan gij beroofd waart, zullen zeggen voor uw oren, de plaats is mij te nauw, wijk voor mij, dat ik wonen mag.* Och, dat de Heere Zijn kerk bezocht, die nu van kinderen beroofd is. Och, dat de rijke beloften voor onze ogen in vervulling mochten gaan en velen van Noord en Zuid en Oost en West werden toegedaan tot de gemeente, die zalig wordt. Gods volk herleve. "Laat ze weiden in Basan en Gilead, als in de dagen vanouds." Zo moge het worden het zal hun niet genoeg wezen.

DE URE DER VERZOEKING

En Hij zal door de zee gaan, die benauwende, en Hij zal de golven in de zee slaan en al de diepten der rivieren zullen verdrogen; dan zal de hoogmoed van Assur nedergeworpen worden en de scepter van Egypte zal wegwijken. Zacharia 10 :11

In Gods Woord wordt menigmaal op oneigenlijke wijze van de zee gesproken. Dan wordt daardoor verstaan het volkerenleven en de macht hunner vorsten, die vijandig staan tegen het erfdeel des Heeren. In Psalm 65 zingt de dichter van de Heere: "Die het bruisen der zeeën stilt; het bruisen harer golven en het rumoer der volkeren." Op de heidenen ziet onweersprekelijk Jesaja, als hij hun bekering voorzegt in kapittel 60 :5, zeggende: "De menigte der zee zal tot U gekeerd worden; het heir der heidenen zal tot U komen." Ook Daniëls profetie spreekt van de zee als de wereld der heidenen, in Dan. 7 :2, 3: "En zie, de vier winden des hemels braken voort op de grote zee En daar klommen vier grote dieren op uit de zee; het één van het ander verscheiden." Door de zee waarvan in Openb. 13 :1 gesproken wordt, zijn eveneens de volkeren te verstaan: "En ik zag uit de zee een beest opkomen, hebbende zeven hoofden en tien hoornen, en op zijn hoornen waren tien koninklijke hoeden, en op zijn hoofden was een naam van Godslastering." Ook wordt uitdrukkelijk gezegd in Openb. 17 vers 15: "De wateren, die gij gezien hebt, daar de hoer zit, zijn volken en scharen en natiën en tongen."
De benaming der, volkeren geschiedt vanwege hun grote menigte. Gods kerk is slechts een klein kuddeke, waartegenover de ontzaglijke menigte van de wereldlingen staat. Zo de zee de aarde omringt, omsluiten de volkeren het volk des Heeren. Zo de Heere niet bij Zijn kerk geweest ware, de golven waren over haar heengegaan. Maar de Heere heerst over de opgeblazenheid der zee; wanneer hare baren zich verheffen, zo stilt Gij ze (Ps. 89 :10). En gelijk in de zee de verschrikkelijke gedrochten leven, zo woeden de machtigen der aarde. Farao van Egypte wordt in Jes. 51 :9 een zeedraak genoemd. De Heere zal de leviathan, de langwemelende slang en de draak, die in de zee is, doden met Zijn hard, groot en sterk zwaard. (Jes. 27 :1) Deze uitspraken der Heilige Schrift leren ons wel zeer duidelijk, dat wij door de zee te verstaan hebben de volkeren van de wereld in hun

woeden tegen Gods uitverkorenen. De historie der Kerk is van dat woeden vol. Stefánus openen de rij der bloedgetuigen, die om de Naam van de Heere Jezus zijn omgebracht.
Het te weinig gelezen Martelarenboek [van Van Haamstede] predikt van bladzijde tot bladzijde de vreselijkste folteringen en moorden van de gekochten met het bloed des Lams. Zij vulden aan de lijst dergenen, van wie in Hebr. 11 gesproken wordt: "De vrouwen hebben haar doden uit de opstanding wedergekregen; en anderen zijn uitgerekt geworden, de aangeboden verlossing niet aannemende, opdat zij een betere opstanding verkrijgen zouden; en anderen hebben bespottingen en geselingen geleden, en ook banden en gevangenis; zijn gestenigd geworden; in stukken gezaagd, verzocht, door het zwaard ter dood gebracht; hebben gewandeld in schaapsvellen en in geitenvellen; verlaten, verdrukt, kwalijk behandeld zijnde; (welker de wereld niet waardig was) hebben in woestijnen gedoold en op bergen en in spelonken en in de holen der aarde."
En nog is hun getal niet vol. De Heere heeft gesproken, van de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken, die op aarde wonen. Reeds onder de vervolgingen der Romeinse Keizers trad die verzoeking op; onder de macht der pausen woedde zij vreselijk; en wie zegt, wat welhaast hun te wachten staat, die de Heere vrezen. Voor het Woord des Heeren is steeds minder plaats. De groten der aarde hebben zich verbonden de heerschappij van de mens te vestigen. In ons eigen land grijpt Rome naar de macht en het Christendom naar de mode van de tijd betoont steeds scherper zijn afkeer van en haat tegen degenen, die in des Heeren wegen willen wandelen. Een donkere toekomst ontsluit zich. Wie niet wandelen kan in de wegen van de wereld, heeft niet alleen smaad, doch welhaast vervolging te wachten. De wetgevingen van deze dagen dragen de kiem der veroordeling in zich van hen, die ootmoedig wensen te wandelen met hun God (Micha 6). In valse leer, vervolging, beboeting, gevangenschap, moord, komt de ure der verzoeking over geheel de wereld. En die verzoeking geldt des Heeren volk. Om dat volk gaat het. Dompers heten zij; nachtuilen, mensen, die in deze tijd niet passen. Gelijk de zee woeden kan; storm en orkaan de wateren woest maken, zo zullen de volkeren woest worden tegen des Heeren lievelingen. Hoe meer Gods volk in de vreze des Heeren wandelt en zich van de wereld afscheiden en tegen haar getuigen mag, hoe meer de zee der volkeren in woestheid tegen dat volk koken zal.
Als onze ogen geopend worden voor de ure der verzoeking, die komen, voor de zee, die beroerd worden zal, wij zouden met Habakuk wel uitroepen: "Als ik het hoorde, zo werd mijn buik beroerd, voor de stem hebben mijn lippen gebeefd, verrotting kwam in mij gebeente en ik werd beroerd in mijn plaats." Wat staat Gods volk nog te wachten. Het Woord des Heeren ga dat volk ter harte: "Wat Ik u zeg, dat zeg Ik u allen: -waakt!" Welgelukzalig zal de dienstknecht zijn, welke, zijn heer komende, vindt aldus doende. "Waak op, waak op, trek uw sterkte aan, o Sion! trek uw sierlijke klederen aan, o Jeruzalem! gij heilige stad, want in u zal voortaan geen onbesnedene noch onreine meer komen. Schud u uit het stof, maak u op, zit neder, o Jeruzalem! maak u los van de banden van uw hals, gij gevangen dochter Sions."
Wijst alzo de zee op de volkeren van de wereld en op hun woeden tegen des Heeren Kerk, en betekenen de diepten der rivieren eveneens alles wat Gods volk verhindert de rust te beërven, de Heere zal de Zijnen niet alleen laten in de bange strijd, die zij te kampen hebber'.

"Hij zal door de zee gaan, die benauwende en Hij zal de golven in de zee slaan, en al de diepten der rivieren zullen verdrogen."

Eens heeft de Heere dit gedaan, toen Hij Zijn volk uitleidde uit Egypte. Toen is Hij doende zee doorgegaan, die benauwende. Toen heeft Hij de golven geslagen, zodat de afgronden der aarde werden blootgelegd en het Israël. Gods een pad vond, om de Egyptenaren te ontkomen. De Heere benauwde de zee en sloeg de golven, waarin Israëls vijanden de dood vonden. En de rivier heeft God geslagen, toen de wateren tot een muur werden gesteld en het moede volk het land der ruste introk. En de Heere belooft niet minder te zullen doen aan Zijn volk in al de benauwingen, die het overkomen zullen. Hij trekt door de onweerstandelijke bediening van de Heilige Geest dat volk uit het Egypte der duisternis, waarin het van nature woont en Hij doet het doorgaan door de Rode Zee van Christus' bloed, gelijk wij de vorige maal overdachten. Maar ook in het rumoer van alle zeeën en uit alle diepten der, rivieren zal Hij verlossen.
In de wereld zal Gods' volk verdrukking hebben. Het heeft de strijd tegen de machten des satans en van de wereld en der zonde, die in hen woont. De bange gevolgen der zonde gaan niet langs Gods kinderen heen. Zij laten hen niet koud en onverschillig. Zelfs van de Heere Jezus staat geschreven, dat Hij weende bij Lazarus' graf. Zou dan Gods volk niet wenen als de dood hun lieven hun ontrukt? Zouden dan de krankheden en de tegenslagen in hun leven, het verlies hunner goederen en de smaadheden van de wereld hen niet neder-drukken? Een stoïcijn beroemt zich in zijn ongevoeligheid, maar genade leert anders. In het bijzonder zijn de bange wereldweeën ook Gods kinderen bang. Maar de Heere kent hun weg en weet, waar zij wonen. Hij zal hen niet begeven noch verlaten. Hij zal door de zee gaan, die benauwende en Hij zal de golven in de zee slaan. Gods volk komt uit de verdrukking uit.

Al ging hun pad ook door de zee,
Hun zullen als op Mozes' beê
Geen golven overstromen.

Het mocht des Heeren lieve volk bemoedigen in deze bange en drukkende tijden. De' toekomst wordt steeds donkerder en banger. Slaat u het oog op de voortdurende afval; op de toenemende zonden, zo moet uw hart wel beven, dewijl God geen ledig aanschouwer is van des mensen handelingen. Wij moeten, daarop ziende, wel met zorg vragen: wat zullen wij en wat zullen onze kinderen nog beleven? 's Mensen heil is ijdelheid. Dag bij dag wordt ons dat bij vernieuwing gepredikt. Van Gods zware oordelen gaan de tijden zwanger. Maar dat alles ontmoedige toch des Heeren volk niet. De ure der verzoeking komt. Doch de Heere zal de Zijnen bewaren. Hij zal de zee slaan en de diepten der rivieren verdrogen. Diezelfde genade, die Hij in de heetste vervolgingen schonk, die vermag Hij nog te geven, en die wil. Hij schenken naar Zijn dierbare belofte in Zijn Woord geboekstaafd.
O volk, grijp moed! Door genade mocht gij de wereld afsterven meer en meer; de zonde doden; het vlees kruisigen, opdat de vertroostingen Gods ons overvloedig deel mogen worden. Hebt de wereld niet lief; maar wordt veranderd in de vernieuwing uws gemoeds. U mocht op Hem zien, Die Zijn genadewonderen aan u groot maakte; Die u gekocht heeft beide naar ziel en lichaam; Die u verlost heeft en nog verlost en verlossen zal. Door de bange wereldweeën heen gaat Gods Kerk de heerlijkheid met Christus, haar Hoofd, tegemoet De gesloten hemelen opende Hij voor de gegevenen van Zijn Vader. Hij gaf dit Stefánus te zien toen de harten berstten van de Oversten des volks en zij hun tanden tegen hem knersten. Hij zij Zijn gunst- en bondvolk nabij ook als de wereld de tanden knerst van woede. De overwinning is verkregen in Hem, Die staat aan de rechterhand Gods, om de Zijnen in eeuwige heerlijkheid te doen ingaan.

Maar wee des Heeren vijanden.
"Dan zal de hoogmoed van Assur neder-geworpen worden en de scepter van Egypte zal wegwijken." De trotsheid, de macht van de vijand zal vergaan. De snorkende Assyriër zal neder-geworpen worden, gelijk hij verslagen werd in Hiskia's' dag voor de poorten van Jeruzalem. De antichrist zal wegwijken. Hij moge, gelijk de Egyptenaren, de scepter zwaaien, en grijpen, als Rome doet, naar de wereldmacht, de Heere zal hem als rook en damp, die ras verdwijnt, verdrijven, en doen dolen. En alsdan zal de ongerechtige geopenbaard worden, dewelke de Heere verdoen zal door de Geest Zijns monds en teniet maken door de verschijning Zijner toekomst.
Gave God u, onbekeerden van hart, u tot God te wenden, terwijl het heden genaamd wordt, eer het besluit bare, want de dag gaat als kaf voorbij.

STERKTE IN DE HEERE

En Ik zal ze sterken in de Heere, en in Zijn Naam zullen zij wandelen, spreekt de Heere. Zacharia 10: 12

Israëls verlossing uit Egypte was Gods werk. Door het bloed des Lams is. Jacobs zaad uitgetrokken uit het land der schaduwen des doods. Die uitgang was zinnebeeld van de geestelijke en eeuwige verlossing van Gods uitverkorenen uit de staat der zonde en des doods; ja deze ware verlossing van des Heeren werk, was de wortel van Israëls uittocht uit Egypteland. Nooit zullen wij de uittocht verstaan, zo ons oog gesloten blijft voor het werk Gods tot zaligheid van Zijn uitverkorenen. Elk dergenen die van God gekend zijn voor de grondlegging van de wereld, wordt in de tijd uit Egypte verlost. Het bloed van het Lam Gods, dat de zonden van de wereld wegneemt, wordt in de tijd van Gods welbehagen aan zijn ziel besprengd, gelijk Israël het bloed van het paaslam streek aan bovendorpel en zijposten zijner woningen. Wij hebben in hetgeen Zacharia dienaangaande profeteerde dit reeds overdacht en zullen het nu niet herhalen. Zal het:- wel met ons zijn op reis naar de allesbeslissende eeuwigheid, wij zullen door Gods genade uit de dood geroepen moeten worden, opdat het ook van ons gelde, wat Paulus schrijft in Eféze: "U heeft. Hij mede levend gemaakt; daar gij dood waart door de misdaden en de zonden." Wie van die levendmaking vreemdeling blijft, zal, al ware hij de rijke jongeling in deugd en nauwgezette wandel naar Gods geboden gelijk, eeuwig buiten het koninkrijk Gods blijven. De wedergeboorte is de poort, die tot het Koninkrijk der hemelen toegang geeft.
En zo diep heeft de Heere Zijn verlossing uit Egypte, de levendmaking van de dode zondaar, in het leven van Zijn volk willen uitdrukken, dat hij gedurig daarvan spreekt. En dat telkens weder ophalen van hetgeen eenmaal is geschied, doet de Heere niet alleen om Zijn volk te herinneren, wat Hij eens wrocht, maar daardoor wil de getrouwe Jehovah Zijn uitverkoren en met bloed gekocht volk, te meer doen verstaan, dat elke daad Zijner liefde en van de betoning vanZijner genade in de grond niet minder is wat Hij eenmaal heeft gewrocht. Steeds dieper wil de Heere Zijn volk inleiden in het wonder van het zalig worden. Dat wonder is niet te doorgronden. Gods werken zijn wonderlijk, en doen Zijn volk van Zijn wegen zingen. En gelijk de levendmaking het werk des Heeren is, alzo ook de levensonderhouding. Uit de verheerlijkte genade kan het volk het leven der ziel niet trekken. Hoewel het de Heere behaagt Zijn volk soms geruime tijd in het wonder, dat Hij Zijn genade verheerlijkt, te doen leven, toch wil Hij ze doen verstaan, dat de Levensbron niet in de ontvangen genade ligt, maar in Christus. Er zijn tijden dat Gods kinderen

moeten spreken van hetgeen de Heere hun deed ondervinden. Zij roepen dan uit met de Psalmist:

Komt, luistert toe, gij Godgezinden;
Gij, die de Heer' van hart vreest.
Hoort, wat mij God deed ondervinden,
Wat Hij gedaan heeft aan mijn geest.

Het zijn de tijden, dat de stenen zouden spreken, indien dezen zwegen. De een mag in het genot van de ontvangen weldaden langer verkeren dan de ander. Maar daarentegen komen tijden, dat het is, of alle geur en heerlijkheid van de weldaden is weggenomen. Zocht men weleer het volk op, om van des Heeren daden te spreken, nu zoekt datzelfde volk zijn medegenoten soms te ontgaan. De harpen zijn aan de wilgen gehangen. Het is alsof de dood uit alles tegenkomt, wat weleer geest en leven was. Wat de Heere gedaan heeft, wordt duister. Zelfs is het alsof het geheugen er van wordt weggenomen. Hier behoeft Gods volk de indachtmakende Geest, om van Gods daden te getuigen. En in geheel die weg wordt het volk van God zo arm en ledig, dat het leert verstaan buiten de Heere niets te vermogen. De Heere laat over een ellendig en arm volk, dat zal op Zijn Naam vertrouwen. En dat ellendige en arme volk nu wordt beloofd: "Ik zal ze sterken in de Heere."
Die belofte geldt het volk Gods, dat in geloof en bekering de Heere aanhangt. Zij ziet op de kerk des Heeren in alle lijden en eeuwen, tot in het laatst der tijden toe, als de werken van de antichrist groot zijn zullen en de vraag geldt: "Zal er nog geloof zijn op de aarde?" Ook dan nog in de donkerste tijd, zal de Heere Zijn volk sterken. Hij zal het geestelijk bekrachtigen en in Zijn kracht doen triomferen. De belofte, die Zacharia in deze woorden geeft, houdt in de eerste plaats in, een ondermijnen van alle kracht, waarin de mens van nature wandelt, en waarbij Gods volk zo dikwijls nog hulp zoekt. Wie in de Heere gesterkt wordt, moet zijn kracht verliezen uit alle eigen gerechtigheid en wijsheid en vermogen. Hoe duidelijk blijkt dit wel uit Jacob in diens worsteling aan Pniël. Jacob had recht op Kanaän. De Heere had hem naar Zijn eeuwig welbehagen niet alleen het heil in Christus weggelegd, maar van Zijn soevereine liefde ook gesproken tot Rebekka. Daarenboven had Jacob de zegen van zijn vader ontvangen; ja God had hem beloofd weder te brengen in het land, dat hij voor Ezau ontvluchten moest. Zelfs had de Heere hem bevel gegeven op te trekken en toen Laban Jacob achtervolgde was de getrouwe Verbonds-God tussenbeide gekomen en Hij had Jacob gesterkt door een heirleger Gods te Mahanaïm. Jacobs recht op Kanaän valt niet te betwisten. Gesterkt gaat Jacob verder. Maar in de worsteling aan Pniël wordt Jacob van zijn recht ontzet en van zijn kracht beroofd, om overwinnaar te worden in Gods kracht. Zijn heupspier (de kracht van de worstelaar) wordt verwrongen.
Hij verliest de worsteling, en toch.... hij overwint; doch alleen door Gods kracht. Zijn naam wordt Israël. Het El, de Naam des Almachtigen, wordt in Jacobs naam gelegd. Jacob is in de Heere gesterkt geweest toen zijn kracht onder ging. Paulus getuigt van de verheerlijking van Gods kracht op dezelfde wijze, als hij zegt: "Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht." Die in de Heere gesterkt worden, zullen iets leren van Jacobs worsteling, waarin hun kracht gebroken wordt. Gans hulpelozen wil Hij ten Redder zijn. Welgelukzalig is de mens, wiens sterkte in de Heere is. De Heere sterkt Zijn volk in kennis. In de wedergeboorte schenkt God verlichte ogen des verstands. Hij werkt een geestelijke, bovennatuurlijke kennis in het hart der Zijnen. Die kennis is op geen academie te verkrijgen. De ware godgeleerden zijn van God geleerd. Deze kennis is een

kennis van God in Christus Jezus. Gods deugden worden aan de verloren zondaar bekend gemaakt, tegenover het diep verderf der zonde, waarin alle Adams nakomelingen gezonken zijn. Godskennis en zelfkennis gaan samen en naarmate de een vermeerdert klimt ook de ander.
Die van God ontstoken kennis vernedert de mens zo zeer, dat hij in een geheel desperate toestand komt. Zo hij aan God denkt, maakt hij misbaar. Evenwel is de zaligmakende kennis Gods niet dodend. Zij leert het Evangelie verstaan, de blijde boodschap Gods tot zaligheid van vloek- en doemschuldigen. Zo verwekt deze kennis een levende hoop in het bedrukte en geheel ellendige volk en doet zij het heil smaken, dat de wereld niet kent. Ook geeft deze kennis licht. Daardoor worden de vertwijfelingen verdreven. Er zijn tijden dat de dikwijls wankelmoedige zondaar, die vreest dat zijn werk niet in waarheid is, zo vastelijk gelooft, dat God het goede werk begonnen heeft, dat zij niet vreest, of Hij zal het ook voleindigen. Die kennis geeft blijdschap en doet de ziel de dienst van God kiezen, waarvan de kerk zingt: *Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdroten.*
In die kennis heeft Gods volk nodig versterkt te worden De Heere is de Leraar der gerechtigheid, Die Zijn blinde volk de weg der zaligheid leert. Want dwaas en blind zijn wij in 's hemels wegen. Door Goddelijke onderwijzing wordt het volk des Heeren van zichzelf meer en meer afgebracht Het leert klaar zien, dat Gods recht niet te voldoen is met tranen en zoete gestalten; noch dat God te bewegen is met menselijke beweegoffers. God is in Zichzelf bewogen voor de grondlegging van de wereld en voldaan alleen in het offer van Zijn eniggeboren Zoon. Dit is de grote verborgenheid van het Evangelie, die wij alleen met een geestelijke en geheiligde kennis leren verstaan.
Als het de Heere behaagt Zijn volk in de kennis te versterken, wordt zalig-worden steeds onmogelijker. De schuld wordt groter. Niets kan redden en van de dood verlossen. Hier wordt plaats bereid voor Christus, Die de Weg tot het eeuwig leven is. Ja, de Heere doet een afgesneden zaak op aarde, opdat Zijn volk lere wat het is: *Sion zal door recht verlost worden*. Zo wordt het een kennen van God verzoend in Christus; van het welbehagen des. Vaders; en van de koping met het bloed des Lams; en van de verzegeling van de Heilige Geest. Ja, die toeneming en versterking in de kennis is voortgaand in, geheel het leven van Gods kinderen. Het wordt een steeds diepere zelfkennis en Godskennis, waarin het wonder steeds groter wordt: "Uit genade zijt gij zalig geworden."
Naar versterking der kennis moge Gods volk meer staan, opdat het Hem kenne in de kracht Zijner opstanding, Zijn dood gelijkvormig wordende. De versterking, die de Heere door Zacharia belooft is een versterking des geloofs. .Het geloof is de officier van al de genaden, die God Zijn volk schenkt, zo merkt Comrie ten rechte op. Als het geloof gesterkt wordt worden al de andere genaden levend en krachtig en moeten ongeloof en satan en zonde wijken.
Dit hadden de discipelen op het oog, toen zij baden: "Heere, vermeerder ons het geloof." Het geloof overwint de wereld. Zo gij een geloof hadt als een mosterdzaad, ge zou tegen deze moerbeziénboom zeggen: "Word ontworteld en in de zee geplant" en hij zou u gehoorzaam zijn (Lukas 17 :6). Het ontbreekt Gods volk dikwijls aan de rechte oefening van het geloof. Indien het iets nodig heeft in de bange strijd op aarde en de grote verdrukking waardoor de kerke Gods heen moet, dan gewis is het de versterking des geloofs. En die versterking belooft de Heere door Zijn knecht Zacharia. Zo die belofte aan ons vervuld werd, *wij zouden als helden het slijk der straten treden.*
Deze dierbare belofte, houdt in een versterking in heiligmaking. De Heere heiligt Zijn volk. De ware heiligmaking is niet een werk des mensen, maar een werk Gods. Wij zijn van nature verkocht, om kwaad te doen en al onze vermogens en krachten zijn dienstbaar

aan de zonde. Maar de Heere vernieuwt en heiligt de Zijnen. Hij herschept ze naar Zijn beeld. Het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden, zegt de Apostel. Evenwel is de heiligmaking, die volmaakt is in de delen, onvolmaakt in de trappen. *Als ik het goede wil doen*, zo moeten al Gods kinderen wel zeggen, *ligt het kwade mij bij*. De Heere Zelf leerde Zijn discipelen, dat zij rein waren, doch de voetwassing nodig hadden. Hoe zullen zij het vlees kruisigen en doden hun leden, die op aarde zijn, dan alleen doordat de Heere hen sterkt. Hun kracht ligt niet in hen zelf, maar alleen in Hem, Wiens kracht in zwakheid werd volbracht. Die kracht doet sterven om te leven, en is de bron van troost en vrijmoedigheid des harten.
Het-Sterken.: in de Heere verwekt geestelijke kloekmoedigheid en voert ter overwinning. In de bange strijd, die Gods Kerk op aarde gedurig te kampen heeft gehad en nog heeft en hebben zal, heeft de Heere ten spijt van satan en .al diens hellemachten Zijn volk edelmoedig doen strijden en. overwinnen, Zelfs de vreselijkste martelingen deden hen niet bezwijken. In de dood werden zij overwinnaars. Noch Egypte, noch Assyrië, noch Babel, vermochten het volk Gods ten onder te brengen. De Heere is een beschutting over al wat heerlijk is. Die sterking in de Heere, welke Zijn werk is in Zijn uitverkorenen, doet druk en smaad en armoede en vervolging licht achten.
O, gave de Heere Zijn volk in deze bange tijden een weinig kracht, hun droeve klachten zouden veranderen in gejuich. Zij zouden met Juda's dochteren zich verheugen vanwege des Heeren oordelen. Zij zouden zeggen met de Psalmist: "Want deze God is onze God eeuwig en altoos. Hij zal ons geleiden tot de dood toe." Doch daartoe is nodig alle eigen sterkte te verliezen en van alle schepselen af' te zien. *De Heere is het vertrouwen van alle einden der aarde en der vergelegenen aan de zee.*

De vrucht van die versterking in de Heere wijst Zacharia aan in deze woorden: ***"In Zijn naam zullen zij wandelen."***
Wandelen in de naam des Heeren, is een voortdurend gaan in Hem, met de erkenning, dat Hij is de kracht van hun kracht. Die in de Naam des Heeren wandelen hebben hun vermaak in Hem, in Zijn eer en heerlijkheid. Bij hen is ook een toenemen in de kinderlijke vreze. Hoe zou het Gods volk tot sieraad zijn, zo het in deze weg meer gaan mocht. De Heere heeft het gesproken. Hij, de onveranderlijke en getrouwe Verbonds-God. Moge Hij Zijn Woord gedenken in deze tijden van verval. Hij heffe Zijn volk op uit het stof en make Zich heerlijk in de werken Zijner handen. Het gemis van deze kinderlijke wandel doe het volk met schaamte wederkeren van de wegen die het insloeg. De Heere sterke Zijn gunst- en bondsvolk en doe het getuigen met Habakuk: "De Heere Heere is mijn sterkte; en Hij zal mijn voeten maken als der hinden en Hij zal mij doen treden op mijn hoogten." Welgelukzalig is de mens, Wiens sterkte in de Heere is.

GODS OORDEEL OVER DE VIJANDEN VAN CHRISTUS

Doe uw deuren open, o Libanon! opdat het vuur uw cederen vertere.
Zacharia 11 :1

Het elfde hoofdstuk van Zacharia's boek bevat een profetie, die de uitroeiing en verstoring voorzegt van de Joden, die Christus verwerpen. De Heilige Geest doet Zijn knecht Zacharia zien, dat de Joden de Messias zouden verwerpen en aan het kruis nagelen, waardoor zij het schrikkelijk oordeel Gods over zichzelf halen. Vet geworden als Jeschurun slaan zij achteruit en weigeren zij naar de stem des Evangelies te horen. Zij wegen het slavenloon van dertig zilverlingen voor Christus uit. "Doch de Heere zeide tot mij: Werp ze heen voor de pottenbakker; een heerlijke prijs, welke Ik waardig geacht ben geweest van hen; en ik nam die dertig zilverlingen en wierp ze in het huis des Heeren voor de pottenbakker."
Hoe duidelijk spreekt Zacharia in deze woorden van Juda's verraad, waarvoor hem dertig zilverlingen gegeven zijn. Bij de overdenking van het 12e en 13e vers hopen wij hierbij breder stil te staan. Alleen merken wij hier op, dat het elfde hoofdstuk, dat wij thans wat nader gaan bezien, van de verwerping van de Messias spreekt. Het oordeel der verwoesting, waarvan hier gesproken wordt, moet dus in verband met die verwerping gezien en tot de tijd van de Romeinen gebracht worden, nadat de Heere Jezus is ten hemel gevaren. Dat oordeel wordt eerst in het gemeen voorgesteld in de eerste drie verzen, en daarna tot vers 12 meer in het bijzonder uitgewerkt.
Onder de benaming Libanon spreekt de Heere Jeruzalem en geheel Kanaän aan. Dat geschiedt wel meermalen in de Schrift. Zo zegt Jesaja: "En Hij zal met ijzer de verwarde struiken des wouds omhouwen en de Libanon zal vallen voor de Heerlijke." Kennelijk ziet Jesaja in dat woord op het neerwerpen van Sion. "Die hoog van gestalte zijn zullen neergehouwen worden en de verhevenen zullen vernederd werden" (Jes. 10 :33, 34). Welnu, zo spreekt ook Zacharia het volk toe, dat hoog en verheven is en weigert te bukken voor Vorst Messias.
Libanon is het beroemde grens-gebergte in het Noorden van het beloofde land. Vooral om zijn cederen was het geroemd. Dit gebergte sloot de toegang tot Kanaän van het Noorden. Het hield de vijand van de erve Jacobs, onneembaar als het was, en sterker dan elke fortificatie. Doch de Heere zal dit gebergte openen. Hij beveelt door de profeet:

"Doe uw deuren open, o Libanon."
Een sterke vijand komt, om land en volk te verderven. De Romeinse wereldveroveraar zal ook het Heilige Land nemen. Het vuur zal de cederen van Libanon verteren. Niet alleen de vreselijke verwoesting der wapenen zou het volk treffen, maar boven de bloedstortingen zouden de vijanden het land in vuur en vlam zetten. Naar het Woord des Heeren is het geschied. Zelfs de tempel te Jeruzalem is door het vuur verteerd en van de grootse gebouwen is geen steen op de andere gebleven. Ook verteerde het vuur van verdeeldheid het volk. De heerlijken en aanzienlijken, die bij de cederen van Libanon vergeleken worden, en die gezeten waren op de stoel van Mozes; de Vorsten en de Raadsheren, die het hoogste gezag voerden, hebben door onderlinge twist, het vuur van het verderf gestookt, waardoor zij als stoppelen verteerd werden. Maleachi sprak eveneens van deze vreselijke tijden, die zich met geen pen laten beschrijven, zeggende: "Want ziet, die dag komt, brandende als een oven; dan zullen alle hoogmoedigen en al

wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de Heere der heirscharen, die hun noch wortel, noch tak laten zal."
Ja, niet alleen de groten, de vorsten en de raadsheren zouden vallen, maar ook de mindere overheden. Dezen worden beschreven als de dennen.

Vers 2: ***"Huilt, gij dennen; dewijl de cederen gevallen zijn; dewijl die heerlijke bomen verwoest zijn; huilt gij eiken Basans, dewijl het sterke woud neergevallen is."***
Zacharia spreekt alsof het oordeel reeds ware geschied. Daardoor wijst hij niet alleen de zekerheid er van aan, doch ook dat het gericht Gods nabij is. Het bloed, dat het verstokte volk heeft ingeroepen over zich en zijn kinderen, het versmade bloed van Christus roept om wraak. De machtigen Israëls, die het volk hebben misleid, met de oversten van het volk, die onder hen stonden en alle groten Israëls, die in het land verspreid waren, zouden voor allen getroffen worden. Door de eiken van Basan worden deze laatsten verstaan. Als eiken dachten zij zich vast ingeworteld. Zij meenden te staan in eeuwigheid. Maar de Heere zou hen omkeren. En met hen geheel het volk, dat als een sterk woud, de dag der toekomst durfde trotseren; dat volk zou huilen.
Zo zou de val van de enen, die van de anderen medebrengen. De cederen zouden de dennen en deze wederom de eiken van Basan en het sterke woud in de val medeslepen. Noch grootheid van de wereld; noch macht en aanzien bij het volk; noch rijkdom en welvaart zouden uit de hand des Heeren kunnen redden. Het vuur verteerde allen. O, die vreselijke dag des oordeels! Johannes de Doper sprak er waarschuwend van: "En ook is alreeds de bijl aan de wortel der bomen gelegd; alle boom dan, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen." Die bijl viel welhaast, noch ceder, noch den, noch eik sparende. Hoe hecht men ook het staatkundig en maatschappelijk leven waande, tot welk een ontwikkeling en rijkdom het volk kwam, God maakte met haast een omkering en niemand vermocht te redden uit Zijn hand.
Dit alles is geschied. Jehovah's hand is daarin echter ook tegen ons opgeheven. Uit hetgeen Israël overkomen is, moge ieder volk en bijzonder ook het Nederlandse volk leren, hoe vreselijk de dag der wraak zijn zal over de verachting van de genade Gods. Dat maakte de gramschap Gods zo vreselijk over Israël, dat dit volk het bloed van Christus had verworpen en onrein geacht. Maar doet Nederland minder? De Heere heeft ons volk met een machtige arm verlost uit Rome's duisternis en overheersing. Hij bracht dit land onder het bloed des verbonds. Zijn Woord gold als richtsnoer voor wet en leven. Overheid en onderdaan waren aan het Woord Gods gebonden. Het ging dit volk wel. God maakte het groot en rijk en machtig.
Maar onze overheden en het volk samen rusten niet voor zij de band, die God eens heeft gelegd, hebben doorgesneden Een vloed van ongeloof heeft het land overstroomd. Het bijgeloof van Rome heeft de kop opgestoken en de teugels van het bewind in handen genomen. Zelfs het nageslacht der Reformatie beijvert zich, om Rome op de troon te verheffen, en verkoopt ons volk om een schotel linzenmoes. Onder de leuze, dat men de revolutie bestrijden wil, maakt men Rome vet en sterk, als de sterke stieren van Basan.
Arm Nederland! U gaat de dag des oordeels tegemoet. Gods geboden zijn als niet geacht. Van Gods ordinantiën roept men luide, dat zij uit de tijd zijn. Men maakt een verbond met de dood en een voorzichtig verdrag met de hel. Hoewel de Heere lang gewaarschuwd heeft en Zijn verschoning over ons land heeft uitgebreid, is er geen wederkeren tot de God der vaderen. Men waant zich wijzer dan die allen. Een verwaterde godsdienst wordt onder de naam van Gereformeerd het volk opgedrongen. En dit heeft het graag alzo. Gods werk wordt als overbodig op zij gezet. Wie aan de bevindelijke kennis van ellende,

verlossing en dankbaarheid nog vasthoudt, wordt voor ziekelijk uitgekreten. Met een Ingebeelde hemel dreigen duizenden het eeuwig verderf in te storten. De vijandschap tegen het ware werk en volk des Heeren neemt hand over hand toe. Op Christelijke wijze wordt de wereld gediend.
Wat is bij ons nu niet Christelijk. Kom bij de Hoge Overheid; zie naar de mindere overheden, let op Nederlands hogescholen, eens van grote roem; geef op geheel het volk acht; en vraag dan of de zonde van jaar tot jaar niet dermate toeneemt, dat Gods twist met ons niet uitblijven kan. Reeds smeult het vuur, dat onze cederen dreigt te verteren. Ligt niet de bijl alrede aan de wortel der bomen? Armoede; werkloosheid; lediggang bij honderdduizenden is onder ons. En wie buigt onder des Heeren slaande hand? Van de heuvelen en bergen wordt heil verwacht. Op Genève, op Londen en wie weet op welke samenkomst van de wereldgroten meer wordt de hoop gebouwd. Echter zal geen verbond der machtigen ons kunnen redden uit de hand des Heeren ten dage der verbolgenheid. Bouwt, gij machtigen der aarde, zo veel Babylonische torens als gij wilt, God zal de spraak verwarren. O, gij cederen van Libanon en gij dennen! mitsgaders gij eiken van Basen en gij sterk woud! Vorsten en Raadslieden en groten en rijken vernedert u voor het aangezicht des Heeren eer de dag des oordeels komt, want die zal als een vuur verteren. O, merkt er toch op, Nederlands volk; verlaat de zonde; treedt op de weg des verstande. Komt tezamen en vernieuwt het verbond met de God onzer vaderen. Wie weet, de Heere mocht Zich onzer ontfermen! Staat af van uw hoogten en beweent de zonde, eer gij huilen zult vanwege het gericht des Heeren Heeren.

Vers 3: ***"Er is een stem des gehuils der herderen, dewijl hun heerlijkheid verwoest is; een stem des gebruis der jonge leeuwen, dewijl de hoogmoed der Jordaan verwoest is."***

Herders werden de dienaren van Christus' kerk genoemd; de priesters en profeten onder het Oud Verbond; de leraren en opzieners onder de nieuwe dag. Zacharia hoort hun stem des gehuils, want hun heerlijkheid is verwoest: Blind voor en vijandig tegen de heerlijkheid van Christus zijn Zij met "de Joodse kerk ten onder gegaan. En huilen zullen de blinde leidslieden der blinden, die ook de kerk in ons vaderland aan de rand van het verderf brachten; die de oprechten vervolgden en benauwden en nog niet anders doen. De dag des Heeren zal hen schuldig stellen. Een verwoeste en verdeelde kerk is de vrucht van hun handelen. Met de overheden, die hier jonge leeuwen genoemd worden, spannen zij samen om de waarheid Gods te onderdrukken. De hoogmoed der Jordaan is verwoest; de schoonheid harer oevers; het geboomte en de gewassen; de kloven en holen harer begeleidende gebergten. Kortom, het land is een verwoesting geworden. God heeft Zijn volk niet verstoten; Hij behoudt Zijn uitverkorenen; maar Israëls kerk- en burgerstaat is gevallen onder de slaande hand Gods.
De Heere geve het ons te verstaan. Ook Nederlands kerk staat schuldig. Haar dienaren hebben heerschappij over haar geoefend; zij hebben met de machtige hand der overheid, die met de rechten van Koning Jezus de spot dreef, de kerk in boeien geslagen. O, tot hoe lang? Zal de stem des gebruis ook hier -gehoord Worden, als de Heere om Zijn rechten komt? Zonk de kerk reeds niet van haar hoogte af? Werd de schoonheid van de. Jordaan alrede niet: vertreden? Zal zij geheel verwoest worden? De Heere ontfenne Zich onzer en stokte Zijn Geest over ons uit, en doe ons tot Hem wederkeren. Hij verwekke heídéren, die het volk weiden met verstand en wetenschap.
De vermaning geldt niet minder Gods Kerk. Gods dienaren worden door de profeet aangesproken in wetenschap. Overheid en kerk beide, doe de Heere, hand aan hand tot

Hem komen, om met een schuldig volk het verbond te vernieuwen, dat eens met de God der goden plechtig en heilig gesloten is.

Beschouw, gedenk Uw vastgestaafd Verbond;
Laat dat Uw hart tot ons in liefd' ontvonken;
Het land is vol van duis'tre moordspelonken,
Van waar 't geweld ons grieft met wond op wond.

SLACHTSCHAPEN
Alzo zegt de Heere, Mijn God: Weid deze slachtschapen. Zacharia 11 :4

De profetie neemt hier een grote wending. Werd in de eerste drie verzen van dit hoofdstuk de onderdrukkende overheden en verleidende herders het oordeel aangezegd, thans wordt Christus sprekende ingevoerd. Hij is de goede Herder. Hij deelt in vers 4 mede, de last, Hem van de Vader gegeven: "Weid deze slachtschapen." De Heere, Mijn God is de Vader, Die de Zoon van eeuwigheid genereert en Hem tot een Verlosser en Zaligmaker van de uitverkorenen gegeven heeft. Hij sprak: "Ziet, Mijn Knecht, Die Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Dewelke Mijn ziel een welbehagen heeft." Christus is de Knecht om de wil van de Vader te volbrengen in betrekking de zaligheid der uitverkorenen. Van Hein schrijft Petrus: "Dewelke wel voorgekend is geweest vliem de grondlegging van de wereld, maar geopenbaard is in deze laatste tijden om uwentwil."
Hij is met Zijn hart Borg geworden voor de uitverkorenen. In Gods eeuwige Raad en Verbond heeft Hij de heidenen geëist tot Zijn erfdeel en de einden der aarde tot Zijn bezitting. En zij zijn Hem gegeven. Hij is het Hoofd Zijner gemeente, liet besturend, maar ook het representerend Hoofd; de tweede Adam, in Wie al de Zijnen gerekend zijn en worden. Van Hem sprak God in het paradijs. Hij werd Adam en Eva geopenbaard als het zaad der vrouw, welks verzenen vermorzeld zouden worden. Profetieën en ceremoniën wezen op. Hem en gaven getuigenis van de verzoening door Zijn bloed. En eindelijk, Hij kwam in de volheid des tijds, ons vlees en bloed vit Maria aannemende. Hij is tot het Zijne gekomen en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Van Zijn eigen volk is Hij verworpen; door Israël genageld aan het hout der vervloeking. Van die schrikkelijke verwerping klaagt Zacharia in het elfde hoofdstuk zijner profetie. Zij bracht het oordeel over het Jodendom, dat er op rust tot de huidige dag. En gelijk Israël zal elk, die in de Zoon niet gelooft, blijven onder de toorn- Gods. Er is geen schrikkelijker zaak dan de verwerping van de enige Heiland en Zaligmaker, ons in het Evangelie aangeboden. En toch, wij willen tot Hem niet komen, om het leven te hebben in Zijn Naam. Wij zijn vijanden van het kruis van Christus.
Daarom heeft de aanbieding van Christus in het Evangelie geen kracht in onze harten. Zij stuit op het stenen hart af, tot een verzwaring van ons eeuwig oordeel, tenzij de Heilige Geest ons hart opent, gelijk Hij bij Lydia deed. Mocht dat onmisbaar voorrecht ons deel worden. Wij zouden schapen worden van Christus, Hij is de Herder, Die de slachtschapen weidt. Gedurig worden in de Schrift Gods kinderen schapen genoemd. Die benaming wijst op hun teerheid en op hun weerloos zijn tegen hun machtige vijanden, als ook daarop, dat zij een dwaalziek hart hebben. Dit doet hen met David erkennen:

Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond,
Dat onbedacht zijn herder heeft verloren.

Zacharia echter spreekt van slachtschapen. Met deze benaming wordt in het bijzonder aangewezen, dat Gods volk gedurig in gevaar is vanwege zijn verdrukkers en ter doding wankelende. Zo klaagde de psalmist: "Maar om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood; wij worden geacht als slachtschapen."
De Heere spreekt door Zacharia allereerst tot de verloren schapen van het huis Israëls, die door hun herders en opzieners aan zichzelf werden overgelaten, ja misleid, geplunderd en gedood werden. Men liet sterven, wat sterven wilde. De oprechte kwam om en niemand nam het zich ter hart. De herders gedroegen zich als bezitters van schapen, die het slechts om winst te doen is en hun kudden verder niet achten. Zo immers zegt de profeet:

Vers 5: "***Welker bezitters hen dooden, en houden het voor geen schuld; en een ieder dergenen, die ze verkopen, zegt: Geloofd zij de Heere, dat ik rijk geworden ben; en niemand van degenen, die ze weiden, verschoont ze.***

Hoe geheel onwaardig de herders waren, van wie Zacharia spreekt, wordt ook wel aangewezen door de benaming bezitters. De oversten beschouwden het volk als hun eigendom. Hun ambt was een koopmanschap geworden. Hun jacht naar geld en macht deed hen het leven der schapen niet achten. In hun blindheid hielden zij het voor geen schuld. Zij prezen en loofden God nog over hun rijkdom. Het waren dieven en moordenaars, door de rechte deur niet ingekomen en gelijk over Simon de Tovenaar de vloek werd uitgesproken, zo was hun geld met hen ten verderve. Gods volk heeft dikwijls veel te lijden gehad van huurlingen, die zichzelf beogen en de kudde weiden noch verschonen. Voorwaar dit was niet alleen ten tijde van het goddeloze Sanhedrin.
Zo is het nog. Deze indringers zijn in Nederlands kerk bij hopen. Zij verkrachten de waarheid en misleiden de zielen. Zij zoeken zichzelf, koopmanschap bedrijvend met de zielen der mensen. Zij zijn vijanden van het oprechte volk van God. Hun haat tegen degenen, die God vrezen, kunnen zij niet bedwingen. Zij doden de schapen. Zij zijn niet alleen dieven, maar ook moordenaars. De zielen vermoorden zij. Zelf weigeren zij in te gaan in het koninkrijk Gods en bovendien verhinderen zij anderen in te gaan. En zij houden het voor geen schuld. Hoewel hun zonden om wraak ten hemel roepen en niettegenstaande de Heere Zijn volk bewaart als het zwart des oogappels, spreken deze bedriegen zichzelf vrij.
Hun blinde ijver maakt hen een vervolger der gemeente en doet hen blazen dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren, gelijk Paulus in zijn eertijds. Maar zij menen als Saulus Gode een welgevallig werk te doen. De oprechten in Sion werpen zij uit. Zij roemen in hun gezond geloof en in hun gezond verstand en in het werk, dat zij hebben tot stand gebracht Zij loven de Heere, dat zij rijk geworden zijn. Maar deze bezitters doden de slachtschapen en verkopen ze. En wat de toestand van Gods arme volk nog droever maakt, was wel dit, dat niemand ze verschoonde. Niemand, die voor deze slachtschapen het op nam. De valse herders hadden geheel de macht en deden naar welgevallen, als schapen werden Gods lievelingen ter slachting overgegeven.
Maar de Heere zal het opnemen. De dag komt, dat deze bezitters staan zullen voor Gods rechterstoel. O droeve leraars! hooghartige en bittere vijanden van het arme volk van God! hoe vreselijk zal uw oordeel zijn, als het misleide volk tegen u getuigen zal, dat gij niet vrij zijt van hun bloed en de Heere Zelf wreken zal het leed, dat gij Zijn kinderen hebt aangedaan.
Verlosse de Heere Zijn Kerk van hier beschreven voorgangers. Ontferme Hij Zich over Nederlands Kerk en verwekke Hij herders, die de kudde weiden met verstand en

wetenschap. Onder hun prediking wordt het volk gevoed; in hun bediening ligt een getrouwe waarschuwing voor misleiding; zij wensen niet te prediken. dan Jezus Christus en Die gekruist. Vliedt toch van de valse leraars en zoekt om het heil van uw onsterfelijke ziel en dat van uw zaad, zoekt, jong en oud, de rechte bediening van Gods eeuwig getuigenis. Onder die bediening wil de Heere wonen. Daar weidt Christus de slachtschapen.

Deze slachtschapen zijn de uitverkorenen Gods; de gekochten met het bloed des Lams. Dood en verderf zijn ook zij van nature onderworpen. Maar de Heere rukt hen uit de staat hunner ellende. Daartoe heeft de Vader Zijn Zoon gegeven en Deze stelde als de getrouwe Herder Zijn leven voor Zijn schapen. Hij droeg de schuld Zijner uitverkorenen en werd om hun zonden veroordeeld tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Hij vertrad satans kop, om Zijn volk uit diens klauwen te verlossen. En Hij bewaart dit duur-gekochte volk, dat niet één zal verloren gaan. Het weiden van deze Herder is niet alleen het toebrengen van de gegevenen van Zijn Vader, maar ook hun voortdurende verzorging en bewaring.

Als slachtschapen zijn Gods kinderen in de wereld dikwijls verdrukt, verlaten, kwalijk gehandeld; alleen voor de dood geacht. De bange strijd tegen de driehoofdige vijand is soms zeer hoog. De weg is eng en de poort nauw, die tot Christus leidt. Alles buiten Christus moet prijsgegeven, waarop wij van nature steunen en waarvan wij na ontvangen genade onze grond van zaligheid zouden maken. Het wordt een verloren gaan en om-komen. Maar hier zijn de weidingen van Christus, Die gezonden is tot de verloren schapen van het huis Israëls. De lastgeving van Zijn Vader luidde, deze slachtschapen te weiden. En het is Zijn grote vermaking deze last te - volbrengen. Hij zal u niet verlaten; Hij weidt in Zijn Woord en verheerlijkt Zich in de bevestiging van het werk, dat Hij in u begonnen is. Tegen de dwaasheid van hun eigen hart wil Christus Zijn slachtschapen bewaren. Als schapen zouden zij eeuwig afdolen van de weg des levens. Zo het aan hen overgelaten was te geloven; vast te houden; de genade te bewaren; te volharden op de weg des levens, het was onherroepelijk verloren. Maar deze Herder weidt de slachtschapen. Hij heeft voor hen gebeden, dat hun geloof niet ophoude. Zijn belofte is tweeledig in betrekking hun volharden op de weg des levens. De Heere zal hen niet verlaten en Hij zal maken dat zij van Zijn wegen: niet afwijken. Zo zullen door deze Herder de slachtschapen geweid worden ten eeuwigen leven. En geen van dezelve zal verloren gaan.

En eindelijk, de Vader verordineert Christus om de slachtschapen te weiden in de verdrukking waaraan zij onderworpen zijn in dit leven. Die verdrukking is velerlei. Onder de gemene oordelen gaan ook Gods kinderen door. Bovendien treffen ook hen elk de tegenheden, welke de Heere hun toezendt. De vijandschap van de goddeloze en godsdienstige wereld is groot; de tegenheid dikwijls zwaar. Maar de Herder Israëls onthoudt Zijn volk de ondersteuning en vertroosting niet. Zo blijft er voor Gods volk over een: doch niet, waarvan Paulus spreekt in 2 Cor. 4, zeggende: "Als die in alles verdrukt worden, doch niet benauwd; twijfelmoedig doch niet mismoedig; vervolgd, doch niet daarin verlaten; neergeworpen, doch niet verdorven." Zo een "doch niet" zal door de bewaring en weiding van de Herder der schapen blijven.

O volk van God, vrees niet. Al zou u altijd in de dood overgegeven worden om Jezus' wil, het zou slechts zijn opdat het leven van Jezus in uw onsterfelijk vlees zou geopenbaard worden. Des Vaders welbehagen zal door de hand van Christus volvoerd worden. En in dat welbehagen sprak de Vader: *Weidt deze slachtschapen*. Christus zal de

slachtschapen hoeden en weiden ten eeuwigen leven, en de tranen van de ogen afwissen en de stem des drijvers doen ophouden.

GODS OORDEEL

Zekerlijk, Ik zal niet meer de inwoners dezes lande verschonen, spreekt de Heere; maar zie, Ik zal de mensen overleveren, elkeen in de hand zijns naasten en in de hand zijns konings, en ze zullen het land te morzel slaan, en Ik zal ze uit hun hand niet verlossen.
Zacharia 11 :6

In vers 6 kondigt Zacharia Gods oordeel aan, dat vanwege hun verharding onder de slagen, tot algehele verwoesting over de, Joden komen zal. Het verval, dat onder Israël gekomen was, werd steeds groter en algemener. Elke tak van het volksleven werd verdorven. Godsdienstig en staatkundig en maatschappelijk zonk geheel het volk steeds dieper. Bij rijk noch arm; bij overheden noch onderdanen was enig opmerken op de stem des Heeren, die in al de bittere tegenheden nog sprak en riep, om tot Hem van de zonde. weder te keren. De herders hadden geen medelijden met de schapen en het volk beklaagde zich evenmin. "Mijn volk, zegt de Heere, heeft het graag alzo." Laag geplaatsten en hoog met eer gekroonden, allen werkten samen, om de mate der ongerechtigheid vol te meten. Daartoe zou het komen. Dwaalt niet, God laat Zich niet bespotten. Aan Zijn grote lankmoedigheid komt eens een einde. "Zekerlijk, Ik zal niet meer de inwoners dezes lands verschonen, spreekt de Heere."
Het hellend vlak der zonde voert ieder, die het betreedt, met toenemende vaart ten verderve; ook elk volk. En het verval van een volk vangt aan met het verval der kerk Gods. Het oordeel begint van het huis Gods, want daar ligt de diepe oorzaak van de breuk. Allereerst bij Gods volk. Zo dat volk van de Heere afwijkt, gaat het gebed en de vermanende stem ontbreken. Alras wordt in de zichtbare kerk de wereld meer en meer gediend. Steeds stouter treedt de werelddienaar op. De zonde wordt geen kwaad meer geacht. Geheel het volk rent openlijk de wegen der zonden op. Gods geboden worden vertrapt, God miskend, geloochend, genegeerd. "De Heere ziet het niet; en de Heere merkt het niet",.... dát wordt de brute taal der godlozen. Met de kerk zonk ook onze staat en maatschappij tot aan de rand van het verderf.
O, Gods volk ga dit verval ter hart. Kerk en overheid en volk kome in de schuld, eer de lankmoedigheid ten einde is en Hij ook van ons spreken zal: "Zekerlijk, Ik zal niet meer de inwoners dezes lands verschonen." Wee, wee, wee, het land, dat zo'n woord treffen zal! Zie het aan het oude bondsvolk Israël. Tot dat volk had Zacharia het Woord des Heeren te spreken; het onveranderlijk en zeker woord: "Ik zal niet meer verschonen." Dat woord zal zeker zijn. Het is vast besloten.
"Zekerlijk", spreekt de Heere. De dagen zouden komen en zijn gekomen, waarin het openbaar werd. Zo ver was het verderf der zonde in Zacharia's dagen reeds doorgetrokken, dat aan Gods oordeel geen keren meer was. En tot zo'n rijp worden voor Gods oordeel komt het met elk zondaar en met elke natie, als de roepstemmen Gods tot bekering niet baten. Zouden wij niet moeten vrezen, dat ook Nederland zich voor het oordeel rijp maakt?
Zou dat "Zekerlijk" ook ons gelden vanwege de verharding van ons hart? *O land, land, land, hoor des Heeren Woord*! Hoor het, terwijl Gods hand nog verschoont! Hoort het groten en kleinen, armen en rijken, want het geldt ons allen; de dennen en cederen en eiken van Basan, waarvan Zacharia tevoren sprak.

Geen zondaar zal 't gewis verderf ontkomen,
Als in 't gericht door God wordt wraak genomen.

De Heere zal niet meer verschonen. Dat deed Hij zo dikwijls en zo langdurig. Doch het baatte niet. Nu komt het einde. Het volk heeft zijn eigen ondergang afgesmeekt. Welnu, die ondergang komt. Allen zullen het zien. Maar dan te laat. "Waarlijk ongelukkig zijn zij, met wie de God van barmhartigheden geen medelijden meer wil hebben."
Och, of de volkeren van onze bange tijd; och, of Nederlands vorstenhuis en volk de Heere nog te voet viel, terwijl de Heere nog roept: *Wendt u naar Mij toe en wordt behouden.* Israël zij ons tot een afschrik van een God, Die ten enenmale is gelijk gij. De Heere is goed, maar ook recht. Zijn gerechtigheid eist wraak over de zonde. De dag der wraak komt. Die vreselijke dag komt voor ieder persoonlijk als ook voor ieder volk, tenzij verzoening gevonden worde voor de zonde. Die dag zal groot zijn. In de voltrekking van het lang gedreigde oordeel zullen de fiolen van Gods gramschap worden uitgegoten. Hoe lang zal de Heere ons nog verdragen? Met vreze moeten wij dikwijls op onze kinderen zien. Arm opgroeiend geslacht, wat zal u wellicht nog overkomen!
Laat ons op Israël letten. Horen wij, mocht het zijn, opdat wij voor Gods gerichten leerden beven en de zonde verlaten, wat Zacharia tot het nageslacht van Jacob te zeggen heeft.

"Maar zie, Ik zal de mensen overleveren, elkeen in de hand zijns naasten en in de hand zijns konings."
Mensen noemt de Heere thans de inwoners van het land. Mensen, omdat zij in alles betoonden gevallen Adamskinderen te zijn; brekers van het verbond; hun verderf over zich halend door moedwillige ongehoorzaamheid; voorwerpen van Gods toorn en verdorvenen door de zonde. Zo mocht de Heere onszelf doen kennen. Wij zouden met Paulus uitroepen: "Ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont." Zo mocht ons volk zich zien opdat het zijn Rechter om genade leerde bidden. Als God de mens aan zichzelf overgeeft, komt wel openbaar wie hij door de zonde geworden is. De hoog geroemde mens is hatelijk en elkaar hatende. Geen beschaving kan dat diep verderf wegnemen. Het kaartenhuis van de veelgeprezen beschaving zinkt telkens weder in elkaar. De wereldoorlog, die ons nog diep in het geheugen ligt, leverde daarvan in de jongste tijd wel een onweersprekelijk bewijs. Mensen noemt de Heere ons in Zijn Woord, opdat wij ons vernederen voor Zijn heilig aangezicht. Wilt gij vernemen wat de mens is? Zie naar Israël. Elkeen streed tegen zijn naaste. Men viel op elkaar aan met een wreedheid, groter dan de heidenen aan Israël betoonden. Bij niemand was men meer veilig. De dagen zijn gekomen, waarin 't woord van Zacharia's profetie in vervulling ging. De koning, van wie het blinde, verharde en Christus-verwerpende volk had geroepen: "Wij hebben geen koning dan de keizer"; die koning (Rome's heerser), is gekomen tegen Jeruzalem. De inwoners van het land zijn in zijn hand gevallen. Uitgehongerd; door wanhoop gefolterd hebben de Joden moeten dragen de vloek, die zij over zichzelf hadden gebracht. Jeruzalems stad en tempel zijn verwoest. Geen steen is op de andere gebleven.
En toch nog erger, nog onbeschrijflijker was het leed, de smart, de gruwel die de Joden overkomen is door de hand van hun naasten. Wat de Joodse geschiedschrijver Josephus ons van de slachting der Joden verhaalt en dat doordat de Heere elkeen overgaf in de hand zijns naasten, moet ieder, die het leest, ten diepste ontroeren. Onder de duizenden Joden, die in Jeruzalem een toevlucht hadden gezocht, ontstonden vele partijschappen die

niet aflieten elkaar te bestrijden. Zelfs toen de Romeinen de muren rammeiden, ja alreeds in de stad waren ingedrongen, toen nog viel de ene partij op de andere meedogenloos aan. Vooral de Zeloten bedreven gruwelijke wreedheden. De ellende was onbeschrijfelijk. Terwijl de tempel reeds ten dele verbrand was, zag men, (zo schrijft Josephus) een oneindige menigte in de stad door hongersnood vergaan. Uit het minste vermoeden dat men had van enige spijs, die er ergens in een huis nog overig was, ontstond een krijg; ja de beste vrienden werden vijanden, omdat elk tot onderhoud zijns levens de spijs de andere poogde te ontrukken. Het Ieder van hun schoenen en schilden aten zij op, en het verrot hooi, waarvan men een handvol voor vier Attische penningen verkocht, diende hen tot spijs.

Ja het woord van Jeremia is vervuld, dat barmhartige moeders hun kinderen gegeten hebben. Maria, de dochter van Eleazar, een adellijke vrouw, doodde haar eigen zoon, kookte en at hem. Zelfs de ruwe benden in Jeruzalem gruwden van deze afschuwelijke daad, die meer dan de nauwgezetste beschrijvingen, die onuitsprekelijke oordelen Gods tekent over een Hem verwerpend volk.

Zevenennegentig duizend Joden werden gevangen gemaakt door de Romeinen; elf-honderd duizend lieten het leven. Stad en tempel werden de vlammen ten prooi gegeven. Het is vervuld, wat de Heere dreigde: "en zij zullen dit land te morzel slaan en Ik zal ze uit hun hand niet verlossen." En zo God niet verlost, wie zal dan behouden? Het bloed van Christus is gekomen over de Joden. Dat bloed, dat zij nog onrein achten. Gods oordeel heeft het volk getroffen, dat weigerde voor Hem te buigen.

En nu tenslotte moge toch een ieder tot zichzelf inkeren en vragen, wat de Heere door Zijn Woord tot ons te zeggen heeft. O, beeft voor Zijn geduchte macht. De gerichten Gods zijn op aarde; zijn over geheel de wereld; zijn ook over ons land. En wie merkt er op? Wij hollen voort op onze weg en weigeren te bukken. Los van God! dat is onze leuze. Spelend, bioscopen, dansend, gaat ons volk ten verderve. Och, of de Heere ons met de zonde breken deed. Geen vrome leuzen kunnen ons redden. Verlaten van de zonde is ons nodig. Eén staatkunde slechts is de ware, die staatkunde, namelijk die onvoorwaardelijk terugroept naar Gods Woord. Tot die terugkeer bewege de Heere het hart van Vorstenhuis en volk eer ook over ons het oordeel der verwoesting komt. De Heere verwaardige ons Hem te zoeken terwijl Hij te vinden is.

Dat worde door genade ons persoonlijk geschonken. Wij gaan de eeuwigheid tegemoet. O lezer! dat u de tijd leerde uitkopen. De dagen zijn boos, doch de Heere geve u uw ziel tot een buit. U zou waarlijk en eeuwig gelukkig zijn. Welke bange wereldweeën ook komen zullen, Gods volk is een bevoorrecht volk. Dat het bij de Heere schuile en onder Zijn vleugelen verberging vinde. Roept tegen de zonde, volk van God! Maakt uw ziel vrij van een volk als dit is. En verwaardige de Heere u te worstelen aan de troon der genade om de bekering van Nederlands volk, eer het besluit bare. Want de dag gaat als kaf voorbij.

DE VOLVOERING VAN DE LAST VAN DE VADER

Dies heb Ik deze slachtschapen geweld, dewijl zij ellendige schapen zijn; en Ik heb Mij genomen twee stokken; de ene heb Ik genoemd Lieflijkheid, en de andere heb Ik genoemd Samenbinders; en Ik heb die schapen geweid. Zacharia 11 :7

In het 4e vers van Zacharia 11 is ons beschreven de last, die de Vader Christus gaf: "Weid deze slachtschapen." God de Vader heeft Zijn Eniggeboren Zoon verordineerd om Israëls herder te zijn en om de verloren schapen van het huis Israëls te zoeken en zalig te maken. Tevens sprak de profeet van het oordeel, dat over het vleselijk Israël komen zou, dat de verwekte Herder verwerpen zou. Dit vreselijk oordeel overdachten wij een vorig maal. De ontzettende verwoesting van Jeruzalem is een ernstige waarschuwing voor elk volk, om de rechten en inzettingen des Heeren te houden, maar ook voor elk mens tot verlating van de zonde en om de knie voor Koning Jezus te buigen. Vreselijk zal het zijn, te vallen in de handen van de levende God. Zijn recht zal het oordeel van de eeuwige dood voltrekken over ieder, die Zijn stem is ongehoorzaam geweest. De toorn Gods blijft op ieder, die de Zoon ongehoorzaam is. En toch, niemand kan noch wil geloven in Hem ten eeuwigen leven. Och, of door de krachtige overreding van de Heilige Geest, de schrik des Heeren ons bewoog tot het geloof.

Nadat de Heere het gericht over de verharde Joden heeft aangekondigd, spreekt Hij in vers 7 van de volvoering van de last van Zijn Vader: ***"Dies heb Ik deze slachtschapen geweid."***
Zo sprak Christus ook in Joh. 17: "Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen.. .., Ik heb Uw Naam geopenbaard de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt." De wil van de Vader was de wil des Zoons. In God is slechts één wil, ook in betrekking de zaligheid verloren zondaren bereid. Van de Vader gezalfd, betuigt Hij als de Christus: "Zie, Ik kom, in de rol des boeks is van Mij geschreven." Christus zal voor de Zijnen zorgen. Hij zal de slachtschapen weiden; Zich voor hen geven en hen toebrengen en bewaren. Hoe ellendig en veracht zij ook wezen mogen, Hij zal hen niet verachten. De valse herders zoeken het grote en voorname, datgene, waarmede zij zich verrijken konden; zij zoeken zichzelf. Doch de Heere Jezus zoekt de slachtschapen. Aan armen wordt het Evangelie verkondigd (Matth. 11 :5). De algehele ellendestaat van deze slachtschapen maakte Zijn komst noodzakelijk. Indien nog enig redmiddel in hemel of op aarde ware te vinden geweest, voorwaar, de Zone Gods had Zijn hemeltroon niet behoeven te verlaten. Doch er was niemand, die hielp. Toen heeft Zijn arm Zich heil beschikt. Daarom heeft de Heere Zijn schapen geweid, dewijl zij ellendige schapen zijn. Christus zag hen, als schapen die geen herder hebben en Hij werd met innerlijke ontferming bewogen (Matth. 9 :36).
Ellendigen zijn wij allen van nature. Het woord wijst op uitlandig zijn, op ballingschap. Gelijk Absalom verbannen was van zijn vader David, zo zijn alle Adams nakomelingen ballingen van God. Om de bondsbreuk en door dadelijke zonden zijn wij uit de gemeenschap Gods gebannen. Gods onkreukbare rechtvaardigheid en volmaakte heiligheid vermogen niet enige gemeenschap te hebben met de zondaar. God is een verterend vuur en een eeuwige gloed, hij Wie de zondaar niet wonen zal. Ellendige schapen zijn wij, dewijl wij zonder God in de wereld zijn, en mitsdien de eeuwige dood onderworpen. En wat bovendien nog onze ellendestaat zeer verzwaart, dat is wel dit, dat niemand zich zijner ellende bewust is. Een mens leeft in zijn blindheid voort, springend

en huppelend over de wereld met de slavenboeien der hel geboeid, als ware hij vrij. Voor het allerminst bekommert hij zich niet over het vonnis des doods, dat de Rechter van hemel en aarde over hem geveld héeft. "Laat ons eten en drinken en vrolijk zijn", zo roept de een; "ik deed niemand ooit te kort en leefde fatsoenlijk; waarom zou ik vrezen?" zo vraagt een ander; "ik werd gedoopt en heb een gereformeerde belijdenis; wat ontbreekt mij nog", zo spreken duizenden; "ik ben niet ongevoelig en heb wel indrukken en overtuigingen gehad"; zo vleide zich weder menigeen; ik.... doch waarom verder voortgegaan met de droggronden op te noemen, die bewijzen, hoe blind de mens van nature is voor de jammerlijke ellendestaat, waarin hij geboren is. Hij grijpt een stroohalm vast, waarmede hij in het verderf neerstorten zal, in stee dat hij als een geheel ellendige tot Christus komen zal, om behouden te worden. Hiervan is hij in het diepst van zijn ziel afkerig.

Zie nu hier het grote werk van Christus. Hij is om zulke ellendigen gekomen. Vijanden worden door Hem met God verzoend. Hij kocht de ellendige schapen, die dood waren door de misdaden en de zonden. En Hij zoekt hen en trekt hen eer zij Hem zoeken. Ook in het weiden Zijner ellendige schapen is Christus de eerste. Het behoort tot het weiden, waarvan hij spreekt bij Zacharia, dat Hij de ellendigen redt van het verderf. Hij opent de ogen en doet deze ellendigen zich kennen in hun ellendestaat. De Heilige Geest overtuigt van zonde. O, hoe geheel ellendig en verloren worden de schapen van Christus dan. Hun blijdschap in de wereld is ten einde; hun zandgronden van eigen gerechtigheid vallen weg. Schuldig aan al Gods geboden, kloppen zij op de heup en hebben zij berouw in stof en as. God te missen wordt hun erge: dan de dood. Met tranen maken zij hun wang en leger nat. In hun bange nood zoeken zij ontkoming van het oordeel, dat dreigt. Niemand echter kan hun ziel redden van de dood. En hun tranen, èn hun bidden, en hun zoete gestalten, waarin zij zo menigmaal hoop mochten scheppen; noch het volk Gods, waarmede zij wensen te leven en te sterven; noch Gods knechten, die hun menigmaal tot lering en vertroosting waren .... Niemand en niets kan hen vrijmaken uit de ellende, waarin zij verkeren. En bij dat alles werd de schuld van dag tot dag groter, en ging het in hun ziel steeds meer achteruit. Gans ellendig worden deze schapen. Buiten Christus kunnen zij niet. Alle hoop op eigen kracht en mensenhulp moeten zij opgeven. De dood staat hun voor ogen. Voorwaar ellendige schapen zijn het door ontdekkende genade in hun eigen oog voor God.

En aan deze ellendigen nu zal Zich Christus openbaren als de Herder, Die de Vader verordineerde om hen te weiden. Want al kunnen zij het niet geloven, evenwel zijn zij het voorwerp van des Vaders welbehagen en van de liefde des Zoons en van de Heilige Geest. Dies heb Ik deze slachtschapen geweid, spreekt de Heere.

Hij vermag te spreken van Zijn werk, als voltooid, zelfs eer Hij nog ons vlees en bloed aangenomen en aan het kruis Zich geofferd heeft. Van eeuwigheid is Hij met Zijn hart Borg geworden. In de Raad des Vredes is het Lam geslacht. Het verbond der genade is in de eeuwigheid opgericht en onveranderlijk in God, bij Wie geen schaduw van omkering is. Op die grond zijn de gelovigen van de oude dag in heerlijkheid ingegaan; steunend alleen op het werk van Christus.

En Hij kwam in de volheid des tijds en heeft deze slachtschapen geweid. Hij sprak de woorden des eeuwigen levens en gaf Zich voor hen in de dood. Hun zonde; hun schuld werd opgelegd en de voldoening van Hem geëist; in hun ellende boog Hij neder, opdat Hij hen eeuwig verlossen zou. "Het is volbracht"; alles, wat tot behoud van deze ellendige slachtschapen nodig is. In Hem gerekend zijn zij alrede verheerlijkt en gezet in de hemel. Hun zaligheid kan niet wankelen. Men moest Christus uit de hemel kunnen

rukken, om te verhinderen, dat een van deze ellendige slachtschapen ter heerlijkheid geleid werd. Het werk van de Heilige Geest in de harten van de uitverkorenen is de toe-eigening van hetgeen dezen reeds in Christus hebben.
En in die bediening des Geestes wordt geleerd, dat de Heere Zich "genomen heeft twee stokken." Gelijk een koning een scepter neemt, en een vader een roede ter kastijding, zo neemt de herder een stok of staf om zijn schapen te weiden. De Heere heeft twee stokken genomen. Daardoor leert Hij ons van de volkomenheid Zijner bediening. Hij gaf Zich geheel en al voor de Zijnen. Wat Hij deed, was voor Zijn uitverkorenen. Met beide handen zal deze Herder de ellendige slachtschapen weiden. Buiten Hem is alles tekort, maar al wat in Hem is, is volkomen ter zaligheid van deze ellendigen. Die twee stokken zien op de volheid van Christus als Zaligmaker van de gegevenen van Zijn Vader. Hij heeft Zichzelf gegeven voor hen geheel en al. Zo wij door het geloof Hem mogen zien, moeten wij wel uitroepen: "Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk."
De volheid Zijner bediening komt ook uit in de namen die Hij aan deze beide stokken gaf. Hij toch heeft de een Lieflijkheid en de ander Samenbinders genoemd.
Die namen tekenen de aard van het weiden van Christus. Hij weidt met lieflijkheid en Hij voegt Zijn schapen samen tot één kudde. "*Hij doet mij neerliggen in grazige weiden, zo zingt de Psalmist; Hij voert mij zachtkens aan zeer stille wateren. Hij verkwikt mijn ziel; Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om Zijns Naams wil*." Hij nodigt allen, die vermoeid en belast zijn, opdat Hij hun rust geve voor hun ziel. Dat weiden van Christus verlost de ellendige. Het maakt hem, die geen uitkomst weet, de weg ter zaligheid bekend. Met de stok lieflijkheid vertroost Christus Zijn zuchtend volk met Zijn beloften, en verenigt Hij de geheel verloren zondaar met Hem, Die de schuld voldeed en een eeuwige vrijspraak verwierf. In deze weiding van Christus worden de lieflijkheden gesmaakt der gemeenschap met God en de voorsmaken der eeuwige gelukzaligheid. Hier zijn de samenbindingen van de uitverkorenen in hurk Hoofd en Koning, Die eens sprak: "Een enige is Mijn duive, Mijn volmaakte." De onverbrekelijke samenbinding met Hem, en van de schapen onderling. Met geestelijke en hemelse banden zijn zij onverbrekelijk samengebonden. Welke aanvallen op die banden ook geschieden, zij zullen nimmer breken; zelfs de verhouding van de liefde zal, hoe droevig deze ook zij, de samengevoegden niet van één rukken.
O, volk van God, zoekt elkaar. Samengevoegden in Christus! Dat uw scheidingen worden weggenomen. De dagen die wij beleven, zijn boos. Hoe veel te meer is het Gods volk nodig samen te komen, en gelijk de eik en de haageik, bij het afvallen der bladeren steunsel te hebben in elkaar. De Heere weide ons met Zijn stokken Lieflijkheid en Samenbinders.

HERDERS EN SCHAPEN VERWORPEN

En Ik heb drie herders in één maand afgesneden; want Mijn ziel was over hen verdrietig geworden, en ook had hun ziel een walg van Mij. En Ik zeide: Ik zal vlieden niet meer weiden; wat sterft, dat sterve, en wat afgesneden is, dat zij afgesneden, en dat de overgeblevenen de één des anderen vlees verslinden. Zacharia 11 :8, 9

Nadat de Heere gesproken heeft van Zijn komst tot het Zijne, doet Hij Zacharia schrijven van de verwerping van de Zijnen en het oordeel dat daarop volgen zal en gevolgd is. Met twee stokken heeft de Heere de ellendige slachtschapen geweid. Hij behoudt Zijn

uitverkorenen, de Bekochten met Zijn bloed, ten spijt van alle helse tegenstand. Die tegenstand was groot bij de valse herders, waarvan gesproken wordt in vers 8. Het leidt geen twijfel, dat de profeet hier valse herders op het oog heeft, omdat van dezen gezegd wordt: "Ook had hun ziel een walg van Mij." Gelijk eens Israël walgde van het manna in de woestijn, zo walgde de ziel van deze valse herders van Christus. Zij haatten Hem; met innerlijke afkeer waren zij vervuld jegens de grote Herder en Opziener der uitverkoren schapen. Zijn rechten_ en inzettingen hielden zij niet. Het zijn de herders, die het Woord Gods verkrachten, de genade verloochenen, Christus wegnemen voor het oog des volks. Zij verleiden de schare en voeren deze naar het verderf. Van zulke herders spreekt Christus in Zacharia's profetie. Hij noemt drie van deze herders;

"Ik heb drie herders in een maand afgesneden."
Aan welke herders hebben wij hier te denken? Uitgesloten is het, dat in dit profetisch woord zou werden gezien op Mozes, Ai on en Miriam. Hier is sprake van valse herders. Ook kan Zaeharia in dit woord niet spreken van Joaohar, Jojakim en Zedekia, die binnen de tijd van 22 jaren van hun koninklijke macht en waardigheid beroofd werden. De profeet spreekt hier van hetgeen nog geschieden zal, al gebruikt hij de voltooide tijd. Niet zozeer aan drie personen hebben wij bij dit woord te denken, als wel aan drieërlá machthebbers, in het bijzonder ten tijde van Christus' omwandeling op aarde. Deze drie herders zijn de vorsten, de priesters en de profeten. Maleachi spreekt van deze drie herder in hoofdstuk 2 :12: "De Heere zal de man, die zulks doet, uitroeien uit de hutten Jacobs, die die waakt, die die antwoordt en die de Heere der heirscharen spijsoffer brengt." De drie herders zijn hier:
a. die waakt, dat is de koning;
b. die antwoord geeft, dat is de profeet;
c. die de Heere der heirscharen spijsoffer brengt, dat is de priester.
Koning en profeet en priester zal de Heere uitroeien, zo spreekt Maleachi. Op hen heeft ook Zacharia's woord het oog. De drie herders, die Christus in een maand afgesneden heeft, zijn de koningen, de priesters en de profeten van Israël, die zich met grote vijandschap tegen Hem stelden; Hem verwierpen en nagelden aan het vloekhout. De Heere zou ze afsnijden. Ja, zo zeker komt hun oordeel, dat gesproken wordt, alsof het alrede geschied was; ook wijst dat spreken in de voltooide tijd de haast, waarmede het vreselijk oordeel zal voltrokken worden; n.l. het oordeel der afsnijding. Deze herders zouden ondervinden, dat zij met al hun wijsheid, verstand en raad niets vermochten tegen de Heere; dat hun macht hen niet zou kunnen beveiligen tegen de gramschap van Hem, Die de riem der geweldigen verslapt en verachting uitgiet over de prinsen (Job 22). Die de geest der vorsten als druiven afsnijdt; Die de koningen der aarde vreselijk is (Ps. 76).
Hij zou deze herders afsnijden; van hun ambt en waardigheid verstoten, ja hun leven afsnijden, dat zij vielen door het zwaard hunner vijanden. God zal ook de overheden des volks eens dagen voor Zijn rechterstoel; de vorsten en profeten en de priesters; de overheden in land en kerk.
O, hoe is van duizenden te vrezen dat zij afgesneden worden. Niet alleen als personen, zullen zij, gelijk alle mensen, voor God rekenschap moeten geven, maar bovendien van hun ambt. Wel is men in onze dagen tot de uitvinding gekomen, die de overheid van de tien geboden des Heeren in haar regering losmaakt; wel heeft men de kerk des Heeren gemaakt tot een opengebroken stad, waarin een ieder leren mag, wat hij wil, maar Gods oordeel wijzigt zich niet naar menselijke ideeën, die de band aan Gods Woord en wet zoeken te verbreken. "Het is recht bij God, dat Hij licht acht, die Hem versmaden." Gelijk

van Saul geschreven staat, zal het van deze herders gelden: "Omdat gij des Heeren Woord verworpen hebt, zo heeft de Heere u verworpen." Hun leiding, met hoeveel vrome leuzen ook gedekt, voert het volk naar het verderf. Wie niet ziende blind is, kan het allerwege waarnemen. O, herders, bemerkt toch het oordeel, dat u dreigt; ook u, herders van Nederland! God heeft de valse herders in Israël ons tot een voorbeeld gesteld. Het zal van de hand der herders eens geëist worden, hoe zij het volk hebben geleid. Hun gruwelijk gedrag is wel bijzonder in het licht gesteld, door hun verwerping van Messias. Geen vermaningen, geen tekenen en wonderen vermochten hen tot inkeer te brengen. Hun haat werd bij de dag groter en voltrok zich in het verkiezen van de moordenaar Barabbas en het verwerpen van Slons Koning, Hem tot de vloekdood verwijzend.
Zij hebben de mate van. Gods lankmoedigheid volgeweten, "Mijn ziel is verdrietig over hen", spreekt de Heere. Hij kan hen niet langer dragen. Hij moet van verdere handelingen jegens deze herders afzien. Op hun volharding en ongeloof is al de arbeid Zijner genade en liefde afgestoten. Zo spreekt de Heere op menselijke wijze, om het schrikkelijke van het gedrag der hier bedoelde oversten te ontdekken. Dit gedrag is te gruwelijker, naarmate de Heere in Zijn neerbuigende goedheid bemoeienissen maakte met die herders. O, dat Nederlands oversten in kerk en staat, dat onze herders het eens mochten bedenken.
In één maand zijn die drie herders afgesneden.
In Gods Woord gelden de profetische dagen voor jaren. Zo sprak de Heere tot Ezechiël: "Ik heb u gegeven elke dag voor elk jaar." Bekend is ook dat de zeventig weken van Daniel, jaarweken zijn en alzo een tijdperk aangeven van zeventig maal zeven jaren. Zo tok hebben wij de profetie van Zacharia te verstaan. In één maand betekent dan in dertig jaren. Dit tijdperk hebben sommige uitleggers gebracht op de tijd van Christus' omwandeling op aarde. In die tijd is het oordeel geveld over deze goddeloze herders; en het is over Jeruzalem voltrokken, ruim dertig jaren daarna.
Hoe het zij, de tijd is bestemd, waarop God Zijn oordelen voltrekken zal over hen, die. Hem weerstaan. Van de adem Gods vergaan zij, en van het geblaas Zijner neus worden zij verdaan.
In deze aankondiging van Gods rechtvaardig oordeel over de herders, ligt niet alleen de schrikkelijke openbaring van het einde der machthebbers, die vonk des Heeren Woord niet buigen. Maar tevens de vertroosting voor het oprechte volk des Heeren. Dat volk zal van de tirannie der valse herders en gruwelijke onderdrukkers worden verlost, als de Heere de herders zal afsnijden. "En de overheden en de machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar ten toon gesteld en heeft door hetzelve over hen getriomfeerd" (Col. 2). En onder de onderdrukking van de wereldlijke overheid en onder de overheersing van valse kerkelijke herders gaan velen van Gods kinderen gebogen. Voor hun klacht is bij de mensen geen gehoor. Op hun smart, dat Gods geboden met voeten vertreden worden, slaat bijna niemand acht. Maar de Heere zal het eens opnemen voor de Zijnen tegen de goddeloze herders. Hij zal Zijn volk weiden met de stok Samen-
binders en lieflijkheid. Christus openbaart Zich als de Koning van Sion, Die de twistzaak van Zijn ellendigen twisten zal. Hij heeft verlossing teweeggebracht, als Hij door de handen van de drie herders genageld is aan het hout des kruises. In de dood heeft Hij te niet gedaan degene, die het geweld des doods had, dat is de duivel.
O, dat het arme, krachteloze volk het oog op Hein slaan mocht. In Hem zijn zij meer dan overwinnaars. Daarentegen zullen de goddelozen worden verdaan.

In vers 9 wordt het verdwaasde en misleide volk ten oordeel overgegeven:

"En Ik zeide Ik zal talieden niet meer weiden; wat sterft, dat sterve, en wat afgesneden is, dat zij afgesneden, en dat de overgeblevenen de een des anderen vlees verslinden."

Werd in het vorige vers, de afsnijding der herders geprofeteerd, thans roept ge, lieert het volk zijn verwerping toe. Hij zal de Joden vanwege hun grote ondankbaarheid verwerpen en niet meer voor Zijn volk houden, zegt de kanttekening. Als de ware en enige Herder, Die Zich voor Zijn schapen in do dood geeft, zal Christus niet meer aan Israël Zich bekend maken, noch ook weiden met de stokken Samenbinders en Lieflijkheid. Zijn Woord en Geest zou Hij van Jacobs nageslacht wegnemen; als de natuurlijke takken zou Israël worden afgesneden. De tijd der ontferming was ten einde. *Wat sterft, dat sterve.*
Noch de vreselijke oordelen over Jeruzalem en geheel het Joodse volk zou de Heere keren, noch de geestelijke ellende wenden. In verblinding, vijandschap en ongeloof zinkt Israël weg. En wat afgesneden is, dat zij afgesneden. Een afsnijding is onherstelbaar. God zal een einde maken aan het volksbestaan van Israël. En dat voor goed, al zal Hij Zijn uitverkorenen ook uit Israël behouden. Ja, zo vreselijk zal de afsnijding zijn, dat de overgeblevenen de één des anderen vlees zullen verslinden. Onderling zullen zij elkaar verteren en verderven. Tijdens de belegering der Romeinen is dit oordeel voltrokken en in geestelijk opzicht voeren de Joden elkaar naar het verderf door hun volharding in het ongeloof. Wie zal voor God bestaan?
Met vreze en beven moeten wij de aankondiging van het oordeel vernemen. De schrik des Heeren bewege ons tot het geloof. Ieder voor zich, hoofd voor hoofd; jong en oud; rijk en arm. Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij in Christus niet de behoud onzer ziel vinden? Doch ook ons land en volk spiegele zich aan het God-vergetend Israël. Och, of de Heere ons tot Hem deed wederkeren eer de tijd Zijner lankmoedigheid ten einde is, en wat sterft sterve onder ons; en wat afgesneden is, dat zij afgesneden; en dat de overgeblevenen de eens des anderen vlees verslinden zal. Want de dag der wraak komt, waarin de Heere rechtvaardige vergelding doen zal.
O, Heere, ontferm U onzer!

GODS VERBOND VERNIETIGD

En Ik nam Mijn stok Lieflijkheid, en Ik verbrak dezelve, te niet doende Mijn verbond, hetwelk Ik met al deze volkeren gemaakt had. Zacharia 11 :10

Het zijn wel opmerkelijke woorden, die de Heere spreekt in deze tekst. Hoe kan Gods verbond worden vernietigd? Van welk verbond wordt in deze woorden gesproken? Hoe is het te verstaan, dat de Heere Zelf Zijn opgericht verbond breekt?
In de val heeft de mens moedwillig het verbond der werken gebroken. Die val was vreselijk; de bondsbreuk stortte Adam in het eeuwig verderf; en niet alleen Adam, maar ook al zijn nakomelingen. Adam toch was het hoofd van het verbond der werken, dat wil zeggen hij vertegenwoordigde die allen in het verbond. In zijn gehoorzaamheid gehoorzaamden allen, die uit hem komen zouden; in zijn val vielen allen. En allen zijn gevallen in diezelfde ure, toen Adam, hun verbondshoofd, het verbond brak, niettegenstaande de Heere hem alle gaven verleend had, om staande te blijven. Maar hoe vreselijk de val ook is, en hoe zeer hij bedreven werd door de mens, die beelddrager Gods was, de bondsbreuk was en bleef een daad van het schepsel; niet God maar Adam heeft het verbond verbroken, en in Adam al zijn nakomelingen.

Door Zacharia echter spreekt de Heere, zeggende*: Ik verbrak dezelve, te niet doende Mijn verbond*. Hoe is dat nu te verstaan?
Tot recht verstaan van deze woorden is nodig, dat wij op tweeërlei letten:
a. van welk verbond hier wordt gesproken, en
b. wat het betekent, dat de Heere Zijn verbond te niet doet.

a. Van welk verbond spreekt de Heere in deze tekst? Op deze vraag kan geen ander antwoord gegeven worden dan dat de Heere spreekt van het verbond der genade. Gods Woord kent slechts twee verbonden in betrekking des mensen eeuwige staat, n.l. het verbond der werken en het verbond der genade. Een nieuw werkverbond heeft God met de gevallen mens nimmer opgericht. Dit te stellen ware een al te grote ongerijmdheid. Maar wel heeft het de Heere behaagd in de plaats van het werkverbond een ander verbond te stellen, te weten het verbond der genade.
Gelijk het eerste verbond heeft ook dit verbond een representerend hoofd, zoals dan ook steeds in de Heilige Schrift de sluiting des verbonds met hoofden geschiedde. Welnu, Christus is het representerend hoofd Zijner uitverkorenen in het verbond der genade. Dit leert Gods Woord zo duidelijk, dat u u er over verwonderen moet, dat iemand dit nog tegenspreken kan. Ik wijs slechts op een enkele plaats uit Gods Woord, waaruit nadrukkelijk blijkt, dat de Heere Jezus het Hoofd is van het verbond der genade.
In Romeinen 5 stelt Paulus de twee verbondshoofden, Adam en Christus tegenover elkaar, bijzonder in de verzen 12 tot 19. Tegenover de Remonstranten hebben wij dat wel staande te houden, en tegen al hun gebroed dat de algemene verzoening leert Die allen beroepen zich er graag op, dat de Apostel in Romeinen 5 zegt: "Want indien door de misdaad van één velen gestorven zijn, zo is veelmeer de genade Gods en de gave door de genade, die daar is van één mens, Jezus Christus, overvloedig geweest over velen", vers 15. In vers 18 wanen de genoemde dwaalgeesten, dat Paulus nog uitdrukkelijk leert de algemene verzoening, wijl hij aldaar zegt: "Zo dan, gelijk door één misdaad de schuld gekomen is over alle mensen tot verdoemenis, alzo ook door één rechtvaardigheid komt de genade over alle mensen tot rechtvaardigrnaking des levens'.
Het beroep der Remonstrantsgezinden op Romeinen 5 is geheel ten onrechte. Zij verdraaien de Schrift tot hun eigen verderf. Christus is niet voor alle mensen gestorven, en de genade des verbonds is niet aller. Paulus stelt In Romeinen 5 de twee Verbondshoofden tegenover elkaar, n.l. Adam en Christus. De velen nu in vers 15 en die allen van wie de apostel spreekt in ven 18, zijn die velen en die allen, die of in Adam Of in Christus mijn, De velen die in Adam zijn gestorven, zijn alle mensen, want alle nakomelingen Adams waren in het verbond in hem begrepen. Evenzo is de schuld gekomen over alle mensen, te weten die in Adarn waren, en dat zijn allen, niet één uitgezonderd. Maar die allen, van wie Paulus zegt, dat over hen door één rechtvaardigheid de genade des'levens komt, zijn alle mensen; die in Christus zijn begrepen als hun Verbondshoofd, namelijk de uitverkorenen. Voor een kind zelfs moet het duidelijk zijn, dat in Romeinen 5 de twee Verbondshoofden tegenover elkaar worden gesteld. In dit kapittel wordt de Remonstrant de doodsteek gegeven. Christus representeert in het verbond der genade niet alle mensen, maar alleen Zijn uitverkorenen; over hen komt de genade tot rechtvaardigmaking des levens.
Ik heb slechts een enkele opmerking willen maken, in aanmerking nemend, dat het thans niet zozeer op mijn weg ligt een verhandeling te schrijven over het verbond der genade. Toch kan ik niet nalaten de lezer nog te wijzen in bijzonder op vers 14. In dat vers wordt Adam genoemd: *een voorbeeld Desgenen Die komen zou*. In welk opzicht nu is Adam

een voorbeeld van Christus te noemen? Toch zeker niet in zijn verbreken, van het verbond? nee! Adam was een voorbeeld van Christus als Hoofd van het verbond. Gelijk Adam van het verbond der werken hoofd was, alzo is Christus Hoofd van het verbond der genade; en gelijk Adam al zijn nakomelingen in het verbond vertegenwoordigde, zo is Christus het representerend Verbondshoofd Zijner uitverkorenen.
Geheel op dezelfde wijze spreekt Paulus in 1 Cor. 15 :22 en 47.
Ook in deze verzen wordt de tegenstelling gemaakt tussen Adam en Christus. Allen die in Adam zijn sterven; allen die in Christus zijn, zullen levend gemaakt worden. Het is zeer eenvoudig. Allen sterven in Adam, niet uit de natuurlijke betrekking, dat hij hun aller vader is, maar uit de verbondsbetrekking. Adam was aller mensen verbondshoofd. Zo zullen allen in Christus levend gemaakt worden, die in Hem begrepen zijn, voor wie Hij optrad als Verbondshoofd, namelijk degenen, die. Hem van de Vader gegeven zijn.
Tenslotte zij nog opgemerkt, dat ook in vers 47 Adam en Christus tegenover elkaar worden geplaatst, als de twee verbondshoofden.
Deze korte beschouwing moge genoeg zijn, ter bevestiging daarvan, dat Christus is het Hoofd van het verbond der genade. Onze vaderen hebben dat zeer duidelijk geleerd. Indien u bestrijden wilt, dat Christus het Hoofd van het Genadeverbond is, daarin representerend de uitverkorenen, zou u wel moeten verbieden, dat tal van de oude schrijvers gelezen worden. Ik noem niet alleen ***Comrie, Holtius, Brahé, maar ook Olevianus, Voetius, Smytegeldt, Justus Vermeer, Erskine, Beukelman***, en vele anderen meer. Gelijk Adam hoofd was van het menselijk geslacht en als zodanig dat geslacht representeerde in het verbond, zo is Christus het. Hoofd der gemeente, voor haar Hoofd des verbonds.
Als dit Verbondshoofd is Christus opgetreden van eeuwigheid. Degenen die zalig worden, zijn in Hem uitverkoren. In de sluiting van het verbond trad Hij voor hen op. Het Genadeverbond is van eeuwigheid. Het Is bevestigd in de dood van Christus op Golgótha. Het wordt met onverzettelijke gewisheid volvoerd dor de Heilige Geest in de harten der gekochten met het bloed des Lams. Hierin ligt een grote vertroosting, n.l. dat het verbond. der genade onverbrekelijk Is. Rat ligt vast in God, en kan zomin verbroken worden als God kan veranderen. Het eerste verbond was vast in de gehoorzaamheid van een mens; het Genadeverbond is vast in de gehoorzaamheid van Hem, Die alles heeft volbracht, wat van Hem geëist is. Al de voorwaarden van het verbond zijn volbracht door Christus. Niet een enkele voorwaarde heeft Gods uitverkorene te vervullen. Daartoe mist deze ook alle bekwaamheid. Ook de uitverkorene is een gevallen Adamskind; ook van hem staat geschreven dat hij alleen geleerd heeft kwaad te doen. Bovendien ware het verbond niet meer een Genadeverbond, indien ook maar één voorwaarde door de bondgenoten zelf vervuld worden moest. Alle voorwaarden zijn vervuld door Christus, het Verbondshoofd. In Zijn gehoorzaamheid is het verbond eeuwig vast; het is zo onverbrekelijk als een testament vast is in de dood des testamentmakers. Ware dit niet zo, maar moest Gods volk nog een zucht, een traan toebrengen, gewis, het ware onherroepelijk verloren. Maar dit is de troost en sterkte voor het ellendige volk, dat het in zijn gezegend Hoofd gerekend wordt en in Hem vast staat in het verbond, dat niet gebroken worden kan.
In dat verbond nu wordt de uitverkoren, geheel ellendige zondaar opgenomen, in de tijd van Gods welbehagen, als hij van de dood wordt overgezet in het leven. Die opname in het verbond is dus niet een bloot, oppervlakkig zich bewust worden, dat reeds van eeuwigheid het verbond gesloten was, gelijk sommigen het willen voorstellen. Integendeel, de sluiting van het verbond hier in de tijd is de verheerlijking van het werk

Gods in de zondaar, die in het verbroken werkverbond de dood was onderworpen en nu dadelijk, gelijk hij voorwerpelijk in Christus van eeuwigheid reeds gekend is, met God in een verbond van vrede en vriendschap en genade wordt gebracht. Dat alles is het werk Gods in hem. De, genade wordt in het Genadeverbond de zondaar niet alleen aangeboden, maar deze wordt in het verbond de genade deelachtig. En die genade is onverliesbaar. O, Gods volk mag wel zingen:

Ik zal door 's vijands zwaard niet sterven,
Maar leven en des Heeren daan,
Waardoor wij zoveel heils verwerven,
Elk tot Zijn eer doen gadeslaan.

Ik zal van de goedertierenheden des Heeren eeuwig zingen; ik zal Uw waarheid met mijn mond bekend maken van geslacht tot geslacht. Want Ik heb gezegd: Uw goedertierenheid zal eeuwig gebouwd worden; in de hemel zelf hebt Gij Uw waarheid bevestigd, zeggende: Ik heb een verbond gemaakt met Mijn Uitverkorene.

Na deze korte beschouwing over de vastheid van het verbond in Christus, het Verbondshoofd, moet echter nog te meer ons aangrijpen, dat de Heere in Zácharia's profetie spreekt van een te niet doen van Zijn verbond. Wat, en daarmee komen wij nu tot de tweede vraag, die wij stelden: *betekent het dat de Heere Zijn verbond teniet doet?*
Dit teniet doen ziet geenszins op het wezen van het verbond. Dat, wij hebben het reeds opgemerkt, kan niet te niet gedaan werden. En dit zeg ik, zo schrijft Paulus in Gal. 3 :17, *het verbond, dat tevoren van God bevestigd is op Christus, wordt door de wet, die na 430 jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt om de beloftenis te niet te doen.* En weder op een andere plaats betuigt Gods Woord, dat Jezus Christus gisteren en heden dezelfde is en in der eeuwigheid. Het wezen van het verbond kan dus te niet gedaan worden. Des Heeren Woord bij Zacharia heeft dan ook betrekking op de v*orm* des verbonds.
Tussen wezen en vorm moeten wij wel onderscheiden. Wie dat niet doet zal de vorm voor het wezen aanzien, en dus het verbond veruitwendigen, en van zijn ware kracht beroven. Ook voert de verwarring van vorm en wezen tot een verachting van het verbond, gelijk helaas! maar al te zeer is waar te nemen.
Het heeft de Heere behaagd aan het verbond der genade een openbaringsvorm te geven, die in de loop der eeuwen is verwisseld, terwijl het verbond hetzelfde bleef en blijven zal. Onder de verschillende vormen, waarin de Heere het verbond kleedde, behoort ook de nationale vorm in Israël. Aan de Sinaï sloot God het verbond der genade.
Zeer duidelijk heeft **W. á Brakel** dat uiteengezet in diens "Redelijke Godsdienst." Ik moge daarnaar verwijzen.
Maar aan Horeb heeft de Heere het verbond uiterlijk geformeerd in de twaalf stammen Israëls. Deze volkeren, zo zij in de tekst heten, waren het volk des verbonds. De heidenen liet God wandelen naar het goeddunken van hun eigen hart. Aan Jacob maakte Hij Zijn wegen bekend en aan Israël Zijn inzettingen, zoals Hij aan geen volk gedaan heeft. Uit Israël is Christus, zoveel het vlees aangaat. Hij is gekomen tot de verloren schapen van het huis Israëls. Van Jeruzalem uit is de prediking van het Evangelie geschied naar het uitdrukkelijk bevel des Heeren. Maar de Zijnen hebben Christus niet aangenomen. Zij hebben hun harten verhard. Nimmer hadden zij allen deel aan het verbond. Zelfs zegt de Heere, dat Hij in het merendeel van hen geen lust gehad heeft. Zij zijn neergeslagen in de woestijn. De natuurlijke takken zouden worden afgehouwen en tegen nature zou de inenting der heidenen zijn. Israël moest als verbondsnatie wegvallen, met de dood van

Christus, toen het voorhangsel scheurde van boven tot beneden. Een betere bediening des verbonds werd gegeven, de bediening van het Nieuwe Testament; *een andere openbaringsvorm*. Doch Israël verhardde en met de vorm viel het volk weg, dat in het vormelijke zijn leven zocht.

Daarop ziet het woord van Zacharia: *En Ik nam Mijn stok Lieflijkheid, en Ik verbrak dezelve, te niet doende Mijn verbond, hetwelk Ik met al deze volkeren gemaakt had*.
De vreselijke verwerping van het vleselijke Jodendom wordt door Zacharia aangezegd. Hun ongelovigheid heeft echter het verbond niet kunnen te niet doen. Broeders, zegt de apostel, ik spreek naar de mens; zelfs eens mensen verbond, dat bevestigd is, doet niemand te niet, of niemand doet daartoe. Gods verbond is op Christus bevestigd, maar het natuurlijk zaad van Abraham verzonk in vijandschap, opdat openbaar werd dat die Abrahams kinderen zijn, die van Christus zijn. Dezen zijn naar de beloftenis erfgenamen. Zo volvoert de Heere Zijn eeuwige raad in hen, die in Christus de ware bondgenoten zijn. Zij zijn de ellendigen onder de schapen, die op de Heere wachten. Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid.
Wij mochten verwaardigd worden in het verbond der genade te worden ingelijfd. O, wat ik u: bidde, leen het oor niet aan hen, die u toeroepen dat u een bondeling bent uit kracht van geboorte en doop. Geloof ben niet, die het verbond krachteloos maken, en miskennen dat het Genadeverbond alleen is opgericht met de uitverkorenen. De beloften van het verbond komen ons van nature niet toe. Hoe vreselijk zal het deel zijn van hen, die onder de uiterlijke gestalte van het verbond zullen verloren gaan. Tyrus en Sidon zal het verdragelijker zijn in de dag des oordeels dan hunlieden.
Maar de goedertierenheid des Heeren is van eeuwigheid over degenen, die Hem wezen, en Zijn gerechtigheid aan kindskinderen; aan degenen, die Zijn verbond houden, en die aan Zijn bevelen denken, om die te doen.

GODS VERBOND VERNIETIGD

Dus werd het te dien dage vernietigd, en alzo hebben de ellendigen onder de schapen, die op Mij wachtten, bekend, dat het des Heeren Woord was. Zacharia 11 :11

De verbreking van het verbond ziet dus, gelijk in de vorige overdenking wij breder bespraken, daarop, dat de Heere Israël overgaf aan de verharding zijns harten. De Heere is gekomen tot de verloren schapen van het huis Israëls, maar het volk weigerde Zijn Koning te ontvangen. Het riep: "Wij hebben geen koning dan de keizer!" en nagelde Christus aan het hout der vervloeking. Te dien dage werd het verbond vernietigd. Die vernietiging van Gods verbond is het verlaten van Israël en het besluiten onder de wraak van het bloed, door dit verharde volk vergoten.
O, het staat er tot onze lering en waarschuwing geschreven. Want toch, al was Israël een enige natie op aarde, ieder volk, waarin de Heere Zijn Woord tot heerschappij brengt, zodat het de landwetten doorzuurt, staat met God in een verbondsbetrekking. Dat geldt ook van Nederland. De Heere heeft ons volk door Zijn roemrijke daden verlost van het machtige Spanje en het de vrije genade hatend Rome. Hij leidde ons uit Rome's duisternis, gelijk Hij eens Israël uitleidde uit Egypte. Zijn Kerk bouwde Hij. De Staat werd op de rots van Zijn Woord vastelijk gegrondvest. Het bloed der martelaren was als een zaad dat welig vruchten droeg ten spijt van satan, ten spijt van het hem dienend Rome.

Helaas! gelijk Israël heeft het ons volk niet goed gedacht, God in erkentenis te houden. De zonde is opgestapeld. God is de rug toegekeerd. De kerk ligt door duizenden en duizenden verlaten. Bioscopen en danszalen rezen als paddenstoelen uit de grond. Regering en volk sloegen de handen ineen om het kwaad te vermeerderen. Onder Christelijke leuzen en vlaggen werd de vertreding van Gods geboden steeds driester. De zonde is opgestapeld en roept om wraak. Diep is de kloof gemaakt met onze Godvruchtige vaderen. Aan de aarstvijand, aan Rome, is de hand van vriendschap en trouw geboden; aan Rome is ons land verkocht. De revolutie kreeg vrij spel. Etend en drinkend en joelend en spelend holt ons volk ten verderve. De Heere kwam.
Zijn oordelen troffen ons, gelijk geheel de wereld. En de vrucht?
O, mijn geliefden! In plaats van vernedering onder de slagen is er verharding. Niet alleen gaan wij op de weg der zonde voort, maar de regering zelf neemt de wapenen op om tegen God te strijden.
Wij hebben weer dankdag gehouden; dankdag voor het gewas; dat de Heere het land nog overvloedig zegende en dertig en zestig en honderdvoudig vrucht deed voortbrengen. Maar die dankdag is een aanklacht tegen onze regering. Wat zal ons geworden? Zal welhaast honger komen over ons? Zal God het omkeren en de vrucht des Bands weren en pestilentie geven onder ons vee? Maakt Nederland zich rijp voor de dag der slachting? O, dat het op Israël zie. Verwoesting kwam over dat volk en over zijn land, als vrucht van de verbreking des verbonds. Wat wacht Nederland krachtens zijn zonden anders 'dan het oordeel der verwoesting. *O, land! land! land! hoor des Heeren Woord!* .
En wie merkt er op? Wie zal het Woord des Heeren bekennen? De ellendige schapen. Luister:

"En alzo hebben de ellendige schapen, die op Mij wachtten, bekend dat het des Heeren Woord was."

De ellendige schapen, die werden verwaardigd te bekennen het Woord des Heeren. Die ellendige schapen waren het overblijfsel naar de verkiezing der genade. God heeft ze bewaard onder Israël en Hij heeft een overblijfsel ook onder ons. Zij zijn de schapen Christi; van de Vader verkoren tot de zaligheid; door Christus bloed gekocht en door de Heilige Geest wedergeboren tot een levende hoop. Ellendige schapen, door de wereld veracht, gehaat, vervolgd; door het naamchristendom uitgeworpen; beschimpt voor ziekelijken, mystieken, op de dool geraakten en wat meer. Ellendige schapen, die door vele verdrukkingen zullen ingaan in heerlijkheid.
Deze ellendigen echter verwachtten de Heere. Zij verwachtten Hem, Die beloofd was, in het vlees. En in dezelfde geloofsoefening verwachten die ellendige schapen Christus nog in hun harten door het geloof. Buiten Christus is voor hen geen rust. Naar Hem gaat hun ziel uit. Zij, wachten op Hem sterker dan de wachters op de morgen.
Ook verwachten zij de Heere in Zijn oordelen. Zo was onder het, verhardend Israël een overblijfsel dat naar het Woord der Profeten God verwachtte tot neerwerping van de zonde. Ja, Juda's dochteren hebben zich verheugd vanwege des Heeren oordelen. En de ellendige schapen zijn er nog, die bij de verharding in de zonde God verwachten. Hij hetone God te zijn. Hij verbreke de heerschappij der goddelozen. Hij herstelle Zijn Kerk en hergeve Zijn Woord heerschappij. Hij breke de gruwelijke zonde, tot eer van Zijn Naam. Daarin zullen de ellendige schapen zich verheugen. Met hoeveel vreze zij de bange oordelen Gods tegemoet zien, evenwel krijgt Gods eer de overhand. Hun ziel zal

bukken onder God. Zij bekennen dat het des Heeren Woord was. Gods Woord, dat Hij Zelf volvoert en handhaaft tot eer van Zijn naam en zaligheid Zijner uitverkorenen.
O, de Heere geve genade voor Hem te bukken eer het te laat is. Hij doé ons breken met onze boze wegen eer wij er in vallen. En za Zijn weg anders is, doe Hij Zijn ellendige schapen schuilen onder Zijn vleugelen en bekennen het is des Heeren Woord. Dat Woord zal Hij bevestigen tot in eeuwigheid en naar dat Woord zal Hij Zijn ellendigen behouden voor tijd en eeuwigheid. Met dat Woord moge Hij Zijn volk sterken en hen doen ervaren ook in de bangste tijden wat de dichter zingt in de 46ste Psalm vers 1:

God is een toevlucht voor de Zijnen,
Hun sterkt' als zij door droefheid kwijnen;
Zij werden steeds Zijn hulp gewaar,
In zielsbenauwdheid, in gevaar;
Dies zal geen vrees ons doen bezwijken,
Schoon d' aard uit hare plaats mocht wijken,
Schoon 't hoogst gebergt' uit zijne stee,
Verzet wierd in het hart der zee.

DE SLAVENPRIJS

Want Ik had tot hen gezegd: Indien het goed is in uw ogen, brengt Mijn loon, en zo niet, laat het na. En zij hebben Mijn loon gewogen: dertig zilverlingen. Zacharia 11 :12

In deze woorden leidt de profeet ons in de diepte van de verachting en van het lijden van Christus in. De Heere Jezus wordt hier sprekend ingevoerd. Hij is de Herder, Die weidde met de stok Lieflijkheid en Samenbinders. Israël echter heeft Hem verworpen en ter dood gebracht. Tot die veroordeling diende middellijk het verraad van Judas voor de slavenprijs van dertig zilveren penningen. Ook nog een andere profeet heeft van Judas' verraad gesproken, namelijk Jeremia, die Mattheüs aanhaalt, zeggende: "Toen is vervuld geworden hetgeen gesproken is door de profeet Jeremia, zeggende: En zij hebben de dertig zilveren penningen genomen, de waarde des gewaardeerden van de kinderen Israëls, dewelke zij gewaardeerd hebben, en hebben dezelve gegeven voor de akker des petten- - bakkers, volgens hetgeen mij de Heere bevolen heeft."
Jeremia bevindt zich met de oudsten en priesters van Israël in het dal Tofeth. Dit dal, waar de pottenbakker het leem groef, is berucht geworden vanwege de Molochdienst, waarmede Israël de Heere vertoornde. In dit dal verbreekt Jeremia de kruik, die hij in de hand heeft. Die kruik wordt als het ware teruggebracht tot kern, waaruit zij gemaakt is. Welnu, zo zal Juda verbroken worden en liggen op het vlakke van het veld, als ten dage toen God het uit Egypteland optoog. Wat doen nu echter de oudsten en de priesters van Israël? Vrezen zij het bedreigde oordeel? Ganselijk niet. Zij kopen de door Jeremia gevloekte akker voor dertig zilverlingen tot een staatseigendom en leggen alzo de vloek op geheel het land.
Deze profetie nu is vervuld *toen Judas voor dertig zilverlingen Christus verraden heeft en toen de oversten van Israël voor dat geld de akker des bloeds hebben gekocht*.
Welnu, nog klaarder dan Jeremia spreekt Zacharia. Deze profeet noemt het bedrag, dat voor de door Jeremia genoemde plaats is besteed. Zo ons reeds bij de overdenking der vorige verzen duidelijk bleek, klaagt de Heere door Zacharia over de verwerping van de Messias. Hij is tot het Zijne gekomen en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen En

waarin begon zich die verwerping klaar te voltrekken? Wel daarin, dat de oudsten van Juda, dat het Sanhedrin, de hoge Joodse raad, Christus gewaardeerd heeft op dertig zilverlingen. Toen is duidelijk gebleken met welk een totale verachting het volk de Messias verwierp.

Dertig zilverlingen toch is de prijs, voor de slaaf gesteld. In Exodus 21 :32 bepaalde Mozes: "Indien de os een knecht of een dienstmaagd stoot, hij zal zijn heer dertig zilverlingen geven." En op die slavenprijs is de Heere Jezus geschat toen Judas Hem verkocht aan het Sanhedrin. "En zij hebben Mijn loon gewogen, dertig zilverlingen", zegt de profeet. Men woog oudtijds het geld. Meer dan dertig zilverlingen kan dat loon niet halen. De Heere Jezus heeft het Zelf zo bepaald. Dat is het stuk, waarvoor wij in het twaalfde en in het volgende vers van dit hoofdstuk geplaatst worden; de verwerping van de Messias, het verraad door Judas, de waardering op de slavenprijs van dertig zilverlingen, dat alles geschiedde naar de bepaalde raad Gods. Die eeuwige raad werd door de profeten blootgelegd, en straks, in de van God gestelde ure vervuld. De zonde valt niet buiten de raad des Heeren.

Ook het verraad van Judas niet. Hij is er toe verwekt om de Herder Israëls te verkopen voor dertig zilverlingen. En toch, hoewel de raad Gods onveranderlijk is, volvoert Judas die vrijwillig, gelijk ook het Sanhedrin. "Ik had het tot henlieden gezegd", spreekt de Heere. Maar de vrijheid van de mens in diens uitvoeren van wat God besloot, Wordt ons eveneens klaar voorgesteld in de volgende woorden: "Indien het goed is in uw ogen, brengt Mijn loon; en zo niet, laat het na." Wat goed was in hun eigen ogen, hebben de leden van de Joodse raad gedaan in het verachten en doden van de Messias; wat goed was in zijn eigen ogen heeft Judas gedaan, toen hij Christus verkocht voor dertig zilverlingen. En toch, zij volbrachten alleen wat in Gods raad van eeuwigheid besloten en door de profeten geopenbaard was. Zo is het steeds met ieder mens. Hier spreekt Gods absolute soevereiniteit, die des mensen verantwoordelijkheid niet wegneemt. Adams val, Farao's verharding, Judas' verraad, zij vallen niet buiten de raad Gods. Maar Adam en Farao en Judas wierpen zich vrijwillig het rechtvaardig oordeel Gods over hun zonden toe. Hoe zwaar zal dat oordeel rusten op alle goddelozen. Want God staat van Zijn recht niet af. Hij zal eens wraak doen over de zonde; dan zal Hij zijn als een leeuw, die van jongen beroofd is en als een jonge leeuw, die brult tot zijn buit. Schrik en beving zal de huichelaren te Sion aangrijpen. Alle vijgenbladeren zullen wegvallen. Ook de vijgenbladeren van hen, die zich willen dekken achter hun onmacht en heimelijk God de schuld geven van hun ellende. Zij zullen wegvallen, die vijgenbladeren. Gods recht zal zowel worden verheerlijkt in de verdoemenis der goddelozen als Zijn soevereiniteit. De ongehoorzamen wordt gezegd*: De steen, die de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks en een steen des aanstoots en een rots der ergernis; degenen namelijk, die zich aan het Woord stoten, ongehoorzaam zijnde, waartoe zij ook gezet zijn*, 1 Petri 2 :8.

Het mocht de Heere behagen Zijn waarheid aan ons hart te heiligen tot onze waarachtige bekering. Het worde eigen schuld, dat wij in een staat van jammer en ellende liggen; eigen schuld, opdat wij met de tollenaar leren roepen: "O God! wees mij, zondaar, genadig." Het is voor onze natuur zo'n onmogelijkheid God Gód te laten en de verantwoordelijkheid voor onze eigen daden te aanvaarden. Genade alleen vermag het ons te doen verstaan. Naar Zijn eeuwig welbehagen verheerlijke God Zich in genade in onze harten, opdat wij Hem, de enige en waarachtige God met aanbidding mogen eren en prijzen.

Voorts spreekt de Heere Jezus in de aangehaalde woorden van Zacharia van de vijandschap, die in onzer aller harten van nature woont, jegens Hem. Dertig zilverlingen wilde het Sanhedrin uittellen als Judas Christus in hun handen speelde. Voor dertig zilverlingen pleegde Judas zijn snood bedrijf, zijn Heere en Meester te verraden. Dertig zilverlingen is de prijs, waarop de wereld Christus schat. Een slavenprijs. *Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht.* Deze verachting drukt de schrikkelijke, vijandschap van ons hart uit "Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven hebt in Mijn Naam." Niet alleen de openbare werelddienaar stelt zich tegen Christus; de spotter en vloeker, de hoereerder en sabbatschender, degene, die in bioscoop en danszaal wandelt. Nee, die niet alleen. Maar wij allen zijn van nature vijanden van God en Christus, ook al zijn wij onder het Woord Gods opgevoed en van een zuivere belijdenis; ook al loven wij Jezus, gelijk het naamchristendom onzer dagen, wij schatten Hem niet meer waard dan de slavenprijs van dertig zilverlingen.
Ja, zelfs leert Gods volk met welk een vijandschap het hart bezet is na ontvangen genade. De ontdekkende, van zonde overtuigende, armmakende genade des Heiligen Geestes is ons nodig, om in Christus alleen ons heil te vinden en Hem op de rechte prijs te waarderen. Die rechte waardering doet ons alles schade achten, gelijk Paulus zegt, om de uitnemendheid van de kennis Christi. Ja niet alleen zegt Paulus alles schade geacht te hebben, maar nog steeds en in klimmende mate, acht hij alle dingen schade en drek te zijn om Christus' wil. Het ontdekte volk wordt Christus dierbaar en onmisbaar. Hij wordt hun de Schoonste aller mensenkinderen. Genade is op Uw lippen uitgestort. Zowel Zijn namen, als' naturen, als ambten en staten worden Gods kinderen dierbaar. O, fontein der hoven, put der levende wateren, die uit Libanon vloeien. Wie, die iets van de liefde van Christus smaken mocht, heeft woorden om Zijn heerlijkheid te melden?
Mijn Liefste is blank en rood; Hij draagt de banier boven tienduizend. Zulk Eén is mijn Liefste! Ja zulk Eén is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem. Dat is een andere waardering dan van het Sanhedrin en van Judas en van elk, die leeft gelijk hij geboren is. Dat is de waardering des geloofs van het volk, gekocht met het bloed des Lams.
Christus spreekt in Zacharia's profetie. Hij spreekt van Zijn diepe vernedering.

"Want Ik had tot hen gezegd: Indien het goed is in uw ogen, brengt Mijn loon, en zo niet, laat het na; en zij hebben Mijn loon gewogen; dertig zilverlingen."

Het zijn de woorden van de Heere Jezus Zelf, waarin Hij verklaart welke diepe vernedering Hij Zich zal onderwerpen om Zijn uitverkorenen te behouden. Dat volk had zich door moedwillige ongehoorzaamheid in de diepste slavernij gestort. "Gij zult als God zijn, kennende het goed en het kwaad", zo luidde het woord des satans, waaraan de' mens moedwillig het oor leende. In de val is de mens zichzelf geworden, los van God;. in de slavernij des satans en der zonde, onder het rechtvaardig oordeel Gods van de drievoudige dood. Geen verlossing uit die staat was mogelijk. Alle schepsel in hemel en op aarde samen was niet in staat uit die ellende te verlossen. Alleen Gods eniggeboren Zoon vermocht satans kop te vermorzelen, de zonde te ontkrachten en een eeuwige gerechtigheid aan te brengen.
Doch daartoe moest Hij Zich neerbuigen in de slavernij, waarin Zijn uitverkorenen met al Adams nakomelingen zich bevonden. Hij is met de zondaren gerekend. Hij vertrad satans kop om uit zijn klauwen Zijn volk te verlossen. Hij is zonde gemaakt, om de zonden van Zijn volk weg te nemen en Zijn gemeente de Vader voor te stellen als een reine maagd, zonder vlek en zonder rimpel. De volle toorn. Gods is op Hem nedergedaald, zo deze op

Zijn volk rustte krachtens hun ellendestaat in Adam. Christus de verachte, de verkochte voor de slavenprijs van dertig zilverlingen, om Zijn uitverkorenen tot eeuwige vrijheid te brengen. Hij werd gebonden, opdat Hij ons zou ontbinden, zegt ten rechte het formulier van het Heilig Avondmaal; Hij als een slaaf gerekend' om Zijn volk eeuwig vrij te doen zijn.
Geen andere naam is de mensen onder de hemel gegeven, door welke wij moeten zalig worden. Hoe bedrogen zullen toch allen uitkomen, die hun betrouwen stellen op iets buiten Christus. Maar hoe gewis ook is de zaligheid voor dat volk, dat waarlijk door het geloof in Christus rust vinden mag. De vernedering, waarin Hij kwam om hunnentwil, en die Hem een ergernis van de wereld doet zijn, geeft dat volk stof om Hem eeuwig te loven en te prijzen. Hij roept het Zijn bedrukte kerk toe: "De Geest des Heeren Heeren is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft om een blijde boodschap te brengen de zachtmoedigen; om te verbinden de gebrokenen van hart; om de gevangenen vrijheid uit te roepen en de gebondenen opening der gevangenis."
Hij zal u, o volk, eens volkomen vrijmaken uit alle slaafse banden, die u hier zo menigmaal nog knellen. Want Hij is verkocht voor de slavenprijs. Zulk Eén is uw Verlosser, Die u bemint met een eeuwige liefde.

EEN HEERLIJKE PRIJS

Doch de Heere zeide tot mij: Werp ze heen voor de pottenbakker; een heerlijke prijs, die Ik waard geacht ben geweest van hen! En Ik nam die dertig zilverlingen en wierp ze in het huis des Heeren, voor de pottenbakker. Zacharia 11 :13

De profetie van Zacharia spreekt zeer duidelijk van het gruwelijk verraad van de Heere Jezus. Hij is de Herder, Die met de beide stokken: *Lieflijkheid en Samenbinders,* Zijn Israël heeft geweid. Doch het volk heeft Hem veracht en verworpen. Zijn loon is bepaald op dertig zilverlingen, de prijs, waarop een slaaf geschat werd door Mozes. Voor dertig zilverlingen heeft Judas de Heere verraden. Die prijs wordt nu in vers 14 genoemd: *een heerlijke prijs.* De Heere Jezus spreekt alzo om de gruwel Zijner diepe verachting uit te drukken. Met de uiterste verontwaardiging over de trouweloze handel van Judas en de oversten roept Christus uit: *Een heerlijke prijs, die Ik waard geacht ben geweest van hen.*
Heerlijk was die prijs voor Judas. Deze droeg de beurs. Geld was hem hoofdzaak. Toen Maria de Heere zalfde met een pond zalf van onvervalste zeer kostelijke nardus, maakte Judas aanmerking. " Waarom is deze zalf - zo sprak de huichelende geldzuchtige - niet verkocht voor driehonderd penningen, en de armen gegeven?" Nee, niet de zorg voor de armen drong Judas tot deze schampere, liefdeloze veroordeling van Maria's liefde. "Dit zeide hij, niet omdat hij bezorgd was voor de armen, maar omdat hij een dief was, en de beurs had, en droeg hetgeen gegeven werd" (Johannes 12).
In Judas wordt ons zeer duidelijk voor ogen gesteld het kwaad der geldgierigheid. Het geld had zijn hart. Christus was hem niets waard. De liefde tot Christus toch zou hem al het geld, ja geheel de wereld doen verachten. Maar de liefde was Judas vreemd. Zijn geldgierigheid voerde tot diefstal; en van diefstal tot het verraad van zijn Meester en Heere. De prijs van dertig zilverlingen was Judas een heerlijke prijs. Voor deze prijs volbracht hij hetgeen van hem geschreven was.
Op Judas zag het profetisch woord van David: "Het is geen vijand, die mij hoont, anders zou ik het gedragen hebben, en het is mijn hater niet, die zich tegen mij groot maakt, anders zou ik mij voor hem verborgen hebben; maar gij zijt het, o mens, als van mijn

waardigheid, mijn metgezel en mijn bekende; wij, die tezamen in zoetigheid raadpleegden en wandelden in gezelschap ten huize Gods."
Tot dit schrikkelijk verraad leidde de geldgierigheid. Wordt ons allen in Judas niet toegeroepen de geldgierigheid te vlieden? Die rijk wil worden valt in vele verzoekingen en in de strik. Gierigheid is de wortel van alle kwaad. Geld doet geen nut ten dage der verbolgenheid. O, dat wij een goed mochten leren zoeken, dat bestendig en duurachtig is. "Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud, beproefd, komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden", zegt de Heere.
De heerlijke prijs, die Judas toelachte, was hem ten verderve. Gods Woord laat ons niet in twijfel omtrent het einde van de verrader. "En als hij de zilveren penningen in de tempel geworpen had, vertrok hij, en heengaande, verworgde zichzelf", zegt Mattheus. En wederom staat geschreven in Hand. 1 :18: "En voorover gevallen zijnde, is hij midden op-gebarsten en al zijn ingewanden zijn uitgestort."
Judas is heengegaan in zijn eigen plaats. Dat was het vreselijk einde van de verrader. Hij werd een zelfmoordenaar. En voor de zelfmoordenaar laat Gods Woord geen hoop. In de Heilige Schrift worden drie zelfmoordenaars genoemd, en deze drie zijn verworpenen- Het zijn Saul, Achitofel en Judas.
Daarentegen behoedt de Heere Zijn uitverkorenen, dat zij in deze strik des duivels niet vallen. Al trok de stokbewaarder reeds het zwaard om zichzelf om te brengen, de Heere redde hem als een brandhout uit het vuur. De ziel Zijner tortelduif geeft de Heere aan het wild gedierte van het veld niet over. Kostelijk is in de ogen des Heeren de dood Zijner gunstgenoten. Onder die gunst-genoten behoorde echter Judas niet. Hij gaf zich moedwillig over aan de zonde en werd een prooi van satan. De Heere mocht ons met vreze voor de zonde bezetten, opdat wij ze niet licht achten. Want zij overheerst ons en voert steeds verder af van God en legt ons bloot voor satans greep. En ook zo wij voor de wanhoop bewaard mogen worden, die ons ons leven verkorten doet, Gods oordeel zal niemand ontgaan. Naar Zijn onkreukbaar recht zal God de zonde straffen. De bekoorlijkheden zijn van korte duur. De prijs van Judas' verraad was slechts zeer kort voor hem een begeerlijke en heerlijke prijs. Welhaast werd deze een prijs der wroeging en veroordeling. Zo is steeds de zonde. Zij bekoort, zij is een zoete bete; maar welhaast veroordeelt zij en wroegt en baart het eeuwig verderf. Genade alleen doet de zonde haten en vlieden. Die genade mocht de Heere in ons verheerlijken.

Een heerlijke prijs zegt de Heere, die Ik waard geacht ben geweest van hen. En met dit woord beschrijft Hij het vreselijk gedrag van de overpriesters, tot wie Judas ging, zeggende: "Wat wilt gij mij geven, en ik zal Hem u overleveren? En zij hebben hem toegelegd dertig zilveren penningen."
De priesters moesten de afgezonderde geloften schatten. "Maar - zo staat geschreven in Leviticus 27 :8 - zo hij armer is dan uw schatting, zo zal hij zich voor het aangezicht des priesters zetten, opdat de priester hem schatte." Welnu, de overpriesters hebben Christus geschat. Zij hebben de heerlijke prijs toegelegd van dertig zilverlingen. De haat en helse minachting van de Heere der heerlijkheid komt klaar uit in deze slavenprijs. Zij zijn de bouwlieden, die de steen verworpen hebben. Zij zijn de vergadering, van wie gevraagd wordt: "Spreekt gijlieden waarlijk gerechtigheid? Oordeelt gij billijkheden, gij mensenkinderen? Ja, gij werkt ongerechtigheden in het hart, gij weegt het geweld uwer handen op aarde" (Psalm 58).
De overpriesters hebben voor die dertig zilverlingen de akker van de pottenbakker gekocht. Ook daarin is de profetie van Zacharia vervuld. Judas zocht ontkoming van de

wroeging van zijn consciëntie, niet in hartgrondig berouw, gelijk van Petrus geschreven staat, maar daarin, dat hij vluchtte tot de overpriesters en de ouderlingen, zeggende: "Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed."
Die vreselijke wanhoopsgil vermocht het hart der overpriesters echter niet te breken. Zij zeiden: "Wat gaat het ons aan? Gij moogt toezien." Aan de verharding waren zij prijs gegeven. Zij stonden voor niets. De in de tempel geworpen zilverlingen achtten zij niet geoorloofd in de offerkist te leggen, dewijl het een bloedprijs was. Met eigengerechtigheden zochten zij hun gruwelijke handelingen nog te dekken. Zij hebben ook daarin de profetie vervuld, kopende de akker des pottenbakkers tot een begrafenis voor de vreemdelingen. Daarom is die akker *genaamd de akker des bloeds* tot op de huidige dag. O overgegeven Sanhedrin! Werktuigen in de hand van satan; gruwelijke overpriesters en ouderlingen! Hoe diep is de mens gevallen en waartoe komt hij zo. God hem loslaat.
Heerlijk was des overpriesters prijs van dertig zilverlingen, èn om de minachting, die zij er in uitstortten over de Herder Israëls, èn omdat zij hun doel er door bereikten om Hem te vangen en te doden. En ook hun blijdschap was bitter. Zij voerden de raad des Heeren uit tot hun eigen ondergang. Welhaast verrees de Leeuw uit de stam van Juda om eeuwig te triomferen en al Zijn vijanden te verpletteren.
O diep gezonken vergaderingen van allerhoogste kerkelijke besturen, die Christus haat en Zijn volk vervolgt! Wee u, gij Schriftgeleerden! wee u, gij Farizeeërs! Ja het geldt voor ieder: "Die Mij versmaden, zullen licht geacht worden."
Zal het wel zijn, wij moeten Christus op de rechte prijs leren schatten. Hem leren kennen als de Borg des verbonds; als de enige Zaligmaker, Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken wat verloren is. Maar om Christus zo te waarderen, is het nodig, dat wij onszelf bij het licht van de Heilige Geest als verloren zondaren leren kennen. Missen wij die rechte, zaligmakende bediening des Geestes, wie wij ook zijn, al werden wij leraren in Gods kerk en al beklommen wij de hoogste plaatsen in haar midden, wij zullen het eeuwig wee, dat Christus uitgesproken heeft, niet ontkomen, Van een heerlijke prijs sprak de Heere Jezus. Het zijn Zijn woorden, die Zacharia optekende. Die prijs was Hem heerlijk, de diepe vernedering, het verraad, de verwerping van Israëls overpriesters, de overgave tot de kruisdood, waren Hem heerlijk. Hij was spelende voor het aangezicht van Zijn Vader met de mensenkinderen.
Hij is van de nooit begonnen eeuwigheid met Zijn hart Borg geworden bij de Vader voor de uitverkorenen. Hem zijn de oren doorboord. Hij kwam in ons vlees om de wil van Zijn Vader te volbrengen, opdat het welbehagen des Heeren door Zijn hand gelukkig-lijk zou voortgaan. Het was Zijn lust de prijs op te wegen in de hand van Zijn Vader, nodig tonde zaligheid der uitverkorenen. De snoeren zijn Hem in lieflijke plaatsen gevallen. Zijn liefde drong Hem om de Zijnen te kopen met Zijn dierbaar bloed. Hij heeft hen liefgehad tot het einde. O, wie zal ooit de liefde van Christus peilen? De prijs was Hem heerlijk, opdat Hij het werk van Zijn Vader volbracht en de heidenen Zijn erfdeel zouden zijn en de einden der aarde Zijn bezitting. Daartoe heeft Hij de dood veracht. Voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, heeft Hij het kruis verdragen en de schande veracht. De slavenprijs heeft Hij aanvaard, om Zijn volk van de slavernij eeuwig te verlossen. Hij alleen is de weg ten eeuwigen leven.
Buiten Hem schiet alles te kort; al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed. Maar in Hem is alles wat een arm, ellendig, geheel verloren zondaar zal zalig maken. Van die liefde van. Christus, van de diepe vernedering, die Hij Zich gewillig onderwierp, zal de uitverkoren schare eeuwig zingen. Want heerlijk wordt de prijs, die Christus waard

geacht is geweest van Judas en de hogepriesters, voor al het volk van God. Ook Gods volk kent Christus van nature niet. Hoe zeer Paulus ook onderwezen was in de Schriften, hij was een vreemdeling van Christus; zelfs een vervolger van Hem. En wij allen zijn van nature verduisterd in het verstand en vervreemd van het leven Gods.
O, dat wij toch onszelf niet bedriegen, gelijk van duizenden te vrezen is in deze tijden, die, Jezus roemen en prijzen, doch die niet meer hebben dan een uiterlijke kennis van wat in de Bijbel geschreven is. Met zo'n kennis komen wij eeuwig om. Maar de Heere openbaart. Zich door Zijn Woord en Geest in de harten Zijner uitverkorenen. Hij maakt hun de staat hunner ellende bekend en doet hen ten einde raad komen, opdat zij tot Hem door het geloof leren vluchten, en in Hem hun behoud bekomen. Hij leidt Zijn volk in in Zijn diepe vernedering. Zij waren slaven, Hij werd op de slavenprijs gesteld. Zij lagen onder de vloek, waaronder Hij Zich om hunnentwil stelde. Zij waren dienstknechten der zonde en Hij is zonde gemaakt voor hen. In slavenketenen van satan waren zij geklonken.. Hij werd gebonden van de dood om satans kop te vermorzelen. De diep vernederde, door geheel de wereld verachte en verworpen Messias, wordt hun dierbaar. Wie mag in de hemel tegen de Heere geschat worden; wie is de Heere gelijk onder de kinderen der sterken?
Een slavenprijs, voor Christus betaald, wordt een heerlijke prijs voor het volk van God, wijl die prijs hun zielen redt van de dood. De liefde van Christus dringe ons, volk van God, om Hem te minnen boven geld en goed en eer en aanzien van de wereld. Indien wij geen vreemdelingen zijn van de genade, zo moge ons hart op de Heere zijn gezet, opdat wij met Asaf gedurig uitroepen mogen: "Wie heb ik nevens U in de hemel? Nevens IJ lust mij ook niets op de aarde."
In onze tegenheden en smarten zouden wij een sterke vertroosting hebben. Want wat kan. Gods volk meer troosten dan een gelovig zien op Hem, Die Zichzelf vernederd heeft in de diepste vernedering; Die het kruis gedragen heeft en alle leed, waarin Zijn volk komen, kan, voor hen in de wortel heeft gedragen?
En gelijk Hij overwonnen heeft, zo zal Zijn volk eenmaal overwinnen in Hem, en het zal hun gegeven worden met Hem te zitten in Zijn troon. *Wacht op de Heere; wees sterk, en Hij zal uw hart versterken; ja wacht op de Heere!*

VOOR DE POTTENBAKKER

Doch de Heere zeide tot mij: Werp ze heen voor de pottenbakker; een heerlijke prijs, die Ik waard' geacht ben geweest van hen! En Ik nam die dertig zilverlingen en wierp ze in het huis des Heeren, voor de pottenbakker. Zacharia 11 :13

De heerlijke prijs, waarvoor de Heere Jezus verraderlijk werd verkocht, drukte zowel de gruwelijke verachting uit van des Heeren vijanden, als de opofferende liefde van Christus tot de Zijnen en de geloofsvermaking van het volk van God in het borgwerk van Christus. De prijs van dertig zilverlingen, die slavenprijs, is een heerlijke prijs genoemd om de gruwel van het Sanhedrin te, ontdekken, en van de verrader Judas. Mochten wij ons eigen gedrag ten opzichte van de enige Borg en Zaligmaker terugvinden in de vreselijke handelingen van Israëls oudsten en van de verrader.
Hoewel wij bewaard mogen worden voor het openbaar verraad van de zaak des Heeren, toch is in ons aller hart dezelfde wortel van vijandschap en verachting van Christus. De vreselijke daden van haat tegen en verwerping van de Messias, mochten 'n spiegel zijn, waarin wij onszelf kregen te aanschouwen. Die "heerlijke" prijs getuige tegen ons, opdat

wij de knie voor God leren buigen en tot het bloed des Lams vluchten, eer wij de prijs van onze daden zullen ontvangen in het eeuwig verderf,
Maar anderzijds is de slavenprijs *een heerlijke prijs* genoemd, omdat de Heere Zich voor die prijs uit eeuwige liefde overgaf. Noch het Sanhedrin, noch Judas vermocht iets buiten de wil des Heeren. Toen de bende krijgsknechten, gewapend met zwaarden en stokken, de Heere in de hof grijpen wilde, vielen zij allen op één van Zijn woorden achterwaarts ter aarde. Alleen door Zijn vrijwillige overgave vermochten de krijgsknechten de Heere weg te voeren. Welnu, zo was het ook met de prijs, die de Bender Israëls werd toegewogen. Die prijs is door de Heere Jezus aanvaard. Die prijs was Hem heerlijk. Hij onderwierp Zich voor Zijn ellendig en arm slavenvolk de aller-diepste vernedering. Het was Zijn wil des Vaders welbehagen te doen. De heidenen zijn Zijn erfdeel geworden. Ja, zo groot was de lust van Christus tot verlossing van Zijn volk, dat Hij getuigde: "De snoeren zijn Mij in lieflijke plaatsen gevallen, ja, een schone erfenis is Mij geworden."
Lieflijke plaatsen? Een schone erfenis? En het volk, dat Hem toegewezen werd, de uitverkorenen, waren ook gevallen Adamskinderen, verdoemelijk en verfoeilijk voor God. Hoe spreekt Christus dan van lieflijke plaatsen, die Hem ten deel vielen en van een schone erfenis, die Hem is geworden?
Zo sprak Hij vanwege Zijn welbehagen in het volvoeren van het Verbond, dat tussen Hem, als het representerend Hoofd der uitverkorenen, en de Vader gemaakt was. En de prijs der aller-smadelijkste verachting was Hem een heerlijke prijs, daar Hij spelende was voor het aangezicht van Zijn Vader met de mensenkinderen. O, wie zal de liefde van Christus peilen? Hij heeft het kruis gedragen en de schande veracht. Hij vermaakt Zich in alle eeuwigheid in de volmaakte zaligheid der gekochten met Zijn bloed. "Gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, alzo zal uw God over u vrolijk zijn." Over het verloste volk verheugde de Heere Zich: "En Ik zal Mij verheugen over Jeruzalem, en vrolijk zijn over Mijn volk." De voorgestelde vreugde deed Christus de slavenprijs, waarop Hij gewaardeerd werd, heerlijk zijn.
Reeds in een vorig stukje heb ik er op gewezen, doch graag gaf ik nog een kleine herhaling en aanvulling. Het mocht de Heere behagen Zijn volk te verblijden in het gelovig aanschouwen van Hem, Wiens lust hun zaligheid is; Die hen heeft liefgehad tot de dood des kruises, Het is toch de kracht van het geloof Christus te ontdekken aan de ziel eng met Hem te verenigen. "U, die gelooft, is Hij dierbaar."
Zo is de prijs voor Christus afgewogen, de slavenprijs van dertig zilverlingen, heerlijk in de ogen van het volk Gods. Die prijs behoort tot de Middelaargraveerselen van Immanuël. Ook in het hart van Gods volk is de verachting' van Hem. "Hij had geen gedaante of heerlijkheid, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht." Maar door het geloof wordt de Verachte dierbaar en heerlijk. "Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade is uitgestort in Uw lippen." Zo roemt het geloof Christus. Zijn bloed is dierbaar (1 Petri 1 :19). De prijs van het Sanhedrin wordt door genade Gods volk een heerlijke prijs. "Ik zal de goedertierenheden des Heeren eeuwig zingen; ik zal Uw waarheid met mijn mond bekend maken van geslacht tot geslacht."

Die "heerlijke prijs" nu brandde op het hart van Judas, de verrader, als gloeiende kolen. De tijd zijner genade was voorbij. Een prooi des satans was hij geworden. Onder de folterende wroeging zijner consciëntie bracht Judas de dertig zilveren penningen de overpriesters en de ouderlingen weder, zeggende: "Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed." Zo volgt soms Gods wraak de bedreven zonde zeer snel. Nauwelijks

heeft Judas het genot van de heerlijke prijs genoten, of hij heeft berouw gehad. De vrees voor de vreselijke toorn Gods greep Judas aan. Hij wilde zijn bedreven kwaad wel ongedaan maken; doch te laat Het ware berouw, gelijk in de wenende Petrus, kende Judas niet. Satan verwijt hem, zijn eigen consciëntie veroordeelt de verrader. Er is geen uitkomst. Hij brengt de dertig zilverlingen aan de overpriesters en ouderlingen terug. De koop, die gesloten is, moet teniet gemaakt. Doch bij het Sanhedrin is geen gehoor. De radeloze bekentenis van Judas, dat hij onschuldig bloed verraden heeft, laat de oversten des volks koud; de roepstem, die voor hen in die bekentenis ligt, merken zij niet op! Zij wentelen de schuld op Judas en zeggen: "Wat gaat ons dat aan? Gij moogt toezien."
Al miste Judas de droefheid naar God, die een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt, toch bevatte de erkentenis waarheid, die tegen het Sanhedrin getuigde. Dat is echter aan de verharding prijsgegeven. In hun verheven trots weigeren zij de zilveren penningen weder te ontvangen en verdrijven zij Judas. Deze werpt het bloedgeld als voor hun voeten in de tempel en vertrekt. De afvallige discipel kan het geld niet langer houden. Met de uiterste verontwaardiging werpt hij het weg. Aan de wanhoop prijsgegeven, zoekt hij de eenzaamheid. Gods rechtvaardig oordeel volgt. Ook satan, die in hem gevaren is. Daar is zijn vreselijk einde. Hij verworgde zich. De strop is zijn toevlucht. O diep ellendige! *Voorovergevallen zijnde, is hij midden opengebarsten en zijn ingewanden zijn uitgestort; en het is bekend geworden allen, die te Jeruzalem wonen* (Hand. 1 :18).
God heeft deze Judas tot een schrikwekkend voorbeeld gesteld voor ons allen. In hem is te zien welk loon de duivel zijn dienaars uitkeert. Arme werelddienaren, uw einde zal zijn het eeuwig verderf. Menigeen ontroerde, toen hij zag welk kwaad hij had bedreven, dat hij, gelijk Judas, in het begin niet zo zwaar telde. Te laat wordt het verstaan, dat de goddelozen een einde nemen. Zij worden teniet van verschrikkingen. O, dat wij satans dienst toch vrezen; die dienst is de wereld; in die dienst wordt het vlees gevoed en de zonde nagewandeld. De Heere doe ons de paden des kwaads vlieden, vrezend het verderf, dat daar gewis ons wacht. Ja het warde een nauw doorzoeken van onszelf, eer het besluit bare, want de dag gaat als kaf voorbij. Van Judas is te leren, dat een schuldbekentenis, al is ze waar, daarom nog niet oprecht belijden en bewenen van de zonde is voor God.
Hoe velen pleisteren met loze kalk en naaien kussens onder de okselen; ja hoeveel! Zonder Christus meent men zalig te kunnen worden. Een traan, die geschreid, een slapeloos uur, dat doormaakt is, een belijdenis, dat wij gezondigd hebben, die af gelegd werd, een psalmversje, dat in de gedachte kwam. Miraculeuze gezichten en dromen, benauwingen der consciëntie, die ons wroegen ging, en vele dergelijke zaken meer, moeten bewijzen zijn van veler bekering. En dat terwijl Gods Woord ons zulke sprekende voorbeelden geeft, dat het zeer ver komen kan met de verworpenen. Eer onze dagen zijn geteld, mocht de Heere ons van alle grond buiten Christus afbrengen. De duivel zoekt in zijn netten ons te houden. Hier werkt hij op de zondelust, daar op de gierigheid, ginds op de vroomheid van de mens. Hem is het hetzelfde op welke wijze hij ons gebonden houdt. Maar o, ontzettend zo wij uit zijn klauwen niet verlost worden.
Die verlossing is elk mens nodig. Buiten wedergeboorte zullen wij in het Koninkrijk Gods niet kunnen ingaan. De Heere ontdekke ons aan onze diepe staat van ellende, eer ons deel zij bij de verdoemden in de hel. Aldaar zal wening zijn en knersing der tanden. Daar is het deel van Judas, en van alle vijanden van de Herder Israëls, Wiens loon gewaardeerd werd op dertig zilverlingen.

Van die zilverlingen zei de Heere, dat is God de Vader, tot Christus: "*Werp ze heen voor de pottenbakker."* Deze woorden wijzen ons er op, dat Gods eeuwige raad bepaald heeft wat met de slavenprijs geschieden zou. God bestuurde het alzo, dat Judas de ontvangen prijs in de tempel _ wierp, en dat voor dit geld de akker des pottenbakkers Werd gekocht. "En ik (namelijk Christus) nam die prijs en wierp ze in het huis des Heeren voor de pottenbakker." Deze woorden moeten niet zo verstaan worden, alsof Christus Zelf het geld in de tempel wierp, maar dat Hij Zich aan die handeling van Judas onderwierp, opdat de onveranderlijke raad Gods volbracht werd. De vervulling van dit profetisch woord meldt Mattheüs ons.
In hoofdstuk 27 lezen wij*: "En de overpriesters, de zilveren penningen nemende, zeiden: Het is niet geoorloofd dezelve in de offerkist te leggen, dewijl het een prijs des bloeds is. En tezamen raad genomen hebbende, kochten zij daarmee de akker des pottenbakkers, tot een begrafenis voor de vreemdelingen. Daarom is die akker genoemd de akker des bloeds tot op de huidige dag."*
Die akker had dus weinig waarde meer, waarschijnlijk omdat het leem voor de pottenbakker reeds uitgegraven was. Maar hij kon nog wel dienen voor een begraafplaats der vreemdelingen, die Jeruzalem uit alle oorden van de wereld, bijzonder met de grote feesten, bezochten. Jeruzalems burgers hadden hun eigen begraafplaatsen. Voor het begraven van vreemdelingen, die in deze stad stierven, werd nu een eigen plaats ingericht. De overpriesters bezorgden deze plaats. Hun schijnheiligheid en bloeddorst werd echter voor allen openbaar.
"Daarom is die akker genaamd een akker des bloeds tot op deze dag." Het volk gaf die naam aan deze akker, tot een blijvende aanklacht tegen de verharde oversten van Israël. Het behaagt de Heere soms de huichelaren kennelijk openbaar te maken. "Het is bekend geworden allen, die te Jeruzalem wonen", zegt Lucas. Hoe lang de huichelaren soms bedekt blijven en met Gods volk omgaan, gelijk Judas zich onder de discipelen lange tijd voegde, eens openbaart de Heere hen. Die ontdekking heeft meermalen grote ontroering gewekt onder Gods lieve volk. Ook de discipelen werden zeer bedroefd toen de Heere de verrader ontdekken ging. Zij begonnen een iegelijk van hen tot Hem te zeggen: "Ben ik het Heere?"
De openbaarmaking van degenen, tot wie velen van Gods kinderen dikwijls zeer hoog hebben opgezien, kan de harten der oprechten wel in grote twijfeling voor zichzelf brengen. Evenwel zal de Heere er in verheerlijkt worden, en her in de geslachten worden verkondigd, dat Hij de harten kent en de nieren proeft. De. Heere kent degenen, die Zijne zijn. Dat moge het oprechte volk steeds meer uitdrijven uit zichzelf, om in kinderlijke vreze nabij de Heere te leven. Dat hun ziel geen rust einde, dan alleen in Hem, Die nooit verlaat de werken Zijner handen.
Hij zal eens scheiden het koren van het kaf,
de schapen van de bokken af.

Hij zal Zijn volk behouden. Al begeerde satan Petrus te ziften als de tarwe, de Heere heeft voor hem gebeden, dat zijn geloof niet ophield. Zo doet Hij voor al Zijn volk. Hij spreekt nog tot hen: "Uw hart warde niet ontroerd."
O volk, grijp moed. De Heere, Die niet liegen kan, heeft het Zelf gezegd: "Mijn schapen horen Mijn stem, Ik ken ze, en zij volgen Mij; en Ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal ze uit Mijn hand rukken."

SAMENBINDERS VERBROKEN

Toen verbrak Ik Mijn tweede stok, Samenbinders, te niet doende de broederschap tussen Juda en tussen Israël. Verder zeide de Heere tot Mij: Neem u nog eens dwazen herders gereedschap. Zacharia 11 :14, 15

De schrikkelijke verwerping van Messias brak het volksbestaan van Israël. Het volk riep bij de veroordeling van Christus: "Zijn bloed kome over ons en onze kinderen." En dat bloed is over hen gekomen. De stok Lieflijkheid is verbroken. De Heere heeft het verbond teniet gedaan. Als het volk des verbonds is Israël verworpen. De natuurlijke takken zijn afgehouwen, zegt Paulus. Dit oordeel bleef tot het kerkelijk leven van Israël niet beperkt. Het trof dit volk ook in zijn staatkundig en maatschappelijk leven. Daarvan spreekt de Heere in vers 14, zeggend: "Toen verbrak Ik Mijn tweede stok, Samenbinders, teniet doende de broederschap tussen Juda en tussen Israël."
Toen de geestelijke band verbroken was, brak ook de natuurlijke. Juda en Israël waren broedervolken. Weleer waren zij één; twaalf stammen, gesproten uit de zonen Jacobs. Door één weg had God het éne volk geleid. Uit Egypte had de Heere hen verlost; in de woestijn deed Hij het éne volk Hem volgen en Hij had het de poorten zijner vijanden doen beërven. Tien stammen vielen van Davids huis af en verkozen Jerobeam tot koning. Slechts twee stammen bleven trouw aan het oude koningshuis en aan:de dienst des Heeren te Jeruzalem. Eigenwillige godsdienst te Dan en te Bethel voerde tot volslagen afgoderij en maakte Israël rijp voor het oordeel der verwerping. In plaats van zich aan het rijk der tien stammen te spiegelen, hoereerde Juda de trouweloze zuster achterna, ja maakte het gruwelijker dan zij. De wegvoering naar Babel volgde. Jeruzalem, de stad des groten Konings, werd tot puinhopen; geheel het land werd een verwoesting, een plaats der draken.
De Heere echter wilde Zich over Zijn volk erbarmen. Gedenkende aan Zijn verbond, zou Hij naar Zijn onveranderlijke trouw Juda terugbrengen en uit David te Bethlehem de beloofde Koning doen geboren worden. Bovendien zegde Hij het volk toe, dat Juda en Israël weder zouden verenigd worden.
Van die vereniging sprak Ezechiël, zeggende: "Alzo zegt de Heere Heere: Zie, Ik zal het hout van Jozef, dat in Efraïms hand geweest is, en van de stammen Israëls, zijn metgezellen, nemen en Ik zal deze met hem voegen tot het hout van Juda, en zal ze maken tot een enig hout, en zij zullen één worden in Mijn hand." Eenmaal nog wilde de getrouwe Jehovah Zijn grote goedertierenheid en ontferming in Israël afdrukken. Symbool zou dat volk zijn van de verlossing in het bloed des Lams, ook in het weder-brengen uit Babel en in het vergaderen van de verstrooiden Israëls.
Maar het oordeel der verharding is over het Jodendom gekomen. De lieflijkheden des Heeren heeft het veracht. De Herder Israëls heeft het. verworpen. In eigengerechtigheid is het weggezonken. Toen is de stok Lieflijkheid verbroken. Maar toen was het cement, dat de stammen tot één volk samenbond, ook vergaan. De stok Samenbinders werd verbroken. Door naijver en onophoudelijke onderlinge twisten is het volk ten onder gegaan. Zelfs toen de Romeinen voor Jeruzalem het beleg geslagen hadden en de muren der stad rammeiden, toen honger en pestilentie honderden in de benarde veste dag bij dag ten grave sleepten, ja toen een deel der stad reeds in handen van de vijand gevallen was, toen nog verteerden Israël en Juda hun kracht door broedertwist. De bangste bedreiging van de vijand, noch de heiligheid des tempels, waarbij het blinde volk zwoer, was in staat

het twistvuur te doven. Het was Gods oordeel. De stok Samenbinders was verbroken, als gevolg van het weigeren om naar de stem des Heeren te horen.
En dit geldt het oude bondsvolk niet alleen. In die oude natie is de hand des Heeren opgeheven tegen elk volk, dat Hem verlaat en van Zijn wegen zich afkeert. Geen kunstmatige eenheid vermag de samenbinding door de eeuwige waarheid Gods te vervangen. Toch denkt men dat in bijna alle kringen van ons zinkend Nederland. Deze gewesten, eenmaal één, vastelijk gegrond op de rotssteen van Gods Woord en rechten, hebben een andere eenheid gezocht. Weg die oude, met bloed bezegelde Belijdenis; verscheurd die banden, door het Woord des Heeren aangelegd, opdat God van een iegelijk zal geëerd worden zo Hij in Zijn Woord gebiedt. Vrijheid, zo roept ons volk; vrijheid voor Rome, vrijheid voor atheïst en deïst en pantheïst. zo'n vrijheid acht het christendom van deze tijd het allerhoogste goed. Het is of de jubelzangen der revolutie u in de oren klinken. Maar thans gezangen uit zogenaamde christenmonden. Eenheid zoekt men; eenheid met Rome, eenheid met verloochenaars van God en Zijn Woord en Zijn dienst. Nationalisme heet de band, die allen verenigen moet tot één krachtig geheel.
Arm Nederland! *Wat afvalt van de hoge God, moet vallen.*
Hoe lang nog, en voor onze veste zal de vijand ook verschijnen. Hoe lang nog, en de stok Samenbinders zal onder ons verbroken worden, zé, dat onderlinge twist en opstand en revolutie onze kracht verteren zullen en ons bloed doen vloeien. Gods lankmoedigheid is groot. Maar de Heere laat Zich niet bespotten. Met vreze moeten wij de verharding van overheid en volk aanzien.
Ook voor ons staat geschreven in Lucas 19: "En als Hij nabij kwam en de stad zag, weende Hij over haar, zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen." Zou de Heere niet wenen als Hij de stad onzer inwoning, de stad onzes lands, de stad van ons huis, de stad onzes harten ziet? Zijn Woord moge ons aangrijpen in de dag, die de onze genaamd wordt. Maar wij letten op de tijd der bekering niet. Voor onze ogen is het naderend oordeel zowel als de roepstem tot ons behoud verborgen. Wij geloven In wereldconferenties, in schone redevoeringen vol misleiding en zelfbedoeling, in een sterke man, in de beschaving en kracht van het volk; wij geloven in alles, behalve in wat God spreekt. Met een blinddoek voor de ogen gaat Nederland, naar wij dikwijls vrezen, vanwege de hardnekkige verwerping van de God onzer vaderen, zijn ondergang te-gemoet. De verbreking van de stok Lieflijkheid, de vernedering en verachting van Gods kerk, brengt onafwijsbaar mede de verbreking van de stok Samenbinders, in de verwoesting van een volk. Gelukkig wie zijn ziel tot een buit hebben mag, gelijk Baruch.
Onder de oordelen, die de Heere door Zacharia dreigt, behoort verder ook dat Hij het volk overgeeft aan dwaze, blinde, zichzelf zoekende herders.

Vers 15: ***"Verder zeide de Heere tot mij: Neem u nog eens dwazen herders gereedschap."***
De goede Herder heeft dit volk verlaten. Hij is door Israël zelf uitgeworpen. Die heerlijke prijs, die men Hem waardig geacht heeft, was de slavenprijs, waarvoor Judas Hem verraden heeft. "Weg met Deze", zo roept het verharde Jodendom tot op deze dag. Maar wat is nu het gevolg er van? Dat de enige, goede Herder Israël verliet. Dat het volk aan herders ten prooi werd, die zichzelf alleen beogen en het op de schandelijkste wijze mishandelen. De profeet moet zelf deze dwaze herders verpersoonlijken. De Heere beveelt hem, te doen zoals die herders zullen doen. Zacharia moet zich nemen het gereedschap van zo'n dwaze herder. Of, gelijk andere uitleggers willen, in deze woorden

gaat de Heere Jezus voort te spreken. Hij spreekt in geheel dit hoofdstuk, en er is geen teken, dat er op wijst, dat thans een andere sprekende wordt ingevoerd. Aan de verworpen Herder wordt bevel gegeven het oordeel over het verharde volk te voltrekken. Het ambtelijke werk van Christus was beschreven in het bevel; de twee stokken Lieflijkheid en Samenbinders te nemen. Daarmee moest Hij de schapen weiden. Nu moet Hij nemen eens dwazen herders gereedschap. Tot het gereedschap van de herder behoren kleed en tas en staf en fluit. Een dwaze herder heeft het rechte gereedschap niet. Het gereedschap, dat geen recht geaard herder ter hand nemen zal, kiest hij. Ook weet hij het niet te gebruiken. Het rechte hoeden der schapen mist hij, gelijk ook het juiste gereedschap. Het is hem aan te zien: hij is dwaas.

Zulke dwaze herders waren Korach, Dathan en Abiram, waren ook de overpriesters en Schriftgeleerden en zijn allen, die de waarheid Gods door hun leugens onder houden. Gods kerk heeft door alle eeuwen heen van zulke herders te lijden gehad. Ook bewerken deze dwaze herders, als overheden der volkeren, de ondergang van hun natiën. In het bijzonder denke men hier aan het kwaad, dat de man op Rome's stoel aan Gods heiligen gedaan heeft.

Hoe schrikkelijk oordeel zal zulke herders wachten! Zij martelen en tiranniseren het erfdeel des Heeren te meer, naarmate zij er nauwer aan verbonden zijn. Valse leraars zijn mede onder deze dwaze herders begrepen. Leraars, die hun kudde verleiden, de waarheid Gods - verdraaien, zich niet vrijmaken van het bloed hunner hoorders. Hun gereedschap is dat van een dwaas. Het kleed, dat zij dragen, is van eigen maaksel; de mantel der gerechtigheid van Christus missen zij; de staf, waarop zij leunen, is een vleselijke arm, een rietstok, die de hand doorboren zal; de fluit, die zij bespelen om de schapen te lokken, speelt alleen van het goed en genot van de wereld en dient om de mens in slaap te sussen en met een ingebeelde hemel ter hel te doen gaan.

En om niet meer te noemen, in hun tas missen zij de stenen Davids. Vrede, vrede, roepen zij, en geen gevaar. In één woord, zij menen te zien en zijn blind; zij wanen zich wijs en zijn dwaas. De schapen, die hun toevertrouwd zijn, weiden zij niet. Met zulke dwaze herders is de kerk bezet als gevolg van haar afwijking van de waarheid.

O, het worde haar tot schuld, opdat de Heere haar uit de klauw der dwazen verlosse en Zijn Woord weder volle heerschappij erlangen mocht. Met eens dwazen herders gereedschap worden wij geregeerd als vrucht daarvan, dat wij ons denken en weten stellen boven des Heeren Woord.

O, het grijpe ons aan. Hoort, o volk, neemt ter ore, o herders, wat de Heere spreekt: "Weidt de kudde Gods, die onder u is, opzicht daarover hebbende, niet uit bedwang, maar gewillig; noch om vuil gewin, maar niet een volvaardig gemoed; noch als heerschappij voerende over het erfdeel des Heeren, maar als voorbeelden der kudde geworden zijnde."

DWAZE HERDERS EEN OORDEEL GODS

Want zie, Ik zal een dwaze herder verwekken in dit land; dat gereed is om afgesneden te worden, zal hij niet bezoeken; het jonge zal hij niet zoeken, en het verbrokene zal hij niet helen, en het stilstaande zal hij niet dragen; maar het vlees van het vette zal hij eten, en derzelver klauwen zal hij verscheuren. Wee de nietige herder, de verlater der kudde! Het zwaard zal over zijn arm zijn, en over zijn rechteroog; zijn arm zal ten enenmale verdorren, en zijn rechteroog zal ten enenmale donker worden.

Zacharia 11 :16, 17

Onder de oordelen, die de Heere naar Zijn onkreukbaar recht om der zonde wil over een volk doet komen, behoort ook gewis, dat Hij valse profeten zendt. Zacharia kondigt dat oordeel aan, als gevolg van de verwerping van de enige goede Herder, Naar Hem wilde Israël niet horen. Die Herder heeft het verworpen; Hem geschat op de slavenprijs van dertig zilverlingen. Verdwaasd en verblind zou het de dwaze herder volgen; tegen wie de Heere door Mozes reeds gewaarschuwd had; zeggende: "Gij zult naar de woorden van die profeet of naar die dromendromer niet horen; want de Heere uw God verzoekt ulieden, om te weten of gij de Heere uw God liefhebt met uw ganse hart en met uw ganse ziel." Van die liefde echter was Israël vreemd. In blakende vijandschap had het geroepen: "Zijn bloed kome over ons en onze kinderen." Niets kon dat volk weerhouden de dwaze herder te volgen, die het misleidde.
Onder die *dwaze herder* hebben wij in de eerste plaats te verstaan de leidslieden van het volk in de dagen van Christus' omwandeling op aarde. De overpriesters en Schriftgeleerden en Farizeeën, die het volk inbliezen, dat zij Barabbas begeren zouden en niet Jezus om losgelaten te worden. Die dwaze herder speelde niet de fluit van het Evangelie, maar bezwaarde het volk met lasten, die niet te dragen waren. Hij bekommerde zich niet om hetgeen gereed was afgesneden te worden. Wat uitteerde, liet hij aan zijn lot over. Het verbrokene onder de schapen heelde hij niet; en het stilstaande, dat de kudde niet meer volgen kon, nam hij niet in de armen om het te dragen. Wat stierf, dat stierf; en wat omkwam, dat kwam om. Deze dwaze herder was alleen bedacht op eigen voordeel. "Het vlees van het vette zal hij eten, en hun klauwen zal hij verscheuren." Hoe vreselijk is Israël geslagen met de dwaze herder, die het zelf begeerd heeft.

DWAZE HERDERS EEN OORDEEL GODS

Want zie, Ik zal een dwaze herder verwekken in dit land; dat gereed is om afgesneden te worden, zat hij niet bezoeken; het jonge zal hij niet zoeken, en het verbrokene zal hij niet helen, en het stilstaande zal hij niet dragen; maar het vlees van het vette zal hij eten, en derzelver klauwen zal hij verscheuren.
Wee de nietige herder, de verluier der kudde! Het zwaard zal over zijn turn zijn, en over zijn rechteroog; zijn arm zal ten enenmde verdorren, en zijn rechteroog zal ten enenmale donker worden. Zacharia 11 :18, 17

Onder de oordelen, die de Heere naar Zijn onkreukbaar recht om der zonde wil over een volk doet komen, behoort ook gewis, dat Hij valse profeten zendt. Zacharia kondigt dat oordeel aan, als gevolg van de verwerping van de enige goede Herder. Naar Hem wilde Israël niet horen. Die Herder heeft het verworpen; Hem geschat op de slavenprijs van dertig zilverlingen, Verdwaasd en verblind zou het de dwaze herder volgen, tegen wie de Heere door Mozes reeds gewaarschuwd had, zeggende: "Gij zult naar de woorden van die profeet of naar die dromendromer niet horen; want de Heere uw. God verzoekt ulieden, om te weten of gij de Heere uw God liefhebt met uw ganse hart en met uw ganse ziel." Van die liefde echter was Israël vreemd. In blakende vijandschap had het geroepen: "Zijn bloed kome over ons en onze kinderen." Niets kon dat volk weerhouden de dwaze herder te volgen, die het misleidde.
Onder die dwaze herder hebben wij in de eerste plaats te verstaan de leidslieden van het volk in de dagen van Christus' omwandeling op aarde. De overpriesters en Schriftgeleerden en Farizeeën, die het volk inbliezen, dat zij Barabbas begeren zouden en niet Jezus om losgelaten te worden. Die dwaze herder speelde niet de fluit van het

Evangelie, maar bezwaarde het volk met lasten, die niet te dragen waren. Hij bekommerde zich niet om hetgeen gereed was afgesneden te worden. Wat uitteerde, liet hij aan zijn lot over. Het verbrokene onder de schapen heelde hij niet, en het stilstaande, dat de kudde niet meer volgen kon, nam hij niet in de armen om het te dragen. Wat stierf, dat stierf; en wat omkwam, dat kwam om. Deze dwaze herder was alleen bedacht op eigen voordeel. "Het vlees van het vette zal hij eten, en hun klauwen zal hij verscheuren." Hoe vreselijk is Israël geslagen met de dwaze herder, die het zelf begeerd heeft.

Een ontzettend oordeel heeft God aangekondigd in dit woord van Zacharia. En dat oordeel betrof Israël niet alleen.
Zie, zegt de Heere. Zet uw hart er op; bemerk het toch met ontzetting en verbazing. Het is het oordeel, dat over de kerk komt als het volk afwijkt van de leer der waarheid, en naar de enige Herder niet horen wil, noch zich buigen onder Zijn getuigenis. Dan komen did herders, die zich tegen Christus stellen. Zij misleiden de schare en doen de oprechten omdolen. O, wat bange tijden heeft Gods kerk doorleefd onder zulke herders. Eenparig wijzen onze oude godgeleerden bij deze woorden van Zacharia op de antichrist, die op de stoel te Rome zit. Want dit was het algemeen oordeel van de Godvruchtigen vanouds, dat Rome de antichrist was. Ja; dat was de belijdenis der Hervormde Kerk.
In de voorrede de*r Vijf Artikelen tegen de remonstranten* schreef zij dan ook: "Want deze kerk, n.l 'de kerk in Nederland, (is) van de tirannie van de Roomse antichrist en schrikkelijke afgoderij van het pausdom door Gods machtige hand verlost,. Rome heeft de kerk Gods schrikkelijk getiranniseerd. Zij is de hoer, dronken van het bloed der heiligen. Nog kleeft het bloed der martelaren aan Homes vingeren. Want hoe de paus met geheel zijn aanhang zich ook wringt in alle bochten, in de haat tegen de ware kerk des Heerén is hij niet veranderd. Hij is de valse herder, die het vet der schapen eet, en het bloed drinkt van de ellendige. O trouweloze leidslieden, die de kudde aan de gruwelijke verleider op Rome's stoel overleveren.
En dat doet het naamchristendom van deze dagen. Men heult met Rome. Sinds lange jaren heet Rome christelijk, wordt voor Rome de hemel opengezet, wordt Rome in ons land, dat tot zo'n dure prijs is gekocht, op troon verheven. Steeds verder dringt de dwaze herder door. Roomse professoren zijn benoemd aan onze universiteiten en verdringen de protestanten, Roomse burgemeesters heersen over protestantse plaatsen. Roomse rechters verdringen anderen, als onlangs nog te Haarlem geschiedde, waar de overheid weigerde een protestant tot rechter te benoemen. Rome heerst over ons. Het zuigt de miljoenen uit onze schatkist en verrijkt de kloosters er mede van jaar tot jaar. Zal het met zijn wetgeving straks weder degenen, die de Heere vrezen, de gevangenissen in drijven? Reeds nu zucht menigeen onder de wetten. In naam van het recht werden reeds nu vele onschuldigen vervolgd en veroordeeld. Voor roomse rechters gedaagd, wordt openlijk tegen hen, die niet langer in Rome's kerk het konden houden, uitgevaren en op hun terugkeer aangedrongen. Aan een dwaze herder is het volk overgeleverd.
Niemand duide het ons euvel, dat wij op deze dingen wijzen. Het christendom van deze dagen schimpt ons er om, alsof wij papenhaters waren. Wij haten geen mensen, maar wat wij wel hopen te allen dage te haten, dat is de gruwelleer van Rome. Roept het uit de keel en houdt toch niet in, dat de dwaze herder op Rome's stoel een vijand is van God en Zijn Gezalfde. De Heere werpe hem terneder en breke zijn kracht ook in ons diep gezonken vaderland. Nooit zou Rome tot zo'n macht gekomen zijn, indien overheid en onderdaan bij Gods Woord gebleven waren. Maar van dat Woord moesten zij af. Ongeloof en leugenleer werden omhelsd, als zouden deze geluk en vrijheid brengen. Laat ons hun

banden verscheuren en hun touwen van ons werpen, zo werd de taal van Nederlands volk. En het zal het zich beklagen als het te laat is.

De duivel kan geen groter slag slaan dan wanneer hij onder de schijn van waarheid de gemeente weet te verleiden. Is dat in Nederlands kerk niet de grote ellende? De kerk verstart en versteent onder leraars, die pochen, dat zij het gezonde geloof hebben, zij en hun hoorders, terwijl zij in alles betonen vijand van het ware leven te zijn, dat uit God geboren wordt. Een dwaze herder is verwekt, die niet weet met de zielen te handelen, noch slapende zondaren wakker te schudden, noch te spreken naar het hart van Jeruzalem. Indien zij nog op hun wijze ernstig vermanen, zo geldt hun bestraffing mensen, die niet onder hun gehoor zijn, zo Gomde in één van zijn zo lezenswaardige geschriften schrijft. De dwaze herder vleit de gemeente, die hem is toebetrouwd, met drogredenen. Hij roept vrede, vrede en geen gevaar, terwijl een haastig verderf dreigt te komen. Gedoopten zijn verondersteld wedergeborenen; wie maar niet al te grof in de zonde leeft, wordt zalig gesproken, alsof een mens niet wederomgeboren moet worden. De getrouwe vermaningen ontbreken.

> **Koelman** schrijft in "*De wekker der leraren*":
>
> "Waarom schudden zij de zondaars niet uit hun slaap, door hen te hangen over de hel? Hadden zij hun hoofd gehouden boven die kolk, totdat hun ogen hadden schijnen uit te vallen, het mocht die droeve en vreselijke dag van hun verderf voorkomen hebben. Maar och, wat koude predicatiën hebben velen gedaan over de brandende hitte van de hel."

Is het niet of Koelman voor deze dagen in het bijzonder geschreven heeft? Velen spreken zachte dingen en blinddoeken hun hoorders voor het na, derend verderf. Met hun waangeloof wiegen zij de onbekeerden in slaap, terwijl zij Gods kinderen de ware troost onthouden.

> "Wat troost kunnen zij teven aan een arme, gepijnigde ziel, die gezengd is door de pijn van het helse vuur? Wat zouden zij kunnen antwoorden, zo een ellendige ziel in zo'n geval hun zei: Wat beeldt gij u in mij te troosten, nademaal Hij, ja Hij het is, Die de Vader der barmhartigheid en God aller vertroosting is, Die mij met Zijn woorden gewond heeft, en nademaal Hij de oorlog tegen mijn ziel heeft verklaard.... Kom, ziet op mij en leert de hel prediken, zo gij de zielen dergenen, die u horen, ten hemel wilt voeren en uw eigen ziel als een buit wegdragen."

Het lijdt geen twijfel, als de getrouwe waarschuwing aan de onbekeerde ontbreekt, wordt ook de ware troost voor Gods volk gemist. Vele leraars schuwen de onbekeerden van hart hun verdoemenis aan te zeggen. Hoe zouden zij het bedrukte en arme volk dan medicijn der ziel toedienen, als dat volk ligt in banden van de dood? De ervaring van de ellende is in hun oog niet nodig. Men moet geloven en Jezus aannemen, alsof het een werk des mensen ware. Al dat getob is maar ongeloof in hun ogen. Zij kennen de kwalen der ziel niet, omdat zij er nimmer aan ontdekt zijn, dat zij verdoemelijke schepselen zijn voor God. Daarom ontwijken zij het volk, Dat geven zij stenen voor brood. Wat gereed is om afgesneden te worden, zal zo'n dwaze herder niet bezoeken; het jonge zal hij niet zoeken en het verbrokene zal hij niet helen, en het stilstaande zal hij niet dragen. Nee, dit zeggen wij niet alsof de rechte prediking van Gods Woord alleen bestaan zou in het donderen met de wet.

Ook hier moge ik een enkel woord uit **A. Comrie's** Catechismus aanhalen.

> "Het is niet het voornaamste einde, om verschrikkingen in de consciëntie te veroorzaken, de aarde in een hel te veranderen, en dan de mensen te laten liggen.

Nee, slaan wij, het moet met een oogmerk zijn om te genezen, en wij moeten als dienaars van Christus aller-overvloedigst zijn om de troostleer voor te houden."

Wie lust heeft om de oude waarheid te onderzoeken, hij leze eens de toepassing op de verhandeling van de eerste Zondag van Comrie. Hij zal bemerken, dat de dwaze herder niets heeft van hetgeen in waarheid Gode tot heerlijkheid strekt in de zaligheid van verloren zondaren. De fluit van het Evangelie heeft hij niet. De rechte staf ontbreekt hem. En, helaas, aan zulke leraren is de kerk in onze dagen veelal overgegeven. Och, of de Heere oren gaf om te horen. Dat Hij getrouwe wachters bestelle op Sions muren, die gedurig al de dag en al de nacht niet zwijgen. Die het de mens met Goddelijke kracht toeroepen mochten: *Ontwaakt, gij die slaapt, en staat op uit de doden, en Christus zal over u lichten*. Die getrouw over de hem toevertrouwde kudde wezen mag, zal niet kunnen nalaten de noodzakelijkheid van waarachtige bekering op het hart te drukken en zich vrij te maken van het bloed dergenen, die hem horen. Nog een weinig, en wij zullen staan voor Gods rechterstoel. Al onze godsdienst zal ons daar ontvallen, en het zal vreselijk zijn te vallen in de handen van de levende God, zo wij door genade niet geleerd hebben onze toevlucht te nemen tot het bloed des Lams.

Bij de getrouwe bediening vindt het arme volk van God het leven. Dat volk wenst getrouw te worden behandeld en niet op een onzeker misschien de eeuwigheid in te gaan. Voor dat volk heeft de getrouwe dienstknecht des Heeren een woord van troost, dat de ziel raakt, als hij Christus predikt als de enige grond; waarop wij bouwen kunnen, om niet bedrogen uit te komen. Paulus wenste niets te weten *dan Jezus Christus, en Die gekruist*. Geen andere grond mag gelegd. Zo nauw zal de beproeving eens zijn, dat de apostel ons betuigt, dat eens ieders werk als door vuur beproefd worden zal. En al ware het, dat de persoon van de dienstknecht behouden werd, als hij niet gebouwd heeft goud en zilver en kostelijke stenen, zal zijn werk verbranden. Hout noch hooi, noch stoppelen zullen het vuur der beproeving Gods kunnen verdragen.

Het oordeel over de dwaze herder blijft dan ook niet uit. Hij, die zichzelf zoekt en niet de kudde, die het vlees van het vette zal eten en hun klauwen verscheuren, hij zal het ervaren, dat Zacharia profeteert in vers 17:

"Wee de nietige herder, de verlater der kudde; het zwaard zal over zijn arm zijn en over zijn rechteroog; zijn arm zal ten enenmale verdorren; ,en zijn rechteroog zal ten enenmale donker worden."

Het wee van Gods oordelen zal hem eens treffen. Gods Woord is het zwaard dat over hem gaan zal; een tweesnijdend scherp zwaard, dat tegen hem in oorlog gesteld wordt en zijn sterkte zal verbreken. Door de arm wordt de kracht en sterkte verstaan, die deze goddeloze herders wanen te bezitten. Het is hun aanhang in de wereld, die met hen het lichte pad betraden, en hen prezen en verhieven als een afgod om hun wijsheid en gaven; en meest om hun bedrieglijke woorden.

O, God zal eens de tanden der leeuwen verbreken en de arm der sterken teniet maken. "Zijn arm zal ten enenmale verdorren als het zwaard daarover zal gegaan zijn, en over zijn rechteroog."

Door het oog hebben wij te verstaan de kennis, het verstand, waarin velen roemen, terwijl zij de geestelijke kennis missen. Hoe groot nu ook ons verstand wezen moge, wij blijven dwaze en verblinde schepselen, door de zonde verduisterd, tenzij God ons verlicht en een nieuw verstand geeft.

Nu, van de dwaze herder, de nietige herder, zegt de Heere, dat Hij met het zwaard het oog des verstands wegnemen zal. Hij zal die herders oordelen en verdoen door het zwaard van Zijn mond, en allen die hen aanhangen.
De Heere ontferme Zich over Zijn erfdeel en verwekke het getrouwe herders. Hij doe Zijn knechten gedurig in het besef van hun gewichtige bediening leven, opdat zij leven en dood en zegen en vloek het volk mogen voorhouden. Dan zullen zij vrij zijn van het bloed hunner hoorders, en wat gereed is om afgesneden te worden bezoeken, en het jonge zoeken en het verbrokene helen, en het stilstaande dragen. Onthoude de getrouwe Jehovah daartoe Zijn Heilige Geest niet, Die alleen ons getrouw maken kan en onderwijzen, om met de moeden een woord te rechter tijd te spreken.

DE BEWARJNG VAN GODS KERK

De last van het Woord des Heeren over Israël. Zacharia 12 :1

Met het twaalfde hoofdstuk vangt een nieuw gedeelte van de profetie van Zacharia aan. De profeet heeft in het elfde kapittel, zo wij mochten overdenken, het oordeel aangekondigd, dat komen zou over het vleselijk Israël. Het zich verhardend volk, dat in zijn eigengerechtigheid in volle vijandschap tegen Christus zou uitbreken en Hem, de enige en ware Herder zou verwerpen, zal, zo sprak de profeet, tot een prooi der heidenen overgegeven worden. Valse herders zouden het leiden. Met het gereedschap eens dwazen herders zouden zij het verblinde volk weiden naar het verderf. Aan de verwoesting zou het oude Israël worden prijsgegeven, als Lieflijkheid en Samenbinders zouden verbroken zijn. Het bloed des Onschuldigen komt over Israël en zijn nageslacht. De vreselijke verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen en de vervolgingen der Joden van eeuw tot eeuw tot op deze dag, zijn daarvan het duidelijk bewijs. Het moge ons wel doen opmerken hoe vreselijk oordeel op de verwerping en verachting van Christus rust. "Die de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem."
Thans gaat Zacharia er toe over om in de Naam des Heeren het ware Israël te vertroosten. Wij hebben het wel te verstaan, dat.er onderscheid is tussen het vleselijk en het geestelijk zaad van Abraham. "Die zijn Abrahams kinderen, die uit de vrije zijn", zegt de apostel. "Want daar is geschreven, dat Abraham twee zonen had, één uit de dienstmaagd en één uit de vrije. Maar gene, die uit de dienstmaagd was, is naar het vlees geboren geweest; doch deze, die uit de vrije was, door de belofte." Het vleselijk Israël roemde wel: "Wij zijn Abrahams kinderen"" maar het verstond niet, "dat dit dingen zijn, die andere beduiding hebben." Dat Israël is uitgeworpen, gelijk Hagar en haar zoon, ja eeuwig uitgeworpen, "want de zoon van de dienstmaagd zal geenszins erven met de zoon der vrije", Het woord der belofte geldt niet het vleselijk, maar het geestelijk zaad van Abraham; niet het Israël der wettische dienstbaarheid, doch het' Israël Gods; niet Jeruzalem, dat nu is en dienstbaar is met haar kin, deren, maar Jeruzalem, dat boven is, dat vrij is (Gelaten 4). Niet de uiterlijke belijder heeft deel aan Christus en Zijn weldaden, maar alleen degen; die door het oprecht geloof Christus wordt ingelijfd en Zijn ,weldaden aanneemt. Maar al te zeer wordt dit in onze bange dagen miskend. Van duizenden is te vrezen, dat zij bij al hun ijver voor de kerk en de waarheid en met al hun godsdienst met een ingebeelde hemel naar de hel varen.

Zacharia ontvangt het Woord des Heeren om dit tot troost van het ware Israël als een last uit te dragen. De profeet spreekt van "de last van het Woord des Heeren." Niet alsof het hem een last zou zijn, die hij moede was te dragen. De Heere maakt Zijn knechten gewillig en zelfs de aankondiging der oordelen over hun volk, hoe smartelijk die is voor het vlees, wordt hun een lust, omdat de Heere Zich ook in de weg Zijner gerichten verheerlijkt. Zo schrijft Paulus in 2 Corinthe 2 :15: "Want wij zijn Gode een goede reuk Christi in degenen, die zalig werden, en in degenen, die verloren gaan; dezen wel een reuk des doods ten dode, maar genen een reuk des levens ten leven."
En het is geen van Gods oprechte knechten een last Christus een goede reuk te zijn. Wanneer dan ook Zacharia schrijft van "de last van het Woord des Heeren", dan spreekt hij daarmee niet uit, dat hem dit Woord te brengen geen lust zou zijn. Maar de profeet wijst met deze beschrijving de grote betekenis aan van hetgeen hij te zeggen heeft. De

Heere heeft hem Zijn eeuwige raad ontdekt en deze openbaring is zo zeer vol van de majesteit Gods, dat de profeet er onder gebogen gaat. liet komt steeds in Gods Woord uit, dat des Heeren volk in deze bedeling niet in staat is de volle openbaring van God te dragen. Abraham noemde zich stof en as; Mozes zag des Heeren achterste delen; Jesaja riep uit: "Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben." Johannes viel als dood aan de voeten des Heeren. En al Gods volk leert er iets van verstaan, dat de openbaringen des Heeren aan hun zielen zo vol zijn van de heerlijkheid en majesteit Gods, dat zij er onder gebogen gaan, ja bezwijken zouden. Zo spreekt Zacharia van de last van het Woord des Heeren.

Hoe groot, hoe vreeslijk zijt G' alom
Uit Uw verheven heiligdom,
Aanbidd'lijk Opperwezen.

Ook duidt Zacharia met deze woorden de dure verplichting aan, het Woord des Heeren tot het volk te brengen. De apostel schrijft dienaangaande in 1 Cor. 19 :16: "De nood is mij opgelegd. En wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondig." Gods knechten worden onder de last des Heeren gebracht. Zonder aanzien des persoons hebben zij des Heeren Woord te brengen.
En eindelijk spreekt de man Gods van de last van het Woord des Heeren om het groot gewicht van dit Woord aan te geven. Hij heeft een zeer betekenisvolle boodschap. O, de oren en harten mochten opengaan om die te vernemen. Er is een boodschap van goede tijding voor des Heeren bedrukte erfdeel, voor alle zachtmoedigen, tot verbinding van de gebrokenen van hart en om de gevangenen vrijheid uit te roepen en de gebondenen opening der gevangenis. Wee, die iets te kort doet aan het eeuwig Evangelie, die de troost voor de bedrukten in Sion rooft. De last van des Heeren Woord is de treurigen Slons te troosten. "Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen." In welke droeve donkerheden dat volk ook verkeert en onder welke bange wereldgerichten ook dat volk doorgaat, de Heere zal Zijn erfdeel niet begeven, noch verlaten.
O, merkt er toch op, bekommerde en verslagen zielen! Des Heeren Woord is u een woord van vertroosting. De balsem van het Evangelietaal de Heere in uw wonden gieten. Heft, zwaar gedrukt volk, uw hoofden op.

U is een beter lot bereid,
Uw heilzon is aan 't dagen.

De last van des Heeren Woord geldt Israël. Wij hebben het boven reeds opgemerkt, dat Zacharia's woord ziet op het levend gemaakt Israël, op de uitverkorenen Gods, Israël was in zijn geheel daarvan een type, een voorbeeld. Israëls kern was de kerk des Heeren door alle eeuwen heen. Nee, Jacobs zaad was niet een volk uit de grijze oudheid, gelijk Grieken en Romeinen, Israël was het volk Gods. In Israël werd de genade in Christus verheerlijkt en was kenbaar de leiding van de Heilige Geest. "Die Zijn Heilige Geest in het midden van hen stelde", zegt Jesaja. Niet op het uitwendig volksbestaan ziet Zacharia, doch met de benaming Israël wijst hij aan degenen, die door genade van het leven van Israël niet vreemd waren.
Israël is Gods uitverkorene. *Jacob heb Ik liefgehad,* zegt de Heere, *Ezau heb Ik gehaat.* Niet om voorgezien geloof, noch om goede werken, maar alleen uit Zijn eeuwig welbehagen heeft de Heere Zich Zijn volk verkoren. En gelijk Jacob wordt Gods volk zalig omdat God het wil. Van nature zijn ook de uitverkorenen kinderen des toorns. Ook

onder hen is niemand, die naar God vraagt of Hem zoekt. Maar God waagt naar de Zijnen en voert Zijn soeverein welbehagen in hen uit. Hij rukt hen als een brandhout uit het vuur en maakt hen inderdaad voorwerpen Zijner liefde en genade. Dit alleen is de roem van het Israël Gods. Alle roem van de mens is ijdel, maar het volk van God leert iets kennen van het roemen in de vrije genade, gelijk de dichter in Psalm 89 zong: "Het is door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen."
Aan Jacob heeft de Heere Zich geopenbaard toen hij als een geheel ellendige te Bethel vernachtte. Door Gods beloften gesterkt is Jacob voortgegaan, tot twintig jaren later aan de grenzen van het beloofde land zijn broeder Ezau hem met vierhonderd man tegemoet trok: In de nacht, toen Jacob alleen was, worstelde een Man met hem. Gods recht eiste voldoening. AI wat was geschied, had Jacobs schuld niet weggenomen. Met geen beloften, noch bevindingen, kon Jacob zich meer staande houden. Gods recht sneed hem af. Gods heiligheid sloot hem uit. En toen, als Jacob alle recht verloor en van zijn kracht werd beroofd, verheerlijkte Zich de Heere in hem en werd zijn naam Israël, overwinnaar Gods en der mensen.
Welnu, het van God verkoren volk heeft de profeet Zacharia op het oog. Het volk, dat door ontdekkende genade zich als geheel ellendig en verloren kennen leert en als zulk een arme vluchteling de zaligheid leert kennen, die in Christus Jezus is. Welk een ruimte is toch in Christus om zalig te worden voor de grootste der zondaren. Hoe dierbaar wordt die enige Naam, die onder de hemel gegeven is, aan zo'n ellendige. Hier is het Israël, dat de Heere sterken wil met Zijn beloften. Hier is een leven van strijd en hopen, als eenmaal Jacob had toen hij ging en vertoefde in Paddan-Aram. Ja, in Israël wordt een volk beschreven, dat van de worstelingen Jacobs niet vreemd is. De leidingen des Heeren brengen Zijn volk tot het Pniël, waar het stof der worsteling opgaat. Gods recht kan niet rusten dan alleen in volkomen verheerlijking in Christus. En in de oefening van dat recht wordt alle leven in ons afgesneden. Wij moeten ten onder gaan, opdat wij door het geloof rust vinden in Hem,. Die Zijn volk zalig maakt van hun zonden. Dan wordt Jacob Israël.
Maar al zijn de oefeningen van het geloof bij al Gods kinderen niet even klaar, niet één dergenen, die uit de dood geroepen worden tot het leven, is geheel vreemdeling van het werk van. Gods genade. Welnu, geheel dat volk wordt toegeroepen, dat de Heere het zal behoeden en bewaren, Met nadruk wijst het profetisch woord er op, dat de Heere spreekt.. Hoe betaamt het, ieder met heilige vreze te horen, en voor Zijn Woord te beven. Welk een bemoediging ligt ook in die nadrukkelijke betuiging voor het volk. Des Heeren zwijgen kan zo bang zijn; vooral als de vijand groot rumoer maakt.
Maar nu neemt de Heere het voor de Zijnen op. *Hij spreekt, Die, machtig is te verlossen. Hij, Die de hemel uitbreidt en de aarde grondvest.*
Beide zijn het werk Zijner handen. Hij rekt de hemel als een gordijn. Wolken- en sterrenhemel heeft Hij geformeerd, ja de hemel der hemelen tot Zijn troon en tot een woonplaats voor Zijn uitverkorenen. En de aarde staat vast, door Hem gegrondvest. Zij zal niet wankelen. Hij bracht het heelal uit het niet voort en onderhoudt het. Die alle dingen draagt door het Woord Zijner kracht. En des mensen geest in zijn binnenste formeert. God schiep de mens, met ziel en lichaam. De ziel wordt ook wel geest genoemd, vanwege haar werkzaamheid en redelijk bestaan. Paulus noemt in 1 Thess. 5 :23 *geest en ziel en lichaam*, niet als zou de mens uit drie delen bestaan, maar om het redelijk bestaan der ziel aan te wijzen. God formeert de Geest des mensen. Hij schiep elk mens zijn ziel op de gezette tijd, en Hij vernieuwt die naar Zijn beeld in Zijn uitverkorenen. God is Schepper en Herschepper. Hem ontbreekt het niet aan macht om Zijn volk te verlossen, noch aan liefde om het te behouden. Met zo'n God heeft het arme en

bedrukte volk te doen. O, dat het in zijn noden en ellenden het oog op de Heere slaan mocht en het om neigen tot Hem, Die spreekt. Van Hem zong de kerk eens: "Mijn hulp is van de Heere, Die hemel en aarde gemaakt heeft." Hij is de Machtige Jacobs. Geen gevaar is te groot, geen nood dreigt te zeer, dat Hij niet zou kunnen verlossen. Hij redt Job uit satans klauw, Daniël uit de leeuwenkuil, de luimden uit de brandende oven,. Israel uit Egypte en uit Babel. Hij voedt het volk in de woestijn en Elia aan de beek en bij de arme weduwe. O volk, houd moed. Hij zal u niet begeven, noch verlaten.

Hij kan en wil en zal in nood,
Zelfs bij het naad'ren van de dood,
Volkomen uitkomst geven.

JERUZALEM EEN DRINKSCHAAL

Zie, Ik zal Jeruzalem stellen tot een drinkschaal der zwijmeling alle volken rondom; ja ook zal zij zijn over Juda in. de belegering tegen Jeruzalem.
En het zal te dien dage geschieden, dat Ik Jeruzalem stellen zal tot een lastige steen alle volken; allen, die zich daarmee beladen, zullen gewis doorsneden worden; en al de volken der aarde zullen zich tegen haar verzamelen. Zacharia 12 :2, 3

Nadat Zacharia gesproken heeft van de last, die de Heere hem heeft opgelegd, namelijk om Zijn Woord te spreken, maakt hij de inhoud van die last nader bekend. De last houdt de bewaring van des Heeren kerk in en de verbreking der goddelozen. Dezen zullen zich aan Jeruzalem stoten ten verderve, want Jeruzalem zal een lastige steen zijn. Of met een ander beeld voorgesteld, de Heere zal Jeruzalem stellen tot een drinkschaal der zwijmeling alle volken rondom, ja ook zal zij zijn over Juda in de belegering tegen Jeruzalem.
Twee beelden gebruikt de profeet, namelijk in vers 2 het beeld van de drinkschaal, en in vers 3 dat van de steen, om de trouwe zorg en krachtige bewaring des Heeren over Zijn volk uit te drukken, in de strijd tegen alle vijanden.
"Zie", roept de profeet uit. Bij vernieuwing vestigt hij de volle aandacht dergenen, die zijn woord horen zullen, op de vertroosting, die er voor Gods kerk is zelfs in de grootste noden en bangste tijden. De goddelozen mochten de ogen openen, om de wonderen des Heeren aan Zijn volk tot hun vernedering op te merken. Want wie heeft ooit de nek verhard en vrede gehad? O zie toch, Gods volk is een gelukzalig volk. Als het de loopbaan voleindigd zal hebben, wordt het gekroond met eeuwige heerlijkheid. Dat zal het volzalig einde zijn van het bedrukte, strijdende volk van God. Bovendien zal de Heere het in dit leven niet verlaten. Hoe bang de tijden ook worden, al klom het water tot de lippen toe, geen plaag zal de tent des rechtvaardigen naar het verderf naderen. Ziet toch, en merkt op, gij vreemdelingen van God en van uw hart, wie de Heere voor de Zijnen is. Verstaat het toch, dat de dienst van de wereld en der zonde een slavendienst des duivels is; maar dat de dienst des Heeren is een liefdedienst, waarvan het volk van God zal zingen: "Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdroten."
Zie ook wat uw deel zijn zal, zo gij sterven zult gelijk gij geboren zijt. In dit leven mist gij God tot uw toevlucht, uw vreugde is hol en ledig, in uw tegenspoed staat gij alleen, zonder de troost, die in Christus Jezus is. En wat zal uw einde zijn? Wij allen moeten sterven. Weet gij het, wanneer? Hoe lang zal God u nog dragen? En al klommen uw jaren tot die van de zeer sterke, het leven is een damp; wij vliegen daarheen. Zou u nooit

bedenken, dat gij naar het eeuwig verderf vliegt? dat wij allen geopenbaard moeten worden voor Gods rechterstoel? Dat, hoe nabij u hier met Gods kinderen leeft, al maalde u met hen in één molen en al lag u ermee op één bed, de scheiding vallen zal, de eeuwige scheiding, wijl de Heere zal scheiden:

Het koren van het kaf,
De schapen van de bokken af.

O mensen, die nog leeft gelijk u geboren bent, de Heere opene uw ogen, opdat u mocht kiezen gelijk Mozes liever met het volk van God kwalijk gehandeld te worden, dan de genietingen van Egypte te hebben. Ziet toch op Gods volk en overlegt het in uw harten, dat dat volk gelukkig is en gij ongelukkig. U bent nog in de welaangename tijd, nog in de dag der zaligheid.

Niet alleen echter de vreemdelingen van het leven Gods, maar Zijn volk roept de Heere toe: "Zie." De ogen van dat volk zijn zo dikwijls gesloten voor het heil, dat de Heere werkt. De omstandigheden van het leven kunnen á zwaar drukken, de tegenheden zó groot zijn, de beloften Gods zo verborgen, het deel aan Christus za bedekt, dat er geen opmerken is bij het volk van God van de liefde, waarmede de Heere Zijn volk van eeuwigheid bemint en van de genade, die Hij het bewijzen zal, zodat Hij de ziel Zijner tortelduif aan het wild gedierte van het veld niet zal overgeven. Opene de Heere uw ogen, volk, als de vijand uw ziel jaagt en zegt: "Gij hebt geen heil bij God", als de tegenheden vele, de verdrukkingen zwaar en de tijden bang worden.

"Zie" dan, dat de Heere Zijn volk en erfdeel nooit vergeten heeft, noch vergeten zal. Vooral in tijden van de algemene oordelen Gods, gelijk Zijn gerichten thans over de wereld zijn, mocht des Heeren duur gekochte volk het hoofd opsteken en zich uit het stof schudden, ziende dat de Heere een vurige muur is rondom degenen, die Hem vrezen. Wij zouden minder bezwaard zijn, indien onze ogen meer open waren voor de Heere en Zijn onveranderlijke genade. Hij zal voor uw brood en water zorgen; deze zijn gewis. Hij zal u kleden en dekken; dat doet Hij zelfs de leliën van het veld; zal Hij u niet veel meer kleden, gij kleingelovigen? Uw krankheden zal Hij wegnemen en uw ganse leger veranderen; zelfs uw slaap zal zoet zijn. Wat zuchten en klagen Gods kinderen dan toch? Zal de Heere het zeggen en niet doen, spreken en niet bestendig maken? In de nacht, in welke Hij verraden werd, toen de grootste beroeringen geschieden zouden, sprak de Heere Jezus tot Zijn discipelen: "Uw hart worde niet ontroerd." Dat woord roept Hij tot al de Zijnen, ook in de bange dagen, waarin wij verkeren. Uw hart worde niet ontroerd. Ja zie wat de Heere doen zal. Hij zal uw vijanden verdelgen en eens u opnemen in heerlijkheid. Och, hadden wij een weinig van de wandelingen in de hemel, wij zouden de vertroostingen des Heeren overvloediger genieten.

Voor de wereld is het volk van God echter een raadsel en een aanstoot. Tegen Jeruzalem zijn alle volkeren vergaderd; ja Juda zelfs trekt er tegen op. Jood en heiden slaan de handen ineen om Gods kerk te benauwen. Nog nimmer is het anders geweest. Pilatus en Herodes werden vrienden toen het tegen Christus ging. En zo is het nog als het de volgelingen des Heeren raakt. Dan trekken de grootste vijanden één lijn; christelijken en onchristelijken gaan dan samen, want die allen is het volk van God een ergernis. Gedurig moeten Gods kinderen het ervaren: "Zij hebben mij dikwijls benauwd van mijn jeugd af, zegge nu Israël; zij hebben mij dikwijls van mijn jeugd af benauwd, evenwel hebben zij niet overmocht. Ploegers hebben op mijn rug geploegd; zij hebben hun voren lang getogen." Hoewel de vijandschap het Gods volk zeer bang maken kan, echter zal zij ten goede werken. Zij dient mede tot de levende oefeningen van het geloof en drijft het volk naar de

Heere toe. Hij zal het voor de Zijnen ook opnemen. Alleen door Zijn kracht hebben de vijanden niet overmacht.
Ja, de vijand zal vallen. Hij zal zich aan Jeruzalem, dat is Gods uitverkoren kerk, te pletter stoten. "Ik zal Jeruzalem stellen tot een drinkbeker der zwijmeling alle volken rondom; ja ook zal zij zijn over Juda in de belegering van Jeruzalem."
Een beker der zwijmeling is gevuld met giftig vocht. Wie er van drinkt, wordt bedwelmd; hij handelt onzinnig en verderft zich. Degenen dan, die tegen Gods kerk de strijd voeren, zullen om harentwil gewis vallen. Zo zeker is die val van de vijand, dat nog met een ander beeld de Heere er van spreekt. In vers 2 namelijk:

"***En het zal te dien dage geschieden, dat Ik Jeruzalem stellen zal tot een lastige steen alle volken; allen, die zich daarmee beladen, zullen gewis doorsneden worden; en al de volken der aarde zullen zich tegen haar verzamelen."***
De vijand had het er op gezet Jeruzalem te verzetten. Met die door hem gering geachte steen wilde hij zich beladen, om hem uit zijn plaats te
nemen. Echter zal hem dat niet gelukken. De hel zal met al haar krachten die steen niet verzetten. Integendeel, alle vijanden zullen gewis doorsneden worden. Zij zullen bij het aangrijpen van Jeruzalems steen gebroken worden en verdelgd. Vergeefs verzamelen zich alle volken der aarde. O, het mocht de kerk Gods wel sterken in de ontzettende strijd, die gestreden wordt in deze tijden. Alle volken der aarde zijn vergaderd. De ontzaglijke machten van revolutie en ongeloof brengen de wereld in beroering; bij- en waangeloof trekken op. Nauwer en nauwer sluiten die alle zich aaneen. Tegen elkaar staand, gelijk de heidenen en de Joden, zijn zij allen met vijandschap vervuld tegen het erfdeel des Heeren. Aan hun zijde is macht, des Heeren volk is daarentegen een krachteloos volk. Maar - de Heere zal Jeruzalem stellen tot 'een drinkschaal der zwijmeling en tot een lastige steen. De vijanden zullen de droesem uitzuigen. God zal hun weg op hun kop geven. Zo menigmaal is het, menselijker wijze gesproken, voor Gods kerk een verloren zaak geweest, en velen roepen ook in deze tijden, dat het christendom heeft afgedaan. Hij, Die eens ons uitleidde uit Rome's duisternis en verloste uit de klauwen van de hoer, die dronken was van het bloed der heiligen, Hij zal Zijn kerk niet verlaten. Welke donkerheid haar ook bedekt, vanwege haar zonden, des Heeren kerk zal bestendig blijven en de Heere zal aan de spits treden van Zijn strijdend Sion. Zijn beloften zal Hij gestand doen en niet één van Zijn woorden zal op de aarde vallen. Er blijft hoop voor het Sion Gods. O, ik bid u, schimp op des Heeren lieve kerk niet en veracht haar niet, ook niet in haar verval, wijl de Heere opstaan zal en Zich ontfermen over Sion; want de tijd om het genadig te zijn, want de bestemde tijd is gekomen, te dien dage, die Zacharia geprofeteerd heeft.
En niet alleen de kerk in het gemeen gelden de beloften van de bewaring en verlossing des Heeren. Die beloften gaan elk van de ware Sionieten aan. Jeruzalem was de van God verkoren plaats Zijner woning. Daar stond Zijn heiligdom. Daar was het bloed der verzoening geplengd; daar had Zijn volk toegang in de hogepriester tot de gunst Gods en deelde het in Zijn zalige gemeenschap. Jeruzalem is de naam voor het volk, dat God de Vader Zich heeft uitverkoren ten eeuwigen leven. In Zijn handpalmen is dit Jeruzalem gegraveerd. De tijd van Gods welbehagen is gekomen, waarin de Heere Zijn volk trok uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Hij deed hen onder de roede Zijner vrijmachtige verkiezing doorgaan en bracht hen onder de band des verbonds. Dat volk gaf Hij verlossing in het bloed des Lams en verwaardigde Hij, uit vrije genade, Zijn aangezicht te zien en Zijn gemeenschap te smaken, die beter is dan het leven. Beproef uw hart er aan

en betuig, volk, of deze zaken u vreemd zijn. Is niet uw naam in dit Jeruzalem genoemd? En zal dan de Heere voor u niet de strijd kampen? Gewis, Hij zal uw twistzaak twisten. Onder Zijn voet zal Hij uw wederpartijders vertreden. Dezen zullen de zwijmelwijn drinken. Zijt kloek, volk, en geeft de moed niet verloren. Hij, Die u verlost heeft en nog verlost, zal u ook verlossen uit alle strijd, waarin gij gewikkeld wordt. Al brulde de ganse hellemacht tegen uw ziel, al stond geheel de wereld tegen u op, de Heere zal u stellen als een lastige steen; allen, die zich daarmee beladen, zullen gewis doorsneden worden.
Nog een weinig, en gij zult de strijd volstreden hebben. Welhaast zal uw verdrukking eindigen in de volkomen overwinning, die de Heere u verworven heeft. De palmtakken zullen in uw hand zijn. Dan zal het bevestigd worden in alle eeuwigheid, dat Jeruzalem door de Heere gesteld is tot een drinkschaal der zwijmeling. Geen goddeloze zal bestaan als in het gericht door God wordt wraak genomen. Tot in eeuwigheid zullen zij het licht niet zien. En de oprechten zullen over hen heersen in die morgenstond.
Dan moogt g' in zegepraal uw voet, Ja uwer honden tong in 't bloed Van elke vijand steken.

O grote God, geduchte Heer,
Uw gangen, zo vol roem en eer,
Zijn aan Uw volk gebleken.

MACHTELOZE VIJANDEN

Te dien dage, spreekt de Heere, zal Ik alle paarden met schuwigheid slaan, en hun ruiters met zinneloosheid; maar over het huis van Juda zal Ik Mijn ogen openen en alle paarden der volkeren zal Ik met blindheid slaan. Zacharia 12 :4

Het paard was, vooral in oude tijden, oorlogswapen. Gespannen voor de gevreesde strijdwagens, aan welks wielen men grote messen hechtte, waren de paarden geducht. Het paard vreest de vijand niet. De macht van zijn gesnuif is een verschrikking. Het graaft in de grond, en het is vrolijk in zijn kracht, en trekt uit, de geharnaste tegemoet. Het belacht de vrees en wordt niet ontsteld, en keert niet wederom vanwege het zwaard. Tegen hem ratelt de pijlkoker, het vlammig ijzer der spies en der lans. Met schudding en beroering slokt het de aarde op, en gelooft niet, dat het is het geluid der bazuin. In het volle geklank der bazuin zegt het: *Heah, en riekt de krijg van verre, de donder der vorsten en het gejuich* (Job 39). Zacharia's woord ziet dan ook op de strijd, die tegen Jeruzalem gevoerd wordt. De vijand trekt met grote macht op, voorzien van wagens en paarden. Maar zie, de Heere zal de paarden met schuwheid slaan en hun ruiters met zinneloosheid. De paarden zullen de strijd schuwen; zij zullen achterwaarts keren. Het "belachen der lans" zal in vreze verkeren en zij zullen deinzen en naar geen toorn meer luisteren. En de ruiters zal de Heere met zinneloosheid slaan.
Moedig als hun paarden in de strijd, gesterkt door de hoop op de overwinning, zal de Heere hen verdwazen. Door hun zinneloosheid zullen zij een algehele verwarring brengen, die op een gewisse ondergang uitlopen zal. *De Heere doet dwalen; Hij voert de oversten weg en de machtigen keert Hij om; Hij beneemt de getrouwen de spraak en der ouden oordeel neemt Hij weg* (Job 12). Zo zal de vijand, hoe machtig ook, smaad en schande treffen en de ondergang bereid worden. "En alle paarden der volkeren zal Ik met blindheid slaan, spreekt de Heere." Daardoor zullen dezen aan de verharding worden overgegeven. Hun haat tegen het erfdeel des Heeren was zo groot, dat niettegenstaande de Heere zeer opmerkelijk het voor Zijn volk opnam en de vijanden verwarde, dezen

echter van hun strijd niet zouden aflaten. Bij hen is geen opmerken van de slaande hand des Heeren. Blind voor hun hopeloze strijd tegen God, zouden zij voortgaan en niet aflaten Jeruzalem, Gods erf- en bondsvolk, te benauwen. Daardoor bereidden zij bun gehele ondergang.
Een zeer sprekend voorbeeld van de verblinding der vijanden vinden wij in de geschiedenis van Israël ten tijde van Elisa. De koning van Syrië voerde krijg tegen Israël. Hij wilde Elisa gevangen nemen, die de koning Israëls de gangen. van de vijand bekend maakte. Om Elisa te grijpen, zond de koning van Syrië paarden en wagens naar Dothan, en een zwaar heir. Als zij nu tot hem afkwamen, bad Elisa tot de Heere en zeide: "Sla toch dit volk met verblindheden." En Hij (de Heere) sloeg hen met verblindheden. Zo voerde Elisa het gehele heir van de vijand in Samaria, waar zij gevangen waren als eenden in een kooi. Zij werden vrijgelaten en kwamen niet meer in het land. Zo zou de Heere alle paarden der volkeren met blindheid slaan. De meest gevreesde strijdmiddelen zouden schadeloos gemaakt, ja tegen de vijanden zelf gericht worden. De vijanden zouden ervaren wat het zegt, tegen God te strijden.
En dat geldt van alle vijanden van Sion. Hoe machtig zij ook zijn, zij zullen niet vermogen in het strijden tegen des Heeren erfdeel. Hoe menigmaal heeft de Heere het voor Zijn volk opgenomen. Hij plantte Zijn kerk onder de heidenen en was een vurige muur rondom haar. De woede der wreedste tirannen vermocht niet de kerk des Heeren uit te delgen. Integendeel was het bloed der martelaren het zaad der kerk. En niet minder dan de Romeinse keizers hebben Rome's pausen tegen des Heeren volk gewoed. De geschiedenis van alle protestantse landen in ons werelddeel gewaagt er luide van, en niet het minst de historie van ons land. De bloeddorstige regering van Philips II en de moordlust van Alva mag ons volk nooit vergeten, zo min als de verraderlijke bloedbruiloft te Parijs. Zij doen ons Rome kennen. Zag het kans, het roeide de kerk Gods uit, ja ook op de huidige dag. Het is en blijft de roomse antichrist, zo onze vaderen schreven. Ons volk is verlangend door hen, die spreken van het christelijke Rome. Maar tegen al de bloeddorst van Rome heeft de Heere Zijn volk beschut. Hij sloeg de paarden met schuwheid en de ruiters met zinneloosheid, ja alle paarden der volkeren heeft Hij met blindheid geslagen. De dierbare beloften Gods mochten Gods kerk sterken, ook in de bange strijd, die te wachten staat. Want bange dagen dreigen. De koelheid, die bij velen binnen de muren der kerk heerst, is zo groot, dat steeds meerderen dreigen af te vallen. De lauwheid aangaande de rechte leer der waarheid is zo groot, dat velen oordelen, dat ieder in zijn godsdienst wel kan zalig worden. Door zo'n oordeel ontbreekt de liefde en ijver voor de zuivere leer, en dientengevolge worden de fundamenten der kerk ondergraven en krijgt de vijand vrij spel. Daarenboven maken zich ongeloof en bijgeloof op in zulke grote machtsontwikkeling, dat, zo de Heere het niet verhindert, bange dagen hun intrede zullen doen. Wie zegt wat Gods volk staat te wachten? Maar hoe bang de lijden ook zullen worden, de Heere zal de paarden met schuwheid slaan en de ruiters met zinneloosheid. Hij zal in de Zijnen verheerlijkt worden en Zijn kerk voor de ondergang behoeden.
Ja, in het persoonlijk leven van de Zijnen wil de Heere Zijn almacht tonen door hen neder te werpen, die dat volk benauwen. De bestrijders zijn vele. O, die vreselijke machten des satans en het geweld der zonde. Er komen tijden, dat Gods volk, hoewel het niet één ogenblik kan bestaan buiten de verzoening van de Hogepriester. in het bijzonder de kracht van de Koning behoeft. Merk daarop, volk van God! Als uw ziel besprongen wordt door de woedende machten der hel, dat gij tot uw eeuwige Koning vliedt. Hij zal de paarden met schuwheid slaan en de ruiters met zinneloosheid. Hij zal de vijanden

verdrijven, gelijk kaf door de wind verdreven wordt. Het is Zijn nadrukkelijke belofte: "Maar over het huis Juda zal Ik Mijn ogen openen."
Juda en Jeruzalem worden in deze tekst vereenzelvigd. Wij hebben er de kerk Gods door te verstaan; de verkorenen des Vaders, die gekocht zijn met het bloed des Lams en uit Joden- en heidendom door de Heilige zijn toegebracht. Zij zijn het huis van Juda, wijl zij één huisgezin vormen. De heidenen worden in de brief aan Eféze genoemd*: Medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods. God heeft de middelmuur des afscheidsels verbroken*.
De ware, geestelijke vereniging van Gods kinderen wordt hierin beschreven. U kunt ze er aan kennen, die uit God geboren zijn, dat zij de broeders liefhebben, zegt de apostel. Het is een waar kenmerk van genade, degenen oprecht te beminnen, die de Heere vrezen. Mozes heeft door die liefde geweigerd een zoon van Farao's dochter genaamd te worden, verkiezende liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben. Ook Rachab de hoer is een bewijs. Zij verzaakte haar volk en haar goden en waagde haar leven door de verspieders te herbergen uit liefde tot de God van het volk Israëls. En Ruth de Moabietische verliet Moab, al bleef in het volgen van Naomi niets over, dat het vlees bekoren kon.
Ja al zouden degenen, die de Heere vrezen, hun brood moeten bedelen, zij geven de wereld met haar volheid prijs om met Gods volk te leven en te sterven. Die liefde wordt ook zeer gesterkt door de wezenlijke overeenkomst in het leven en ervaren der genade. Inderdaad het is het huis van Juda. Al komen Gods kinderen van de einden der aarde, zij spreken één taal, zij hebben één weg, zij zijn één volk. Eén Heere, één geloof, één doop, zegt Paulus. Zij hebben de kracht en betekenis van de doop in het sterven met Christus en het weder opgewekt worden met Hem.

Het zijn de kind'ren van één Vader,
En van 't zelfde huisgezin.
Zij bestaan elkaar nader
Dan de band van aardse min.

Zij zijn het huis van Juda, Gods verkorenen. Naar Zijn soeverein welbehagen heeft Hij hen gesteld tot de voorwerpen Zijner eeuwige liefde. Hij mint hen alleen om Zijns Zelfs wil. In die liefde is geen schaduw van verandering. O, mochten toch Gods lievelingen meer daarvan de bewustheid in hun hart omdragen. Zij zouden voor vele moedeloosheden bewaard worden en de Vaderlijke kastijdingen met onderwerping blijmoediger dragen. Van die onveranderlijke liefde ten opzichte van Zijn uitverkorenen - spreekt de Heere ook in Zacharia's- woord, zeggende: "Maar over het huis van Juda zal Ik Mijn ogen openen."
De Heere ziet niet als een mens. Hij heeft geen vleselijke ogen. Slechts hij gelijkenis wordt in de Schrift van des Heeren ogen gesproken. Daarmee wordt in de eerste plaats gezien op Gods alwetendheid. Voor Hem is niets verborgen. En verder wordt door des Heeren ogen gezien op Zijn zorg, liefde en barmhartigheid jegens de Zijnen. Hem ontgaat nimmer iets in het leven van Zijn volk. Zijn ogen zijn dag en nacht open.
De Bewaarder Israëls zal niet sluimeren, noch slapen. Dag en nacht waakt Hij over Zijn volk. En bijzonder in dagen van verdrukking en benauwing. Als het goud in de smeltkroes aan de hitte van het vuur wordt blootgesteld, is het oog van de goudsmid er in het bijzonder over. Zo waakt de Heere wel bijzonder over Zijn volk als het in de smeltkroes der verdrukking is. O, welk een grote belofte wil de getrouwe Jehovah in dit woord Zijn kerk geven. Zij is het krachtig bewijs Zijner vrijmachtige liefde. Een belofte,

die de Heere meermalen in Zijn Woord geschonken heeft. "Ik zal u onderwijzen, en u leren van de weg, die gij gaan zult; Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn." Nebukadnezar gaf bevel aan de overste der trawanten met betrekking tot Jeremia: "Neem hem en stel uw ogen op hem, en doe hem niets kwaads, maar gelijk hij tot u spreken zal, doe alzo met hem." Hoeveel te meer zal de Heere Zijn kerk verschonen, dat geen kwaad haar overkome. Hij zal de vijanden teniet maken en Zijn volk behouden van het verderf.
O, gave Hij een weinig geloof, om tot Hem op te zien. Zijn ogen zijn dag en nacht over de Zijnen open en Hij zal u, volk van God, niet begeven, noch verlaten. In Hem zal Hij u genadig zijn, Die het kruis gedragen en de schande veracht heeft en Die in al uw benauwdheden mede benauwd is. Zijn genade sterke en vertrooste en bemoedige uw zielen in alles wat u wedervaart. O weet, dat des Heeren oog op u is, ook in de grootste donkerheid, en dat dit liefdeoog u zal behoeden en bewaren tot gij zult ingaan in de heerlijkheid, waar geen vijand u meer benauwen en geen zonde u meer bestrijden zal en waar de banen van uw ogen zullen zijn afgewist. Dan zult gij eeuwig bij de Heere zijn en Hem aanschouwen dag en nacht, Die op de troon zit, en het Lam, Dat u gekocht heeft met Zijn bloed.

DE LEIDSLIEDEN

Dan zullen de leidslieden van Juda in hun hart zeggen: De inwoners van Jeruzalem zullen mij een sterkte zijn in de Heere der heerscharen, hun God. Te dien dage zal Ik de leidslieden van Juda stellen als een vurige haard onder het hout en als een vurige fakkel onder de schoven, en zij zullen ter rechter- en ter linkerzijde alle volken rondom verteren; en Jeruzalem zal nog blijven in haar plaats te Jeruzalem. Zacharia 12 :5, 6

Het oude bondsvolk was een theocratisch volk, d.w.z. de Heere Zelf regeerde het. Hij was zijn Rechter en Wetgever en Koning. De wetten, waarnaar het volk geregeerd worden moest, heeft het uit de mond des Heeren ontvangen. Geen koning kon geduld worden dan alleen hij, die zich hecht wist van Jehova. Staatkundig zowel als godsdienstig werd het oude Israël door de Heere geleid en onderricht en bestuurd. De leidslieden waren ten duurste verplicht Gods rechten te handhaven en het volk in de wegen des Heeren te doen wandelen. Staat en kerk waren zeer nauw aan elkaar verbonden. En door die leidslieden van Juda hebben wij dan ook te verstaan allen, die God geroepen heeft om Zijn volk te leiden en te besturen, zowel de vorsten als de priesters en de profeten. Wel heeft ieder onder Juda zijn eigen terrein, waarop hij arbeidt, maar zij allen zijn van de Heere gesteld tot welzijn van het volk.
Sinds de komst des Heeren in het vlees is er geen theocratisch volk meer. Het zal ook nimmermeer komen; de schaduwen hebben afgedaan. Zij zijn in Christus volkomen vervuld.
Maar betekent dit nu, dat voor de tijd van het Nieuwe Testament de schaduwdiensten geen betekenis hebben? Zouden wij al die wetten uit Gods Woord nu wel kunnen missen? Het is er verre van. De verachting van het Oude Testament, die bij velen gevonden wordt, is een aantasten van het levend en eeuwig blijvend Woord Gods. Van Genesis af tot Openbaring toe is en blijft het Woord des Heeren van kracht alle eeuwen door. En al hebben wij geen tempel meer te Jeruzalem, waarheen wij optrekken om offeranden van groot en klein vee de Heere te brengen, - Gods volk heeft een Hogepriester, Die in het heiligdom is ingegaan, dat niet met handen gemaakt is. Hij draagt Zijn offerande de Vader voor de enige offerande, waarin God een welbehagen heeft. Hij is ook het altaar,

waarvan geen macht hebben te eten, die de tabernakel dienen, maar waarvan eten degenen, die door het oprecht, zaligmakend geloof in Christus alleen al hun heil en zaligheid mogen vinden. De inzettingen van het Oude Verbond zijn in Christus vervuld.
Daarenboven hebben de wetten des Heeren, door Mozes aan Israël gegeven, behalve een schaduwachtige ook een zedelijke kracht. Deze betekenis van de inzettingen des Ouden Verbonds blijft, ook al verviel de dienst der schaduwen.
Paulus leert dit zeer nadrukkelijk in de brief aan de Hebreeën. In die brief geeft de apostel één doorlopend bewijs, dat de kerk des Nieuwen Verbonds ook heeft een Apostel en heiligdom, en altaar en offerande. Deze Apostel-Hogepriester is een Hogepriester, getrouw Degene, Die Hem gesteld heeft, gelijk ook Mozes in geheel zijn huis was (Hebr. 3 :1 en 2). Hij is meer dan Mozes, dewijl Hij de Zoon is, en meer dan Aaron, Want Hij is Hogepriester naar de ordening van Melchizédek. Alzo hebben de schaduwen hun kracht in Hem, en wiens oog daarvoor geopend worden mag, zal in de bediening van het Oude Testament Zijn heerlijkheid aanschouwen.
En alzo ook heeft des Heeren eis in het regeren der vorsten een zedelijke norm, die gelden blijft, ook nadat het theocratisch volk is weggevallen. Nee, wij willen niet tot de godsdienstige, noch tot de staatkundige bedeling van het Oude Verbond terug. Het voorhangsel is gescheurd en niemand zal het weder kunnen helen. Maar wij mogen evenmin des Heeren rechten, in het Oude Verbond gegeven, verwaarlozen en verwerpen. Geen besnijdenis meer, en toch zegt Paulus, *dat zij de besnijding zijn, die God in de Geest dienen en in Christus Jezus roemen en niet in het vlees betrouwen* (Philipp. 3). Geen theocratische staat meer! maar toch de vorsten en overheden gebonden aan Gods wet, dat is de wet der Tien Geboden, waarnaar ieder eens zal geoordeeld worden, ook de vorsten in hun ambt.
Onze Hervormde vaders hebben dit steeds eenparig beleden. Men leze hun kostelijke geschriften. Ja men bedenke, dat dit niet alleen het gevoelen was van de grootste en voornaamste Godgeleerden, doch de eenparige uitspraak van alle kerken der Reformatie. In elke belijdenis staat geschreven wat de Nederlandse kerken met haar woorden beleden in het in later jaren veel besproken artikel 36, dat God koningen, prinsen en overheden verordend heeft, willende dat de wereld geregeerd worde door wetten en politiën.

> "En hun ambt is niet alleen acht te nemen en te waken over de politie, maar ook de hand te houden aan de heilige kerkendienst; om te weren en uit te roeien alle afgoderij en valse godsdienst; om het rijk van de antichrist te gronde te werpen en het Koninkrijk van Jezus Christus te vorderen; het Woord des Evangelies overal te doen prediken, opdat God van een iegelijk geëerd en gediend worde, gelijk Hij in Zijn Woord gebiedt."

Helaas, die belijdenis is verworpen. Met name in ons land is een christendom opgestaan van ruimer opvatting dan Gods Woord toelaat en dan onze godvruchtige vaderen beleden. De bittere vruchten van het bewandelen kunnen de blinden zelfs tasten.
Ons land is verraderlijk verkocht aan het antichristelijke Rome. Rome overheerst ons. Het dringt de protestanten op zijde. Het slokt de miljoenen van onze belastingen op, jaar na jaar. Het onderdrukt degenen, wier vaderen het land uit hun klauw eens met bloed hebben gekocht. De verlating van Gods Woord doet ons volk zinken van dag tot dag. Wie niet moedwillig blind is, moet het zien, dat een christendom, als is opgestaan om de gronden der belijdenis te ondermijnen, niet staan kan in de bange strijd tegen ongeloof en bijgeloof. Ons volk zinkt. Het gaat, zo God het niet verhoedt, zijn ondergang tegemoet. De leidslieden verleiden. Zowel in kerk als staat zijn de leidslieden verleiders geworden.

Onder christelijke leuzen is de waarheid Gods miskend, verloochend, genegeerd. En het volk had het graag zo. O, eigen schuld! ja eigen schuld is het, dat wij in een ellende gekomen zijn, waaruit niemand ons redden kan.
Maar de leidslieden dragen wel een dubbel oordeel. Zij, die naar Gods getuigenis niet handelen, derven het voordeel, waarvan Zacharia spreekt en zullen het oordeel dragen. Het moge de schijn hebben, alsof men kerk en land redt en voorspoedig is in zijn handelen, het einde zal het openbaren, dat God met die leidslieden twisten zal, die Hem niet eren, noch Zijn geboden handhaven. O, het moest ons wel doen beven en de zonde doen haten en vlieden, opdat wij tot de Heere ons bekeren mogen eer het te laat is.

Zacharia spreekt van drieërlei voorrecht van de leidslieden van Juda. Het zijn de rechte leidslieden, die de Heere voor ogen stellen en Zijn Woord alleen laten gelden. Van hen zegt de profeet:
le. dat de inwoners van Jeruzalem hun sterkte zullen zijn;
2e. dat de Heere hen stellen zal tot een vurige haard;
3e. dat Jeruzalem onder hun dienst zal bevestigd worden.

(1) De leidslieden van Juda zullen in hun hart zeggen: "De inwoners van Jeruzalem zullen mij een sterkte zijn in de Heere der heirscharen, hun God." De inwoners van Jeruzalem zijn Gods gunstgenoten, wier burgerrechten in Christus zijn in het Jeruzalem, welks Kunstenaar en Bouwmeester God is. Zij zijn uit God geboren en werden een leven deelachtig, dat alle mensen van nature missen. Dit volk Gods zal de leidslieden een sterkte zijn. Niet alsof Gods kinderen in eigen kracht iets kunnen bijbrengen tot sterking van de leraren in Gods kerk of van de oprechte overheden van het land; nee zo niet. Nadrukkelijk wordt het in Zacharia's woord gemeld, dat zij een sterkte zullen zijn in de Heere der heirscharen, hun God. Want in Hem is al hun heil. Hij is de kracht van hun kracht, de Heere hun sterkte. Daarin ligt juist de grote betekenis van de kracht van Gods volk, waarmede zij sterken. Zij scharen zich achter hun leidslieden en dragen hen in hun gebeden, waarvan geschreven is, dat het gebed van de rechtvaardige veel vermag.
O, leg naast dit getuigenis eens de toestand, waarin onze overheden verkeren. Is het niet zo geworden, dat vele leraren het volk van God van zich stoten? Hun valse leer, hun wereldsgezindheid, hun verachten en haten van het bevindelijke leven van Gods kinderen, doet Gods volk verre van hen. In hun gebeden worden zij niet gedragen.
En de leidslieden van het land? Is het met al hun christelijk geroep niet zo ver gekomen, dat zij uit het gebed van Gods lieve volk zijn geweerd? Ja tegen de handelingen der leidslieden in ons eigen land zijn de gebeden van Gods volk opgegaan, als dit volk zijn bedroefde ziel voor de Heere uitstortte. Is het wat gerings te achten, dat het zo ver met ons gekomen is? De overheid let er niet op. Zij nadert de grenzen der verplichte gehoorzaamheid. Zij grijpt diep in het leven van des Heeren kinderen in.
En de Heere merkt daarop. Hij vergadert de tranen van Zijn volk in Zijn flessen. Zijn ze niet in Zijn register? Het moge ons wel doen vrezen als het gebed van het oprechte levendgemaakte volk ontbreekt. Dat gemis kan niet worden goed gemaakt doordat de Baälpriesters luid roepen en zich met messen snijden. Och, werden in kerk en staat leidslieden gegeven, die de Heere zochten te behagen en Gods volk waardeerden; die in hun hart zeiden: *De inwoners van Jeruzalem zullen mij een sterkte zijn in de Heere der heirscharen, hun God.*

(2) Het tweede voorrecht, dat de rechte leidslieden wordt toegekend is vervat in deze woorden:
"Te dien dage zal Ik de leidslieden van Juda stellen als een vurige haard onder het hout en als een vurige fakkel onder de schoven, en zij zullen ter rechter en ter linker zijde alle volken rondom verteren."
Het beeld behoeft geen toelichting. Een vurige haard verslindt het hout, dat er op geworpen wordt; een vurige fakkel verbrandt de schoven, gelijk uit Simsons geschiedenis ons bekend is. Zo zal de Heere met de rechte leidslieden zijn. Zij zullen hun vijanden ter rechter en ter linker zijde verteren. Niet één van degenen, die hen haten, zal bestaan.
Och of de Heere opstond en Zijn haters verjaagd, verstrooid deed zuchten. Hij verdrijve de bittere vijanden van de rechte leer der waarheid uit Nederlands kerk. Maar ook Hij sta op over Nederlands volk. Wat al arbeid maakt men in eigen kracht om enerzijds de revolutie, anderzijds het fascisme te keren, terwijl de vijanden van onze landsgeboorte af met vlag en wimpel als worden ingehaald en als trouwe bondgenoten begroet. Is voor Nederland niet te vrezen?
Arme leidslieden, die de Heere missen tot hun sterkte. Het zal hun gaan als de koningen in Israël, die naar Assur liepen, alsof er geen God in Israël was.
Leidslieden en volk moeten terug, zal het wel zijn; onvoorwaardelijk terug naar de Heere en Zijn Woord. Dan zal Hij optrekken voor hun aangezicht. De leidslieden, die op Hem mogen bouwen, zij zullen hun vijanden verteren. O, dat toch Gods getrouwe knechten de moed niet opgeven. Als een vuur zal de Heere hen stellen onder het hout en onder de schoven. Zij zullen in God kloeke daden doen en hun wederpartijders vertreden.

(3) En eindelijk, de Heere zal Jeruzalem door hun dienst bevestigen.
"En Jeruzalem zal nog blijven in haar plaats te Jeruzalem."
De vijand dacht de stad des groten Konings uit haar plaats weg te rukken, dat zij niet meer ware. Doch de Heere, Die in de hemel woont, belachte hem. Hij zal het land door de leidslieden, die Hem zoeken, bevestigen. Gezegend land, welks vorsten de Heere mogen vrezen. God gave ook ons zulke vorsten. En wat des Heeren kerk betreft, de Heere zal een vurige muur rondom haar zijn. Wel worden de tijden donker, wel wordt de vijand groot, maar de getrouwe Verbondsgod zal Jeruzalem bevestigen en stellen tot een lof op aarde.
Hij verwaardige Zijn volk nabij Hem te leven in kinderlijke vreze. Dat het de zonde hate en de wereld met haar vermaak ontvliede en in de grootste noden iets hebbe van de kracht van Hem, Die Jeruzalem in haar plaats bevestigt, opdat het als helden het slijk der straten trede. Hoe fel de strijd ook wezen moge, het zal bevestigd worden, de wentelende eeuwen door:

De Heer' is mij tot hulp en sterkte,
Hij is mijn lied, mijn psalmgezang.
Hij was het, Die mijn heil bewerkte.

In het bijzonder, gedenkt elkaar in het gebed, als u geen vreemdeling van de genade bent. Dat toch Gods kinderen zich nauw aaneensluiten. Mogelijk staan verdrukkingen voor de deur, vervolgingen en beboetingen door onze eigen leidslieden. Zoekt elkaar, volk van God, in de gemeenschapsoefening met Hem, Die uw weg in de wereld wel tekende als te gaan door vele verdrukkingen, maar Die u ook toeriep: "Hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen."

HETGEEN DAT NIETS IS

En de Heere zal de tenten van Juda ten voorste behouden, opdat de heerlijkheid van het huis Davids en de heerlijkheid der inwoners van Jeruzalem zich niet verheffe tegen Juda. Zacharia 12 :7

In deze woorden verklaart de Heere, dat Hij Zijn vrijmachtige genade verheerlijkt in het verachte en hetgeen, dat bij de wereld niet geteld is. De apostel Paulus spreekt van de soevereiniteit van Gods genade in 1 Cor. 1 :26-29, zeggende: "Want gij ziet uw roeping, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen; maar het dwaze van de wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; en het zwakke van de wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zoude beschamen; en het onedele van de wereld en het verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is teniet zoude maken; opdat geen vlees zoude roemen voor Hem."

De verheerlijking van Gods vrije genade in deze apostolische woorden is ook de betekenisvolle inhoud van hetgeen Zacharia schrijft in de profetie, die wij thans overdenken. Dc profeet spreekt van de wijze, waarop de Heere de bekering der Joden werken zal. Dat zal Hij doen op deze wijze, dat het geringe en verachte volk zal behouden worden, tot beschaming en neerwerping van al wat groot is en voornaam onder Israël. De tenten van Juda worden gesteld tegen het huis van David en de inwoners van Jeruzalem. In tenten woont het onvermogend deel van Juda. Buiten de vaste steden vertoeft het in de dorpen en vlekken en op het open veld. Tot Davids vorsten behoren die tentbewoners niet; noch tot de inwoners van Jeruzalem. Het zijn de verachten. In Jeruzalem klopte het hart van Israël. Daar had de Heere Zijn heiligdom; daar stonden de stoelen des gerichts. Jeruzalem was de stad des groten Konings. Maar de omzweven-den in vlek en dorp vormden de schare, die de wet niet weet, van wie zelfs Farizeeën zeiden: "De schare, die de wet niet weet, is vervloekt." Noch onder de groten van de wereld waren zij geteld, noch onder de eersten van de godsdienst. Welk een tegenstelling vormden zij met het huis van David en met de inwoners van Jeruzalem. Tot hun roem is dit niet gezegd. In onwetendheid gingen zij hun weg; vol wanbegrippen van de ware dienst des Heeren. Vooral in het Noorden van Kanaän woonde die verachte menigte. Niet geheel ten onrechte sprak men van het Galilea der heidenen. Jesaja tekende hen naar waarheid als het volk, dat in duisternis wandelt en die wonen in het land van de schaduw des doods.

En nu wordt door de Heere aan zo'n volk de zaligheid beloofd. Zo scherp tekent Zacharia dit, dat de profeet de tegenstelling maakt met al wat groot en voornaam in de wereld is, namelijk het huis Davids en de inwoners van Jeruzalem. God doet de grootheid van de wereld en alle ingebeelde voornaamheid des mensen teniet. Hij roept het geringe en het verachte van de wereld, opdat Zijn soevereine genade te heerlijker worde.

De vervulling van Zacharia's profetie kunnen wij in het bijzonder zien in de dagen van des Heeren omwandeling op aarde, en verder in ieder, die tot de zaligheid in Christus geroepen wordt. Niet uit Jeruzalem had de Heere Zijn volgelingen; niet uit de Farizeeën en Schriftgeleerden. Die hebben Hem gehaat en veracht van Zijn optreden af. Zij waren de bouwlieden, *die de Steen verworpen hebben, die geworden is tot een Hoofd des hoeks.* Johannes de Doper reeds ontdekte hun helse vijandschap tegen de genade in het bloed des Lams, toen hij hen aansprak: "Gij adderengebroedsels, wie heeft u aangewezen te vlieden van de toekomende toorn? Brengt dan vruchten voort, de bekering waardig." En de Heere

Jezus vergeleek hen bij wit gepleisterde graven, van binnen vol dorre doodsbeenderen. Bij de geboorte van Christus werd niet in Jeruzalem, doch in de velden van Bethlehem aan eenvoudige herders, die bij de wereld niet in tel waren, de boodschap door de hemelbode gebracht: "Dat u heden geboren is de Zaligmaker, Welke is Christus, de Heere, in de stad Davids." Hanna en Simeon mochten Hem door het geloof erkennen en van Hem getuigen. Maar geen farizeeër of Schriftgeleerde; niet één van Israëls groten. De discipelen des Heeren waren geringe mensen. Galilese vissers, zelfs geroepenen uit het tolhuis; maar van "het huis Davids" en van "de inwoners van Jeruzalem" wandelde niemand met Hem. In het verachte Galiléa heeft de Heere Zijn krachten meest verheerlijkt. En wat in de dagen van des Heeren omwandeling op aarde geschiedde, is het kenmerk voor Gods kerk de wentelende eeuwen door. Niet vele wijzen naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen, maar het dwaze van de wereld heeft God uitverkoren. Zie maar om u heen tot op deze dag toe. Onder degenen, die de Heere vrezen, telt gij niet veel groten der aarde. Het is bij de wereld een veracht volk, arm, onwetend, van al wat groot is bij de wereldling ontdaan. Maar van. God bemind en van hoger adel dan de wereld kent.

Nee, dat wil niet zeggen, dat wie met aardse goederen gezegend is, niet zalig kan worden. Gods Woord leert ons wel anders. De Heere heeft Salomo met rijkdommen overladen, als niemand voor hem. Jesaja was van vorstelijk bloed. Nicodemus en Jozef van Arimathea zaten in de hoge Joodse raad. Niemand make van zijn rijkdom een voorwendsel voor de verharding zijns harten. Ook de rijke geldt de roepstem van het Evangelie en ook de vrome en eigengerechtige. Hem, zowel als de gruwelijkste zondaar, die zijn ongerechtigheden indrinkt als water. Het huis Davids en de inwoners van Jeruzalem werden dan ook niet geheel verworpen. Zacharia spreekt van een "ten voorste" behouden. En dat ten voorste wil zeggen, het zullen de eersten zijn. In Numeri 10 :13 en Deut. 13 :9 is hetzelfde woord dan ook aldus vertaald. De verachten zal de Heere trekken, opdat ook anderen zich vernederen zullen. Maar wie bij eigen licht en wijsheid en heerlijkheid volhardt, die zal ervaren wat Christus zei: "Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt ze de kinderkens geopenbaard; ja Vader want alzo is geweest het welbehagen voor U."

Ook make niemand uit het woord van deze profetie een dekmantel voor het kwaad. Och, of wij bedachten, dat God ons eenmaal zal doen komen in het gericht en dat wij van al onze daden rekenschap zullen geven voor Zijn rechterstoel; ja zelfs van elk ijdel woord, dat wij zullen gesproken hebben. Indien wij ook maar enige indrukken daarvan hadden, wij zouden de zonde vlieden en de wereld met al haar vermaken de rug toekeren. Dat mocht God binden, vooral ook op het hart van onze jongens en jongedochters, wie de wereld toelacht en die geneigd zijn te vragen: "Welk kwaad ligt nu toch hier en daar in?" Eens zal zelfs elk ijdel woord, dat wij gesproken zullen hebben, tegen ons getuigen in de dag der eeuwigheid.

Vliedt, wat ik u bidden moge, o vliedt van de plaatsen der ijdelheid en verzaakt de zonde en de werelddienst. Ik hoorde eens een opmerkelijke vermaning van een godvruchtige moeder. Zij sprak tot haar zoon, die beweerde, dat er toch ook onschuldige vermaken waren, het volgende woord: "Indien het zo was, dan zou je nog al je vermaken er aan geven, als je een indruk van de liefde van Christus in je hart ontvangen mocht."

Inderdaad, zo is het. En de verheerlijking van Gods vrije genade in goddeloze zondaren, in onwaardigen en verachten, geeft niemand enige verontschuldiging of vrijbrief voor de zonde.

Maar in dit woord van Zacharia werpt God de hoogheid van de mens neer. Het staat er met ronde woorden: "Opdat de heerlijkheid van het huis Davids en de heerlijkheid der inwoners van Jeruzalem zich niet ver-heffe tegen Juda."
En het huis van David en de inwoners van Jeruzalem praalden met hun heerlijkheid. Voor de Heere echter konden zij met die heerlijkheid niet bestaan. Voor Hem telt niets van de mens. Onze hoge afkomst, onze grootste wijsheid, onze ijverigste godsdienst, al onze deugden en werken zijn bij Hem als een wegwerpelijk kleed. Niemand kan voor Hem bestaan. Wat is de mens? Wat is in Hem te prijzen? Wij allen zijn gevallen Adams-kinderen, verduisterd in het verstand, dood door de zonden en misdaden. De koning op zijn troon zowel als de geringste bedelaar. En wat leert nu de Heere ons, als Hij de groten der aarde voorbijgaat en de arme en geringe uit het stof opheft? Dit, dat al hetgeen des mensen is vernederd worden zal. Dat wij uit genade alleen zullen moeten zalig worden. Dat is de grote les, waarvan wij in dit leven iets moeten leren kennen, zal het wel met ons zijn.
Gods volk leert er een weinig van verstaan, wanneer de Heere het ontdekt door de zaligmakende bediening van de Heilige Geest. Dan wordt een mens van zijn hoogten afgestoten. Hij komt in de valleien van ootmoed voor God. Als een vloek- en doemwaardig zondaar leert hij zijn Rechter om genade bidden. O, wie daarvan niets leerde in de bevinding van zijn ziel, hij zie wel toe. Want de ware vernedering is in hem niet. Het ware volk krijgt met God te doen. Onwaardig, ja helwaardig leert het zich kennen. De voornaamste der zondaren. Voor ieder ziet dat ontdekte volk nog mogelijkheid om zalig te worden, maar voor henzelf is het afgedaan.
O, dat te laat! Wat zal het toch eens voor een mens schrikkelijk zijn, als hij sterft gelijk hij geboren is. Maar die hier recht zijn onwaarde kennen leert, die zal niet omkomen. De Heere zal de tenten van Juda ten voorste behouden.
Dat zal Hij ook aan u bevestigen, bedrukte zielen! "Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste. Zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen en Ik zal u op saffieren grondvesten; en uw glasvensters zal Ik kristallijnen maken en uw poorten van robijnstenen." De Heere zal naar uw zonden en onwaardigheden niet handelen, maar Zijn genade zal over u heerlijk zijn.
Er zijn tal van hoogten af te breken in Gods volk, om het te doen verstaan, dat de Ileere de tenten van Juda ten voorste behouden zal. O, dat eigen ik beklimt zo graag de troon en het is vijand van vrije genade. Maar God§ werk maakt Zijn kinderen klein. Hij verwaardige Zijn volk in ootmoed te wandelen. Vooral in dagen waarin de wereld zich zeer verheft, gelijk in de dagen, die achter ons liggen, of tegen Gods slaande hand opstaat, mocht het volk van God in ootmoed wandelen en in genade zijn sterkte vinden. Uit genade alleen werd het getrokken uit de wereld, door genade wordt het behouden en bewaard.
Ook de drukwegen, die de Heere gebruiken wil om Zijn kinderen te vernederen voor Hem, mochten hun zoet zijn, opdat te overvloediger des Heeren welbehagen in hen openbaar worde en Christus in hen verheerlijkt
worde. In genade alleen ligt de roem van een geheel onwaardig volk. De hoofdsteen zal worden voortgebracht met toeroepingen: *genade, genade zij dezelve!* Met de oude dichter mochten wij gedurig erkennen:

Geen meerder goed, Heer, Gij mij geven meugt,
Dan dat Gij mij vernedert en maakt kleine;
Dat ik leer Uwe wet, die mij verheugt;

Veel zilvers en gouds, gelouterd, zeer reine,
Is niet zo kostelijk, noch goed van deugd,
Als Uw Woord is en Uwe wet alleine.
(Psalm 119 :36)

DE ZEKERE BEWARING VAN GODS KERK

Te dien dage zal de Heere de inwonen van Jeruzalem beschutten, en wie onder hen struikelen zoude, zal te dien dage zijn als David, en het huis Davids zal zijn als goden, als de Engel des Heeren voor hun aangezicht. En het zal te dien dage geschieden, dat Ik zal zoeken te verdelgen alle heidenen, die tegen Jeruzalem aankomen.
Zacharia 12 :8, 9

Onder de grote beloften, die de Heere Zijn uitverkoren kerk geschonken heeft, behoort ook de bewaring des Heeren. Hij verlost Zijn volk niet alleen uit de staat des verderfs, maar de verlosten bewaart Hij bij de ontvangen genade. "Want zo wij met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, toen wij nog vijanden waren, veel meer zullen wij zalig worden door Zijn leven, nadien wij met Hem verzoend zijn." Over al wat heerlijk is zal een beschutting zijn. De Heere verloste niet alleen het zaad Jacobs uit Egypte, maar Hij leidde het door de woestijn en Hij waakte er over bij dag en nacht. Zonder die Goddelijke bewaring zou Zijn volk bezwijken. De vijanden van Sion zijn vele. Satan heeft grote kracht en valt met verwoed geweld op Gods kerk. aan Hij slaapt niet, maar loert op de gangen van degenen, die de Heere vrezen. Wie zou tegen Zijn macht kunnen staande blijven? Daarbij haat de wereld Gods kinderen. Te vuur en te zwaard vervolgt zij hen. Indien niet de Heere een vurige muur ware rondom de Zijnen, zij waren sinds lang uitgeroeid, Ook maakt de zonde zulk groot geweld in de zielen dergenen, die in Christus geheiligd zijn. Een drie-hoofdige vijand laat niet af Gods kerk te bestrijden. Het zijn doodsvijanden, waartegen het volk Gods te kampen heeft. Dikwijls is de strijd zo zwaar, dat het de zielen toeschijnt, dat geen ontkomen meer mogelijk is.
De Heere zal echter Zijn volk niet begeven. Hij zal het bewaren. Dat roept Hij door de mond van Zacharia Zijn gedrukte volk toe. "Te dien dage zal de Heere de inwoners van Jeruzalem beschutten."
Het zal zijn ten dage der bekering, welke de Heere werken zal. Die bekering zal bij de tenten van Juda aanvangen; doch zij zal voortgaan, ook de inwoners van Jeruzalem zullen de Heere worden toegebracht. Zacharia geeft in dit hoofdstuk ons het beeld van de kerk Gods in het herstel van de staat van Israël. Het gemene volk zal de Heere worden toegevoegd, maar ook het huis van David. Er zal een regering zijn naar Gods Woord en wet. Jeruzalem is gebouwd als een stad, die wel samengevoegd is, waarheen de stammen opgaan, de stammen des Heeren, tot de getuigenis Israëls, om de Naam des Heeren te danken. Want daar zijn de stoelen des gerichts gezet; de stoelen des huizes Davids. In Gods kerk heerst recht en waarheid. Sion wordt door recht verlost, en de gerechtigheden des Heeren zullen in haar midden heerschappij hebben. Zij is de stad, welks Kunstenaar en Bouwmeester God is.
Op aarde reeds is dat zichtbaar. Waar Gods genade verheerlijkt wordt, daar is de grondvesting van gerechtigheid. Christus heeft Zijn kerk met Zijn bloed gekocht. Hij werd rechterlijk verwezen tot de kruisdood. Daardoor heeft Hij in het recht Gods Zijn uitverkorenen behouden. De verlossing van ellendige zondaren is een daad van Gods recht. Satans heerschappij is wederrechtelijk. Al zijn aanvallen op het volk Gods in het

bijzonder zijn in strijd met het recht, dewijl de ware Sionieten de gekochten zijn met het bloed van Christus en de verlosten door de Heilige Geest. Maar de heerschappij van Christus is een heerschappij van gerechtigheid. Dit is de vaste en onwrikbare grond, waarop het volk door het geloof zich krijgt te verlaten. Geen werk des mensen, hoe groot ook, geen gevoel des harten, hoe roerend ook, geen bevinding der ziel; hoe verkwikkend ook, kan de grond vormen om de zaligheid er op te bouwen. Gods volk leert er iets van verstaan, dat elke grond als zand onder de voet verdwijnt. Maar de gerechtigheden van Christus zijn als de rotssteen, waarheen Israël vlood in de woestijn. Zo zal in het leven des geloofs de kerk Gods zijn als een regiment. De goedertierenheden en de waarheid zullen elkaar ontmoeten; de gerechtigheid en de vrede zullen elkaar kussen. De Heere belooft een geheel herstel van Zijn volk. Van de tenten van Juda af tot de inwoners van Jeruzalem en het huis Davids toe.

Och, of wij een klare kennis ontvingen van dit werk Gods. Hoeveel zoeken rust buiten Christus. Grote scharen roemen er in, dat zij Jezus hebben aangenomen, zonder dat zij ooit onder het recht Gods leerden buigen, ja geheel vreemdelingen zijn van alle ware bevinding der heiligen. Hoe ijdel is zo'n roemtaal. Zij zal eindigen in eeuwig bedrog. Anderzijds troosten velen zich met enige bewegingen in hun gemoed, als konden zij buiten Christus zalig worden. Niets is minder waar dan dat. In de levenden echter herstelt God Zijn heerschappij en gerechtigheid. De Koning zal zitten op Zijn troon en Hij zal heersen in gerechtigheid. Welk een gelukzalig volk

is dat volk, dat op de gerechtigheid van Christus gegrondvest wordt en onder Zijn juk zich buigen mag. De Heere zal het rust en vrede geven. Hij verdrijft de vijanden. Vers 9: "En het zal te dien dage geschieden, dat Ik zal zoeken te verdelgen alle heidenen, die tegen Jeruzalem aankomen."

Onder de heidenen zijn te verstaan alle vijanden van God en Zijn volk. De Heere zal het op hun ondergang toeleggen. Hij zal hen zoeken te verdelgen. Aldaar zijn zij met vervaardheid vervaard, want God is bij het geslacht der rechtvaardigen. Deze verdelging der vijanden is in Christus. Hij is de Leeuw uit de stam van Juda, Die overwon. Hij legde Zijn leven af, doch Hij nam het ook weder, nademaal Hij van de dood niet kon gehouden worden. Het helse zegel werd verbroken en de helse wachters zijn gevlucht en werden als doden. In hen werden alle vijanden verslagen. Met welk een vreselijke verschrikking zijn zij aangegrepen in de vroege morgen van Christus' opstanding. Al de geestelijke boosheden in de lucht zijn gevloden toen de Heere opvoer met gejuich en met geklank der bazuin. Op aarde Werd van dat bazuingeschal slechts weinig vernomen, doch de Wemelen hebben er van weergalmd en zij zullen er vol van zijn in alle eeuwigheid. Want geen vijand is meer overgebleven. De overwinning is een volkomene. De gevangenis heeft Hij gevangen genomen. Dit is de troostvolle spraak der profetie. De vijanden zijn overwonnen. En de Heere zal zoeken te verdelgen die tegen Jeruzalem aankomen. Want in deze bedeling is de vijand nog een kleine tijd gegeven. De sterkte van Gods kerk ligt op aarde meer in het voeren van de strijd dan in het triomferen. Maar de triomf is de kerk Gods beschoren en zal eens in de hemel volkomen zijn.

O strijdend volk van God, houd moed. De Heere zal uw vijanden verdoen. Aldaar zijn de werkers der ongerechtigheid gevallen; zij zijn neergestoten en kunnen niet weder opstaan. In deze alle, zegt de apostel, zijn wij meer dan overwinnaars. Dikwijls worden de strijdende leden van Christus op de overwinning gewezen. "Die overwint, Ik zal hem geven te eten van de boom des levens." Gods volk verwint satan, die omgaat ah een briesende leeuw, maar onder hun voeten haast zal verpletterd werden. Deze overwinning is een triomf over de wereld. Dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons

geloof. Ook wordt de zonde overwonnen, beide in haar verdoemende en in haar heersende kracht, hoewel zij in haar strijdende kracht in dit leven blijft. En nevens vele verdrukkingen in deze tijd wordt ten laatste de dood overwonnen, die de laatste vijand is, die teniet gedaan wordt. Al deze triomfen zijn uit Christus. Hij is de grote Triomfator voor al de Zijnen en zij overwinnen alleen door Zijn kracht.

Daarop heeft Zacharia het oog als hij zegt: ***"En wie onder hen struikelen zoude, zal te dien dage zijn als David, en het huis Davids zal zijn als goden, als de Engel des Heeren voor hun aangezicht."***
Die struikelen zouden, zijn de zwakken. Hun voet stoot lichtelijk tegen de steen op de weg. Zelfs de discipelen werden geërgerd aan Christus, toen Hij uit eeuwige liefde Zich vernederde tot in de dood des kruises. Onze natuur ia volslagen vijand er van om uit genade zalig te worden. En zo de Heere Zijn volk niet trok met onweerstaanbare kracht, nooit zou het zich tot Christus wenden. Zelfs Petrus werd als een satan verwezen achter Christus. Maar die struikelen zouden vanwege hun geringe kennis en klein geloof en zwakke heiligmaking, die zal de Heere sterken, dat zij niet bezwijken. Ik zal, zo sprak Hij, Mijn hand tot de kleinen wenden. Zij zullen te dien dage zijn als het huis Davids.
O bedrukte en duistere zielen, de Heere zal u niet verlaten, noch aan uzelf overgeven. Op de dag Zijner heirkracht zult gij zijn als het huis van David, dat al zijn vijanden versloeg. Want Gods kracht wordt in zwakheid volbracht. U zou struikelen, maar de Heere zal uw knieën vaststellen. Hij zal uw voet niet laten wankelen, uw Bewaarder zal niet sluimeren. En gelijk in de struikelenden, alzo zal de mogendheid van Christus zijn in het huis Davids. Naarmate de wasdom in de genade is, naar die mate is de kracht van Christus ter bewaring van Zijn volk. De overvloedige genade maakt overvloediger afhankelijk. Nooit is enige kracht in Gods volk, waardoor het bestaan kan. Jacob ging hinkende van Pniel en wandelde sinds dien niet meer recht.
Welnu, daarin wordt de Heere verheerlijkt, dat Zijn kracht in de zwakheden van Zijn volk uitblinkt, dan wordt de kerk vreselijk als slagorden met banieren. Het huis van David zal zijn als goden, als de Engel des Heeren voor hun aangezicht. Gods majesteit zal aan Zijn volk gezien worden; dat maakt hen als goden. De Engel des Heeren ging voor het aangezicht des volks. Hij heeft het behouden. Hij leidde het. Als een paard in de woestijn struikelden ze niet. Hij is de overwinning der Zijnen. En in Zijn mogendheden zijn zij meer dan overwinnaars. Als de Doorbreker trekt Hij voor hun aangezicht op; in de ware vereniging des geloofs met Hem volgen zij. Zij zullen doorbreken en door de poort gaan en door dezelve uittrekken, en hun Koning zal voor hun aangezicht heengaan en de Heere in hun spits. Dewijl de kracht van de geestelijke strijders in hun Hoofd en Koning ligt, vermaant de apostel hen: "Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels."
O volk van God, verzaakt alle sterkte, die gij buiten de dadelijke, gelovige gemeenschap met Christus in uw ziel bevindt. Alle uitreddingen, alle verzekeringen van uw staat, en welke weldaden gij verder uit de heilgoederen van het verbond der genade mocht ontvangen, vermogen niet u de sterkte te geven in de nieuwe strijd, tenzij gij als een geheel krachteloze de sterkte des Heeren aangrijpen mocht. In Zijn kracht echter zult gij staande blijven. Welgelukzalig is de mens, wiens sterkte in U is, in welker hart de gebaande wegen zijn. Het zij tot uw sterkte en vertroosting, wanneer de Heere u beschamen doet in alle betrouwen buiten Hem; als Hij in de verbergingen van Zijn aangezicht u doet kennen uw onvermogen en in de bange strijd tegen woedende vijanden uw kracht verteert, dat Hij is de heerlijkheid hunner sterkte. Door Zijn welbehagen zal

onze hoorn verhoogd worden. De Heere zal voor u strijden en gij zult stil zijn. Dat ook ons die genade gegeven worde, die Paulus deed uitroepen: "Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone." Dan zal het huis Davids zijn als goden, als de Engel des Heeren voor hun aangezicht.

DE GEEST DER GENADE EN DER GEBEDEN

Doch over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden. Zacharia 12 :10

De dierbare belofte der uitstorting van de Heilige Geest komt in Zacharia's profetie in de eerste plaats voor in tegenstelling met het schrikkelijk oordeel over de goddelozen. Over dezen zal de verdelging komen. Hun oordeel is geveld. Nog een weinig en het zal voltrokken worden. O, dat elke vreemdeling van God en Christus beve. De schrik des Heeren bewege hem tot het geloof. Dat hij God te voet valle eer het te laat zijn zal. Zijn oog moge geopend worden voor het grote onderscheid, dat bestaat tussen de wereld en het volk van God. Ieder, die van dat onderscheid iets mag zien, zal met Mozes verkiezen liever met het volk Gods kwalijk behandeld te worden dan voor een tijd de genietingen der zonde te hebben, achtende de versmaadheid Christi meerdere rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte. Over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem zal de Heere uitstorten de Geest der genade en der gebeden. Gods uitverkorenen worden hier genoemd; de gekochten met het bloed des Lams. Hun wordt de Heilige Geest in ruime mate toegezegd. De Geest der genade en der gebeden toch is de Heilige Geest, de derde Persoon in het eeuwig en drie-enig Opperwezen, uitgaande van de Vader en de Zoon en met deze Personen van gelijke eeuwigheid; met Hem één in waarheid, in mogendheid, goedheid en barmhartigheid. De Heilige Geest is niet slechts een kracht of eigenschap Gods, noch zekere gezindheid onder de mensen, gelijk de gruwelijke loochenaars van Zijn Godheid beweren, doch de Geest is de derde Persoon, gelijk de Heere Jezus Hem dan ook een andere Trooster noemt, Die Hij zenden zal van de Vader.

Op dat zenden van de Heilige Geest nu heeft Zacharia het oog in de woorden, die wij thans overdenken. De uitstorting van de Heilige Geest is geschied op de Pinksterdag te Jeruzalem. Gelijk de Zoon Gods eenmaal geboren is in Bethlehems stal, zo ook is de Heilige Geest eenmaal neder-gekomen om te wonen in en te blijven bij Zijn volk. Met het Pinksterfeest is de dag vervuld, dat de Heilige Geest werd uitgestort. Die dag kon eerst aanbreken nadat Christus was verheerlijkt aan de rechterhand des Vaders. De Heere sprak het Zelf tot Zijn discipelen: "Doch Ik zeg u de waarheid, het is u nut, dat Ik wegga, want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden." Eerst moest dus Christus Zijn werk volbrengen, de schuld betalen en de zonden wegnemen van de Zijnen, en satans kop vertreden; ja als hun Hoofd in Zijn verheerlijking Zijn uitverkorenen terugbrengen in Gods gemeenschap in de hemel; en daarna eerst kwam de Heilige Geest in Persoon neer.

Wel waren de werkingen des Geestes onder het Oude Verbond, want zonder de bediening des Geestes kan nimmer één zondaar uit de dood opstaan, maar de Persoon van de Heilige Geest kwam eerst neder toen Zacharia's woord op de Pinksterdag te Jeruzalem is vervuld. Het volk van Israël was rijk beweldadigd. De Heere stelde Zijn Heilige Geest in het midden van hen. Van die Geest heeft Christus door de profeten gesproken en zondaren deel geschonken aan Zijn gerechtigheid. De kerk echter bleef bij alle vruchten

onder de bediening der wet. De verworven vrijheid werd haar deelachtig gemaakt door de uitstorting van de Heilige Geest.
O, dat de gebonden Sionieten mochten worden losgelaten uit de kuil, waarin geen water is, en komen tot de vrijmaking hunner zielen. De Heilige Geest vermag alle banden te breken. Hij kwam onder de tekenen van een geweldige gedreven wind en verdeelde tongen als van vuur. Die Geest werkt onweerstandelijk en verteert als een vuur de zonden en ongerechtigheden. Al verhieven zich alle hellemachten en al brandde de bitterste vijandschap van het vlees tegen Zijn werk, niets zal Hem keren. Hij trekt de Zijnen en zij komen. Dikwijls gevoelt het volk van God de schrikkelijke vijandschap in de ziel branden tegen de waarachtige bekering en tegen de weg van vrije genade. Wij willen niet zalig worden zo God het wil, terwijl de duivel en de wereld alle krachten inspannen om Gods werk te verhinderen. Was de genade te weerstaan en te verliezen, gelijk het remonstrants gebroed uitkraamde, gewis dan was het voor Gods volk een verloren zaak. Maar zo is het niet. De Geest is niet te weerstaan. Hij is uitgestort en Hij zal de verkorenen van de Vader en de gekochten met het bloed des Lams gewis toebrengen. Er zal geen klauw achterblijven. De zaligheid van de uitverkorenen ligt vast in God. Daarom zijn zij als de berg Sion, die niet wankelt. De poorten der hel zullen Zijn gemeente niet overweldigen. Vrees toch niet te zeer, volk. Nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven.
Die Geest wordt in het bijzonder genoemd: *de Geest der genade en der gebeden.*
Hij is de Geest der genade. In deze benaming openbaart Zich de Heilige Geest in Zijn soevereine komst en bediening. Hij is uit genade gegeven, naar des Vaders louter welbehagen. Die de Heilige Geest ontvangen, verkrijgen Hem uit genade alleen; geenszins omdat zij beter zijn dan anderen. *Het is niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods.* De Heilige Geest wordt uit genade alleen gegeven. *Uit genade zijt gij zalig geworden*.
Ook ligt in de benaming "Geest der genade", dat de Heilige Geest de geheel doemwaardige zondaar Christus en al Diens genadegaven deelachtig maakt. Het grote werk van de Heilige Geest is Christus te verheerlijken in de harten van zondaren. "Die zal Mij verheerlijken", zo sprak de Heere Jezus van Hem. En die verheerlijking is alleen in de weg en de erkenning van vrije genade. De Heilige Geest is de Geest der genade, omdat Hij niet alleen uit genade gegeven wordt, maar omdat Hij ook de uitverkoren zondaar tot de erkenning van de genade leidt. Hij ontdekt hem aan zijn doemwaardige staat en ontneemt hom alle grond, waarop hij steunen wil buiten Christus. Dan komt die ellendige, zondaar die de hel verdiend heeft, gevlogen als een vogeltje uit Egypte en als een duif uit het land van Assur tot des Heeren genadevensteren. Zo wordt genade dierbaar en volheerlijk, naarmate de Heilige Geest het duur gekochte volk van alles ontbloot buiten Christus. O, mocht Gods volk meer bij genade leven. De Heere zal een ellendig en arm volk doen overblijven. Welnu, voor die ellendigen en armen is de Geest der genade.
De Heilige Geest werkt de genade des geloofs, naar de bediening van het Nieuwe Testament. Gods gramschap is gestild, de wet van haar vloek ontwapend, satans kop vertreden. Dienovereenkomstig is de werking van de Geest der genade. Hij heft het juk van de kinnebakken op. Schuldigen eigent Hij de volkomen vrijspraak van de Vader toe op grond van de voldoening door Christus en onreine zondaren wast en reinigt Hij in Christus' bloed, opdat zij het aangezicht Gods zien en in de gemeenschap met God Drieënig worden teruggebracht. Dit doet de kerk uitroepen: "Abba Vader."
Deze Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. O volk, sta toch naar de bediening van de Geest der genade. De wet is door Mozes gegeven, de genade en de

waarheid is door Jezus Christus geworden. Daarenboven wordt de Heilige Geest genaamd *de Geest der gebeden.*
In de eerste plaats bepaalt deze benaming ons daarbij, dat de Geest gegeven is op het gebed van Christus. *Ik zal,* zo sprak de Heere in Joh. 14 :16, *de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid.* Dat bidden van de Heere Jezus is een eisen op grond van Zijn volbrachte middelaarsbediening. Hij kon de Heilige Geest eisen, Die Hem is toegezegd en waarmede Hij zonder mate is gezalfd. "De Geest des Heeren is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft." Christus heeft verworven, dat de Heilige Geest woont in de ziel Zijns volks. In Adam hebben al zijn nakomelingen zich verdoemelijk gemaakt voor God. Een eeuwige kloof hebben zij gevestigd. Maar Christus, de tweede Adam, heelde deze kloof en herstelde de zondaar in de gemeenschap Gods. Hij bidt de Vader en op Zijn bede wordt de Heilige Geest uitgestort.
De Geest der gebeden verwekt het gebed in Zijn volk. Niemand kan in waarheid bidden van zichzelf. Vele mensen schijnen het gebed als een kunst op te vatten, om enkele mooie zinnen aan elkaar te rijgen. Het ware gebed echter moet van God geleerd worden. De discipelen baden er om, dat de Heere hun leerde bidden. Welnu, God de Heilige Geest is de Geest der gebeden, wijl Hij de zondaar voert met smekingen en geween. O, het wordt een oprecht en hartelijk bidden en smeken, gelijk bij de tollenaar: O God, wees mij, zondaar, genadig.
Zo zeer is Gods volk afhankelijk van de bediening van de Heilige Geest, dat Paulus verklaart: "En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen." Zonder de bediening des Geestes gaan de gebeden van Gods kinderen niet op; die zijn dan maar lippenwerk. Dat doet het volk dikwijls zuchten:

Och kon ik nog eens innig klagen,
En mijn nood voor Jezus dragen.
't Zou verlichten mijn pijn.

In de benaming, door Zacharia aan de Heilige Geest gegeven, openbaart Hij zich als de Trooster en Voorspraak. Christus is de Voorspraak als de Hemeladvocaat en Pleitbeslechter op grond van Zijn gestorte bloed. De Heilige Geest wordt de *Trooster-Advocaat* genoemd, dewijl Hij bidt. "En Die de harten doorzoekt, weet welke de mening des Geestes zij, dewijl Hij naar God voor de heiligen bidt." Gods volk heeft een Voorspraak, Die hun zaligheid eist op grond Zijner voldoening, namelijk Christus. En een Voorspraak, Die hun zielen tot levendig gebed beweegt en voor hen bidt, opdat de weldaden van Gods verbond hun geschonken worden. Zelf kunnen zij tot hun zaligheid geen zucht toebrengen, maar dat is ook niet nodig. God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, en de Heilige Geest volbrengt het werk tot hun zaligheid in hun harten.
Welk een rijke troostbron ligt in de benamingen, die de Heilige Geest in Zacharia's profetie gegeven worden. O leerden wij bidden. Moge Hij onze harten bearbeiden en ons uit de dood trekken. Dat Hij ons ontklede en ontblote. Bidden kunnen wij op een jongelingsvereniging niet leren. Door de Geest der genade en der gebeden mochten wij verwaardigd worden de Heere te zoeken en Hem aan te lopen terwijl Hij nabij is. Die Geest moge Zijn volk meer met hartelijk zuchten de noden èn voor tijd èn voor eeuwigheid doen dragen voor het aangezicht Gods. Ook stelle Hij een biddend volk, dat

met de noden van ons land werkzaam zijn mocht en de overheid gedacht, opdat God haar ogen openen moge voor het naderend verderf. Op genade moge de Heilige Geest ons meer en meer funderen. Dat het wonder ons steeds groter worden moge, uit genade zalig te worden. De Heere leide Zijn volk, opdat het stervend leve en zich verheuge in de volheden van de voorkomende, bijblijvende en achtervolgende genade van de Geest der genade en der gebeden.

EEN ROUWKLAGE OVER CHRISTUS

En zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kennen, gelijk men kermt over een eerstgeborene. Zacharia 12 :10

Nadat de belofte van de uitstorting van de Heilige Geest gegeven is, wordt van Zijn werk gehandeld. Het werk van de Heilige Geest toch is in het bijzonder Christus te verheerlijken in de Zijnen. Alleen door de Heilige Geest krijgen wij Christus te aanschouwen en zullen wij onze verwerping van Hem met een bittere rouwklacht bewenen. Welnu, dat is de belofte, in dit vers gegeven. De belofte geldt de bekeerden uit de Joden. Over hen stort de Heere de Geest der genade en der gebeden uit. Dan zullen hun ogen worden verlicht en zij zullen Hem aanschouwen, Die zij doorstoken hebben.
De Joden hebben Christus doorstoken. Zij deden dit toen zij Hem gevangen namen en voor de rechterstoel van Pilatus sleepten en Zijn dood eisten. De Joden nagelden Christus aan het hout, al deden zij het door de hand der Romeinse krijgsknechten, en zij doorstaken Hem, toen de ruwe krijgsknecht smadelijk in Christus' zijde stak en daaruit bloed en water vloeide. Petrus zeide dan ook op de Pinksterdag: "Deze, door de bepaalde raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood." Christus te kruisigen, te doorsteken, te doden, was de daad der Joden. In hun waarachtige bekering echter zouden zij hun verwerping van de Messias bitterlijk bewenen; zij zullen rouwklagen als met de rouwklacht van een enige zoon.
Het zien van Christus heeft in deze profetie dus de betekenis van het gelovig zien. Alle mensen zullen eenmaal Christus zien. Dat zal zijn in de dag des oordeels. Vóórdien komt de Heere niet weder op aarde. Dit te zeggen, strijdt met de nadrukkelijke verklaring in Gods Woord, dat de Heere eenmaal zal wederkomen, gelijk Hij ten hemel is opgevaren. Doch eenmaal zal Hij komen op de wolken, omringd van Zijn duizendmaal duizenden engelen. Dan zal Hij oordelen de levenden en de doden. Welk een dag zal dat zijn. Met welk een verschrikking zullen alle goddelozen Hem dan aanschouwen. In hun leven hebben zij geweigerd de knie voor Hem te buigen. Zijn Woord hebben zij veracht; hoon en smaad over Hem uitgegoten. Doch in die dag, als zij de Heere der heerlijkheid zullen zien, zullen zij roepen van angst en vreze: "Bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons." 0 onbekeerden van hart, greep het u door de kracht van de Heilige Geest aan, opdat de tijd der genade u tot eeuwige winst werd. Wij gaan de eeuwigheid met rasse schreden tegemoet. Niemand kan, zo hij in dit leven niet met God verzoend wordt, de dag van Zijn toekomst verdragen.
Door Zacharia echter wordt gesproken van het aanschouwen van Christus door het geloof. Dit aanschouwen is vrucht van de bediening van de Heilige Geest. Het grote werk van de Heilige Geest is Christus te verheerlijken in de uitverkorenen. Ook dezen zijn van nature zonder Christus in de wereld. Ook hun verstand is verduisterd door de zonde. Ook

zij zijn er vijanden van om uit genade zalig te worden. Vraag het de wereld af, wie niet graag naar de hemel zou willen. Duizendmaal duizenden zullen hun hand omhoog steken. Maar onder al Adams nakomelingen is er niet één, die van nature zalig worden wil door het bloed des Lams. Het kruis van Christus is onze natuur een aanstoot. Wij prediken Christus, zegt de apostel, de Gekruiste, de Joden een ergernis en de Grieken een dwaasheid. Gelijk de Joden Christus verworpen en aan het kruis nagelden, zo doen wij allen. Het woord van Zacharia geldt ons, wij hebben Hem doorstoken. Het geldt mede voor al hot volk Gods. Ja in bijzondere zin. Hij gaf Zich om hun zonden in de dood. Hun ongerechtigheden eisten Zijn sterven en
brachten Hem, Gods eigen en geliefde Zoon, onder de toorngloed van Zijn Vader. De wonden zijn Hem geslagen in het huis van Zijn liefhebbers. En zij zullen HM aanschouwen, Die zij doorstoken hebben.
De tijd komt, de tijd van het welbehagen, dat de ogen van Gods volk geopend worden voor hun zonden. De Geest zal de wereld overtuigen van zonde,
gerechtigheid en oordeel. Die waarachtige overtuiging is een ontdekking aan de vertreding van Gods geboden; dat wij tegen alle geboden Gods zwaar gezondigd en geen derzelve gehouden hebben. Die zaligmakende overtuiging stelt ons schuldig voor Gods recht. Het ontdekte volk krijgt te doen met God als zijn Rechter, Die van Zijn recht niet afstaan kan. En daarbij getuigen al Gods bemoeienissen tegen hen. De Heere heeft geroepen en zij hebben geweigerd. Het Evangelie verkrijgt door de verwerping er van een veroordelende kracht. De Heere sprak daarvan Zelf, toen Hij de steden, in welke Zijn krachten meest geschied waren, een oordeel aanzegde boven Tyrus en Sidon, Sodom en Gomorra. Dit te aanschouwen, vernedert de overtuigde zo zeer, dat hij God rechtvaardigen moet, al zou Hij hem eeuwig verdoemen. O, beproef er uw hart maar aan, volk.
Een mens komt tot die erkentenis van nature niet. Wij doorsteken Christus met onze zonden en in het bijzonder met ons ongeloof. Het ongeloof is één der gruwelijkste zonden. Het houdt God verdacht in Zijn liefde, trouw en macht. Alleen Goddelijke kracht vermag uit de strikken van het ongeloof te redden. Die nu Christus aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, leren hun ongeloof bewenen. Door het ongeloof houdt de ziel zich verre van Christus af en wordt Gods volk verhinderd als geheel ellendigen en verlorenen tot Christus te komen. Het gruwelijk ongeloof miskent de genade en verzoening in het bloed des Heeren. O, hoe menigmaal heeft de Heere Zijn discipelen, in het bijzonder Thomas, moeten bestraffen over hun ongeloof; en hoe menigmaal wordt Gods volk vanwege zijn ongeloof beschaamd, dat Christus doorsteekt. Ofschoon door de hand der Romeinse soldaten de Heere is doorstoken, leert Gods volk verstaan, dat dit doorsteken h u n zonde was. Niet meer de Joden, zij zijn de man. Nooit moet de ziel zich om de zonde meer vernederen en in stof en as verfoeien dan wanneer deze gezien wordt in het licht van Christus' liefde- en zoenoffer. En in dat licht krijgt door genade Gods volk te zien: Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben.
Het geloof is een aanschouwen van Christus. Wij moeten wel met grote ernst gedurig overdenken, dat, al wandelde de Heere Jezus nog op aarde, niet één mens Hem kennen zou zoals Hij waarlijk is de enige en eeuwige Zoon Gods, zo min als de Joden Hem kenden. En gelijk zij, zouden ook wij stenen opnemen om Hem te doden. Noch het voorrecht, dat wij gedoopt zijn, noch een rechtzinnige belijdenis verandert daarin iets. Christus wordt alleen gekend door de openbaring van Zichzelf aan een geheel ellendig zondaar.

Het is de grote belofte van Christus, dat Hij Zich openbaren zal aan de Zijnen zo Hij het niet doet aan de wereld. Zij zullen Hem aanschouwen. Hij openbaart Zich in Zijn Woord, als Hij dat Woord opent voor Zijn doodschuldig en doemwaardig volk. O, welk een zoete smaak heeft het Evangelie in de bediening van de Heilige Geest voor de Zijnen. Nooit heeft een mens van nature zó het Woord Gods gelezen als God het Zijn volk doet kennen. De nodigingen van Christus worden aan de ziel gebracht; en die zijn zoeter dan honig en honigzeem. Daar staat Christus achter de muur.

Ook leert Gods volk iets verstaan van hetgeen de discipelen ervaren hebben toen zij Christus vonden. "Wij hebben Die gevonden, van Welke Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten, namelijk Jezus, de Zoon van Jozef, van Nazareth." Nooit zal één mens dat uur vergeten. Gods volk mag wel zeggen met Johannes. En het was omtrent de tiende ure." Zulk gelovig aanschouwen van Christus vervult het hart met een onuitsprekelijke liefde van Hem en tot Hem. Hij is de enige Naam, die de mensen onder de hemel gegeven is, door welke wij moeten zalig worden. Er is een nader aanschouwen van Christus in de dadelijke opening van Zijn lijden en sterven. Het behaagt de Heilige Geest Zijn volk steeds meer in te leiden in het borgwerk van Christus. Zijn diepe vernedering, Zijn bitter lijden, Zijn smadelijke en smartelijke en vervloekte dood, worden aan de ziel van Gods volk gebracht.

O, dat plaatsbekledende werk van Christus. Wij hebben de eeuwige dood verdiend en Hij kwam in onze plaats. Zij zullen Hem aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, zegt Zacharia. Welnu, dit aanschouwen van de om onze zonden doorstoken Christus verbreekt de hardste harten. Hij is om onze overtredingen verwond en om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld. De straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Zou de ziel niet rouwklagen over de zonde, zo zij de doorstoken Immanuël zien mag?

En om niet meer te noemen, er is een aanschouwen door het geloof van Hem, Die voor alle zonden voldeed, uit het gedurig afwijken van het volk. Het afhoererend hart trekt van God af. Het bed van zorgeloosheid laat Hem gaan Die aan de deur klopt, Wiens hoofd vervuld is met dauw, Zijn haarlokken met nachtdruppen. Dat zorgeloos en liefdeloos neder-liggen moet de ziel bitter bewenen. Het is een doorsteken van Christus. Maar als Hij Zich wederom openbaart en Zijn bruid mag Hem aanschouwen, Die zij doorstoken heeft, o, dan is er bij het bewenen van de zonde een roemen en prijzen van Christus, Die blank en rood is en de banier draagt boven tienduizend.

Ja eenmaal zal het strijdend en bedrukte volk Hem aanschouwen in eeuwige heerlijkheid. Dan zal het zingen het lied des Lams en Hem eeuwig en volmaakt prijzen, Die hen gekocht heeft met Zijn bloed.

Mocht de Heere ons verwaardigen door de bediening van de Heilige Geest meer op Christus te zien. Hij neme onze zielen in door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, opdat wij alles verlaten om Zijnentwil en met de dichter mogen zeggen: "Wie heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde."

GEESTELIJKE ROUWKLACHT

En zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kennen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene. Te dien dage zal te Jeruzalem de rouwklage groot zijn, gelijk die rouwklage van Hadadrimmon, in het dal van Megiddon. En het land zal rouwklagen, elk geslacht bijzonder; het geslacht van het huis Davids bijzonder, en hunlieder vrouwen bijzonder; en het geslacht van het huis van Nathan bijzonder, en hun vrouwen bijzonder; Het geslacht van het huis van Levi bijzonder, en hun vrouwen bijzonder; het geslacht van Sin-Lei bijzonder, en hun vrouwen bijzonder; Al de overige geslachten, elk geslacht bijzonder, en hunlieder vrouwen bijzonder. Zacharia 12 :10b-14. [1]

De Heilige Geest werkt een krachtdadige overtuiging van de zonde in Gods uitverkorenen. Die Geest gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid en van oordeel. De zaligmakende ontdekking der zonde nu is zeer onderscheiden van een algemene overtuiging, waardoor de consciëntie wordt ontroerd en met vreze voor de straf bevangen, doch waarin de ware droefheid naar God, noch het haten en vlieden van de zonde wordt gemist. Zodra de consciëntie tot enige rust gekomen is, keren deze algemeen overtuigden tot hun vorig leven terug. Over hen roept de Heere een wee uit. Wee de gerusten te Sion en de zekeren op de berg van Samaria. Zij komen niet tot Christus om in Hem alleen hun zaligheid te zoeken, doch wagen zich op de zandgrond van hun ingebeelde bevindingen. Ezau is hun een schrikwekkend voorbeeld, die geen plaats des berouws vond, hoewel hij dezelve met tranen zocht. Orpa kleefde voor een tijd Naomi aan. Zij zei: "Wij zullen zekerlijk met u wederkeren tot uw volk." En ook zij hief haar stem op en weende wederom.

Maar het goed van de wereld bekoorde haar meer dan het heil van Gods volk en Orpa kuste haar schoonmoeder en keerde weder. Och, of wij ons toch recht beproefden.

De zaligmakende overtuiging werkt een droefheid over de zonde en voert de ziel naar Christus heen. "Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben en zullen over Hem rouwklagen", spreekt de Heere. Wie nimmer tot Christus leerde vluchten, hebbe wel toe te zien, al had hij nog zulke zware overtuigingen. Ik heb hen gekend, die in hun bange consciëntie-wroeging het vel van handen en voeten wreven. Na een wijle onder Gods volk verkeerd te hebben, kregen zij echter de wereld weder lief en zochten zij het gezelschap der openbare vijanden van God en Zijn dienst. Hoe bedrogen zullen zij uitkomen, die van een tijdelijke en gemene overtuiging hun grond der zaligheid maken. Er is slechts één Naam onder de hemel gegeven, door welke wij moeten zalig worden. Die Naam te kennen is ons ter zaligheid onmisbaar. En het is het grote werk van de Geest der genade en der gebeden Christus te verheerlijken in Zijn volk.

De gruwelzonde van Israël was de verwerping van de Messias. De Heilige Geest zou in waarachtige bekering de ogen openen en zij zullen aanschouwen, Die zij doorstoken hebben. Want hoewel de Romeinse krijgsknechten Christus aan het vloekhout nagelden en één hunner Zijn zijde met een speer doorstak, dit alles geschiedde op de eis der Joden:

---

[1] Thomas Boston, door ds. Kersten zeer geacht, heeft een preek over deze tekst.
De bekering van ISRAËL. Preek over Zacharia 12:12. Met een toelichting over het grote belang hiervan voor onze tijd. Zie theologienet.nl

"Kruist Hem, kruist Hem." Het was hun schuld. Zij hebben Christus doorstoken. En zij zullen over Hem rouwklagen.
Dit geldt van de Joden niet alleen. De zonden van de uitverkorenen eisten de dood van Christus. Op geen andere wijze kan aan Gods recht voldaan worden dan door de dood van de Zoon Gods. De wonden zijn Hem geslagen in het huis Zijner liefhebbers. En dat wordt Gods volk ontdekt. Gods geboden hebben zij met gedachten, woorden en werken overtreden. Elke polsslag maakten zij zich het oordeel des doods waardig. Daarenboven versmaadden zij in de verharding van hun hart de roepstem van Christus in Zijn Evangelie. Zij riepen: "Wijk van ons, aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust." Zou het hun niet tot schuld worden?
Ja, "zij zullen rouwklagen over Hem, Die zij doorstoken hebben, als met de rouwklage over een enige zoon, en zij zullen bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene." Deze droefheid geldt niet zo het lijden van Christus als wel hun zonden, die Hem dat lijden aandeden. De ziele-smart over de zonde is zeer groot. Het ontdekte volk moet met de profeet uitroepen: "O mijn ingewand, mijn ingewand! ik heb barenswee, o wanden mijns harten! mijn hart maakt getier in mij!"
En toch ligt in die zaligmakende overtuiging de weg ter verlossing. Die zich in zo'n ellende leren kennen en 'hun zonden bewenen, zullen hun zaligheid en verlossing door het geloof in Christus vinden. Want Hij is om onze overtredingen verwond; om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden. O bitterlijk kermend volk, dat u met al uw snode zonden tot Christus leerdet vluchten en in Zijn lijden en dood uw behoud vinden. Hij Is doorstoken om de zonden van Zijn volk. Hij deed bloed en water uit Zijn' zijde vloeien tot verzoening en reinigmaking uwer ongerechtigheden. Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden.
Het aanschouwen van de doorstoken Middelaar doet de zonde kennen in haar godonterende aard. Op welk een ontzettende wijze is Gods toorn tegen de zonde openbaar geworden, toen Hij ze in Zijn eniggeboren Zoon met de bittere en smadelijke dood des kruises gestraft heeft! Gods eigen en natuurlijke Zoon heeft in onze menselijke natuur de helse pijnen en smarten gedragen om Zijn volk daarvan eeuwig te verlossen. Hoe is Gods rechtvaardigheid verheerlijkt in Christus. Maar die verheerlijkte gerechtigheid Gods stelt ons ook klaar voor ogen, hoe vreselijk de zonde is. De Heere Jezus wees op Zichzelf, opdat de schrik des Heeren bewege tot het geloof, zeggende: "Indien dit aan het groene hout geschiedt, wat zal aan het dorre geschieden?" Die nu verwaardigd wordt door de verlichting van de Heilige Geest Christus te aanschouwen als de Doorstokene, hij krijgt iets te verstaan van de schrikkelijkheid der zonde en van het rechtvaardig oordeel Gods, waarin geheel de wereld verdoemelijk is voor Hem.
Maar ook anderzijds, het aanschouwen van de doorstoken Immanuël opent voor onze zielen de liefde, waarmede Hij Zijn volk heeft liefgehad toen Hij voor hen gestorven is als zij nog vijanden waren. Van nature kennen wij Christus niet en zijn wij vijanden van Zijn kruis. God de Heilige Geest echter wil de Heere der heerlijkheid in Zijn volk openbaren. De verslagenen van geest, de doorwonden, die geen uitkomst voor hun schuld en zonden weten, de geheel verlorenen wordt Christus geopenbaard. Zij aanschouwen Hem, in Wie een volle gerechtigheid is om al de zonden te betalen en een fontein om alle ongerechtigheden te verzoenen. De goddelozen zullen eens Christus zien tot hun eeuwige schrik en verdelging in de hel. Maar het door de Geest der genade aan zijn zonde ontdekte volk krijgt de tot in de dood vernederde Immanuël te aanschouwen in dit leven door het geloof, tot zijn zaligheid en geestelijke blijdschap.

O, hoe ruim wordt nu het zalig worden. Met een heilbegerig hart wendt zich het verslagen volk tot de Doorstokene. Ja, er is een aanschouwen met toeëigening en verzekering des harten, dat Christus niet alleen voor anderen, maar ook voor mij ten volle heeft betaald en alle zonden weggenomen. Ik heb Hem doorstoken, omdat mijn zonde Zijn dood eiste toen Gods recht de betaling er voor vorderde. Zo wordt het een aanschouwen van het borgtochtelijke, plaatsbekledende sterven van Christus. Hij doorstoken om ons met God te verzoenen en eeuwig te verlossen van de dood. Het aanschouwen van Christus maakt ons vrij van de vloek der wet en doet ons de verzoening met God in onze harten ervaren. O, dat wij toch alles verzaken mochten wat buiten Christus is, als geheel ongenoegzaam ter zaligheid. Wij mochten Hem leren kennen en niet rusten voor wij in Hem gevonden zijn.
Het einde van het hoofdstuk vermeldt de rouwklacht van elk geslacht Israëls in het bijzonder. God geeft ieder van Zijn volk eigen schuld en zonden te kennen, en alzo geleid te worden in een eigen weg en te ontvangen een nieuwe naam, die niemand kent dan die hem ontvangt,
De rouwklage zal groot zijn, als over een enige zoon en over een eerstgeborene. Is er groter rouw dan bij het verliezen van zijn eengeborene, op wie alle hoop stond voor het geslacht? Had de eerstgeborene niet grote liefde en dubbele voorrechten? Welk een groot geschrei was er in Egypte toen alle eerstgeborenen gedood werden. Zo zal er een groot geschrei opgaan van hen, die aan hun zonden worden ontdekt, waarmede zij Christus doorstoken hebben.
Ja, te dien dage zal te Jeruzalem de rouwklage groot zijn, gelijk de rouwklage van Hadadrimmon in het dal Megiddon. In dat dal vloeide het bloed van de godvruchtige koning Josia. "En gans Juda en Jeruzalem bedreven rouw over Josia. En Jeremia maakte een ldaaglied over Josia; desgelijks alle zangers en zangeressen spraken in hun klaagliederen over Josia tot op deze dag."
Het dal Megiddon werd een klaagdal. Met de dood van Josia kwam Israëls ondergang. Zo nu zal het volk Gods bitterlijk klagen bij het aanschouwen van Christus, Die zij doorstoken hebben. Zijn dood is echter hun behoud en Hij zal hun droefheid in blijdschap veranderen.
En nu zal elk geslacht in het bijzonder rouwklagen.
Vers 12: "*En het land zal rouwklagen, elk geslacht bijzonder; het geslacht van het huis Davids bijzonder en hunlieder vrouwen bijzonder, en het geslacht van het huis Nathans bijzonder en hun vrouwen bijzonder."*
Naar Oosters gebruik weenden en rouwklaagden de vrouwen tezamen, afgezonderd van de mannen. Alzo zal het nu zijn, zegt de profeet, bij de rouwklacht van het ganse land. Waar ook op geheel de wereld en in welke tijden, Gods volk zal weeklagen. Wie geen vreemdeling van Gods genade bleef, zal kennen de droefheid naar God, die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid.
Davids huis is het koninklijk geslacht. Waarschijnlijk wordt met Nathans huis ook op de koninklijke familie gezien, tenzij de profeet het oog mocht hebben op Nathan de profeet, en door zijn huis de profeten verstaan. En het vorstelijk huis en de profeten hebben het volk verleid en naar het verderf gevoerd. Vorsten, die voor God niet buigen, slepen hun volken in het verderf. Zij worden in hun kwaad zeer gesteund door de profeten, die het gezicht spreken van hun eigen hart. De waarheid hiervan wordt bevestigd tot op deze dag.
Nevens Davids en Nathans huis noemt Zacharia de priesterstam.
Vers 13: "*Het geslacht van het huis Levi bijzonder en hun vrouwen bijzonder; het geslacht van Simeï bijzonder en hun vrouwen bijzonder."*

De priesterschaar heeft door de verloochening van de kracht der offeranden Israël tot wettische dienstbaarheid gebracht en het hart des volks voor Christus toegesloten. Toen Hij kwam om Zich voor Zijn volk te offeren, hebben zij Hem doorstoken. Uit Simeï waren de Schriftgeleerden; hun taak was de Schriften te verklaren. Maar zij verdraaiden Gods getuigenis en waren oorzaak van de onrechtvaardige veroordeling van Christus.
Ja de rouwklage zal van allen worden aangeheven, over wie de Geest der genade en der gebeden wordt uitgestort.
Vers 14: *"Al de overige geslachten, elk geslacht bijzonder en hunlieder vrouwen bijzonder."*
Vorst, profeten, priesters, Schriftgeleerden, maar ook het gemene volk zal met smart en rouw worden vervuld, Och, of de tijd kwam, dat Israël tot de Heere wederkeren mocht; dat de verharde Jood voor Abrahams God de knie mocht buigen. Och, of onze vorsten en raadslieden, leraren en volk, die nu Christus verloochenen en kruisigen, tot Hem met bittere rouwklagen over de zonden komen mochten. Ons volk heeft zich met zijn oversten afgewend van God en Christus. Het wandelt naar het goeddunken van zijn eigen hart en werkt zijn ondergang. De bange dagen, die wij beleven, mochten onze ogen openen en ons vernederen eer het te laat is. O, hoe zouden wij toch rouw bedrijven, zo wij onze zonden mochten leren kennen. Wij doorsteken Christus. De gruwelijkste atheïsterij is tot alle standen doorgedrongen. *Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne en gij op de weg vergaat.*
Weent en klaagt, volk van God, over uw doorwondingen van uw Immanuël. Elke zonde is een doorsteken van Hem. De Heere doe ons de zonde meer en meer haten en vlieden. Laat uw ziel rouw bedrijven over de verre afstand, die tussen u en de Heere is, opdat u in het bloed des Lams verzoening en vrede vond en het ons goed zij nabij God te wezen. De Heere verootmoedige Zijn volk, opdat het Zijn getuige zij in een wereld, die in het boze ligt. De wereld danst en springt en voetbalt en viert feest. O volk van God, trek uw rouwklederen aan. De dag der wraak komt. Waakt dan en bidt, opdat gij zijn moogt als die dienstknecht, die welgelukzalig gesproken wordt, welke, zijn heer komende, vindt alzo doende.

DE FONTEIN VAN VERZOENING EN REINIGING

Te dien dage zal er een fontein geopend zijn voor het huis Davids en voor de' inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinigheid. Zacharia 13 :1

Het dertiende hoofdstuk van Zacharia is een kostelijke profetie van Christus. Hij wordt aan de bedrukten en bedroefden geopenbaard als de fontein tegen de zonde en tegen de onreinheid; van Zijn bitter lijden en sterven wordt geprofeteerd en van de vergadering Zijner verstrooide discipelen. De Heere bevestigt ook in deze profetie: "Zalig zijn zij, die treuren, want zij zullen vertroost worden." En de vertroosting van de waarlijk treurenden over de zonde en ongerechtigheid ligt in de openbaring van Christus. "Zeg tot mijn ziel: Ik ben uw heil", zo smeekt het volk Gods. Want in waarheid, er is slechts één enige troost, beide in leven en in sterven, namelijk dat wij niet meer ons zelf, maar Christus eigen zijn.
Die enige troost nu wil de Heere de bedrukten van Zijn volk geven door de mond van Zacharia. De rouwklagenden over hun zonden, die Hem zagen, Die zij doorstoken hadden, gelijk in het vorig hoofdstuk van hen is gesproken, worden gewezen op de fontein, die geopend is voor den huize Davids en voor de inwoners van Jeruzalem. Hoe

duidelijk blijkt ons hier, dat de ware droefheid over de zonde de ziel naar Christus voert. Alle algemene overtuigingen en Ezau's tranen laten de zondaar buiten de fontein. Maar de ware bedroefden om hun zonden kunnen buiten Christus niet. Hij is de fontein, waarvan Zacharia spreekt.

Christus wordt meermalen in de Schrift een fontein genaamd. "Bij U is de fontein des levens en in Uw licht zien wij het licht", zegt de dichter. "O fontein der hoven; put der levende wateren, die uit Libanon vloeien", roept de bruid als zij met al de weldaden, haar toegekend, in Christus eindigt. Wanneer nu. Christus een fontein genaamd wordt, dan is dat om de rijkdom Zijner genade aan Zijn volk te openbaren.

1e. Gelijk een fontein het water uit zichzelf geeft, alzo geeft Christus het levend water uit Zichzelf. Hij heeft het leven in Zichzelf. Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, alzo heeft Hij ook de Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelf. Hij nu, Die het eeuwige leven Zelf is, Hij is geworden Borg en Middelaar voor Zijn uitverkorenen. Hij verwierf het eeuwige leven en deelt het aan wie Hij wil. In Adam zijn alle mensen de dood onderworpen. In Christus is het eeuwige leven voor Zijn uitverkorenen.

2e. Christus is een fontein genaamd vanwege de onuitledigbare volheid Zijner genade. De fonteinen geven haar water op, dag en nacht.. de bronnen vormen beken en rivieren; er is geen einde aan haar volheid. Alzo is Christus een fontein van genade. In Hem is een overvloed, die nooit te ledigen is. Voor de zwartste Moriaan is hier reiniging, voor de gruwelijkste zondaar hier vergeving. Uit Zijn volheid ontvangen wij genade voor genade, zegt de apostel. O, welk een voorrecht voor Gods kinderen. Hier is genade tot rechtvaardiging. Christus heeft volkomen genoeg gedaan aan de eis van Gods gerechtigheid voor al de zonden van Zijn volk. Hij is gerechtvaardigd als Hij is opgewekt uit de dood, en in Hem is Zijn volk gerechtvaardigd. O, schuldigen en verlorenen komt! De Heere leide u tot deze fontein, om verzoening te vinden en een recht te ontvangen ten eeuwigen leven.

In Christus is de volheid der genade tot heiligmaking. De zonde stelt ons niet alleen schuldig voor God, maar zij verdierf ons ook, zodat er in ons geen goed woont. Al onze gedachten, woorden en werken zijn ten kwade. Gods volk leert door ontdekkend licht dit meer en meer verstaan. Bovendien ontbreekt ons alle vermogen om zelfs maar één zondige gedachte ten onder te brengen. Dit bezet Gods volk met vele klachten en bedroeft hen gedurig in dit leven. Zij moeten met Paulus wel uitroepen: "Ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is."

Echter is in Christus de onuitledigbare fontein tot reiniging. Och, of wij in onszelf niet bleven hangen, doch vluchten mochten tot de fontein Christus, Wij zouden door gelovige gebruikmakingen van Hem, Die der zonde eenmaal gestorven is, onze klederen wit wassen In het bloed des Lams en met de bruid roemen: "Ik ben zwart doch lieflijk."

Christus is de fontein tot wijsheid, rechtvaardiging, heiligmaking en verlossing van de Zijnen. In welke noden, bestrijdingen, verdrukkingen of vervolgingen Gods lieve volk ook verkere, een ogenblik vertoeven bij de Levensfontein is genoeg tot uitredding uit alle ellenden. De volheid der alles vervullende genade verlost en redt alle gebonden Sionieten, hier door het geloof en eens eeuwig en volmaakt.

3e. Gelijk een fontein nimmer ophoudt haar water te geven, alzo is Christus de fontein, die dag en nacht geopend is voor de Zijnen. Hij is dood geweest en Hij leeft in alle eeuwigheid. Hij bidt voor: de Zijnen zonder ophouden. En Zijn voorbede is een op Gods recht gegrond eisen van alles wat ter zaligheid van de Zijnen nodig is. Nooit is de troon der genade gesloten; bij de fontein Christus komt nimmer één vergeefs. Roep onder

al uw arbeid bij dage, of in uw bange eenzaamheid bij nacht, o volk van God; al verliet u alle schepsel op aarde, deze fontein is nimmer gesloten. "Roep Mij aan in de dag der benauwdheid, en Ik zal er u uithelpen." Door onze zonden zouden wij de hemelen sluiten boven ons, dag aan dag. Maar Christus houdt ze open door de onophoudelijke bediening Zijner genade. "Genade is uitgestort op Uw lippen; daarom heeft U God gezegend in eeuwigheid." O dierbare fontein des levens!

4e. Het water van deze fontein is zuiver. "En Hij toonde mij een zuivere rivier van het water des levens, klaar als kristal, voortkomende uit de troon Gods en des Lams" (Openb. 22 :1). Het is een fontein tegen de zonde en de onreinheid van het huis Davids en de inwoners van Jeruzalem. Het gruwelijke van de overtreding wordt door Zacharia aangetoond door een tweevoudige benaming er van. De profeet spreekt van zonde en onreinheid. Zonde is benoeming onzer ongerechtigheden, die er op wijst, dat de mens het doel gemist heeft, dat God hem voorgesteld had in het verbond der werken, namelijk het verwerven van het eeuwige leven door gehoorzaamheid. Wij zijn doelmissers door onze zonden.

Zo verwierp Israël moedwillig de Messias, Hem nagelend aan het hout. En elk mens mist het doel ten leven en voltrekt over zichzelf het rechtvaardig oordeel des doods. Bovendien is de overtreding onreinheid. De onreine werd in Israël afgezonderd. Hij mocht voor Gods aangezicht niet verschijnen. Onze zonden maken ons onrein voor God. Om de walgelijkheid van onze ziel zijn wij geworpen op het vlakke van het veld, vertreden in ons bloed. God is te rein van ogen, dat Hij het kwade zou zien. Hij kan de kwellingen niet aanschouwen. Beide door Zacharia gebruikte woorden drukken de grootheid en het gruwelijke van de zonde uit, die de mens geheel verdoemelijk stelt voor God. Elke zonde, in zichzelf aangemerkt, onderwerpt ons aan het oordeel des doods! Dit doet het ontdekte volk rouwklagen met een rouwklacht als over een eerstgeborene. Maar zie nu de rijkdom van Gods genade. In Christus is een fontein geopend tegen de zonde en de onreinheid van het huis Davids en van de inwoners van Jeruzalem. Nee, de bediening van Christus is niet voor alle mensen.

Een algemene verzoening is er niet. De Heere Jezus is gestorven voor de uitverkorenen alleen en die zulle gewis in Hem zalig worden. O, volk van God, dat gij met al uw zonden en onreinheden in deze fontein u wassen mocht. Het water is van zo'n zuiverende en reinigende kracht, dat het al uw zonden wegneemt. "Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol." Roept gedurig met David om de wateren, klaar als kristal: "Ontzondig mij met hysop en ik zal rein zijn; was mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw." Ja, deze fontein zal u maken als een reine maagd, zonder vlek of rimpel. Christus prijst zijn eigen werk in Zijn bruidskerk, zeggende: "Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, er is geen gebrek aan u." Dat zegt de Hartenkenner en Nierenproever van mensen, die zwart zijn van zonden, doch die in de fontein zijn gewassen en in de zuivere wateren van Christus' borgwerk worden aanschouwd.

5e. Om niet meer te noemen, Christus is een fontein genaamd, omdat Zijn wateren de zielen van de uitverkorenen verkwikken en de dorstigen lessen. Wie drinkt van het natuurlijk water, zal wederom dorsten; "maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, die zal in eeuwigheid niet dorsten, maar het water, dat Ik hem geven zal, zal in Hem werden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven."

O arme wereldlingen, die uw dorst zoekt te verzadigen aan de modderpoelen van zondevermaak en werelddienst; kerkgangers, belijders, Avondmaalgangers, die drinkt

van de bedrieglijke wateren uwer eigen gerechtigheid, gij zult eeuwig dorsten. In uw zonden en met een ingebeelde hemel zult gij eeuwig omkomen. God mocht uw ogen openen eer de deur der genade op het nachtslot geslagen is. Gij zijt nog in het heden der genade; nog in de dag der zaligheid. Het mocht de tijd uwer behoud worden. O, dat u leerde drinken van de wateren des levens uit de fontein Christus.

Tot die fontein zullen arme zondaren komen. Vermoeiden en belasten zullen er rust vinden. Zij zullen verkwikt worden, die alles buiten Christus hebben leren verachten. Hoe zoet de verkwikkingen der ziel ook zijn, als het van zijn zonden overtuigde volk zijn klacht voor de Heere uitstorten mag, en de keuze levendig mag gevoelen om met Gods volk te leven en te sterven, in alle zielsbemoedigingen ligt geen grond om voor God te bestaan. De schuddingen van de zielen zijn dan ook vele. Des Heeren Geest blijft met hen twisten. Zij worden meer en meer ontbloot en in hun gruwelijke zonden voor God gesteld, opdat Christus hun boven alles dierbaar worde en hun dorstige zielen zullen verkwikt worden uit de fontein des levens.

O, van verre staande zielen, komt! Houdt u niet langer op bij wat u niet redden kan. Er is een fontein geopend voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid. Dat wij meer gelovig op Christus mochten zien en van de wateren des levens drinken om niet. Komt, volk van God, met al uw zonden en met uw onrein hart; komt tot deze wateren van de zuivere rivier des levens. Och, dat de scheidingen, door de zonde veroorzaakt, werden weggenomen en in de fontein van Christus' bloed des Heeren volk nabij God leven mocht. De tijden zijn bang en donker. Er kan voor Gods volk wel een zware tijd van schrikkelijke druk en beproeving voor de deur staan. Dat toch onze ziel bij de Heere schuilen mocht.

Laat, o volk van God, de wereld los, met al haar geld en goed en zorg en kommer. Zoek gedurig de wassing in de fontein, die naar het welbehagen van de Vader in Christus door de Heilige Geest geopend is. De Heere trekke ons en wij zullen Hem nalopen. Dan zal in alle strijd en benauwdheid ons hart zich sterken in de God des levens en ook van ons gelden:

In de grootste smarten
Blijven onze harten In de Heer' gerust.

Ja, deze fontein zal eens alle zonden en onreinheid volmaakt wegnemen en de geheel ellendige, maar uitverkoren zondaar in volkomen heerlijkheid stellen. Daar zal geen zonde meer zijn en geen onreinheid meer gevonden worden. Hoe groot is het goed, dat God weggelegd heeft voor degenen, die Hem vrezen. *O, alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk.*

HEILIGENDE GENADE

En het zal te dien dage geschieden, spreekt de Heere der heirscharen, dat Ik uitroeien zal uit het land de namen der afgoden, dat zij niet meer gedacht zullen worden; ja ook de profeten, en de onreine geest zal Ik uit het land wegdoen. En het zal geschieden, wanneer iemand meer profeteert, dat zijn vader en zijn moeder, die hem gegenereerd hebben, tot hem zullen zeggen: Gij zult niet leven, dewijl gij valsheid gesproken hebt in de Naam des Heeren; en zijn vader en zijn moeder, die hem gegenereerd hebben, zullen hem doorsteken, wanneer hij profeteert. En het zal geschieden te dien dage, dat die profeten beschaamd zullen worden, een iegelijk vanwege zijn gezicht, wanneer hij

profeteert; en zij zullen geen haren mantel aandoen om te liegen. Maar hij zal zeggen: Ik ben geen profeet, ik ben een man, die het land bouwt; want een mens heeft mij daartoe geworven van mijn jeugd aan. Zacharia 13 :2-5

De beloofde fontein voor den huize Davids en de inwoners van Jeruzalem is een geopende fontein. Zij is zonder ophouden toegankelijk en voor het gebruik gereed. Christus is de fontein. Zijn bloed reinigt van alle zonden. En deze fontein is nimmer gesloten, zelfs niet voor de grootste zondaren. De enige Hogepriester leeft aan de rechterhand van de Vader om altijd voor Zijn volk te bidden en Zijn offeranden de Vader voor te dragen. De kracht der reiniging van Christus nu is zo groot, dat satan met al zijn hellemachten, de zonde met al haar gruwelen en de wereld met al haar verderf er door worden ten onder gebracht. Zo worden het bloed en de Geest van Christus verheerlijkt in de uitverkorenen, die de Vader worden voorgesteld als een reine maagd zonder vlek of rimpel.
Van die heiligende, de zonde neerwerpende genade spreekt Zacharia in de verzen 2-5 van hoofdstuk 13. De belofte, in het eerste vers gegeven, wordt voortgezet.
Bij de overdenking van deze woorden hebben wij er wel op te letten, dat de vernieuwing van de Heilige Geest een nieuwe wandel verwekt. Het land Israël zal van afgoden en valse leer en onreine geest gezuiverd worden. Gods Woord en wet zullen weder heerschappij verkrijgen en het leven des volks beheersen. De Heere der heirscharen, Wie alle machten in hemel en op aarde onderworpen zijn, en tegen Wie niemand iets vermag, zal het doen. Het is Zijn werk, de gebonden kerk te verlossen.
Alle reformatie, die in eigen kracht wordt aangevangen, loopt op niets uit, ja maakt de ellende der kerk Gods nog groter. Wij hebben in Nederland daarvan sprekende voorbeelden. Gods kerk is onder ons tot zeer diep verval gekomen. Niemand, die zijn ogen niet moedwillig toesluit, zal dit kunnen ontkennen. De oude libertijnen, die zich, van de dagen der Republiek af, tegen de zuivere, gestrenge leer der waarheid stelden, hebben overwonnen. Remonstranten, pelagianen, socinianen staken vrij en trots de kop op en de gruwelijkste ketterijen werden openlijk verkondigd.
Maar tot een reformatie der kerk kwam het niet. Scheur op scheur werd gescheurd. Onze eerste Koning uit het huis van Oranje legde de Hervormde Kerk, waarin God Zich rijkelijk had verheerlijkt, in het dwangbuis van een synodale organisatie, waarin zij nog ligt te zieltogen. En de uitgetreden kerken? Welk een twisten; welk een zielverdervende leer is bij verreweg het grootste gedeelte overheersend. Met name de Kuyperiaanse leer heeft veel kwaad gedaan. Waar die leer de overhand kreeg, werd de ware vreze Gods meer en meer gebannen en het bevindelijke leven van Gods volk meer en meer een bespotting. De zielen worden naar de bloemhoven gejaagd; kussens worden onder de okselen genaaid. De oude, beproefde waarheid, in vele nagelaten geschriften nog bewaard en van Gods volk geliefd, ligt veracht. De Belijdenisgeschriften, die, hoewel onderworpen aan Gods Woord, toch niet als bloot menselijke geschriften te achten zijn en die met het bloed der martelaren zijn bezegeld, zijn door de zich noemende Gereformeerden aangetast. De Psalmen voldoen niet meer aan hun verlangen voer kerkgezang. Niettegenstaande zulke ontzaglijke waarschuwingen liggen in het syrenisch gezangenboek, dat jaren een twistappel in de Hervormde Kerk is, voerden de hedendaagse Gereformeerden gezangen in.
Ik zeg dit alles niet om uit de hoogte neer te zien op anderen. Steken wij de hand in eigen boezem. Zo de Heere niet opstaat, gaan wij te gronde aan onwetendheid, losbandigheid der jeugd, verkonding der liefde en van de ijver, die ah een vuur in onze beenderen moest

branden. De mannen worden ons onthouden, dit het volk leiding geven moeten en het is vanwege onze zonden. De leraren zijn zeer weinigen; ouderlingen, die in de waarheid geoefend zijn, zijn schaars. Wij hebben ons ten diepste te vernederen en met schaamte ons voor God te buigen in het stof. De Heere behoede ons en beware ook ons opkomend geslacht bij de oude waarheid.

Dit beoogde ik te zeggen, dat de kerk in ons vaderland diep, zeer diep wegzonk, en de reformatie, als een krachtig doorbrekend werk Gods, uitbleef. Onze overheid heeft Gods wet als richtsnoer verworpen. De zogenaamde christelijken in ons land achtten het een rooms beginsel te zijn, wat onze Reformatoren voorstonden en beleden in artikel 36 der Nederlandse Geloofsbelijdenis. Zo zonk met de kerk het land weg. De vruchten zijn zo bitter, dat het volk er van dreigt te sterven. Geen mens, hoe sterk en wijs ook, zal ons kunnen redden. Och, of de Heere opstond. Of de Heere der heirscharen ons reformeerde. Dan zouden kerk en staat op Zijn Woord worden gefundeerd; de namen der afgoden zouden worden uitgeroeid; de valse profeten zouden worden doorstoken; de onreine geest zal weggedaan.

Deze alle blijven leven bij de hervorming in 's mensen kracht, doch als God reformeert, worden zij teniet gedaan. Voor de afgoden boog zich het God vergeten Israël; die gaf het eer en schonk het zijn vertrouwen. De dienst der afgoden lokte. Hij was bekoorlijk voor het vlees. Is het wonder, dat een volk, wanneer het de vrije teugel gegeven wordt, de buik- en mammondienst verkiest boven de het vlees dodende dienst van God? Is het wonder, dat het wereldse Rome en de mens-vleiende oppervlakkige leer duizenden en tien-, ja honderdduizenden aanhangers heeft? Onze natuur wil het graag. Maar die afgodendienst verwekt God tot jaloersheid. Hij vertoornt Zich tegen hen, die de afgoden eren. O, denkt nu niet alleen aan het werk der van Gods Woord vervreemde heidenen. Afgoderij is in de plaats van de enige ware God, Die Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft, of benevens Hem, iets anders versieren of hebben, waarop de mens zijn vertrouwen zet. Wie is nu vrij van afgodendienst? Waarop betrouwt de mens in zijn hart al niet? Op jonkheid en kracht; op middelen in de plaats van God, Die de middelen alleen zegen kan; op geld en goed en wat al niet meer. Naar het getal uwer steden zijn uw afgoden, zegt de profeet. En die hartzonde der afgoderij breekt zo schrikkelijk door, onder de toelating Gods. Het wordt openlijke, God tergende afgoderij. Leugenprofeten verleiden het volk; een onreine geest, de geest van satan, verblindt de ogen; en kwaad wordt met kwaad vermeerderd.

Maar zie, nu gaat de Heere reformeren. Hij verwekt een droefheid en rouwklacht over de zonde. O, dan komt er zo'n innerlijke afkeer van de ongerechtigheid. De namen der af goden zelfs zullen worden uitgeroeid uit het land, dat ze niet meer gedacht zullen werden. Want het voortleven der namen zou genoeg zijn om de zonde weder te doen uitbreken. Zo die afkeer van de gruwelijke afgodendienst onze harten vervulde, zouden wij dan, gelijk velen doen, met koelheid de afgoderij van Rome aanzien? Zouden wij de roomse antichrist stijven met miljoenen uit onze belastingen? Laat Gods Woord oordelen! Gewis, overheid en volk zouden zeggen: heen uit! heen uit! De ware godsdienst gaat samen met de reine leer. En de rechte reformatie keert zich niet alleen tegen de dwalingen, maar ook tegen hen, die ze leren. Dezen zijn vervuld met de onreine geest des duivels, die een leugenaar is, dewijl hij in de waarheid niet is staande gebleven; als hij de leugen spreekt, dan spreekt hij uit zichzelf, want hij is de vader der leugens. Bileam was met die onreine geest bezet; gelijk de Baälprofeten uit Achabs dagen, en allen, die het volk verleidden. Als schuim van het zilver weggedaan wordt, zal God hen wegdoen. Dat kenmerkt Gods werk. Die leugenprofeten en Baäldienaars zullen dan op vrije voeten niet voortgaan. De

Heere zal tegen hen verwekken een geest der ijvering voor Zijn waarheid. Hoor, wat dienaangaande in vers 3 wordt beschreven:
"En het zal geschieden, wanneer iemand meer profeteert, dat zijn vader en moeder, die hem gegenereerd hebben, tot hem zullen zeggen: Gij zult niet leven, dewijl gij valsheid gesproken hebt in de Naam des Heeren; en zijn vader en zijn moeder, die hem gegenereerd hebben, zullen hem doorsteken, wanneer hij profeteert."
De liefde Gods overtreft de natuurlijke liefde. Ouders zullen hun eigen kinderen niet sparen als het Gods eer geldt. In deze woorden wordt de roeping der overheid ons beschreven, die als ouders over de kinderen gesteld is over de onderdanen. Zij heeft de hand te houden aan de heilige kerke-dienst; om te weren en uit te roeien alle afgoderij en valse godsdienst, om het rijk van de antichrist te gronde te werpen en het Koninkrijk van Jezus Christus te vorderen; het Woord des Evangelies overal te doen prediken, opdat God van een iegelijk geëerd en gediend worde, gelijk Hij in Zijn Woord gebiedt.
Voorwaar, zo de eer en de liefde Gods ons drongen, wij zouden de leugenprofeten en Baälpriesters niet laten leven. Zij zijn de Heere een gruwel. Ik heb, zegt de Heere, een ongerijmdheid gezien in de profeten van Samaria, die door Baal profeteerden en Mijn volk Israël verleidden; maar in de profeten van Jeruzalem zie Ik afschuwelijkheid (Jeremia 23 :14). Zou de Heere hun verdelging niet eisen? De vrijheid, die ons volk begeert en die de regering van het land voorstaat, voert naar het verderf. Reeds zijn de beginselen van het kwaad te zien. Inteugeling der vrijheid komt. Maar Gods Woord is daarbij geen richtsnoer; de vreze Gods dringt niet. Ware dit zo, Gods wet zou als regel van leven worden gesteld en Gods enige en ware kerk worden beschermd en de hoer, die dronken is van het bloed der heiligen, met haar aanhang worden neergeworpen. Indien de overheid haar roeping getrouw werd en niet langer ons volk aan Rome en het ongeloof verkocht, zou de uitwerking gezien worden. De leugenprof eten zelf zouden tot erkenning van hun wanbedrijf komen.
Vers 4 en 5. "En het zal geschieden te dien dage, dat die profeten beschaamd zullen worden, een iegelijk vanwege zijn gezicht, wanneer hij profeteert; en zij zullen geen haren mantel aandoen om te liegen; maar hij zal zeggen: Ik ben geen profeet; ik ben een man, die het land bouwt, want een mens heeft mij daartoe geworven van mijn Jeugd aan."
Ziedaar een nieuwe vrucht van de reformatie, die God werkt. De ongerechtigen worden onder vreze gebracht. De leugenprofeten zelf komen tot de erkenning van hun logentaal. Zij houden op.
Een profeet des Heeren kleedde zich in eenvoud met een haren mantel, als Elia en Johannes de Doper. De valse profeten deden Gods trouwe gezanten na, om bij het volk vertrouwen te wekken. Maar zij zullen, zegt de profeet, van die huichelarij afstaan, en geen haren mantel aandoen om te liegen. Deze praktijk der oude leugenleraars is in hun geestelijk gebroed nog te zien. Velen, die de waarheid haten, die in Jezus is, doen zich voor in het gewaad der oprechten. Zij gebruiken rechtzinnige uitdrukkingen; prijzen enkele Godvruchtigen, die zij in hun hart verwerpen, om hun logentaal ingang te doen vinden. Zo de Heere Zijn kerk en het land zuiveren ging, zouden zij beschaamd worden en hun haren mantel afleggen. Honderden zouden moeten erkennen: "Ik ben geen profeet." God heeft hen er niet toe geroepen. Zij zijn van de Heere niet geleerd. Met hun waanwijsheid schitteren zij in de ogen van het verleide volk.
O, wat zal hun oordeel zwaar zijn. De scharen zullen hen eens in het aangezicht vliegen en hun verwijten, dat zij niet vrij zijn van hun bloed. Gingen de ogen van zulke leraars in dit leven open, dan zouden zij liever tot het werk van de landman gaan dan dat zij de predikstoel beklimmen zouden.

O, mocht de Heere over Zijn kerk eens opstaan. Dat Hij ons reformere. Dan alleen zal de waarheid weder heerschappij verkrijgen in kerk en land. Ik wil, met dit te zeggen, niet een standpunt van valse lijdelijkheid verdedigen. Integendeel. De ijver des Heeren mocht in ons branden voor Zijn Naam en zaak en eer. Maar hoe groot onze ijver ook wezen moge, buiten de bediening des Geestes zal zij geen ware reformatie werken. God brenge ons in de schuld. Het rouwklagen over de zonde ga vooraf. Het verval worde onze schuld. In die diepte van schuldbelijdenis vinde Gods volk elkaar. De Heere stelle Zijn kerk op haar grondvesten en voere onze overheid en ons volk terug naar de verlaten fundamenten, waarop eens de staat der Nederlanden werd gegrond.
En gelijk de reformatie van kerk en land nodig is, alzo is noodzakelijk een reformatie onzer ziel. Wij moeten van dood levend worden. De Heere ontdekke ons de zonde, tegen Hem begaan. Wij mochten verloren zondaren worden voor Hem. Gods Woord verkrijge heerschappij in ons en de waarheid zal ons vrij maken. Zoekt, wat ik u bidden moge, de oude waarheid. Vraagt, opkomend geslacht, naar de oude schrijvers. De dikwijls verachte belijdenis der vaderen moge onder onze geslachten voortleven. God brenge zijn lieve volk in de schuld. Hij reformere van de zonde en doe Zijn gunstgenoten met smekingen Hem zoeken, opdat Hij Zijn kerk wederbrenge en met ons schuldig Vorstenhuis en volk nog bemoeienissen ten goede maken wilde.

IN HET HUIS MIJNER LIEFHEBBERS

En zo iemand tot hem zegt: Wat zijn deze wonden in uw handen? zo zal hij zeggen: Het zijn de wonden, waarmede ik geslagen ben in het huis mijner liefhebbers.
Zacharia 13 :6

De waarachtige bekering doet de zonde haten en vlieden. Zij bestaat in de afsterving van de oude en de opstanding van de nieuwe mens. De profeet heeft hiervan duidelijk gesproken in het begin van dit hoofdstuk. De fontein, geopend voor het huis van David en de inwoners van Jeruzalem, heeft zo'n reinigende kracht, dat het volk Israëls de afgoden uit zijn midden zal wegdoen en zelfs de leugenprofeten niet meer zal dulden. Vader en moeder zullen hun eigen zoon doorsteken wanneer hij valselijk profeteert. De reformatie, die de Heere werkt, breekt de zonde van een volk af en verwekt een ijver voor Zijn eer en rechten. Op dit kastijden van de valse profeet heeft Zacharia in de eerste plaats het oog in het zesde vers. Naar de instelling van Mozes zullen de ouders met hun zoon handelen. Eer zij de weerspannige zoon doorsteken, zullen zij hem kastijden, Deut. 21 :18. Zij brengen hem wonden toe. Zij dwingen hem van het gruwelijk werk der valse profetie af te zien.
En in dit zesde vers is sprake van een zoon, die door deze kastijding behouden wordt. Hij komt tot de erkentenis, dat het zijn liefhebbers zijn, die hem de wonden in zijn handen hebben geslagen en hem daardoor van de kwade weg hebben afgebracht. "De wonden des liefhebbers zijn getrouw, maar de kussingen des haters zijn af te bidden."
Het woord van de profeet leert ons wel, hoe noodzakelijk het is, dat ouders hun weerspannige kinderen de roede niet sparen. Dit geldt natuurlijke ouders ten opzichte van hun kinderen. De losbandigheid van onze dagen, de vèrgaande onverschilligheid van vele kinderen zouden gewis verminderen indien de ouders getrouwer waren in de opvoeding hunner kinderen en dezen de roede niet spaarden. "Weer de tucht van de jongeling niet zo vermaant de Spreukendichter - als gij hem met de roede zult slaan, zal hij niet sterven."

En verder is elk, die over anderen gesteld is, geroepen de gerechte straffen toe te dienen bij halsstarrige doorbreking in de zonde. Ook de overheid van een land. Het diep verval van deze tijden is een vrucht van de weigering der overheid om het volk tot de geboden des Heeren te dringen. Haar leuze, dat ieder vrij Is zelfs om zijn gruwelijk ongeloof en bijgeloof openlijk voor te staan, draagt zeer bittere vruchten en zal, zo God het niet verhoedt, ons volk tot ondergang brengen. De machten der hel woeden. Rome is sterk geworden. De revolutionaire machten steken de kop op. Wee, wee het land, welks koning een kind is. Indien iets van de vreze Gods ons vervullen mocht, wij zouden ons eigen vlees niet sparen, maar het overgeven om de gerechtigheid des Heeren er aan te oefenen. Er ligt echter nog een diepere zin in de woorden van Zacharia.

Deze woorden bevatten een profetie van het lijden en sterven van Christus, Wie de wonden zijn toegebracht in het huis Zijner liefhebbers. In hun wettische en blinde ijver tegen de valse profeten zou het verdwaasde jodendom zó ver gaan, dat het Christus, de grote Leraar der gerechtigheid, zou verwerpen. De overpriesters en oudsten des volks gingen voor in de verwerping. Zij zeiden, dat Hij de duivel had en dat het niet betamelijk was, dat hij leefde. "En zij hielden te sterker aan, zeggende: Hij beroert het volk, lerende door geheel Judéa, begonnen hebbende van Galiléa tot hier toe."

Zijn eigen volk heeft Christus de wonden in Zijn gezegende handen geslagen. Hij is tot het Zijne gekomen, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Zelfs één van de twaalve werd Zijn verrader, die Hij toesprak: "Vriend, waartoe zijt gij hier?" Hem zijn de wonden geslagen in het huis Zijner liefhebbers. Petrus zei het in zijn Pinksterprediking de Joden aan: "Gij Israëlietische mannen! hoort deze woorden. Jezus de Nazarener, een Man van God, onder ulieden betoond door krachten en wonderen en tekenen, die God door Hem gedaan heeft in het midden van u, gelijk ook gijzelf weet; Deze, door de bepaalde raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood." In Christus is de profetie van Zacharia vervuld. De wonden in Zijn handen zijn de wonden, waarmede Hij geslagen is in het huis Zijner liefhebbers. Ja, niet alleen op de Joden, die het gruwelstuk van de kruisiging van Christus volbrachten, heeft dit woord betrekking, maar op de zonden der uitverkorenen, die de dood van Christus eisten.

Voor wie is Gods eigen en welbeminde Zoon in de wereld gekomen? Voor wie heeft Hij Zich gegeven in de hand Zijner vijanden? Voor wie heeft Hij geleden en is Hij gestorven? Is het niet voor Zijn uitverkorenen?

Neen, Christus is niet voor alle mensen gestorven. Ik moge hier er nogmaals nadrukkelijk op wijzen, dat Hij leed en stierf voor Zijn liefhebbers, die Hij heeft liefgehad met een eeuwige liefde. Bij herhaling heb ik gepoogd uit Gods Woord dit duidelijk voor te stellen. Het blijkt mij echter gedurig uit gestelde vragen, dat de leer der algemene verzoening, als zou Christus voor alle mensen gestorven zijn, dieper ingang vond dan met recht zou mogen worden verwacht. Hoe kan toch een mens, wie de rechte leer der waarheid niet onverschillig is, ook maar één ogenblik in het gewichtig stuk wankelen, dat Christus alleen voor Zijn uitverkorenen is gestorven? Met het hels gebroed van Pelagius, de remonstranten, hebben onze vaderen de strijd over dit stuk gestreden en het uit Gods Woord vastgesteld, dat het lijden en sterven van Christus een volkomen voldoening gaf aan Gods recht tot behoud van de uitverkorenen alleen. Hoewel de dood van de Zoon Gods van oneindige kracht en waardigheid is, overvloedig genoegzaam tot verzoening van de zonden der ganse wereld, is zij geldend alleen voor de uitverkorenen.

> "Want dit is geweest de gans vrije raad, de genadige wil en het voornemen Gods des Vaders, dat de leven- en zaligmakende kracht van de dierbare dood Zijns

> Zoons zich uitstrekken zou tot al de uitverkorenen, om die alleen met het rechtvaardigmakend geloof te begiftigen en door ditzelve onfeilbaar tot de zaligheid te brengen;
> dat is: God heeft gewild, dat Christus door het bloed Zijns kruises (waarmede Hij het Nieuwe Testament bevestigd heeft,) uit alle volkeren, stammen, geslachten en tongen, die allen en die alleen krachtiglijk zou verlossen, die van eeuwigheid tot de zaligheid verkoren en van de Vader Hem gegeven zijn" (**V Artikelen II, hoofdstuk** 8).

Met kracht verwierpen dan ook de Dordtse vaderen degenen, die leren, "dat God, zoveel Hem aangaat, alle mensen de weldaden, die door de dood van Christus verkregen worden, even gelijk heeft willen mededelen."
Deze uitspraken onzer Formulieren van Enigheid moesten alle rechtzinnigen genoeg zijn, om de valse leer der algemene verzoening met afschuw te verwerpen. Ik wil er graag nog iets aan toevoegen, in de hoop, daardoor te meer de rechte leer te bevestigen onder ons.
Met te stellen, dat Christus voor alle mensen gestorven is, loochent men de soevereine verkiezing des Vaders. De remonstrant bazelt dan ook van een verkiezing om voorgezien geloof en goede werken. Alzo wordt God aangetast in Zijn aller-volheerlijkste deugden.
Daarenboven loochent ieder, die de algemene verzoening leert, de volstrekte personele voldoening van Christus.
Hij volgt daarin Socinus, een man, van het gif des satans geheel doortrokken, die op de aller-grofste wijze de noodzakelijkheid van elke voldoening aan Gods recht loochende. Die voldoening achtte Socinus onnodig, onmogelijk, ongerijmd, schadelijk. zo'n gruwelijk man volgen zij, die leren, dat Christus voor alle mensen is gestorven. Voorwaar, dit is geen kleine zaak. Gods recht eist een volkomen betaling voor de schuld, die gemaakt is, opdat de uitverkorenen in Zijn gunst en gemeenschap zullen hersteld worden. Zelf vermogen zij geen kwadrantpenning te betalen. Ook wordt in de hemel noch op de aarde één schepsel gevonden, dat de last des toorns Gods tegen de zonde dragen kan. Toen heeft de enige, eeuwige en welbeminde Zoon Gods Zich met Zijn hart borg gesteld voor de schuld dergenen, die Hem van de Vader gegeven zijn. En Hij heeft betaald, volkomen betaald; alle erf- en dadelijke zonden van de Zijnen heeft Hij voldaan. Nooit zal een kwadrantpenning ook maar van hen geëist kunnen worden, voor wie Christus stierf. Zo nu de Heere Jezus voor alle mensen gestorven was, zouden mitsdien alle mensen moeten zalig worden, of de Heere was vergeefs gestorven. Wie, mijn geliefden, ai zeg, wie zou dit durven beweren? Zo is dan de voldoening in de dood van Christus niet voor alle mensen, maar voor zijn liefhebbers.
Daarbij komt nog, dat, indien Christus voor alle mensen gestorven ware, Hij Zijn bloed voor de verworpenen zou vergoten hebben. Die dat zeggen durft, acht het bloed van Christus onrein. U ziet welke gruwelen de algemene verzoeningsleer in zich bevat. Zij miskent de voldoening van. Christus en rooft Gods volk de enige troost zijner verzoening met God.
Tenslotte moge ik er nog op wijzen, dat de algemene verzoening aan de mens een vrije wil toekent. Of wij zalig worden, hangt niet van God af, maar van ons. Christus is voor alle mensen gestorven. De hemeldeur is opengezet. Ieder die wil, ga er in; die niet wil, late het. Het ligt geheel in onze macht zalig te worden of niet zalig te worden. Zo leert de algemene verzoening. Zij loochent de doodsstaat van de mens en mitsdien ook de toe-passing van Christus aan de uitverkorenen door de Heilige Geest. Hoe kan nu iemand, die nog iets van Gods Woord gelooft, anders dan de gruwelleer der algemene verzoening als

een uitvindsel des satans verwerpen? Te zeggen, dat Christus voor alle mensen is gestorven, tast God Drieënig in Zijn eer aan miskent de enige grond van zaligheid in de voldoening van Christus, verheft de mens op de waan van de vrije wil en ondermijnt alzo alle gronden der zaligheid. Met de algemene verzoeningsleer, door pelagianen, halve pelagianen, remonstranten, heilsoldaten en vele anderen geleerd, komen wij eeuwig om.
De lezer verdrage mij, dat ik deze zaken nogmaals besprak, om daarmee te voldoen aan enkele vragen, die tot mij over deze zaak werden gericht. Jong en oud neme het toch ter hart, dat Christus niet gekomen is voor alle mensen, doch voor Zijn volk, voor Zijn schapen, voor de gegevenen van Zijn Vader. Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, zo sprak de Heere Jezus Zelf, die Gij Mij gegeven hebt. En Hij kan voor niemand anders bidden, omdat Hij alleen voor de gegevenen van Zijn Vader gestorven is. De wonden zijn Hem geslagen in het huis Zijner liefhebbers.
Dat maakt het eeuwig wonder uit voor het volk van God. Ook deze liefhebbers zijn vijanden van God en Christus van nature. Ook zij liggen op het vlakke van het veld, vertreden in hun bloed en weigeren, dat Christus Koning over hen zijn zal. Maar zij zijn van God geliefd.
De Vader verkoor hen naar Zijn eeuwig welbehagen en graveerde hen in Zijn handpalmen.
De Zoon bemint hen met een oneindige liefde, waardoor Hij Zich hun ten Borg stelde.
De Heilige Geest heeft hen lief en maakt woningen in hen.
Hun schuld eiste Christus' dood. Hun zonden riepen in het recht Gods: "Kruis Hem! kruis Hem." Om hen te verlossen ging Hij in de dood, opdat Hij teniet deed degene, die het geweld des doods had, dat is de duivel. De wonden in Zijn handen, die doorgraven zijn aan het hout der vervloeking, zijn Hem geslagen in het huis Zijner liefhebbers.
Hebt u lezer, ooit iets van het plaatsbekledend borgwerk van Christus voor u zelf leren kennen? Heeft God u aan uw schuld en zonden recht ontdekt? Hebt ge u wel leren kennen als een geheel doemwaardig zondaar, die voor Gods recht niet kon bestaan en de eeuwige dood waart onderworpen? Buiten die ontdekking van de staat onzer ellende kennen wij van het lijden en sterven van Christus niets. Ons verstand is verdorven door de zonde. Een beschouwende kennis laat ons hart vreemd van de enige en waarachtige. Zaligmaker. O, mocht het de Heere behagen onze blinde zielsogen te openen, eer de deur der genade eeuwig op het nachtslot slaat. Wij mochten de tijd leren uitkopen om geborgen te worden in Hem, Die een eeuwige gerechtigheid verwierf voor doodschuldige zondaren. In Hem alleen is de verlossing voor de grootste der zondaren. O, komt, verslagenen van hart en die voor Gods Woord beeft, komt tot Hem, Wie de wonden geslagen zijn in het huis Zijner liefhebbers.
Is uw schuld als tienduizend talentponden, terwijl gij geen kwadrantpenning hebt om te betalen, Hij heeft een eeuwige gerechtigheid, waarin de volkomen voldoening is aan Gods gerechtigheid. Is er niemand, die u redden kan; moet gij ervaren, dat Gods volk en knechten, die gij van ganser hart bemint en gelukkig acht, u niet helpen kunnen; staat gij alleen met al uw zonden voor God, Die van Zijn recht niet afstaan kan; er is hulp besteld bij een Held, Die verlossen kan. De Heere geve u door het geloof Hem te kennen en tot Hem te vluchten, Die nodigt allen, die vermoeid en belast zijn. Hij zal u rust geven voor uw ziel. In Hem zijn de fonteinen des eeuwigen levens. Och, dat wij niet rusten konden dan in de ware vereniging met Hem.
Wij zijn het oordeel des doods waardig, waaronder Hij Zich uit eeuwige liefde stelde. Zie uw Bloedbruidegom, volk! Hij kwam in de aller-diepste vernedering en werd geboren in een beestenstal, wijl Zijn volk in eeuwige versmading neerlag. Hij was veracht en de

onwaardigste onder de mensen, omdat Zijn uitverkorenen niet waardig waren dan de eeuwige verwerping. Zijn zweet werd als grote droppelen bloed, die op de aarde afliepen; Hij bad Zijn Vader uit volkomen eeuwige liefde, dat de beker, in de hof van Gethsémané Hem te drinken gegeven, van Hem voorbijging, opdat Hij Zijn leven geven mocht in de dood des kruises. O, volk van God! het waren onze zonden, die Hem de wonden in de handen sloegen; wij nagelden Hem aan het vloekhout. In het huis Zijner liefhebbers is Hij ter dood gebracht. Wie zal de liefde van Christus ooit kunnen beschrijven? Een volle beek van wellust maakt hier elk in liefde dronken.
Nee, niet voor alle mensen offerde Christus Zich op! Maar voor Zijn volk, en dit is het grote wonder, dat door het geloof gekend wordt en omhelsd: Hij deed het voor mij; voor één, die dood en verdoemenis was onderworpen en Hem niet achtte, maar Hem verwierp als ware Hij een vals profeet.
Och mochten wij meer onze gezegende. Borg en Middelaar prijzen en Zijn liefde uitroepen, opdat wij in dit leven bij aanvang de lofzang aanheffen, die het volk van God eeuwig zingen zal: Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed. Het Lam, dat geslacht is, betuigt het Zelf: Het zijn de wonden, waarmede Ik geslagen ben in het huis Mijner liefhebbers.

HET ONTWAAKTE ZWAARD VAN GODS GERECHTIGHEID

Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de Heere der heirscharen; sla die Herder en de schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden. Zacharia 13 :7

Reeds bij de bespreking der vorige verzen van dit hoofdstuk merkten wij op, dat Zacharia 13 een klare profetie van Christus bevat. In vers 7 komt dit onwederprekelijk uit. De Heere Jezus Zelf paste deze woorden op Zichzelf en op Zijn discipelen toe in Matth. 26 :31 en Marcus 14 :27.
In beide deze plaatsen sprak Christus van Zijn lijden en dood, tengevolge waarvan de schapen zouden verstrooid worden. Maar Hij zou opstaan en Zijn verschrikte schapen weder bijeenvergaderen, Zijn hand tot de kleinen wendend. In Zacharia spreekt God de Vader, Die het zwaard Zijner gerechtigheid beveelt te ontwaken tegen Zijn eniggeboren Zoon, Die met Zijn hart borg geworden was voor de uitverkorenen. God de Vader spreekt van de dag der wraak, waarin de geschonden gerechtigheid volkomen voldoening eist. Die dag moest komen. God kan de zonde niet ongestraft laten. Krachtens de volmaaktheid van Zijn eeuwig Wezen moet Hij de zonde noodzakelijk straffen. Hij kan Zichzelf niet verloochenen. Op de zonde velde God dan ook het oordeel des doods. Echter voltrok de Heere dat oordeel niet terstond. Het zwaard van Zijn gerechtigheid was als slapende. Wel vorderde de gerechtigheid het oordeel, maar zij oefende zich niet van stonde aan. Het uitstellen van de welverdiende straf nu heeft zijn diepe wortel daarin, dat de Zoon Gods van vo& de grondlegging van de wereld Zich in het verbond der verlossing verbond de schuld Zijner uitverkorenen volkomen te voldoen. Deze borgstelling van Christus was de Vader, Die naar het huishoudelijk werk Gods de geschonden gerechtigheid handhaafde, volkomen genoegzaam om de uitverkorenen op grond van de verbintenis, door Christus gegeven, de zonden te verzoenen en het eeuwig leven te doen ingaan, ook vóór dat het zwaard ontwaakt en de betaling gegeven was. Zo sluimerde het zwaard van de dag van Adams val af tot het besluit baarde en de Mensgeworden Zoon Gods de slagen van het zwaard ontvangen kon. Het bloed van

stieren en bokken kon Gods gerechtigheid niet voldoen; het was ongenoegzaam om de schuld to betalen en het oordeel der zonde weg te nemen. Een volkomen voldoening moest gegeven en die is gegeven toen het zwaard tegen Christus ontwaakte. De Messias moest uitgeroeid werden, maar het zal niet voor Hemzelf zijn (Daniël 9).
Bemerk toch, geliefde lezer, dat verzoening met God buiten volkomen voldoening geheel onmogelijk is. Allen, die de zuivere leer van Gods Woord verwerpen en een algemene verzoening leren, struikelen in deze zaak. God kan echter van Zijn recht niet afstaan en mitsdien kan Hij ook de zonde niet onvoldaan vergeven. De dag moest komen, dat het zwaard ontwaakte. En die geen vreemdeling van Gods genade is, leert er voor zichzelf iets van kennen, dat Gods recht van hem eist, dat de laatste kwadrantpenning van zijn schuld betaald worde. Het onkreukbaar recht des Heeren achtervolgt hem en verklaart al zijn werken schuldig, al zijn gerechtigheden ongeldig, al zijn tranen en gebeden te licht. Wij moeten een enige Borg voor onze ziel vinden, Die volkomen heeft voldaan en tegen Wie Gods gerechtigheid ontwaakte. Indien wij dieper en meer overredende indrukken hadden van het recht Gods, voorwaar, wij zouden onze ziel niet zo licht op de zandgrond zetten, waarop zo menigeen thans bouwen wil. Ja, zo het ontwaakte volk verwaardigd worden mocht door God de Heilige Geest krachtdadiger voor het recht des Heeren te worden gesteld, het zou voorwaar minder gelijken op de gerusten te Sion en de zekeren op de berg van Samaria. Het zou Christus tot zijn enige grond van zaligheid verkiezen en Diens voldoening door het geloof alleen zoeken. O, mocht de geur van Zijn voldoening meer door onze zielen gaan.
Het zwaard van Gods gerechtigheid is ontwaakt *tegen Mijn Herder, en tegen de Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de Heere der heirscharen.*
De Vader noemt Christus in deze woorden de Man, Die Mijn Metgezel is. In die benaming wordt de gezegende Middelaar aangekondigd als waarachtig en rechtvaardig mens en als waarachtig God. Hij is de Man naar Zijn menselijke, de Metgezel van de Vader naar Zijn Goddelijke natuur. Beide naturen waren noodzakelijk in de Middelaar, Die Adams zonen en dochteren weder met God zou verzoenen.
Hij moest waarachtig mens zijn, omdat Gods gerechtigheid vorderde, dat de mens, die gezondigd had, ook voor de zonde zou betalen; en ook daarom moest hij waarachtig mens zijn, opdat hij in ziel en lichaam zou kunnen lijden de straf, die de mens zich had onderworpen. Dus moest Christus zijn waarachtig mens, dat wil zeggen, Hij moest hebben ziel en lichaam en behoren tot het geslacht Adams. Indien Hij toch niet tot ons geslacht behoorde, zou Hij de zonde van Adam en zijn nakomelingen niet hebben op Zich kunnen nemen en voldoen. Daarom is zo zeer te verwerpen de dwaling dergenen, die zeggen, dat Hij Zijn menselijke natuur medegebracht heeft uit de hemel. Het is er verre van. Hij is het vlees en bloed van Maria; geworden uit een vrouw, geworden onder de wet. Zo is Hij de Man, tegen Wie het zwaard van de gerechtigheid Gods ontwaakte. Deze Man is rechtvaardig. Hij Zelf had geen zonde, noch erf-, noch dadelijke zonde. Zo Hij niet de rechtvaardige Man geweest ware, Hij had voor anderen niet kunnen betalen, noch ook had Zijn menselijke natuur in de aller-nauwste vereniging mot Zijn Goddelijke natuur kunnen gekomen zijn. Op Hem echter rustte geen gehuld, en Hem kleefde geen smet der zonde aan; Hij was rechtvaardig en heilig. "Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt." O, welk een beminnelijke, volheerlijke Man is Christus. In Hem heeft de Vader een welbehagen en al Zijn uitverkorenen zullen Hem eren en beminnen.
Echter Hij is meer dan waarachtig en rechtvaardig Mens. Deze Man is Gods Metgezel. In wel opzicht nu is Christus van de Vader Metgezel? Hij is de Metgezel des Vaders, omdat

Hij de Zoon Gods is, eenswezens met de Vader. God uit God, Licht uit Licht; waarachtig God uit waarachtig God, zo Athanasius zegt. De Vader Zelf heeft het van de hemel uitgeroepen: "Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Welke Ik Mijn welbehagen heb." Hoe verhard en verblind moeten dan toch degenen zijn, die de Godheid van Christus loochenen. Hij is des Vaders Metgezel, van eeuwigheid tot eeuwigheid God.
"In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God en het Woord was God'. "Al de volheid der Godheid woont in Hem lichamelijk." Hij moest waarachtig God zijn om een oneindige waardij aan Zijn verdiensten bij te brengen. Geen bloot mens toch kan een eeuwige gerechtigheid verwerven. Door een kortstondig lijden en verkeren in de dood kon Hij alleen de eeuwige dood teniet doen, Die Zelf eeuwig God is. Zo is de Borg en Middelaar van de uitverkorenen de waarachtige God. Er is hulp besteld bij een Held, Die verlossen kan. O, volk van God, merk er op. Als Gods Metgezel is Christus met de Vader en de Heilige Geest van gelijke eeuwigheid en heerlijkheid. Hem komt dezelfde eer toe als de Vader. Dat zij de Zoon eren, gelijk zij de Vader eren. De gekochten met Zijn bloed zullen Hem eeuwig prijzen.
Reeds hier bij aanvang leert dat volk Zijn volmaakte heerlijkheid uitroepen. Zo het oog des geloofs een weinig slechts van deze Metgezel van de Vader mag aanschouwen, roepen Gods kinderen uit: "Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen", of met de bruid: "Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk Eén is mijn Liefste, ja zulk Eén is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem." Johannes was als dood aan Zijn voeten. En eenmaal zullen degenen, die voor de troon staan en voor het Lam, bekleed met lange, witte klederen, en palmtakken in hun handen, roepen: "De zaligheid zij onze God, Die op de troon zit, en het Lam." Ja alle engelen zullen Hem aanbidden, voor Wie de hemelen bazuinden toen Hij opvoer van de aarde met gejuich. Wie, mijn geliefden, kan de heerlijkheid van deze Man, de Metgezel des Vaders, naar waarheid melden? Zij gaat alle beschrijving te boven.

Beminlijk Vorst, Uw schoonheid, hoog te loven,
Gaat al het schoon der mensen ver te boven.

Deze Man is Gods Metgezel, omdat Hij is de Verkorene van de Vader tot Zaligmaker der uitverkorenen. Zo is Hij de Metgezel van de Vader in het maken van het Verbond der genade, waarin Hij de uitverkorenen representeerde van de nooit begonnen eeuwigheid. Waren zij allen in de val van Adam besloten, zij waren krachtens het welbehagen van de Vader in Christus uitverkoren. En als in Hem zijnde vermocht Hij hen te representeren in het Verbond. Mitsdien was Christus Gods Metgezel, de Voedsterling des Vaders, Die dagelijks Zijn vermaking was, te aller tijd voor Zijn aangezicht spelende; spelende in de wereld Zijns aardrijks en Zijn vermakingen zijn met de mensenkinderen (Spreuken 8). Als des Vaders Metgezel werkt Christus het werk van Zijn Vader tot verlossing der van God gekenden. Geen stuk dier verlossing is voor Hem verborgen. Zijn Naam is Wonderlijk. Voorwaar, Hij is de wonderbare Verlosser en Zaligmaker, dewijl Hij Man en tevens Gods Metgezel is; zulk Een, Die alleen verlossen en behouden kan. Wie zullen wij toch anders tot onze verlossing zoeken? Niemand buiten Hem vermag zondaren zalig te maken. Hij draagt de enige Naam, die de mensen onder de hemel gegeven is, door welke wij moeten zalig worden. Hij heeft voldoening gegeven, toen het zwaard der gerechtigheid tegen Hem ontwaakte en Hem sloeg. Och, of wij Hem recht leerden kennen en benodigen; voorwaar, niemand zal met Hem bedrogen uitkomen.

HET ONTWAAKTE ZWAARD VAN GODS GERECHTIGHEID

Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de Heere der heirscharen; sla die Herder en de schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden. Zacharia 13 :7

De Herder, van Wie in deze tekst geprofeteerd wordt, is de Heere Jezus Christus. Hij is de Man, Die Gods Metgezel is. Waarachtig en eeuwig God en waarachtig en rechtvaardig mens; de gezegende Bloedbruidegom Zijner kerk. Schoner dan alle mensenkinderen en een weinig minder dan de engelen gemaakt. Hij is de Herder. Tegen Hem is het zwaard ontwaakt. Gods rechtvaardigheid eiste van Hem de voldoening van de schuld der uitverkorenen. Hij is door het zwaard Gods geslagen; ja geslagen tot de dood des kruises, opdat Hij de dood verslinden zou tot eeuwige overwinning. O, hoe moest toch wel elk zondaar tot Hem vluchten en hoe betaamde het Gods volk Hem van ganser hart te minnen en te eren. In al Zijn majesteit stelt Zacharia Hem voor, Die de Herder Zijner schapen is. Zelf zegt de Heere Jezus het: "Ik ben de goede Herder."
Ja gewis, zo kon Hij Zich aan Zijn volk voorstellen. Want toch de goede herder stelt zijn leven voor de schapen. Alzo heeft Hij gedaan, Die waarachtig God en Mens is. Hij heeft Zijn leven afgelegd om de gegevenen van Zijn Vader te redden van de dood. Deze Herder verkreeg Zijn schapen niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, maar door Zijn eigen bloed. O, schapen Zijner weide, gij zijt duur gekocht!.
Als Herder heeft Hij ook een bijzondere zorg voor Zijn schapen. Dolen de schapen af, Hij verlaat de negen-en-negentig om het ene te zoeken. Nooit zal één Zijner schapen verloren gaan. Hoe doolziek hun hart is; hoe verlokkend de wereld voor hun vlees; hoe vreselijk ook het woeden van satan; niemand zal de schapen uit Zijn hand rukken. Het is de troost voor al het oprechte, in zichzelf krachteloze volk van God, dat zij in de kracht Gods bewaard werden door het geloof tot de zaligheid, die hun bereid is vóór de grondlegging van de wereld.
En voorts, deze Herder leidt Zijn schapen in grazige weiden; Hij voedt hen en vertroost hen met Zijn stok en staf. Hij heeft hen lief met een eeuwige, onveranderlijke liefde. Hij heeft hen liefgehad tot in de dood, ja tot in de dood des kruises. Daartoe kwam Hij in de gelijkheid des zondigen vleses en dat voor de zonde, opdat de zonde veroordeeld werd in het vlees. Tegen Hem is het zwaard ontwaakt, toen Hij Zich stelde in de plaats van Zijn schuldig en verloren volk. Het recht Gods vorderde van Hem de volkomen betaling van de zonden der uitverkorenen. O, welk een lijden is op Hem gekomen! Niet minder moest Hij lijden dan hetgeen Zijn volk in aller eeuwen eeuwigheid was onderworpen. De last van Gods eeuwige toorn is zonder enige tempering op Hem gekomen.
Hij leed in het lichaam. Hij heeft onze zonden in Zijn lichaam gedragen op het hout, zegt Petrus. Alle helse machten spanden samen tegen Hem; kerkelijke en burgerlijke overheden waren de instrumenten, waardoor het zwaard van Gods gerechtigheid Hem sloeg. Zij hebben Zijn handen en voeten doorgraven. En door al hun gruwelijke handelingen en rechtsverkrachtig heen liep de onkreukbare gerechtigheid Gods en werd volbracht wat Gods hand en raad tevoren bepaald had, dat geschieden zou (Handelingen 4).
Daarenboven leed Hij het onbeschrijfelijkst zielelijden. Zijn ziel heeft Zich tot een schuldoffer gesteld. Zijn ziel werd geheel bedroefd tot de dood toe. Zijn zweet werd als grote droppelen bloed, die op de aarde afliepen. In ziel en lichaam beide heeft de mens

zich schuldig gesteld voor God. In ziel en lichaam moest Christus lijden, opdat de volkomen genoegdoening aan Gods gerechtigheid gegeven werd, waardoor zondaren ten eeuwigen leven zullen ingaan. O, welk een Herder is deze Man, Die Gods Metgezel is. *Hij is blank en rood.* Blank in heiigheid en rood van het bloed van Zijn lijden. Nooit is dit lijden van Christus te peilen. Toen het zwaard ontwaakte tegen deze Herder, heeft Hij oneindig meer geleden dan een mens ooit verstaan kan. Hij heeft Gods eeuwige gramschap doordragen. Dood- en doemwaardige zondaren zullen in deze Herder hun verlossing vinden door het geloof; zij, die de eeuwige dood inwachten, zullen in Hem hun verzoening bekomen. Dit baart zo'n verwondering in hun harten, dat Johannes als dood aan Zijn voeten viel. Ja, het zal de eeuwige jubelzang van Gods kinderen zijn, dat deze Man, Die Gods Metgezel is, hen gekocht heeft met Zijn bloed.

Tegen het Oosten van de hof van Eden stelde God een engel en een vlammig lemmet van een zwaard, en dat zich omkeerde om te bewaren de weg van de boom des levens. Een wending, een slag van dit zwaard is genoeg om Adam en al zijn nakomelingen eeuwig te verderven. Dit zal het vreselijk deel zijn van allen, die in hun zonden sterven; van allen, wier gerechtigheid niet overvloediger is dan der Farizeeën en Schriftgeleerden. Het zwaard zal tegen hen eens ontwaken, hoe lang het ook sluimert, en hen verdelgen in de eeuwige dood.

O, onbekeerden van hart, mensen, die geen Borg voor uw schuld hebt leren kennen, dwaze bouwmeesters, die een bedrieglijke zandgrond tot uw fundament stelt, dat de Heere uw ogen opene eer het te laat is. Doorzoekt uzelf nauw, ja doorzoekt uzelf nauw. eer het besluit bare, want de dag gaat als kaf voorbij. Ik bid u om uws levens wil, ontwaakt, terwijl het zwaard nog sluimert; want eens zal het zwaard niet meer te houden zijn en het zal u treffen en besluiten onder Gods rechtvaardig vonnis in de eeuwige dood. Wij zijn nog in het heden der genade. God make het tot onze winst.

Door Gods genade leren wij iets er van verstaan, dat het zwaard van Gods gerechtigheid tegen ons ontwaakt is. Geen levendgemaakt zondaar, of hij mag er iets van verstaan, dat Gods recht hem vonnissen moet tot de dood. O, in welk een banden verkeert zo'n ziel. Er is geen ontkoming. En hoe het zwaard glinstert, hoe meer alle grond ontvalt buiten Christus. Maar nu dat eeuwig wonder, dat Gods Herder de slagen van het zwaard ontvangen heeft, opdat Zijn schapen eeuwig vrij zullen zijn. Hij droeg de toorn Gods tegen de zonde van het ganse menselijke geslacht; niet voor alle mensen; maar wel droeg Hij Gods toorn geheel; die ondeelbare toorn, die niet af te meten is, was volkomen op Hem. ln alle kracht is het zwaard ontwaakt tegen Hem. De afgrond riep tot de afgrond bij het gedruis van Gods watergoten. Toen werd Christus omringd van droefheid en Hij begon verbaasd en zeer beangst te worden. De Leeuw uit Juda's stam, Die satan wijken deed en overwinnend uit de woestijn trad, werd beangst tot sterven toe, nu Zijn Vader worstelde met Hem om de voldoening aan het geschonden recht. Voor Hem verborg zich de zon op het midden van de dag, toen het zwaard tegen Hem ontwaakte, en Zijn God en Vader Hem verliet. Duisternis was op Hem. En in die duisternis heeft de Man, Die Gods Metgezel is, alle slagen van het zwaard ontvangen. Gods recht is gewroken in Zijn dood. De schuld is betaald. De wet van haar vloek ontwapend. Satans kop is vertreden. De zonde van haar heerschappij beroofd. *Het is volbracht.*

O, volk van God, het is alles volbracht, wat nodig was om het zwaard van zijn kracht te beroven, opdat het geen uitverkorene immer slaan zal in eeuwigheid. Daarom zijn de zonden Hem toegerekend, Die geen zonde had, en is het zwaard tegen Gods eigen en geliefde Zoon ontwaakt! Nu zal Sion door recht verlost worden. God heeft Hem voorgesteld tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn

rechtvaardigheid door de vergeving der zonden, die tevoren geschied zijn; opdat Hij rechtvaardig zij en rechtvaardigende degene, die uit het geloof in Jezus is. (Romeinen 3).
O, welk een verlossing. Hij is een verzoening voor onze zonden. Geen andere weg ter zaligheid is gegeven; geen ander fundament kan gelegd, dan Jezus Christus en Die gekruist. Maar ook die Naam heeft alles, wat ter zaligheid nodig is. Hij zal Zijn volk aalt' malaga van hun zonden. Hij heeft een volkomen gerechtigheid; Hij alleen vermag te redden uit satans klauwen; Hij kan uit alle zonden verlossen.

Hij kan en wil en zal in nood,
Zelfs bij het naad'ren van de dood,
Volkomen uitkomst geven.

En Hij zal Zijn volk niet verstoten. Hij zal Zijn hand tot de kleinen wenden. Deze profetie is vervuld in de opstanding van Christus. De discipelen waren verslagen door de dood van Christus. Zij zaten met gesloten deuren. Allen waren zij over hun Heere geërgerd. Maar Hij heeft hen er niet om verworpen. Hij is hun voorgegaan naar Galiléa. Te midden van al de plaatsen, waar Hij Zijn wonderen meest verheerlijkte, wilde Hij Zich aan Zijn jongeren openbaren als de opstanding en het leven. Zij zouden met hun Heere en Herder ook terugvinden al Zijn daden, in hen verheerlijkt.
Staat het er niet tot uw lering en bemoediging, o volk van God?
Bent u klein onder de druk uwer zonden? Eist Gods gerechtigheid van u betaling, terwijl u geen kwadrantpenning hebt om te voldoen? Moet u al uw rustplaatsen verlaten? Wordt, wat gij hebt ondervonden, te kort om u voor God te dekken? Gaat Christus met u de dood in? En perst een vloekende wet uw ziel, als de bloedwreker, die u geen rust laat?
O, hoort de stem van die enige Herder, tegen Wie het zwaard ontwaakte en Die de slagen van het recht Gods droeg, hoort Hem, Die de kleinen nodigt; de verlorenen en ellendigen, Hij zal de arme en nooddruftige verschonen, en de zielen der nooddruftigen verlossen. Hij zal hun ziel van list en geweld bevrijden en hun bloed zal dierbaar zijn in Zijn ogen.
Och, of wij ons als ellendigen gedragen mochten; en gedurig smekingen spreken als de arme. Hij zou Zijn hand tot ons wenden en Zijn verzoening ons toeëigenen, opdat wij door Hem de toegang hebben tot de Vader.
O, volk, dat toch onze ziel aan de aarde niet kleve! dat wij van al onze hoogten werden afgebracht! De Heere trappe onder Zijn voet alle heuvelen en bergen in onze ziel neder en bevestige het in ons, dat Hij Zich overgelaten heeft een ellendig en arm volk, en dat zal op Zijn Naam vertrouwen.

BEWARING
En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de Heere, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden en de geest geven, maar het derde deel zal daarin overblijven.
Zacharia 13 :8

Heeft de Heere in het voorgaande vers gesproken van de gezegende Borg en Middelaar des Verbonds, Die Zich uit eeuwige liefde in de plaats van Zijn gans schuldig en doemwaardig volk onder de slagen van het zwaard van Gods gerechtigheid stelde, thans schrijft de profeet van de troostvolle bewaring en loutering van de kerk Gods.
Twee delen van het land zullen worden uitgeroeid, maar het derde deel zal daarin overblijven. God zal ten gerichte naderen. De Joden riepen: "Zijn bloed kome over ons en onze kinderen", en het bloed is over hen gekomen. Overgegeven aan de verharding van

hun hart, weigerend voor Sions Koning te buigen, heeft Gods gramschap hen getroffen. Het ganse land is ter verwoesting overgegeven. In de aller-bangste worsteling, waarbij het uitgehongerde Jeruzalem van voet tot voet op de Romein verdedigd werd, is het Woord vervuld, dat niet één steen op de andere gelaten worden zal. Twee delen zijn uitgeroeid. Het rode paard van de oorlog verteerde het volk, met het zwarte paard van de honger en het hagelvlekkige paard der pestilentie. Barmhartige moeders hebben, naar Jeremia's woord, hun kinderen opgegeten. O, die stad! Wee dat land! dat volk, waarvan de Heere zei: "De gehele dag heb Ik Mijn handen uitgestrekt tot een ongehoorzaam en tegensprekend volk."

En toch heeft God Zijn volk niet verstoten. De Heere kent degenen, die Zijne zijn. "Maar het derde deel zal daarin overblijven." Dat derde deel zijn de gekenden Gods; het overblijfsel naar de verkiezing Zijner genade. Hen zal de Heere bewaren. Hij behield hen, ook uit het verharde Jodendom. En Hij zal hen bewaren uit alle geslachten en talen en natiën en volken. Want deze profetie van loutering en bewaring geldt de Joden niet alleen. Zij gaat Gods kerk aan van alle eeuw en geslacht. Tot de zichtbare kerk voegen zich velen, die van de kerke Christi niet zijn; die hun klederen niet hebben wit gewassen in het bloed des Lams. Geen koren groeit zonder kaf; en Gods kerk op aarde is nimmer geweest en zal nooit zijn zonder de inmenging dergenen, die van haar niet zijn. Want toch de kerk des Heeren is de vergadering der ware Christus-gelovigen, allen hun zaligheid in Christus verwachtende. Zij is de vergadering der uitverkorenen, vergaderd-door des Heeren Woord en Geest, zo onze Catechismus zegt. “Zij, die vreemdelingen zijn van de vernieuwing des Geeft zijn geen ware leden van de gemeente, welke de Heere Zich verkregen heeft door Zijn eigen bloed. Doop noch belijdenis noch Avondmaalsgang maakt ons leden van de kerk.

Voorwaar, voorwaar zeg Ik u (zo sprak de Heere Jezus) zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan. De wedergeboorte is de poort van het Koninkrijk Gods. Och, dat wij het toch op ons hart mochten binden. Velen troosten zich er mede, dat zij geboren zijn op het erf van Gods kerk en onder het Woord leven, en met Gods volk omgaan. Doch al ware het, dat wij onder de discipelen met Christus wandelden, gelijk ook Judas deed, of met Orpa meegetrokken tot de grenzen toe, wij zijn en blijven zonder hartvernieuwende genade kaf, dat met onuitblusselijk vuur zal verbrand worden.

De schifting komt. God zal het schuim van het zilver afscheppen. Hier op aarde reeds. Het behaagt de Heere over Zijn kerk zware tijden te doen komen. Dan worden twee delen uitgeroeid; zij geven de geest. O, wat bange tijden dreigen! De machten der hel woeden. Ongeloof en bijgeloofstaan op. Sinds jaren hebben zij over geheel de wereld de gronden der waarheid ondermijnd en de volkeren afgetrokken van het vaste fundament der apostelen en profeten. Een macht dringt door en vaart over de wereld. Een bond van goddelozen, die niets ontziet; een satansgebroed. En de wereld buigt er voor en treedt er mede in bond en ontvangt de gezanten. Hoe lang nog? En tot welk einde? Zullen de twee delen de geest geven? Zal de aarde rood worden van hun bloed? Zal oorlog en honger en pestilentie ons verteren?

O, vreemdelingen van God en Zijn dienst, oppervlakkige belijders, onbekeerde Avondmaalgangers, allen, die uit de dood niet zijt overgegaan in het leven, welk vreselijk lot staat u te wachten. De Heere zal scheiding maken. Hij zal scheiden het koren van het kaf, de schapen van de bokken af. Och, of wij toch op geen onzeker misschien de reis naar de eeuwigheid voortzetten. Haast u om uws levens wil. Zoekt een Borg voor uw schuld, verzoening met God eer het oordeel komt. Want toch het zal vreselijk zijn te

vallen in de handen van de levende God, Die nog roept: Wendt u naar Mij toe, want Ik ben God en niemand meer! Maar een gehele uitroeiing van Gods kerk zal niet komen! "Het derde deel zal daarin overblijven." De Heere zal Zijn kerk op aarde houden. "Ik ben met ulieden, zo sprak Hij zelf, alle de dagen, tot de voleinding van de wereld." Hij zal Zijn volk bewaren. De Wachter Israëls slaapt of sluimert niet. Hij waakt bij dag en nacht over de Zijnen. Want zij zijn de voorwerpen van des Vaders eeuwige, soevereine liefde; zij zijn de Bekochten met een prijs, die in waardij hemel en aarde verre overtreft; zij zijn de vemieuwden door de Heilige Geest. De enige en Drieënige Verbondsgod is hun God. En over al wat heerlijk is zal een beschutting zijn.

Gods volk is een strijdend volk. Het heeft de zware kamp tegen satan en diens helse machten. En deze vijand is sterk als een briesende leeuw; en listig als de oude slang. Maar de Heere zal het derde deel bewaren. De wereld haat Gods volk, omdat het van de wereld niet is, en zij beschikt over geweldige krachten. En toch zal zij niets vermogen ter uitroeiing van dit derde deel, waarvan God zegt, dat het zal overblijven. Gods kinderen mochten in de zware tijden, die wij beleven, het oog op de Heerea slaan en opzien tot de Machtige Jacobs. Hij heeft het beloofd, dat het derde deel zal overblijven. In zichzelf is Gods kerk geheel krachteloos, een hoop arme en doemwaardige zondaren. Vreze en beven vervult haar, als zij op het geweld der vijanden ziet. Het rumoer der volkeren is in staat haar de moed te doen ontzinken. Daartoe is reden. Zal zij staande blijven? Zal zij de verdrukking kunnen verdragen? De dood verachten? Of met Petrus haar Heere en Zaligmaker verloochenen? In haar is geen kracht tegen die grote menigte. Gods genade ontdekt eigen krachteloosheid en ontrouw. De verdrukking gaat niet langs Gods volk heen, maar smart vlees en bloed.

Jacob klaagde met de bitterheid van sterven, dat al deze dingen tegen hem waren. Elia begeerde te sterven. Job vervloekte zijn geboortedag. David vreesde in de hand van Saul om te komen. Die droeve klachten en bange vrezen vervullen nog menigmaal de ziel van Gods kinderen. En hoe zal het zijn als de ure der verzoeking komt, die over geheel de wereld komen zal? Wie zal van Jacob staande blijven?

Wie? Gods oprechte volk! De Heere heeft het gesproken: "Het derde deel zal daarin overblijven." De getrouwe en onveranderlijke Jehovah Zelf staat er voor in. Zijn Woord zal niet wankelen. "Zo Ik aan David lieg! Zo hem Mijn Woord misleidt." Hij is geen mensenkind, dat Hij liegen kan; of dat Zijn Woord Hem berouwen zal. Bestreden volk, grijp moed! Hoe zwak ook onze krachten zijn, de Heere zal ons behouden. De Leeuw uit de stam van Juda heeft overwonnen. Hij vertrad satans kop; Hij heeft de machten van de wereld uitgetogen. Hij triomfeerde over de dood en voer op met gejuich en geklank der bazuin. Alle vijanden zijn voor Hem gevlucht.

Welhaast zal Hij de satan onder uw voeten verpletteren. Hij zegt u Zijn bewaring toe. Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof, tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in de laatste tijd. O, hoort, vreesachtigen, welk een bewaring u is toegezegd. De Heere zal u niet begeven noch verlaten. Hij zal het goede werk, dat Hij in u begonnen heeft, voleindigen tot op de dag van Jezus Christus. Hij zal uw stenen gans sierlijk leggen en u op saffieren grondvesten. Hij geve ons genade om Hem te volgen door bezaaide en onbezaaide wegen. Zou in ons leven de uitroeiing van twee delen komen, gelijk die eens gekomen is over de Joden, Hij wil in de zwaarste tijden Zijn genade overvloediger verheerlijken. Hij kan ons losmaken van al het goed van de wereld, en ons sterken, dat wij zelfs ons leven niet dierbaar achten voor Hem. In het geloof.

“Door het geloof hebben geringe en zwakke mensen koninkrijken overwonnen, gerechtigheden geoefend, de beloften verkregen, de muilen der leeuwen toegestopt, de

kracht des vuurs uitgeblust, de scherpte des zwaards ontvloden, uit zwakheden krachten verkregen, zijn in de krijg sterk geworden, hebben heirlegers der vreemden op de vlucht gebracht. De vrouwen hebben haar doden uit de opstanding wedergekregen, en anderen zijn uitgerekt geworden, de aangeboden verlossing niet aannemende, opdat zij een betere opstanding verkrijgen zouden." Lees de getuigenis des apostels in Hebreeën 11.
De Heere sterke u.. Hij make ons getrouw tot de dood. Door Zijn genade en in Zijn kracht is Gods volk in alle deze meer dan overwinnaars, door Hem, Die hen liefgehad heeft. De Heere beware het derde deel, het deel Zijner uitverkorenen. *Uw uitgang en uw ingang zal Hij bewaren van nu aan tot in der eeuwigheid.*

BEPROEVING

En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: De Heere is mijn God. Zacharia 13 :9

In het achtste vers heeft de Heere door Zijn knecht Zacharia Zijn kerk de zekere bewaring toegezegd in de grootste gevaren. Zelfs te midden van de vreselijkste oordelen, die op aarde komen zullen, zal de Heere Zijn volk en erfdeel niet begeven. O, mocht Gods lieve volk door het geloof over de beroeringen der tijden heen op de Heere zien en op Zijn Woord zich verlaten. Hoe blijmoedig zou het de weg volgen, die de Heere bepaald heeft. Over al wat heerlijk is, zal een beschutting zijn.
De Heere keurt echter de zonde nimmer goed; ook niet in Zijn volk. Zijn vlekkeloze heiligheid en onkreukbare rechtvaardigheid kunnen de zonde niet dulden, en Zijn Vaderlijke en eeuwige liefde dringt om Zijn volk van de ongerechtigheid te reinigen. Daarvan nu spreekt de Heere in het negende vers van Zacharia 13. Door het vuur en de hitte van verdrukking en vervolging zal de Heere Zelf Zijn volk louteren. Het is Zijn werk en mitsdien Zijn belofte, aan Zijn kerk vermaakt. Want hoe zwaar de verdrukking het vlees ook is, zij is in des Heeren hand een middel om uit de strikken der zonde te verlossen, en het volk te reinigen, opdat het te meer met des Heeren heerlijkheid zal pralen.
De toezegging, dat de Heere het derde deel, dat is het overblijfsel naar de verkiezing der genade, in het vuur brengen zal, houdt tevens in de belofte, dat Gods volk in de verdrukking niet zal omkomen. Of zal een zilver- en goudsmid, die het kostelijke metaal in de smeltkroes werpt, om het schuim af te scheppen, toelaten dat zijn waardevol zilver en goud verbranden zal? Zal zijn oog er niet nauwkeurig over gaan? Zal hij de hitte niet temperen als deze te groot worden zou? Welnu, de Heere zegt het tot troost en bemoediging van Zijn bedrukte volk, dat Hij dat doen zal, gelijk men zilver loutert en gelijk men goud beproeft. Hij beproeft niet boven vermogen. Als Hij Zijn volk in de smeltkroes van verdrukking of vervolging brengt, zal Hij er niet verre van zijn, maar het behoeden tegen bezwijken en verderven. "Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden en de vlam zal u niet aansteken" (Jesaja 43 :2). Hij keurt Zijn volk in de smeltkroes der ellende (Jesaja 48 :10), doch doet het ook getuigen; "Wij waren in het vuur en in het water gekomen, maar Gij hebt ons uitgevoerd in een overvloeiende verversing."

Ja de beproeving uws geloofs, zo schrijft de apostel Petrus, die veel kostelijker is dan des gouds, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, worde bevonden te zijn tot lof en eer en heerlijkheid in de openbaring van Jezus Christus (1 Petri 1 :7). Het was Jobs hoop, dat hij in de beproeving niet zou bezwijken, toen hij zeide: "Hij beproeve mij, als goud zal ik uitkomen." Indien Gods kinderen in zware beproevingen zijn, mocht hun hart gesterkt worden. De Heere geeft de ziel Zijner tortelduif aan het wild gedierte van het veld niet over.

De Heere nu beproeft Zijn volk op onderscheidene manieren. Laat het Woord des Heeren dus in deze voorlichten, opdat Gods kinderen mogen zien, dat zij geen weg bewandelen, die de heiligen vreemd was, en zij hun smader mogen antwoorden, als deze zegt: *Gij hebt geen heil bij God.*

De Heere beproeft Zijn volk soms door het te leiden in duistere wegen. Het behaagt Hem soms Zijn gevoelige genade in te trekken, opdat Zijn volk de grond der zaligheid niet daarin, doch in Christus vinden moge door het geloof. Ook verbergt de Heere Zijn aangezicht soms van Zijn meer geoefend volk. Die ooit in zulke verbergingen Gods kwam, waarin het hem was of hij het aangezicht van zijn vader niet meer aanschouwen zou, verstaat iets van deze zware beproeving. In zulke tijden is de vijand der ziel op de been. Het ongeloof doet het bekommerde volk dikwijls twijfelen aan het werk van Gods handen. De duivel gaat om als een briesende leeuw en verschrikt Gods kinderen vooral in het eenzame, zodat hun ziel geen rust vindt om zich voor God uit te storten; zij is als een veldhoen op de bergen. Van deze beproevingen spreekt David: "Toen Gij Uw aangezicht verborg, werd ik verschrikt." Maar de rechterhand des Allerhoogsten verandert.

Dikwijls beproeft de Heere Zijn volk door het te voeren in verdrukking en te doen delen in de vijandschap van de wereld. Er zijn tijden, dat het schijnt alsof God hun in een vijand is veranderd. De ene tegenspoed volgt de andere. Armoede, ziekte, smaad en hoon worden in deze beproeving dikwijls het deel van Gods volk. Soms staan hun eigen huisgenoten tegen hen op; er vallen nog slagen. Ook keren zich soms Gods kinderen af en valt bij hen smartelijke verdenking. Zeven dagen lang aanschouwden Jobs vrienden zwijgend diens lijden, veroordelend de knecht des Heeren in hun hart, tot Job zijn geboortedag vervloekte en de Godvrezenden met hun reden hem priemden. Gods volk houdt in de verdrukking niet veel over. Het zal echter van de Heere niet gans verlaten werden, al schijnt het soms geruime tijd, dat Hij op het geroep Zijner ellendigen niet let.

In al deze en vele andere drukwegen brengt de Heere Zijn volk in beproevingen, die vergeleken worden bij het, vuur, dat het zilver loutert en het goud beproeft. Bij een vuur worden de beproevingen vergeleken vanwege de hitte. De verdrukking is, wanneer zij aanwezig is, geen zaak van vreugde, zij is zeer pijnlijk zo lang men er in verkeert, en dikwijls zo zwaar, dat zonder de ondersteuning des Heeren het volk er onder bezwijken zou. Echter spreekt de mond des Heeren niet van een vuur der vertering, doch dor loutering. De Heere blaast het vuur aan, doch Hij tempert het ook els het nodig is. De smeltkroes dient slechts om het zilver en goud gereinigd en met groter sieraad uit te brengen. Welnu, zo zal de Heere Zijn volk uit de verdrukking doen uitkomen en Zijn toorn stillen, opdat zij door het geloof te meer op Hem betrouwen en met hun schoonheid pralen. Abraham is gerechtvaardigd uit de beproeving gekomen, en met Hem zullen al Gods kinderen, bevestigd door de genade, die in Christus is, hun hoofd uit de verdrukking opsteken. Als zilver en goud beproeft de Heere Zijn gunstgenoten. Die van de genade vreemdeling is, heeft aan deze beproeving geen deel. Hij zal worden uitgeroeid.

O, onbekeerde van hart, uw lot wordt getekend in de twee delen, van welke de profeet in vers 8 gesproken heeft. Gods misnoegen gaat over de zonde, en wordt in dit leven reeds openbaar. In het lijden en de tegenheden, die ook de goddelozen ervaren, ligt dan ook geen grond, waarop wij onze hoop bouwen kunnen voor de eeuwigheid. Die grond ligt in de verzoening met God door het bloed des Lams. Gods eeuwige liefde spreekt in deze tekst. De Heere mint Zijn uitverkorenen en Hij heeft ze eeuwig en onveranderlijk lief. Daarom brengt Hij hen in de smeltkroes. Hij zuivert het schuim der zonde af. Hij doet Zijn volk sterven aan de wereld en aan de begeerlijkheden van hun vlees. Door de loutering maakt Hij het Zijn heiligheid meer en meer deelachtig. Ja, Hij doet uit de diepste wegen Zijn volk Zijn Naam meest prijzen. Vooral ook daarin wordt de Heere verheerlijkt, dat Hij Zijn lieve volk in diepe afhankelijkheid van Hem doet leven. Het is Zijn belofte, dat Hij zal doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op de Naam des Heeren betrouwen.

Daarvan getuigt ook het woord uit Zacharia's profetie: ***"Het zal Mijn Naam aanroepen en Ik zal het verhoren."***
De Heere stelt Zich tot een toevlucht voor de Zijnen. Hij leert Zijn volk bidden en Zijn Naam aanroepen. Van nature kunnen wij niet bidden, noch willen wij in waarheid onze knieën voor God buigen, ook niet al zeggen wij de schoonste gebeden op. Wij weten niet te bidden zo het behoort. Maar de Geest Zelf bidt voor ons (zegt de apostel) met onuitsprekelijke zuchtingen. En het is de belofte Gods, dat het bedrukte volk Zijn Naam zal aanroepen. Er blijft geen andere weg ter toevlucht voor Gods kinderen over. Alle leunsels, waarop het volk zich zou willen verlaten, bezwijkt in de smeltkroes der loutering. Maar de Heere is een toevlucht te allen tijde. Hij verwekt een levendig gebed in de harten Zijner uitverkorenen. Hij doet hen vluchten tot de enige Hogepriester, Die altijd leeft om voor hen te bidden, zodat zij tot de grond van hun gebed alleen Zijn gerechtigheid krijgen te stellen.
Het aanroepen van Gods Naam is daarom krachtig en het dringt tot de hemelen door. Soms moet Gods volk die levende oefeningen van het gebed maar al te zeer missen en in de smeltkroes des Heeren is er niets wat meer benauwt dan dat wij tot God geen toevlucht hebben. Maar de Heere belooft het, dat Zijn volk Hem zal aanroepen en Hij het zal verhoren. Nee, niet altijd antwoordt de Heere dadelijk op het geroep Zijns volks. Dat volk leert een zwijgend en verbergend God aankleven. Gelijk de blindgeborene roept het dan te ernstiger. En de Heere hoort. O, roepend volk, Hij zal verhoren op Zijn tijd. Zou God geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen? Gewis zal Hij uw druk verlichten. Zelfs uw vijanden zal Hij geveinsd onderwerpen of Hij neemt hen weg. Hij zal u in de ruimte stellen. Hij alleen zal zijn uw eeuwig deel, en u in gunst aannemen. Zijn liefde wil Hij aan Zijn bedrukte volk ontsluiten. "Ik zal zeggen: Het is Mijn volk, en het zal zeggen: De Heere is mijn God."
Deze woorden bevatten de grote belofte van het verbond der genade. Het omvat alles wat voor tijd en eeuwigheid Gods volk nodig is. Ik ben de Heere uw God, zo klonk het in de verbondssluiting aan Sinaï, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis uitgeleid heb. De God des eeds en des verbonds, de Onveranderlijke, de Eerste en de Laatste, de God van volkomen zaligheid. En door het geloof zal het volk dit erkennen en zeggen: "De Heere is mijn God."
Verwaardige de Heere ons door de trekkingen Zijner genade en door Zijn hartinnemende liefde aan Hem ons over te geven en het verbond met Hem gedurig te vernieuwen. Hij wende onze druk en doe het licht opgaan in onze duisternis. In leven en in sterven zal de

Heere uit de smeltkroes der ellende de Zijnen gelouterd doen uitkomen, tot het eeuwig Hem prijzen en volmaakt Hem dienen zal. De Heere sterke in alle druk en leed. Hij geve de roemtaal der verlosten in onze mond:

Gij zijt mijn God, U zal ik loven,
Verhogen Uwe majesteit.
Mijn God, niets gaat Uw roem te boven,
U prijs ik tot in eeuwigheid.

DE DAG DES HEEREN

Ziet, de dag komt de Heere, dat uw roof zal uitgedeeld worden in het midden van u, o Jeruzalem! Want Ik zal alle heidenen tegen Jeruzalem ten strijde verzamelen en de stad zal ingenomen, en de huizen zullen geplunderd, en de vrouwen zullen geschonden worden; en de helft der stad zal uitgaan in de gevangenis; maar het overige des volks zal uit de stad niet uitgeroeid worden. Zacharia 14 :1, 2

Het veertiende hoofdstuk bevat een voortzetting van de profetie over de kerk Gods van de dagen van Zacharia tot het einde van de wereld; In de verwoesting van Jeruzalem wordt des Heeren misnoegen over de zonde voor ogen gesteld, maar ook de verschoning over degenen, die de Heere vrezen. Ja het oordeel over Israël zal de weg der zaligheid voor de heidenen openen. Zacharia aanschouwt de kerk uit alle geslacht en volk en taal en natie, vergaderd in Christus als vele leden van Zijn lichaam.
Er is in dit hoofdstuk iets van de blijdschap en verwondering, die Paulus uitroepen deed: "O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods. Hoe ondoorzoekelijk zijn Uw oordelen en onnaspeurlijk uw wegen." De volvoering van het welbehagen des Vaders, dat door de hand van Christus gelukkig voortgaat, verwekt in Gods volk bij de gelovige aanschouwingen er van een heilige verwondering, die zelfs de oordelen Gods over de zonde en de verwerping der zondaren omhelst en tot een stof van roem maakt. Zo hebben Juda's dochteren zich verheugd vanwege Gods oordelen.
O, hoe zeer zou Gods lieve volk bemoedigd worden ook in deze tijden van Gods gerichten op aarde, zo het zich in het soeverein welbehagen des Heeren mocht verliezen. Mochten wij eens opmerken, dat de profeet de aandacht nadrukkelijk vestigt op de dag, die de Heere komt.
"Ziet", zo begint Zacharia de voorzegging van de dag des oordeels over Jeruzalem. Merkt er toch op, zo wil hij zeggen; laat het toch uw hart niet ontgaan. De goddeloze brenge het naderend gericht tot inkeer. Dat hij zijn weg verlate en de ongerechtige man zijn gedachten en hij zich bekere tot de Heere. God geeft een bekeringstijd, waarin Hij roept tot behoud van verloren zondaren. O, indien wij niet zien, noch opmerken, een vreselijk wee zal komen, gelijk Christus het "wee u" uitsprak over de steden, in welke Zijn krachten meest geschied zijn.
En gelijk voor elk mens, zo is er een tijd der bekering voor een volk m het gemeen; voor Israël; ook voor Nederland. O, land, land, land, hoor des Heeren Woord! Ziet, zo wordt ons nog toegeroepen, de dag komt de Heere. Staat af van de zonde; verlaat de slechtigheden en leeft en treedt op de weg des verstands. Wat de versmading van de tijd der genade brengen zal, leert ons wel zeer klaar de geschiedenis van het Israël, dat de profeet het Woord des Heeren boodschapt. Het bloed van Christus komt over hen en hun kinderen. God wreekt het vergoten bloed Zijns Zoons. De dag van bijzondere wraak komt over Jeruzalem. Niet één steen zal op de andere gelaten worden. De vijanden zullen in Jeruzalem heersen. Voet voor voet zal hun worden betwist, maar ook in hun macht vallen. O, vreselijk lot! die stad beschoren. De roof zal in haar midden werden uitgedeeld. "Want Ik zal de heidenen tegen Jeruzalem ten strijde verzamelen en de stad zal ingenomen, en de huizen zullen geplunderd worden, en de vrouwen zullen geschonden worden, en de helft der stad zal uitgaan in de gevangenis" (vers 2).
De profeet kondigt het oordeel van verre aan. Ons wordt het gezegd, opdat wij voor God nog mochten invallen. O, onbekeerden van hart, worde de tijd der genade uw eeuwige

winst. O, Nederland, waaraan God onbeschrijfelijke weldaden verrichtte. O, Huis van Oranje, dat God met heerlijkheid bekleedde, valt! buigt uw knieën voor God. Nog is het de tijd.
Straks komt de dag de Heere. Dan is onze tijd voorbij. Och, zegt Christus, of gij ook bekendet in deze uw dag, wat tot uw vrede dient. God heeft ons een dag der behoud gegeven. Ziet, merkt er op, dat het oordeel nadert en Gods gerechtigheid eens uitbreken zal. Wie zal dan bestaan?
Arm land, dat zich vet maakt voor de dag der slachting. Vreze moge ons vervullen als wij op de verharding in de zonde zien. Wat zullen wij, wat bange dagen zullen onze kinderen nog beleven? Ziet en merkt er toch op, een ieder voor zichzelf, opdat de schrik des Heeren ons bewege tot het geloof. Vreselijk zal het zijn te vallen in de handen van de levende God. Maar niet alleen de goddeloze en onbekeerde wordt door Zacharia het woord van de naderende oordelen Gods toegeroepen.
De profeet richt zich in het bijzonder tot het volk van God. Dat volk wekt hij op om te zien. God wil Zijn volk waarschuwen eer het oordeel komt. Hierin ligt een bijzonder voorrecht voor des Heeren kinderen. "Zou Ik - zo sprak de Heere - voor Abraham verbergen wat Ik doe?" Zou God Zijn lieve knecht geheimen bewaren? Hij wilde hem deelgenoot maken van het oordeel over Sodom en Gomorrah, de steden waar Lot woonde, en welker bewoners door Abraham eens werden bevrjd van de verwinnende vijanden. De Heere Jezus heeft Zijn discipelen het naderend lijden meermalen voorzegd. En nog wil de Heere Zijn volk tevoren het naderend gericht bekend maken. Zo maar onze ziel meer nabij God leven en verkeren mocht, de omwentelingen, die plaats grijpen, zouden ons zo zeer niet overvallen. Maar als de wereld het oog van Gods kinderen verduistert, zien zij niet wat Gods wegen zijn; slapen de wijze met de dwaze maagden in. Beleven wij zulke tijden niet? Zou Gods volk niet in zak en as moeten gaan vanwege de zonde en de verre afstand, die tussen de Heere en hun ziel ligt? Waar is het zien? Waar het opmerken? Wij gaan daar heen als een beeld, bijna van de wereld niet onderscheiden. Och, dat Gods volk werd opgewekt om te zien, de dag komt de Heere.
De verkondiging van het naderend oordeel dient voor Gods volk, dat het zich moge voorbereiden voor de slagen, die vallen zullen, en het niet verschrikt worde als het oordeel komt. "Uw hart worde niet ontroerd" vanwege die vreselijke dag des Heeren. De dag der bezoeking nadert. Een verzoeking komt over geheel de wereld. Oorlogen zullen zijn en pestilentiën en hongersnoden en allerlei oordelen. De wereld kookt. Zij roept om de dag der wraak. Zou Gods volk het niet zien? Zou het niet gaan in zijn binnenkamer en zich een ogenblik verbergen tot des Heeren gramschap overga?
O volk, slaap niet langer voort. Zoek ontkoming. Leg de leugen af, die u in slaap wiegelt. Onderken de geesten. Zie het bedrog van het naamchristendom, dat roept: Vrede, vrede en geen gevaar. O, roep toch de gerechtigheden des Heeren Heeren uit.
Want daartoe mede wekt het woord van Zacharia op, dat het volk van God zie, het is de dag die de Heere komt. Zijn dag. Zijn gerechtigheid blinkt in Zijn oordelen uit. Een geroep gaat op: de Heere ziet het niet en de Heere merkt het niet. Maar Hij zal tonen, dat Hij God is en verheerlijkt worden zal aan een volk als dit is. En zouden Gods kinderen Hem niet recht en gerechtigheid toekennen? Och, dat ons hart onder het recht des Heeren boog, opdat wij in de dag van Gods gramschap Hem prijzen en roemen mogen.
Want die dag komt den Heere. Het is de dag van Gods majesteit. Lang heeft het zich verhardend volk der Joden Sions Koning gesmaad, Zijn heiligdom onteerd, Zijn genade miskend. Maar de dag komt de Heere. Hij zal opstaan. En toen, in die dag, is Hij verheerlijkt. O zo vreselijk. Men leze de historie van Jeruzalems verwoesting door de

Romeinen. Is er een weerga van het lijden, de rampen van het verworpen Jeruzalem? Blonk de heerlijkheid des Heeren niet over de verwoeste stad? Was die dag des vergelding niet een dag, die de Heere komt? Blonken Zijn recht en macht niet uit in die dag, toen de vijanden de roof werd uitgedeeld in het midden van u, o Jeruzalem? en de huizen geplunderd en de vrouwen geschonden werden?
Zal de dag de Heere niet komen in Zijn wraak over de godtergende zonden der natiën en van Nederland, dat de God zijner vaderen de rug heeft toegekeerd? En als die dag komt, zal dan de Heere niet heerlijk zijn in het midden van Zijn kerk? Ook Gods volk heeft uiterlijk deel in de plagen, die over de wereld gaan; zij gaan niet langs Gods kinderen heen. Ook Jeremia zat op de puinhopen der stad en klaagde zijn klaagliederen.
O, nee, de roem van des Heeren lieve volk komt niet van de hoogte der bergen, maar uit de diepten van vernedering en verdrukking. Doch des Heeren recht wordt Gods volk lief en daarom zal het buigen en roepen: "Ik zal des Héeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd." In de volheerlijke werkingen van Gods recht ten oordeel van de zonde, zal zich des Heeren volk verheugen. Het is een dag des Heeren.
Maar dan ook een dag van Gods onveranderlijke trouw. Hij is Jehovah: Ik zal zijn, Die Ik zijn zal; eeuwig Dezelfde. Hij bestuurt alle verdrukkingen van de Zijnen en zal hen niet begeven, noch verlaten. Hij zal Zijn volk behouden. "Het overige des volks zal uit de stad niet uitgeroeid worden." De machtigsten der volkeren zijn in Gods hand slechts instrumenten, zagen en bijlen, die Hij hanteert, maar die dan ook niets zonder Hem vermogen. Zij zullen niet verder gaan dan God Zelf hun toelaat. Hierin is de bewaring van des Heeren uitverkorenen.
Wij hebben ons voor te bereiden op plundering en gevangenis en schending der vrouwen, maar welk oordeel God verder zenden zal, Gods volk gaat niet zonder troost de bangste tijden tegemoet. Het overige des volks, dat is het deel naar de verkiezing van Gods genade, zal uit de stad niet uitgeroeid worden. De toeleg der hel zal niet gelukken om Gods volk van de aarde te verderven. Dat is satans toeleg geweest van den beginne af; van de broedermoord van Abel af tot op deze dag toe. Een bond van goddelozen dreigt over de wereld zich te verspreiden, en onder de voet te lopen al wat God nog eren wil. Hoe schrikkelijk hun woeden ook zijn moge, nooit zal het gelukken de stad geheel te vernietigen. De Heere houdt Zijn kerk in stand. Hij geve Zijn schapen onder Zijn hoede moed en krachten.
Ziet de dag, die de Heere komt, volk van God. De dag des gericht, opdat Hij heerlijk worde in het oordelen der zonde, maar ook in uw behoudenis. Eens komt de dag, die grote en doorluchtige dag des Heeren, waarin Hij alle goddelozen zal verdoen met de adem Zijner lippen. Maar ook dan zal de eeuwige verlossing van Zijn volk zijn, als Hij het Zijn kerk zal toeroepen: "Komt in, gij gezegenden des Vaders, en beërft het Koninkrijk, dat u is weggelegd vóór de grondlegging van de wereld." Ziet, volk van God, de dag komt den Heere.

DE HEERE EEN STRIJDBAAR HELD

En de Heere zal uittrekken, en Hij zal strijden tegen die heidenen, gelijk ten dage als Hij gestreden heeft, ten dage des strijds. Zacharia 14 :3

Een schrikkelijk oordeel is aangekondigd over Jeruzalem. En dat oordeel is gekomen. Hoewel het God vergeten volk, dat de wraak van het vergoten bloed van de verworpen Immanuel over zich en zijn kinderen heeft ingeroepen, vasthield aan een uiterlijk

heiligdom, zijn de heidenen ten strijde verzameld en is de stad ingenomen. O, vreselijk oordeel! De huizen zijn geplunderd, de vrouwen geschonden; de helft der stad uitgegaan ter gevangenis (vers 2). Maar de getrouwe Verbonds-Jehovah zal ook in die bange tijden Zijn volk niet vergeten. Hij zal het voor Zijn bedrukte kerk opnemen. "De Heere zal uittrekken en Hij zal strijden tegen die heidenen, gelijk ten dage als Hij gestreden heeft, ten dage des strijds."
De verlossingen des Heeren uit vorige tijden worden in dit woord tot voorbeeld van Gods volk gesteld. De uitreddingen van weleer dienen tot sterkte ten tijde der verdrukking. De Heere heeft in zes benauwdheden gered en zal in de zevende niet doen omkomen. Om Zijn volk onderpand te geven van Zijn zekere verlossing, doet de Heere het naar de dagen terug zien, waarin Hij Zijn liefde en macht tot behoud van de Zijnen betoond heeft. De geschiedenis van Israël geeft van vroegere verlossingen rijke getuigenis.
De kanttekening merkt bij dit vers op: Gelijk Hij pleegde te strijden in de dag des strijds, namelijk ten tijde van Mozes, Jozua, Gideon, Debora, David, Asa en op andere tijden meer.
Ten dage van Israëls geboorte reeds trachtte de vijand het volk Gods om te brengen. Maar de Heere streed voor Zijn erfdeel. Hij verloste Israël door een machtige arm, Hij plaagde Farao en doodde Egypte's eerstgeborenen; Hij kliefde de zee en ten dage des strijds verdronk Farao met zijn heir. Door de Heere is Israël verlost; door het bloed des Lams is het vrijgekomen. Jericho's muren vielen op bazuingeschal en alle koningen van Kanaän werden geslagen. Want de strijd was des Heeren. Met driehonderd man versloeg Gideon het machtig leger der Midianieten. Debora zong van de overwinningen des Heeren. In Davids krijg streed de Heere voor Israël en gaf zege op zege, zodat de koning zingen mocht: "De Heere heeft ons een banier gegeven, om die op te werpen vanwege de waarheid." Asa verwon de Moren, hoewel dezen een leger hadden verzameld van duizendmaal duizend en driehonderd wagens omdat het bij de Heere niets is te helpen, hetzij de machtige, hetzij de krachteloze. sla de geschiedenis op van het oude Bondsvolk en bijna van bladzij tot bladzij staat het ons vermeld, dat de Heere gestreden heeft ten dage des strijds. En gelijk de Heere gedaan heeft, zo belooft Hij nog te zullen doen. "En de Heere zal uittrekken en Hij zal strijden tegen de heidenen." Hij zal de vijanden van Zijn volk verschrikken en door onderlinge twist verdelen; hun raadslagen tot zotheid maken; door hagel en vuur, door wind en water hen verdoen. Want de strijd is des Heeren.
En nu ligt in Israëls geschiedenis ons beschreven de geschiedenis, het leven en de strijd van Gods uitverkoren volk op aarde. De uitvoering van Jacobs nageslacht uit Egypte door het bloed van het paaslam, is de verlossing van de uitverkoren zondaar door het bloed van het Lam, dat geslacht is van de grondlegging van de wereld. En steeds weer worden de strijd en overwinning van Gods lieve volk in Israëls krijg getekend. Want Gods kerk heeft de strijd tegen een driehoofdige vijand, zo lang het op aarde is. Satan en wereld en het verdorven vlees spannen samen in de strijd tegen des Heeren gunstgenoten en maken onder Gods toelating dikwijls zeer groot geweld. En in die strijd staan Gods kinderen, in zichzelf aangemerkt, geheel krachteloos en zonder enig wapen. Dit doet hen veelal vrezen, dat zij te eniger tijd in de hand van Saul nog zullen omkomen. De Heere wil Zijn volk doen ervaren en beseffen, dat het geen sterkte in zichzelf heeft, en daartoe wordt de strijd soms zo zwaar, dat schijnbaar geen uitkomst overblijft. Maar:

Gewis, hoe hoog de nood mag gaan,
God zal zijns vijands kop verslaan

Dien haar'ge schedel vellen.

De Heere zal uittrekken en Hij zal strijden tegen die heidenen, gelijk ten dage als Hij gestreden heeft ten dage des strijds. Ja in Christus zijn alle vijanden overwonnen. De Leeuw uit Juda's stam heeft satans kop vertreden en de machten van de wereld uitgetogen en de zonde van haar heerschappij beroofd. Hij is eeuwig Overwinnaar. Verrezen uit het graf, is Hij verheerlijkt aan de rechterhand des Vaders. En Zijn volk is meer dan overwinnaar in Hem.
O, strijdend volk, houd moed. De vijand zal u nooit in uiterste engten dringen. De Heere geeft de ziel Zijner tortelduif niet over aan het wild gedierte van het veld. Satan zal u tot zijn prooi niet hebben, noch ook de wereld in al haar vijandschap en macht. Zelfs in de dood zijn Gods gunstgenoten overwinnaars geweest. Daniel overwon in de leeuwenkuil, de jongelingen in de oven; Stefans toen hij bezweek onder de stenen dergenen, die hem haatten; en niet één van Gods bestreden kinderen zal de strijd verliezen. Want de Heere zal uittrekken en Hij zal strijden tegen die heidenen. Wacht slechts op Zijn komst. Hij heeft de ure uwer verlossing bepaald.
O, mocht ons oog op Hem geslagen zijn en onze sterkte in Hem, Die nooit beschaamt degenen, die op Hem vertrouwen. Hij zal Zijn kerk eens kronen met de onverderfelijke en onverwelkelijke en onbevlekkelijke kroon. Alle aardse kronen verderven en verwelken en zijn bevlekt. De kronen van vele machtigen en groten der aarde zijn door het slijk gesleurd. Maar de kroon van Gods volk zal niet verderven en is onbevlekt. Het is de kroon der eeuwige heerlijkheid, die Christus de Zijnen naar het eeuwig welbehagen van de Vader heeft verworven en die bereid is door de Heilige Geest. Och, of Gods volk een weinig meer het oog des geloofs op het Lam Gods mocht vestigen en in Zijn sterkte wandelen. Het zou de vijand minder vrezen en vrijmoediger dan nu menigmaal voor de Naam en de zaak des Heeren uitkomen. De Heere heeft het toch gezegd in Zijn Woord: "Die Mij belijden zal voor de mensen, zal Ik belijden voor Mijn Vader, Die in de hemelen is." Wij mochten met meer vrijmoedigheid de Heere belijden voor de mensen. Vooral in deze dagen van groot verval en algemene verloochening van de Naam des Heeren en van vertreding Zijner geboden.
Hoon en smaad zal Gods volk door die belijdenis niet ontgaan. Ik vrees, benauwing en vervolging zelfs staan voor de deur, gelijk sommigen in ons vaderland reeds onderworpen werden. De oordelen en gerichten Gods, die op de aarde zijn, werken geen vernedering voor Hem. Er is geen afstaan van de zonde. Wie bemerkt er iets van, dat overheden en volkeren, gelijk eens koning en inwoners van Ninevé bij de aanzegging van het oordeel, sterk tot God roepen en in zak en as gaan vanwege de zonde? Is er iets van merkbaar in ons eigen vaderland? Tracht de overheid het volk op het hellend vlak der zonde te stuiten? Neemt zij het op voor de heiliging van Zijn Naam en dag? Of tolereert zij het kwaad? Onder haar toelating danst en springt en bioscoopt ons volk dag en nacht. Bij trouweloze verzaking van de heilige roeping, de overheid opgelegd, worden onder haar goedkeuring de onderzaten aangespoord de dag des Heeren te maken tot een zondedag. Sport en spel vieren hoogtij. Extra zondagtreinen worden openlijk aanbevolen. Luchtvaarten, die spotten met het leven van de mens en van Gods dag niet weten, worden toegejuicht. In één woord, zij hebben des Heeren wet verlaten. En zé ver is het gekomen, dat men de afkeer van Gods Woord niet langer verbergen kan. Het kwaad mag niet meer genoemd worden. Bitterheid vervult de gemoederen, zo slechts een tip er van wordt opgelicht.

En wat noodwendig met het niet achten van Gods Woord gepaard gaat, is wel de verachting en verdrukking van Gods kerk in deze gewesten. Moet ieder het niet met smart waarnemen onder ons, dat de belangen van des Heeren kerk niet geteld worden? Wie bekommert zich er over, dat Nederlands kerk door Willem I onder het Synodale juk gebracht is? dat zij geworden is als de man, die in handen van de moordenaren gevallen is en voor dood aan de zijde van de weg neergeworpen? Heeft de regering niet jaar op jaar halsstarrig geweigerd ook maar één hand uit te steken om de banden los te maken? Was wat onze ministers onlangs bestonden niet een spotten met de kerk des Heeren? Onder aanvoering van de minister-president is van regeringswege de Afscheiding herdacht. Dat geschiedde feestelijk en eindigde met een groots diner! Alsof de gevallen scheiding een pretje ware!
O schrijnend contrast: een gescheurde kerk, uitgeworpen knechten en leden, vervolgde scharen, die in haar midden kinderen Gods telden, en.... een schitterend diner met driehonderd gasten. Maar nog meer! De regering van ons land herdacht de Afscheiding in verbroedering met bij- en ongeloof samen. Een rooms minister voerde ook het woord op die herdenking. Ook zij, die men weleer paganisten noemde, genodigden aan de dis. Zo wordt Gods kerk genegeerd, door het slijk gehaald; wat haar smart wezen moest, vrolijk in wereldse zin en afgodisch gezelschap herdacht.
Och, dat mijn hoofd water ware!
De verwaarlozing en miskenning van Gods kerk en haar rechten zal op haar vervolging uitlopen. "De heidenen" zijn ten strijde opgetrokken tegen haar. Het wordt voor Gods kerk bang.
En toch zal de Heere haar niet verlaten. Hij zal uittrekken en Hij zal strijden tegen die "heidenen", gelijk ten dage als Hij gestreden heeft ten dage des strijds. Hij sterke degenen, die Sions heil zoeken. In vorige dagen deed de Heere Zijn kerk triomferen. Hij zal haar twistzaak weder twisten. En nu is er nog een zaak, waarop ik wijzen moet; dat namelijk de Heere het zal opnemen voor Zijn volk als het in Zijn wegen wandelt. lk vrees, verdrukking staat voor sommigen van Gods kinderen voor de deur.
De overheid in ons land dwingt tot handelingen, die het leven van Gods volk raken. Ze staat aan de drempel. Nog één stap en het conflict is er. Ja wat zeg ik, het is alrede ontstaan. Landbouwers zagen hun vee verbeurd verklaard, zijn beboet, zelfs in de gevangenis geworpen, omdat zij voor het gouden beeld der regering niet konden bukken. Dat gouden beeld zijn de landbouw-crisismaatregelen. En wat nu stuit in die maatregelen zo zeer tegen de borst? In één woord gezegd, dat zij een geest ademen van menselijke kracht, die Gods slaande hand binden wil. Van kwaad komt het tot erger. Groenten, aardappelen en vlees worden voor menselijk voedsel vernietigd. Des Heeren hand geeft nog rijke vrucht. De regering roept: "Het is te veel; ruim op." Jozef bouwde grote schuren in Egypte; de regering zegt: Afslachten het vee! Bij duizenden en tienduizenden.
Het schreit ten hemelt Bovendien komt in honderden verarmde gezinnen dagen achtereen geen groente, geen aardappel, geen vlees op tafel.
Wij kunnen noch mogen aan die vernietiging meedoen. Ons vee met name mogen wij niet geven voor de grote afslachting.
En nu staat te vrezen, dat de aangevangen vervolging doorgezet zal worden; dat wie het beeld niet aanbidt, zal worden vervolgd, beboet, in de gevangenis geworpen. Dit is reeds geschied toen enkele jaren geleden executies plaats hadden bij hen, die niet konden bukken voor de verzekeringsafgod en toen onschuldige vrouwen geen deel aan de stemming namen. Ook nu is dit alles weer geschied. Reeds zijn de kudden van de stallen

gesleurd en verbeurd verklaard; reeds zijn in de gevangenis geworpen, die met Daniel mogen zeggen: "Ook heb ik, o koning, tegen u geen misdaad gedaan."
Het zal voor Gods kinderen een bange tijd worden. Doch de Heere make hen getrouw. En zo smaad, hoon, vervolging hun deel wordt, zij hun oog geslagen op Hem, Die op Zijn tijd zal uittrekken en voor Zijn volk strijden. Geen opstand mogen wij verwekken. Maar ook geen beest leveren voor het afslachtingssysteem der regering.
Och, dat onze overheid van de ingeslagen weg terugkwame. En zo niet, dan zij in stilheid gedragen de opgelegde straf, in hoop, dat de Heere de verdrukking heiligen zal en Zijn gunst schenken, die beter is dan het tijdelijk leven. Hij zal Zijn volk niet beschamen. In Zijn toorn, die in Zijn oordelen uitblinkt, zal Hij des ontfermens gedenken. Hoe smartelijk het is als de wettige overheid door haar maatregelen het leven Gods benauwen gaat, gelijk in wetgeving op wetgeving, in verzekeringsdwang en vrouwen-stemdwang en crisisverordening alrede geschiedt, dan zij onze hoop op Hem, Die voor Zijn volk zal strijden. En als God vóór ons is, wie zal dan tegen ons zijn?
De Heere doe ons in kinderlijke ootmoed voor Zijn aangezicht wandelen en zij onze toevlucht. Hij geve ons voor Hem te buigen in de bekentenis onzer zonden, die het kwaad verwekken, en in het erkennen, dat God geen onrecht doet. Hij verwaardige ons door het geloof te vluchten tol Christus en onze klederen te wassen in Zijn bloed. Dezen toch zag Johannes voor de troon Gods, komend uit de grote verdrukking. Het grote Babylon zal vallen, maar de Heere zal strijden voor die Hem vrezen. Wacht op de Heere. Hier is de lijdzaamheid der heiligen; hier zijn zij, die de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus.

DE GENADE GODS IN CHRISTUS GEOPEND

En Zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt, tegen het Oosten; en de Olijfberg zal in tweeën gespleten worden naar het Oosten, en naar het Westen, zodat er een zeer grote vallei zal zijn; en de ene helft des bergs zal wijken naar het Noorden, en de helft deszelve naar het Zuiden. Dan zult gijlieden vlieden door de vallei Mijner bergen (want deze vallei der bergen zal reiken tot Azal), en gij zult vlieden, gelijk als gij doodt voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, de koning van Juda; dan zal de Heere, Mijn God, komen, en al de heiligen met U, o Heere!
Zacharia 14 :4, 5

De letterlijke zin van deze woorden moge enige moeilijkheden baren, de geestelijke strekking is duidelijk. Zacharia profeteert thans van de vrijmaking der kerk Gods in Christus Jezus. In Hem zullen de banden der wet worden losgemaakt en zal de kerk in vrijheid worden gesteld. Zij zal uit Jeruzalem uitgaan door de weg, die de Heere haar geven zal, en de heidenen zullen met degenen, die uit Israël tot bekering komen, één volk zijn, gekocht door het bloed des Lams en toegebracht door de Heilige Geest.
De genade Gods wordt in Christus geopend, wijl de wet van haar vloek ontwapend wordt in de voldoening, door Christus gegeven. Laat ons de woorden van Zacharia wat meer van nabij bezien.
Al schijnen zij op het eerste lezen wat duister, zij zullen ons echter door de verlichting des Geestes de volheid der genade openen voor de grootste der zondaren en de ellendigen vervrijmoedigen om ‘door de vallei van de Olijfberg’ tot Christus te komen.
De profeet spreekt in dit hoofdstuk, zo bleek ons reeds, van de wonder-volle leidingen Gods met Zijn volk. De Heere keurt de zonde nimmer goed, ook niet in de Zijnen. God

haat en straft de zonde. Waar Hij Moab echter op zijn heffe stilliggen doet tot de dag des oordeels gekomen is, zuivert Hij de zonden bij Zijn volk uit. Hij kastijdt een iegelijk zoon, die Hij aanneemt. Het oordeel over Jeruzalem, in het tweede vers aangekondigd, geeft daarvan duidelijk getuigenis. Maar de kastijdingen Gods dienen tot behoud en niet naar het verderf. De Heere keert Zich dan ook tot de heidenen, die Zijn volk zouden ontbloten tot de fundamenten toe. Het oordeel, dat bij het huis Gods begint, zal daarbij niet blijven. De getrouwe Jehovah zal Zijn kerk behouden. Al vallen Jeruzalem en de tempel, Gods kerk zal niet vallen. Integendeel, met de val van Israël zal Gods kerk uitgeleid worden uit de banden van de wet. De Heere zal een vallei maken en de Olijfberg splijten. Het eeuwig Evangelie zal tot de heidenen komen; de middelmuur des afscheidsels zal gebroken worden en de vijandschap in het vlees van Christus teniet gemaakt, namelijk de wet der geboden, in inzettingen bestaande, opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens zoude scheppen, vrede makende.
Rondom Jeruzalem zijn bergen. Deze zijn als een beschutting om de stad. Zij maken de toegang bijna onmogelijk. In Psalm 125 wijst de dichter op de veiligheid van Gods kerk, die door deze bergen wordt uitgedrukt. "Alzo is de Heere rondom Zijn volk van nu aan tot in eeuwigheid." Die bergen sluiten de heidenen uit. En als zodanig beletten zij de toegang der volkeren tot de zaligheid. De Olijfberg is één der bergen, die rondom Jeruzalem liggen. En zie, nu zal de Heere de Olijfberg in tweeën splijten naar het Oosten en naar het Westen, zodat er een zeer grote vallei zal zijn; en de ene helft van de berg zal wijken naar het Noorden en de andere helft naar het Zuiden. Van Oost en West en Noord en Zuid zullen de heidenen toevloeien en naar alle oorden van de wereld zal de kerk uitgeleid worden. De ceremoniële wetten zijn als bergen; onbeweeglijk en onverzettelijk. Alleen in de vervulling in Christus zullen zij hun kracht verliezen. Op Christus wordt dan ook door de prof eet gezien. Daarom spreekt hij van de Olijfberg.
Op de Olijfberg toefde Christus meermalen; op de Olijfberg gaf Hij Zijn jongeren bevel het Evangelie te prediken alle creaturen; van de Olijfberg voer Hij ten hemel. Hij, Die de strijd volstreden heeft; de Leeuw uit de stam van Juda, Die satans kop vermorzelde, Hij staat op de Olijfberg ten dage der grote benauwdheid Zijner kerk. Daar staan Zijn voeten. Hij treedt de bergen onder Zijn voeten. Hij staat er als Overwinnaar, ten goede van Zijn uitverkorenen. Zijn oog is op Zijn kerk geslagen. Hij rukt ze uit satans klauw en uit het oordeel des doods. En Hij bewaart Zijn volk. Niet in eigen kracht zullen de Betrokkenen uit de macht der duisternis volharden, maar in de kracht Gods worden zij bewaard door het geloof tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in de laatste tijd. Zelf heeft de gezegende Sions Koning het Zijn strijdend volk toegeroepen: "Niemand zal ze uit Mijn hand rukken."
O volk van God, mocht uw zielsoog op Hem geslagen zijn, Die staat op de Olijfberg. Hij zal voor u waken en u uitleiden en doen triomferen. In druk en ten tijde van benauwdheid is Christus nabij de Zijnen. Hij staat op de Olijfberg, dat wil zeggen, Hij is de Overwinnaar, Die alles in Zijn hand heeft. Het woeden der volkeren, de vijandschap der koninkrijken, aangevoerd door satan en zijn hellemachten, alles en allen zijn Hem onderworpen, Die op de Olijfberg staat. Hij zal Zijn volk niet doen omkomen.

Al gaat het nog zo hoog,
Hun bloed, hun tranen en hun lijden,
Zijn dierbaar in Zijn oog.

O zie Hem worstelende in den gebede, geperst en getreden als druiven in de wijnpersbak, toen Zijn zweet werd als grote droppelen bloed, die op de aarde afliepen. Volk van God, zie Hem, Die aan de voet van de Olijfberg niet alleen de helse angsten en smarten leed in uw plaats, maar Die ook van de Olijfberg ten hemel voer. De kerker werd Zijn buit; de gesloten hemelen werden geopend; de boosheden in de lucht vloden weg; de hemelen weergalmden van gejuich en geklank der bazuin. De overwinning, de eeuwige en volmaakte triomf is aan Christus en in Hem aan Zijn kerk. Indien één zucht door de mens moest bijgebracht worden, gewis het was verloren! Maar de zege is des Heeren. In Hem alleen zal Zijn volk meer dan overwinnaar zijn. Hij staat op de Olijfberg en slaat de strijd op aarde gade, en de benauwdheid in bange wereldweeën. Zijn oog is op Zijn volk. Hij splijt de berg en schept een vallei ter ontkoming, om de Zijnen af te zonderen. Een vallei die reikt tot Azal toe (vers 5).

Het is onzeker of Azal de naam is van een bergtop. Waarschijnlijk is deze naam zinnebeeldig. Azal betekent afzondering, gelijk uit Genesis 27 :36 en Numeri 11 :17 blijken kan. Dat de vallei is tot Azal, betekent dan, dat de Heere Zijn volk afzondert en buiten de verdrukking en benauwing stelt. "Ga heen, Mijn volk - zo roept de Heere door Jesaja's mond - ga in uw binnenste kamers en sluit uw deuren achter u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga."

O, bange tijden zijn er geweest en bange tijden komen. Tijden van druk en ellende, van bloed en tranen. Tijden, waarin men vlieden zal als "gij vloodt voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, de koning van Juda." Van die aardbeving spreekt de Schrift verder niet. Waarschijnlijk heeft ook Amos er het oog op in de aanhef zijner profetie. Hoe het zij, onder Uzzia heeft een vreselijke aardbeving plaats gehad, die de bevolking vlieden deed in doodsvreze. Nu zal er een beving zijn der volkeren; koninkrijken en gebieden zullen worden omgekeerd. En in die vreselijke beroering zult gij vlieden, zegt de Heere tot Zijn volk. Gode kinderen zullen ontkomen, maar niet zo alsof alle oordeel buiten hen omging. Zij zullen vlieden; verschrikt en gejaagd.

Maar zij zullen niet hopeloos vlieden, zonder te weten waarheen. De Olijfberg is gespleten, een vallei is er voor dat volk ter ontkoming; een vallei in Christus' bloed en heerlijkheid. Ook in die tijden zal de Heere Zijn volk en erfdeel niet begeven. Hij staat op de Olijfberg en maakt een vallei, die zal reiken tot Azal toe, opdat Zijn volk vluchte en worde afgezonderd.

De bange verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen, die het volk Gods noopte tot de vlucht uit de heilige stad, waar God woonde onder Israël, leidde tot de verlossing van de kerk en haar voortplanting onder de heidenen. Menigmaal heeft de Heere bange tijden tot grote zegen voor Zijn kerk doen zijn. In het bijzonder ook doet Hij Zijn volk de kracht Zijner middelaarsbediening in benauwdheid der tijden ondervinden.

Mogelijk staan zeer bange tijden voor de deur. Een benauwde tijd opent zich voor ons oog. De verharding is over de volkeren gekomen. Het vreselijkst ongeloof, de gruwelijkste Godsmiskenning voert in openlijk uitgesproken bond met satan de hopeloze strijd tegen God en Zijn Gezalfde. In die strijd zal het Gods lieve volk bang worden. Vervolging in wetgeving en onder schijn van recht is er reeds; met geweld zal zij voortgaan. Maar ook dan zal de Heere staan op de Olijfberg en Zijn uitverkorenen door de vallei, die Hij heeft, doen uitgaan. Hij doe Zijn kerk getrouw zijn en sterke haar met de toezegging Zijner genade, dat Hij haar geven zal de kroon des levens. Zijt sterk, volk, en geeft de moed niet verloren. Vreest de machten van de wereld niet, noch satans hels geweld. Hij, Wiens voeten staan op de Olijfberg, is de Held, bij Wie hulp besteld is. In Hem is een eeuwige verlossing.

O, alle gebondenen onder de heerschappij der wet, vreesachtige en bekommerde zielen, in Hem is uw vrijmaking. Gaat gij gebogen onder de last uwer zonden, vervolgt u de vloek der wet met haar schrikwekkende donderslagen, is aan uw zijde alles te kort, de Heere moge uw oog verlichten om Hem te zien, Die op de Olijfberg staat en Die u door de vallei zal doen uitgaan. Hij make uw ziel vrij. Hij werpe de kwellende zonde neder en verjage uw verdrukkers. In alle strijd en nood moge Hij Zich tot een toevlucht onzer ziel stellen en ons ootmoedig, kinderlijk gelovig aan Hem doen betrouwen. Nog een weinig tijds slechts en gij zult eeuwig overwinnaar zijn in Hem. Hij doet de vallei zijn tot Azal toe. Hier zijn de afzonderingen Zijns volks; de afzonderingen van de wereld en van de zonde; ook de afzonderingen in druk en ellende. Welhaast zal de Heere u eeuwig afzonderen en u geven de kroon des levens.
De goddelozen zullen drinken uit de wijn van de toorn Gods, die ongemengd ingeschonken is in de drinkbeker Zijns toorns. O, vreemdelingen van Gods genade! welk een schrikbeeld vertoont zich op de Olijfberg voor uw oog. U zult gepijnigd worden met vuur en sulfer voor de heilige engelen en voor het Lam. "En de rook van hun pijniging gaat op in alle eeuwigheid en zij hebben geen rust, dag en nacht, die het beest aanbidden en zijn beeld, en zo iemand het merkteken zijns naams ontvangt." Och, of u leerde vlieden door de vallei, in Christus' bloed geopend. Door die vallei zullen Gods uitverkorenen tot Hem komen en eens ingaan In de stad, die fundamenten heeft, welks Kunstenaar en Bouwmeester God is. Een eeuwige blijdschap zal op hun hoofd zijn.

DE KOMST DES HEEREN

Dan zal de Heere, mijn God, komen, en al de heiligen met U, o Heere!
Zacharia 14 :5b

De Kerstdagen spreken ons van de komst van Christus, en ook de jaarwisseling bevat een prediking van Zijn komst. Niet alleen toch kwam de beloofde Messias in het vlees, maar ook staat Hij te komen op de wolken des hemels, om te oordelen de levenden en de doden. De wisselende tijden, die naar het einde aller dingen jagen, prediken met onweerstaanbare kracht van de komst des Heeren ten gerichte, gelijk de Kerstprediking getuigt van Zijn komst in ons vlees.
Gods Woord spreekt bovendien van de komst des Heeren in Zijn ordinantiën, welke zijn de wagens des heils, waarop Hij rijdt tot troost en opbouw van Zijn volk. Hij komt in de bediening van Zijn Geest tot de ziel Zijner beminde uitverkoren kerk. "Ik zal u geen wezen laten - zo sprak de Heere Jezus - Ik kom weder tot u." Zo zag de bruid Hem komen, naar Hooglied 2: "Dat is de stem mijns Liefsten; ziet Hem Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen." Och, of wij Hem in onze harten mochten ontvangen.
De grote belofte, die de Heere geeft door de dienst van Zacharia, houdt zowel de ene als de andere hier genoemde komst in. Wij wensen van dit onderscheiden komen met een kort woord te spreken.
Na de troostvolle toezegging, dat de Heere met Zijn voeten staan zal op de Olijfberg en Zijn kerk bevrijden uit de banden der wet en redden uit de grootste benauwdheid, spreekt Zacharia van het onuitsprekelijk heil der alles-vervullende komst van Christus. De toezegging van de komst des Heeren, waarin Hij vergezeld zal zijn van al Zijn heiligen, dient in de eerste plaats om het volk te versterken, dat op Gods Woord en belofte zijn hoop heeft gevestigd. Hoe vreselijk het rumoer der volkeren ook wezen moge, de Heere

zal komen, Hij, Die machtig is om te verlossen en Wie alles ten dienste staat, beide in de hemel en op aarde.
Uit de toezegging van des Heeren komst heeft Gods volk in de grootste noden kracht ontvangen. En .tot het einde toe zal het de grote troost-bron voor het verdrukte en bestreden Sion blijven, dat de Heere komt. Nog worden Gods kinderen gehaat, gesmaad, vervloekt, bedreigd zelfs met de dood; tot op de huidige dag toe vervolgt de wereld, die de mond vol heeft van vrede en gerechtigheid, degenen, die de Heere vrezen. Ik zou u kunnen brengen in de huisgezinnen, waar bijna geen dag voorbijgaat zonder verwensing en bedreiging van degenen, die in den bloede hot naast bestaan. En dat louter omdat Gods genade is verheerlijkt en deze scheiding maakte tussen leven en dood. Doch de Heere sterkt om het bitterste leed te dragen, om slagen te ontvangen en voor de bedreiging met de dood niet te vluchten. Hier is de lijdzaamheid der heiligen, die gesterkt wordt uit het Woord Gods en bijzonder door de belofte van Zijn komst. Want Gods Woord is een onuitputtelijke troostbron voor Zijn volk, dat op Hem heeft leren hopen, en Zijn komst is het, die hun heil volmaakt. Naar Hem ziet hun ziel uit en de toezegging, dat Hij gewis komen zal en niet achterblijven, doet hen alle leed, ja zelfs de dood verachten.
Toen de Heere Zich ten offer bereidde en Hij de drinkbeker drinken ging van Gods oneindige toorn, bemoedigde Hij Zijn discipelen met deze woorden: "Uw hart worde niet ontroerd." En waarom hadden zij niet te ontroeren? Omdat in het huis van Zijn Vader vele woningen zijn en Hij heenging om hun plaats te bereiden. Met de eeuwige heerlijkheid heeft Christus Zijn bedrukte kerk getroost. O, het staat er geschreven tot een bron van troost, bemoediging en verkwikking in alle noden, ellenden en gevaren door alle tijden en eeuwen: "Ik ga heen om u plaats te bereiden."
De Heere komt en alle heiligen met Hem. De apostel besluit uit die komst: "En alzo zullen wij altijd met de Heere wezen." Die komst van Christus zal de eeuwige verlossing zijn van allen, die op des Heeren Woord zich mochten verlaten, hun verlossing van druk en moeite, van haat en vervolging; en in het bijzonder hun verlossing van de zonde, opdat zij volmaakt God zullen dienen dag en nacht, en hun eeuwige Koning, Die hen met Zijn bloed gekocht heeft, prijs en eer en heerlijkheid toebrengen tot in alle eeuwigheid. O, Gods volk mocht zich door de genade van de Heilige Geest meer sterken in de blijde hoop van des Heeren komst.

Maar (blij vooruitzicht, dat mij streelt!)
Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen;
U in gerechtigheid aanschouwen;
Verzadigd met Uw Godd'lijk beeld.

Met deze komst van Christus zal de tijd ophouden. Een engel zwoer bij Die, Die leeft in alle eeuwigheid: "Daar zal geen tijd meer zijn." Onze jaren vliegen heen; met rasse schreden gaan wij de eeuwigheid tegemoet. Nog een weinig, en wij zullen staan voor Gods rechterstoel. En eens, ja eens zullen de eeuwen niet meer wentelen.
O, onbekeerden van hart, vreemdelingen van God en Christus, dat de schrik des Heeren u bewege tot het geloof. Want de naderende komst van Hem, Die staan zal op de wolken des hemels, zal uw eeuwig oordeel zijn. Zij zal u besluiten in de poel, die brandt van vuur en sulfer. O, merkt toch op, aan het wegvliegen der jaren, dat ons leven een damp is en de dood elk uur wenkt. Hoeveel uwer bekenden, familieleden, mogelijk van uw huisgenoten hebben in het afgelopen jaar de grenspaal bereikt, en hebben tijd en eeuwigheid verwisseld. Zal dit jaar onze doodsdag bevatten? En dan? Mijn medereiziger naar de

eeuwigheid. Waar zal dan uw plaats zijn? De goedertierenheden des Heeren waren te midden Zijner oordelen nog groot. En weet gij niet, dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt? Hij kleedde en voedde; Hij richtte op uit krankheden en weerde veel, onnoemelijk veel leed; ja Hij wandelde ons na met Zijn Woord. Zal dat alles zijn, vanwege de verharding van ons hart, tot een verzwaring van ons oordeel? Och, of wij bepaald werden bij het einde, dat komt, dat het ons hart raakte en wij door genade voor de Heere ons verootmoedigen mochten. Zal het wel zijn, dan moeten wij een wisseling in ons leven leren kennen; deze wisseling namelijk, dat wij overgaan van de dood in het leven. Hoe bang de tijden ook mogen worden, welke ellenden de toekomst ook in zich besluit, voor hen, die van de vernieuwing des Geestes geen vreemdeling zijn, is geen nood. Zij zullen de Heere worden toegevoegd en Hij zal komen, en alle heiligen met Hem.

De heiligen! Die naam past geen Adamskind. Wij allen zijn gevallen in ons verbondshoofd Adam; gevallen onder het rechtvaardig oordeel Gods en in de staat van zonde en ongerechtigheid. Heiligen zijn er op aarde niet, dan alleen door de heiliging van Hem, Die zonde gemaakt is en Die met één offerande in eeuwigheid volmaakt heeft degenen, die geheiligd worden. Heiligen zijn Gods uitverkorenen, in Christus. Hij stelt Zijn gemeente de Vader voor als een reine maagd, zonder vlek of rimpel. Geheiligd wordt Gods volk in de dadelijke gemeenschap met Christus. De zwarte bruid van Immanuël is lieflijk door de heiliging des Bruidegoms. Hoewel in zichzelf niet anders dan een hoop arme zondaren, zijn Gods uitverkorenen in Christus gewassen en geheiligd, alsof zij nooit zonde gehad hadden. Deze heiligen nu, die eens met volle schoonheid zullen pralen, komen met Christus.

Zij kwamen tot Hem en vergezelden Hem als de Koninklijke stoet van Christus, toen Hij op aarde kwam. De komst van Gods eeuwige en enige en geliefde Zoon in het vlees was in aller-diepste vernedering en armoede. Hij werd geboren in een beestenstal, omdat in de herberg voor Hem geen plaats was, noch voor Zijn volk. In de wereld is geen plaats voor Christus. Een beestenstal was de plaats Zijner geboorte. Sions Koning kwam arm; Hij is arm geworden om Zijn arme volk eeuwig rijk te maken. En toch, in Zijn aller-diepste vernedering was en bleef Hij de waarachtige God en omstraalde Hem de heerlijkheid Zijner middelaarsbediening. Engelen boodschapten Zijn geboorte en zongen in grote menigte in Bethlehems velden.

Niet de machtigen der aarde, noch de oversten van Israël omringden Hem. Eenvoudige herders, die de nachtwacht hielden bij de kudden, waren de heiligen, die Hem als Zijn triomfstoet omgaven. Een oude weduwe die de Heere verwachtte, en een hopende Simeon omgaven Hem. Verachte Galilese vissers vormden Zijn lijfgarde; mensen, bij de wereld niet geteld, doch van God gekend; heiligen, die ook geworpen lagen op het vlakke van het veld, doch in wie de overwinningskracht van Christus is verheerlijkt; zwarten en melaatsen door de zonde, doch die hun lange witte klederen gewassen hebben in Zijn bloed. Die, en die alleen komen met Hem, om Hem eer en aanbidding te geven. En zij zullen met Hem komen eens in eeuwige heerlijkheid. Waar Christus komt, daar vergadert Hij de Zijnen tot Zich; de gegevenen van Zijn Vader, die Hij heeft liefgehad met een eeuwige liefde.

Geheel de wereld viert Kerstfeest. Maar hoe? Een Kerstfeest zonder Christus, In de wereld is wel plaats voor een kerstboom, maar voor Christus niet. Kerk na kerk verloochende Hem, bande Hem uit, dat Hij er niet langer wonen kon. Om de ledigheid aan te vullen, plant men een van zijn wortels afgehouwen boom; dood, gelijk alles dood is buiten Christus; versierd met kunstlicht, terwijl het ware licht ontbreekt. Arm

Kerstfeest. De ware vreugde is er niet, omdat Christus er niet is. Hij komt er niet. Zijn ware volk ontbreekt er ook, zo het prijs op Zijn tegenwoordigheid stelt. Arme mens, hetzij jong of oud, die de komst van Christus niet kent. God mocht u de ogen openen. Let op de Heere en Zijn heiligen. Op het gesmade volk van God, dat de wereld voor kniezers en dromers acht. Let op de vrome en oprechte, want het einde van die man zal vrede zijn. Christus komt en al Zijn heiligen met Hem. Dan zal het verachte volk zijn als slagorden met banieren.
O, spotter, hater van God en Zijn volk, verdrukker van des Heeren heiligen, dan zullen de oprechten over u heersen in die morgenstond. Kust, ik bid u, kust de Zoon, opdat Hij niet toorne en gij op de weg vergaat.
De heiligen zullen Christus in Zijn komst vergezellen. Och of dat volk hier op aarde meer nabij de Heere leefde en met Hem wandelde. Dat het Hem op de straat kuste en voor geheel de wereld meer en meer betuigde, dat het Hem toebehoort. Uw Heere en Koning boog in diepe armoede neder in de kribbe; laat uw ziel dan buigen voor Hem. Verzaakt de wereld en de zonde. De genade van Christus doe ons doden onze leden, die op aarde zijn. Zouden wij met verwondering niet vervuld moeten zijn over het heil, dat de Heere door Zacharia verkondigt? Zelf zinkt de profeet in aanbidding weg, nu hij Sions Koning ziet met al de heiligen. Welk een hemels gezicht! Ja waarlijk, het is een hemels gezicht, de kerk te zien in de gemeenschap met haar Bruidegom, opklimmend uit de woestijn, terwijl zij liefelijk leunt op haar Liefste. Hier is de 'bedekking van alle zonden; de reiniging van alle vuile ongerechtigheden; de verlossing van alle druk en ellende; hier praalt de kerk met haar schoonheid. En zij zal eeuwig pralen. Woorden ontbreken om uiting te geven aan de overweldigende heerlijkheid, die van Christus en de. Zijnen afstraalt. Maar in verwondering des harten zal Gods volk zijn God en Koning prijzen en uitroepen met Zacharia: "O Heere!" Zo zal de Heere verheerlijkt worden en Zijn volk de lofzang zingen. Ja, zij zullen van de goedertierenheid des Heeren eeuwig zingen. Want Hij komt, en al Zijn heiligen met Hem.

Hij komt, Hij komt om d' aard' te richten,
De wereld in gerechtigheid;
Al 't volk, daar 't wreed geweld moet zwichten,
Wordt in rechtmatigheid geleid.

EEN ENIGE DAG

En het zal te dien dage geschieden, dat er niet zal zijn het kostelijk licht, en de dikke duisternis. Maar het zal een enige dag zijn, die de Heere bekend zal zijn; het zal noch dag, noch nacht zijn; en het zal geschieden, ten tijde des avonds, dat het licht zal wezen. Zacharia 14 :6, 7

In de voorgaande verzen heeft de profeet de verlossing der kerk uit haar wettische banden voorzegd. De Olijfberg zal scheuren en met de verwoesting van Jeruzalem zal de kerk komen tot de heidenen. Het Voorhangsel voor het heilige der heiligen scheurde met de dood van Christus van boven tot beneden. God Zelf scheurde het. Aan de bediening des Ouden Verbonds werd een einde gemaakt. De middelmuur des afscheidsels is verbroken en uit alle geslacht en volk en taal en natie neemt de Heere de Zijnen. Met de dag van het Nieuwe Testament is een betere tijd voor Gods kerk aangebroken. Uit de donkerheid der schaduwen is het licht opgegaan. De wet is van haar vloek ontwapend en de zondaar met

God verzoend. Op het volbrachte werk van Christus rust de inwoning van de Heilige Geest in de harten Zijner uitverkorenen. Hij heeft woning bij hen gemaakt.
Deze bedeling nu is de laatste, welke de Heere Zijn kerk beschikt heeft. Paulus zegt, dat wij zijn in de laatste dagen (Hebr. 1 :1). Petrus spreekt van de laatste tijden, waarin Christus geopenbaard is en Johannes vermaant in zijn eerste zendbrief: "Kinderkens, het is de laatste ure."
Van deze laatste bediening van de Heilige Geest nu spreekt Zacharia in de verzen 6 en 7. "Het zal een enige dag zijn." En die enige dag, die met de komst van Christus in het vlees aanving en met Zijn wederkomst op de wolken eindigen zal, die dag zal wisselingen voor Gods volk medebrengen; wisselingen van licht en duister. Maar het zal voor Gods volk niet geheel duister worden, en aan het einde, als de vijand brullen zal als de beren, dan zal het licht wezen, ja in het eeuwige licht zal deze dag voor des Heeren volk eindigen. Ziedaar de betekenis van Zacharia's woord in de verzen 6 en 7.
De dag des Nieuwen Verbonds is kostelijk. De bediening der genade is ontdaan van de bolster der wet. Toen de Heere op Sinaï het Verbond der genade in Israëls volksbestaan legde, verscheen de eeuwige Jehovah Zijn volk op de berg onder donderen en bliksemslagen, en zo vreselijk was het gezicht, dat Mozes, de man Gods, zeer beefde. De vloek der wet deed haar kracht gevoelen en zij bleef onvoldaan bij al het bloed van stieren en bokken, dat vergoten werd. Geheel de bediening van het Oude Verbond, hoewel de genade van rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing genoegzaam tot zaligheid van Gods kinderen daarin geopenbaard werd, geheel die bediening bleef onder de last van de onvoldane en vloekende wet.
Maar die vloek is door Christus weggenomen toen Hij een vloek geworden is voor Zijn uitverkorenen. Hij heeft volkomen volbracht wat in Gods gerechtigheid geëist werd, en op grond van die voldoening heeft Hij onze menselijke natuur, ziel en lichaam, ingebracht in de hemel, en zit Hij aan de rechterhand des Vaders. En gelijk nu het Hoofd der uitverkoren en met Zijn bloed gekochte kerk in de hemel zit in de volle gunst en gemeenschap des Vaders, alzo schenkt Hij Zijn volk op aarde, met de vrijmaking van de verschrikkingen der wet, de bediening der verzoening en des vredes. De dag is gekomen, dat de schaduwen vloden. Een bediening' is gegeven, waarin het licht van de dag is opgegaan.
O, dat Gods volk door het geloof in het licht dier bediening wandelen mocht! Want toch hoe rijk de bediening zelf ook is, alleen voor zo ver wij door het geloof haar mogen kennen en de ontsloten weldaden toe-eigenen en aannemen, hebben wij er het profijt en de heilsvreugde van. En zo min nu de drukkende bedeling van het Oude Verbond de gelovigen van die dag verhinderen kon te komen tot de gerechtigheid in Christus en te getuigen van de rechtvaardigmaking in Zijn bloed, zo min ook komt elk van Gods kinderen onder het Nieuwe Verbond tot de vrijheid in Christus Jezus. De wettische gebondenheid van hun zielen is dikwijls groot en daarmee gaat gepaard een klein achten van Christus en Diens verlossing. Dit verhindert ons tot Hem te komen en het leven te hebben in Zijn Naam. Och, dat de hemelen scheurden! Komt, bedrukte zielen, en aanschouwt de Zon der gerechtigheid, de blinkende Morgenster. De dag is opgegaan, de dag van verzoening en verlossing. Het zal een enige dag zijn. Ook voor u. De Heere geve u. in de ruimte te wandelen en in het licht van Zijn vriendelijk aangezicht.
O, dat de kerk met haar schoonheid prale. Haar is een beter lot bereid dan dat zij in dienstbaarheid neerligge tussen twee rijen van stenen. Als de Almachtige de koningen daarin verstrooide, werd zij sneeuwwit als op Salmon. Staat dan in de vrijheid, met welke

Christus u vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen.
Toch schijnt ook in deze laatste bediening het licht der zaligheid niet in haar volle glans. Deze enige dag telt wisselende uren. ‚En het zal te dien dage geschieden, dat er niet zal zijn het kostelijke licht en de dikke duisternis; maar het zal een enige dag zijn, die de Heere bekend zal zijn; het zal noch dag, noch nacht zijn."
Het kostelijke, heldere licht zal dus niet voortdurend schijnen, noch in volle verblindende glans. Dat zal eenmaal zijn in eeuwige heerlijkheid. Dan zal er geen nacht meer zijn. Eens zal Gods volk zon noch maan meer nodig hebben.
Johannes zag het heilige Jeruzalem met haar twaalf poorten. "En ik zag geen tempel in dezelve; want de Here, de almachtige God in haar tempel en het Lam. En de stad behoeft de zon en de maan niet, dat zij in haar zouden schijnen; want de heerlijkheid Gods heeft ze verlicht, en het Lam is haar kaars. En de volkeren, die zalig worden, zullen in haar licht wandelen" (Openbaring 21 :22-24).
Dat zal eens volkomen en ongestoord het deel van Gods volk zijn. Maar in dit leven schijnt het licht nog in die volkomen glans niet. Het blijft hier voor Gods volk een ten dele kennen. Maar het zal voor des Heeren uitverkorenen nooit dikke duisternis zijn. In dikke duisternis verkeert elk mens reeds hier van nature en eens zal de lamp des onbekeerden worden uitgeblazen in de dikke duisternis, waar wening zijn zal en knersing der tanden.
O, mocht de Heere het op onze harten binden. Wij reizen de eeuwigheid tegemoet. Alle schijnsel van het licht, dat het welverdiende oordeel nog uitstelt, en met Gods goedheid ons nog kroont, zal eenmaal ophouden. En het zal eeuwig nacht zijn onder de branding van Gods toorn. Dat zal het deel der goddelozen zijn. En wat zegt nu de Schrift? Dat de mens van nature niet alleen in eeuwige duisternis komen zal, maar dat hij reeds duisternis is. Hij leeft zonder God en zonder Christus, blind, geestelijk dood. In welke wetenschappen hij zich ook oefenen moge, hoe zeer hij ook roemt op de verlichting van zijn eeuw, hij is duisternis. God noemt ons licht, onze godsdienst, onze gerechtigheid duisternis. Het ware licht van kennis Gods en zelfkennis ontbreekt. Wij wandelen in duisternis en stoten ons aan de schemerende bergen. Wij mochten zo onszelf leren kennen door genade, opdat wij ons niet bedriegen, menende te zien, terwijl wij blind zijn. Zacharia geeft in deze woorden de diepe kloof aan die er ligt tussen Gods volk en de wereld.
Dat volk is verlicht door de Heilige Geest, en het zal nooit weder geheel verduisterd worden. Het zal geen nacht zijn. Zou u dan geen moed grijpen, bestreden volk? Hoeveel duisternis in uw wegen ook zijn moge; hoezeer gij vreest, dat de dag uwer verlossing niet opgaan zal, het zal geen nacht zijn. Dit is de belofte Gods over u.
Maar er zullen wel in dit leven wisselingen blijven van licht en donker. Dat ligt in de woorden, dat er "niet zal zijn het kostelijk licht en de dikke duisternis." Noch het volle licht der heerlijkheid, noch de dikke duisternis der hel. Het zal noch dag, noch nacht zijn. Maar wel de wisseling in de standen van het volk. Christus is de nacht van verlating ingegaan, toen Hij de toorn van Zijn Vader droeg op het hout der vervloeking en drie uren lang de zon verduisterd werd op het midden van de dag. Toen heeft Hij, Die van Zijn Vader verlaten is, de nacht voor Zijn volk weggenomen.
O, het zal niet eeuwig nacht meer voor dat volk worden. Maar in dit leven zijn vele verduisteringen. Hier zijn de verdonkeringen van de zonde, die een scheiding maakt tussen God en Zijn volk. De dagen der duisternis zijn vele. Hier is het de duistere macht van ongeloof, welke God verdacht houdt in Zijn liefde, trouw en macht. Hier zijn de

verdrukkingen in het vlees, die dikwijls een donkere schaduw werpen over het blijde leven van des Heeren gunstgenoten. Hier gaat de duivel om als een briesende leeuw, die zich als een tegenartijder tegen Gods volk stelt en, ware het mogelijk, de uitverkorenen zou verleiden. En wat zal ik meer zeggen? Wie iets kent van de verlatingen, waarin Gods volk komen kan, en die hun ziel doodbrakende maken, en van bet woeden van het hels gedierte in de duisternis, weet ook van de verschrikkingen des nachts. En in al die nachten nu zal de Heere het licht van Zijn Vaderlijke liefde en gunst in Christus niet geheel wegnemen. Hij roept het Zijn volk toe: "Gij zult niet vrezen voor de schrik des nachts, voor de pijl, die des daags vliegt, voor de pestilentie, die in de donkerheid wandelt, voor het verderf, dat op de middag verwoest."

Ja, de Heere is de dag bekend, waarin Zijn kerk op aarde verkeert. Het zal een enige dag zijn, "die de Heere bekend zal zijn." Een dag, die welhaast voorbij gaat. Het is slechts een korte verdrukking, waaraan des Heeren volk onderworpen is. Hun druk, hun strijd zal niet altijd duren. En bovendien, de Heere kent de dag, waarin zij wandelen. Hij beproeft niet boven vermogen, noch laat de Zijnen aan zichzelf over. Zijn stok en staf vertroosten hen. Zo worden de donkere nachten van zonde en vijandschap en druk dikwijls dagen, waarin het volk des Heeren lof vermeldt. En eenmaal, als de dag daalt, zal het licht eeuwig opgaan. "Het zal geschieden ten tijde des avonds, dat het licht zal wezen."

De avond des levens komt met de duisternis des doods. Maar zonder troost zal Gods volk niet sterven. Hoe menige bekommerde en bestreden ziel ging het licht in de avond op. En hoe donker de strijd des doods ook zijn moge, Hij, Die de dood verslond ter overwinning, zal Zijn volk het licht niet inhouden. Hij kocht hen met Zijn bloed en zal hen geleiden tot de dood toe. En eens zal geen tijd meer zijn. De laatste dag van de bedeling des Nieuwen Verbonds zal in de avond eindigen van ongeloof en godsverzaking van de wereld. Maar ook dan zal het licht wezen bij dat volk, dat de Heere verwacht ter zaligheid.

De Heere heeft het Zelf gezegd, dat in de toekomst van de Zoon des mensen het zijn zal gelijk in de dagen van Noach. De wijze maagden zullen met de dwaze in slaap vallen. Zal de Zoon des mensen ook geloof vinden op aarde? En toch zal ook in die avond het licht wezen. De Bruidegom komt. In eeuwige duisternis zullen de dwaze maagden worden buitengesloten.

O onbekeerden van hart, beeft! De dag uws oordeels komt. Het onderscheid tussen v en Gods volk zal gezien worden. Twee zullen er op de akker zijn, de één zal aangenomen en de ander zal verlaten worden; twee vrouwen zullen malen in de molen, de één zal aangenomen en de ander zal verlaten worden. *Ontwaakt, gij die slaapt, en staat op uit de dood en Christus zal over u lichten.* Het licht is voor de rechtvaardige gezaaid en vrolijkheid voor de oprechte van hart. De Heere geve Zijn volk nabij Hem te zijn. Waakt dan, want gij weet niet in welke ure uw Heere komen zal. Zalig is die dienstknecht, welke, zijn heer komende, zal vinden alzo doende. Acht de nachten van strijd en druk licht, volk. Bemerk toch, dat de Heere geen land van uiterste duisternis is. Hij onttrekt Zijn licht niet geheel aan Zijn volk. Er is een ogenblik in Zijn toorn, maar een leven in Zijn goedgunstigheid. Hij zal welhaast het eeuwig licht van volkomen zaligheid doen opgaan. Uw hart worde niet ontroerd. Des Heeren woorden zijn gewis. "Anderszins, Ik zou het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden." Dit troostwoord van de gezegende Hogepriester, Die Zijn volk liefgehad heeft tot het einde, versterke de hoop op die heerlijkheid, die Gods volk zal beërven in het hemels Jeruzalem. En in haar zal niet inkomen iets, dat verontreinigt en gruwel doet en leugen spreekt, maar die geschreven zijn in het boek des levens des Lams. *De genade onzes Heeren Jezus Christus zij met u allen. Amen.*

LEVENDE WATEREN

Ook zal het te dien dage geschieden, dat er levende wateren uit Jeruzalem vlieten zullen, de helft van die naar de Oostzee, en de helft van die naar de achterste zee aan; zij zullen des zomers en des winters zijn. Zacharia 14 :8

Nadat de profeet de grote dag van Christus' komst en verlossing heeft aangekondigd, spreekt hij thans van de zegeningen, die de uitverkorenen uit alle volkeren der aarde zullen deelachtig worden. Uit Jeruzalem zullen levende wateren vlieten; dat zijn de wateren van heil en zaligheid, die uit de Fontein Christus voortkomen. Van deze wateren worden verder drie zaken vermeld: ten eerste dat zij namelijk uit Jeruzalem zullen vlieten; ten tweede dat zij naar de Oostzee, dat is de Dode Zee, en naar de Achterste zee, dat is de Middellandse Zee, zullen uitgaan; en ten derde dat zij des zomers niet zullen uitdrogen en des winters niet zullen bevriezen; zij zullen des zomers en des winters zijn.
Christus is de Fontein des levens. "In U is de fontein des levens en in Uw licht zien wij het licht." Adam heeft zichzelf en al zijn nakomelingen met hem gestort in de drievoudige dood. Geheel de wereld is één dodenakker. En geen leven is immer te bekomen door de mens zelf. Al wat uit Adam is, is dood. Doch daartoe is de Zoon Gods geopenbaard, opdat Hij het leven verwierf en aan al de Zijnen geve. Hij is de tweede en laatste Adam. Door lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid heeft Hij de dood verslonden tot overwinning en het leven in onsterfelijkheid aan het licht gebracht. Alle schatten ten eeuwigen leven zijn in Hem. Gerechtigheid tot voldoening van al de zonden der Zijnen, zo overvloedig groot, dat zij een eeuwige gerechtigheid genaamd wordt. Al kwam een zondaar beladen met al de zonden van al de stervelingen, deze gerechtigheid is voldoende om al zijn schulden te betalen. Daarenboven is in Christus de levensfontein, die de onreinheid der zonde afwast. Wateren dienen ter reiniging. Welnu, Christus is de fontein, geopend voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem[2].
Al was de schuld der zonde geheel betaald, zou toch zonder deze reiniging van de zwartste zonde geen leven zijn, dewijl een volmaakt en heilig God met de zondaar geen gemeenschap hebben kan. Maar in de wateren, die uit Christus vlieten, is zo'n volkomen en eeuwig reinigende kracht, dat alle zondaren, die daarin gewassen worden, de Vader worden voorgesteld als een reine maagd, zonder vlek en rimpel. Niettegenstaande zij, in zichzelf aangemerkt, een hoop arme en ellendige zondaren blijven, zal niemand beschuldiging kunnen inbrengen tegen de uitverkorenen Gods. Door deze wateren, die uit Jeruzalem vlieten, is er geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. Al de wateren van Christus zijn levende wateren; daarin is de werking ten eeuwigen leven; zij zijn krachtig, vertroostend en verheugend. O, dat die wateren tot onze zielen vlieten mochten. Doden worden er door opgewekt en dorre woestijnen gaan door die wateren bloeien als een roos.
Want Christus verwierf niet alleen deze levenswateren, maar Hij past ze ook Zijn uitverkorenen toe. Hij doet ze uitgaan uit Jeruzalem, waar Hij Zich niet alleen ten dode offerde, doch waar Hij ook vervulde de belofte van de Vader en de Heilige Geest zond. Van die uitstorting van de Heilige Geest nu spreken de woorden van Zacharia in het bijzonder, gelijk de Heere reeds door Jesaja er van gesproken heeft als van levende wateren:

---

[2] De Dode Zee wordt ook wel de Zoutzee genaamd, Oen. 14 :13, en de Zee des vlakken velds, Deut, 3 17, 4 49; ook Oostzee (Ezech. 47: 18, Joel 2 20), Ze is de diepste plaats der aardoppervlakte. GHK

"Ik zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge." Het is de Geest, Die levend maakt. Gelijk het grote werk van des Vaders welbehagen is Zijn volk te verkiezen, en de Zoon hen kocht met Zijn bloed, die Hem van de Vader gegeven zijn, alzo is het werk van de Heilige Geest de uitverkorenen met het water des levens te begiftigen. Hij maakt de dode zondaar levend en plant in de ziel het zaligmakend geloof, waardoor deze Christus en al Zijn weldaden deelachtig wordt. "Die in Mij gelooft - zo zei de Heere Jezus - gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien."
Te Jeruzalem is de belofte van de Vader vervuld. Uit Jeruzalem zijn de wateren gevloten, waarvan Zacharia spreekt; uit de stad, die de profeten stenigde; die Sions eeuwige Koning aan het, vloekhout nagelde. Daar is God de Heilige Geest neergekomen en van uit deze stad heeft Hij het Evangelie doen schallen over geheel de wereld. Uit de diepste diepten der zonde, uit de kaken der hel, uit satans hel en klauw brengt God Zijn werk voort en blaast de bazuin der eeuwige overwinning. Wie zal ooit de rijkdom der genade kunnen peilen? Engelen staarden op het ver-zoendeksel, maar vermogen niet de grond van het heilgeheim te vatten; en Gods uitverkorenen zullen zich in het wonder van genade verliezen in aanbidding, en in alle eeuwigheid, die niet te lang zijn zal, zonder einde er van jubelen voor Gods troon. Want de belofte geldt hun, die zich in de staat des doods gestort en in satans macht begeven hadden. Hun, op wie Gods eeuwige toorn rustte en die de vloek der wet droegen. Tot hen vloeien de wateren; Oostwaarts en Westwaarts, over geheel de wereld. Zo ver men volkeren telt, zal de heerschappij van Christus zich uitstrekken. De 'blindste heidenen zullen tot God bekeerd worden, De blijde boodschap des heils zal uitgaan tot de einden der aarde.
Op de Pinksterdag waren te Jeruzalem Joden en Jodengenoten uit alle delen van de wereld; Parthers en Meders en Elamieten en die inwoners zijn van Mesopothamië en Judéa en Cappadocië, Pontus, Azië en Frygië en Pamfylië en Egypte en de delen van Lybië, hetwelk bij Cyrene ligt, en uitlandse Romeinen, beide Joden en Jodengenoten, Cretensen en Arabieren.
Uit alle oorden van de wereld heeft de Heere hen bijeengebracht en Zijn werk in hen verheerlijkt, en Zijn Woord door hen tot alle landen en volken doen uitgaan. Ja, de vijandschap van Jood en Heiden werkte mee tot de verbreiding van het Woord. Uit Jeruzalem verdreven, maar bovenal door Gods Geest geleid, heeft de Heere het Woord Gods uitgedragen tot de heidenen. De bitterste vijanden zijn geveld; de trotste harten neergeworpen, koninkrijken zijn vermalen, het rijk van Christus is uitgebreid. De wateren vloten, de helft naar de Oostzee, en de helft naar die van de Achterste zee toe.
En nog steeds vlieten de wateren des Geestes en het Evangelie voort. Beiden Jood en heiden blijft Gods kerk een schuldenaar. Och, mocht zij meer die schuld erkennen. Het geloof is uit het gehoor en het gehoor uit het Woord Gods. Hoe zullen zij geloven, indien hun niet gepredikt wordt? Gaan dan de grote scharen heidenen verloren mede door onze schuld? Gaan wij voort zonder ons om het eeuwig heil der volkeren te bekommeren? Geen uitverkorene zal verloren gaan.
Gewis, niet één! Maar ook is het waar, dat ieder, die verloren gaat, om eigen schuld eeuwig onder het oordeel besloten wordt. En dan is ook waar, dat de kerk niet vrij is van het bloed der blinde heidenen, als zij dezen Gods Woord onthoudt. De wateren zullen vlieten naar Oost en West en door de dwaasheid der prediking heeft het God -behaagd zalig te maken die geloven. Want het Woord Gods is levendig en krachtig en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel en des geestes en der samenvoegselen en des mergs en is een verdeler der gedachten en der overleggingen des harten (Hebreeën 4).

Alleen in de bediening van de Heilige Geest draagt Gods Woord vrucht. De Heere opent het hart, dat Lydia's acht geven op het Woord, dat haar gepredikt wordt. God alleen doet de pijl van wet en Evangelie in het hart indringen. Door 's Heeren werking alleen is het Woord het zaad der wedergeboorte. De Heilige Geest maakt alleen de wateren vlietende. Hij maakt de dode zondaar levend en doet hem verstaan in welk een staat van ellende hij zich bevindt. Het wordt de uitverkoren zondaar een bevindelijk kennen. Steeds stelt zich al wat wereld en naamchristendom is tegen het bevindelijk leven. En geen wonder. Dat leven gaat boven het begrip des mensen. Wetenschap, rechtzinnigheid, kerkijver en wat dies meer zij, hoe goed op zichzelf ook te betrachten, worden in het werk van de Heilige Geest waardeloos tot zaligheid. De engelen hebben door afzien van het zaligen van zondaren overvloedig stof om God te prijzen, doch deze volmaakte troongeesten zijn nooit gevallen. Verloren zondaren kunnen door afzien tot de geheimen van het zalig worden niet komen. God leidt Zijn volk; het wordt levenservaren. Elk van Gods kinderen leert het voor zichzelf verstaan, dat hij geheel verloren ligt. Banden van de dood omvangen hem.

O lezer, gij mocht er iets van leren kennen. Als u nooit ontdekt en het bij u ook nimmer buiten hoop werd, kent gij de kracht van de vlietende levenswateren niet. Wij gaan met een rechtzinnig oordeel verloren. Wij blijven er dood bij. Op geen academie is de wetenschap te verkrijgen, die ter zaligheid is, en onkunde brengt ons er evenmin toe. Maar de Heere opent de ogen der blinden. Rijk of arm, vroom of goddeloos, professor of analfabeet, het maakt geen onderscheid welke plaats de uitverkorene in dit leven ook inneemt, hij is verloren zondaar, geworpen op het vlakke van het veld om de walgelijkheid zijner ziel; voorwerp voor de hel. En alleen door de dadelijke verlossing des Heeren wordt hij overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde. Die verlossing nu gaat niet buiten hem om. Zij is geheel iets anders dan een blote bekendmaking, dat Christus voor ons gestorven is.

De Heere wil Zijn volk doen kennen en verstaan uit welke nood en. dood Hij het verlost heeft. Gods kinderen worden bevindelijk zalig. Zij zien zich zonder God in de wereld en zonder Christus en zijn zonder hoop voor de eeuwigheid. Hun nachten brengen zij met klagen door; hun brood eten zij met tranen. O, die ontdekte zielen smeken, bidden, schreien, klagen; zij roepen tot de Allerhoogste, dat Hij Zich over hen ontferme. Ook is in hen een levende hoop verwekt. Die houdt hen staande. Zij zijn nog in het heden der genade. Reeds lang had hun deel in de hel kunnen zijn. Maar nog is het voor hen de welaangename tijd.

O, dat doet hen zoeken. Ook vliet het water des Evangelies tot hen. De Heilige Geest brengt de nodiging met kracht op het hart van de afgetobde zondaar. "Komt tot Mij - zo klinkt de stem des Heeren - allen, die vermoeid en belast zijt." O, dan schept de ziel moed. Ja, Christus wil Zichzelf openbaren en met Zijn beloften Zich verbinden, dat Hij niet zal laten varen de werken Zijner handen. En wat meer is, de Heilige Geest wil Zijn volk bevestigen en verzekeren van hun zaligheid. Ik kan maar met een enkel woord de zaken noemen. Wie geen vreemdeling van de bediening des Geestes is, zal het verstaan hoe God Zijn volk leidt en bedient uit de levende wateren, die uit Jeruzalem vlieten. Het nabijkomend christendom moge schimpen op dat volk van och en ach, en de bevinding bespottelijk maken, met zijn historiëel geloof zal het buiten de ware gemeenschap met Christus buiten de hemel blijven. Geen dode wateren van een dorre wetenschap, maar levende wateren van zaligheid vlieten uit Jeruzalem over geheel de wereld.

En eens zullen uit alle talen en volken en tongen de gekochten met Christus' bloed aankomen en ingaan in de stad, welks Kunstenaar en Bouwmeester God is. De Heere zal Zijn volk de genade des levens niet-doen ontbreken. Want de rivier. Gods is vol waters.
Hierop ziet de profeet in de woorden: "Zij zullen des zomers en des winters zijn."
Vele beken in Kanaän droogden ‘s zomers uit. De wateren, die uit Jeruzalem vlieten, verdrogen nooit. Ook zullen zij des winters niet bevriezen. Hier is een fontein, springend in het eeuwige leven. "Deze wateren vlieten uit naar het voorste Galiléa en dalen af in het vlakke veld; daarna komen zij in de zee; in de zee gebracht zijnde, zo werden de wateren gezond." In welke noden Gods volk ook moge komen, de Heere zal hen verkwikken uit Zijn Woord met levende wateren. In de grootste smarten, in armoede, tegenheden, ziekten, zieleleed is de Heere hun een toevlucht. Hij doet hen zingen in de nachten. Er zijn zomertijden, waarin de hitte zou doen bezwijken, en wintertijden, die dreigen alles te doen bevriezen; tijden van hete vervolging van de vijand en van donkere verberging en verlating. Maar o, volk van God, de wateren zullen des zomers en des winters zijn. Dat gij op het Woord des Heeren zien mocht, opdat gij in de druk niet bezwijkt. De Trooster zal bij u blijven.

Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen,
Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.

Hij zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge.

EEN ENIG KONINKRIJK

En de Heere zal tot Koning over de ganse aarde zijn; te dien dage zal de Heere één zijn, en Zijn Naam één. Zacharia 14 :9

Werd in het achtste vers door de profeet gesproken van de bediening van de Heilige Geest, als van de levende wateren, die uit Jeruzalem vlieten; thans handelt Zacharia van de vrucht dier bediening. Die vrucht zal zijn de vestiging van het Koninkrijk van Christus over de gehele aarde.
Reeds in de moederbelofte werd het zaad der vrouw als de overwinnende Koning over satan en diens zaad aangekondigd. En geheel de profetie sprak van Hem als Sions Koning. Onder Israël werd Zijn Koninklijke bediening in het bijzonder geopenbaard in het schaduwachtig koningschap. In de profeten was Christus profeet; in de priester bediende Hij Zijn priesterambt, en in de koningen bekleedde Hij Zijn Koningschap. Het Koninklijk ambt kon onder Israël alleen ten bloei komen dan, als het erkende, dat Christus de ware Koning was. Het geroep des volks om een koning, met miskenning er van, dat God Koning was, mishaagde de Heere. Saul, die zich heer en meester waande, was slechts de afspiegeling van wat het blinde en dwaze volk begeerd had en God nam hem weg in verbolgenheid. Maar David was de man naar Gods hart. Hij wist zich knecht; symbool slechts; in zijn gehele koningschap wees hij heen naar Slons eeuwige Koning, Davids Zoon en Davids Heere.
Die Koning kwam. Een scheut uit de wortelen van hars afgehouwen tronk bracht vrucht voort. Met de komst van Christus in het vlees viel het schaduwachtig koninkrijk weg en het Koninkrijk der hemelen kwam. Johannes de Doper getuigde er van, toen de Koning Zelf verscheen was, in Matth. 3 :2: "Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen"; ja de Heere Jezus Zelf sprak dit woord (Matth. 4 :17) en Hij gaf Zijn twaalf discipelen bevel te prediken: "Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen." De schaduwen zouden

verdwijnen en het geestelijk en hemels Koninkrijk van Christus was nabij, zo dit met verbreken van de middelmuur des afscheidsels uit alle geslachten en volken en talen Zijn onderdanen maken zou.
Van dat Koninkrijk spreekt ook Zacharia. Het is het rijk der genade, waarvan Christus Koning is. Hij is de Gezalfde van de Vader. En gelijk de zalving in de dienst der schaduwen van profeten, priesters en koningen klaar voorstelde beide de verordinering en de bekwaammaking tot het ambt, alzo is ook Christus verordineerd en bekwaam gemaakt. Hij is van de Vader verordineerd, ook tot Koning. Van eeuwigheid is Hij gezalfd (Spreuken 8 :23). En krachtens die verordinering trad Hij als Koning op en vergaderde Hij van den beginne aan de Zijnen. Die zalving eiste echter van Hem de aanvaarding der menselijke natuur. In onze natuur moest Hij de strijd kampen en Zijn Koninkrijk bevestigen. En daarop zag de prediking, dat met Zijn komst het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.
Deze Koning trapte de volken in Zijn toorn en vertrad Zijn vijanden als druiven in de wijnpersbak. Hij, Wie alle macht gegeven is in de hemel en op aarde, Hij vertrad satans kop in die bange worsteling, waarin Hem de verzenen zijn vermorzeld. Niemand in hemel, noch op aarde, vermocht de uitverkorenen Gods uit satans klauwen te verlossen. Maar er is hulp besteld bij een Held, Die verlossen zal. Die Held is de Koning Sions. Hij verwon satan en wereld en zonde om hen vrij te maken, die Hij van onder de vloek der wet kocht met de volkomen voldoening van Zijn dierbaar bloed. Hij trad in de dood in, om teniet te doen die het geweld des doods had, namelijk de duivel. De laatste sterkte, die satan betrokken had, was de dood. En Sions grote Koning ging de dood in, om daarin satan geheel te verslaan. Niet als een martelaar, doch als de Koning, Die Zijn overwinning Zich bewust was, is de Heere Jezus de dood ingegaan. En Hij is triomferend verrezen. De helse wachters zijn gevlucht en werden als doden; het graf werd leeggeveegd door Hem, Die overwon. Hij voer ten hemel op, vol eer; de kerker werd Zijn buit. Alle geestelijke machten en boosheden zijn gevloden. Zij hebben nog een kleine tijd en zullen als verslagenen verwezen worden naar de poel, die brandt van vuur en sulfer. En niet alleen in de hemel, bekleed met de heerlijkheid, die Hij had eer de wereld was, maar ook reeds hier op aarde viert Christus Zijn triomf. Elke zondaar, die uit satans macht en overheersing wordt verlost, is bewijs er van, dat Christus Overwinnaar is. Elk, die als een verslagene zijn Rechter leert om genade bidden en als een geheel verlorene tot Christus vlucht om behoudenis, is een nieuw teken er van, dat de beloofde Koning rijdt op het witte paard Zijner overwinning, en dat Hij uitgaat, overwinnende en opdat Hij overwon. Het is door Zijn kracht alleen, dat Zijn volk voor Hem in het stof buigt en de zonde haat en verlaat en doodt de leden, die op de aarde zijn. Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Geheel ellendige, krachteloze zondaren zullen in Hem eeuwig triomferen.
O strijdend volk, zie uw Koning! Bij Hem is kracht en eeuwige verlossing. De vijand zal u in geen uiterste engten dringen. Welk geweld de vorst der duisternis met zijn helse legerscharen ook maakt, hoezeer de wereld haar vijandschap u ook bewijst in hoon en smaad en vervolging, en hoe smartelijk de macht der zonde in uw ziel u benauwt, al die vijanden zijn overwonnen door Hem, Die op Davids troon zit in eeuwigheid. Zie, o volk, van die vijanden af. Uw oog mocht op Christus zijn geslagen. Eén blik op Hem is genoeg om al uw haters verjaagd, verstrooid te doen vluchten.
Die Koning verlost en beschermt niet alleen, maar Hij regeert ook de Zijnen. En Zijn regering is in gerechtigheid. Der grootheid Zijner heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op de troon Davids en in Zijn Koninkrijk, om dat te bevestigen en dat te

sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De machtigen der aarde plegen geweld, doch deze Koning is een Koning des vredes. Sion wordt door recht verlost en de wetten van Koning Jezus hebben zo'n geur, dat elk, die onder Zijn regering gebracht wordt, er van getuigen moet: "Uw wet is al mijn vermaking", en begeert: "Ontdek mijn ogen, dat ik aanschouwe de wonderen Uwer wet." Ja deze Koning schenkt vrede en blijdschap. Hij bekleedt met gerechtigheid en heiligt Zijn onderdanen. De kerk van Christus is niet alleen Zijn bruid, maar ook Zijn Koninkrijk. Door Zijn Geest geregeerd, zal zij de heerschappij van het Woord des Konings erkennen en Hem eer geven, Die haar over alle vijanden doet triomferen. Zijn volk, hoewel vervolgd, !benauwd, beboet, beroofd, in gevangenissen geworpen. ter dood gebracht, is een triomferend volk. Als helden zullen zij het slijk der straten treden.

Die Koning nu zal over de ganse wereld regeren. "De Heere zal tot Koning over de ganse aarde zijn."

Onder de oude bedeling liet God de heidenen wandelen naar het goeddunken van hun hart. Maar tot Sions Koning sprak de Heere: "Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen Jacobs en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven ten licht der heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde." Zijn onderdanen liggen onder het zegel der verkiezing. En zó zeker is hun toebrenging, dat Hij hen alrede Zijn schapen noemt, niettegenstaande zij naar hun innerlijk zijn en leven nog bokken zijn. Hij was spelende voor het aangezicht van Zijn Vader met de mensenkinderen, en de gegevenen van de Vader zijn Zijn lichaam, met wie Hij één is van vóór de grondlegging van de wereld. Naar het eeuwig raadsbestek van de Vader zijn ook zij reeds kinderen Gods (Johannes 11), die nog verstrooid .zijn. Hun eenheid is gegrond daarin, dat zij in Christus zijn verkoren en in Hem zijn. Zwarten en bruinen en blanken zijn Zijne en Hij zal over hen regeren van zee tot zee, zo ver men volkeren telt, Van die eenheid in Christus spreekt ook Zacharia: "Te dien dage zal de Heere één zijn, en Zijn Naam één."

De Heere is één in Wezen. Hier echter heeft de profeet het oog op de openbaring van de eenheid van heerschappij. De Heere zal in allen één zijn; Jood en helden. Hij zal hen allen zijn een God van volkomen zaligheid; hen in gunst en genade aanschouwen en door eenzelfde weg leiden. "En Zijn Naam zal één zijn." De Naam is de benoeming van Zijn Wezen.

En nu zullen de volkeren één zijn in hun aanroepen en prijzen van de Naam des Heeren. Zij zullen door waarachtige bekering de namen hunner afgoden niet meer gedenken, doch in één dienst de Heere dienen, steunend op Zijn gerechtigheid. In Hem zullen zij zich zegenen, wandelend in geloof. Om hun éénheid bad Christus in Johannes 17 :11: "Opdat zij één zijn, gelijk wij. Toen Ik in de wereld was, bewaarde Ik ze in Uw Naam; die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde."

Gedurig spreekt Gods Woord van de eenheid der uitverkoren kerk. De Heere heeft ons door profeten, zowel als in Zijn omwandeling op aarde er op gewezen, dat Zijn kerk één Koninkrijk vormt. Eén van de stilte der nooit begonnen eeuwigheid; één in de koping met Christus' bloed; één in de bediening des Geestes; één in zielservaren; één in aanbidding van de Naam des Heeren. Het leven verenigt zich met de dood niet, maar wie geen vreemdeling van Gods genade is, mag iets van die eenheid kennen. Zij zijn uit God geboren. Of zij negers zijn of blanken, zij zijn één in hun verdoemelijke staat voor God, en één ook in de verlossing, die in Christus Jezus is. Zij zijn gevonden op het vlakke van het veld, vertreden in hun bloed en behouden alleen naar Gods eeuwig welbehagen.

Daarenboven is de oefening dier eenheid zé zeer een eigenschap van het geestelijk leven, dat de apostel het tot een onbedrieglijke eigenschap stelt, "dat zij de broeders liefhebben." O, kennen wij van die liefde iets? De liefde is anders dan hartstocht. Zo menigeen is met Orpa aan de grenzen teruggegaan en zo velen zullen nog terugkeren omdat de rechte liefde tot God en Zijn volk ontbreekt. De Heere mocht ons trekken met touwen der liefde. Hij binde ook Zijn volk nauwer samen. Dat het één volk zij in openbaring, gelijk het innerlijk één is. Moge de Heere nog eens samenbrengen wat nu gekloofd ligt op aarde. Zijn vertroostingen onthoude Hij Zijn strijdend volk niet.
O, dat zij met alle zonden en in alle benauwingen vluchten tot de Koning Sions. Bij Hem is verlossing. Hij zal de ziel Zijner tortelduif aan het wild gedierte van het veld niet overgeven. Want de verlossing hunner zielen is te kostelijk. Komt, volk en aanschouwt uw gezalfde Koning. Hij zal Zijn volk vrij maken en eens zal Hij hen van alle zonden verlossen. Dan zal de eenheid van het verloste volk volkomen zijn. Mocht daarop onze hoop staan. Maar Israël wordt verlost door de Heere met een eeuwige verlossing; gijlieden zult niet beschaamd noch tot schande worden tot in alle eeuwigheden! "En de Heere zal tot Koning over de ganse aarde zijn; te dien dage zal de Heere één zijn en Zijn Naam één."

DE VREEDZAME EN GERUSTE WONING VAN GODS KERK

Dit ganse land zal rondom als een vlak veld gemaakt worden, van Geba tot Rimmon toe, zuidwaarts van Jeruzalem; en zij zal verhoogd en bewoond worden in haar plaats; van de poort van Benjamin af, tot aan de plaats van de eerste poort, tot aan de Hoek-poort toe; en van de toren van Hananeël tot aan des konings wijnhakken toe. En zij zullen daarin wonen, en er zal geen verbanning meer zijn; want Jeruzalem zal zeker wonen. Zacharia 14 :10, 11

Deze woorden zijn door sommige uitleggers zo verstaan, alsof zij voorspelden de terugkeer der Joden naar en de herbouw van Jeruzalem.
Op zichzelf heeft die verklaring bij ons geen bezwaar. Wij willen niet de mogelijkheid ontkennen van der Joden wederkeer naar het land Kanaän, noch hun bekering tot God. De volheid der heidenen zal ingaan en gans Israël zal zalig worden. De Heere zal Zijn uitverkorenen toebrengen uit Joden- en heidendom. Der Joden terugkeer naar het heilige land is echter een zaak van ondergeschikte betekenis. Niemand denke ooit aan een wederopbouw van de stad des groten Konings met de betekenis, die deze had onder het Oude Testament. De dienst der schaduwen keert nimmer weder. Het voorhangsel is gescheurd van boven tot beneden, toen het offer gebracht is, dat aan Gods gerechtigheid heeft voldaan en waarop al de offeranden van het Oude Verbond gewezen hebben. De schaduwen zijn vervuld en de bekering der Joden betekent dan ook geenszins een wederopleven van het volk van het Oude Verbond. Integendeel. Hun bekering tot God zal hen losmaken van hun wettisch leven en hen met de uitverkorenen uit de heidenen één volk, doen zijn. "Waarin niet is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, Barbaar en Scyth, dienstknecht en vrije; maar Christus is alles en in. allen" (Colossensen 3).
Zacharia's woord heeft meer dan uiterlijke betekenis. Jeruzalem is een zinnebeeld van de kerk van het Nieuwe Testament en de beschrijving dier stad als een vreedzame en geritste woning is dan ook een profetie van de geestelijke rust en van de bovennatuurlijke vrede, die Gods volk onder de nieuwe bedeling bereid is.
Meermalen wordt van de kerk Gods gesproken als van Jeruzalem. Wij verwijzen alleen naar Hebr, 12 :22: "Maar gij zijt gekomen tot de berg Sion en de stad des levenden Gods,

tot het hemelse Jeruzalem en de vele duizenden der engelen." Het hemelse Jeruzalem is de kerk van het Nieuwe Testament. In Openbaring 21 spreekt Gods Woord van Jeruzalem als van de kerk Gods voor de troon: "En Hij voerde mij weg in de geest op een grote en hoge berg, en hij toonde mij de grote stad, het heilige Jeruzalem, nederdalende uit de hemel van God." Het lijdt dus geen twijfel, of door Jeruzalem hebben wij te verstaan de kerk Gods, uit alle volken samen-vergaderd. De profeet voorzegt haar rust en vrede. Dit is de zin van de woorden.

"Dit ganse land zal rondom als een vlak veld gemaakt worden."

Juda was een land van heuvelen en bergen. De Heere echter zal alle bergen vlak maken. "Alle dalen zullen verhoogd worden en alle bergen en heuvelen zullen vernederd worden; en wat krom is, dat zal recht, en wat hobbelachtig is, dat zal tot een vallei gemaakt worden." De Heere zal de bergen en heuvelen van schuld en zonden wegnemen. Het bloed van stieren en bokken kan aan Gods gerechtigheid niet voldoen. In de offeranden des Ouden Verbonds lag geen betaling der zonden; zij alle vermochten niet één kwadrantpenning af te doen van de schuld der uitverkorenen. Alleen het bloed van het Lam Gods neemt de zonden van de wereld weg. Christus heeft geroepen: "Het is volbracht." En Hij is gerechtvaardigd in de Geest toen Hem God uit de doden heeft opgewekt. In Hem alleen zijn de heuvelen en bergen weggenomen en tot een vlak veld gemaakt. Een volkomen voldoening is gebracht. De wet is van haar vloek ontwapend. En de toepassing van het offer, door Christus Zelf gebracht, maakt het ganse land tot een vlak veld. De zonden des volks zijn geworpen in de diepten der zee.

O, dat Gods bedroefde volk om der zonde wil, dat alle schuldigen en ellendigen op het Lam Gods mochten zien en tot Zijn bloed door het geloof mochten vluchten. Buiten Hem is alles ongenoegzaam om ons van onze zonden te verlossen en van het oordeel Gods vrij te maken. Tranen noch gebeden, noch verlaten van de wegen der zonde bieden grond van zaligheid. Wij moeten een Borg voor onze ziel leren kennen door het geloof. Wie met minder dan Christus de reis naar de eeuwigheid wagen durft, zal gewis bedrogen uitkomen. De Heere mocht ons ontdekken en van onze gronden afstoten, indien wij betrouwen op enige zandgrond, hoe schoon die ook lijkt. Wij moeten deel aan Christus verkrijgen. Buiten Die zal het land geen vlak veld worden. Maar door Hem zijn alle bergen weggenomen en alle dalen gevuld. "Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, en al waren zij als karmozijn, zij zullen worden als witte wol." Geen schuld is te groot; geen zonden zijn te veel. Doemwaardige zondaren worden vrijgemaakt van het eeuwig oordeel. "Zo is er dan geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest." Zowel de schuld der uitverkorenen is voldaan, als de zonden weggenomen. Christus stelt Zijn gemeente de Vader voor als een reine maagd, zonder vlek of rimpel. Hoe zou God ooit gemeenschap hebben met Zijn volk, indien de zonde dat volk nog aankleefde? In zichzelf aangemerkt blijven Gods kinderen een hoop arme zondaren; over hun inwonend verderf hebben zij te klagen tot hun laatste ademsnik. Maar in Christus zijn zij geheel volmaakt en rein van zonden. Zelfs de kleinste heuvel is weggevaagd. Het ganse land is een vlak veld geworden. De Heere rijdt door de vlakke velden om Zijn volk te ontmoeten. Zo wij maar een weinig geloof op Christus mochten oefenen, wij zouden de hoogste bergen zien versmelten als sneeuw voor de zon.

Ook de bergen van vijanden worden in Christus een vlak veld. Hij heeft overwonnen. Satans kop is vertreden, de machten zijn uitgetogen en in Hem zijn Gods kinderen meer dan overwinnaars. Toen ten tijde van Hiskia Jeruzalem omringd was van Assyriërs, die het gehele land hadden bezet, zodat het uitzicht uit de stad was weggenomen, beloofde de

Heere door Jesaja het zijn benarde volk: "Uw ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid; zij zullen een vergelegen land zien." God vaagde de vijanden weg. Zij benamen het gezicht des volks niet meer. En waar Sions eeuwige Koning in Zijn schoonheid triomfeert, daar heeft Hij het land gezuiverd van vijanden en het vlak gemaakt.

O, zie het vergelegen land. Het heil is Gods kerk beschoren. Op aarde is de strijdende kerk. Zij zal strijden zo lang zij op aarde toeft. Maar hoe machtig de vijanden ook zijn, zij vermogen niets. Door de verlichting van de Heilige Geest zien de strijdende Sionieten over alle vijanden heen. Zij zien in het verre land van Christus' overwinning; ja zij blikken hier op aarde reeds in het land der eeuwige heerlijkheid en strijden in de hoop der zaligheid, welke hun bereid is van de grondlegging van de wereld. Voor het oprecht geloof bestaan geen bergen meer. Vervolgingen noch gevangenissen kunnen deren; ja in de dood zijn zij overwinnaars geworden door Hem, Die hen heeft liefgehad.

En zo volkomen is de vlakte, die Christus geeft, dat zij rondom Jeruzalem is; van Noord tot Zuid en van Oost tot West. "Van Geba tot Rimmon toe, zuidwaarts van Jeruzalem; en zij zal bewoond worden van haar plaats; van de poort van Benjamin af tot aan de plaats van de eerste poort, tot aan de hoekpoort toe; en van de toren van Hananeël tot aan des konings wijnbakken toe."

Geba of Gibea was de uiterste Noordelijke landpale van Juda; terwijl Rimmon de Zuidgrens vormde. Met juistheid zijn alle poorten, hier genoemd, niet aan te geven. De poort van Benjamin lag in het Noord-Oosten; de hoekpoort in het Noord-Westen; Hananeël waarschijnlijk in het Zuiden; des koning wijnbakken in het Noorden van Jeruzalem.

Geheel de stad werd door de genoemde poorten begrensd; geheel het land van Juda begrepen in de streek van Geba tot Rimmon toe. De verlossing des Heeren zal dus een volkomene, en haar rust zal heerlijk zijn. "En uw poorten zullen steeds open staan; zij zullen des daags, noch des nachts toegesloten worden; opdat men tot u inbrenge het heir der heidenen, en hun koningen tot u geleid worden."

Zo zal de kerk, door Christus' bloed gekocht, van inwoners deunen. Het geestelijk Jeruzalem zal niet ledig staan. "Het zal verhoogd en bewoond worden in haar plaats. En zij zullen daarin wonen, en er zal geen verbanning meer zijn; want Jeruzalem zal zeker wonen." De uiterste hoeken, de poorten, zijn genoemd om te leren, dat geheel de stad zal herbouwd en bewoond worden.

Uit de schrikkelijke verwoestingen zal de stad herbouwd worden. Er zijn tijden, waarin het schijnt, dat Gods kerk in de wereld zal ten onder gaan. De machten van ongeloof en bijgeloof hebben onder Gods toelating somwijlen zo'n overweldigende kracht, dat van Gods kerk weinig meer te aanschouwen is. Maar de Heere zal Zijn volk behouden. Geen klauw zal achterblijven. Het geestelijk Jeruzalem is in de hand des Heeren. Hij waakt er over. Hij is met haar tot de voleinding van de wereld. De poorten der hel zullen Zijn gemeente niet overweldigen. Ook in de bange tijden, die wij beleven, in de dagen van diep verval, waarin wij verkeren, mochten wij de kerk in de hand des Heeren betrouwen., Hij zal de Zijnen trekken uit de diepten der zee en het zal zijn één kudde en één Herder. Och, of de Heere Zijn Heilige Geest in het midden van Zijn volk stelde! Och, of Sion weeën kreeg en haar zonen en dochteren voortbracht!

En eindelijk, Jeruzalem zal een veilige woonplaats zijn. “Jeruzalem zal zeker wonen." Geen gevaar zal haar bedreigen; geen vrees zal haar beroeren. Niemand zal de heilige plaats verschrikken. Geen Babyloniër zal meer verbannen. Hier betuigt het Woord des Heeren klaar de geestelijke rust en veiligheid, die Gods volk door het geloof in Christus

heeft. Uiterlijk wordt Gods kerk bestreden, maar innerlijk verkrijgt zij de rust in Christus en woont zij zeker. De Heere zal nooit verlaten het werk Zijner handen. Hij zal het bevestigen tot op de dag van Jezus Christus. Gods dierbare beloften mochten ons sterken in de bangste strijd. Valt de vijand op uw zielen aan, betwist het ongeloof menigmaal Gods werk, in u verheerlijkt, schijnt het dikwijls of uw einde nog omkomen wezen zal. O volk, weet toch, dat de Heere Zijn werk in het leven behouden zal in het midden der dagen. Zoek toch de rust uwer ziel in Christus; betrouw u onder de schaduw Zijner vleugelen. En gij zult zeker wonen. Welke rampen u ook treffen mogen: *Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen. Hij zal u dekken met Zijn vlerken en onder Zijn vleugelen zult gij betrouwen. Zijn waarheid is een rondas en beukelaar.*
Eens zal Jeruzalem vol zijn. De laatste van de uitverkorenen zal worden toegebracht. En de heilige stad zal in volmaakte heerlijkheid zijn. Geen inwoner zal meer zeggen: Ik ben ziek! en het volk, dat daarin woont, zal vergeving der ongerechtigheid hebben. Christus zal niet éér rusten vóór Hij Zijn kerk in eeuwige heerlijkheid zal hebben doen ingaan. Dit is de ware troost voor Gods strijdende kerk op aarde. Uw ziel bezwijke niet, volk. Nog een weinig, en gij zult de strijd volstreden hebben en de kroon verkrijgen, die onverderfelijk is. En gij zult eeuwig bij de Heere zijn en wonen in die stad, waar Christus u plaats bereid heeft. En dat om Hem, Die op de troon zit, en het Lam volmaakt te geven de lof en de aanbidding en de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.

VAN DE VIJAND VERWOESTING

En dit zal de plaag zijn, waarmede de Heere al de volken plagen zal, die tegen Jeruzalem krijg gevoerd zullen hebben; Hij zal eens iegelijks vlees, daar hij op zijn voeten staat, doen uitteren; en eens iegelijks ogen zullen uitteren in hun holen; en eens iegelijks tong zal in hun mond uitteren. Ook zal het te dien dage geschieden, dat er een groot gedruis van de Heere onder hen zal wezen, zodat zij een ieder zijns naasten hand zullen aangrijpen, en eens ieders hand zal tegen de hand zijns naasten opgaan.
Zacharia 14 :12, 18

De vijand, die Gods kerk bestrijdt, is slechts middel in des Heeren hand om Zijn volk te drijven tot de rechte plaats, haar ten nutte. De Egyptenaren verdrukten Israël en sloegen de hand aan het bestaan des volks, om de tijd van de bevrijding van Jacobs zaad te doen rijpen. De Babyloniërs verwoestten stad en tempel en voerden Abrahams nakroost in ballingschap, echter slechts als middel om het volk te tuchtigen en van de ondergang in de zonde, waarin het zichzelf geworpen had, te benijden. En de Heere maakte cr de Chaldeeën een verwijt van, dat dezen plannen ten kwade voor Zijn volk hadden gesmeed. Toen de dag der verlossing, van God bepaald, aanbrak, keerde de Heere het machtige Babel om en riep God Kores als Zijn knecht om Zijn volk te behouden.
Zacharia voorzegt de algehele verwoesting der vijanden, die tegen Jeruzalem krijg gevoerd zullen hebben. Door Jeruzalem hebben wij Gods kerk te verstaan. Gelijk de Heere Jeruzalem verkoren had tot Zijn woning, alzo heeft Hij Zijn volk verkoren vóór de grondlegging van de wereld. De diepe oorzaak van de behoud van Gods volk ligt in de soevereine verkiezing Gods. Dat volk wordt zalig, niet omdat het zelf wil, maar omdat God het wil. Van nature zijn ook Gods kinderen vijanden van God en Christus. Niemand wil zalig worden, zo hij van nature leeft, zo God het wil. Onze hoogmoed, eigengerechtigheid en vijandschap beletten ons tot Christus te komen, om uit genade

gezaligd te worden. Maar God heeft naar Zijn eeuwig welbehagen Zijn volk tot de zaligheid bestemd en daarom zullen zij zalig worden. Hunnerzijds kwam voor God niets in aanmerking. Hun-verkiezing van God was niet om voorgezien geloof en goede werken. De Heere heeft Zijn volk verkoren uit eeuwige soevereiniteit. Als de kinderen noch iets goeds, noch iets kwaads gedaan hadden, zegt Paulus, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleve. En om niet meer plaatsen uit de Schrift bij te brengen, de Heere Jezus dankte Zijn Vader daarvoor, dat Hij het voor de wijzen en verstandigen verborgen heeft en Zijn kinderkens geopenbaard. "Ja Vader, alzo is geweest het welbehagen voor U."
Dat welbehagen is de vaste rots, waarop Jeruzalem gegrondvest is. Het zal door de hand van Christus gelukkig voortgaan. Al woedt de ganse macht der hel, al brult de wereld van vijandschap, al staat de uitverkorene in blakende vijandschap tegen God en al roept hij in al zijn daden: "Wijk van ons, aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust", des Heeren raad zal bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen. God trekt Zijn volk met de koorden Zijner goedertierenheid en behoudt het van het verderf in Christus Jezus.
Hij woont te Jeruzalem. Zijn uitverkoren kerk is Zijn woning. Daar verheerlijkt Hij Zijn genade en barmhartigheid; daar is Sion, door recht verlost. Geen leerstuk der Schrift staat aan feller bestrijding van de dwaze, blinde mens bloot, dan het leerstuk der soevereiniteit Gods; maar anderzijds is er geen zaak, waarin Gods volk zich meer verliezen mag dan in het welbehagen Gods. De kerk zingt er van: "Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen."
Daarenboven ligt in deze verordinering Gods de veilige staat van Jeruzalem. Geen vijand zal er tegen bestaan. De Heere heeft Zijn volk in Zijn handpalmen gegraveerd. Jeruzalems muren zijn steeds voor Hem. Zijn oog gaat over steen na steen. Er zal aan de volvoering van Zijn welbehagen niets ontbreken. Mijn raad zal bestaan, zegt de Heere, en Ik zal al Mijn welbehagen doen. Geen vijand zal het kunnen verhinderen, dat de uitverkorenen zalig worden.
O, mochten toch Gods kinderen in hun bange strijd zich meer in de hand des Heeren geven. Hij zal u niet begeven, noch verlaten. Hij is de Alfa en Omega. Het goede werk, dat Hij in u begonnen is, zal Hij voleindigen tot op de dag van Jezus Christus. Uw bestreden ziel worde er door gesterkt en vertroost. De vijand zal u niet altoos benauwen. Hoe groot zijn macht tegen u ook wem moge:

God zal zijns vijands kop verslaan,
Die haar'ge schedel vellen.

Zacharia boodschapt het aan des Heeren kerk van alle eeuwen, dat de Heere de vijand van Zijn Sion zal verdoen. Deze zal de strijd volhouden zo lang hij immer kan. Hij gaat om als een briesende leeuw. Ware het mogelijk, hij zou de uitverkorenen verleiden. Met vleselijke wapenen strijdt hij; met gevangenissen dreigt hij. De wereldlijke wetten dienen hem om Gods volk te benauwen onder schijn van recht. O, die tijden kunnen zo bang worden. Valse leer dient hem als had hij de waarheid aan zijn zijde. Verleiding en begeerlijkheden zijn zijne instrumenten. Maar God zal hem plagen en verdoen.

"En dat zal de plaag zijn, waarmede de Heere al de volken plagen zal, die tegen Jeruzalem krijg gevoerd zullen hebben: Hij zal eens iegelijke vlees, daar hij op zijn voeten staat, doen uitteren."
God heeft geen legers nodig om de vijand te verslaan. Als Hij hem plagen gaat en Zijn gramschap op hem doet neerkomen, zal hij ras verteren. Hij zal versmelten als sneeuw

voor de zon. Gelijk een teringlijder wegkwijnt en van maand tot maand diens krachten slinken, zo zal de Heere de vijanden doen wegteren, daar zij op hun voeten staan. Zij zullen wandelende geraamten worden. Hun vlees, dat zij gevoed hebben met het deel van Gods kinderen, zal wegslinken. Het oordeel komt over hun koninkrijken en staten. Zij mogen denken met hun macht en met de veelheid van het volk, dat hen aanhangt, een vaste staat te vormen; zij mogen zich sterk op hun benen wanen; de Heere zal een tering zenden en hun rijk en heerschappij zal teniet worden. Het ene wereldrijk na het andere is gevallen; en de vele koninkrijken van onze tijd, die Gods werk voor niet achten, zullen eveneens uitteren. Het oordeel komt. Reeds in dit leven zal het openbaar worden. God zal de wijsheid van Theman doen vergaan. Waar is de wijze?

Dat ligt in de woorden: "En eens iegelijks ogen zullen uitteren in hun holen." Met hun ogen hoopten zij de ondergang der kerk te zullen zien, maar zij zullen hun eigen verderf aanschouwen. Is het niet alsof God ons door het beeld van de vermagerde teringlijder, wiens oogholten zo groot geworden zijn, dat zijn ogen in zijn hoofd wegzinken, de dwaasheid der volkeren met hun machtige en wereldwijze regeringen als met de vinger wijst?

En hun hovaardige tong zal in hun mond uitteren. Zij hebben er Gods volk mede gesmaad en gehoond. Maar die smadende en stekende tong zal uitteren in hun mond. Hun smarten zullen ondragelijk zijn in de dag, als de Heere het recht van Zijn bedrukten wreken zal. In één woord, het oordeel over de goddelozen zal vreselijk zijn.

O, gij groten der aarde, valt in voor God. Gij geweldhebbers, die op het geschrei van Gods kinderen niet acht, dekt u niet met schone maar holle leuzen van rechtvaardigheid en waarheid! God zal die vijgenbladeren eens afrukken. Hij hoort het gekerm van Zijn gunstgenoten. Eens zullen de oprechten over hun onderdrukkers heersen. "Opdat gij het vlees der koningen en het vlees der oversten over duizend, en het vlees der sterken en het vlees der paarden en dergenen, die daarop zitten."

En verder allen, die leeft zo gij geboren zijt, merkt toch, dat de Heere een scheiding maken zal tussen de rechtvaardigen en de goddelozen. In dit leven reeds zijn de vergeldingen der zonde, die ons doen uitteren. Voorwaar, het weinige van de rechtvaardige is beter dan de overvloed der goddelozen. Hete tranen werden hier geschreid; het vlees verteert reeds in dit leven; de zingende en pochende tong wordt reeds hier tot zwijgen gebracht. Hoe menigeen moest het in deze drukkende tijden ervaren. De vreugd van de wereld duurt kort. Opene de Heere onze ogen er voor, opdat wij de wereld en haar vreugd de rug mogen toekeren. Want nog erger staat te wachten.

Eens komt de dag des oordeels. Straks valt de slag, die voor de eeuwigheid beslist. Het is de mens gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel. En zo wij sterven gelijk wij geboren zijn, wacht ons de plaats, waar woning zijn zal en knelling der tanden. De rijke man sloeg zijn ogen op, zijnde in de eeuwige pijn. *En hij riep en zei: Vader Abraham, ontferm u mijner en zend Lazarus, dat hij het uiterste zijns vingers in het water dope en verkoele mijn tong; want ik lijd smarten in deze vlam. Maar Abraham zeide: Kind, gedenk, dat gij uw goed ontvangen hebt in uw leven*.

O, mijn medereizigers naar de eeuwigheid, bewege de schrik des Heeren u tot het geloof. Wij zijn nog in de welaangename tijd, nog in de dag der zaligheid. U mocht u voor God leren buigen in het stof, eer het besluit bare, want als kaf gaat de dag voorbij. Dan zullen vlees en ogen en tong uitteren; dan, als de dag der eeuwige verlossing voor Gods volk wezen zal.

"Ook zal het te dien dage geschieden, dat er een groot gedruis van de Heere onder hen zal wezen, zodat zij een ieder zijns naasten hand zullen aangrijpen en eens ieders hand zal

tegen de hand zijns naasten opgaan" Zo zullen de vijanden elkaar verwoesten. De Heere zal een groot gedruis verwekken; een ontstentenis, verwarring en verschrikking. Dat heeft Hij reeds door Mozes beloofd. Deut. 7: "En Hij zal ze verschrikken met grote verschrikking, totdat zij verdelgd worden. Zij zullen op elkaar aanvallen; een ieder zal zijns naasten hand aangrijpen om tegen hem te strijden."
Zo'n verwarring werkte de Heere onder de Midianieten toen Gideon met zijn driehonderd mannen op hen aanviel. Toen zette de Heere het zwaard van de enen tegen de anderen, en dat in het ganse leger. Ook beloofde de Heere door Jesaja (19 :2): "Ik zal de Egyptenaren verwarren, dat zij zullen strijden een iegelijk tegen zijn broeder en een iegelijk tegen zijn naaste, stad tegen stad en koninkrijk tegen koninkrijk." Dan zal geen staatkundige wijsheid, waardoor de koninkrijken verbonden zijn, meer baten; dan geen toren van Babel de verwarring kunnen voorkomen. Men moge in de Volkenbond al roepen: *Vrede, vrede*! maar er is geen vrede. Wat verwachting zullen wij hebben, zo lang Gods geboden met voeten getreden worden? Zal de dag nabij zijn, dat er een gedruis van de Heere onder hen wezen zal en zij elkaar bij de hand grijpen zullen? Zullen die volkeren botsen tegen elkaar en een oorlog ontbranden, groter dan ooit tevoren? O, hoe bang zijn onze dagen! Hoe donker is de toekomst, omdat er geen buigen onder God is, noch een vragen naar Zijn rechten. Moge de Heere ons diep gezonken volk tot Hem doen wederkeren, eer die dag der verwarring en het groot gedruis des Heeren komt.
Maar zo het komt, zal de Heere een beschutting zijn over al wat heerlijk is. Hij zal Zijn volk niet verlaten. Dat is de belofte voor het bestreden, maar door de Heere beveiligde Jeruzalem. De Heere zal twisten met haar twisters en strijden met haar bestrijders. "Zij zullen beschaamd en te schande worden, die mijn ziel zoeken; laat ze achterwaarts gedreven en schaamrood worden, die kwaad tegen mij bedenken.... *Zo zal mijn tong vermelden Uw gerechtigheid en Uw lof de ganse dag."*

BANGE TIJDEN

En ook zal Juda te Jeruzalem strijden; en het vermogen aller heidenen rondom zal verzameld worden, goud en zilver, en klederen in grote menigte. Alzo zal ook de plaag der paarden, der muilen, der kenvelen, en der ezelen, en aller beesten zijn, die in diezelve heirlegers geweest zullen zijn, gelijk geen plaag geweest is. Zacharia 14 :14, 15

De Heere is ontwaakt uit Zijn heilige woning en voert de strijd tegen de vijanden Zijner kerk. Hij heeft hen tegen elkaar verbitterd, zodat zij elkaar vernietigen. Zo geschiedde met de heidenen, die Sion gram waren, en zo ook had plaats in de verbitterde strijd der Joden Hebben de heidenen Gods volk gehaat, als vreemdelingen van de verbonden dor belofte, het nageslacht van Jacob verzonk in de wet en betoonde zich niet minder vijand te zijn van vrije genade. Die bittere vijandschap deed de Joden Christus openlijk verwerpen. "Weg met Deze!" riepen zij. "Kruis Hem! kruis Hem!" Ja, zij maakten het gruwelijk boven de heidenen en bereidden zichzelf het oordeel der verwoesting. De vreselijke omkeer van Jeruzalem door de Romeinen, die niet één steen op de andere gelaten hebben, was Gods rechtvaardig oordeel over het de Messias verwerpend Jodendom. En in die verwoesting hebben de Joden elkaar verteerd. Juda heeft te Jeruzalem gestreden en is met Jeruzalem ondergegaan. Of gelijk de Engelsen lezen: *Juda heeft gestreden tegen Jeruzalem.*
Volk is tegen volk opgezet. Terwijl de Romeinen de stad van alle zijden insloten en uithongerden en de muren reeds voor hun geweld bezweken; terwijl honger en pestilentie

onder de Joden dagelijks bij honderden wegmaaiden, bestreed de ene groep Joden de andere met de felste verbittering. Zo ooit, dan is in de verwoesting van Jeruzalem het vreselijk oordeel Gods over een Hem verwerpend volk duidelijk zichtbaar. Gods hand verbitterde de één tegen de ander en deed het zwaard van de enen zijn tegen zijn stamgenoten. En dat alles geschiedde tot verlossing van des Heeren kerk uit de banden, waarin zij gebonden was.
God neemt het eens op voor Zijn volk tegen de vijanden. Ze mogen soms de vlaggen uitsteken van blijdschap over hun overwinning, hun vreugde duurt slechts kort en hun blijdschap zal in droefheid veranderd worden. O, als Gods kinderen door de wereld en de naamchristen worden benauwd, vervolgd, gehoond, dan moge dit hun sterkte zijn, zal Hij het voor Zijn volk opnemen. Met lijdzaamheid mogen zij des Heeren komst verwachten. Hij zal gewis opstaan en Zich ontfermen over degenen, die Hem vrezen. Zouden die vijanden om hun ongerechtigheid vrijgaan? "Stort de volken neder in toorn, o God! Gij hebt mijn omzwervingen geteld; leg mijn tranen in Uw fles; zijn ze niet in Uw register? Dan zullen mijn vijanden achterwaarts keren, ten dage als ik roepen zal; dit weet ik, dat God met mij is." Hoe smartelijk de verdrukkingen in het vlees en de vijandschap van de wereld soms in eigen huis ook wezen mogen, hoe bitter het naamchristendom zich mede mogen stellen tegen Gods lieve volk, de Heere zal al die druk en vijandschap eens ten goede keren van de Zijnen. Dat is de grote belofte, die Zacharia het volk te boodschappen heeft in de Naam des Heeren. Lees slechts:

"*En het vermogen aller heidenen rondom zal verzameld worden; goud en zilver en klederen in grote menigte."*
De rijkdommen van de wereld hebben de heidenen vergaderd. Het vermogen der overwonnen volkeren was in hun hand gevallen. Ontelbaar waren hun wereldse schatten; en dat zijn ze nog; goud en zilver en klederen in menigte. Gods volk telt niet vele rijken en edelen. Die zijn onder des Heeren gekenden niet. Hun is een beter goed gegeven, dat de roest en de mot niet verderft en dat geen dief stelen zal. Ja hun is bereid de stad, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is. De Heere wil Zijn volk spenen aan het goud en zilver en de kostelijke klederen, waarin de wereld haar voldoening zoekt. De ogen van Gods kinderen mochten voor deze leiding des Heeren wel gedurig open zijn, opdat zij de werelddienaren niet benijden. Het goed van deze wereld is onzeker en dikwijls ras verloren. Hoeveel hebben in deze dagen, waarin Gods gerichten op de aarde zijn, met smart hun met kommer vergaderd vermogen zien wegvloeien; hoeveel zijn tot diepe vernedering gebracht, die weleer liepen met stijve hals en uit de hoogte op Gods arme volk neerzagen. De wereld is bij al haar goud en zilver arm. Zij mist de ware voldoening.
Die geeft de Heere Zijn volk. Hij is hun God. Zijn genade verrijkt en Zijn liefde vertroost in de bitterste smarten zelfs. Het kleinste bewijs der liefde en ontferming Gods doet dan ook des Heeren volk de wereld met het hare verachten. Egypte had voor Mozes geen waarde meer, toen het kwam te staan tegenover de versmaadheid van Christus en de vergelding des loons. Er zijn bijzonder tijden, waarin de Heere zijn volk in het bijzonder leert het hart op het geestelijk goed te zetten, en daarvan overreed te zijn, dat de Heere het de Zijnen aan niets zal doen ontbreken. Ja, Hij zal Zijn volk het vermogen der heidenen doen erven. Daartoe worden goud en zilver en kostelijke kleren in menigte verzameld.
Toen Israël uit Egypte geleid werd, eiste het volk naar het woord van Mozes zilveren vaten en gouden vaten en klederen. En zij beroofden de Egyptenaren. En toen Sanheribs leger voor Jeruzalem vernietigd werd, werd de roof van een overvloedige buit uitgedeeld.

Die was voor het volk, dat God uit zijn benauwdheid verloste. En zo profeteert Zacharia, dat het vermogen des zondaars voor de rechtvaardigen ia weggelegd. Het goud en het zilver en de kostelijke klederen worden, op 's Heeren tijd verzameld ten dienste van Zijn volk. Daarvan zijn de meest treffende bewijzen tot op deze dag, en zij zullen er blijven, omdat de Heere Zijn oog van Zijn volk niet afwenden zal. Als de nood het eist, zal God de vermogens der geweldigen beschikbaar stellen voor Zijn arm en ellendig volk. Zowel als het geestelijk goed voor hun ziel, ontvangen Gods gunstgenoten het tijdelijk goed uit de hand des Heeren. Ook hun tijdelijke verzorging is vastgemaakt in het verbond der genade, dat de beloften bevat voor dit en het toekomende leven.

Donkere dagen staan voor de deur. Wij hebben Gods heilige wraak over de zonde en bijzonder over de verharding onder de oordelen wel te wezen. In plaats dat de volkeren bukken in de verarming, die gekomen is, zoeken zij met allerlei machtsmiddelen hun weelderig leven te bestendigen. Zo leeft ook ons Nederlandse volk in een schijnrijkdom, waarvan te duchten is, dat deze welhaast in de aller-diepste ellende eindigen zal. Of zou de Heere het niet zien, wat op onze vaderlandse erve geschiedt? Zou de Heere geen wraak doen over de moedwillige afslachting van varkens en vee, en over de plaats gehad hebbende vernietiging van menselijk voedsel? Reeds is een steeds dieper zinken in armoede zichtbaar en wordt in vele huizen gebrek geleden. Wat zal het worden als straks de naakte werkelijkheid openbaar komt en de Heere blazen zal in de maatregelen, tegen Zijn slaande hand genomen door een verhard volk? O, wat zal het dan zijn? Overheid en onderdaan roepen het oordeel Gods in, en wij vrezen, dat het nabij komt. Hoe schrikkelijk dan voor ieder, die geen toevlucht tot de Heere heeft.

En hoe bange tijden dreigen er voor Gods volk. De wanhoop grijpt duizenden mensen aan. In hun hart is slechts een noodkreet: "Zo kan het niet langer." Het huidige bewind stelde teleur en doet hen vragen om verandering. Helaas! het beweegt hen niet aan God te gedenken en tot Zijn Woord weder te keren. Zal ook welhaast in ons land de macht gegeven worden aan hen, die, gelijk in Duitsland, de staat eren als hun God en 'de kerk vernederen en haar rechten krenken? Zal dat het einde zijn van al het wroeten van een hol en ledig christendom, dat weigerde Gods gebod tot richtsnoer van ons Nederlandse volk te stellen?

Och, of de Heere de ogen van Zijn volk opende. Zijn niet de wijze maagden met de dwaze in slaap gevallen? Is het niet alsof Gods kerk haar eigen belang niet meer telt? Het is Sion, niemand vraagt naar haar. Gescheurd, verdeeld, veracht, ligt des Heeren kerk daar als een opengebroken stad. Och, of toch het volk bijeen kwam, dat geen vreemdeling van Gods genade is. Of Juda en Jeruzalem werden bijeenvergaderd in stee van elkaar te bestrijden. Is er een tijd geweest, waarin Gods kinderen elkaar zullen nodig hebben als deze tijd? En zo dezen elkaar mochten zoeken, voorwaar, de scheuren zouden worden geheeld, die nu de kracht breken van hen, die nog worstelen om het behoud van een volk, dat eens met God in een verbond stond, dat het trouweloos gebroken heeft. Daarom is Nederlands volk ten prooi geworden van Rome en van de macht van on- en waangeloof. O, zoekt toch elkaar; zoekt elkaar, terwijl het nog tijd is. Eer de verwoesting komt, veroorzaakt door het twisten met de Allerhoogste.

En zo Gods weg anders is, gelijk wij Hem duizendvoudig redenen gaven inden te handelen, zo overheid en onderdaan voorttreden op hun Godverlatende weg, als dan de omwenteling komt, die te vrezen is, voor Zijn kerk heeft de Heere de overwinning beschoren. Hij heeft het haar toegeroepen: "Zijt getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens." Hij belooft het door Zacharia:

"Alzo zal ook de plaag der paarden, der muildieren, der kemelen en der ezelen en aller beesten zijn, die in dezelve heirlegers geweest zijn zullen, gelijk geen plaag geweest is."
Geweldige heirlegers zijn tegen Gods volk opgetrokken. Paarden, zeer gevreesd in de oude oorlog, en muilen en kemels en ezelen stonden de vijand ten dienste. En al wat groot en machtig is, is nog in dienst der wereld. Land en water, ja de lucht is bewapend om de strijd aan te binden. De godverzakende machten, legers van zichzelf noemende godlozen dingen naar de wereldheerschappij. Of ge het oog wendt over ons werelddeel of over Azië, nergens bemerkt u een volk, dat het waagt voor Gods eer en zaak zich te gorden. Is het niet of de paarden alrede aangespannen zijn en gij hun gesnuif van verre hoort, om.... ja om in verwoede krijg, als in vorige dagen niet is gekend, alle grondslagen van recht en gerechtigheid omver te stoten en God uit te bannen?
Bang, o zo bang is de toekomst. Ellende op ellende dreigt. Gods volk moet van de wereld af. Dat is de leus, feller dan weleer aangeheven.
Maar Die in de hemel woont zal lachen. Hij leidt Zijn volk door bange wereldweeën heen, de heerlijkheid met Christus tegemoet. Hij zal die geweldige oorlogskrachten plagen met een plaag, gelijk tevoren niet geweest is. O, verzaakt Gods Woord niet!
Jongens, meisjes, houdt u aan Gods getuigenis. Vaders, moeders, bant toch uit uw woningen wat de kracht van Gods Woord ondermijnt. De Heere mocht ons bewaren en Hem doen zoeken terwijl Hij te vinden is. De triomfen van de wereld duren kort. Op het onverwachtst zal God ze veranderen in nederlagen.
Wee, wee die de zijde der vijanden kiest en zich met hen tegen God en Zijn volk stelt. O, ik bid u, laat u met God verzoenen. Door genade mocht gij de wapenen van vijandschap tegen God neerleggen en uw Rechter om genade bidden.
Ook Gods volk zal door diepe wegen gaan, maar de Heere zal dat volk redden. Zie toch niet te zeer op der vijanden macht. De Heere in de hoogte is geweldiger dan het bruisen der grote wateren. Hij vermag te verlossen en Hij zal de vijand en zijn sterkten eens plagen met een plaag, als nog niet geweest is. In de kracht van die belofte doe de Heere Zijn volk getrouw wandelen en Zijn Naam belijden. Want gewis:

De Heer' zal opstaan tot de strijd;
Hij zal Zijn haters wijd en zijd,
Verjaagd, verstrooid doen zuchten.

HET OVERBLIJFSEL BEHOUDEN

En het zal geschieden, dat al de overgeblevenen van alle heidenen, die tegen Jeruzalem zullen gekomen zijn, die zullen van jaar tot jaar optrekken om eten te bidden de Koning, de Heere der heirscharen, én om te vieren het feest der loofhutten.
Zacharia 14 :16

In het vorig vers heeft de profeet gesproken van ha schrikkelijk oordeel, dat God brengen zal over allen, die Sion gram zijn. Het zal een oordeel naar het verderf zijn; een plaag, zoals er geen geweest is. Die plaag zal komen over de volkeren, over de heidenen, die tegen het Israël Gods zich stelden, en over alle volkeren, die Gods kerk benauwen. Want het woord van Zacharia heeft niet alleen betekenis voor de tijden van- het volk der Ouden Testament. Dat volk- was deel van de ene ware kerk, die de Heere op aarde heeft en voor de hemel toebereidt. Op aarde is de strijdende kerk. Zij heeft de strijd tegen een

driehoofdig vijand. En zie, nu stellen zich de machtigen van de wereld, de legerscharen van de volken van eeuw tot eeuw in dienst van satan. Sla uw ogen over geheel het wereldrond, en welke overheden achten Gods geboden? Zie in ons eigen land. Het is reeds zo ver gekomén; dat zij vervolgd zijn en beboet en in gevangenissen geworpen, die in de inzettingen des Heeren willen wandelen. De wetten van het land strijden tegen hun leven en tegen Gods geboden. De genade Gods trekt een scheidslijn en verwekt een vijandschap, die nimmer op aarde is weg te nemen. Gods kinderen overkomt in deze niet iets, dat vreemd is.

De Heere heeft de weg van Zijn volk in Zijn Woord getekend. Hij ziet ook de moeite en het verdriet en bestuurt het ten goede van de Zijnen. Boven vermogen vil Hij niet verdrukken. Hij wil door Zijn liefde en gunst Zijn volk sterken, dat de gevangenissen hun geen leed doen en zij de dood niet vrezen. Ook zal de vijand niet altoos benauwen. De machtigsten van de aarde zijn de Koning der koningen onderworpen. Hij is de Koning, de Heere der heirscharen, en Zijn Koninkrijk heerst over alles.

Hij heeft de strijd gestreden en satans kop vermorzeld en daarin al zijn machten uitgetogen. Zijn rijk is niet van deze wereld, maar Hij heeft wel heerschappij over de wereld en over tronen. Farao vermag niet verder te komen dan God hem toelaat en moet het bedrukte volk hun vrijheid laten. Babels wereldheerschappij is onderworpen aan Hem, Die Zijn volk wel loutert, maar niet laat verbranden. Op hem was de hoop van Zijn knecht gericht; "Mijn hulp is van de Heere, Die hemel en aarde gemaakt heeft." "Mij is gegeven - zegt Jezus - alle macht in de hemel en op de aarde." Hij is de Heere der heirscharen, de gezalfde Koning over Sion, de berg van Gods heiligheid, Die op de troon van David zit in eeuwigheid. Hij zal de volkeren plagen met een plaag, als geiler geweest is. Hij zal Zijn volk redden uit de hand van alle benauwers. Hoe machtig zich de volken ook gevoelen, en hun legers vermenigvuldigen en tot de tanden zich wapenen te land, ter zee en in de lucht, al tellen zij Gods geboden niet en al geven zij geen acht op het geroep der ellendigen, de Heere zal Zijn volk verlossen uit hun klauwen en opstaan tot de strijd ter hunner neerwerping.

O volk van God, geef de moed niet verloren. De bange dagen, waarin wij leven, en de donkere toekomst, die wij tegemoet gaan, zal eindigen in uw overwinning. Want de Heere der heirscharen is uw hulp en uw schild. Hij make u getrouw, opdat gij de knie voor het beeld van Nebukadnezar niet buigt, noch de vensters tegen Jeruzalem sluit. Zijt getrouw tot de dood en de Heere zal u geven' de kroon des levens. Wij zijn ontrouw en zouden vlieden voor het ritselen van een blad, maar de Heere make ons getrouw en doe ons smaad en hoon en vervolging van de wereld, noch de machtigen der aarde vrezen. De Koning, de Heere der heirscharen zal de machtige Uithelper van Zijn volk zijn. En Hij zal een overblijfsel uit al de vijandige volken behouden.

Daarvan nu spreekt vers 16.De overgeblevenen van alle heidenen zullen van jaar tot jaar optrekken om de Koning te aanbidden. God heeft een overblijfsel. Het zijn Zijn uitverkorenen, van Hem gekend van de grondlegging van de wereld uit alle geslacht en volk en taal en natie. Waar zij zich op de wereld ook bevinden, des Heeren oog gaat over hen. Hij bewaart hen in hun onbekeerde staat. Hij redt hen uit het water en uit het vuur. Geen zwaard zal hen in de oorlog doden. Zij zijn onsterfelijk vóór de ure hunner bekering. Manasse kan om zijn gruwelijke zonden gevangen genomen en met twee koperen ketens gebonden naar Babel gevoerd worden, maar sterven kan hij in zijn goddeloosheid niet. De Heere behoudt een overblijfsel. Schapen, die van deze stal niet zijn, maar moeten worden toegebracht. De Heere bewaart hen. Soms zeer wonderlijk. Soms in de grootste goddeloosheid. Soms in doodsgevaren, te water en te land. De tijd

hunner bekering komt; het stondetje van Gods eeuwig welbehagen. Hij gaat hun voorbij op het vlakke van het veld en zegt tot hen: "Leef, in uwen bloede, leef." Hij trekt hen met mensenzelen, met touwen der liefde. O, hoe wonderlijk zijn Gods wegen met Zijn uitverkorenen! Hoe moet Gods volk, op het vorig leven terugziend, over die bewaring des Heeren met verwondering en vernedering worden aangedaan.
Van de bekering van het overblijfsel der vijandige heidenen nu spreekt Zacharia. "Die zullen van jaar tot jaar optrekken om aan te bidden de Koning, de Heere der heirscharen, en om te vieren het feest der loofhutten."
De Koning zullen zij aanbidden. Hem, Die is de Heere, de getrouwe Jehova, de God des eeds en des verbonds. Hij is getrouw aan Zijn eigen Woord, aan Zijn eeuwige raad, aan Zijn verbond, dat in Christus van eeuwigheid met al Zijn uitverkorenen gesloten is. Als de Onveranderlijke heeft Hij Zich aan Zijn volk bewezen. Zijn welbehagen heeft Hij volvoerd in hun bekering en volbrengt Hij tot het einde toe in al hun wegen. Zijn trouw blinkt steeds uit tegen al hun ontrouw. En waar de trouw Gods in het hart van Gods volk verheerlijkt wordt, voert zij tot aanbidding en tot de erkentenis, dat des Heeren trouw de grond is van het behoud der van God gekenden. "Ik, de Heere, worde niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jacobs, niet verteerd." Gedurig weer blinkt de trouw Gods in Zijn volk, terwijl ook gedurig de ontrouw van het volk zelf uitkomt. Aanbidden zal dat volk de Koning, de Heere der heirscharen. Hij trad als de Koning in het huis van de sterk gewapende in en ontrukte hem het vat Zijner liefde. Hij is Koning over Zijn volk en beschermt en regeert en behoudt. Hem komt als Koning en Heere der heirscharen de eer van Zijn volk toe.

Ja elk der vorsten zal zich buigen,
En vallen voor Hem neer!

Dat is de vrucht der genade, die Hij verheerlijkt; van de kracht, die van Hem uitgaat. Hij overwon en Zijn volk is in Hem meer dan overwinnaar en zal door Hem eeuwig triomferen. In die Koning alleen zal het overblijfsel behouden worden. Draagt Hij dan voor Zijn volk de banier niet boven tienduizend? Wordt dat volk dan onder Hem niet vernederd? Zal het dan Hem niet aanbidden en eer geven?
Dat aanbidden ziet op het wandelen in Zijn wegen; op het onderhouden van Zijn inzettingen en rechten. O, daarin heeft Gods volk lust. David zong er van: "Hoe lief heb ik Uw wet." En de wet des Heeren wordt al Gods volk lief. Eén dag in des Heeren voorhoven is beter dan duizend elders. Beter daar een dorpelwachter te zijn dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid.
Helaas! die liefde taant zo dikwijls. O, welk een lauwheid komt soms over Gods volk. Het aanbidden van de Koning is dan zo ver weg. Andere dingen zijn de ziel ingedrongen en hebben zich op de troon des harten gezet. Vleselijke bewegingen en wereldse lusten en aardse zorgen. Die alle brengen een dodigheid over Gods kerk. Sions Koning trekt Zich terug. Maar toch niet om Zijn volk te verlaten. Hij moge opstaan over Zijn kerk in onze dagen. Dat Sion zich schudde uit het stof en haar sierlijke klederen aantrekke en met aanbidding tot de Koning geleid worde. Hoe zeer betaamde het toch Gods volk de heerlijkheid van Zijn Koning uit te roepen in een wereld, die in hot boze ligt, "en om te vieren het feest der loofhutten."
Het Loofhuttenfeest vierde Israël op de vijftiende van Tisri, onze maand September. Het feest duurde zeven dagen en men woonde in hutten, van takken en loof samengesteld. De achtste dag vooral was groot. Ter gedachtenis daarvan, dat de Heere Zijn volk in de woestijn in tenten deed wonen en drenkte uit de steenrots, schepte men water uit de

fontein Siloams en goot dit uit voor het aangezicht des Heeren. Met dit feest ging ook de Heere Jezus op naar Jeruzalem. Hij is de Fontein des levens en Hij stond op de laatste dag, zijnde de grote dag van het feest, en riep, zeggende: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinker. Dat is dus de grote betekenis van het Loofhuttenfeest, dat Christus in genade verheerlijkt wordt. En als nu gezegd wordt, dat de heidenen zullen komen en het Loofhuttenfeest vieren, dan moet dit niet zo verstaan, alsof de Joodse inzettingen voor de kerk van het Nieuwe Testament zouden blijven gelden. Integendeel. De dag is gekomen, dat de schaduwen vlieden. Maar het overblijfsel des Heeren zal tot Christus komen om uit die fontein te ontvangen het water des levens.
O, merk er toch op, dat de Heilige Geest de zondaar tot Christus voert. Wie het buiten Hem houden kan, zal eeuwig dorsten. De zonden zullen ons oordelen en onze gerechtigheden en tranen zullen ons niet kunnen redden. Beproef toch uw hart, of gij ooit tot Christus komen mocht. Of God u uit Egypteland verloste en voerde in de woestijn; of gij gedronken hebt van de wateren des levens. Gun toch uw ziel geen rust buiten de enige Middelaar des verbonds. Van zo velen is te vrezen, dat zij eens bedrogen zullen uitkomen. De Heere leidt Zijn volk tot de Levensfontein. Dat volk zal het feest der loofhutten vieren en drinken van het water des levens om niet. Hun schuld zal betaald, hun zonden afgewassen worden, en zij zullen hun Koning, de Heere der heirscharen, aanbidden en eer geven. Hem, Die hen heeft verlost en vrijgemaakt, dewijl Hij hen kocht met Zijn bloed.

HET OORDEEL DER VERHARDING

En het zal geschieden, zo wie van de gedachten der aarde niet zal optrekken naar Jeruzalem, om de Koning, de Heere der heirscharen, te aanbidden, zo zal er over henlieden geen regen wezen. En indien het geslacht der Egyptenaren, over dewelke de regen niet is, niet zal optrekken, noch komen, zo zal die plaag over hen zijn, met dewelke de Heere die heidenen plagen zal, die niet optrekken zullen om te vieren het feest der loofhutten. Dit zal de zonde der Egyptenaren zijn, mitsgaders de zonde aller heidenen, die niet optrekken zullen, om te vieren het feest der loofhutten.
Zacharia 14 : 17-19

Christus is de Koning, de Heere der heirscharen. Hij is de Gezalfde van de Vader tot Koning over Sion, de berg Zijner heiligheid. Naar Jeruzalem zullen dan ook optrekken allen, die Hem als hun. Koning zullen erkennen. Zij zullen Hem aanbidden, gelijk de herders deden toen hun door de engel de geboorte van deze Koning geboodschapt was.
Die aanbidding te Jeruzalem is niet plaatselijk te verstaan. Jeruzalem was de stad, binnen welker muren de Heere Zijn woning had, waarin Hij Zijn genade en gunst Zijn volk betoonde. Daar vloeide het bloed der verzoening en trad de hogepriester in het binnenste heiligdom. En het bloed der stieren en kalveren, dat zelf ongenoegzaam was ter voldoening van de zonde, wees op en was onderpand van het bloed van het Lam, dat geslacht is van de grondlegging van de wereld, en eenmaal geslacht is op Golgótha,
In de hogepriester bediende Christus Zijn priesterschap. In de koning te Jeruzalem regeerde Sions Koning. Door Jeruzalem, de stad des groten Konings, is dan ook te verstaan de kerk des Heeren, waar Christus regeert. Daar ontvangt Hij de eer, door Zijn onderdanen Hem toegebracht. Hij Zelf trok Zijn volk uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Hij overwon hen door Zijn onwederstandelijke genade. Hij voerde hen toe uit alle geslacht en volk en taal en natie. Zijn Woord verkreeg over hen heerschappij

door de bediening van de Heilige Geest. Genade, genade alleen doet de zondaar voor Koning Jezus buigen.
Van nature roept elk zondaar, hoe godsdienstig hij ook wezen moge: "Wij willen niet, dat Deze over ons Koning is." De Heere heeft het Zelf gezegd: "Gij wilt tot Mij niet komen." O, dat toch ons oog niet geheel gesloten worde voor de staat onzer ellende. De duivel is niet alleen een briesende leeuw, maar hij gaat ook om als een engel des lichts. Hij verblindt duizenden en duizenden, hen in slaap sussend daarmee, dat zij zijn gedoopt en tot de kerk behoren en ten Avondmaal gaan, en mitsdien op de hemel rekenen kunnen. De oppervlakkige leer van deze tijden doet grote scharen met een ingebeelde hemel dwalen op de weg, die naar het verderf leidt. Men ijvert voor Jezus en Zijn zaak, in stee van te zoeken uit Hem bediend te worden, Die zegt: "Ik ben niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen." Genade, genade alleen kan ons in waarheid doen buigen voor God en Christus. En die buiging wordt gewerkt in de zaligmakende overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel. Wie aan zijn geheel verloren staat nimmer krachtdadig werd ontdekt, wie nooit een verloren zondaar werd voor God, hij weigert gewis de Koning, de Heere der heirscharen, te aanbidden. De opvoeding onder de belijdenis van het Woord Gods, hoe hoog ook te waarderen, voert tot de aanbidding van Christus niet. Och, of wij getrouw en oprecht met onszelf en met onze naaste handelen mochten. Het werk van Christus wordt verheerlijkt inwendig.
Zo wij de staat van ons verderf niet bevindelijk leren kennen, als het geen beleven in ons werd om als verloren zondaren te komen tot de verlossing in Sions Koning, zo zijn en blijven wij vijanden, die Christus verwerpen en eens van Hem verworpen zullen worden. Niets, niets is er in de mens, dat de heerlijkheid des Heeren zoekt. Wij willen niet en wij kunnen niet tot Christus komen. Gods uitverkorenen, die allen en die alleen, zullen komen en aanbidden te Jeruzalem. In hen zal Christus, wijl Hij hen kocht met Zijn bloed, Zich verheerlijken. Daarentegen zal Goda oordeel rusten op hen, die niet optrekken zullen naar Jeruzalem om de Koning, de Heere der heirscharen, te aanbidden. Over hen zal de regen van Gods Geest niet zijn. God onthoudt hun de zaligmakende gaven, die als een regen uit de hemel nederdalen op Zijn volk en door hun levenwekkende en vruchtbaarmakende kracht de woestijn doen bloeien als een roos. Egypte wordt tot een kenmerkend voorbeeld genoemd van hen, die weigeren te komen naar Jeruzalem. De Egyptenaar verdrukte het zaad Jacobs; Egypte's Farao verhardde zich tot zijn verderf. De genade om voor God te buigen is de Egyptenaar onthouden. "Ik heb zijn hart verstokt", sprak de Heere, "dat hij het volk niet zal laten trekken." Zo werd de Heere aan de Egyptenaar verheerlijkt in diens verderf.
En zo zal de Heere Zijn slagen zenden over alle heidenen, die niet optrekken zullen om te vieren het feest der loofhutten, dat wil zeggen, die niet tot Christus komen om te drinken van het water des levens om niet. Des Heeren toorn zal dus zijn over allen, die in hun onbekeerde staat volharden. Niemand zie in de aanzegging van dit oordeel voorbij, dat Gods eeuwige raad alzo bepaalde. De Heere heeft Zijn volk ten eeuwigen leven verkoren; maar Hij verkoor ook ter eeuwige verdoemenis. Tegenover de verkiezing staat de verwerping. Die verwerping is het besluit Gods, waarin het schrikkelijk lot bepaald is van hen, die door Gods rechtvaardig vonnis het loon der ongerechtigheid zullen ontvangen. De Heere heeft Jacob liefgehad, maar ook Ezau gehaat. Hij ontfermt Zich diens Hij wil, maar ook Hij verhardt die Hij wil. En Hij verhardde de Egyptenaar.
Tevoren is de staat der verdoemenis bepaald. In de soevereiniteit Gods ligt de bepalende oorzaak van de staat der verworpenen, zowel als die der uitverkorenen. De Heere Jezus dankzegt Zijn Vader zowel voor de verkiezing als voor de verwerping, zeggend in Matth.

11 25 en 26: "Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt ze de kinderkens geopenbaard; ja Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U."
De zonde, het ongeloof, de verharding en wat verder als grond van het rechtvaardig vonnis Gods geldt, dit alles volgt uit het besluit Gods en is er niet de oorzaak van. Gods besluit kan niet afhankelijk zijn van iemand of iets buiten God. Indien de zonde oorzaak van de verwerping was, zouden alle mensen moeten verworpen zijn, omdat zij allen zondaren zijn. Gods soevereiniteit alleen is de bepalende oorzaak van de staat der goddelozen.
Daarenboven bepaalde God de middelen, tot volvoering van Zijn besluit dienende. Die middelen zijn in de verwerping onder meer de toelating der zonde, verblinding (Jesaja 8 :9), verharding, onthouden van Zijn Geest en van het geloof (Hand. 13 :46). Dientengevolge komen de verworpenen tot de ware bekering niet en zullen zij niet komen te Jeruzalem om de Koning, de Heere der heirscharen, te aanbidden.
Het woord van Zacharia snijdt dan ook geheel en al het werk des mensen af, alsof hij uit zichzelf komen zou tot de genade in Christus. God zal verheerlijkt worden naar Zijn welbehagen in barmhartigheid ten eeuwigen leven, maar ook in rechtvaardigheid in de goddelozen, die Hij stelde tot toorn (1 Thess. 5 :9) en die tot dit oordeel tevoren zijn opgeschreven (Judas vers 4). "Over hen zal geen regen wezen." De regen van de Heilige Geest, waarvan Jesaja gesproken heeft (Jesaja 44) zal op hen niet komen; de regen ter bekering en zaligheid wordt hun onthouden.
En toch is God niet de werkende oorzaak van de eeuwige ellendestaat der goddelozen. De mens werkt zijn verderf zelf uit. Farao, Saul, Judas hebben zich moedwillig verhard tegen het Woord des Heeren in. En elk zondaar, die onbekeerd blijft en weigert de knie voor Koning Jezus te buigen, maakt zichzelf rijp voor het rechtvaardig oordeel Gods, dat gaan zal over des mensen daden. De oefening van Gods rechtvaardigheid volgt, in tegenstelling met het besluit der verwerping, op de zonde. Om eigen schuld zal de mens verloren gaan. En te zwaarder zal zijn oordeel zijn, waar de Heere hem nodigde tot de zaligheid door Zijn Woord.
Die nodiging is ongeveinsd. *Alsof God door hen bade, hebben Gods knechten de mens te bidden: Laat u met God verzoenen.* Er is geen verschoning voor de zonde. O, acht de zonde niet licht. Zij zal in de vierschaar van Gods recht de grond zijn van het vonnis onzer eeuwige rampzaligheid. Vliedt de plaatsen der ijdelheid. Begeeft u onder de getrouwe prediking van Gods Woord. Holt, ik moge het vooral ons opgroeiend geslacht toeroepen, holt de wereld niet na. Satan lokt van alle zijden. Dans en bioscoop en radio en sport vervullen duizenden hoofden en harten en trekken van de waarheid Gods af. Satan zwiept voort. Verder en verder moet het de weg der zonde op. Gods Woord gaat ergeren. De kerk wordt een verachting. Harder wordt ons hart. Een oordeel der verharding schijnt over velen gekomen. Zelfs de gerichten Gods vermogen niet ons van de zonde te doen afstaan. En steeds meer is het zichtbaar, dat "de regen" ingehouden wordt. "Zo zal die plaag over hen zijn, met welke de Heere die heidenen plagen zal, die niet optrekken zullen om te vieren het feest der loofhutten; dit zal de zonde der Egyptenaren zijn, mitsgaders de zonde aller heidenen, die niet optrekken zullen om te vieren het feest der loofhutten."
De Heere beware ons bij Zijn Woord. Het behage Hem de regen Zijner getuigenissen vruchtbaar te maken tot onze zaligheid, eer de plagen ons zullen treffen en de tijd der genade zal zijn voorbijgegaan.

DE HEILIGHEID VAN GODS VOLK

Te dien dage zal op de bellen der paarden staan: "De Heiligheid des Heeren." En de potten in het huis des Heeren zullen zijn als de sprengbekkens voor het altaar.
Zacharia 14 :20

Nadat de profeet van de overwinning van Christus gesproken heeft, handelt hij van de heiligheid van Gods volk. De overwinning van Christus zal blijken in de toebrenging van de uitverkorenen uit alle volkeren, maar ook in de neerwerping van allen, die weigeren dat Hij over hen Koning zijn zal. Gelijk de Egyptenaren door de verharding van hun hart zijn omgekomen in de zee, zo zal de plaag des Heeren komen over hen, die niet zullen optrekken om het feest der loofhutten te vieren te Jeruzalem, dat wil zeggen, die niet zullen komen tot Christus, de fontein der levende
wateren. Gelijk Israël in de woestijn uit de rotssteen water ontving, welk wonder men in het bijzonder op het Loofhuttenfeest herdacht, zo is Christus de Rotssteen, uit Wie Zijn volk het water des levens ontvangt, opdat het niet dorste in der eeuwigheid. Uit Christus is het water ter levendmaking en verzoening van de schuld, maar ook tot reiniging en afwassing van de verdorvenheid der zonde. Hij is zonde gemaakt voor Zijn uitverkorenen, opdat Hij hen heilig en onberispelijk Zijn Vader voorstellen zoude. Hij is uitgeleid buiten Jeruzalem en Hij heeft buiten de poort geleden, opdat Hij Zijn volk openen zou de poorten der gerechtigheid, door welke zij zullen ingaan. De afwassing der ongerechtigheid is Gods volk zowel nodig als de verzoening van de schuld der zonde. God kan van Zijn recht giet afstaan en eist voldoening voor de schuld tot de laatste kwadrant-penning toe. Maar ook is Hij de vlekkeloos Heilige. Hij kan geen gemeenschap hebben met iets, dat onrein is. Zijn recht vonnist en verdoemt ten eeuwigen dood. Zijn heiligheid is een brandend vuur, waarbij de zondaar niet wonen kan.
En nu heeft de mens niet een enkele kwadrantpenning om zijn schuld te betalen; al zijn gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed. Wie op eigen gerechtigheid betrouwt, is een dwaas bouwmeester, die zijn huis op de zandgrond bouwt. Maar evenzeer is het ook waar, dat tot afwassing zijner zonden niemand iets vermag. Zo min een Moorman zijn huid, of een luipaard zijn vlekken kan veranderen, zo min kan iemand goed doen, die geleerd is kwaad te doen.
Christus heeft de schuld van Zijn volk betaald. Hij heeft volkomen volbracht. In Hem is Zijn volk gerechtvaardigd. God de Vader sprak in Zijn opstanding uit de dood de ganse schare van de uitverkorenen vrij. Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? *God is het, Die rechtvaardig maakt, wie is het, die verdoemt? Er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn*.
Maar ook is Hij van de Vader gegeven tot heiligmaking van Zijn volk. Hij is het Voorwerp van des• Vaders welbehagen. Hij is verheerlijkt met de heerlijkheid, die Hij had eer de wereld was. En in Hem is Zijn volk verheerlijkt. Het is met Hem gezet in de hemel. Het is in Hem volmaakt. Die God tevoren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen, en die Hij geroepen heeft, deze heeft Hij ook gerechtvaardigd, en die Hij gerechtvaardigd heeft, deze heeft Hij ook verheerlijkt.
De apostel verklaart ons, dat de kerk Gods alrede is verheerlijkt, hoewel de strijdende kerk nog op aarde vertoeft en haar de zonde aankleeft. Maar de uitverkorenen zijn in Christus verheerlijkt. In Hem zijn zij voor God de Vader gesteld, alsof zij nooit zonde gehad of gedaan hadden. In Hem zijn zij ingebracht in de gemeenschap Gods. Alleen in Hem hebben zij toegang tot de Vader. Zijn Middelaarsbediening is het kristal der

vensters, waardoor God Zijn uitverkorenen aanschouwt, en dan ziet Hij hen volmaakt, het voorwerp van Zijn lust, zodat Hij hen noemt: "Mijn lust is aan haar."
De heiligheid van Gods uitverkorenen ligt dus in Christus. Uit Hem wordt zij medegedeeld in de heiligmaking van dode, verdorven zondaren; van geworpenen op het vlakke van het veld. Hun vader was een Amoriet en hun moeder een Hethietische en hun ziel is walgelijk voor God van nature. Maar de Heere heiligt hen. Hij maakt in de wedergeboorte Christus' heiligheid deelachtig. Die in Christus is, is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden. De heiligmaking is het werk des Heeren in Zijn volk. Christus is de Fontein der wassing en reiniging van de Zijnen. Hij vernieuwt verstand en wil en geeft kennis van God en Goddelijke zaken en een wil om Gods geboden te beminnen, die wij van nature haten en vertreden. De wil, vernieuwd zijnde, werkt nu ook, zeiden onze vaderen in de Dordtse leerregels. Maar voorop gaat de vernieuwing van de wil; voorop het werk Gods en als vrucht daarvan alleen, in voortdurende afhankelijkheid van de bediening des Heiligen Geestes, volgt het de oefening der heiligmaking door Gods volk. Of met andere woorden gezegd, de lijdelijke heiligmaking wordt door God gewrocht en de dadelijke heiligmaking volgt daaruit, als een vrucht des Geestes. Hoe zullen wij, die der zonde gestorven zijn, nog in dezelve leven? zegt de apostel.
Hoe duidelijk volgt hieruit nu toch, dat al het zelf-verbeterend werk van de mens, niets, ook niet het allerminste gemeen heeft met de ware heiligmaking. Een bittere bron welt alleen bitter water op; een kwade boom draagt kwade vruchten. Wij zijn in de zonde dood en dragen de dood vruchten, hoe vroom wij ons ook betonen willen. Een mens kan niet aan heiligmaking doen. Hij wil ook niet. Hij is een slaaf der zonde en in zijn hart houdt hij de zonde vast. De Heere mocht ons bekend maken aan onze doodstaat, opdat wij niet in onze zonden sterven, menend dat wij rechtvaardig zijn voor God. Omdat gij meent te zien, sprak de Heere Jezus tot de blinde Farizeeën, zo blijft in uw zonden. Het grote werk, dat de Heere in Zijn volk verheerlijkt, is, dat Hij het overbrengt uit de staat der zonde in die der genade. Hij heiligt het. En van die heiliging nu spreekt Zacharia.
De profeet gebruikt een beeld, ontleend aan de gewoonte der Oosterse vorsten, die hun paarden zeer versierden. Zij hingen deze kostbare en sierlijke bellen aan met inschriften, die de majesteit van de berijder vermeldden. Deze gewoonte brengt de profeet over op het volk des Heeren.
Gods kinderen, hoewel vreesachtig in zichzelf, zijn in de mogendheden des Heeren als paarden in de strijd. Meermalen spreekt Gods Woord op deze wijze. Jesaja zegt van het volk, dat in de woestijn geleid werd: "Als een paard in de strijd struikelden zij niet." Ook sprak Zacharia reeds in het tiende hoofdstuk: "Maar de Heere der heirscharen zal, Zijn kudde bezoeken, het huis van Juda, en Hij zal ze stellen gelijk het paard Zijner majesteit in de strijd." Want gelijk het paard wordt Gods volk met sterkte bekleed en trekt het uit de geharnaste tegemoet. Het belaeht de vrees en wordt niet ontsteld, en keert niet wederom vanwege het zwaard (Job 39).
Het zegt met David: "Met mijn God spring ik over een muur en dring ik door een bende." De Heere berijdt dat volk. Hij bestuurt en regeert het. Hij voert het ter overwinning. En, waarop in het bijzonder in de woorden van Zacharia wordt gezien, de Heere bekleedt Zijn volk met schoonheid. Hij versiert het met Zijn heiligheid. Op de bellen der paarden zal staan: "De heiligheid des Heeren." Deze woorden waren gegrift in de gouden plaat aan de hoed des hogepriesters (Exodus 28). Want de hogepriester was de Heere heilig. En zo nu zal het volk door Christus geheiligd worden. Het zal zijn een heilig volk; een verkregen volk; een koninklijk priesterdom. De klinkende bellen zullen het uitroepen.

Zie in het woord van Zacharia nu Slons eeuwige Koning rijden op het paard Zijner majesteit, versierd, Hem waardig; zie Hem in Zijn volk verheerlijkt naar de rijkdom Zijner genade, het heiligend en als Zijn eigendom stellend tot Zijn lof op aarde.
En zo verheerlijkt de Heere Zich als Hij de Zijnen trekt uit de macht des satans en uit de overheersing van de zonde. Hij overtuigt door de Heilige Geest niet alleen van de schuld, maar doet ook de zonde in haar godonterend karakter kennen en haar haten. O, de zonde wordt Gods volk zo bitter. De tollenaar stond beschaamd voor God en mensen van verre en durfde zijn ogen niet opheffen en sloeg op zijn borst. En die heilige beschaamdheid over de zonde en die smart zijn Gode welgevallig en verheerlijkend. Zij doet ook de zonde haten en vlieden en jagen naar de betrachting van Gods geboden. "Ik zal mijn handen opheffen naar Uw geboden, die ik liefheb, en ik zal Uw inzettingen betrachten", zegt David.
O, in zichzelf blijft Gods volk een hoop arme, ellendige zondaren. De ervaring daarvan doet het menigmaal klagen: "Mijn ziel kleeft aan het stof; maak mij levend naar Uw Woord." Met Paulus moet het bekennen: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?" Maar in de verheffing van de mogendheden des Heeren over Zijn uitverkorenen overwint het de zonde en gaan zij met een volvaardig gemoed in de wegen des Heeren. Zou ik niet haten, zeggen zij, die U haten? Ik haat ze met een volkomen haat. Zij steken het hoofd omhoog in hun dierbare Immanuël; hun bellen klinken van de heiligende en verlossende genade van hun Borg en Zaligmaker. De klager over zijn ellendig, verdorven bestaan, gaat roemen: "Ik dank God door Jezus Christus, onze Heere. Zo dan ik zelf dien wel met het gemoed de wet Gods, maar met het vlees de wet der zonde." De strijd tegen de zonde blijft tot het einde toe; niet alleen tegen de zonde in de wereld, maar tegen die in hun eigen hart. Maar in die strijd wordt de heiligende kracht des Heeren openbaar. Des Heeren volk is geheel machteloos in zichzelf; niet één zondige gedachte vermag het te overwinnen. Maar de kracht des Heeren wordt in zwakheid volbracht. Door het geloof wast het volk zijn klederen in het bloed des Lams. Aan zijn wettische ijver, aan zijn werkende kracht moet het sterven. Maar daar tegenover wordt de sterkte des Heeren steeds meer verheerlijkt en staat op de bellen der paarden geschreven: "De heiligheid des Heeren." Die heerlijkheid zal triomferen.

Al laagt g' o Isrel, als weleer,
Gebukt bij tichelstenen neer,
Toen gij uw4juk moest dragen,
En zwart waart door uw dienstbaarheid,
U is een beter lot bereid;
Uw heilzon is aan 't dagen.

GEEN KANAANIETER MEER

En de potten in het huis des Heeren zullen zijn als de sprengbekkens voor het altaar. Ja al de potten in Jeruzalem en in Juda zullen de Heere der heirscharen heilig zijn; zodat allen, die offeren willen, zullen komen en van dezelve nemen, en in dezelve koken; en er zal geen Kanaäniet meer zijn in het huis des Heeren der heirscharen, te dien dage. Zacharia 14 :20b, 21

Zacharia's profetie eindigt met de grote voorzegging van de heerlijkheid van Gods kerk. De profeet heeft in de Naam des Heeren de zonden van het verharde Jodendom bestraft, doch ook steeds des Heeren onwankelbare trouw en de vastheid van Zijn verbond tot

troost der oprechten gepredikt. Dat deed hij in de mededeling der nachtgezichten, zowel als in de profetische redenen, die in dit Bijbelboek zijn opgetekend. Israël naar het vlees verhardde zich; maar het geestelijke Israël zal behouden worden. De kerk der schaduwen viel weg, doch ontdaan van de schaduwen, leefde zij voort en kwam zij tot groter heerlijkheid. God verstiet met het vleselijk Israël Zijn volk niet. Paulus getuigt dit zeer nadrukkelijk in Bom. 11: "Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstoten? Dat zij verrel Want ik ben ook een Israëliet, uit het zaad Abrahams, van de stam van Benjamin. God heeft Zijn volk niet verstoten, hetwelk Hij tevoren gekend heeft." En dat God Zijn volk niet verstoten heeft, bewijst de apostel dan verder daaruit, dat de Heere ten tijde van Elia Zich nog zevenduizend had overgelaten, die de knie voor Baäl niet gebogen hadden. "Alzo is er dan ook in deze tegenwoordige tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade."

Ja de val van het verharde Jodendom is de rijkdom van de wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen. Want door hun val is de zaligheid de heidenen geworden, om hen tot jaloersheid te verwekken. "En alzo zal geheel Israël zalig worden, gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jacob."

Van de heerlijkheid der kerk nu onder de bedeling van het Nieuwe Testament, van haar uitbreiding tot alle volk en geslacht en taal en natie heeft Zacharia in geheel het laatste hoofdstuk van zijn profetie in het bijzonder gehandeld. En ook de laatste verzen spreken daarvan. De heiligende genade van Christus zal op Zijn volk worden verheerlijkt. Hij heiligt Zijn volk, het vernieuwende inwendig. De bruid ia meeat om haar inwendig schoon te roemen.

Maar uit de innerlijke heiliging en vernieuwing vloeit ook voort een heiliging in de wandel. De genade trekt een scheidslijn tussen Gods volk en de
wereld. Het onderscheid tussen de wedergeborene op zijn slechtst en de
onwedergeborene op zijn best is als het onderscheid tussen leven en dood, zegt Witsius ten rechte. De oefening der heiligmaking is in dit leven niet
volkomen, maar heeft wel zijn oprecht en krachtig beginsel. De antinomiaan, die met de heiligmaking de spot drijft en de zonde niet telt, bewijst zich vreemdeling van de genade Gods in Christus te zijn. Gods kinderen krijgen een innerlijke lust om naar Gods geboden te wandelen. Er is iets in hen van het jagen naar liet volmaakte, gelijk Paulus schrijft: "Ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben. Broeders! ik acht niet, dat ik zelf het gegrepen heb. Maar één ding doe ik, vergetende hetgeen achter is en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus." Gods volk is tot de volmaakte heerlijkheid, gegrepen en het jaagt naar die volmaaktheid. Wie daarvan vreemdeling is, is een vreemdeling van het leven Gods.

En toch, tot die volmaaktheid komt Gods volk in dit leven niet. De perfectionisten, de volmaaktheidsdrijvers kennen de Schrift niet, noch het leven van Gods kinderen. Nee, zij kennen het leven niet, dat de strijd te voeren heeft tot de laatste ademsnik tegen de zonde, die in het hart van de wedergeborene woont. Hoewel deze volmaakt is in Christus, is hij niet volmaakt in dadelijkheid.

O, wat moet Gods volk dikwijls klagen over de zonde, die is overgebleven. Over de Kanaänieten, die het land bezetten. De zonden veroorzaken dikwijls grote vreze, dat het werk in hen niet oprecht is. Zou, zo vragen des Heeren kinderen zich menigmaal af, zou dat met genade kunnen bestaan? Het ongeloof verkrijgt soms grote veroordelende kracht. En ook bij het meer bevestigde volk veroorzaakt de zonde grote donkerheden in het hart

en gemis van de vrijmoedigheid en blijdschap des geloofs. dat deed David uitroepen: "Verwerp mij niet van Uw aangezicht en neem Uw Heilige Geest niet van mij." God had Saul verworpen en Zijn Heilige Geest van hem weggenomen. En nu Davids zonden hem aangegrepen hebben, komt de man naar Gods hart in zo'n diepte van zelfveroordeling, dat hij smeekt, dat God hem niet verwerpe. Er is in hem een smartelijk gemis van de blijdschap des geloofs. "Geef mij weder (zo roept David uit) de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige Geest ondersteune mij."

O, de zonde wordt Gods volk zo smartelijk. En al bewaart de Heere hen van uitbrekend kwaad, waarvan Hij ons genadiglijk bewaren mocht, in het hart woont de ongerechtigheid en deze kleeft het volk aan, zelfs in de allerheiligste verrichtingen. Met Paulus moet het wel zeggen: "Ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is." Maar de Heere zal de zonde niet doen heersen en Zijn volk er eens volkomen van verlossen. En reeds in dit leven wil de Heere Zich verheerlijken in de heiligheid der Zijnen. Dan staat op de bellen der paarden: "De heiligheid des Heeren", en dan zijn de potten in het buis des Heeren als de sprengbekkens voor het altaar."

In het huis des Heeren onder Israël waren potten en sprengbekkens. Potten, waarin de as verzameld werd (Exodus 27 :3), of de ingewanden van het offerdier werden weggedragen om, gewassen zijnde, op het altaar gebracht te worden; potten, waarin ook het afgezonderde voor de Heere gekookt werd (2 Kronieken 35 :3). Bovendien werden de Heere de sprengbekkens geheiligd ten dienste van het altaar; gouden sprengbekkens, waarin het bloed werd opgevangen. Potten en sprengbekkens waren heilige vaten in het huis des Heeren, afgezonderd tot Zijn dienst. En nu ziet de profeet niet alleen die geheiligde vaten, doch hun getal zal zo groot zijn, dat alle potten in Jeruzalem en in. Juda de Heere der heirscharen heilig zullen zijn. Geheel Jeruzalem en Juda zal tot des Heeren dienst worden afgezonderd.

Er zijn uitleggers, die onderscheid maken in de geestelijke betekenis van de potten en de sprengbekkens en de potten in Jeruzalem en Juda, en daarheen willen, dat Zacharia het oog heeft op de gemene gelovigen en op de leraars, zowel op de gemene leraars als op de apostelen. Het is ons echter niet zo klaar of wij zo'n scherpe afbakening in dit woord van Zacharia hebben te zien. Maar dit neemt niet weg, dat de belofte klaar is voor Gods kerk, zowel in haar zichtbare openbaring als in haar inwendige gestalte.

In de zichtbare openbaring heeft des Heeren kerk de heiligende kracht en heerschappij-voerende genade van Christus voortdurend nodig. Het droevig verval van des Heeren kerk over geheel de wereld, en van Nederlands Sion in het bijzonder, geeft daarvan een onweerprekelijk bewijs.

O, mochten de potten en sprengbekkens de Heere der heirscharen eens heilig worden. Dat wie de Heere offerde in dezelve kookte en de Kanaanieter verdreven worde. Dat God op het hoogst werd verheven en de zondaar op het diepst vernederd, gelijk naar Zijn Woord in de dagen van weleer. O, werden de Kanaanietische vijanden van de zuivere leer eens verdreven en ten onder gebracht. Zij verderven Gods kerk. En zij hebben de overhand gekregen in Nederlands Jeruzalem. De Heere blaze hen weg en heilige Zijn huis. Hij wone er in en geve die bediening van Zijn Geest, dat Zijn Woord recht gepredikt worde tot eer van Zijn Naam, tot blijdschap en opbouw van Zijn volk en tot zaligheid van zondaren. Op zo'n verheffing van Zijn kerk ziet Zacharia's woord.

Doch die vetheffing der zichtbare kerk uit het stof gaat niet buiten de inwendige verheffing van Gods kinderen om Een oppervlakkige reformatie is niet waarachtig; zij heeft ook geen kracht. Wij hebben de voorbeelden er van ook in ons eigen land. Als de

Heere reformeert en Zijn kerk tot bloei brengt, dan werkt Hij in het hart van Zijn volk met kracht. Het uitwendig verval staat niet los van het inwendige; en omgekeerd de uitwendige opbloei is vrucht van de inwendige, zo zij namelijk geen schijn, doch waarheid is.
Ai, hoe groot is de donkerheid, die over het volk van God is gekomen. De Heere zal Zijn volk niet vergeten. Hij onderhoudt de Zijnen. Hij heeft voor - hen gebeden, dat hun geloof niet ophoude. O, twijfel daaraan niet. In Zijn handpalmen heeft Hij Zijn kerk gegraveerd. Maar al is de onderhouding Gods over Zijn kerk, hoe weinig is die rijke bediening van Zijn gunst, en als vrucht daarvan de blijdschap en de vrijheid des geloofs in Christus Jezus. Is het niet of de kinderen tot de geboorte gekomen zijn en er is geen kracht om te baren? Is het niet algemeen bijna, dat men blijft staan bij een verandering en rust bij zijn zielsgestalten, in plaats dat men door het geloof in Christus rust? Waar is nu bet levendig hongeren en dorsten naar Christus? Het jagen om in de vrijstad geborgen te werden? *Als de Heere mee twistte met Zijn volk, zou het geen rust vinden dan waar het rusten zou in God,* zo Augustinus zei.
En hoe, kan het meer gevorderde volk ver van God leven! Kanaánieten in het huis des Heeren. En zij worden er verdragen. Er is meer rusten op de bekering en recht-vaardigmaking, dan leven uit Hem, Die de Fontein des levens is. Een ieder onderzoeke zijn hart eens. Zou de Heere niet van Zijn levendgemaakte kerk moeten klagen: "Gij zijt rijk"? Rijk buiten Hem, rijk, waar zij arm zijn moest, opdat de rijkdommen van Christus zouden ontsloten worden. En nu belooft de Heere die rijke bediening van Zijn Geest door Zacharia, waardoor Gods volk de Heere geheiligd wordt. Zijn genade zal triomferen en de zonde neerwerpen. Dan zullen de Kanaänieten verdreven worden en Zijn volk Hem worden geheiligd. O, dat die dag kwam. Dat de Heere in het midden van ons heerlijk werd!!
Eens komt die dag. Er is hoop voor Gods strijdende kerk. Hoop in deze strijd, dat Sion opgewekt worden zal uit het stof en haar sierlijke klederen zal aantrekken. En de hoop is er, en die zal niet falen, dat eens alle Kanaänieten ten onder gebracht zullen worden en alle potten en spreng-bekkens de Heere heilig zijn zullen in Jeruzalem en Juda. Want de Heere der heirscharen heeft het gesproken. En Zijn Woord bestaat in der eeuwigheid. Zo heeft Zacharia het goede geboodschapt voor Gods kerk op aarde. Wij besluiten thans onze besprekingen over dit Bijbelboek.

Lezer! heeft het Woord des Heeren enige vrucht voor u mogen afwerpen? Hoe noodzakelijk is het voor elk mens met God te worden verzoend. De verharding van Israël bracht over dat volk het zware oordeel der verwerping. Hoe schrikkelijk zal het ons eens zijn als Gods Woord tegen ons getuigen zal. O, dat de onbekeerde tot God mocht vluchten om genade te verkrijgen en geholpen te worden te bekwamer tijd. Onze dagen zijn boos. Overheid en onderdaan verzetten zich tegen een rechtvaardig slaand God. Hoe bang is de toekomst voor elk, die God niet tot zijn toevlucht mocht leren stellen. Ja, meer dan tijdelijke ellende, gaan wij van nature de eeuwige nacht van Gods toorn tegemoet. De Heere storte over ons uit de Geest der genade en der gebeden, opdat wij Hem zoeken mogen terwijl Hij te vinden is.
Maar hoe donker de toekomst ook wezen moge voor elk die God vreest, de Heere zal Zijn volk niet verlaten. Hij heilige de druk, tot afsterving van de zonde en ban de wereld. De Heere beklede Zijn volk met heiligheid, als het sieraad dergenen, die de Heere vrezen. Hij make de Zijnen getrouw. Vervolging wacht, wet op wet wordt uitgevaardigd, waarin het leven van Gods kinderen wordt gekrenkt. Wat zal het einde daarvan zijn in ons eigen

land? Geen ander dan dat beboeting, verbeurdverklaring, gevangnisstraf komt Over hen, die in de wegen des Heeren wandelen. Alles spant tegen hen samen, om hen uit te bannen uit het leven. Maar de Heere zal aan de spits treden. Hij doe het oog van Zijn volk geslagen zijn op Hem, Die in alles is verzocht geweest, opdat Hij Zijn volk in alles zoude te hulp komen.

De Heere bemoedige en vertrooste de zielen Zijner gunstgenoten. Hij bouwe de vervallen hut Davids in ons land weder op en geve ons als vreemdelingen op aarde te verkeren. De onderdrukkers van Sions zullen het eens moeten afleggen. Dan zal geen Kanaänieter meer zijn. In het hemels Jeruzalem zal niet inkomen iets, dat onrein is of gruwel doet.

En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al, en uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst onzes Heeren Jezus Christus.